

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

*Marmora Oxoniensia
ex Arundellianis*

Humphrey Prideaux, Thomas Howard Arundel, Sertorio Orsato,
John Selden, Thomas Lydiat, University of Oxford

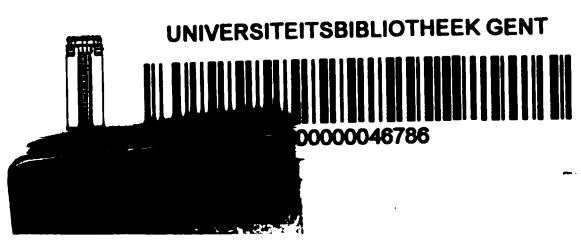
A. C. [unclear]

962
pro
1244:104
indemnatio

10me Exige
i. Exporta
noit d'Ent

— Le 29 de
i Divere
indemnatio

10me Exige
i. Exporta

MARMORA OXONIENSIA,
EX
Arundellianis,

SELDENIANIS, aliisque conflata.

Recensuit, & Perpetuo Commentario explicavit,
HUMPHRIDUS PRIDEAUX
ÆDIS CHRISTI Alumnus.

Appositis ad eorum nonnulla

SELDENI & LYDIATI Annotationibus.

ACCESSIT

Sertorii Ursati Patavini *De Notis Romanorum Commentarius*:

OXONII,
E THEATRO SHELDONIANO. MDCLXXVI.

1917

1917

1917

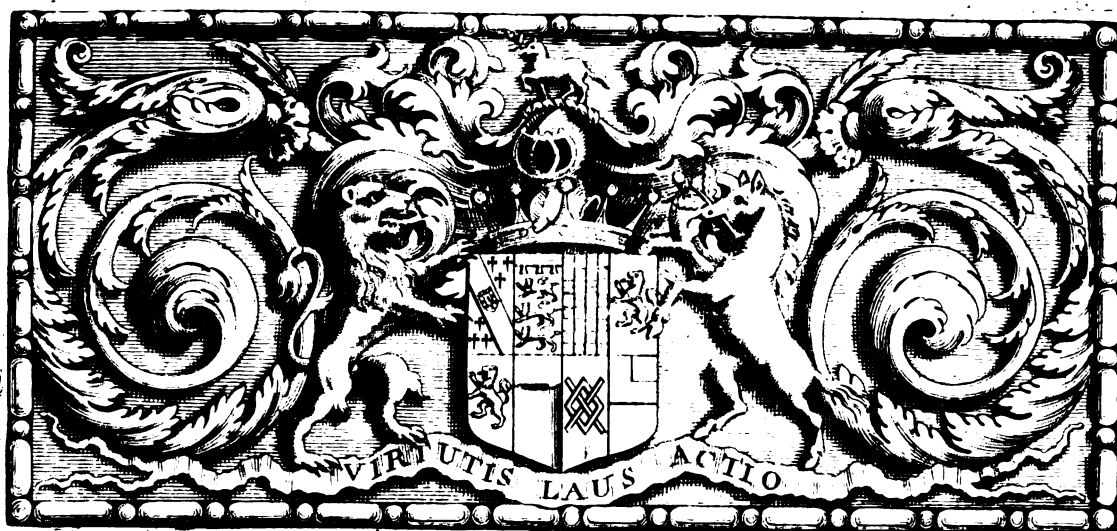
1917

1917

1917

1917

Illustrissimo Heroi & Honoratissimo Domino

Domino Henrico Comiti Norwiciæ,

Comiti Marefcallo Angliæ, Baroni de Castle-rising, omniumq;

Nobiliffimæ Familiæ Howardiorum Norfolciensium

Virtutum & Honorum, Hæredi digniffimo.

Quamvis Oxonia nostra honoris, & literatus orbis præsidii ab illis, quæ hic exhibentur, cimeliis fœnerantur, id maximam partem Howardiano nomini acceptum est referendum. Quæcunque enim Vir immortalitate digniffimus Thomas Arundeliæ Comes, legatione quasi solenni eam ob rem institutâ, infinitis impensis, & repetito sæpius capitis periculo eruditiffimi Viri Gulielmi Pettæi, cui procuratio ea demandabatur, Europâ Asiâque excussis, in Britannias nostras deduxerat, Nepos ejusdem tanto Avo non inficiandus, æternitati & Musis hic loci demum consecrabat: reliquisque quotquot fuere eruditæ antiquitatis Patronis autor extitit, ut ad tantî Auspicii morem, quæcunque apud se laterent ex temporum naufragio Tabulæ, ibidem appenderent. Parum illustrissimo nimirum Heroi videbatur, quod pretioso atque splendido niteret Marmore Universitas nostra, nisi illud esset

Epistola Dedicatoria.

& eruditum : atque istiusmodi præstaret decus, quod celeberrimum literarum Emporium deceret unice, & pariter faceret ; ornaret admodum, sed magis instrueret. Quin & Athenarum rudera in Oxoniæ fabricam accessisse mirabamur ; quemadmodum post Perficam cladem Templorum saxa urbis moenia construxere ex mutatâ sede nihil de pristino cultu & religione deperditura. Spoliata porro Græcia ruinis gratulabatur suis, quod Academiæ, melioribus auspiciis in Britanniis collocatæ, instaurandæ inservirent. Epochæ etiam Paria, nobilissimum literatæ antiquitatis monumentum, non tam elapsa retro sæcula, quam hæc ipsa, quibus postliminio orbi restituitur, tempora consignare gestiebat. Sacra demum Asiaticarum urbium fœdera, olim frustra inita, jam primum rata videbantur ; quando Areopago nostro præfixa, nec a perfido hoste, nec ipsis civibus, lubricæ pariter fidei, deinceps sint violanda.

Patere ergo, Vir Illustrissime, quod dum Thesauros nostros in lucem proferimus, eorundem Auspicem, & tantum non Autorem gratanter profitemur. Insuper eundem, una cum filiis suis ad maxima quæque natis, Municipes atque Alumnos vendicamus ; quod quidem publico nomine, summa fide, & impensissimo obsequio, præstat.

Comes Illustrissime

*Virtutum vestrarum cultor
humillimus*

Marmorum Oxoniensium

Editor.

P R Æ F A T I O.

CUM *Lipſius, Gruterus, Scaliger, Seldenus noſter, viri in omni Literaturâ conſummatiſſimi, aliique hiſ doctri- nâ famâ pares tan- tos in conquirendis antiquorum Marmorum Inſcriptionibus, in iſſque edendis extantlaverint labores, ſatis hoc convincit, me, qui in eadem jam palæſtra exerceor, opus nec exiguum nec inutile ſuſcepſiſſe. Quis enim credet viros tam eximii ingenii, tam acerrimi iudicii ad ineptias aut res parvi momenti tractandas velle unquam deſcendiſſe? aut circa exeſa Marmora tantum temporis contriviſſe, niſi ea non minus ob utili- tatem & lucem, quam omni antiquæ doctri- nâ afferunt, quam ob anti- quitatem eſſent veneranda? Probant hoc omnium Philologicorum ſcri- pta; quoties enim hi, cum in explicandis antiquis Autoribus nullum aliunde habeant ſubſidium, ad Marmora confugiunt, ex iſſque diu latitantem eruunt veritatem? Quoties ex hiſ Hiſtoria non intellec- ta prius, lucem mutuatur; ita ut ea fruſtrâ ſæpe in libris præſervari vide- retur, niſi etiâ explicaretur in Marmoribus? Fœdera, leges, & decreta, de quibus in ſcriptoribus tantum legimus, in hiſ ſæpe exhi- bentur integra. Per hæc etiâ victoriarum, rerum geſtarum, rituum, aliorumque, quæ ad intelligendas res antiquas maxime conducunt, no- vam quotidie acquirimus notitiam; per eademque Imperatores, Duces, Conſules, aliique viri inſigniores, quorum memoria per multa ſecula oblivione penitus fuerat deleta, è terræ viſceribus, unde hæc effodi- untur, quaſi ad novam vitam reſuſcitati incipiunt iterum apud poſteros ſuos gloriâ florere: Ita ut ſi eodem animo, ſi iſdem ſumptibus, quibus Ho- noratiſſimus Comes Arundellia, Honoratiſſimi Domini Comitæ Mareſcalli jam ſuperſtitis Avus, alii etiâ bonarum literarum fautores vetuſtas Aſiæ, Græciæ, & Italiæ civitatum ruinas ad conquirenda Antiquitatis Mo- numenta, quæ in iſdem obſoluta deliteſcunt, curarent perlustrandas; quantum Antiquæ Hiſtoriæ, quæ cum libris temporis injuriâ periit, ſpe- randum eſſet per hæc Marmora aliquando iterum reſtituendum? Ea enim monumenta ſunt, quæ primam Hiſtoriæ dederunt originem, quam maxime igitur idonea, per quæ eadem interempta iterum reſurgat? Hiſ^a Dionyſius Halicarnarſenſis præſtantiſſimæ Hiſtoriæ ſuæ magnam par- tem debere proſitetur. Ex hiſ ea, quæ de antiquis Græcorum tempo- ribus tam eximie ſolus habet, omnia hauſit Pauſanias. Hiſ etiâ uſus eſt Livius, eademque omnes, qui apud antiquos de rebus hiſtoricis ſcri- pſere, ſæpiſſime conſuluerunt; fidiſſimeque ſemper rerum antiquarum*

^a Vide librum illius hiſtoriæ primum.

memoriam

P R Æ F A T I O.

memoriam invenerunt retinuisse. Hinc Manetho Historiam suam de Ægyptiorum regibus, cujus reliquias tam religiose colunt, cujus interitum tam impense lugent omnes literati, totam ipse ^b fatetur transcriptam. Cum enim doctissimis illis Ægyptiorum sacerdotibus, quas *ἱερογλυφισταί* appellabant, utpote sacris registariis, incumberet, omnia à Regibus suis gesta in Commentarios redigere; fidissima, quibus hos committerent, maximeque idonea, per quæ incorrupti ad postereros transmitterentur, invenerunt marmora. In columnis igitur marmoreis sacris figuris, quas hieroglyphicas vocabant, quicquid eorum temporibus gestum erat, fidissime explicabant. Antiquitus igitur apud Ægyptios tota erat Historia in marmoribus, ex iisque quicquid illi *ἱερογλυφισταί*, aliis, quoties consulti erant, de rebus antiquioribus tradidere, prius hauserunt. Cum igitur ^c Herodotus, et ^d Diodorus Siculus omnia, quæ de rebus Ægyptiacis scribunt, à sacerdotibus dicant accepisse; hinc agnoscendum est, unde primo harum rerum fluxit notitia, quantaque ideo eorum etiam Autorum pars marmoribus debetur. Quæ in his stelis exarata erant transcripsisse primo dicitur Sanchoniathon, ex iisque hausisse ea, quibus Phœnicum illam apud doctiores antiquitatis indagatores toties decantatam, composuit historiam. Cujus exemplum secutus ^e quidam ex Ægyptiorum sacerdotibus ob doctrinam Mercurius secundus dictus (usitatum enim apud Ægyptios erat, à Mercurio illo qui literas primo invenerat, doctiorem quemque Mercurium appellare) inde omnia ea, quæ ad res Ægyptiacas pertinebant, etiam in libros transtulit, eosque in sacratissimis templorum adytis reponebat, ubi magnâ religione à sacerdotibus diu servati, sacri Mercurii libri dicebantur, fidissimique rerum antiquarum commentarii apud eosdem non immerito forsan existimabantur. Cum igitur à Ptolemæo Philadelpho Ægyptiorum Rege, ut in instructissimâ suâ, quam ille condidit Bibliothecâ, uti aliarum gentium, sic etiam suæ haberet historiam, ^f Manetho unus ex his sacerdotibus jussus esset de rebus Ægyptiacis à prima gentis origine scribere, hos adiit libros, ex iisque totum composuit suum; atque ideo historia hæc, cujus fragmenta, quæ adhuc supersunt, ita venerantur doctiores, totam etiam marmoribus debuit originem; ea enim ex Mercurii libris, illi è stelis Hieroglyphicis componebantur. Stelæ, quæ hujus generis sunt, nonnullæ ab Imperatoribus ex Ægypto magnis impensis Romam translatae, ibi adhuc manent videndæ, figuris Hieroglyphicis ex omni latere exaratae. Si harum interpretes satis

^b Vide Syncellum, pag. 40. ^c Lib. 2. ^d Lib. 1. ^e Euseb. de præparatione Evangelica, lib. 1. p. 32. ^f Syncellum pag. 40.

P R Æ F A T I O.

periti dari poterant, iique restituenda antiquæ historiæ studio alia etiam inter Ægyptiacarum urbium ruinas hujus generis quærerent monumenta, illudque permisisset Turcica barbaries, non desperandum esset, aliquando posse inveniri ipsa autographa historiæ, quæ desideratur, multaque plura inde restitui, quam adhuc cognoscimus periiſſe. Sed quid in his immoramur? Nonne etiam per omnes gentes, & omnia secula fidissima semper rerum gestarum monumenta existimabantur marmora? Ab ipsa mundi origine horum noscebatur usus, iisque, si Josepho sit adhibenda fides, Sethus, primus ab Adamo, quicquid beneficio tam longæ vitæ in Astronomia aliisque item scientiis invenerat, commisit venturis seculis transmittendum, eaque ultra mundi ruinam ad sua usque tempora in loco quodam Syriade dicto idem Autor testatur durasse; per hæc Patriarcha Jacobus divinæ visionis illius, quam Bethelē viderat; per hæc fæderis, quod cum Labane pepigit, memoriam curavit apud posteros suos semper celebrandam. Hæc etiam post traductos Israelitas in terram iis promissam tam mirandi transitus per multa secula fuere monumenta, in illisque non dubito, quin tota illius miraculi sculpta erat historia, de iisque ideo prope Gilgalem positus vocem פסלי (quæ sculptilia seu lapides sculptos significat) in libro Judicum, de quâ ita certant Critici, esse intelligendam. Per hæc Absalom prolis defectum reparavit, & cum nomen suum per filios vidisset non posse fieri diuturnum, per columnam marmoream curavit nunquam interiturum. Sed quid in his exemplis verba terimus? Nonne ipse deus cum populo suo leges dedisset in Tabulis Marmoreis exaravit, iisque debere postera secula, quod easdem semper habuerent præservatas? Nonne hoc exemplum secuti postea Græci & Romani Legislatores eodem modo per Tabulas effecerunt, ut quas ipsi etiam tulerunt leges, quam diutissime apud eos, quibus latæ fuere, permanerent incorruptæ? quantum igitur humano generi profuerunt hæc monumenta, hinc satis constat, quod ab iis, & Divinæ, & Civilis Legis accepimus fundamenta. Sed ultra ad profanas progrediamur historias: quis Bacchum orientalem mundum, quis Herculem occidentalem subjecisse unquam memorasset, nisi hujus in freto Gaditano, illius in extremis Indiæ oris positæ columnæ tantas per multa secula præ-

• Lib. 1. Antiquitatis Judaicæ, cap. 3. • Gen. cap. 12. com. 18. • Gen. cap. 31. com. 45. • Joshua cap. 4. com. 20. • Compara Joshuam cap. 4. com. 20. cum Jud. cap. 3. com. 19. • Jud. cap. 3. com. 19. & com. 26. • 2 Sam. cap. 18. com. 18. • Plutarchus in Solone. • Dionys. Hal. lib. 11. Liv. Dec. 1. lib. 3. • Hæc Tabulæ ex ære factæ, & in Foro Curiz Hostiliz affixæ ultra Septimii Severi tempora in eodem loco durarunt, nonnulla earum fragmenta in Palatio Farnesiano Romæ adhuc, ut dicunt, manent videnda. Vide Ursini notas ad Augustinum de Legibus & Senatusconsultis Romanis, • Vide Strabonem lib. 3. Eustathium ad Dionysii *descriptores* carmen 64. Diodorum Siculum, lib. 4. • Vide Strabonem lib. 3. Eustathium ad Dionysii *descriptores* carmen 623.

P R E F A T I O.

dicassent victorias? Quis Sesostris bellicas virtutes unquam cognovisset? Quem non felicissimi illius bellatoris semper laterent triumphi, nisi² stela ab eo in omnibus, quas victoriis suis pervagatus fuerat, posita regionibus Historiarum supplevisset defectum, earumque vice in illis semper victoris gloriam conservassent? Quod cum secunda Livii Decade nulla pars, Duilli, gloria tuae periit, ¹ columnae debes, quae invitâ illâ edacis temporis injuriâ tua semper à Panis parta in ea urbe, pro quâ vicisti, ostendit trophæa: pro tam insigni victoria² Senatus tibi dedit per totam vitam, hæc vero per omnia secula triumphare. Candelabrum, Mensa panis propositionis, & Sacrae Tubæ quanta erant religionis Judaicæ mysteria? quam necessarium ad sacros antiquæ ecclesiæ ritus, & leges, quas ei Deus dederat penitus intelligendas, ut simul qualia essent hæc divini cultus instrumenta, quam accuratissime cognosceretur? Frustra tamen in hac re sudarent doctissimi, nobisque in multis locis occulta semper manerent divina Oracula, nisi monumentum subvenisset marmoreum, & arcus Titi, quo de illis instrumentis triumphavit, eorum formas Romæ adhuc indicaret. quam exactissimè delineatas. Trajanum Imperatorem optimum & fortissimum prædicat fama, cum tamen res gestas illius una tantum Xiphilini abbreviata & nimis curta explicet Historia, quanta pars ejus gloriæ periisset, nisi Columna Romæ illius semper exhiberet triumphos? Marcum Antoninum in bello Germanico cum toto exercitu sitè periturum, nisi preces duodecimæ legionis fulminatricis dictæ, quæ tota Christiana erat, pluviam à cælo impetrassent, narrant³ Christiani scriptores: ne contradicant pagani, ne contradicant Athei, ecce in columna triumphali, quam post felicem reditum ob victos hostes, & liberatum è tantis periculis exercitum idem imperator, licet paganus ipse, Romæ erexit, inter alias imagines milites Legionis Fulminatricis^b genibus flexis orantes, & Cruces religionis Christianæ insignia in scutis suis gerentes usque ad hunc diem integre manent in tantæ rei memoriam indicanda; indeque quantum effectum est, ne hujus miraculi apud ullos homines unquam pereat fides? Infinita alia sunt hujus generis exempla, unde ulterius indicari possit, quantum antiqua nobis profuerunt monumenta: si omnia enumerarem, ipsius libri molem præfatio adæquaret: missis ideo his, ulterius observandum est Marmora sola esse antiquitatis Monumenta

² Vide Strabonem lib. 16. pag. 769. & lib. 17. pag. 790. Herodotum lib. 2. Diodorum Siculum lib. 1. part. 2. ¹ Columna adhuc Romæ est rostris navium circumcirca undique adornata, & in memoriam clarissimæ victoriæ navalis à Romanis contra Carthaginenses Duce Duillio primo portæ posita. ² Ob illam victoriam Duillius Senatus decreto hunc honorem habuit, ut revertenti à cœna tibicines canerent, & funale præferretur. vide epitomen Livii, lib. 17. Ciceronem de senectute, Florum lib. 2. cap. 2. Valerium Maximum lib. 3. cap. 6. ³ Vide Tertullianum, Eusebium, Xiphilinum, aliosque. ^b Vide Casaliū de urbis, & Imperii Romani splendore, cap. 11. pag. 48.

fide

P R Æ F A T I O.

fide semper dignissima, cætera, quæ in libris habemus, non nisi hic interpolationibus illic defectibus vitata, & ubique fere mendis & erroribus plena nobis transmittuntur, sed hæc nullâ scribarum negligentia, nullis Criticorum conjecturis, & ineptis emendationibus mutata sincera & incorrupta semper per multa secula ipsa nobis exhibent Autographa. Quod in libris igitur corruptum est, quod in antiquis historiis injuriâ temporis vitiatum unde melius potest restitui, quam ex his monumentis, quæ semper permansere immutata? Hoc Modernæ doctiorum in antiquos Autores observationes satis indicant, cum in iis sive defectus restituunt, sive mendas corrigunt, ex his fidissime semper & felicissime præstant utrumque; ita ut à Marmoribus non tantum habemus, quod res antiquæ ab interitu vindicantur, sed insuper hoc etiam, quod alia eorum monumenta fiant digna non perire. Sed nimis latus est hic campus in eo diutius expatiari; adeas Lipsium, adeas Gruterum, adeas Ursatum, aliosque Antiquarum Inscriptionum collectores; apud eosque lege, & experire ipse, quantum est, quod Marmoribus debetur, ab antiquis, quod per ea memoria eorum virtutum & rerum gestarum ad posteros transmittatur, à nobis, quod easdem habemus in exempla. Adeas Autores, qui modernam describunt Romam, ex iisque disce, quantum vetusta conducunt monumenta, quæ in ea adhuc exstant, ut quam plurima non ignoremus de antiquâ. Sed ut hæc omnia ulterius experiaris, adeas etiam marmora, si placeat, nostra, quæ non dubito plerisque aliis longius preferre, cum hoc de iisdem sub nomine Marmorum Arundellianorum prius editis omnes literati jam dudum tulerunt judicium, Hæc Seldenus, hæc Lydiatus, hæc Palmerius, viri doctrinæ famâ ubique celeberrimi, notis suis illustranda judicarunt dignissima. Ex his Petavius Doctissimus Jesuita, Reverendissimus Usberius Ecclesiæ Hibernicæ Primas, Salmasius, Vossius, multique alii, viri in omnimodâ scientiâ peritissimi in explicandis antiquis rebus sæpius, quam ex omnibus aliis, petiere subsidium; eademque cum Clarissimo Gassendo encomiis suis celebrarunt. In uno horum plura de antiquis Græcorum temporibus, quam in omnibus fere libris, habes explicata. In eo enim Cecropis, Deucalionis, Hellenis, Cadmi, Danai, Minois, Triptolemi, Hesiodi, Homeri, aliorumque æva, de quibus dubitavit adhuc orbis literarius, exactissime tibi indicantur: In eo etiam Trojani excidii, non tantum annum, de quo ita certarunt Chronologici, sed mensem etiam & diem tibi datum habes. Quodnam aliud Ariopagitici Senatus, Amphyclionici Concilii, & Mysteriorum

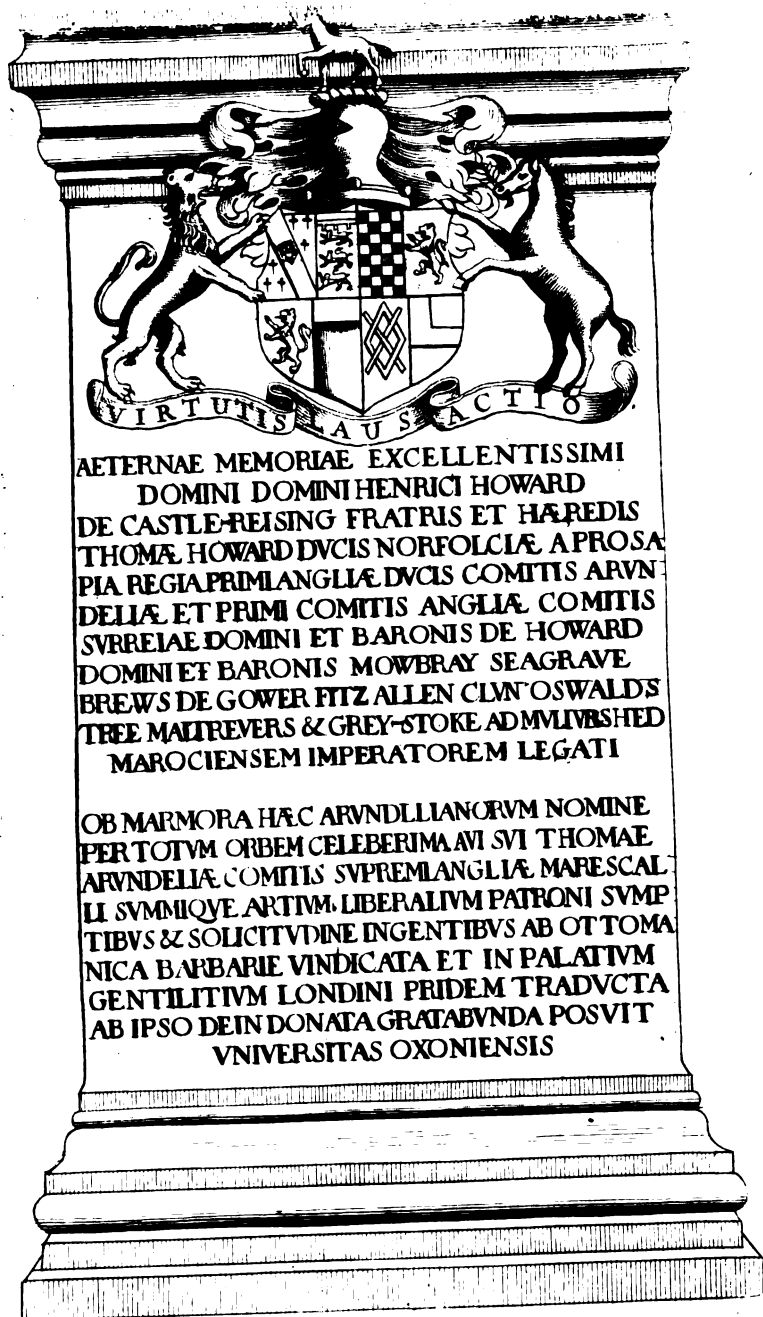
P R Æ F A T I O.

quæ in Eleusine erant, tam optime exposuit origines? Quam multa præterea è rebus Græciæ antiquis semper laterent orbem literarium, nisi hoc Marmor indicasset? Sed ad alia etiam progrediamur è monumentis nostris; inter ea fædus habes gratiâ Seleuci Callinici inter Smyrnaeos & Magnetes initum, quod ævum illius regis duobus fere millibus hinc retro annorum indicat exaratum, aliudque etiam in alio Marmore inter Priansum & Hieraputnam urbes Creticas, ut credo, multo antiquius, & ob dialectum, quâ inscribitur, inusitatam, & a libi nunquam, nisi in una aut altera apud Gruterum inscriptione, lectam æstimatione nostrâ dignissimum. Supervacaneum est cetera memorare: Ecce omnia habes in sequentibus tibi edita, minimeque dubito, quin ob res antiquas, quibus refertissima sunt, tanti pretii existimabuntur, ut ipsum etiam Librum, in quo continentur, non obstantibus Commentariis meis, doctiori cuiquam reddent gratissimum. Quantum igitur debemus Honoratissimo Domino Henrico Comiti Marefcallo, qui præstantissima hæc Antiquitatis Monumenta ab insignissimo Heroe Thoma Comite Arundellia avo suo tam ingentibus impensis per Asiam, Græciam, & Italiam conquesta, Illustrissimæ Howardiorum familiæ, cujus est decus, & Clarissimorum Majorum, quibus in omnibus est par, studium & benevolentiam erga bonas literas imitatus, in earum progressum hic in Academia nostra reposuit servanda? Si perpendamus, quanto in pretio hæc Nobilissimus Heros, qui conquestus, quantoque totus orbis literarius ob res antiquas tanti momenti per eadem restitutas merito semper habuere, quantumq; ideo illa familiæ decus, quantum Palatii ornamentum forent, si intra ejusdem parietes semper servarentur; agnoscendum est hoc beneficium esse in nos, & bonas literas collatum, quod ob magnitudinem suam à solo tam eximii herois animo poterat prodire, qui inusitato his temporibus exemplo, contempto commodo suo, maxime ardet semper promovere publicum; cujus rei memoria ne unquam interiret, in illius æternitatem grata Academia inter monumenta, quæ ab eo dono acceperat, banc stelam, cum nondum insignissimus heros titulos meritis suis debitos consecutus fuisset, curavit ponendam.

Sed

PRÆFATIO.

Sed præter hæc Arundelliana per totam Europam celeberrima aliis etiam Monumentis Ceimeliarchia nostra gloriamur ditata, ob res antiquas, quarum notitiam nobis exhibent, magni pariter pretii æstimandis : Horum VII^{um}. VIII^{um}. IX^{um}. X^{um}. XLIV^{um}. XLVII^{um}. XC^{um}. XCI^{um}. & CXXX^{um}. cum instructissimâ Bibliothecâ suâ libris omnium artium & scientiarum refertissimâ magnus Seldenus supremo Testamento suo, cujus insignissimos viros Mathæum Hale Banci Regii, Jobannem Vaughan Banci communis capitales nuper Justiciarios, & Rolandum Fucks Armigerum curatores fecerat, Academiæ nostræ legavit. In cujus tam insolitæ munificentie memoriam in eadem Area, in qua illa Monumenta, banc etiam stelam grati posuimus.

PRÆFATIO.

Hæc Donaria viri etiam alii insignissimi, Reverendissimus scilicet Archiepiscopus Cantuariensis Marmore CXLVI^{to}. Dominus Hugo Cholmley Baronettus Marmore LXXXII^{to}. Dominus Andreas Ricchards Miles & Aldermannus Londinensis Marmore LXXIX^{to}. Gulielmus Denington Armiger, interioris Templi Baristarius, & Jurisconsultus doctissimus Marmore LXXXI^{to}. & Franciscus Cholmley Armiger Marmore CXLVIII^{to}. magna illustrissimi Comitis Marescalli, & Doctissimi Seldeni exempla secuti pari animi benevolentia auxere; unum etiam aut alterum in Angliam à mercatoribus Smyrnensibus forte illatum publicâ Academiæ pecuniâ emebatur; Præter Arundelliana igitur è marmoribus nostris circa viginti, Arundelliana vero plura quam centum

PRÆFATIO.

centum & triginta numerantur; Hæc tamen vix ultra dimidiam partem eorum conficiunt, quæ insignissimus Arundellia Comes collegerat; cetera, cum tempore nuperrimi belli civilis incendii in hortis Arundellianis Londini, pulsus inde dominis, diu neglecta jacuerint, aut furim surrepta, aut servorum negligentia corrupta, aut à Lapidibus ad reficiendas aedes adhibita in magnum rei literariæ damnum amittuntur. Ea illustrissimus Comes, dum in Italia degerat, (quæ ei altera patria erat,) ex antiquarum Asia, Græciæ, & Italiæ urbium ruinis, operâ Doctissimi viri Gulielmi Pettæ in hac re usus, summis impensis acquisivit. Græcorum pleraque è Smyrna habuit, ea ibi ^aGassendus (si fides ipsi hac in re habenda sit) narrat operâ Peireskii sui primò detecta erutaque fuisse, persolutis quinquaginta Aureis per Sampsonem quendam illius negotia Smyrnæ procurantem; sed cum inde convehenda essent, Turcarum fraude Sampsonem in carcerem coniecto, ibi detenta erant, donec ea illustrissimus Arundellia Comes majori pretio per Petæum redempta cum aliis, quæ per eundem procuratorem collegerat, Londinum in hortos Palatii Arundelliani, anno Dom. nostri 1627. curavit transferenda; quam primum illuc allata erant, instigante viro Clarissimo Domino Roberto Cottono Condo illo ac Promove-tustatis seculi sui locupletissimo, Eruditissimus Seldenus, in operis societatem ascitis Patricio Junio Bibliothecario Regio, & Richardo Jamesio Collegii Corporis Christi apud Oxonienses Socio, viris multi-jugâ doctrina claris, eorum auxilio Græcorum Marmorum viginti novem, & Latinorum decem, quæ ei celebriora videbantur, transcripsit, in eaque sequente anno librum aureum illum, sub titulo Marmorum Arundellianorum omnibus literatis satis notum, non minus in commodum rei literariæ, quam in famam suam scriptum in lucem edidit, qui ob insignissima antiquitatis monumenta, quæ in eo publici juris facta erant, à Bibliopolis statim tanto literatorum concursu emebatur, ab iisque tam arctissime semper retinetur, ut totâ jamdudum exhaustâ impressione per postremos hosce annos non possit licet summo oblato pretio comparari; cum igitur Honoratissimus Comes Marecallus hæc Monumenta ex ingenti illius munificentia in nostris Ceimeliarchiis reposuisset, instare statim doctiores, & impensus hoc à nobis flagitare incipiebant, ut ea una cum auctariis necessariis, tum in publicum rei literariæ commodum, tum in honorem illustrissimi donatoris aliâ editione donaremus, quorum desiderio, cum re Typographica ingentibus Reverendissimi Archiepiscopi Cantuariensis sumptibus hic restaurata, ad

^a In vita Peireskii lib. 4. ad an. 1619.

P R Æ F A T I O.

boc maxime intendat, summeque jam curet Academia, ut libri quicunque insigniores à literatis desiderantur, hic iterum in eorum commodum prodeant impressi, iustissimum arbitrabamur satisfacere; viro ideo cuidam apud nostros doctissimo hoc demandabatur opus, sed cum ille aliis negotiis implicitus per triennium distulisset, & tandem ob munus professorium, quo gravatus erat, negasset sibi ullum tempus ad alios labores posse vacare, mihi illud autoritate superiorum imponebatur tanto operi pro dignitate Academiæ perficiendo, tum ob ætatem meam, utpote qui nondum tum sextum annum in his Musarum scholis compleveram, tum ob tenues meos in iisdem progressus, fateor, omnino impari; Conscijs igitur tenuitatis meæ tam grave recusassem onus, ab eoque humeros meos quam longissime statim subduxissem, si non ad illud me vidissem tantis obedientiæ & gratitudinis vinculis obligatum fuisse, quantis nec debui nec potui reluctari. Cum ideo nullus daretur subterfugii locus, quid aliud agendum erat, nisi ut totas meas convocarem vires, summam excitarem diligentiam, ut quod mihi incumberebat opus, quamvis non ut merito forsan expectant literati, secundum totas tamen quæ in me sunt, & doctrinæ, & ingenii vires perficeretur? Ad illud igitur me accinxi, primoque, cum vidissem è centum & quinquaginta monumentis, quæ in nostris Ceimeliarchiis reponuntur, tantum viginti septem in Seldeni libro inveniri, diligentiam adhibui, ut cetera ex ipsis marmoribus transcriberem, quod, cum inscriptiones sint in omnibus fere marmoribus, præsertim Græcis, sine vocum distinctionibus continuatæ, in multis inusitato his diebus charactere exaratæ, in aliisque ita vetustate deletæ & erasæ, ut vix litera manifeste tota appareat, non sine summa difficultate, & magno sæpe oculorum periculo, totum tamen ipse sine ullis auxilijs solis viribus nixus meis perfeci, summamque adhibui curam, ut exscripta exemplaria, quæ in Typographi manus tradidi, licet quoad Orthographiam sæpe satis culpanda, ipsis tamen marmoribus quam exactissime responderent, & nisi per Typothetarum forte incuriam aliquando contigisset, ut impressa à scriptis meis nonnunquam aberrarent, vix credo in sequentibus inscriptionibus, quas tibi edo, sive Græcis, sive Latinis una literula ab ipsis marmoribus, unde desumptæ fuerunt, deviatum fuisse; quod ideo arbitror mihi necessarium hic testari, quia cum pleraque horum marmorum ita longa antiquitate exesa sint, ut in futurum, credo, vix ab ullo alio possint legi, tota lectionis eorum veritas à sola mea deinceps pendebit fide. Sed non tantum ut hæc, quin & ea etiam, quæ in Seldeni libro prius edita fuere, in nostra editione quam correctissima prodirent, parem contuli

di-

P R Æ F A T I O.

diligentiam ; quamvis enim eorum exscripta exemplaria in viri Eruditissimi libro habueram, iis tamen non fidebam, sed ad ipsa marmora recurrebam, eaque, ut hæc etiam tibi ederentur quam accuratissimè, eadem cura perlegi omnia, excepto uno tantum, eo scilicet, à quo incipit pars secunda, cujus cum dimidiam tantum partem habeamus (alterà à lapicida quodam ad reficiendum focum in Palatio Arundelliano adhibitâ) eamque ita totam erasam, ut vix una literula in illa jam legi possit, pro vera illius lectione soli Seldeno est fidendum ; illud ideo eodem modo quo in viri eruditissimi libro inveneram, curavi edendum in meo. Postquam, absoluto hoc labore satis difficili, omnia monumenta nostra transcripta habueram, Græcis, quorum sensus ob lacunas non erat omnino imperfectus, versiones addidi, quas spero accuratissimas, & deinde ad componendas annotationes me accinxi, in animo habens nihil in publicum emittere, priusquam summo, quantum in me est iudicio, omnia perpendifsem ; sed in proposito meo quam subito me falli videram ? Vix enim sex aut septem folia notis meis impleveram, quin ea statim iussus essem in manus Typographi tradere, & in futurum etiam curare, ut schedæ meæ illius labori continuo præberent materiam. Difficillima hæc provincia, eoque mihi gravior, quod, cum conscius essem, quanta mihi ad hoc opus in honorem Academiæ perficiendum deesset doctrina, non tamen mihi daretur tempus modicâ eâ totâ uti, quam habueram. Ad tantum resarciendum temporis defectum nulla diligentia, nulla industria poterat sufficere, totam tamen, quam poteram, adhibui ; Quot dies non obstanti sævisima frigida hiemis tempestate totas in publica Bibliotheca absumpsi ? Quos non perolvebam libros ? Quos non penitus perscrutabar Autores, unde aliquid, quod ad nostrum propositum spectabat, erat eruendum ? peritiori cuiquam satis hoc indicabunt ipsæ notæ, in quibus componendis iudicium deesse merito forsan, utpote in opere autoschediastico, multi possent obijcere, industriam vero nemo. Quod ad ipsa Marmora spectat, illa eodem ordine, quo in nostris Cimeliarchiis collocantur numeravi incipiendo ab insignissimo illo fœdere inter Smyrnæos & Magnetes inito ; per totum autem opus curavi, ut ne una Eruditissimi Seldeni periret linea, ad quæcunque igitur Marmora ille aliquas notas composuerat, ad illa eas apposui subjunctio autoris nōmine ; ubi vero ille nihil annotavit, aut quæ annotaverat, non satis omnia mihi videbantur explicare, ibi etiam notas adjuuxi meas. Secunda pars incipit ab insignissimo Chronico Pario. Quanti pretii sit hoc monumentum ob antiquissima tempora, quæ in eo explicantur, quicunq; Seldeni librum unquam inspexerant, satis cognoscunt;

in

PRÆFATIO.

in eo ideo explicando prolixiores sumus. Primo posuimus Doctissimi Lydiati annotationes Chronologicas, quas proximo post editum Seldeni librum anno, dum in Regio Banco ob æs alienum gratiâ fratris contractum incarcerationatus erat, in hoc Chronicon composuerat, prius nunquam editas. Deinde notas Historicæ subjunxi meas, in quibus primo lacunas suppleo in multis locis Doctissimum Palmerium sequutus, qui in hac palestra se prius satis feliciter exercuerat; ubi ab eo dissentio, dissensus rationem addo; & deinde post suppletas lacunas res historicas in Marmore memoratas ex antiquis autoribus explico. His nonnulla Seldeni interspersa sunt, quæ illius nomine notantur, ubi de antiqua Musica agendum erat, quoniam in hac re mihi minime benigna est natura, adiutorem habui magistrum Henricum Aldrichium, virum hujus, uti & aliarum Artium & Scientiarum peritissimum, eique, quæ de hac re pag. 175, 176, 177, 178, 179, & 180, tibi eduntur, omnia debes accepta. Post notas Historicæ habes apparatus Chronologicum, qui totus est Seldeni, ei subnectitur Canon Chronicus, quem in imitationem Canonis Chronici à Seldeno editi composui, sed ab eo, utpote novâ methodo formatus, multisque pluribus Epochis, unde melius pateat Synchronismus, insignitus, omnino diversus; post hunc Canonem curavi imprimendas etiam Seldeni Notas Chronologicas, quibus ipse etiam unam aut alteram interspersi Paragrapham. In componendis annotationibus in cetera, quæ deinde sequuntur, Monumenta, eandem, quam in prima parte, observavi methodum. Sed cum in Seldeni libro Inscriptiones Græcæ quatuordecim, & Latina item nonnullæ inveniantur, quorum Marmora, unde desumptæ erant, in nostris Ceimeliis chtiis non reponuntur, ne hæc literato orbi perirent, in Appendice cum nonnullis aliis aliunde collectis adjeci, & deinde ut abbreviaturas, quæ in Latinis nostris aliisque item Monumentis occurrunt, possis intelligere, in fine apposui Sertorii Ursati Indicem, in quo quam optime explicantur; & sic tandem post exactum anni spatium iisdem semper gradibus, quibus Typographus, progressus faciens operi meo citius timeo quam feliciter finem imposui, illudque jam trado, Candide Lector, in manus tuas, si in eo invenias me aliquid rectius dicere, utere in commodum tuum, si in nonnullis errasse, ne incuses; spesces ætatem meam; spesces difficillimas scribendi conditiones: reputa, quam pauci sunt, qui in his circumstantiis positi possunt melius, iis igitur condona, quicquid in hoc opere culpandum est, à maturioribus studiis, si deus vitam dederit, & valetudinem ferendis laboribus idoneam, spera meliora.

In Marmora Arundelliana ab
Honoratissimo Henrico Comite Norwicensi
Et supremo Angliæ Mareſcallo, Academia Oxoniensi
D A T A.

Siquando insignis Cœlo dimittitur Heros,
Seu sit pace potens, vel inexpugnabilis armis,
Protinus affurgit Vatum numerosa propago,
Quæ canat æternâ gentes in pace futuras,
Victorisque sacrâ frontem circundet Olivâ,
Vel labentis equo describat vulnera Parthi,
Captivosque Getas narret, pulsumve Niphatem,
Ascendit sacrum nemo sine carmine montem,
Sed sequitur partos Clio officiosa triumphos.

Ergo favens adsis, & vati præcine, Phœbe,
Tranſlatas Orientis opes, & quicquid ubique est,
Quod cultu sacrum fecit longæva Vetustas,
Pande mihi solido descriptas Marmore pugnas,
Urnas, Pyramidasque Heroum gesta tenentes,
Et statuas: siquas olim spectare tolebas
Eois sublimis equis, miraris, Apollo,
Jam Vespertino ruiturus in æquora curru.

Et Tu, Mecœnas, audacibus annue cæptis,
Ambitiosa tuos dum Musa instaurat honores,
Te tua dona canunt, spirantia saxa loquuntur,
Te narrat, Princeps, arcanus ubique character,
Non intellecto lateant dum Marmore laudes.
Artibus his olim longum durabat in ævum
Picta Ægyptiacis Heroum fama figuris.

Quo me Musa rapit præceps, animumque sequacem
Insolitas jubet ire vias? feror æthere summo,
Vicusque Polo subiectum metior Orbem,
Hinc juvat Italiæ lætas specularier urbes,
Et siquos sapiens miretur Græcia campos,
Solvit divinos Tibi cultus utraque tellus,
Howarde, & quamvis à Te spoliata triumphat,
Marmoreæque etiam postquam periere ruinæ,
Nectet victrices tibi Smyrna & Mantua laurus.
Mantua, Te magni nutricem agnosco Maronis,
Aspicio vivosque lacus ac frigida Tempe,
Nec procul hinc sylvas sæpe olim Numine plenas
Virgilii, ô quid non umbrâ meditarer in illâ!
Sed (quæ Mæonio dedit incunabula vati)
Jam me Smyrna vocat, *Chronicumque* tuentibus offert
Antiqui Veneranda ostentans rudera saxi.
Jam fileat Memphis surgentes ære columnas,
Sydereum frustra jactat Rhodos alta Colossus,
Attonito majora orbi miracula pandit
Nobilis hæc moles, annos retinere fugaces,
Et revocare potens, duplici dum munere cogit
Venturos olim nostri meminisse nepotes,
Heroumque facit præsentia gesta priorum.

Pingitur hesterno tanquam sit vulnere cæsus
 Hector, quem bigis acet raptabat Achilles,
 Crudelemque egit Trojâ inspiciente triumphum.
 Fœlix, qui potuit Trojæ sub mœnibus altis
 Oppetere, & pulchram per vulnera quærere mortem,
 Cui modo res gestas, & non delebile nomen
 Divini Lapidis tenet immortale volumen:
 Tuque Lapis, toto tantum cantaberis orbe,
 Quantum Smyrnæi durabunt vatis honores.
 Jam non incerto labuntur tempora cursu,
 Non Te decipiet, neve indeprensus abibit,
 Muta licet figat vestigia, lubricus anguis
 Fallacis volvens sinuosa volumina caudæ.
 Quem non audebit mordaci rodere dente,
 Temporis ipse pater, metuendus talce minaci
 Saturnus, quamvis lapides consumere suetus.
 Te licet iugestis fecit latitare ruinis,
 Obscurare volens Orbique sibi que coævum;
 Multa licet retro perierunt sæcula, virtus
 Howardi tandem Te magna reduxit in auras,
 Oppressum turpi postquam squallore situque
 Vidit, & indigno jussit prodire sepulchro.
 Sic infinitos tecum durabit in annos,
 Munere dum grato modo quod dedit, accipit ævum.

Proxima Marmoreis erit inscribenda tabellis
 Gloria, Floddenios olim quæsitæ per agros,
 Emathiis quantam Cæsar non vidit in arvis,
 Rumperet adversas acies cùm Marte secundo
 Undique sanguineos spargens per gramina rores.
 Musa, mihi causam memora, quæ dira rebelles
 Egit in arma Scotos, aut quæ discordia cives.
 Cognatum impulerit malesuada sitire cruorem.
 Henricus iusta quondam cum concitus irâ
 Duceret armatas in Gallica castra cohortes,
 Amissoque diu titulos cum fœnore magno
 Posceret, Imperii sacras qui tractet habenas,
 Absentisque vires peragat, qui pondera tantæ
 Sustineat molis, nutu populosque potenti
 Qui regat, & pœnas violatis legibus æquet,
 Howardum videt esse parem; stat nobilis Heros,
 Cui Regina, sui & commissa potentia Regni est.
 Qualiter Iliacam peteret cum Jupiter Idam,
 Defereretque polum, Superi quem mille sequuntur
 Vexaturum armis Troas, Graiosque furentes,
 Occupat alta thronum, & Cœlesti fulminat aula
 Juno tonans, Illam defendunt Numina circum
 Gradivus Pater, & flexo Latonius arcu.

Interea Scoticum campo se effuderat agmen,
 Ibat & ante alios Princeps ardentior omnes
 Fatalem dextrâ crispans Jamesius hastam,
 Impatensque moræ, quo præceps ira vocaret,
 Irruit, & medio se fervidus ingerit hosti,
 Ingentes animos juvenili in pectore versans.
 Dii tamen adversi, atque impar Fortuna sequuta est
 Te, Rex, in duri certamina martis euntem,

Ter foelix, si non Tibi Causa inimica fuisset,
 Howardus si non hostilibus iret in armis.
 Si modo Te virtus ardens in bella vocasset,
 Externos poteras, Juvenis, lenire furores,
 Illis quanta seges laudum crevisset in oris?
 Sed superi vetuere. Volat nam stridula cornus
 Tempora per media, & Lethali vulnerat ictu:
 Mox ruit, & sequitur, quo multas miserat ante
 Pugnantum fortes animas, dum gloria facti
 Ingens victorem Howardum super æthera tollit.
 Tum vero multam nullo discrimine cædem
 Suscitât, evertitque acies, pedibusque retundit
 Scuta virum & galeas, stricto super intonat ense,
 Has vestra (ingeminans) solvent perjurâ pœnas,
 Et violata fides, & ruptæ fœdera pacis.
 Protinus infestis nubes it densa sagittis,
 Tum trepidare Scoti, perculsiq; ordine nullo
 Accipiunt inimicum imbrem. Quis funera tanta
 Enarret, Scoticoque undantem sanguine Tuedam?
 Pauci vitabant venientia fata fugaces,
 A letho paucos Nox opportuna redemit.
 Interea victor per strata cadaverâ miles
 Armorum exuvias, & præmia debita lustrans,
 Scutaque loricaque auro tulit intertextas.
 Ipse Heros cæsum percurrrens agmina Regem
 Vestigat, curruque altus lugubre trophæum,
 Virtutisque suæ monumentum insigne ferebat:
 Accipiunt reducem læto & clamore salutant
 Angliadum proceres, quali olim Græca juvenus
 Tydidem venientem à cæde & sanguine Divûm.
 sed jam propositum mea Musa relume laborem,
 Et magnum sacro dic carmine Mæcænatem.
 Ille vel Howardos poterit superare priores,
 Atque paterna suis replebit Marmora gestis,
 Quotquot inexhausto largus collegerat auro.
 Ite, quibus cura est peregrinum invisere mundum,
 Qui petitis terras alio sub sole jacentes:
 Plus licet hic spectare domi. Quæcunque Vetustas
 Jam pretiosa facit, nostros quæcunque Parentes
 Visendi studio varios duxere per orbes,
 Angliacis cernit collecta viator Athenis.
 Ignarus seu quis Romanum Pantheon intret,
 Hæret, & attonito quum lumine circumspexit
 Tot simulachra Deum, gressu timet ire profano,
 Et dubitat, primos cui religiosus honores
 Solveret, atque animum nunc huc, nunc dividit illuc.
 Nulla licet meritas poterit vis reddere grates,
 Illud, Mæcenas, immensi pignus amoris,
 Accipimus binos, ante omnia munera, natos.
 Plus solito nostræ fulgent jam Palladis arces,
 Quas pubes magnis exorta parentibus ornat,
 Externi invident populi: livore maligno
 Aspiciat nostras in cœlum exurgere laudes
 Gens vicina, leves tantum exercere choræas
 Docta, vel ingenuam æugis vitare juventam.

Jam mihi (nám quid non áudax prædicere Musa
 Tentabit ?) tædas videor spectare jugales,
 Et quales Thálamos Howardi filius ambit :
 Ipsa tori præses Juno sacra vincula neçtit;
 Venit Hymen, cæcusque optati vulneris autor,
 Et Paphiam niveæ matrem advexere columbæ:
 Illam læta cohors, & mille sequuntur Amores,
 Qui magicis circum concentibus aëra mulcent,
 Secum perpetuos instaurantes Hymenæos.
 Hinc nova, Meczanas, expectat gaudia, plures
 Atque sui similes visura Britannia natos.

Æst Howarde, Tibi mox aurea surget imago,
 Qua Templum cingunt tua munera Sheldonianum,
 Famaque Marmoreis stabit suspensa columnis,
 Et picturatas expandet mobilis alas,
 Mox medias pernix cum sese attollat in auras,
 Howardo dignum dabit aurea buccina cantum,
 Et juxta ex auro Pallas, solidoque Elephanto
 Assistet, duplici frontem cinctura coronâ.
 Nec procul, abductis Parnassi à culmine musis,
 Immortale Tibi carmen renovabit Apollo.

Ed. Barbour A. B. Ædis Christi Alumnus.

Monitio ad Lectorem.

CUM Preli correctioni non potuissem vacare, alii hoc negotium demandatum
 fuit, cujus incuriâ, fateor, nonnulla errata evasere incorrecta; sed cum ea
 plerumque sint in vocum Orthographia, & accentibus, spero non tanta sunt, qua
 erudito Lectori moram facient.

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad Majestatem Seleuci Callinici Asiæ Regis tutius conservandam, circa annum ante vulgarem D. N. Jesu Christi Epocham CCXLIV, seu periodi Julianæ MMMCCCCCLXX, percussum, columnis singulis incisum, & in fano Veneris Stratonigidis alibique apud utramque rempublicam ex pacto sacratum. Bina insuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.

- 1 ΕΛΘΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΤΩ..ΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΤΕΡΟΝΤΕΚΑΘΟΝΚΑΙΡΟΝΟΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΣΕΛΕΥΚΟΣΥΠΕΡ
- 2 ΕΒΑΛΕΝΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΑΠΟΛΛΩΝ..ΑΙΜΕΓΑΛΩΝΚΙΝΔΥΝΩΝΠΕΡΙΣΤΑΝΤΩΝΤΗΜΠΟΛΙ
ΝΗΜΩΝΚΑΙΤΗΝ
- 3 ΧΩΡΑΝΔΙΕΦΥΛΑΣΕΝΟΔΗΜΟΣΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙΑΝΤΕΚΑΙΦΙΛΙΑΝΟΥΚΑΤΑΠΛΑΓΕΙΣ
ΤΗΝΤΩΝΕΝΑΝΤΙΩΝΕΦΘΑΔΟΝ
- 4 ΟΥΔΕΦΡΟΝΤΙΣΑΣΤΗΣΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ..ΩΛΕΙΑΣΑΛΛΑΠΑΝΤΑΔΕΥΤΕΡΑΗΓΗΣΑΜΕΝΟ
ΣΕΙΝΑΠΡΟΣΤΟΔΙΑΜΕΙ
- 5 ΝΑΙΕΝΤΗΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙΑΝΤΙΛΑΒΕΣΘΑΙΤΩΜΠΛ..ΑΓΜΑΤΩΝ..ΚΑΤΑΤΗΝΕΑΥΤΟΥΔΥΝΑΜΙΝΚΑ
ΘΟΤΙΕΞΑΡΧΗΣΥΠΕΣΤΗΔΙΟ
- 6 ΚΑΙΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΕΥΣΕΒΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟ..ΣΘΕΟΥΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΙΦΙΛΟΣΤΟΡ
ΓΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟΥΣΓΟΝΕΙΣΜΕΓΑ
- 7 ΛΟΦΥΧΟΣΩΝΚΑΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΤΟΙΣΕΑΥΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΟΥΣΙΝΕ
ΤΙΜΗΣΕΝΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΔΙΑ
- 8 ΤΕΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΗΝΕΠΕΠΟΙΗΤΟΕΙΣΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΑΥΤΟΥΚΑ
ΙΔΙΑΤΟΤΟΜΠΙΑΤΕ
- 9 ΡΑΑΥΤΟΥΘΕΟΝΑΝΤΙΟΧΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗΤΕΡΑΤΗΝΤΟΥΠΑΤΡΟΣΘΕΑΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΝΙΔΡΥΣ
ΘΑΙΠΑΡΗΜΙΝΤΙΜΩΜΕ
- 10 ΝΟΥΣΤΙΜΑΙΣΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΙΥΠΟΤΟΥΠΛΗΘΟΥΣΚΑΙΙΔΙΑΙΥΦΕΚΑΣΤΟΥΤΩΜΠΟ
ΛΙΤΩΝΚΑΙΕΒΕΒΑΙΩΣΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΝΑΥΤΟ
- 11 ΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΕΓΡΑΨΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΔΥΝΑΣΤΑΣΚ
ΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑΕΘΝΗΑΞΙ
- 12 ΩΣΔΕΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙΤΟΤΕΙΕΡΟΝΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΑΣΥΛΟΝΕΙΝΑΙΚΑΙΤ
ΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΙΕΡΑΝΚΑΙΑΣΥΛΟΝΝΥΝΤΕΥΠΕΡ
- 13 ΒΕΒΛΗΚΟΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΑΔΟΙΣΤΡΑΤΗ..ΙΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣΔΙΑΜΕΝΕΙ
ΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣΔΙΕ
- 14 ΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΠΡΟ..ΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑ
ΙΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΕΞΑΥΤΩΝ
- 15 ΕΝΑΔΙΟΥΣΙΟΝΤΟΜΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΝΤΑΑΥΤΟΥΣΔΙΑ...ΛΑΣΣΕΙΝΤΗΜΦΙΛΙΑΝΚΑΙΣΥΜΜΑΧ
ΙΑΝΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΕΙΣ
- 16 ΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΩΝΑΥΤΩ..ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚΑΙΤΟΝΑΥ
ΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥ
- 17 ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΠΑΝ...ΑΤΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚ
ΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΚΑΙΑΠΟΔΟΘΗΣΕΣΘΑΙΧΑΡΙ
- 18 ΤΑΣΑΥΤΟΙΣΑΞΙΑΣΤΗΣΑΙΡΕΣΕΩΣΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΠΑΡΑΚΛΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΑΥΤΟΙΟΝΤ
ΕΣΠΡΟΘΥΜΟΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΗΝΤΕΦΙ
- 19 ΔΙΑΝΚΑΙΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΔΙΑΤΗΡΕΙΝΑΥΤΩΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΕΑΞΙΩΘΕΝΤΑΥΠΟΤΩ
ΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣΑΠΕΔΕΞΑΝΤΟΚΑΙΕΠΑΓΓΕΛ
- 20 ΟΝΤΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΕΞΕΙΝΑΙΡΕΣΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΗΜΕΤΕΡΩΙΕΙΣΠΑΝΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩ
ΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΚΑΙΑΠΕΣΤΑΛΚΑΣΙΝ
- 21 ΠΡΟΣΗΜΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΓΜΕΝΤΩΚΑΤΟΙΚΩΝΠΟΤΑΜΩΝΑΚΑΙ..ΕΡΟΚΛΗΝΕΓΔΕΤΩΝΥΠ
ΙΘΡΩΝΔΑΔΜΩΝΑΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΕΤΗΝΤΟΥΣΑ...
- 22 ΔΕΞΟΜΕΝΟΥΣΤΗΜΙΝΚΑΙΑΝΟΙΣΧΝΤΑΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΘΗΝΑΞΙ..ΥΣΙΝΣΥΝΘΕΣΘΑΙ
ΤΗΜΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥΣΦΙΛΙΑΝΕΠΑΧΘΕΝΤΕΣΔΕΚΑΙΟ..
- 23 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΣΥΝΔΕΛΑΛΗΚΑΣΙΝΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΑΚΟΛ...ΘΩΣΤΟΙΣΕΝΤΗ
ΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣΔΑΘΗΝΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑ.
- 24 ΤΗΝΤΕΦΙΛΙΑΝΣΥΝΤΙΘΕΣΘΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΠΙΤΑΞΙΤΟ...ΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣ
ΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΥΣΙΝΚΑΙΑΠΟΔΕΙΞΑΙΠΡΟΣΑΥΤΟΥ..

- 25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣ ΤΡΕΙΣ ΟΙΤΙΝΕΣ ΤΗΝ ΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗ ΤΙΣ ΑΝΔΟΞΗ ΤΩ ΙΔΗ ΜΩ ΙΑΝΟΙΣ ΟΥΣΙ
ΝΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩ ΝΕΝΑΥΤΗΙΔΙ..
- 26 ΛΕΓΗΣΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙΝ ΑΥΤΟΥΣ ΔΕ ΧΕΣΘΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΛΕΙΝ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΙΟΜ
ΟΛΟΓΙΑΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΑΜ ΠΕΡ ΔΕΞΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΜ
- 27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΡΚΙΣΑΤΩΣ ΑΝ ΑΥΤΟΥΣ ΟΙΑ ΠΟΔΕΙΧΘΗΣΟΜΕΝΟΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟ
ΝΕΝΤΗΙΟ ΜΟΛΟΓΙΑΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΠΡΟΣ ΔΕΞΑΜΕΝ...
- 28 ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΤΩ ΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΣΦΑΡΙΣΑΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΟΜΟΣΑΝ ΤΩ
Ν ΚΑΙ ΕΠΑΝΕΛΘΟΝ ΤΩΝ ΤΩ ΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ ΣΥ.....
- 29 ΛΕΙΣΘΟ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟ ΔΕ Α
ΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩ ΔΕ Κ.....
- 30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣ ΑΣ ΚΑΙ Η ΜΟΛΟΓΙΑ ΑΝΑΓΡΑΦΗΣ ΕΤΑΙ ΚΑΛΕΣΑΤΩΣ ΑΝΔΕ.. ΙΕ ΠΙΜΗΝΙΟΙ ΤΗΣ ΒΩ
ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΕΝ.....
- 31 ΕΚ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΕΠΙΞΕΝΙΣ ΜΟΝΕΙΣ ΤΟ ΠΥΤΑΝΕΙΟΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΟΔΕΙΧΘΕ.. ΣΙΜ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΣ
ΔΟΤΩ ΜΕΘΟΔΙΟΝ ΚΑΛΛΙΝΟΣ ΟΤΑΜΙΑΣ ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ.....
- 32 ΗΜΕΡΩΝΟΣ ΩΝ ΑΝΟΔΗΜΟΣ ΤΑΞΗ ΑΠΟ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΟΔΩΝ ΗΜΕΡΑΙΕ ΤΑ ΓΗΣ ΑΜΠ
ΕΝΤΕΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ ΑΠΕΔΕΙΧΘΗΣ ΑΝΦΑΝΟΔΗΜΟΣ ΜΙΚ.....
- 33 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΙΟΝΥΤΑ ΠΑΡΜΕΝΙΣ ΚΟΣΙ ΠΥΘΕΟΥ.
- 34 ΕΠΙ ΠΕΡΕΩΣ Η ΓΗΣ ΙΟΥΣ ΤΕ ΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΔΕ ΠΥΘΟΔΩΡΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΗΝΑΙΩΝΟΣ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΔΕ ΣΥΝΕΘΕΝ ΤΟ ΤΗΜΦΙΛΙΩΝ ΣΜΥΡΝΑΙ..
- 35 ΚΑΙ ΟΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΟΙΤΕ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΠΕΖΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΠΑΙΘΡ
ΟΙΣ ΚΑ.. ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΟΙΚΗΤΑΙ ΚΑΙ ΤΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΕΔΩΚΑΝ
- 36 ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ ΤΟΙΣ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΕ ΚΑΤΑ ΠΟ..ΙΝ ΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΠΕΖΟΙΣ ΚΑΙ Τ
ΟΙΣ ΥΠΑΙΘΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΙΚΟΥΣΙ
- 37 ΤΗΜΠΟΛΙΝ ΕΦΟΤΩΙ ΤΗ ΜΜΕΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΥΝΟΙΑΝ ΤΗ ΝΕΙ..... ΑΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣ
ΙΛΕΩΣ ΣΒΛΕΥΚΟΥ ΔΙΑ ΤΗ ΡΗΣΟΥΣΙΝ ΟΙ ΕΜ
- 38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΛΕΥΚΩ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΚΑ
ΙΟΣ ΑΠΑΡΕΙΔΗΦΑΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΒΛΕΥΚΟΥ ΦΥΛΑΣΣΑΝΤΕΣ
- 39 ΕΙΣ ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΩΝ ΑΠΟΔΩΣΟΥΣΙΝ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΛΕΥΚΩ..... ΙΤΕΥΣΟΝΤΑΙ ΔΕ Μ
ΕΤΑΣ ΜΥΡΝΑΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΝΟΜΟΥΣ
- 40 ..ΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΕΧΘΡΟΓΚΑΙ ΦΛΟΝΗ ΓΟΥΜΕΝΟΙΣ ΜΥΡΝΑΙΟ..... ΟΥΝΤΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ
ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣ ΜΥΡΝΑΙΟΙΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ ΤΟΙΣ ΕΜ
- 41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΕΚΑΤΕΡΟΙ ΑΥΤΩΝ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΤΥΠΟΓ.. ΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΣΥΝΤ
ΕΛΕΣΘΕΝ ΤΩΝ ΔΕ ΤΩΝ ΟΡΚΟΝ ΤΑ ΜΕΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΑΥ
- 42 ΤΟΙΣ ΤΑ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΠΟΛΕΜΟΝ ΗΡΘΟΝ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΗΕΞΕΣ ΤΩ ΜΗ.. ΕΕΤΕΡΟΙΣ ΕΓΚ
ΑΛΕΣ ΑΠΕΡΙΤΩΓΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΩΝ ΜΗΤΕ
- 43 ΔΙΑΔΙΚΗΣ ΜΗΤΕ ΚΑΤΑ ΑΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΜΗΘΕΝ ΑΕΙΔΕΜΗ.. ΑΝΤΟ ΕΠΙΦ... ΟΜΕ.. ΟΝΕΓΚΛΗΜΑ ΑΚΥ
ΡΟΝ ΕΣΤΩ ΔΕ ΔΟΣΘΑΙ ΔΕ ΤΟΙΣ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ...
- 44 ΤΟΙΣ ΤΕ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΠΕΖΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΥΠΑΙΘΡΟΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙ.. ΝΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΦΙΣ
Η ΚΑΙ ΟΜΟΙΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΟΛΙΤΑΙΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΔΕ.....
- 45 ..ΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ.... ΙΚΟΥΣΙΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΣΟΙ ΑΝΩΣΙΝ.. ΔΕΥΘΕΡΟΙ ΤΕ Κ
ΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΕΝΕΓΚΑΤΩΣ ΑΝΔΕ ΤΟΥΣ ΜΕΓΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜ...
- 46 ..ΩΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΠΠΕΩ.. ΕΚΑ ΠΠΕΖΟΝ ΤΩΝ ΤΕ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ.. ΤΩΝ ΥΠΑΙΘΡΩΝ ΟΙΟΝΤΕΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΕ ΑΛ...
- 47 ΟΙΚΗΤΩΝ ΤΗ ΓΓΡΑΦ... ΟΙΑ ΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΤΩ ΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΤΟΙΚΩ.. ΑΝΔΡΕΣ ΟΤΑ
Ν ΔΕ ΤΙΘΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜΟΥΣ ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ
- 48 ..ΑΝΔΡΕΣ ΟΙΑ... ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ ΤΗ ΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΟΙΚΗΤΩΝ ΟΡΚΙΣΑΤΩΣ ΑΝ... ΤΟΥΣ ΟΙΕΖ
ΕΤΑΣ ΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΗΤΡΑΙΟΥ ΕΡΟΙΣ ΝΕΟΚΑΥΤΟΙ.....
- 49 ..... ΤΕΙΣ ΗΜΗΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΕΛΤΙΣΤΟΥ ΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙ ΤΗ ΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ... ΑΡΑΥΤ
ΟΙΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΠΠΕΩΝ ΚΑΙ.....
- 50 ΥΠΑΙΘΡΑ ΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥΣ... ΑΦΕΡΟΝΤΑΣ ΤΗ ΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ... ..
- 51 ΟΙΚΟΥΝ ΤΩ ΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΟΝΤΩ ΝΕ ΔΕΥΘΕΡΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΕΝΕΧ.....
... ΕΖΕΤΑΣΤΑΙ ΠΑΡΑ ΔΟΤΩΣ ΑΝΤΩΙ ΓΡΑΜΜΑ... ΑΚΙΤΗΣ
- 52 ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΟΔΕΘΕΣΘΕΙΣ..... ΣΙΟΝ ΕΠΙ ΚΛΗΡΩΣΑΤΩΣ ΑΝΔΕΟ..... ΑΠΕΙΣΤΑΣΦ
ΥΛΑΣΤΑ ΑΝΕΝΕΧΘΕΝΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑ
- 53 ΓΡΑΨΑΤΩΣ ΑΝΕΙΣΤΑ ΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΕΣΤΩ ΜΕΤΟΥΣΙΑ ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣ ΙΝΕ..... ΟΤΗΡΙΑ,
ΠΑΝΤΩΝ ΩΓΚΑΙ ΤΟΙΣ ΛΟΙΠΟΙΣ ΠΟΛΙΤΑΙΣ ΜΕΤΕΣΤΙΝ
- 54 ΧΡΗΣΘΩΣ ΑΝΔΕΟΙ ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΛΛ..... ΩΝ ΚΑΙ
ΤΩ ΝΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΤΩ ΜΠΡΟΣ ΜΥΡΝΑΙΟΥΣ ΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ
- 55 ΤΟΙΣ ΜΥΡΝΑΙΩΝ ΔΕ ΧΕΣΘΩΣ ΑΝΔΕΚΑΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΤΟΝ ΟΜΙΣΜΑ ΤΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ... ΟΜΟ
ΝΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑ ΔΕ ΟΝΑΝ ΑΠΟΣΤΕΛΛΗ ΟΔΗΜΟΣ ΚΥΡΙΕΥΣΟΝΤΑ ΤΕΤ
- 56 ΩΓΚΑ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗ ΡΗΣΟΝΤΑ ΤΗ ΜΠΟΛΙ
Ν ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΛΕΥΚΩ ΠΑΡΑ ΔΕΞΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΔΟ
- 57 ΤΩΣ ΑΝΔΕΣ ΜΥΡΝΑΙΟΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΝ ΤΟΙΣ ΑΠΟΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣ ΤΩ ΝΕΚ ΜΑΓΝΗΣ
ΙΑΣ ΟΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΝΩΝΟΣΩΝ· ΝΤΩ ΙΔΗ ΜΩ ΙΔΟΞΗ ΑΦΟΥ ΑΓΧΡΟΝΟΥ Η ΜΟΛΟ

- 38 ΓΙΑΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΞΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑΜΙΑΣΤΟΝΟΣΙΟΜΠΡΟΣΟΔΩΝ.. Δ
 ΖΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΚΑΙΤΟΑΝΗΛΩΜΑΙΔΙΔΟΤΩΑΠΟΤΩΝΤΗ..
- 39 ΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΑΙΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙ
 ΝΗΠΠΕΩΝΚΑΙΠΕΖΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑ..
- 40 ΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΩΝΔΕΤΟΝΟΡΚΟΝΟΜΝΥΩ
 ΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗ.
- 41 ΜΗΤΕΡΑΤΗΝΣΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΠΟΛΛΟΝΟΝΕΜΠΙΑΝΔΘΙΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣΠΑΝΤΑ
 ΣΚΑΙΠΑΣΑΣΚΑΙΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΝ
- 42 ΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΑΙΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝ.. ΑΙΔΙΑΤ
 ΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ
- 43 ΚΑΙΤΗΣΜΥΡΝΑΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΩΚ
 ΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΑΠΟΔΩΣΩΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΟΥΘΕΝ
- 44 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΩΝΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕΤΑΘΗΣΩΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜ..ΕΝ
 ΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΡΟΠΩΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙΠΟΛΙΤΕΥΣΟΜΑΙΜΕΘΟ
- 45 ΜΟΝΟΙΑΣΑΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΚΑΤΑΤΟΥΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΝΟΜΟΥΣΚΑΙΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΤΟΥΔ..ΜΟΥ
 ΚΑΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΑ
- 46 ΕΠΙΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΥΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑΠΑΣΗΣΨΕΥΔΟΥΜΙΑΣΕΒ
 ΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕΠ..
- 47 ΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟ... ΤΗΠ
 ΟΛΕΙΗΤΟΙΣΧΩΡΙΟΙΣΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΤΗΝΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗΝΙΣΟ
- 48 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΩΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΙΒΟΙΗΘΗΣΩΑΓΩ.....ΕΝΟΣ
 ΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΚΕΚΑΤΑΛΕΙΨΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ
- 49 ΕΜΑΥΤΟΥΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΝΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΔΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΤΕ... ΟΙΕΞ
 ΕΜΟΥΟΜΟΣΑΙΔΕΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΚΟΝ
- 50 ΤΟΝΔΕΟΜΝΥΩΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗ... Α
 ΤΗΝΣΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΑΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣ
- 51 ΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕΜΜΕΝΩΝΤΑΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑΠΡΟΣΤΟΥΣ...ΑΙΓΝΗΣ
 ΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΗΠΠΕΩΣΚΑΙΠΕΖΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣ
- 52 ΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟ...ΤΕΥΜ
 ΔΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΟΥΘΕΝΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝΤΩΓΚΑΤΑΤΗΜΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
- 53 ΟΥΔΕΜΕΤΑΤΙΘΕΙΣΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΒΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ... ΝΗΙΟΥ
 ΔΕΜΙΑΙΚΑΙΕΥΝΟΗΣΩΚΑΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΚΑ
- 54 ΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΟΙΚΑ... ΜΑΓΝ
 ΗΣΙΑΙΟΣΟΙΕΙΣΙΝΕΛΕΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΒΑΛΗΝΕΣΚΑΙΠΟΙΗΣΟΜΑΙΑΥΤΟΥΣ
- 55 ΠΟΛΙΤΑΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥΤΩΝΕΨΗΗΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙ...ΚΑ
 ΙΕΨΥΛΑΣΑΥΤΟΥΣΕΠΙΚΑΛΗΡΩΣΑΣΚΑΤΑΧΩΡΙΩΕΙΣΗΝΑΝΕΚΑΣΤΟΙΛΑΧΩΣΙΝ
- 56 ΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕΠΙΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔ... ΑΜΙΝ
 ΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΥΤΟΙΣΗΕΚΓΟΝΟ..
- 57 ΑΥΤΩΝΗΤΟΙΣΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝΑΥΤΩΝΜΗΝΥΣΩΣΑΝΤΑΧΙΣΤΑΔΥΝΩΜΑΙΚΑΙΒΩΙΗΩ...ΜΕΤΑΦ
 ΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΔΩΣΩΝΤΕΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛ...
- 58 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΩΝΚΑΙΟΙΑΛΛΟΠΟΛΙΤΑΙΜΕΤΕΧΟΥΣΙΝΕΥΟΡΚΟΥ...ΜΟΙΕΥΒΙΗΕΦ
 ΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΔΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓΕΝΕΙΤΩΙΕΞΕΜΟΥΑΠΟΔΕΙΞ...
- 59 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΕΚΑΙΟΙΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΔΡΑΣ.....ΑΝΕΚΑΤΕΡΟ
 ΥΠΟΛΑΝΒΑΝΩΣΙΝΙΚΑΝΟΥΣΕΙΝΑΙΤΟΥΣΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣΤΟΠΛΗΘΟΣ
- 60 ΤΩΝΤΕΕΝΣΜΥΡΝΗΚΑΙΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΔΒ.....ΝΤΕΣΤΗΠΡΟΤΕΡΟΝ
 ΗΜΕΡΑΙΕΝΔΗΜΕΙΝΤΟΥΣΕΝΤΗΠΟΛΕΩΣΤΟΥΟΡΚΟΥΣΥΝ..
- 61 ΔΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥΤΟΥΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ...ΚΙΖΕΤΩΣ.....ΟΝΟΙΜΕΝΕΚΜΑΓ
 ΝΗΣΙΑΣΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΟΙΔΕΕΞΣΜΥΡΝΗΣΤΟΥΣΕΜ
- 62 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑΔΕΙΕΡΕΙΑΤΑΕΙΣΤΑ...ΚΩΜΟΣΙΑΕΝΣΜΥΡΝ.....ΛΙΝΟΣΑΦΩΝΑΝΨΗΦΙ
 ΣΗΤΑΙΟΔΗΜΟΣΕΝΔΕΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΓΤΑΜΙΑΙΟΙΣΑΝΤΟΠΛΗΘΟΣΒ
- 63 ΤΑΣΗΙΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΣ...ΔΕΚΑΙΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΕΝΣΤΗΛ.....ΕΤΩΣΑΝΣΜΥ
 ΡΝΑΙΟΙΜΕΝΕΝΤΩΙΤΗΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΙΕΡΩΙΚΑΙ
- 64 ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΑ.....ΝΗΣΙΕΡΩΙΟΙΔΕΕ
 ΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΕΝΤΕΤΗΙΑΓΟΡΑΙΠΑΡΑΤΟΝΒΩΜΟΝΤΟΥ
- 65 ΔΙΟΝ...ΟΥΚΑΙΤΑΣΤΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΕΜΠΙΑΝΔΟΙΣΕ...ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
 ΚΑΙΕΓΓΡΥΝΕΩΙΕΝΤΩΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΔΕΚΑΙΟΓΡΑΜ
- 66 ΜΑΤΟΨΥΛΑΣΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΑΑΝΤΙΓΡΑΨΑΤΗΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.....ΟΣΙΟΝΣΥΝ
 ΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝΔΕΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΗΜΜΕΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ
- 67 ΟΥΣΑΝΑΠΟΔΕΙΞΗΙΤΟΚΟΙΝΩΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΙΣΤΕΕΑΥΤΩΝΔΑΚΤΥΛΙΟΙΣΚ...ΥΠΑΡ
 ΧΟΝΤΙΚΟΙΝΩΙΤΗΝΔΕΕΙΣΜΑΓΝΗΣΙΑΝΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝΣΜΥΡΝΑ...
- 68 ΟΠΤΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΤΩΙΤΕΤΗΣΠΟΛΕΩΣΔΑΚΤΥΛΙΟΙΚΑΙΤΟΙΣΑΥΤΩΝΤΑΥΤ
 ΑΔΕΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΤΟΙΣΠΑΛΗΘΕΣΙΝΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙΤΥΧΗΤΗΙΑΓΑΘΗ
- 69 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΝΟΩΝΟΔΗΜΟΣΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΤΩΝΤ
 ΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΔΙΕΤΕΛΕΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΗΝΤΕΒΑΣΙΛΕΙΑΝ
- 70 ΑΥΤΟΥΣΣΥΝΑΨΩΝΚΑΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΔΙΑΤΗΡΩΝΚΑΘΟΣΟΝΗΝΔΥΝΑΤΟΣΚΑΙΠΟΛΛΑΜΕΝΤΕ
 ΡΕΙΔΕΝΑΠΟΛΛΥΜΕΝΑΚΑΙΚΑΤΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΑΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΠΟΛΛΟΥΣΔΕΥΠΕΜΕΙΝ.

- 92 ΚΙΝΑΥΝΟΥΣ ΕΝΕΚΕΝΤΟΥ ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΣΕΛΕΥΚΟΝ ΚΑΙ
ΝΥΝ ΦΙΛΟΤΙΜΟΥ ΜΕΝΟΣ ΑΥΤΩ ΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΘΟΣΟΝ
- 93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝ ΕΣΤΙΝ ΤΗΝΤΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΙΑΙΘΡΟΥΣ
ΥΣΙΠΠΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ΕΜΜΑ
- 94 ΓΝΗΣΙΑΙΣ ΥΝΤΕΘΕΙΤΑΙ ΦΙΛΙΑΝ ΙΝΑ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΩΣΙΝ ΤΗΝ ΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΤΩ
ΙΒΑΣΙΛΕΙ ΣΕΛΕΥΚΩ ΝΟΜΙΖΩ. ΔΕ. ΝΑΓΚΑΙ ΟΝΕΙΝΑΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΠΑΡΑΛΛΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ
- 95 ΧΩΡΙΟΝ ΠΑΛΑΙΜΑΓΝΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡ
ΑΛΗΘΕΝΤΟΣ ΥΠΟΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣΑΣ ΦΑΛΕΣ ΤΕΡΟΝ ΔΙΑ ΜΕΝΗ ΠΑΝΤΑ ΤΑΣΥΝΕΓΓΥ.
- 96 ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΩ ΙΒΑΣΙΛΕΙ ΣΕΛΕΥΚΩ ΙΔΕ ΠΕΜΨΑΝΤΟ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ΕΝ ΤΩ ΙΧΩΡΙΩ
ΙΚΑΙ ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ ΑΥΤΟΥΣ ΑΙΡΕΣ..... ΦΙΛΙΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΣΕΛΕΥΚΟΝ
- 97 ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙ ΤΑΣΚΛΕΙΔΑΣ ΤΩ ΙΑΡΧΟΝΤΙ ΤΩ ΙΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΠΑ
ΔΕΞ.. ΣΘΑΙ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣ ΑΝ ΜΕΤΑΥΤΩΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΤΩ ΙΒΑΣΙΛΕΙ
- 98 ΣΕΛΕΥΚΩ ΙΔΕ ΠΑΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ ΤΑΥΤΑ ΠΟΙΗΣΑΝΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
ΠΟΛΕΩΣ ΘΑΝΤΑΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΚΑΙ ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝΤΑ ΟΙΔΕ ΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΤΩ Ι
- 99 ΧΩΡΙΩ ΕΛΟΜΕΝΟΙ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΣΕΛΕΥΚΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑ
Σ ΠΡΟΣ ΕΔΕΞΑΝΤΟ ΤΑΣΙΟΥΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑΣ ΤΕΚΛΕΙΔΑΣ ΠΑΡΑΔΕΔΩΚΑΣΙ
- 100 ΤΩ ΙΑΡΧΟΝΤΙ ΤΩ ΙΑΠΟΣΤΑΛΕΜΩ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΠΟ
ΛΕΩΣ ΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΙΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΠΟΛΙΤΑΣ ΤΕ ΕΛΑΤΟΥΣ ΕΙΝ.
- 101 ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑ ΑΥΤΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΟΛΙΤΑΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΕ ΚΑ
ΗΡΟΥΣ ΑΥΤΩΝ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΟΝΤΕ ΟΘΕΟΣ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΑΝ ΤΙΟΧΟΣ ΕΛΕΧΩΡΗΣΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΠΕ
ΡΙΟ..
- 102 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΕΓΡΑΦΗΚΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΑΔΕΚΑ ΤΕΥ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΑΝ ΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗ. ΩΡΑΝ
ΝΕΧΟΥΣΙΝ ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΟΝΤΕΣ ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΤΗΝ ΜΕΤΕΡΑΙ
- 103 ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΟΥΣ ΤΡΚΙΣ ΚΑΗΡΟΥΣ ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΑΥΤΟΙΣ ΜΕΝΕΙΝ ΤΗΝ
ΝΥΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΑΥΤΩΝ ΑΚΑΗΡΟΥ ΧΗΤΟΙ ΔΟΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΗΡΟ..
- 104 ΙΠΠΙΚΟΝ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩ ΙΧΩΡΙΩ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕΚΑ ΙΤΙΜΩΝΙΚΑ. ΤΟΙΣ ΠΕ
ΖΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΣ ΥΠΟ ΤΙΜΩΝΑΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΧΘΕΙΣΙΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΑΛΑΓΓΟ..
- 105 ΕΠΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΗΝΤΕ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ. ΑΙΤΟΙΣ ΑΛ
ΛΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΕΝ ΤΩ ΙΧΩΡΙΩ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕΚΑ ΙΩΜΑΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
- 106 ΠΕΡΣΑΙΣ ΤΟΙΣ ΥΠΟ ΩΜΑΝΗΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣ ΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΙΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ Τ
ΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΕΝΕΚΛΕΙΤΕ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΥΠΑΥΤΟΝ ΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΣ ΤΗΝ ΔΕ ΠΟΛΙΤΕΙΑ...
- 107 ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΚ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΕΨΗΦΙΣΤΑΙ Κ... ΠΡΟΝΟΗ
ΣΑΙ ΤΟ ΜΑΗΜΟΝ ΟΠΩΣ ΑΥΤΟΙΣ ΔΙΔΩΤΑΙ ΕΚ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΤ.. ΤΕ ΜΕΤΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΩΝΙΑ
- 108 ΤΑΛΛΑ ΟΣΑ ΕΙΘΕ ΕΚ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΔΙΔΟΣΘΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΤΟ ΔΕ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΕΑΝ... ΡΑ ΨΑΙΕΙ
ΣΤΑΣΤΗ ΛΑΣΤΑΣ ΑΝΑΤΕΘΗΣΟΜΕΝΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΥΠΟ ΤΕ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ.....
- 109 ΕΚ ΜΕΓΝΗΣΙΑΣ ΑΝΑΓΕΓΡΑΦΘΑΙ ΔΕ ΑΥΤΟΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΙΣ.

Eadem, charactere communi, cum versione. Hiatus vero & lacunæ, conjectura, justis spatiorum mensuris, fugientium elementorum reliquiis, & circumstante vocabulorum textu nixâ, suppleantur.

Smyrnarum Decretum Fæderi prævium.

ΕΔΟΞΕΝ τῷ δήμῳ στρα-
τηγῶν γνώμη. Επειδὴ πρῶτε-
ρόν τε καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασι-
λεὺς Σέλευκος ὑπέβαλεν εἰς τὴν
Σελευκίδα, πολλὰν καὶ μεγάλων
κινδύνων πεισάντων τῇ πόλιν
ἡμῶν καὶ τὴν χώραν, διεφύλαξεν
ὁ δῆμος τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ τε
καὶ φιλίᾳ, καὶ καταπλαγεῖς τὴν τῆς
ἐναντίων ἐφοδὸν, εἰδὲ φρονησας τὴν
ὑπαρχόντων ἀπωλείαν, ἀλλὰ
πάντα δύοτερά ἡγησάμενοι εἶναι
πρὸς τὸ διαμείναι ἐν τῇ αἰρέσει καὶ
ἀντιτάσσασθαι τῷ πρᾶγματι καὶ
τὴν ἑαυτῶν διώαμιν καθ' ὅπῃ οἱ
δουλοῦντες ὑπέστη. δι' ὃ καὶ ὁ βασιλεὺς Σέ-
λευκος δίκαιως καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς
διακείμενος, καὶ φιλοσόργος καὶ πρὸς
τοὺς γονεῖς, μεγαλόψυχος ὢν καὶ
ἐπιστάμενος χαρίτας ἀποδιδόναι
τοῖς ἑαυτὸν διεργετούσιν, ἐπέμυσεν τῇ
πόλιν ἡμῶν διὰ τε τὴν εὐνοίαν καὶ
φιλοπρίαν ἣν ἐπεποίητο εἰς
τὸ πρᾶγμα αὐτῶν, καὶ διὰ τὸ μὴ πα-
τέρα αὐτῶν θεὸν Ἀντίοχον καὶ τὴν
μητέρα τὴν εὐπαιστὸς θεᾶν Στρα-
τονίκην ἱδρύσασθαι παρ' ἡμῶν, πτω-
μένους πρᾶξις ἀξιολόγοις καὶ κοινῇ
ὑποφ' ἡγήτας καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου
τῶν πολιτῶν, καὶ ἐβεβαίωσαν τῷ δήμῳ
τὴν αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν.

PLACUIT Populo, Ductum
consilio. Postquam nu-
per, quo tempore Seleu-
cus Rex expeditionem fecit
in Seleucidem, multis magnisq;
periculis civitati nostræ & ter-
ritorio circumquaq; imminen-
tibus, servaverit erga eum Po-
pulus benevolentiam & amici-
tiam, & , nec hostium impetu
territus, nec rerum suarum cla-
dem pensi habens, inprimis
ante omnia optimum esse du-
xerit in hoc perseverare pro-
posito, majestatiq; ejus pro vi-
ribus adesse sicut ab initio sus-
ceperat; unde etiam Rex Se-
leucus, Deorum cultui re-
ligiose deditus, pius erga pa-
rentes, magnanimus, & ad
beneficia benè de se meren-
tibus rependenda alacris,
honorem accumulavit civita-
ti nostræ, tum ob benevolen-
tiam & studium quo Populus
ipsius majestatem affecerat, tum
quod pater ejus, Deus Antio-
chus & mater patris, Dea Stra-
tonice, consecrati apud nos
essent & honoribus egregiis ho-
norati, tum publice à plebe, tū
privatim ab unoque civium;
& stabilivit Populo liberta-
tem & statum popularem:
quin

quin porro scripsit ad Reges, Principes, Civitates & Gentes, fancivisse se non modo fanum Veneris Stratonigidis inspoliata fore, sed & urbem item nostram sacram & inspoliata; & cum nunc etiam, simulac expeditionem fecerat Seleucus Rex in Seleucidem, Duces cupientes ut rerum status commode Regi firmaretur, miserint ad Magnesiæ incolas & eos, qui in castris versantur, equites & milites (amandato ex ipsis quodam Dionysio qui invitaret eos ad amicitiam & belli societatem cum Rege Seleuco servandam perpetuam) & promiserint, si conservarent, illius majestatem & eundem cum illo hostem & amicum æstimarent, fore eis & à Populo & à Rege Seleuco omnimodum favorem & benevolentiam, & redditum eis iri beneficia ejusmodi optione non indigna; Magnesiæ vero invitati, etiam & ipsi ad servandam Regi Seleuco & amicitiam & belli societatem & conservandam ejus majestatem proni, ea, quæ postulabantur à Ducibus, avidè amplexati sint, polliciti eandem animi se habituros sententiam cum populo nostro ad omnia Seleuci Regis commoda, & miserint ad nos Legatos, ex incolis scilicet Potamonem

ἔγραψεν δὲ ἔως τὰς βασιλεῖς καὶ τὰς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ἀξιώσας ἀποδέξασθαι τὸ τε ἱερὸν τὸ Στρατονικίδου Ἀφροδίτης ἄστυλον εἶναι, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄστυλον. Νῦν τε ὑπεβέβληκότες τῷ βασιλεῶς εἰς τὴν Σελεύκιδαν, οἱ στρατηγοὶ παύοντες διαμῦναι τῷ βασιλεῖ τὰ πράγματα συμφερόντως, διεπέμψαντο πρὸς τὰς ἐν Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ πρὸς τὰς ὑπαίθρους ἰπποεῖς καὶ στρατιώτας, καὶ ἀπεσῆλυν ἕξ αὐτῶν ἓνα Διονύσιον τὸν παρακαλέοντα αὐτοὺς διαφυλάσσειν τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν βασιλεῖ Σελεύκῃ εἰς πάντα τὸν χρόνον, ἐπαγγελλόμενοι, διατηρέωντων αὐτῶν τὰ πράγματα καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγεμόναν, ὑπαρξέναι αὐτοῖς πρὸς τὸ δῆμον καὶ πρὸς τὸν βασιλέως Σελεύκην πάντα τὰ φιλικὰ ἔργα καὶ καλῶς ἔχοντα καὶ ἀποδοθῆναι χαρεῖν αὐτοῖς ἀξίας τὴν αἰρέσιν. Οἱ δὲ ἐν Μαγνησίᾳ πρὸς αὐτὸν ὄντες, πρὸς αὐτοὺς διαφυλάσσειν τῷ βασιλεῖ τὴν τε φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν καὶ διατηρεῖν αὐτῷ τὰ πράγματα, τὰ τε ἀξιοθέντα ὑπὸ πάντων στρατηγῶν φιλοτίμως ἀπεδέξαντο καὶ ἐπαγγέλλοντες τὴν αὐτὴν ἔξεν αἰρεσίν τῷ δήμῳ τῷ ἡμετέρῳ εἰς πάντα τὰ τῷ βασιλεῶς Σελεύκην συμφερόντα, καὶ ἀπεσῆλυν πρὸς ἡμᾶς πρεσβυτάς ἐγ μὲν τῶν κατοίκων Ποτάμωνας καὶ

καὶ Ἱεροκλῆν, ἐγὼ δὲ τῶν ὑπαίθρων Δά-
 μωνα καὶ Ἀπολλωνικέτιν τὰς ἀπολε-
 ξομένους τε ἡμῖν καὶ ἀντίστοιχους τῶν
 ὁμολογίαν καθ' ἡμῶν ἀξιούσιν συνθέσθαι
 τῇ μετὰ ἐαυτῶν φιλίᾳ. Ἐπαχθέν-
 τες δὲ καὶ οἱ πρεσβυτάτοι ἐπὶ τὸν δῆ-
 μον συνλελαλήκασιν ὑπὲρ πάντων
 ἀκολουθῶν τοῖς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γε-
 γραμμένοις Ἀγαθὴν τύχην δέδοχθαι,
 τῶν τε φιλίαν συντίθεσθαι μετὰ τὰς
 ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ πᾶσι τοῖς τε βα-
 σιλέως Σελεύκου συμφερούσιν, καὶ ἀπο-
 δεῖξαι μετὰ αὐτοῖς πρεσβυτάτους
 τοὺς οἱ πῶν τῶν ὁμολογίαν τε ἡμῶν
 αὐτῶν δόξῃ τῶν δῆμῳ ἀντίστοιχους αὐτοῖς
 καὶ μετὰ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ
 διαλεγήσονται, καὶ παρακαλέσου-
 σιν αὐτὰς δέχεσθαι τε καὶ συντελεῖν
 τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα.
 Καὶ ἐὰν περὶ δεῖξονται οἱ ἐν Μαγνη-
 σίᾳ, ὅρκοι ἑτάωσαν αὐτοῖς οἱ ἀπο-
 δεχθέντες ὁμολογίαν πρεσβυτάτοι τὸν ὅρκον
 τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένον.
 Προσδεξαμένων δὲ ταῦτα τῶν ἐν
 Μαγνησίᾳ καὶ συνσφραγισμένων
 τῶν ὁμολογίαν καὶ ὁμοῦσαν καὶ
 ἐπανελθόντων τῶν πρεσβυτῶν, συντε-
 λείσθω καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ
 ὁμολογίᾳ γεγραμμένα καὶ τὸ ψή-
 φισμα τὸ δὲ ἀναγραφῆται καὶ τὸν
 νόμον, ἀναγραφῆται δὲ καὶ εἰς στήλας
 εἰς αἷς καὶ ἡ ὁμολογία ἀναγραφῆ-
 σεται. Καλεῖσθαι δὲ οἱ ἐπι-
 μνήνιοι τῶν βασιλέων καὶ τὰς πρεσβυτάτους,
 τὰς παραγενομένους ἐν Μαγνη-

& Hieroclem, ex iis vero,
 qui in castris versantur, Da-
 monem & Apollonicetem,
 qui nobiscum tractarent & ap-
 portarent Fœdus, juxta quod
 postulant iniri secum ami-
 citiam; Legati vero intro-
 ducti ad populum colloqui-
 um habuerint super omnia
 figillatim, prout in Fœdere
 sunt conscripta, cum Bo-
 na Fortuna censerī, ut
 amicitia contrahatur cum
 Magnesiis in omni quod
 Seleuco Regi commodum fue-
 rit, & ut designentur ad
 eos Legati tres, qui Fœdus
 quod populo placuerit ap-
 portabunt illis, & de iis,
 quæ in eo scripta sunt, dis-
 ceptabunt, & eos invitabunt
 ad ea adprobanda & per-
 implenda quæ in Fœdere con-
 scripta. Postquam, autem
 hæc amplexati fuerint Ma-
 gnesii, & Fœdus sigillaverint,
 & juraverint, & Legati re-
 dierint, perimplentor item
 reliqua omnia quæ in Fœ-
 dere conscripta. Hoc ip-
 sum porro Decretum, ut
 lex exigit, perscribitor.
 Perscribitor etiam in colum-
 nis, quibus ipsum Fœdus
 perscribetur. Invitanto au-
 tem menstrui Senatus sa-
 crificuli etiam Legatos, qui
 è Magnesia advenerunt, in

Pri-

Prytanium ad sacras epulas. Designatis vero Legatis præbeto comneatum Callinus, ærarii præfectus, ex publico in tot dies quot populus statuerit, de proventibus urbis. Dies statuti sunt quinque. Designabantur Legati, Phanodemus Mic....:.... F. Dionysius Dionytæ F. & Parmeniscus F. Pythææ.

σίας, Ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον. Τοῖς δὲ ἀποδεχθῆναι πρεσβυταῖς δότῳ μεθόδιον Καλλῖν^{ος} ὁ Ταμίας τὸ ἐκ τῆς κοινῆς, ἐφ' ἡμέρων ὅρων ἃν ὁ δῆμος τάξῃ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως πωροδίων. Ημέρας ἑτάγησαν πέντε, Πρεσβυταὶ ἀπεδέχθησαν Φανόδημον^{ος} Μικ..... Διονύσιον^{ος} Διονυσίου, Παρμένισκον^{ος} Πυθέου.

Smyrnæorum & Magnetum Fœdus.

PONTIFICE Hegesia, Stephanophoro autem Pythodoro, mense Lenæone, tum Bona Fortuna, Hisce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæi & Magnesiæ incolæ, cum equites & pedites qui in urbe sunt, tum qui in castris, & habitatores ceteri. Civitate donarunt Smyrnæi Magnesiæ incolas, tum qui in urbe sunt equites & pedites, & qui in castris, tum qui urbe habitant; ob quam rem, belli societatem & benevolentiam erga Regis Seleuci majestatem studiosissimè observabunt Magnetes Regi Seleuco idque perpetuo, & quæcunque acceperunt à Rege Seleuco, ea tuebuntur pro viribus suis, & reddent Regi Seleuco.

ΕΠΙ ἱερέως Ἡγήσιου, σεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου, μηνὸς Λυναιῶνος, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖς δὲ συνέθεντο τῇ φιλίᾳ Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἐν Μαγνησίᾳ κάτοικοι, οἱ τε καὶ πόλιν ἵππεις καὶ πεζοὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταί. καὶ τῇ πολιτείᾳ ἔδωκαν Σμυρναῖοι τοῖς ἐν Μαγνησίᾳ κατόικοις τοῖς τε καὶ πόλιν ἵππευσιν καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς οἰκηταῖς τῇ πόλιν, ἐφ' ὅτῳ τῇ μὲν συμμαχίᾳ καὶ τῷ ἔννοιᾳ τῷ εἰς τὰ πράγματα τῆ βασιλείας Σελεύκου διατηρήσων οἱ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ βασιλείᾳ Σελεύκῳ μετὰ πάσης προθυμίας εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, καὶ ὅσα παρείληφان παρὰ τῆ βασιλείας Σελεύκου, φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι τῷ αὐτῶν, ἀποδώσων τῇ βασιλείᾳ Σελεύκου.

κω.

κω. Πολιτεύον) ὃ μὲν Σμυρναίων
 καὶ τὰς τ' πόλεως νόμους ἀσαφείας,
 τὴν αὐτὴν ἐχθρότητα καὶ φίλον ἡγάμενοι
 Σμυρναίοις. Ομοῦν) ὃ καὶ οἱ ἐν Μα-
 γνησίᾳ Σμυρναίοις, καὶ Σμυρναῖοι
 τοῖς ἐν Μαγνησίᾳ, ἐκάτεροι αὐτῶν,
 τὴν ὅρκον τὴν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογέ-
 γραμμένον. Συντελεσθέντων ὃ τῶν
 ὅρκων, τὰ μὲν ἐγκλήματα αὐτοῖς τὰ
 γεγεννημένα καὶ τὸν πόλεμον ἤρτω
 πάντα, καὶ μὴ ὀξέσω μηδὲ ἐτέροις
 ἐγκαλέσαι παρὶ τῶν καὶ τὸν πό-
 λεμον γεγεννημένων, μήτε διὰ δίκης
 μήτε κατ' ἄλλον τροπὸν μηδένα. Εἰ
 ὃ μὴ, πᾶν τὸ ὅτι φερόμενον ἐγκλημα
 ἀκυρὸν ἔστω. Δέδοται ὃ τοῖς ἐν Μα-
 γνησίᾳ κατοικοῖς, τοῖς τε καὶ πόλιν
 ἱππῶσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις,
 πολιτεῖαν ἐν Σμύρῃ ἐφ' ἱσθίῃ καὶ ὁ-
 μοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ομοίως
 ὃ δέδοσθαι τὴν πολιτεῖαν καὶ τοῖς
 ἄλλοις τοῖς οἰκῶν ἐν Μαγνησίᾳ,
 ὅσοι αὖ ὥς ἐλεύθεροί τε καὶ Ἑλ-
 λῆνες. Ανενεγκάτωσαν ὃ τὰς μέγ
 καταλοχισμοὺς τῶν ἐν Μαγνησίᾳ
 ἱππέων τε καὶ πεζῶν τῶν τε καὶ πόλιν
 καὶ τῶν ὑπαίθρων, οἱ ὄντες γραμμα-
 τεῖς τῶν ταγμάτων, ὅτι τὴν δῆμον.
 Τῶν ὃ ἄλλων οἰκητῶν τὴν γραφὴν οἱ
 ἀποδεχθέντες ὑπὸ τῶν ἐν Μαγνησίᾳ
 κατοίκων ἄνδρες. Ὅταν ὃ τίθων)
 τὰς καταλοχισμοὺς οἱ γραμματεῖς
 καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀποδεχθέντες τὴν
 γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκητῶν, ὁρκισά-
 τωσαν αὐτὰς οἱ ὀξέσας ὅτι τὰ

Gubernabuntur autem cum
 Smyrnæis juxta leges civiles
 à diffidio vacantes, & eisdem
 amicos & inimicos cum Smyr-
 næis habebunt. Smyrnæis ve-
 ro jurabunt Magnesiis, & Mag-
 nesiis Smyrnæi alterutrinque,
 jusjurandum in Fœdere sub-
 scriptum. Præstitis autem ju-
 ramentis, controversiæ illis
 natæ tempore belli universæ
 perimantur. Neque alterutris
 liceat controversiam movere
 de iis quæ tempore belli facta
 sunt, neque in forma judicii,
 neque ullo alio modo. Et si
 qua forte emerſerit, plane ir-
 rita sit. Dari vero eis qui in
 Magnesia sunt incolis, tam ſci-
 licet, qui in turbe sunt, equi-
 tibus & peditibus quam qui in
 castris versantur, jus civitatis
 in Smyrna æquale nec diffimile
 reliquorum civium juri. Simi-
 liter dari jus civitatis etiam re-
 liquis qui in Magnesia habitant,
 quotquot nimirum liberi sunt
 & Græci. Exhibento autem
 populo cohortes eorum qui in
 Magnesia sunt, tam equitum
 quam peditum, sive in urbe
 sive in castris, ii qui sunt agni-
 num Scribæ. Reliquorum ha-
 bitatorum descriptionem ex-
 hibento Viri à Magnesiæ inco-
 lis designati. Cum vero repræ-
 sentant cohortes Scribæ, & Vi-
 ri designati descriptionem ce-
 terorum incolarum, adjuranto

(B)

μη-

eos Quæitores super ardenti-
bus Fani Magnæ Matris victi-
mis, Scribas nempe se optima
fide edidisse descriptionem e-
orum qui apud se fuerint inco-
larum, equitum sc. & pedi-
tum, tam in urbe quā in castris
dispositorum. Viros autem
qui ceterorum descriptionem
retulerint adjuranto, se simi-
liter edidisse ceterorum de-
scriptionem qui Magnesium in-
colunt & sunt liberi & Græci.
Exhibitas autem descriptiones
Quæitores tradunto actorū Se-
natus Populiq; custodi. Is pub-
lico archivo reponito. Sorte
vero cooptanto Quæitores in
tribus edita nomina, & descri-
bunto in sortium tabulas. Quin
participes sint ii, qui præscripti
fuerint in sortium tabulis, rerū
omnium quarū participes sunt
reliqui cives. Utantur autem,
postquā civiū numero adscripti
fuerint, etiam in Magnesia, in
contractibus & actionibus quæ
ad Smyræos spectant, legibus
Smyræorum. Admittunto e-
tiam Magnesi, numisma civi-
tatis ut legitimum. Excipiun-
to item Præfectum quem mise-
rit Populus, qui scilicet clavi-
bus potietur, & præsidio erit
Civitati, eamque tuebitur Regi
Seleuco. Præbento Smyræi
pro habitaculis, iis qui è Ma-
gnesia emittuntur, ædes (qui-
bus Lectorum numerus sit pro

μητρὸς ἱερῶν νεοκαύρις, τὰς μέγ
γραμματοεῖς ἤμην ἀπὸ τῆ βελ-
τίστῃ ἀνενηνοχέει τῇ γραφῇ τῆς
ὄντων παρ' αὐτοῖς κατοίκων, ἱππέ-
ων καὶ πεζῶν τῆς τε κτ' πόλιν καὶ
τῶν κατ' ὑπαίθρα τατογομένων τὰς
ἡ ἀνδρας τὰς ἀναφέροντας τῇ
γραφῇ τῆς ἄλλων οἰκητῶν, ὁμοί-
ως ἀνενηνοχέει τῇ γραφῇ τῆς ἄλ-
λων οἰκάντων ἐν Μαγνησίᾳ καὶ ὄν-
των ἐλευθέρων καὶ ἐλλώων. Τὰς ἡ
ἀνενεχθεῖσας γραφὰς οἱ ἐξετασαὶ
παραδότεωσαν τῇ γραμματοφύλακι
τῇ βουλῇ καὶ τῇ δήμῳ. Ὁ ἡ δέδωκε
εἰς τὸ δημόσιον. Εἰκληρωσάτωσαν
ἡ οἱ ἐξετασαὶ εἰς τὰς φυλάς τὰ
ἀνενεχθέντα ὀνόματα πάντα, καὶ ἀ-
ναγραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια.
Καὶ ἔσω μέισια τοῖς ἀναγεγραφεί-
σιν εἰς τὰ κληρωτήρια πάντων ὧν
καὶ τοῖς λοιποῖς πολιταῖς μέτεσθαι.
Χρησάτωσαν ἡ οἱ πολιτογεγραφεύ-
τες, καὶ ἐν Μαγνησίᾳ, πρὸς τῇ συναλ-
λαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων τῶν
πρὸς Σμυρναίους, τοῖς νόμοις τοῖς
Σμυρναίων. Δεχέσθωσαν ἡ καὶ ἐν
Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τῇ πόλεως
ἐννομον. Καὶ ἀρχόντα ἡ ὅν αὐτὸ ἀπο-
σέλλῃ ὁ δῆμος κυριεύοντά τε τῇ
κλείδων καὶ ἐσομένων ἐπὶ τῇ φυλακῇ
τῇ πόλεως, καὶ διατηρήσιν τῇ πόλιν
τῇ βασιλεῖ Σελεύκῳ παραδέξοντο οἱ
ἐν Μαγνησίᾳ. Δότεωσαν δὲ Σμυρναῖ-
οι καὶ εἰς κατασκήνωσιν τοῖς ἀπο-
σκαυαζομένοις τῇ ἐν Μαγνησίᾳ,
οἰκίας, κλίνων ὅσων αὐτῇ δῆμῳ δόξῃ,
ἀφ.

ἀφ' ἧς αὖτ' ἡ ἀπολογία ἐκείνη
 σφραγίσθῃς ἐξάμηνον. Μισθόσθαι
 δὲ οὐδὲν τῶν ὁσίων παροδοῶν τῶν
 οἰκίας μὲν τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀσπλη-
 μα δὲ ὁσίων ἀπὸ τῶν τῶν πόλεως παροδο-
 ῶν. Ομίσθαι δὲ τὰς μὲν ἐν Μαγνησίᾳ
 κατ' οἴκους τῶν τε καὶ πόλιν ἰσχυρῶν καὶ
 πεζῶν καὶ τὰς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τετα-
 μένας καὶ τὰς ἄλλας τὰς κατὰ χωρεῖ-
 μένας εἰς τὸ πολίτευμα, τὰς δὲ τὴν ὄρεον.
 Ομίσθαι δὲ Γῆν, Ἥλιον, Ἄρην, Ἀθηνᾶν
 Ἄρειαν, καὶ τὴν Ταυροπόλιν, καὶ τὴν
 Μυτιλήν, καὶ τὴν Συπυλιν, καὶ Ἀπόλλω-
 νῇ ἐν Παρόδις, καὶ τὰς ἄλλας θεὰς
 πάντας, καὶ τὴν βασιλείαν Σελεύκου
 τὸν υἱὸν ἐμμενῶν ἐν ταῖς συνθήκαις
 αἷς συντέταται παρὰ Σμυρναίων
 εἰς ἀπόδοσιν τῶν χρόνων. καὶ διατηρήσω
 τὴν τε συμμάχια καὶ τὴν εὐνοίαν τῇ
 βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τῇ Σμυρναίων
 πόλει. Καὶ ἂν παρ' ἐλπίδα ᾖ ὅτι
 βασιλεὺς Σελεύκος διατηρήσῃ τὴν
 καμὴν τὴν ἐμὴν, καὶ ἀποδώσῃ τῇ βασι-
 λεῖ Σελεύκῳ. Καὶ οὐδὲν ᾤξασθαι
 τῶν καὶ τῆς ἀπολογίας, εἰ δὲ μετέθεω
 ὅτι τὸ χῆρον ταῦτα γραμμένα ἐν αὐτῇ
 ἔτε τῷ αὐτῷ ἔτε μηχανῇ ἐδράμει. Καὶ
 πολυεύσθαι μετ' ὁμοφροσύνης ἀσπασ-
 τας καὶ τὰς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ
 ἡγεμονία ὅτι δέμει. Καὶ συνδιατη-
 ρήσω τὴν τε αὐτονομίαν καὶ δημοκρασίαν
 καὶ τὰ ἄλλα ταῦτα περὶ χωρημάτων Σμυρ-
 ναίοις ὡς ὁ βασιλεὺς Σελεύκος μὲν
 πάσης παροδομίας ἐν πόλει καὶ ἐν
 καὶ ἔτε αὐτὸς ἀδικήσω αἰσίων ἐθένα, ἔτε
 ἄλλω ὅτι περὶ αὐτῶν καὶ δύναμιν τὴν

arbitratu Populi) ab eo tempore
 quo Foedus sigillatum fuerit, in
 tempus semestire. Conducito au-
 tem publici ararii Praefectus cum
 Ducibus ades illas, datā pensionē
 ex urbis proventibus. Jurantō
 vero qui Magnesiæ sunt incolæ,
 tam equites & pedites in urbe &
 castris dispositi quam ceteri in
 hanc administrationis formulam
 admissi, juramentum huiusmodi:
 Juro per Terram, Solem, Mat-
 tem, Minervam, Martiam Dia-
 nam, Matrem Sipylum, Apollin-
 em in Pandis, & reliquos De-
 os Deasq; omnes & per Regis
 Seleuci Fortunam; stabo pactis
 conventis quæ inivi cum Smyr-
 naeis in perpetuum, & observabo
 belli societatem & benevolen-
 tiam Regi Seleuco & Smyr-
 naeorum Civitati. Et quæ accep-
 i à Rege Seleuco tuebor pro viri-
 bus meis, & reddam regi Seleuco.
 Et nihil eorum quæ in Foedere
 sunt transgrediar, neque in pejus
 pervertam quæ in eo conscripta
 sunt, neque immutatione neque
 ullo commento. Vitam civilem
 institutam animo concordia, à dis-
 sidio vacans, juxta Smyrnaeorum
 leges & decreta Populi; & simul
 conservabo Libertatem & Statū
 Popularem & cetera quæ indulta
 sunt Smyrnaeis à Rege Seleuco,
 summa animi promptitudine, id-
 que perpetuo. Neque ipse eorum
 quempiam injuriā laceſsam, nec
 alteri cuiquam id facere permit-
 tam,

tam, pro viribus nempe meis. Et si quem infidias aut Civitati aut Civitatis castellis fruentem animadverto, aut Libertatem & Statum Popularem impugnantem, indicabo populo Smyrneo, & opem certatim feram, idque summo studio, neque eum deferam, quantum in me fuerit. Si sancte hæc servavero, bene mihi sit; si pejervero, exitium & mihimet ipsi & posteris meis. Smyrnæi vero juranto iis, qui è Magnesia advenerint, juramentū hujusmodi. Juro per Terram, Solem, Martem, Minervam, Martiam, Dianam, Matrem Sipylenem, Venerem Stratonicidem, & reliquos Deos Deasque omnes; stabo pactis conventis quæ inivimus cum Magnesiæ incolis, equitibus scilicet & peditibus tam in urbe quam in castris dispositis & ceteris in hanc administrationis formulam admissis, in tempus perpetuum. Nihil transgrediar eorum quæ in Fœdere sunt, neque in pejus pervertam in illo conscripta, neque arte, neque commento aliquo. Et benevolus ero Seleuco Regi & Magnesiæ incolis, tam iis qui in urbe quam qui in castris dispositi sunt, & ceteris, qui in Magnesia habitant, liberis scilicet & Græcis; & faciam eos omnes, itemque qui ex iis nati fuerint, cives pari undiquaque cum ceteris civi-

ἐμὴν. Καὶ εἰάν τινα αἰδάνωμαι ἑπὶ βαλόντα τῇ πόλει ἢ τοῖς χωρίοις τῆ πόλεως ἢ τῇ δημοκρατίᾳ ἢ τῇ ἰσονομίᾳ καταλύοντα, μηνύσω τῷ δήμῳ τῶν Σμυρναίων καὶ βοιωθήσω ἀγωνίζομην μὲν πάσης φιλοπρίας καὶ ἐκ ἐγκαταλείψω καὶ δύναμιν τῇ ἐμαυτῇ. Εὐοχεῖν μοι, ὅς εἴη. Εὐοχεῖν δὲ, ὅς ὅλως καὶ αὐτῶν καὶ γενεῶν ὅς ἐμῆ. Ομόσαι δὲ καὶ Σμυρναῖες τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὄρκον τὸν δέ. Ομνύω διὰ Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλιν, καὶ τὴν μητέρα τὴν Σιπυλίνην, καὶ Ἀφροδίτην τὴν Στρατονικίδα ἔτι τὰς ἄλλας θεὰς πάντας καὶ πάσας. ἐμεῖν ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συντεταγμένας πρὸς τὰς ἐμὰς Μαγνησίας κατοίκους τὰς τε καὶ πόλιν ἱππεῖς ἔτι πεζοὺς καὶ τὰς ἐν τοῖς ὑπαίθεροις ταχομήτας καὶ τὰς ἄλλας τὰς καταχωρίζομενας εἰς τὸ πολίτευμα εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, ἔσθιν ὁρᾶσθαι τῶν καὶ τὴν ὁμολογίαν, ἔσθιν μεταπίσαι ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ ἔτε τέχῃ ἔτε μηχανῇ ἐδεμῖα καὶ εὐνοήσω καὶ βασιλεῖ Σελεύκῃ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοίκους, τοῖς τε καὶ πόλιν καὶ τοῖς ὑπαίθεροις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκῶσιν ἐμὴ Μαγνησία, ὅσοι εἰσὶν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες καὶ ποιήσομαι αὐτὰς πολίτας πάντας καὶ τὰς ἐγγόνους αὐτῶν ἐφ' ἱερίᾳ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Καὶ εἰς φύλας αὐτὰς ἑπικληρώσας καταχωρέω εἰς ἣν ἂν ἕκαστοι λάχων.

σιν.

σιν· καὶ ἔτε αὐτὰς ἀδικήσω αὐτῶν
 ἐθένα, ἔτε ἄλλω ἐπιτρέψω ἐθένι
 καὶ δύνάμην τιλὸν ἐμὴν καὶ εἰάν π-
 να ἀποδάνωμαι ἐπιβελαδύοντα αὐ-
 τοῖς ἢ ἐκγόνοις αὐτῶν ἢ τοῖς ὑπαρ-
 χέσιν αὐτῶν, μὴνύω ὥς ἀνὴρ ταχὺς
 δύνάμην καὶ βοιωθήσω μὲν φιλοπ-
 μίας· καὶ μετεβίαν αὐτοῖς δώσω
 τῆν τε ἀρχαίαν καὶ τῆν ἄλλαν τῆν
 κοινὴν τὴν πόλεως ὣν καὶ οἱ ἄλλοι πο-
 λίται μετέχεον. Εὐσεβὲς ἐνὶ μὲν μοι
 εὖ εἴη, ἐφιορκῶντι δὲ ἰξώλεια καὶ
 αὐτὰς ἐ γένει τῶν ἰξ ἐμῶν. Αποδε-
 ξάτωσαν δὲ Σμύρναῖοι καὶ οἱ ἀπὸ
 Μαγνησίας ἄνδρες ἐκατέρωθεν ὁ-
 ρας ἀνὴρ ἐκάτερι ὑπολαμβάνων
 ἱκανὸς εἶναι τὰς ὁρκιστάς τὴν πλη-
 θυν τῶντε ἐν Σμύρνῃ καὶ τῆν ἐμ-
 Μαγνησία· οἱ δὲ παρρησιάζωντες κε-
 λαδύοντες τῇ περὶ τὴν ἡμέραν ἐν-
 δημεῖν τὰς ἐν τῇ πόλει ὡς ἔορκα
 σωτελεσθῆσονται καὶ τὴν ὁμο-
 λογίαν. Ορκιστέωσαν δὲ τὴν ὁρ-
 κὸν τὴν ἀνω γεγραμμένην οἱ μὲν
 ἐκ Μαγνησίας ἀποδεχθέντες Σμύρ-
 ναῖες· οἱ δὲ ἰξ Σμύρνης τὰς ἐμ Μα-
 γνησία. Τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ ὁρ-
 κωμόσια ἐν Σμύρνῃ ἐπιμαζέτω
 ὁ Καλλίνος ἀφ' ὧν ἀνὴρ ψηφίσῃ
 ὁ δῆμος. Ἐν δὲ Μαγνησία οἱ τα-
 μῖαι οἱς ἀνὴρ πληθύνει ἑτάξῃ. Ανα-
 γραψάτωσαν ἐπὶ τὴν ὁμολογίαν ἐν
 σήλαις ἐκάτερι. Τὰς δὲ ἀνατιθέ-
 τωσαν Σμύρναῖοι μὲν ἐν τῇ τῇ Α-
 Φροδίτης Στρατηγίδος ἱερῶν, καὶ ἐμ
 Μαγνησία τῇ περὶ τὴν Μαιάνδρην

bus jure. Et in tribus eos
 forte distribuam, atque in eam
 admittam quam unusquisque
 fortitus fuerit. Eorum nemi-
 nem injuriâ laceſſam, neque al-
 teri cuiquam id facere permit-
 tam pro viribus meis. Et si
 quem animadvertero siue ipsis,
 siue eis qui ex ipsis nati fue-
 rint, aut possessionibus eorum
 infidias struentem, indicabo
 quam primum potero & studi-
 ose opem feram. Et participes
 eos faciā tum magistratū tūm
 rerum ceterarū in civitate pub-
 licarū quarū reliqui cives, par-
 ticipes sunt. Si hæc sancte serva-
 vero, bene mihi fit; si pejora-
 vero, exitium & mihimet ipsi
 & posteris meis. Designanto
 porro tum Smyrnæi tum Ma-
 gnetes alterutrinque quot ido-
 neos fore alterutri existimave-
 rint ad plebem tum in Smyrna
 tum in Magnesia adjurandam.
 Hi vero pridie edicto caveant,
 ut in urbe hæc maneat donec
 juxta Fœdus juramentum per-
 ficiatur. Adjuranto autem jam
 descripto juramento ii quos
 designaverint Magnetes, Smyr-
 næos. A Smyrnæis vero desi-
 gnati, Magnetes. Victimam ad
 sacra juramenti præstanda in
 Smyrna præparet Callinus, un-
 de decreverit populus. In Ma-
 gnesia autem, præfecti quibus
 id præceperit plebs. Perſcri-
 bunto etiam Fœdus in colum-

nis utrique. Has vero consecranto Smyrnæi tum in Veneris Stratonigidis fano, tum Magnesiæ ad Mæandrum in fano Dianæ Leucophryenæ. Qui vero Magnesium incolunt, in foro ad aram Bacchi, & ad Regum statuas, & in Pandis in fano Apollinis, & in Grynæo in Apollinis fano. Describito autem aëtorum Senatus Populique custos exemplaria Fœderis in Archivum publicum. Insuper figillanto Fœdera; id scilicet quod ad Smyrnæos dabitur, ii qui à Comuni Magnesiæ designati fuerint, tum suis figillis, tum eo quod Comuni est. Id vero quod dabitur in Magnesium, figillanto Smyrnæi & Duces & Quæsitores tum Civitatis figillo, tum figillis suis. Atque hæc ab alterutra plebe perimplentor cum Bona Fortuna.

ἐν τῷ τῷ Ἀρτεμίδῳ τῷ Λαυκοφρυήνης ἱερῷ. Οἱ δὲ ἐν Μαγνησίᾳ καὶ τοικοὶ ἔντε τῇ ἀγορᾷ παρὰ τὴν βαμὸν τῷ Διονύῳ, καὶ τὰς τῶν βασιλέων εἰκόνας, καὶ ἐν Πάνδοις ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν Γρυνέῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος. Αναγραφάτω δὲ καὶ ὁ γραμματεφύλαξ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ ἀντίγραφα τῆς ὁμολογίας εἰς τὸ δημόσιον. Σωσφραγισάσθωσαν δὲ τὰς ὁμολογίας τῇ μὲν Συμμεναίοις δοθῇ Κομμήνῳ δὲ αὐτὸν ἀποδείξῃ τὸ κοινὸν τῇ ἐν Μαγνησίᾳ, τοῖς τε ἐαυτῶν δακτυλίοις καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ. Τὸ δὲ εἰς Μαγνησίαν δοθῇ Κομμήνῳ σφραγισάσθωσαν Συμμεναῖοι αὐτὲς σφραγῖδοι καὶ οἱ ἐξέλασθαι τὰ τε τῇ πόλει δακτυλῖον καὶ τοῖς αἰσάν. Ταῦτα δὲ ἀμφοτέρω τοῖς πλήθεσιν σωτετελείας Τύχῃ τῇ Ἀγαθῇ.

Smyrnæorum

*Smyrναορίῳ Decretum quod Fœdus
subsequentum est.*

Ε'δοξεν τῷ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη. Ἐπειδὴ παρθενῶν ὁ δῆμος ὑπὲρ ἀποδύτων τῆς βασιλείας Σελύκου συμφερόντων διετέλει, καὶ πρῶτον τὴν βασιλείαν αὐτῶν συνάξων καὶ τὰ πράγματα διατερῶν καθ' ὅσον ἐν δυνάτει, καὶ πολλὰ μὲν περὶ ἀπολλύμενα καὶ καταφθειρόμενα τῆς ὑπαρχόντων, πολλὰς δὲ ὑπέμεινε κίνδυνους ἕνεκεν τῆς διατηρήσεως τῆς φιλίας τῆς πρὸς τὴν βασιλείαν Σελύκου, καὶ κατὰ φιλοπνεύμονα αὐτῶν συνεστήσαντο καὶ συνέχουσιν τὰ πράγματα καθ' ὅσον ἐνδεχόμενον ἐστίν, τὴν πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κατοικοῦν καὶ τοὺς ὑπαίθετας ἱππεῖς καὶ τοὺς περὶ στρατιώτας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς οἰκῶντας ἐν Μαγνησίᾳ, συντεταγμένον φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσουσιν τὴν συμμαχίαν ἣν τὴν ἑνωσίαν τῆς βασιλείας Σελύκου νομίζουσιν ἀναγκαῖον εἶναι τῇ πόλει ὡς ἀποβλέπειν καὶ τὸ χεῖρον Παλαμαγνησίαν καὶ ποιῆσαι τὴν φυλακὴν δι' αὐτῶν, ἵνα καὶ τότε ὡς ἀποβλέπεται ὑπὸ τῇ πόλει ἀσφαλές εἶναι διαμνησθῶν τὰ συνελθόντα πράγματα τῆς βασιλείας Σελύκου, διαπέμψαντο πρὸς τοὺς οἰκῶντας ἐν τῇ χωρίῳ, καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς αἰρεῖσθαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὴν βασιλείαν Σελύκου, καὶ

Placuit Populo, Ducum consilio. Postquam Populus universis Seleuci Regis commodis constanter prospexerit, tum imperium ejus olim Promovendo, tum majestatem ejus conservando in quantum potis erat, & possessionum suarum multas circumspexerit deperditas & vastatas, multa item sustinuerit pericula ex eo quod conservavit amicitiam cum Rege Seleuco, quin nunc etiam summo contendens studio ejus conservare & tueri majestatem, in quantum possibile est, amicitiam inivit cum Magnesiæ incolis, tum qui in castris sunt equitibus & pedibus militantibus, tum ceteris qui Magnesiā habitant, ut nempe belli societatem & benevolentiam Regi Seleuco observent; perpendens vero necessarium esse Civitati, recipere etiam Castellum Palamagnesiā, & praesidium in eodem collocare, ut scilicet hoc etiam recepto commodius firmentur omnes quæ vicinæ sunt res Regi Seleuco, miserit ad castelli incolas & invitavit eos ad amplexandam amicitiam cum Rege Seleuco, & cla-

ves

ves tradendas Præfecto à Populo misso & excipiendum præsidium quod cum eis simul conservaret castellum Regi Seleuco, pollicitus si hæc facerent, fore eis & à civitate, & à Rege Seleuco omnimodam benevolentiam & favorem; castelli autem incolæ amicitiam erga Regem Seleucum summâ animi alacritate amplexati assensum præbuerint iis quæ à populo præscripta sunt, & tum claves tradiderint Præfecto à populo misso, tum præsidium à civitate receperint in castellum; cum Bona Fortuna censeret, Cives eos fore, & ad eos eadem ipsa pertinere quæcunque etiam ad ceteros cives pertinent; quin etiam prædia eorum bina, tam illud scilicet quod Deus & Soter Antiochus eis concessit quam illud de quo Alexander scripsit, fore eis decimarum immunitia; & si accesserit regio, quam occupant pristini Magnesiæ incolæ Civitati nostræ, fore eis prædia illa tria sine onere, & libertatem eis firmari eandem quam nunc obtinent. Quotquot vero eorum sunt quibus prædia nondum assignantur, traditum iri eis prædium equestre, sine onere, ex eis qui castello adjacent. Fore item Timoni & peditibus sub Timone dispositis, qui nempe ab acie

ἢ παρδέναι τὰς κλείδας τῷ ἀρχοντι τῷ Λυσισαλένι ὑπὸ τῷ δήμῳ ἢ παρδέναι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσαν μετ' αὐτῶν τὸ χωρίον τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, ἐπαγγελόμενοι, ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν, ὑπάρξεν αὐτοῖς ὥστ' ἡ πόλις πάντα τὰ φιλόφροντα ἔκαστως ἔχουσα. Οἱ δ' οἰκῆντες ἐν τῷ χωρίῳ ἐλόμβηκεν τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὴν βασιλέα Σέλευκον μετ' πάσης περὶ θυμίας περὶ δεξιοῦται ταξιδεύοντες ὑπὸ τῷ δήμῳ, καὶ τὰς τε κλείδας παρεδίδωκαν τῷ ἀρχοντι τῷ Ἀπεσαλμῶνι ὑπὸ τῷ δήμῳ ἢ τὴν φυλακὴν τὴν ὥστ' ἡ πόλις παρεδίδωτο εἰς τὸ χωρίον. Ἀγαθὴ ἡ τύχη δεδοχθαι, πολίτας τὲ αὐτὰς εἶναι καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὑπάρχει· καὶ τὰς τε κλήρας ἐαυτῶν τὰς δύο, ὄντες ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπέχωρῃεν αὐτοῖς ἢ παρὶ τῷ Ἀλέξανδρῳ γεγράφηκεν, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατάτους· καὶ εἰάν ποτε οὐρανὸς ἢ χῶρος ἦν ἔχουσιν οἱ πρῶτον ὄντες ἐν Μαγνησίᾳ κάπικοι τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ, ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰς τρεῖς κλήρας δωρεὰν, καὶ τὴν ἀτέλειαν αὐτοῖς μένειν τὴν νῦν ὑπάρχουσαν καὶ ὅσοι αὐτῶν ἀκληρέχῃται, δοθῆναι αὐτοῖς κλήρον ἰσχυρὸν δωρεάν, τῷ παλαιῶν τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δ' ἢ τὴν Τίμωνι καὶ τοῖς πεζοῖς τοῖς τε ταγμένοις ὑπὸ Τίμονα τοῖς Λυσισαλμῶνι ὑπὸ τῷ Φάλαργος ἐπὶ τὴν φυλα-

φυλακὴν ἔχουσαν τὴν τε πολιτείαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀτέλειαν καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπαρχεῖν καὶ εἶναι αὐτὲς ἐν τῇ χωρίῳ. Ὑπαρχεῖν δὲ καὶ Ὀμάνει ἐκ τῶν Πέρσων τοῖς ὑπὸ Ὀμάνω καὶ τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσταλέουσιν ἐπὶ τῇ φυλακῇ ἔχουσαν, Μενέκλει τε καὶ τοῖς ὑπὸ αὐτὸν τασομμένοις τὴν τε πολιτείαν καὶ τὰ ἄλλα φιλοδώρωπα αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐκ Μαγνησίας. Εὐφύφισαι καὶ παροῦσαι τὴν δῆμον ὅπως αὐτοῖς δίδωται ἐκ βασιλικῆς τάτε μετρήματα καὶ τὰ ὀψώνια τὰ ἄλλα ὅσα εἰσθῆαι ἐκ βασιλικῆς δίδοται αὐτοῖς. Τὸ δὲ ψήφισμα τοῦδε ἀνάγραψαι εἰς τὰς στήλας τὰς ἀνατεθρομύνας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπὸ τῇ δῆμῳ καὶ τῇ ἐκ γεγεσίας Μαγνησίας, ἀναγεγράφθαι δὲ αὐτὸ ἐν τοῖς δημοσίοις.

selecti sunt ad custodiam castelli, idem jus civitatis & eandem immunitatem quam alii obtinent, & permansuros eos in castello. Fore item Omani, & Persis sub Omane, & eis qui à Smyrna ablegati sunt in præsidium castelli, & Menecli & eis qui ei subijciuntur, idem jus civitatis atque eandem benevolentiam quæ & ceteris Magnetibus. Decretum etiam est, populum prævisurum, uti eis præbeantur, ex Fisco, demensa & annona, atque alia quæcunque ex Fisco præberi eis solita. Hoc vero Decretum, descriptum iri in columnis quæ sacrabuntur in fanis tum à populo tum à Senatu Magnetum. Quin & idem descriptum iri in archivis publicis.

(C)

De Seleuco

*De Seleuco Callinico; cujus Majestatis tuenda gratiâ Fœdus
inter Smyrnenfes & Magnesios fuit initum.*

S Eleucus Callinicus Seleuci Nicanoris omnium Alexandri successorum felicissimi pronepos fuit, post eumque tertius Syriæ, Babylonæ, omnibusq; aliis Asiæ Provinciis, ^a quæ erant à mari Ægæo usque ad Indum fluvium imperavit. Seleuci enim Nicanoris (à quo qui ei successerunt Seleucidæ dicebantur) ^b filius erat Antiochus Soter, qui Stratonicem, quæ in Marmore ^c dicitur, ^e patris Seleuci uxorem ab eo in remedium morbi, quem ex illius amore contraxerat, acceptam duxit, ex eaque genuit ^d Antiochum, ^e impiâ Milesiorum adulatione ^eθεός, i. e. *Deus* cognominatum, qui ^f pater erat Seleuci Callinici, cujus gratiâ Fœdus hoc in Marmore exaratum inter Magnesios & Smyrnenfes initum fuit. Hujus mater erat ^e Laodice, & præter Seleucum peperit etiam Antiochum ^h Hieracem cognominatum. Sed Antiochus ⁱ cum post grave & diuturnum bellum cum Ptolomæo Philadelpho Ægypti Rege gestum, illius tædio defatigatus cœperit pacem optare, ut eam felicius consequeretur, demissâ Laodice Berenicen Ptolomæi filiam cum ingenti dote in uxorem accepit, de quibus nuptiis ^l Hieronymus interpretatur Prophetiam illam Danielis, ^m *Post finem annorum fœderabuntur, filiaque Regis Austri veniet ad Regem Aquilonis facere amicitiam.* Antiochus enim Aquilonis, & Ptolomæus Austri reges fuere. ⁿ Sed Ptolomæo non diu post has nuptias defuncto, Antiochus Berenice iterum demissâ Laodicem priorem uxorem recipit, quæ contumeliæ memor, & viri inconstantiam verita, eum, quum in Regiam reducta fuerat, ^o veneno tollit, filiumque suum majorem Seleucum Callinicum in patris loco Regem constituit, ^p qui, quam subito in regno stabilitus fuerat, illius auspiciâ à parricidio exorsus Berenicen novercam suam cum parvulo ejus filio jubet occidendam: ea autem periculi admonita Daphnem fugâ elabitur, ibique clausis portis obsidionem patitur: quo Asiaticis civitatibus nunciato, omnes, exceptâ solâ Smyrnâ, quæ in fide erga Seleucum constantissime manebat, hoc indigne ferentes ei auxilia misere. Frater etiam Ptolomæus Evergetes, qui Philadelpho in Ægypto successerat, periculo sororis exterritus, relicto regno cum omnibus viribus advolet. Sed Berenice ante adventum auxiliorum, cum vi expugnari non posset, dolo circumventa cum infan- tulo filio trucidatur, ut prædictum fuit ^q à Daniele, *Non obtinebit fortitudinem brachii, nec stabit semen ejus, & tradetur ipsa, & qui adduxerunt eam juvenes ejus.* ^r Indigna res omnibus visa, maxime vero civitatibus quæ defecerant, quæ omnes, audito tam horrendo facinore, in illius vindictam se Ptolomæo tradunt, qui cum ingenti exercitu, sororis cædem ulturus Seleuci, Provincias invadit, ^s Laodiceam captam interficit ^t totamque syriam, Ciliciam, omniaque trans Euphratem usque ad Babylonem, & seleuciam occupat, totoque regno Seleucum exuisset, si non in Ægyptum domesticâ seditioe esset revocatus. Eâ igitur redire ^u coactus, constitutis præfectis in iis Provinciis quas occupaverat, ingentem prædam direpto undique Seleuci regno secum abducit, Argenti scilicet 40 millia Talentorum, vasa pretiosa, & simulacra deorum ad duo milia quingenta, in quibus erant & illa, quæ Cambyfes captâ Ægypto in Persiam portaverat. Atque ideo de hac expeditione Hieronymus bene interpretatur illud Danielis, *Et stabit de germine radicum ejus plantatio, & veniet cum exer-*

^a Appian. in Syriacis. ^b Euseb. Chron. Appian. in Syriacis, aliique. ^c Appian. ib. Val. Max. lib. 5. c. 7. Plut. in Demetrio. Lucian. in Dea Syra Galenus *ἐν τῷ μάρμαρῳ*. Julianus in Misopogone. ^d Appian. ib. ^e App. ib. ^f App. ib. Hieronymus in notis ad 11. cap. Danielis. Justin. lib. 27. aliique. ^g Appian. Justin. & Hieronym. ib. Strabo lib. 16. ^h Justin. ib. Strabo lib. 16. ⁱ Hieronymus in Dan. cap. 11. ^j Ib. ^k Cap. 11. com. 6. ^l Hieronom. ib. ^m Appian. in Syriacis. Hieron. ib. Val. Max. lib. 9. c. 14. Plin. l. 7. c. 12. Solin. cap. 1. ⁿ Justin. lib. 27. Hieronym. & App. ib. Val. Max. l. 9. c. 10. Polyænus Stratagem. l. 8. c. 11. com. 6. ^o Justin. ib. ^p Appian. in Syriacis. ^q Appian. ib. Justin. lib. 27. Hieronymus in Dan. cap. 11. Polyb. lib. 5. Polyænus Stratagem, lib. 8. Joseph. lib. 2. contra Apionem. ^r Hieronym. in Dan. c. 11. ^s Cap. 11. com. 7.

De Seleuco Callinico.

ritu, & ingredietur provinciam Regis Aquilonis, & abutetur eis, & obtinebit in super & Deos eorum & sculptilia, vasa quoque pretiosa auri & argenti captiva ducet in Ægyptum. ¹ Post discessum Ptolomæi Seleucus in Seleucidem maritimam Syriæ regionem profectus, ingentem ibi præparat classem civitatibus, quæ defecerant, bellum illaturus. Sed cum omnia parata essent, ortâ repente tempestate, tota classis cum eaque omnes copiæ, exceptis perpaucis qui cum Seleuco evaserunt, naufragio periere. Rem miseram dicit Justinus, sed Seleuco optandam, siquidem civitates, quæ odio illius ad Ptolomæum transierant, veluti Diis arbitris sibi satisfactum esset, repentinâ animorum mutatione in naufragii misericordiam versæ imperio se ejus restitunt; inter quas una erat Magnesia, quæ erga Seleucum deinde facta propensior, sequente anno, cum ² secundam expeditionem in Seleucidem fecisset, aliamque ibi parasset classem Ptolomæum invasurus, cum Smyrnensibus fidelissimis illius partium fautoribus de ejus Majestate contra quoscunque hostes conservandâ hoc Fœdus iniit, quod in Marmore exaratur: ³ Eventus autem hujus secundæ expeditionis à Seleuco susceptæ æque ac prioris infelix fuit: prælio enim victus, non multo quam post naufragium comitator trepidus Antiochiam confugit; inde per literas Antiochi fratris auxilium implorat, oblatâ ei Asiâ intra Taurum pro lata ope. Ptolomæus igitur hoc cognito, ne cum duobus eodem tempore dimicaret, in annos decem pacem cum Seleuco facit; ⁴ sed pax ab hoste data interrumpitur à fratre, qui quamvis puer adhuc esset tantum 14 annos natus, supra modum regni avidus, ut illud sibi totum arriperet, iisdem copiis, quas frater in auxilium implorabat, ei bellum infert, insignemque obtinet victoriam Gallorum virtute, quos circa illud tempus in Asiam primo profectos mercenarios habuit. Hi autem prædæ assueti, cum nunciatum esset Seleucum in prælio occubuisse, contra alterum etiam fratrem, pro quo modo vicerant, arma vertunt, ut extinctâ omni stirpe Regiâ liberius Asiam popularentur. Antiochus igitur jam perfidiam erga fratrem luens, à militibus suis, ut à latronibus, cogitur semetipsum auro redimere; & mox ab Eumene Pergami rege, qui eum, copiis illius ex superiori prælio adhuc sauciis, invaserat, magnâ clade superatus, totoque regno exutus per multos annos apud Asiæ reges profugus hospitium quærebat, quod cum nullibi tutum invenisset, tandem ad hostem suum Ptolomæum Ægypti regem decurrit, à quo carceri demandatus, dum inde operâ cujusdam meretricis adjunctus, quam familiariter noverat, deceptis custodibus elabitur, in fuga à latronibus interficitur. ⁵ Seleucus interim tot infortunis defatigatus, Arsacis, qui Parthiam & Hyrcaniam, & Theodoti, qui Bactriam, dum fraterno bello implicitus esset, occupaverant, defectiones, postquam belli aleam ⁶ cum Arsace semel infeliciter tentasset, ignave tulit, nec aliquid aliud post hæc, quæ circa regni initium gesta videntur, de eo narratum invenimus, nisi ⁷ quod inter eos qui ad instaurandam Rhodum eo regnante ingenti terræ motu dirutam opes suas contribuere, numeratur. Postquam autem regnasset ⁸ annos 20, minime in fine regni quam in initio felicior, domesticâ seditione oppressus, ⁹ dum amisso regno salutem fugâ quæsiverat, equo præcipitatus, circa idem tempus quo frater Antiochus in Ægypto, occubuit. ¹⁰ Filii illius erant Seleucus & Antiochus, Seleucus Ceraunus dictus, utpote natus major, primus regnavit, & post eum etiam Antiochus, qui Magnus cognominatus ob bella, quæ cum Romanis gessit, satis celebratur: qui deinde in Syria regnarunt, apud Appianum & Justinum habes successionis ordine numeratos, quos consule. Hæc autem de Seleuco Callinico ut necessaria ad melius intelligenda ea, tum quæ in præcedente habentur Marmore, tum quæ in notis subsequuntur, existimavimus præmittenda.

¹ Justin. lib. 27. c. 2. ² Vide Marmor. ³ Justin. lib. 27. Strabo lib. 16. ⁴ Justin. ib. ⁵ Justin. lib. 41. Appianus in Syriacis. ⁶ Posidonius apud Athenæum lib. 4. Justin. lib. 41. ⁷ Polyb. lib. 5. ⁸ Euseb. in Chron. ⁹ Justin. lib. 27. ¹⁰ Appian. in Syriacis. Justin. ib.

Ad Smyrnaeorum Decreta & Foedus ab eis &
Magnetibus percussum.

TAM de Smyrneorum & Magnetum Foedere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus est, Eusebio teste, & Pogon, uti habet Polybius libro 2.) Asiae propriè ita dictæ & Syriae Regis majestatem tutius conservandam inito, quam de prævio atq; illo quod subsequitur Decreto, altum est apud scriptores silentium. Res item sub eo gestæ jejune nimis & perfunctoriè traduntur. Ceterum occasionem unde consilium, quo tum in paciscendo tum in decernendo usi sunt, ortum est, haud difficile forsitan fuerit elicere. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriae regionem maritimam) expeditiones in Decreto prævio memorantur. Etenim *ὑπερβάλλει εἰς τὴν Σελευκίδα*, bis in eodem Decreto usurpato expeditionem facere in Seleucidem fidenter vertimus, licet fateamur interim *τὸ ὑπερβάλλειν* ea notione, pro *ἐμβάλλειν* scilicet, vix reperiri. Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diverso sensu *ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν* dixit. *Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων* (inquit libro 1.) *ἄρχοντι Ἀλεξάνδρῳ Πτολεμαίου τῷ φιλαδέλφῳ παραγγελλόντων*, *ὅπως, πᾶσι τῶν Ἑλλήνων ὑπερβάλλον εἰς Αἰθιοπίαν, ἀλλ' ὅδ' ἔτι μᾶλλον τῶν ὅσων τῆς Αἰγύπτου παρανέβησαν.* *ὅπως ἄξιον πάντα ἢ τὸ πλεονέκτης τῶν τόπων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιμένοντα.* *Τῷ δὲ παραγγελλόμενῳ βασιλεὺς μὴ ἑλλενικῆς δυνάμεως εἰς Αἰθιοπίαν πρῶτον παραγγέλλωντα,* *ἐπιγινώσκοντα ὅτι τὸ πλεονέκτης τῶν τόπων ἀκριβέστερον ἀπὸ τῶν τῶν ἀρχαίων.* Eadem hic notione *ὑπερβάλλειν* usus est qua *παραναβαίνειν* & *παραγγέλλειν* quæ non aliud significare voluit. Neque enim de privatorum peregrinationibus locutum esse, sed de Imperatorum expeditionibus (utcumque se aliter habet viri docti latina interpretatio) mihi persuasissimum est. Quin res ipsa (pericula scilicet Smyrnaeorum urbi agrisque circumjacentibus imminetia, quæ in Decreto memorantur) non modo versionis hujusmodi favet, sed nec aliam admitti debere suadet, quàm ejusmodi in qua eductas à Rege copias intelligamus. Expeditionum vero harum Secunda occasionem Decretis Foederique præbuit. Atq; ea, puto, erat qua bellum Ptolemæo Evergeti Ægypti Regi non magis feliciter intulit Seleucus, quam civitatibus, quæ defece- rant, primo intulerat. Utramque ex Justino seu Trogi Epitomes libro 27. potissimum discimus. A parricidio auspicia regni cœperat Seleucus, Berenice novercâ suâ, Ptolemæi Philadelphi filia & Evergetis Sorore, & parvulo fratri ex ea suscepto, trucidatis. Daphne se clauserat illa, ut cædem, qua dolo circumventa paulo post erepta est, vitaret. Ibi obsidione cingebatur. In sororis auxilium advolans Evergetes ad Babylonem usque (quod scribit Appianus) ascendit; cui etiam Asiae civitates quamplures, & perpetrati sceleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, se tradunt. Adversus has, Evergete domestica seditione revocato, Seleucus ingentem classem comparat. “ Sed repente veluti diis ipsis (quæ verba sunt Justinii) “ parricidium vindicantibus, orta tempestate classem naufragio amittit, “ Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & spiritum, “ & paucos naufragii comites residuos fecit. Misera quidem res, sed optanda “ Seleuco fuit. Siquidem civitates, quæ odio ejus ad Ptolemæum transie- “ rant, veluti diis arbitris satisfactum fuisset, repentina animorum mutatio- ne in naufragii misericordiam versæ Imperio se ejus restitunt. “ Atque hæc prima, ni fallor, est expeditio cujus heic mentio. Secunda sequitur

(D)

in

“in ejusdem verbis. “Lætus igitur malis suis & damnis ditior redditus, veluti par viribus, bellum Ptolemæo infert; sed quasi ad ludibrium tantum fortunæ natus esset, nec propter aliud opes regni recepisset quam ut amitteret, victus prælio non multo quam post naufragium comitator trepidus Antiochiam confugit. “Neque vero conjecturæ fidem adeo minuit quod nulla Justino Seleucidis heic mentio sit. Etenim classe usum esse Seleucum tam in Secunda quam Prima Expeditione necessum est ut credamus. Nec fieri potuit ut aliter Ptolemæum lacefferet, nisi per Judæam aut Arabiam, immensis itineribus, in Ægyptum permeasset, quod nemo sanus autumet. Solvisse autem classem in utraque, ex portuoso Seleucidis litore, quod regni clavis erat, suadet opportunitas loci, qui tum in civitates quæ defecerant, tum in Ægyptium copias commodissime emittebat. Nec antequam se restituerant Civitates, aliunde emittere tuto potuisse Seleucum verisimillimum est. Id igitur quod in Decreto primo est *ὑπεράμειν ἐν τῷ Σελευκίδῃ* intelligimus, pro eo quod est copiis militaribus tam ad navale quam terrestre bellum instructis in Seleucidis littora transire. Quod ita bis sub initiis regni sui Seleucum fecisse existimandum est. In civitatibus autem Asiæ quæ fidæ ei semper remanserant, Smyrna fuit; urbs utpote, quæ etiam, Romanis postea summa rerum potitis, constantissima fuit, eoque nomine ante alias omnes liberas Asiæ civitates clarissima (quod memoratur in excerptis Polybii legationibus 25. & 26.) & *διὰ τὸν τῆς Εὐαδῆς, Ἀσίας κόσμου. & πρόφημα*, Ioniz *ἐφάνθη*, & *γῆς ἀγάλμα* Aristidi, & *καλλιὰ τῶν Ἰωνικῶν πόλεων* Luciano in Imaginibus dicta. In iis vero civitatibus quæ majestatem Regis comiter conservare desierant, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum gesserant, Magnesia erat, quod ex ipsis Decretis & Fœdere satis manifesto ediscitur. Post secundam igitur Seleuci expeditionem clademque secutam, Smyrnæorum (qui à Seleucide quamvis longe disiti, Regis tamen malis nimum implicati erant) Duces, quibus nimirum belli pacisque jus à populo permissum est, cum Magnetibus legatione egerunt, ut eorum amicitiam, tum civium libertati tum Majestati Regiæ provide consuleretur. Assentit Populus Magnesius, missis etiam legatis ad Smyrnensem populum qui totius rei fundus factus est. Sed civiliter & prudenter quicquid de alterutra expeditione ultra dici potuit, tam in Decretis quam in Fœdere, omissum est, ne expressiori, sive invidiosæ regii apparatus causæ, sive infelicitis exitus memoriâ, aut defectionem Civitatibus aut parricidium Regi oblique exprobrari videretur. Populus autem uterque æquè liber erat ante Fœdus initum, uti etiam populus Palæmagnesi in Decreto, quod Fœdus sequitur, memoratus. Eo scilicet modo liberos fuisse sentio, quo populi, qui, cum sui Juris sint, superioris nihilominus majestatem comiter conservare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captivis & Postliminio. Neque aliter *ἡ ἀρχὴ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ διατελεῖν & ἀντιβέβαιον τῶν πραγμάτων* heic intelligo quam *τῷ ἀρχῶν ἢ δυναστείαν τρεῖς*, quo loquendi genere utitur Polybius aliique Græci pro eo quod est Imperium & Majestatem conservare, aut comiter conservare. De Phrasæos illius vi, Politici & Jurisconsulti obiter. Ipsa vero Fœderis, quod ex eorum genere est quæ inæqualia sunt, formulâ plurimum minuitur Magnetum libertas. Et quod specie Fœdus est, revera eis precaria erat servitus.

Στρατηγῶν γνώμη. Etiam Psephisma Atheniensium de Legatis ad Philippum Regem mittendis, qui de Pactis servandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demosthenem oratione de Corona, ἡ ἐν ἡμῶν *ἢ στρατηγῶν γνώμη* factum est; uti illud quod ibi sequitur *πολεμάρχου γνώμη*, Polemarchi seu Magistratus qui bello præerat consilio. Erant autem *στρατηγοί*, seu Duces, quos & Prætores recte dicas, atque etiam Polemarchi (hujus nominis unicus erat apud Athenienses, Magistratus ordinarius; illiusque decem) in

Θεὸν Ἀντίοχον καὶ πατέρα Στρατονίκην ἱερῶν παρ' ἡμῶν] Antiochum Antiochi Soteris filium, Callinici patrem, Theon, seu Deum dictum passim apud veteres legimus. Cognomen primo sortitus est (sic Appianus in Syriacis) apud Milesios, eo quod Timarchi tyrannide eos liberasset. Sed Stratonicem alibi Deam nuncupatam minime comperio. Sed nec hujus, aut illius apotheos vestigium ullum; quæ tamen per ἱερῶν heic innui videtur. Illud autem consecrari vertimus & intelligimus pro eo quod est fanis, delubris, seu καθεδρῶν, aut statuis, ritu sacro positis, in Deorum album referri. Non dissimili forte ritu, ab eo quo Nicator relatus est ab Antiocho Sotere filio (de qua re Appianus) aut à Smyrnæis Homerus poeta, de cujus apotheosi Strabo lib. 12. & Cicero Oratione pro Archia. Idem honos habitus est ab Atheniensibus Lemni incolis, Seleuco Nicatori & Antiocho Sotere, proavo scilicet & avo Seleuci nostri, quod scribit Phylarchus apud Athenæum libro 6. De Stratonica autem hac, quæ Seleuci Nicatoris indulgentissimi uxor Antiocho Sotere filio, Callinici avo, qui eam efflictim deperibat, concessa est, & de Erasistrati archiætrorum principis, in amore illo tum indagando tum promovendo sagacitate, visendi sunt Plutarchus in Demetrio, Lucianus de Dea Syria, Eusebius in Chronico Græce edito, Appianus, Suidas in Seleuco, Valerius Maximus lib. 5. cap. 7. Erasistrati etiam artificium istud tangit Galenus in κατὰ τὴν ἀποχρυσώσασιν.

Ἰερὸν τὸ Στρατονικίδης Ἀφροδίτης. Aphrodite seu venus Stratonicis, præterquam Tacito, veterum nemini memoratur. Dictum autem à Stratonice puto, non aliter atque Æneis ab Ænea appellata est Venus, cui extruxerunt Trojani

Italiam petentes tana bina, prope Leucadem alterum, alterum apud Actium, quod memorat Dionysius Halicarnassensis lib. 1. Nam rarissima sunt exempla quæ Deos Deæve à personis aliis quam majoribus suis denominatos exhibent, licet quæ à locis sint passim obvia. Et satis obvii sunt etiam novi Dii, ex adulatione spurcissima nati, qui priscis cognomines, ut Pythonice Venus, Themaso Hercules, Julia Juno, & quæ sunt ejusmodi. Videtis Casauboni Animadv. vers. in Athenæum lib. 6. cap. 14. Hujus autem generis si hæc nostra fuisset, Stratonice Venus, non Stratonice, qui tantum denominativum est, dicta fuisset. Neque aliam opinor fuisse hanc Venerem quam ipsissimam Deam Syriam, Assyriam seu Hieropolitanam, quam à Stratonice longe ante alia numina cultam satis ostendit Lucianus, ubi illam per insomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hierapolim se contulisse narrat, templum Deæ instaurasse & per triennium operi assidue, cum Combabo itineris comite, incubuisse. Smyrnæi autem, ut sive Stratonicen ipsam, sive maritos, sive filium, sive nepotem, sive hosce omnes simul demererentur, templo etiam eidem Deæ sacrato, à Stratonice eam non immerito denominabant: obtenso forsan interea (quod in rebus hujusmodi fieri solitum) oraculi imperio, uti etiam Romæ trecentis aut circiter annis postea obtendebant, quod ex Tacito mox ostenditur. Neque omnino obstat quod apud Lucianum non Aphrodite sed Ἡρῶν & Ἡρῶν Ἀσσυρία Assyria Juno numen Hieropolitanum indigitetur. Nam, ut præmittam notissimam illam Numinum apud Gentium Theologos confusio- nem, qua eis quæ unius saltem sexus sunt, unitas etiam divinitatis plerunque tribuitur, Hierapolitana Dea non minus Aphrodite quam Juno nominanda erat, imo potius sane Aphrodite, quod etiam bene norunt Smyrnæi, indig- tamentum ejus ad amissim proculdubio ab hierophantis antea edocti quam nomen sacratum evulgarent. Utut enim Junonis Græcorum speciem præ se maxime ferebat, aliarumque quamplurimum Dearum quidpiam habebat; cæsto etiam seu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica cæstus erat, non cingulum; quod optime docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onofan- drum) induta sedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipse Lucianus) duntaxat Uraniæ, quæ ipsissima Aphrodite seu Venus est. Κεσθὼν, inquit, ἔχει τὴν αὐτὴν πλὴν Ουρανίῳ κοσμήνῃ. Atque diserte Plutarchus Hiero- politanam, tam Aphroditem quam Junonem, seu Ἡρῶν dictum scribit in vita Crassi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuscunque nominibus vocita- tam, Aphroditem fuisse ait in secundo Tetrabibli. Hoc autem nomen atque ejusmodi alia Græcorum vocabula Assyriis plane peregrina erant. Iis vero Uraniam hanc Μύλητις, seu Μύλητις dictam esse testes sunt Herodotus in Clío & Hesychius. Μύλητις autem Γενέτις, seu Genetricem denotat Syris, ut Ἀλντῖς pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, usurpatum. Ita omnia in Venerem conveniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in secundo Syntagmate de Diis Syris.

Ἀσσυρίαν. Jus igitur Asyli, quo fruebatur Veneris stratonigidis fa- num, magis Callinici Regis beneficium erat quam ex oraculo Apollinis na- tum. Hoc tamen solummodo ut juris sui argumento usi sunt Romæ, sub Ti- berio Imperatore, Smyræorum Legati in certamine illo de Græcarum ur- bium Asylius. Nam ubi, ex Decreto Senatus, civitatum quæ in eo certamine & jura sua & Legatos miserant, aliæ Regum qui, ante vim Romanam, value- rant, sancita, ad Asyla sua firmanda, ediderunt, aliæ autem, quod scribit Tacitus Annalium tertio, obscuris duntaxat ob vetustatem initiis nitebantur; in his Smyræos ponit, utpote qui oraculum Apollinis, cujus Imperio Strato- nicidi Veneri Templum dicaverant (quæ ejus verba sunt) prætexuere. Obscu- ra scilicet numinis jussu magis quam expressissima hominum sancita, pericli- tanti causæ patrocinari satis imprudenter existimabant. Sed cautius postea egit Polemon Sophista juris peritissimus. Nam renascente, ὡς τῶν ἐν τῇ Σμύρνῃ

Σμύρνη καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς δικαίων seu de fanis Smyræorum (quorum is Syndicus erat) fanorumque juribus controversiâ; orationi illius posthumæ in judicio solum lectæ tanta argumentorum vis inerat, ut secundum Smyræos decerneret Imperator Antoninus, uti scribit in Polemonis vita Philostratus. Vix dubitare possum quin Asyli hujus jura in judicium tunc revocata fuerint & regia sancita (quorum in hoc Decreto mentio est) præ futili superstitione sub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à sophista ritè adhiberentur.

Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἀσύλητον. Ita non solum Fanum sed & Urbs tota & Dæ sanctitatis particeps & confugii locus erat. E Fano scilicet nemo in jus erat vocandus, nedum rapiendus; ex Urbe, nemo qui vicini damnum injuriamve intulerat, in deditionem repetendus. Sic ἀσύλίας jus in utroque intelligo. Tempia autem aliquot Asyla, Lucos item, Aras, Statuas, apud veteres non raro habemus. Sed urbem totam asyli jure potitam esse, alibi quam apud Judæos (quibus in hac re casus erat tantum singularis; fortuiti scilicet homicidii) rarissimum est in scriptis veterum. Sed in Titi numismatis habetur ΠΑΡΑΙΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ & in Domitiani ΑΔΜΕΔΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Thapsacenorum Civitati idem tribuitur in Trajani; Gabalitarum in Elagabali nummis. Et alia sunt ejusmodi. Nonnullis vero ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ reperitur. Ita dicitur Cæsarea in Septimii Getæ nummis. Ita aliæ aliquot. Etiam Senatus Smyrnenfis in Augusti aliquot ἱερὰ συγκλητῶν καὶ ἐλεόδοτα vocatur. Sed de Perficæ Hierocæsariensium Dianæ Templo & duobus millibus passuum tributa inviolabilis perfugii sanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolas totius insulæ quæ sparsis circa Britanniam & olim desertis proximabat, ἱερὸς πάντας καὶ ἀσύλους à Britannis habitos ait Demetrius perlustratum sub Hadriano Imperatore missus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, uti Proclus locum Plutarchi intelligit in primo libro ad Platonis Timæum, insula ipsa cum fuerit sacra, erat διὰ τὸ ἀσύλητον ἀειμένη ὑπὸ τῶν κρατούντων, ideo etiam à principibus, ut asylum habitum. Samothracia item insula, sacra erat & augusti tota atque inviolati Soli, quod legimus apud Livium Decad. 5. lib. 5. Unde erat, quod Perseus ultimus Macedonia Rex, à Paulo Æmilio victus, inviolatus exitit, uti etiam Plutarchus memorat in Æmilio. Ceterum licentia, quæ in prætexendo per urbes Græcas (in quibus Smyrna) Asyli jure nimium crebuerat, sub Tiberio Senatusconsultis coercita est, & modus præscriptus. Facta, inquit Tacitus, "Senatus consulta, quæis multo cum honore modus tamen præscribatur; jussiq; ipsis in templis facere aras sacrandam ad memoriam, non specie religionis in ambitionem delaberentur. Modus personarum qualitati, locorum spatio, tempori forte datus. Ita Asylorum jura per has Civitates tantum innovata erant, minime autem omnia quæ usquam erant abolita, quod satis inconsiderate (ut recte notat Lipsius) Suetonio elapsum est in Tiberio cap. 37. Et frustra nimis facit Petrus Gambacurta, qui Taciti verba Suetonio non adversari contendit. Videsis eum de Immunitate Ecclesiarum lib. 1. cap. 17. Gentium autem Fana, seu templa, nonnulla tantum asyla fuere; unde Livius libro 35. fanum lucumque Apollinis Delii ea dicit fuisse religionem & eo jure sanctum, quo sunt templa quæ asyla Græci vocant. Videsis Strabonem de Neptuni asylo in Calauria lib. 8. Templum item Meccanum, in Alcorano, asylum est; quod legitur Azoara 1. Sed Christianorum in universum omnia, post aditum fere Christianismum, templa confugis salutem præstabant. Et majestatis crimen erat eos abducere, etiam verberibus, tonsurâ, & deportatione luendum. Vide Titulos de his qui ad Ecclesias confugiunt in utroque Codice, & de crimine sacrilegii in Justiniano; sanctionem item Theodosii & Valentiani Concilio Ephesino subjunctam. Consule etiam Petri Ærodii Rerum Judicarum lib. 1. tit. 9. Atqui præter juris tum Civilis tum sacri utriusque Imperii commentarios & varios singularium Gentium mores quibus

& firmatum sæpius est & mutatum asylorum in Ecclesiis jus, confusenda est Constitutio nupera Gregorii XIV. Pontificis Romani, quæ modus etiam huic juri præscriptus est. Reperitur apud Laertium Cherubinum in Bullarii tomo 2. pag. 694. Quin ea editis Prosperi Farinacii & Petri Gambacurtæ interpretamentis illustratur. Vide item Petri Sarpi de Jure Asylorum librum singularem. Nec vero omnino ingratum forsan fuerit si de singulari Asyli jure, quo etiam in universis suis ædibus gaudebat olim tam Templariorum, dum steteret, sodalitium, quam Hospitaliariorum, decisionem Anglicanam, eamque non contemnendam, ex vetusto rerum Hospitaliariorum Codice MS. heic obiter adjecero. Maxime cum in Commentariis juris nostri vix reperiatur id genus decisionum vestigium aliquod, sed decisio ejusmodi integra omnino nullibi. Anno Henrici quarti Angliæ Regis decimo, qui vulgaris est Christi 1446. mense Julio, sedentibus pro tribunali Wintoniæ Gulielmo **Hankford** & Gulielmo **Skrone**, iudicibus nempe ad reos, juxta patrium ritum, custodiâ liberandos diplomate principali constitutis, accusatus est furti Johannes **Goze**, qui se minime judicio sistendum esse excipit, sed plane eximendum, eo scilicet quod à domo quadam vi abreptus fuisset, quæ Hospitaliariorum utpote possessio, jure asyli potiebatur, uti & eorundem ceteræ; sive quod ipse (ut ipsissimâ juris nostri formulâ, utcunque barbarâ, utar) "pro feloniam prædictam fugit ad quandam domum Prioris & fratrum Hospitalis S. Johannis Jerusalem in Anglia in **Burghton** vocatam **Spittlehouse**, quæ quidem domus privilegiata existit, sicut ceteræ domus ejusdem privilegiatæ existunt, petendo in eadem domo privilegium hospitalis prædicti. Et dicit quod ipse ab eadem domo per Constabularios villæ prædictæ & alios æmulos suos manu forti contra voluntatem suam extractus fuit, & petit quod ipse ad domum prædictam restituatur. Adest etiam Hospitaliariorum Procurator, qui domum eam fuisse asserit olim Templariorum, & Privilegia Templariis ab Innocentio..., Hospitalariis ab Urbano III. indulta exhibet, "ne quis in illos, qui ad domos eorundem fratrum pro salute sua confugiunt, vel in res eorum infra ambitum domorum ipsarum, manus injiciat violentas. Eos, qui contra fecerint, anathemate feriendos, appellatione omni cessante. Quin privilegio eodem perpetuo à tempore primæ concessionis, tum Templarios tum Hospitalarios (ad quos etiam, extincto sub Clemente V. Pontifice Romano, Templariorum sodalitio, pleraque eorum bona, principum consensu, applicata sunt) ita usos esse, ut si quis criminis cujuscunque, Feloniæ dicti, reus ad eorum domum quancunque confugeret, non minus inviolatam ibi pacem sortiretur, quam si ad sanctam Ecclesiam confugisset. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis habetur in Laertii Cherubini Bullario, tomo 1. p. 149. Ut autem de veritate, ad ritum partium, constaret, evocant è vicinia indices duodecem viros, qui, jurementis præstitis, de privilegii usu pronunciarent. "Hi dicunt super Sacramentum suum quod prædicta domus vocata **Spittlehouse**, nuper fuit in possessione Prædictorum religiosorum virorum fratrum Militiæ Templi, & modo in possessione prædictorum nunc Prioris & Fratrum Prædicti Hospitalis S. Johannis Jerusalem in Anglia existit. Et quod prædictus Johannes **Goze** fugit usque eandem vocatam **Spittlehouse** pro Felonia prædicta, & petiit ibidem privilegium prædicti Hospitalis S. Johannis Jerusalem in Anglia, & in eadem domo extitit quousque ab eadem domo contra voluntatem suam per quosdam æmulos suos manu forti extractus fuit, prout idem Joh. **Goze** superius allegavit. Et ulterius dicunt super Sacramentum suum, quod tam prædicti nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti necnon omnes prædecessores sui Priores & Fratres Hospitalis illius temporibus suis hujusmodi privilegium à tempore concessionis ejusdem habuerunt & semper hucusque continuarunt, videlicet quod quilibet homo sive femina ad aliquam domum tam prædictorum fratrum Militiæ Templi tempore suo quam prædictorum nunc Prioris & Fratrum

“ Fratrum Hospitalis prædicti ac prædeceſſorum ſuorum Priorum & Fratrum
 “ Hospitalis illius temporibus ſuis pro aliqua Felonia, pro ſalute ſua fugiens
 “ habuit in eadem domo ad quam ſic fugit & in qualibet domo domorum præ-
 “ dictarum haberet huiusmodi privilegium & libertatem prout in ſacroſancta
 “ Eccleſia tunc temporis pro eodem delicto exiſteret, prout Willielmus de
 “ Wakefield (is Hospitaliariorum Procurator fuit) pro prædictis Priore &
 “ Fratribus Hospitalis prædicti ſuperius allegavit. Et ulterius dicunt quod
 “ licet aliquis pro ſalute ſua ad aliquam domum domorum prædictarum pro
 “ aliqua felonia in forma prædicta fugiens ab eadem domo extractus fuiſſet,
 “ ipſe ſemper occasione privilegii prædicti ad huiusmodi domum à toto tem-
 “ pore prædicto reſtitutus fuit. De reſtitutione dubitant Iudices, unde cauſa
 ampliata eſt etiam in æſtivam anni proximi ſeſſionem. Qua, poſtquam interea
 à procuratoribus regiis privilegium impugnatum eſt, & alterutrinque diſcepta-
 tum, & res, à ceteris etiam qui iudiciis præerant, mature eſt perpenſa, ſecundum
 reum, Aſyli nomine, fertur ſententia. Neque hæc ſane indigna quæ, formu-
 la forenſi, interſeratur. “ Auditis & plenius intellectis tam Recordo prædicto
 “ quam diverſis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege
 “ in hac parte factis ac habito prius inde aviſamento tam Juſtitiariorum Domi-
 “ ni Regis in utroque Banco, quam ſervientium Domini Regis ad legem,
 “ necnon aliorum peritorum de ejuſdem Domini Regis conſilio per Præſatos
 “ Willielmum Wanchford, & Willielmum Shrene, pro jure Domini Regis in
 “ hac parte ſalvando ad hoc requiſitorum, videtur Juſtitariis hic quod præ-
 “ dictus nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti huiusmodi privilegium,
 “ prout ex parte ſua in forma prædicta allegatum extitit, habere debeant. Ideo
 “ conſideratum eſt quod prædictus Johannes Gore, ad prædictam domum
 “ prædicti Prioris Sancti Johan. Jeruſalem in Anglia vocatam Spittlehouse
 “ in Burghton, ad quam idem Johannes Gore pro felonia prædicta fugit
 “ petendo ibidem privilegium Hospitalis prædicti & extra quam idem Johan-
 “ nes Gore poſtmodum per Conſtabularios Villæ prædictæ & alios æmulos
 “ ſuos manu forti contra voluntatem ſuam in forma prædicta extractus fuit,
 “ reſtituatur. Et reſtituitur per Vicecomitem Comitatus prædicti. Accuſatio-
 nis, Exceptionis, Ampliationis, & ſententiæ formulam integram olim ex-
 ſcripſimus ex vetuſto, quem diximus, Codice qui locupletiffimus eſt rerum
 ad Hospitalarios ſpectantium Theſaurus. ſed ſub Henrico, Angliæ Rege VIII.
 legibus in ordinem Comitatus latis antiquata ſunt huiusmodi Aſylorum jura; &
 planè apud nos evanuerunt.

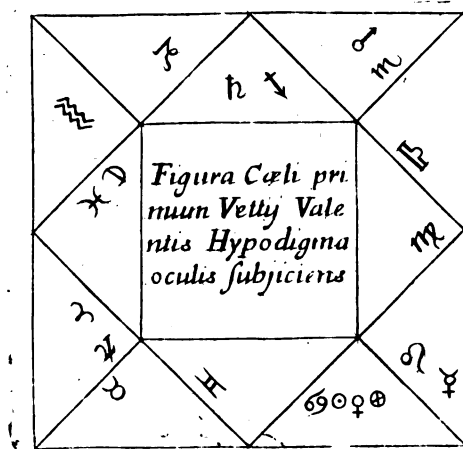
Αγαθὴ τύχη ὀδύχθαι. Bene ominandi cauſa ἀγαθὴ τύχη & ſermocinationibus
 Græcorum adhiberi & inſcriptionibus præfigi ſolitum eſſe notiſſimum eſt.
 Hand alia notione quam *quod bonum felix fauſtumque ſit*, *fors fuit*, & quæ
 ſunt ejuſmodi Romanis in uſu erant. In utroque Decreto heic reperitur &
 ad extremum Fœderis. ſed non ita multa ſunt exempla huiusmodi, in Decre-
 tis aut Fœderibus, uſus. Vide annuas Athenienſium & Lacedæmoniorum in-
 ducias apud Thucydidem lib. 4. Ea *τύχη ἀγαθὴ τῇ πῶν Αῑλωαίων* pactæ ſunt.
 Laconum item Decretum, non diſſimili auſpicio ſit, de Epiſtetæ Grinni filii
 legato, apud Janum Gruterum in Inſcriptionibus pag. 217. Etiam pro eo quod
 eſt Romanis *quod felix fauſtumque ſit* expreſſe ſubſtituunt Græci *Αγαθὴ τύχη*
 uti habetur apud Appianum lib. 4. de bello Civili. Id *καλῶς ἡγοίτο* eſt Helle-
 niſtis Maccabæorum primo cap. 8. 23. Et Donatus ad Terentii Hecyram *fors*
fuit uſurpari ait, pro *bona fortuna ſit*, unde etiam nos, *cum bona fortuna*, ver-
 bum verbo reddentes heic vertimus. Pro eodem præfigebant etiam edictis
 Romani *Bonum factum*, quod videre eſt (ut teſtimonia id genus cetera, quæ
 ſatis obvia ſunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de
 Vitellii nece apud Suetonium cap. 14. Ubi tamen non ſolum edictorum for-
 mulam eos irriſiſſe puto, ſed etiam ſive artis ſuæ, cujus item amantior erat im-
 perator, vocabulis rite ſervatis ipſis (ſi Græcè ſcribebant, quod eſt ſatis ſi-
 mile

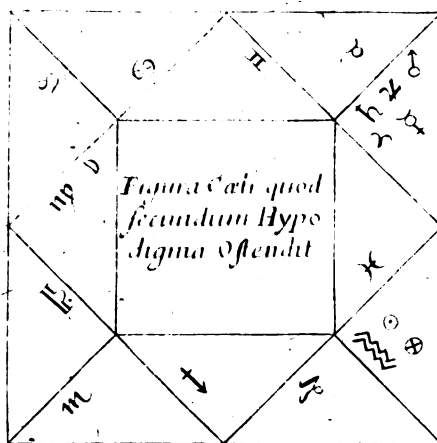
mile veri) five intellectis & indicatis (si Latine) homonymia acrius eum sugilasse. *Bonum factum* (ita latine , ad formulam edicti , noctu ludebant mathematici , postquam ejusmodi formula interdum eos Italia intra Kalendas Octobris excedere jussit) *ne Vitellius Germanicus intra Kalendas Octobris usquam esset* , quod græcè sonasset *Ἀγαθὴ τύχη· Βιτίλλῳ· ὁ Γερμανικὸς ὁπότε πῶν χαλάνδων πῶν ἔ· Οκτωβρίῳ ἀπαλαγήσῃ* ἔ· βί·ν· Homonymia duplex fuisse videtur ; tum in eo quod tam sensu indicativo quam optativo intelligi posset πῶν, *Ἀγαθὴ τύχη* , tum quia *Fortuna bona* seu *Ἀγαθὴ τύχη* , aut *bonum factum* idem innuens , tam ex artis ritu quam ex edicti formula , petenda erat. Etenim Fortunam , quæ in tota ratione mortalium sola utramque , ut ait ille , paginam facere existimabatur , five *Ἀγαθὴ* & bonam , five *κακὴ* , *φάουλὴ* aut malam nominabant mathematici , prout siderum in thematis genethliacis positura & τῇ κλήρῳ τῆς τύχης seu fortis Fortunæ habitudo prædictionis argumenta subministrabant. Neque id solum in hominum sed & urbium & imperiorum thematis obtinebat. Aut igitur infelicem exitum , *ἀγαθὴς τύχης bonæ fortunæ* seu *Boni facti* (quod idem est) nomine Imperatori ,cujus ex themate malam fortunam seu exitium compererant , ironia innuebant ; aut consulto simul urbis seu Imperii Romani themate (uti artis illius præceptis oportet) bonam ex tyranni nece Fortunam imperio , solennibus edicti vocabulis , quæ eodem sono fere , non dissimili sensu , Astrologia propria erant , usi edicebant. Non sum nescius interim τὰ ὀπίσθητα seu res externas plerumque à Magistris , Sorti Fortunæ tributas esse. Sed , cum multiplex fuerit ejusdem Sortis significatio ; in vitæ etiam datoribus seu aphetis , teste ipso Ptolemæo , primum obtinet locum. Unde prout five à locis five à stellis anæreticis seu interficientibus læduntur , mortis genus ostendere putatur. Vide , si placet Hermetem in Carpo , Aphorismo 78. Et Vettius Valens Antiochenus , Astrologus vetustus , necdum typis editus , Sortem Fortunæ , quam *Κυρίαν σύματ* appellat , Lunam , Sortem vero Dæmonis seu Genii , Solem (qui eadem Vettio *τῆς καὶ δαίμονος χρησιμῶς ὑπάρχει*) denotare ait. Hunc igitur τὰ παρακτὰ five res agendas seu athla (uti vocat Manilius) tribuit ; illi τὰ σωματικὰ five quæ ad corpus spectant ; nimirum Sanitatem , Morbos , Pulchritudinem , necem , & quæ sunt id genus alia. Ita scilicet τῶν Ἀνδρογύνων five Floridorum libro 4. Ubi περὶ διαρίσεως χρόνων ἐμπεράκτων καὶ ἀπεράκτων agit juxta stellarum errantium periodos & ἀφίσεις seu in tempora missiones , quas vulgus hodie astrologorum prorogationes vocat. Adjicit insuper ibidem caput περὶ χρόνων διαρίσεως ἀπὸ κλήρου τῆς τύχης καὶ δαίμονος , five de rebus Sortibus Fortunæ & Genii assignatis. Ἐπὶν ἔν , inquit , σωματικὰς χρόνους ζητῶμεν , οἷον κλιμακτικὰς καὶ αἰδονίαις ἢ αἰμαγμοῦς πλώσεσι , σίνῃ , πάθῃ , καὶ ὅσα ποτε αὖν ἦκει τῇ σύματι περὶ ῥώσεως , πέρψεως , ἰδονῆς , καλλονῆς , ἐπαφροδισίας , ἀπὸ τῆς κλήρου τῆς τύχης διεκδάλλομεν ζωδιακῶς . Καὶ ἔ· αὖν καταλήξῃ ὁ χρόνος , λογίζομεθα τὸ ζώδιον καὶ τοῦ ἐπόντας ἀστῆρας ἢ μαρτυρουῦντας , πῶς χρηματίζοντ' ὡρὸς τὸν καὶ δολιχὸν οἰκηδοσπόντιον τῶν ἀφεικῶν χρόνων , καὶ πόπερον ὀπίσθηται οἱ χρόνοι καὶ τὸν κλήρον εἶσιν ἢ ἐκκεντρῶς . Ideoque *Ἀγαθὴν τύχην* & *Ἀγαθὸν δαίμονα* velut Deos contubernales habemus apud veteres. Vide Aristidis orationem sacram primam. Et Poema sic inchoavit Diagoras ille atheos , sed antequam Deos esse negasset , *Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖ* . A Dæmone seu Genio & Fortuna fiunt omnia , quod memorat Sextus Empiricus adversus Mathematicos lib. 8. Et Ζαρουάμ Ζαφραδί seu Zoroastri , id est Magorum scholis , Fortuna dicta est adeoque τῶν πάντων ἀρχηγός , uti habet Theodorus Mopsuestiæ libro περὶ τῆς ὁν Περσίδι μαγικῆς apud Photium codice 81. Obiter autem alia quæ apud Vettium nostrum habet Necepio , qui Ægypti Rex ante annos 2300. scripsit , de Sorte Fortunæ subjungimus. Neque gratiam uos inde non inituros putamus non solum cum iis qui divinatricem illam artem frustra nimis venditant , sed etiam cum illis qui sobrie phi-

Digitized by Google

ἃ οἱ χυδοσποτῶν. ἢ ἃ ἡκακοπικῶν αἰτίων καὶ ἐναπόσεων. Προσεπιμερίζεσι ἡμῶν τὰ ἔτη καὶ
 μιλῶσαι, ἰερείαις τοῖς ἡρόνοις. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ δὲ καὶ ὁ δὲ τὸ πᾶν. ἐφῆκε τῷ κλήρῳ
 καὶ ἡ μερισμὸν. ὅπου ἂν οἱ κληρικὲς τόποι ἢ οἱ κύριοι ἐκτελέσωσι μέγιστα ὅπου ἂν ὁ
 κληρὸς τῷ δὲ ἡ μερισμὸν ἐκχωρήσῃ. Καὶ γὰρ οἱ ἀγῆρες ἀντιμετρεῖται χωροῦσιν ἀλλήλοις.
 Δηλώσωμεν δὲ καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν λόγων εἰς τὰς ἐπιμερισμῶν. Ἐξω δὲ ἐπὶ ὑποδείγματι.
 Θ ς καρκίνου. Α δὲ ἰχθύος. Η ς γ ς δ π ς ε ο κληρὸς ἐκ τῆς καρκίνου. ἀγα-

δουδαμονων· η κυρια ϥ κληρου ετι ϥ κληρου διεδεη. Ε' σημε 7. Ζ' ϥ Σελιωνος
 ια. ετη ϥ τε αρκαιε πλω αναφοραν τε δευτερε- κλιματ. ετη λβ'. ϥ τε οικουδεσωντου
 ϥ Σελινης 4 ετη λβ'. γινονται ετι το αυτο ετη εθ (ita MS. Sed calculus exigit
 ωθ. το(υτων) ετων ετελευτω. Αλλη 0 ~) ϥ ομγιως ϥ ϥ ε 4 ϥ ϥ
 ϥ ϥ ο κληρ. ϥ τυχη ~ αποκεκλιχως. 0 κωρ ος αγανοδουδαμονων παρ' αρε-

αὐτὸν ἐμὲριζε πα' ἴδια ἔτη λ'. καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἐν ἰδίῳ τύχῳ ζῶδιῳ. τότε ὅτε συμπαρῶν
 4 ἐμὲριζεν ἐν αὐτόν. Ἐτελεύτα τῷ λδ'. ἔτει. Παρατηρητὶον ἐν ὅτῃ πάσις γενέσεως τὰς
 πορφυρα μμέναι ἐν ἀρχῇ παρὰ γαλίας καὶ τὰς φα'σεις καὶ τὰς μοίρας, ἵνα μὴ δοξώμεν κα-
 θήσασιν εἶδ'Θ. ὑπομνήσκων καὶ τὰ αὐτὰ γράφειν. Ὡς ὑποδείγματ'Θ. γὰρ ἀνάγκη
 ἔσθ'ον πορτα'ξω γενέσεις.

Sequitur dein caput cui lemma est, *περὶ κλημακτηέων* (in ipso capite *κληρι- κλημακτηῖρες* vocantur) seu de annis nati in quos Imperium obtinent stellæ maleficæ, pro variis quas ad Sortem Fortunæ, sortiuntur ipsæ radiationibus. Alia sequuntur *περὶ ἐνιαυτῶν τῶν μέσων τῶν ἀγέων*. Nam ἔτη ἀγέων habet tri- plicia; τὰ ἐλάττω, qui sunt anni superius sideribus tribut, τὰ μέσα, τὰ πλεονα. Sic apud vulgus Astrologorum eodem sensu occurrunt anni mi- nores, medii, majores. Videsis Julium Firmicum Matheſeos lib. 2. cap. 33. Ubi is de ejusmodi annis, & Chronocratoribus, in sequentibus, ut ferme

ferme Vettius. Etiam ad has nugas, quæ velut antiquissima omnium quæ extant Astrologiæ judicariæ specimina adduximus, fusius explicandas pluribus libro agit quarto. Τα ὑποδείγματα quæ affert, Schematis Coeli ut & oculis facilius accommodentur, repræsentavimus. Planetarum autem & signorum heic characteres non prorsus similes sunt eis quos Codex MS. exhibet. Quales in Typographi oculis reperiuntur, talibus usi sumus. Sed nec ita discrepant ut alios omnino esse sentias, nisi ductuum ejusmodi varietati, quæ ad figuras easdem ipsas repræsentandas adhiberi solet, ignoscendum esse non velis. Varii sanè apud librarios, idem interea volentes, ductus sunt. Et codex MS. haud alios ferè habet quam Tetrabiblon Ptolomæi Græce editum. Sed hi & illi qui passim hodiè in usu sunt, à veteribus scilicet, ut fieri amat, paulò deflexi, eadem ipsa, etiam quæ linearum ductus sunt, significant, & earundem rerum Sideribus singulis respondentium sunt imagines. Saturni plane, in utrisque, Falcem tantum innuit, Iovis fulmen, Martis Spiculum, Solis sive Globum lucidum, ut vulgo pingitur, sive radium Solarem, ut frequentius in libris Græcis; Veneris speculum, Mercurii caduceum, Lunæ ipsam novam: ita etiam in Signis, Arietis sc. Tauri & Capricorni, Cornua, quæ tamen satis distincta; Geminorum, anplexus mutuos; Cancri, Chelas; Leonis, caudam; Virginis, pectinem; Libræ, jugum; Scorpionis item caudam sed dissimilem Leonis; Sagittarii sagitam; Aquarii, lineas undulantes; Piscium, Pisces, ut in Cœlestibus ejusce signi diagrammatis, connexos. Ita Sors Fortunæ rota plerunque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialiter à Librariis solent formari. Tantum abest ut in hisce figuris, mysterii quidpiam latere sentiamus, cum iis qui nescio quos abditos naturæ sensus inde expiscari se frustra (ne quid gravius dicam) credidere. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia sæpius occurrentia ejusmodi figuris abbreviare, uti in descriptis etiam videre est; ubi ὁ δαίμων est, (cujus partem habent seu sortem cum aliis pluribus, præter Fortunæ, Astrologi) & ὁ ἑρμῆς, ἔκ ἐλάχιστα. Etiam ὁ quod Solem vulgo indicat, Circulus est apud Vettium sæpius. Id genus habet compluria. At demum perpendant hæc & committant Ptolomæi caput πρὸς τὴν κλήρεν τῆς τύχης in Tetrabibli tertio, astrologorum filii. Ita intelligent etiam quis ὁ συγγραφεὺς fuerit quem ibi memorat Ptolomæus. Necepsio plane est συγγραφεὺς ille, ita propter excellentiam dictus, uti ὁ βασιλεὺς ἐναρχόμενος & ὁ βασιλεὺς & ὁ παλαῖος, & interdum ὁ συγγραφεὺς etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Astrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideo autem Necepsio ἐναρχόμενος dictus est, ni fallor, quia primus fuisse creditus est, qui astrologiæ præcepta scriptis tradiderit. Quin is simul & Petosiris eadem causa simplici τῶν παλαιῶν nomine nonnunquam appellantur. Videsis exegesis veterem quæ Proclo tribuitur in caput quod diximus Ptolomæi. Scio ἀγαθὴν τύχην diversam Astrologos obtinere notionem. Nam domum schematis cœlestis quintam ita antiquitus vocabant, ut in Sexti Empirici quarto, Julii Firmici lib. 2. cap. 19. alibi item, legimus. Sed cum ea notione nihil huic loco est. Atqui Hesychius; Ἀγαθὴ τύχη, ἡ Νέμεισι καὶ ἡ Θέμισι.

Ἐπιμήνιοι τῆς Ἑλλάδος. Antistites nimirum qui τὰ ἐπιμύθια, id est, *sacra Menstrua* sive pro tota urbe sive pro Senatu peragi solita faciebant. Idque noviluniis. De sacris ejusmodi apud Græcos fusius, ex autoritate veterum, Iohannes Meursius in Græciæ Feriatarum lib. 5. in Νεμύθια. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in sacris illis. Doctissimi viri notis adjicio, ad ea, mense nimirum redeunte semper celebrata, epulas menstruales, Plauto ita vocatas, spectare. Ergasilus parasitus in Captivis.

Dico unum ridiculum dictum, de dictis melioribus,
Quibus solebam menstruales epulas ante adipiscier;
Nemo ridet.

Quin & *ἐμπύλαι* sacrificulos ejusmodi aut sacrorum antistites generatim interdum denotare, uti & *ἐμπύλαι* *σάκρας ἐπύλας* quæ menstruæ non erant, sed annuæ, & *ἐμπύλαι* ita *σacrificare*. Id liquet tum ex testamento Epictetæ Grinni filiae, in Marmorea tabula Venetiis, tum ex Lacedæmoniorum psephismate quo firmatur testamentum. Sacræ enim epulæ seu *ἐμπύλαι* plane ibi quotannis tantum celebrantur, idque diebus 19. 20. & 21. Delphini mensis. Et temere egit interpretes qui εἰ τις μὴ ἐμπύλει *σας* " Si quis mense suo sacris " non ministraverit ibi vertit, & *ἐμπύλοι* menstruatim sacro deservientes, & " *ἐμπύλαι* menses solennes. Debit sane, si quis functioni suæ sacræ defuerit, epularum antistites sacri, sacræ epulæ, quod ex ipsis testamento & Decreto manifestum sit. Ea vise apud Ianum Gruterum. Ex frequentia scilicet sacrorum in noviluniis celebratorum, vocabula quæ ratione itati temporis primo indita sunt, nulla habita postmodum temporis ratione, ad similia seu quæcunque periodica sacra, periodis dissimilibus celebrata, translata sunt. Inde est etiam quod Hesychio *ἑρποτοιοί* (ut scilicet sacerdotium id denotat, seu ut Brauroniis sacrificabant quolibet quinquennio antistites ita dicti, sive Eleusiniis majoribus, aut id genus aliis redeuntibus, sacris, apud Pollucem in octavo non ut *καχρησμένον* ἢ *ἑρποτοιοῦς* vocabulum est apud Philosophum Politicorum sexto) redduntur *ἐμπύλοι*, quod sacros antistites simpliciter, ut diximus, significabat. Tantundem habet Phavorinus. Ita *ἑρποτοιοί* generatim tandem dies festi dicti; uti ex Demosthenis contra Timocratem ab Harpocrate & Suida observatur. Et Hellenistis pari forsitan ratione *ἑρποτοιοί* quod novilunium est, & *Νεμπύλαι* sæpius vertitur, item *ἑρποτοιοί* seu *Festum* eis redditur 3. Regum cap. 12. comm. 33. Idque festum à novilunio remotissimum; quinto decimo scilicet die Marwhescan mensis celebrandum. Scio *ἑρποτοιοί* pro mense ibi ab aliis sumi. Sed res ipsa quæ narratur Seniorum interpretationi maximè favet.

Ἐπὶ *ἑρποτοιοῦ* εἰς τὸ *στυγαῖον*. Ipsa *ἐμπύλαι*, seu sacræ epulæ per *ἑρποτοιοῦ* innuuntur. Tempestas enim adventus legatorum è Magnesia ejusmodi erat, ut instante novilunio opportune exciperentur. *ἑρποτοιοῦ* pro sacris ejusmodi epulis usurpatur apud Plutarchum in Demetrio. Decreverant misere adulantes Athenienses, Demetrium quotiescunque appelleret Athenas, τοῖς *Δήμω* *σας* *Διονύσου* *ἑρποτοιοῖς* *δῶκε* *σας* *Λιβερὸν* *πατρὸς* *λαυτιῖς* seu epulis sacris excipere. Eodem nempe ritu honorem Regi, ut Numini, exhibere, quo Deorum, quos diximus, sacra celebrabant. De ea re consulas porro Casaubonum Animadversionum in Athenæum libro 6. cap. 15. Legati autem heic ad ipsorum deorum epulas tantum honoris causa invitandi; idque in Prytaneum, quod, uti ceteris Græciæ urbibus, ita Smyrnæ proculdubio, erat locus, in quo tum victus publicus Hieronicis aliisque de republica optime merentibus dabatur, tum Vesta perpetuo sacrata, & publicæ epulæ pollucibiliter celebratæ sunt. Doctissime item de Prytaneis Casaubonus dicti voluminis lib. 15. cap. 19.

Ἐπὶ *ἑρποτοιοῦ* *ἑρποτοιοῦ*. Eminentioribus apud utrumque populum dignitatibus, iisque annuis, ni fallor, Foederis annus notatur, quemadmodum Ephorum simul & Archontum *ἑρποτοιοῦ* nomina annos signare solebant in Lacedæmoniorum & Atheniensium foederibus, quod ex Thucydide & Demosthene satis cognoscitur. Sed dignitas hæc sacra est utraque. Et Pontificem summum par est ut credamus fuisse Hegesiam. Quin, de anno Sacerdotiis variis signari solito, vide Arrianum ad Epictetum

Ætetur lib. 1. cap. 19. Flavium Josephum *Ἀρχαιολογίας* lib. 14. cap. 16. 1. Maccabæorum cap. 13. commat. 42. & cap. 14. comm. 43. Ianum Drusium ad locum penultimum; Ioannem Meursium in Archontibus lib. 3. cap. 6. de sacerdotibus Iunonis apud Argivos, & in Græciæ Feriatæ lib. 3. festo Ἡραίας. Et habet Dogma Melitenarium, incisum Romæ, hunc titulum *ἐπὶ Ἱεροδύτῃ, τῷ Ἰαῷ Ἰαίτῃ, ἀρχόντων ὧς Ἡρεῖν καὶ Κήτητῳ*, quod videsis apud Gruterum in Inscriptionibus pag. 400. aliud item ejusmodi Agrigentinarum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. 12. Plutarchum in vita Demetrii, Decreta aliquot apud Demosthenem de Corona, Castorem apud Eusebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carniis & in Canone numero DCCCLXXXIX in addendis etiam pag. 213. Consule porro Meursium dicti de Archontibus operis lib. 3. cap. 16. & 17. Et durarunt ejusmodi aliique varii distinctionis annuæ characteres usque ad Justinianum Imperatorem; adeoque ut Civitatibus aliquot in more etiam tunc temporis positum esset, sine ulla alius notæ adjunctione, annos instrumentis publicis & contractibus, suo duntaxat ritu, designare. Neque aliud innuit ille Novella 47. ubi *ὡς ἀτήρησι ἐπὶ τοῖς τῶν πολιῶν χρόνοις seu observationem in civitatum temporibus* maxime Orientalibus habitam memorat. Eadem vero Novella primo sancitum est, ut non solum in Urbe, sed etiam in omnibus Provinciis & Civitatibus, actis singulis & instrumentis, actuarii, tabelliones, exceptores, & qui sunt id genus ceteri, præponerent Imperatoris annum, Consulem, indictionem, Mensem & Diem, & demum, pro civitatum arbitrio, τὸ τὸ πόλεως πᾶσι τρόποις ἔτῳ, *annum*, scilicet, *qui quocunque modo civitati proprius erat*. Editæ hæc Novella anno Justiniani 9. Salutis nempe reparatæ DXXXVII. Dicebatur præterea dignitas apud Smyrnæos primaria, eaque, qua annos significabant, Stephanephorus, uti altera illa heic memorata, quæ Magnetum est. Sed illius usus Smyrnæ, puto, nondum inoleverat, seculis utpote aliquot post Seleuci tempora receptus; de qua re statim plura:

Στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου. Stephanephorus heic seu *Coronam gestans*, tum ex supremis erat, puto, Magnetum iudicibus annuis, tum Solis & Apollinis sacerdos, isque primarius (nam plures etiam erant ejusmodi ibi sacerdotes) cujus nomen Fastis ad annum designandum adeoque Fœderi huic, pro more, adjiciebatur, uti Archon primarius seu *ἐπάνυμῳ*. Id sane elicere fas esse videtur ex Platonis lib. 12. de legibus, ubi de iudicum Supremorum & Correctorum electione verba faciens exemplum affert de Magnetibus. Utrum de iis qui in Thessalia & vicinis Thessaliæ Regionibus, an de nostris, non satis liquet. Cum vero ex veteribus doceamur, hosce illorum fuisse, idque diu ante Platonem, coloniam, non est cur dubitemus non ita diversa fuisse utrorumque instituta, maxime in sacris ceterisque quæ solenniora erant. Neque opinor sane, Platonem dum Magnetæ in civili illo de Magistratibus præcepto generali, meminit, ipsos, qui eis tunc fuere in usu, mores, non simul innuisse. Quotannis voluit in communi Solis & Apollinis templo, Civium conventu habito, post Solstitium æstivum, triumviros, qui supremi forent iudices simul & utriusque Numinis sacerdotes, ex optimis civibus, suffragiis, hisque paritate turbatis, sorte eligi, & *δαλῶ* seu fronde viridi coronari; tum pronuntiari; *Ὅτι Μαγνήτων ἡ καὶ θεῶν πόλιν τυχεῖσα σωτηρίας πόλιν ἀποφύνασθαι αὐτῆς Ἡλίου ἀνδρας τρεῖς ἀρίστους τρεῖς ἀκροθίνιον Ἀπόλλωνι καὶ τῷ παλαιῶν νόμον ἀνατίθῃσι ποιόν καὶ Ἡλίῳ*. “Quod Magnetum civitas, instaurata sibi divinitus salute, designatos suos soli triumviros optimos ut primitias, ritu veteri, Apollini & Soli communes consecrat. Ita nempe annum auspicabantur forte Magnetes. Triumviris autem hisce minorum, scribit, Magistratum, correctorum scilicet seu *ἐυθυῶν*, censuram competere, atque ab his ad illos reis provocare licere. Quin exuta post annum dignitate, singulari, dum vixerint, honore haberi, hos solos civium Coronam lauream gestare, ac omnes Apollinis & Solis Sacerdotes perpe-

manere. Αρχιερέα δ', inquit, ἔνα κατ' ἐνιαυτὸν, τὸν πρῶτον κριθέντα τῶν ἡγνόμενων ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ πῶν ἱερέων, καὶ τένομα ἀναγράφειν τύτῃ κατ' ἐνιαυτὸν, ὥπως ἂν γίγνηται μέτρον ἀριθμῷ τῷ χρόνῳ ἕως ἂν ἡ πόλις οἰκῇται, Summum vero sacerdotem unum esse quolibet anno, atque eum qui primus renunciatus est ex his qui illius anni fuerint sacerdotes. Hujus autem nomen perscribi ad tempora designanda dum civitas habitatur. Si hæc ad Magnetæ omnia spectant, Stephanephororum eis genus duplex erat. Alii, tam Magistratuum censuræ quam Deorum sacris, annis suis electi, præerant; alii exuta, post elapsum annum, dignitate, profana seu administratione civili, perpetuo tamen manebant sacerdotes honorarii. Saltem sacrorum cura ab his amplius haud erat exigenda, sed ultimo electis delegata. At Stephanephori non minus hi quam illi dicti. Universis enim iisque solis Coronam eamque lauream gestasse erat. Primi autem generis tres duntaxat erant, quorum, is qui primus renunciatus est, Pontifex erat maximus, & ἐπώνυμος τῷ ἐνιαυτῷ seu anni signator; unde illius nomen, quod sortitus est heic Pythodorus, cum Smyrnæorum Pontifice Hegesiæ Foederi præfigitur. In hanc dignitatem evectus est Themistocles cum sedes haberet Magnesiæ, quam ut panem, sicut alias Orientis urbes ut vinum, obsonia, vestes, & stragula ei figillatim subministrarent, dono à Xerxe acceperat. Ita Pólis vetustissimus rerum Magneticarum Scriptor apud Athenæum libro 12. Πόσις ἐν πρώτῳ, ait ille Μαγνητικῶν καὶ Θεσομικτῶν φησὶν ἐν Μαγνησίᾳ, καὶ Στεφανοφόρον ἀρχὴν ἀνδράβοντα εἶσαι Ἀδλωῆ καὶ καὶ ἰορτίῳ Παναδλωῆα ὀνομάσαι. Neque vero est cur porro de vocabuli ratione solliciti simus. Tam notum est Coronas velut dignitatis maxime propria insignia gestasse sacros antistites, quam sacra eos fecisse. Atque inde vocabulum, ut fit, natum. Tarsi idem dignitatis nomen Herculis Sacerdotem denotabat, quod scribit Athenæus libro 5. ubi Lysiam Philosophum Epicureum Stephanephorum ibi creatum ostendit & στεφανὸν δαφνῆς χρυσῆς ἐστεμμένον, *Coronam lauream, quæ aurea etiam erat, gestasse*. Metrodorum item Hermogenis F. à mystarum conventu Stephanephorum seu Sacerdotem Matris Deum renunciatum habes in veteri inscriptione apud Gruterum pag. 309. 1. & pag. 1097. 5. Vide, si placet, Carolum Paschaliū de Coronis lib. 4. cap. 14. atque adde magni Casauboni animadversiones in quintum Athenæi cap. 13. & ejusdem notas ad Suetonii Octavium cap. 18. Ceterum non omnes Coronæ Sacerdotum provincialium aureæ erant, quod tamen ex Tertulliani de Idololatria cap. 18. ab eo ibi elici videtur. Fuere duntaxat nonnullæ; neque aliter intelligendus Tertullianus. Nam aliæ laureæ in provinciis non minus quam Romæ erant, aliæ ex aliis frondibus, pro ritu vario. Etiam ipsi Atheniensium archontes myrto coronabantur, licet inde non denominati. Testatur Pollux in octavo; & videsis V. C. Iohannem Meursium Atticarum lectionum lib. 6. Postmodum autem & Smyrnæorum Pontifex maximus, cujus nomine annum signabant, Stephanephorus, seculis aliquot nimirum transactis, dici cœpit ad aliarum civitatum, quibus vox illa in usu, exemplum. Id comperimus sub temporibus Antonini Philosophi. Tunc enim Heraclides sophista (quod scribit Philostratus) Στεφανοφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἤρξεν, ἀφ' ἧς τοῖς τῶν Σμυρναίων τοῖς ὀνόμασι, "Coronatam dignitatem, seu eam quæ Stephanephori est, apud eos obtinuit à qua annis suis Smyrnæi nomina imponunt. Et ad Smyrnam spectant, puto, & inde, ni fallor, translatae sunt illæ, quas supra dedimus, inscriptiones ævi Foedere recentioris, in quibus habetur dignitatis hujus mentio. Vide 4. 5. & 9. Arundellianarum quæ Græcæ sunt. A tam frequenti nominis apud Orientales usu, Stephanephororum & eorum qui, coronas gestantes, aliis tamen nominibus noti erant, sodalitis, & administrationis tum vicissitudinibus tum jure partario, dignitas hæc ἀξίωμα τὸ ἀπὸ μέρους στεφανοφόρου seu σεμματοφόρου dignitas cui coronam gestandi jus erat partiarium interdum dicebatur; quo scilicet distingueretur à fastigio vere regio seu monarchico.

Ita

Ita intelligo Ptolemæum libro 4. Tetrabibli capite 2. *ὅτι τῆς ἀξιώματι* seu *de fortuna dignitatum*, quam à luminarium & comitantium seu stipantium, *δορυφορούντων* nempe planetarum, positu sumit. Si in masculinis signis, inquit, & in angulis luminaria fuerint planetis quinque stipata, Reges nascuntur. Si Planetæ ipsi stipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, ceteris ita se habentibus, sol fuerit in masculino, Luna in feminino signo, atque horum alterum duntaxat angulum habeat *ἡγεμόνες μόνον* (Con) ζῶνς καὶ θανάτου κύριοι “Principes erunt solummodo non supremi, vitæ tamen necisque “potestatem habentes. Εἰάν δὲ πρὸς τέτοις, ait, *μηδὲ οἱ δορυφοροῦντες ἀστέρες ἐπικανθίζωσιν ἢ μαρτυρήσωσι τοῖς κέντραις, μεγάλοι μόνον ἔσονται καὶ ἐν ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους σεμματοφόροις ἢ δὴδωπηχοῖς ἢ στρατοπεδαρχικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἡγεμονικοῖς.* Ubi MS. codex in Bibliotheca Collegii Corporis Christi Oxoniis habet *μεγαλυνόμενοι ἔσονται καὶ ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους σεφανοφόροις ἢ δὴδωπηχοῖς, ἢ στρατοπεδαρχικοῖς ἢ ἱερατικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἡγεμονικοῖς.* “Si ceteris ita se habentibus, stipantes planetæ angulos non occupent, neque eis testimonium præbeant, magni “erunt & dignitate, cui Coronam gestandi jus est partiarium, seu vicarii, seu “castrorum præfecti, seu sacerdotali, minime autem principali dignitate, “conspicui. Ita locus ille reddendus, quem depravarunt nimium Latini interpretes Gogava, Camerarius, horumque sequaces, dum “Natalium splendore conspicuos aut in dignitatibus generis illustres pro ἀξιώματι τοῖς ἀπὸ μέρους σεφανοφόροις plerunque ignoranter substituunt. Alii habentes magnum posse super aliquam villam. Sed veri sensus vestigia maxime habentur in versione illâ Ægidii Tebaldini ex Hispanico sermone in Latino-barbarum ante secula aliquot edita, ubi legimus, “Erit natus magni nominis tantum; & ejus “valetudo velut illius, qui uni parti dominabitur, apparebit. Hispanica autem versio Alfonsi ..... Castellæ Regis jussu ex Arabica sumta est, versione quam nondum vidimus. sed partiarium dignitatis jus Arabem agnovisse ibi palam est, quod aut dissimularunt aut ignorarunt interpretes ceteri omnes. Neque doctius sane eorum, qui Commentarios ad locum confarcinarunt, quispiam. De alia quam hac ipsa Stephanephori dignitate minime capiendum est illud in Hephæstionis Thebani atque aliorum aliquot Astrologorum priscorum excerptis. Quibus ascendit (aiunt) tertius Libræ Decanus, eorum nonnulli *σεφανοφορήσουσι* (ita in Codice typis edito) καὶ ἀρξέουσιν πολίων. Plane legendum *σεφανοφορήσουσι.*

Μηνὸς Ἀλωαιῶν. Ut sacra pleraque ita etiam Temporum nomina, solennes rationes, atque alia compluria Athenis in Ioniam, in tertia Coloniarum è Græcia migratione (de qua consulendus Pausanias in Achaicorum initio) transfretarunt. Cuinam igitur tempestatum mensis hic, Smyrnæis & Magnetibus, puto & Ionibus ceteris, communis responderit, è moribus Atticis illuc traductis, cum Ionicis alias destituti simus, eruendum est. Mensium Atticorum laterculos habemus apud recentiores, varios. In iis Lenæonis nomen non habemus, extra quam ubi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, infarcitur. Et raro satis apud veteres omnino habetur. Apud Hesiodum occurrit. Versus notissimus est, *Μηνᾷ δὲ Ἀλωαιῶνα κακ' ἤματα βέδρεα πάντα, τῷτον ἀλεύαδαι, &c.* Bœotius erat poeta, ideoque mensē Bœotium ita dictum, sunt qui non absurde colligunt. Sed Bœotiis mensē ita aliquem vocatum negat eruditissimus Hesychius. Ianuarius pro eodem Hesiodi interpretibus plerumque substituitur, & nunc Gamelioni Attico nunc Posideoni tribuitur. Vide Ioannem Tzetzen ad Hesiodum, & Theodorum Gazam de mensibus Atticis, qui *Κίκον* eum, puto, appellat de hac re agens. Quin Etymologici auctori mensium principium dicitur Lenæon & Choiaco Ægyptiorum convenire. sed Choiacus in fixo Ægyptiorum anno intervallum quod à 27. Novembris ad 26. Decembris interjicitur, occupat

cupat. Hybernum interim fuisse, apud Hesiodum, nemo dubitare potest. Ionibus autem mensem Lenæonem fuisse etiam tradunt & Proclus ad Hesiodum & Tzetzes in Trincavelli editione; qui porro inter menses Atticos eum tam bene forsitan numerat quam male collocat. Ego vero, doctiorum pace, Lenæona (si aut Athenienses spectemus, aut eos qui ab Atheniensibus mores suos acceperunt) ipsissimum fuisse Anthesterionem sive secundum mensem Atticis Hybernum, opinor. Etenim menses Atticos à solennioribus suis sacris plerunque denominatos esse manifestum est. Ut à Thargeliis Thargelion dictus, Pyanepsion à Pyanepsiis, Anthesterion ab Anthesteriis. Non dissimili fere ratione priscis Danis **Christmanath** Decembrem, & Saxonibus **Eortmonath** Aprilem denotabat; uti etiam à Februis, Februarius Latinis dictus. Certissimum autem est Atheniensibus Dionysia seu Liberalia triplicia fuisse. Ea quæ κατ' ἀγῆς, seu Ruralia (ut eorum anni seriem observemus;) ea quæ Anthesteria seu Dionysia simpliciter sæpius & propter excellentiam, Dionysia Majora, & Dionysia in Limnis, dicta; & quæ κατ' ἀστυ seu Urbana. Horum genus primum Posideone mense celebrabantur, teste Theophrasto ἀδελφείας. Secundum Anthesterione, quod à Demosthene contra Neæram, Thucydide in secundo, Hesychio, aliis docetur. Tertium Elaphebolione, ut idem Hesychius, & alii. Atticorum mensium seriem, quæ, ad hanc rem, extra controversiam posita est, vide supra pagina 69. Ubi si Mæmaeterionem excipias, nullum suo loco non tributum habes. Dionysiorum autem primum & secundum annua erant; tertium trietericum. At secundum genus, nostra sententia, dicebatur etiam τῇ λῳαία seu Lenæa (quæ adversantur heic, licet, à doctissimis viris oscitanter nimis recepta, & subjiciemus & cluemus) festum scilicet Liberi patris maxime solenne & vetustissimum; adeoque duplex Festi nomen binominem ipsum Mensem effecit. Ut ab Anthesteriis Anthesterion, ita Lenæis Lenæon formatus. Neque enim aliud sonat Lenæa quam Bacchanalia, Liberalia seu Διονύσια illa quæ Anthesteria fuere. Expressissime de nomine, ad hanc rem, Lenæorum, Hesychius. Λίμναι, ἐν Αθλίαις τόπος ἀνείμενον. Διονύσιον ὅπου τὰ Λῳαία ἤγαστο. "Limnas dicit locum esse Libero patri sacrum in quo sacra Lenæa peragi solita. At vero quæ in Limnis sacra, ea Anthesteria ipsissima, seu Majora fuisse nemo dubitat. Itaque Lenæa & Anthesteria eadem. Idem Hesychius in Αἰναιῶν μὲν, Οὐδένα, inquit, πῶν μνηῶν Βοιωτοὶ ἔτι καλεῖσιν. Εἰσὶ δὲ ὁ Πλέταρχος. Βυκατίον. Καὶ γὰρ ψυχρὸς ἔστιν. Ἔτι οἱ δὲ τὸ Ερμαῖον οὗ καὶ τὸ Βυκατίον ἔστιν. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι πῶν τῶν Αἰναιῶν ἑορτὴν ἐν αὐτῇ ἄγουσιν. Nullum mensem Lenæonem vocabant Bœotii. (Dum hæc scripsit versum illum Hesiodi respexit) "Putatur autem Bucatius idem esse "Plutarcho. Nam & is frigidus est. Alii Hermæum esse Lenæonem volunt, "qui Bucatium sequitur. Nam etiam in eodem Lenæorum Festum celebrant "Athenienses. Mensis igitur, quo Lenæa peragi solita, Hermæo Bœotorum respondit, id est, secundo eorum mensi. Nam Bucatius eis, annum à solstitio hyberno auspicatis, primus erat quod docet Plutarchus in Pelopida. Hic itaque Gamelioni Attico respondet. Secundus igitur, nempe Hermæus, Anthesterioni; adeoque Anthesterionis sacra sunt quæ Lenæa dicta. Videtis Proclum ad Hesiodi Opera & Dies, ubi malè Βύκαρος pro Βυκατίον legitur, & à doctis aliquot viris patienter nimis excipitur. At diserte ibi de Herinæo locutus, cui Lenæa Attica etiam tribuit, Ιῶνις, inquit, τῦτον ἐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Αἰναιῶνα καλεῖσιν, Iones mensem illum non alio quam Lenæonis nomine appellant. Idem, ni fallor, voluit ibi Ioannes Tzetzes; tametsi veterum temporis rationum omnino expers, Romanorum Ianuarium, Ægyptiorum Choiaicum & Lenæonem temere confundat. Nam Lenæi seu Lenæonis mensis nomen inde petit, ὅτι πᾶσι Πιθῳγα ἐν τέτρω ἔγινετο, quod Pithægia in eo peragebatur. Et expresse Λῳαία, inquit, ὡς ἰωζι καλεῖται, Lenæus Ionibus appellatur. Ita scilicet Tzetzes in Editione Trincavelliana seu veteri. Sed nuper hæc verba nescio quare prætermittuntur, aliis eo in loco substitutis; & non

ἰόϛι, sed παρ' Ἑλλήσι Ἀθηναίων καλεῖται in ea legitur. At vero Pithœgia 11. de Anthesterionis peragi solita, teste Plutarcho Sympoticon 3. quæst. 7. Sed & Hesychius, opinor, Anthesterionem ipsum Lenæonem appellat, ubi de Liberalibus in Διονύσια agit. Διονύσια, ait, ἱερὰ Ἀδωρήσιν ἢ Διονύσῳ ἡγούμεναι. Τὰ μὲν, καὶ ἄρχαῖα μηνὸς Ποσειδῶντος, τὰ δὲ καλὰ μηνὸς Ἀθηναίωντος, τὰ δὲ ὅτι ἄρχει Ελαφβολίωντος. Triplicia proculdubio Liberalia Atheniensium docere heic voluit vir scientissimus. At Ruralia & quæ Urbana dicta, seu trieterica, suis mensibus recte tributa videmus. Illud vero τὰ καλὰ verba nihili sunt. Eemendarunt alii legentes τὰ δὲ πάλαι Ἀθηναίωντος. Sed ita duplicia tantum erunt ibi Liberalia, & ea quæ Majora, annua, & maxime solennia, contra morem Hesychianum, prorsus omissa. Quin nec ita heic satis congrua tradiderat ipse iis quæ, verbo Ἀθηναίων, dixerat. Alii τὰ δὲ Ἀθηναίων ibi legunt. Sed in iis etiam sunt qui summa interim incogitantia Lenæa & Liberalia Ruralia etiam ipsi confundunt. Sed lectio hæc est appositissima, quam etiam firmatam habeo perspicacissimo iudicio Amplissimi & amicissimi viri Danielis Heinsii. Ita castigandum illum Hesychii locum me amanter literis suis docuit Sidus illud orbis literati splendidissimum. Atque æquum certe est, ut aut eam lectionem amplexemur, aut τὰ ἀρχαῖα (pro καλὰ) Ἀθηναίωντος substituamus. Utroque modo Anthesteria seu Dionysia in Lymnis, Lenæone, id est, suo mense, rite collocabimus. Etenim Dionysia hæc τὰ ἀρχαῖα Thucydidi, ideoque ἀρχαῖα seu vetusta, propter excellentiam & vetustatem dicta sunt. Sic triplicia Dionysia suis sigillatim mensibus pulchre ab Hesychio ordinata. Et non solum Mensis nomen, sed & nominis ratio ad Ionas nostros Athenis migravit. Iis enim Lenæa etiam, Liberalia illa Majora & vetusta, eodem Anthesterionis, 12. nempe die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Locuples est hujus rei testis Thucydides libro 2. Ab australi arcis parte compluria scribit delubra Athenis fuisse sita; Jovis, inquit, Olympii & Apollinis Pythii, & Telluris sive Cereris καὶ τὸ ἐν λίμναις Διονύσιον καὶ τὰ ἀρχαῖα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνδριεμεῶνι, ὡς ὅτι καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων ἰόντες εἴπῃ καὶ νῦν νομίζουσιν, “ & Bacchi in Limnis cui vetustiora Liberalia “ sunt 12. die mensis Anthesterionis, quemadmodum nunc quoque Iones “ juxta morem celebrant. Ibi Scholiastes ἀρχαῖα, inquit, εἴπε, διότι ἐστὶ καὶ νεώτερα ἄλλα. Vetustatis nimirum nomine, à ceteris Liberalibus hæc signanter distincta. Atque hæc ipsa sunt Liberalia quæ ἡρῶν ἡρώων τῇ Διονύσια celebrari solita etiam in Smyrna nostra, diserte memorat Aristides in Σκυριανῶν πολιτικῶν in περὶ σωφροσύνης. Ea scilicet quibus Triremis sacræ pompa fieri solebat, de qua & ipse Aristides & Philostratus in vta Polemonis Sophistæ, ubi etiam expresse Anthesterioni mense apud Smyrnæos Liberalia illa tribuuntur. πέμπεται, inquit Philostratus, πρὸς τὸν Ἀνδριεμεῶνι μετὰ τὴν τελετὴν εἰς ἀγορὰν, ἢ ὁ τῷ Διονύσῳ ἱερεὺς οἷον κυβερνήτης εὐδύνει. “ Pompa fertur mense Anthesterione, sublimis Triremis in forum, quam dirigit Liberi “ patris sacerdos ut gubernator. Attramen male illi qui τὰ Διονύσια simpliciter dicta semper Anthesteria seu ἀρχαῖα significare volunt. Dionysia simpliciter dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Urbana; cum scilicet aut expresse à Lenæis discriminantur, aut aliter ex ipsa, de qua mentio fit, re satis dignoscuntur. Thrasyllus apud Laertium in vita Platonis, Tragœdi, inquit, πέντε δραμασιν ἡγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ἀθηναίοις, Παραθηναίοις, Χύτροις “ quatuor dramatis (seu tetralogia) certabant, in Dionysiis, Lenæis, “ Panathenæis & Chytris. Dionysia capienda heic esse pro aliis à Lenæis manifestum est. Panathenæa mensem Hecatombæonem occupabant, quod liquet ex psephismate Timocratis in Demosthenis, adversus eum, oratione. Chytrorum Festum Lenæorum postride celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio est apud Pollucem lib. 8. ubi Archontem Dionysia ordinare ait,

(F)

Regem

Regem vero Sacrorum Lenæis præesse. Sic Eupolis in Urbibus (Comœdiæ nomen est) tributa Athenas à lociis ἐν τῇ διονύσια portari ex sacro solita ait apud Aristophanis Scholiastem in Acharnenses. Sed Anthesteria seu Lenæa ab Eupolide intellecta fuisse, sentire nequeo. Nam sub agonem Lenæum tributa focii non afferebant; quod diserte docet Aristophanes, utcunque Scholiastes eum ibi de Ruralibus agere perperam censet. Et quod de Comici Babyloniiis & Cleone traditur, ad Ruralia referendum est, non ad aliud Dionysiorum genus. Nam ad Urbana, quæ trieterica erant, nequit, quoniam tributa annuatim persolvebantur, ut ex Æschinis oratione οὗτοι οὐδ' ἀποσβεσθεῖαι scimus. Dionysia autem Galeno intellecta libro de Antidotis primo, ubi de iis qui πρὸς Διονύσιον βακχεύοντες εἰσὶν αἱ διασπαρῆναι τὰς ἐχίδνας παυομένην μὴ τῇ ἡμέρᾳ δ' ἡργμενὸν εἶναι, agit, ipsa Urbana, ni fallor, seu Trieterica erant. Mensem enim Elaphebolionem indicare videtur qui Ver clausit. De eisdem Dionysiis intelligendus forsitan locus ille Aristotelis Metaphysicorum 5. c. 24. ubi de variis modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, unum affert de eo quod aliud sequitur, & proinde ex eo fieri, dicitur. οἷον, inquit, ὅτι ἰσημερίαι ἐγένετο ὁ πλοῦς, ὅτι μὲν ἰσημερίαν ἐγένετο. καὶ ὅτι Διονυσίων Θαργήλια, ὅτι μὲν τὰ Διονύσια, ut ex Æquinoctio fit navigatio quia post æquinoctium fit, & ex Dionysiis Thargelia, quia post Dionysia. Certe Dionysia illa Elaphebolionis seu Trieterica proxime suis annis præcedebant, interjecto Mense Munichione, Thargelia. i. e. alia non interveniebant Dionysia. Quod si de annuis Dionysiis capiendus sit Aristoteles, tunc Anthesteria seu Lenæa innuit, quæ interjectis, præter complures dies, mensibus integris, tam Elaphebolione, quam Munichione in anni Attici ratione Thargelia antevertebant. Crassum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi mense Februario collocant, & de iis nescio quid ignavum effutunt, libenter prætermittimus. Sed vero doctissimis ævi nostri viris placere video, Lenæa sacra à Ruralibus, quæ Posideone celebrabantur, non fuisse diversa. Nituntur illi plerunque autoritate Scholiorum in Acharnenses, quibus fateor Lenæa & Ruralia eadem sunt. Scholiis illis, & Marco Musuro, qui eorum pleraque congeffit, plurimum debemus. Sed assensum heic præbere ego omnino nullus queo. Illud Dicæopolis apud poetam in Acharnensibus.

Εἰ γὰρ ὃ πολέμῳ καὶ κακῶν ἀπαλλαγῇς
 Ἀἴω τὰ κατ' ἀργύς, εἰσιὼν Διονύσια.

“ Ego bello malisque solutus rus me conferam & Liberalia agam Ruralia. De Lenæis male interpretatur Scholiastes, & fallit dum fallitur. Nec melius eadem ipsa intelligi vult, quæ in eadem Comœdia postea hisce verbis traduntur.

Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν ἔγω Λωαίῳ τ' ἀγῶν
 Κῦπῳ ξένοι πάροιθεν. Οὐτὶ γὰρ φόροι
 Ἦκοντες, ὅτι ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι.

” Nos ipsimet sumus. Certamen hoc in Lenæo est. Neque adsunt peregrini. Non enim hac tempestate adferuntur tributa, neque ex urbibus adveniunt focii. Primo loco Posideonis sacra nemo non vidit. Sed de iis verba ibi fiunt à persona Acharnensi, quæ gravioribus soluta curis, rus se conferre destinat. Et tempus in quo loquitur ad inducias, de quibus ibi mentio, spectat. Sed ὁ ἐπὶ Λωαίῳ ἀγῶν in secundo loco, ipsissima Anthesteria sunt seu Liberalia quæ in Limnis agebantur, id est, Lenæa, quibus scilicet Comœdia illa, Acharnenses, docebatur Archonte Euthymene, quod legimus in ejusdem argumento

gumento. Lenæon enim, nempe *Λωαῖον* in urbe erat, non rurē, locus, in quo certamina celebrabant Athenienses ante Theatrum extructum. Ibi etiam Bacchi Lenæi fanum; adeoque à Limmis locus hic non diversus. Tantundem asserere videtur mihi omni exceptione major Hesychius in *Ε' π' λη-
ραιῶ*. *Α' γῶν ἐστίν*, inquit, *ἐν τῇ ἄσει Ἀθηνῶν περίβολον ἔχων μέγα, καὶ ἐν αὐτῇ Ἀθηναῖς
Διονύσου ἱερὸν ἐν ᾧ ἐπιπλῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων πρὶν τὸ δέκατον οἰκδομηθῆναι.* Manifestissimus est ad secundum Aristophanis locum commentarius, quem recentiorum Scholiis præponderare nemo dubitet. Atque inde etiam Suidas, Etymologici autor, & Favorinus intelligendi in *Ε' π' Λωαίῳ*. Etymologus item corrigendus. Adeo autem Aristophanis Scholiastem in hisce aberrasse nemo miretur, qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare adverterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque ejusce rei apud veteres alibi vestigium occurrit. Alibi etiam in sacrarum ratione nimium fallit idem Scholiastes. Sed ab eo heic stat quod apud Stephanum de Urbibus legitur, *Ἀθηναῖς, ἀγῶν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τῆς Ἀθηνῆς*, & citatur Apollodori Chronicon. At quæ supra attulimus satis persuadent, verba illa *ἐν ἀγροῖς* futile esse sive Hermolai Epitomatoris sive recentioris alicujus, magis glossēma, quam sive Stephani, sive Apollodori (quorum uterque intercidit) mentem aperuisse. Et aut veteris Græciæ sacrorum ignorantia est, aut incogitantia est nimia Procli ad Hesiodum, ubi de Bœotorum Hermæo mense locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit, καὶ, inquit, *τὰ Ἀθηναῖα παρ' Ἀθηναίοις*, “quo tempore Atheniensibus Lenæa celebrari solita. Quis unquam sive Lenæa sive Dionysiorum alia ulla Gamelioni antea tribuit? Adeoque nil satis obstat, quin demum Lenæa, Dionysia in Limnis, & Anthesteria eadem ipsa sacra fuisse concludamus, atque inde mensem Lenæonem vocitatum, ac si Dionysion seu Bacchius dictus fuisset, quæ idem sonant. Nam & Baccho mens ipse ante alios sacer habebatur, uti notat Harpocratio, & pro varia Embolismorum, prosthaphæresium & Cyclorum ratione, à Januario per Februarium iu Martium, in Mensibus Julianis, diversimode vagabatur. Vide nunc, si placeat, viros summos Josephum Scaligerum de Emendatione temporum lib. 1. capite de Mensibus Atticis & Canonum Isagogicorum lib. 1. pag. 57. & Isacium Casaubonum tum ad Theophrasti charactē *περὶ ἀδολογίας* tum de Satyrica poesi lib. 1. cap. 5. adde Phavorinum in Lexico & Petri Castellani *Εορτολόγιον*. Nemo est horum cui non heic adversamur, sed non sine ratione, qua aliter edocti sententiæ libentissime renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis consule Dionysium Petavium ad Themistii Orationem 12. Sed de Mense hætenus. De anno item videbimus. Annos quorum initia loca habuere circa Solstitia æstiva, cum ceteris plerisque Græciæ civitatibus, nostris hisce in usu fuisse, vix est cur dubitemus. Et quod ex Platone supra notavimus de Stephanephororum electione tantundem firmare videtur in Magnesia. Seleucidarum autem anni tam incerti sunt apud Scriptores, ut vix de eorum cuiuspiam initis & excessu exacte satis consentiant. Sed si Eusebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Evergetes, hic Ægypto, ille Asia, regnare cœperunt anno 2. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Julianæ est MMMCCCCLXVII. Si igitur in occasione Fœderis supra non erravimus, quarto vel quinto Seleuci anno, seu anno 1. vel 2. Olympiadis CXXXIV. id initum esse non absurdum erit conjectare. Detur enim Seleucum circa initia anni 2. Olympiadis CXXXIII. id est, ætate, regnum accepisse. Auspicia regni à patricidio cepisse scribit Justinus; & tam Ptolemæum in sororiam ultionem advolasse, quam Seleucum postea adversus civitates quæ defecerant classē comparasse narrat, perinde ac si res, pro inceptorum magnitudine, festinantius à neutro geri potuissent. Trinarum autem, quas memorat ille Expeditionum tempora, Ptolemæi scilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Civitates, secundæ in Ptolemæum, suos (si quod verisimillimum est, id sentiamus) habuere an-

nos saltem singulos. Quod non modo rerum gestarum ratio suadet, sed & usitatissimus ille tam in Oriente mos quam in Occidente, tum claudendi maris, tum aperiendi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus vernum. Verno aperiiebatur. De Romanorum in hac re more, Vegetius, alii passim testes. De Græcorum, Hesiodus, Theophrastus. De Orientalium autem ipsorumque Syriæ Regum, testimonium in sacris literis perhibetur 2 Samuelis cap. 11. 1. & 1 Paralipomenon cap. 21. 1. "Factum autem est vertente anno eo tempore quo solent Reges ad bella procedere Quod ad mare etiam classibus aperiendum spectat. Neque aliam præter vernam tempestatem ibi denotari vult Rabbi Chimchi, quem merito sequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur **זמן המלכה** *tempus expeditionis seu profectiois regum*. Hellenistis *ὁ καιρὸς τῆς ἐξοδίας τῶν βασιλέων*. Vere igitur anni 2. Olympiadis CXXXIII. seu primi Seleuci, Ptolemæus in sororis auxilium cum classe advolavit. Vere anni 3. Olympiadis ejusdem adversus rebelles civitates Seleucus classem comparat. Adeo enim accisæ erant res ejus bello Ptolemaico, ut citius classem illam comparasse non sit credibile. Eadem anni 4. tempestate, instauratis post naufragium, quod misere passus est in expeditione adversus civitates, viribus, bellum in Ptolemæum infeliciter redintegrat. Atque ita necesse est ut Fœdus Anthesterione seu Lenæone, sub Februario scilicet post hæc clades proximo, initum cadat in annum 1 Olympiadis CXXXIV, Qui ita erit Seleuci quartus. Quod si regnare cœpit ille sub finem anni 2. Olympiadis CXXXIII. simili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV Secundo, seu periodi Julianæ MMMMCCCCLXXI. qui ante vulgarem Christi Epocham est annus CCXLIII. tribui possit. Et diserte, hoc forsan calculi genere ductus, Sethus Calvisius utriusque Regis res gestas ita distribuit, ut ultimam Seleuci cladem quæ Fœdus, uti nostra sententia est, proxime antecessit, quarto ejus anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV. primus seu quartus Seleuci, est Calippicæ periodi secundæ 11. adeoque secundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in usu fuerit, etiam Anthesterionis seu Lenæonis initium & finis, in Mensibus Julianis ad (quod satis est credibile) varias Chronologorum rationes, maxime Scaligerianas, & Petavianas, quorum laterculos consulas, facile reperiri possunt.

Ἐξετασά. Quæsitores hi erant ad quos rerum repetundarum, interversæ pecuniæ publicæ, atque aliorum quæ in administratione publica committuntur, criminum judicium spectabat. Aliis **Δογματῆς**, **ἔυδανοί**, **συνήγοροι**, dicti. Ita Aristocles Politicorum tertio cap. 8.

Ὅσοι αὖ ὥσιν ἐλεύθεροί πῃ Ἑλλήνες. De civitatis donatione Attica, quæ Ionicæ, seu Smyrnensi, forsan non ita dispar erat, consule I. Meursium de Fortuna Attica, capite 5.

Ἐπὶ τῇ Μητρὶ ἱεροῖς νεοχάτοις. Fanum Magnæ Matris seu Metroum in planitie urbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. 14. super **ἱερὰ νεόχαιτα**, quæ etiam **ἱμπυρα** dicta, seu ardentes victimas, & **ἐπὶ πομίων** seu animalium immolatorum profecta, aris etiam aliisve sacris sive tactis sive inspectis, solenne gentibus erat jurare, uti Christianis super sacrosancta Evangelia; Cruces, Reliquias sacras. Etiam **Ἐμπύρια** inde **ὄρκος δημόσιος** est apud Hesychium. Et Alcidas **ὥμοσε τὸν Ἀπόλλωνα τὸ δάφνης ἀΐαμα**, juravit per Apollinem, tacta lauro, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphosi prima. De variis jurandi ritibus, consulendi Brissonius in Formulis, Gulielmus Barclaius ad tit. de Jurejurando ff. Thomas Dempsterus & Baptista Hansenius libris de Juramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magistratibus Romanis, Daniele Heinsum ad primum Silii Italici, & Fredericum Lindebrogium in Glossario, verbo *Jurare*. Adde porro Philippum Maussacum ad Harpocracionem pagina 243. ubi de juramento in Agrauli

Agrauli ædibus ab Ephebis præſtari ſolito. Nobis heic, quæ ii adnotarunt, compilare religio eſt. De Judæorum vero ritu in Juramentis veteri & ſatis portentoso, vide quod ex Tabulis Præſectoriis legitur in Juris Græco-Romani lib. 1. pagina 119. Et Turcarum Imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV. iſtum firmat juramento “ per Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cœli & Terræ, & per animas avorum ſuorum & proavorum. Chriſtiani autem aut tangunt plerumq; ſacra; aut manum ad pectus admovent, ſuſtollunt, aut protendunt, ſacris inſpectis. Nec diſſimilem fuiſſe gentibus morem, cum non tangebant, æquum eſt ut opinemur. Quæ vero ita ſive tactis ſive inſpectis, & admota, ſublata, aut protenſa manu præſtantur juramenta, Corporalia dicuntur ſeu Corporaliter præſtita, ut in C. tit. Si adverſus venditionem l. 1. & tit. Si minor ſe majorem dixerit lib. 3. Et Cuiacius ad Novellam 51. de Mulieribus ſcenicis, Corporaliter inquit, jurat, qui jurat tactis ſacroſanctis Evangeliis vel manu ſublata, quos Baſamon vocat *σωμαπικὴς ὄρκος*. Quin vide, ſi placet, Linduvodum noſtrum ad Constitutionem *Presbyteri*, tit. de Jurejurando, verbo *inſpectis*. Et *ὄρκον σωμαπικῶς διδόναι & σωμαπικῶς ὀμνῶναι* eſt Sacramentum corporaliter præſtare Jurisconſultis Græcis. Conſule Baſilicon eclogam 10. tit. 25. cad. 4. & Harmenopuli Procheiron lib. 1. tit. 12. Id ipſum vocabant *ἀντὶ τῆ ἀληθείας ὀμνῶναι* ſeu ipſa veritate aut revera jurare, quo nempe corporaliter jurare diſtinguerent ab eo quod eſt *συμβολαίω* ſive *ἐγγράφως μεθ’ ὄρκου βεβαιῶσαι* pro quo ſub Diocletiano Romæ dicebant “ in iſtrumento per ſacramenti religionem ” adſeverare; ut in lege Codicis penultimo citata legimus. Non enim fiebat reſtitutio in integrum, ſi minor in iſtrumento per Sacramenti religionem ſe majorem eſſe adſeveraſſet, niſi palam ex ipſo iſtrumento conſtituiſſet illum nihilominus minorem fuiſſe. Sin vero corporaliter & revera præſtituiſſet de ætate majori juramentum, haud reſtituendus erat omnino. De reſtitutionis illa ſeu *ἀποκαταſταſεως* lege, in dicta Baſilicon Ecloga, Ταῦτα ὅπου ἐνεγράφη πρὸς συμβολαίω μόνον ὁ ὄρκος, ἢ μὴ σωμαπικῶς ἢ τῇ ἀληθείᾳ ὀμνῶντες ὁ νεώτερος ἑαυτὸν εἶμι μείζονα, quod non aliud ſonat quam quod jam diximus. Putarunt igitur Græci Jurisconſulti Sacramenti religionem iſtrumento inſertam, nec corporaliter præſtitam, non eſſe *τῇ ἀληθείᾳ ὄρκον*. Certe fidem interpoſitam ſine corporali juramento, corporali æquiparari, video apud clariffimum Jurisconſultum Andreæ Gaillium quem viſas lib. 1. Obſervationum præcticarum 101 & lib. 2. obſervat 59. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinenſem veterem, quo, in Judiciis publicis, ſuper mortuorum tumulos, de eo jurare ſolenne erat quod ipſi teſtarentur mortui, ſi in vivis ſuper-eſſent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III. Civibus Londinenſibus confectis, anno ejuſdem Regni 52, die Martii 26. legimus. “ Conceſſi-
“ muſ eiſdem civibus, quod de placitis ad Coronam pertinentibus, de hiis ma-
“ xime quæ infra civitatem prædictam & ejus ſuburbium fieri contingent, ſe
“ poſſint diſrationare ſecundum antiquam conſuetudinem civitatis prædictæ,
“ eo tamen excepto, quod ſuper tumulos Mortuorum de eo quod dicturi ſunt
“ viverent, non liceat præciſe jurare, ſed loco mortuorum qui ante obitum
“ ſuum electi fuerint ad eos diſrationandos qui de rebus ad Coronam ſpectan-
“ tibus appellati fuerint, vel reſtati alii liberi & legales eligantur, qui idem ſine
“ dilatione faciant quod per defunctos memoratos, ſi viverent, fieri oportere-
ret.

Κληροπείρα. Exigit res ipſa ut Sortium Tabulas, quibus eorum, qui in tri-
bus ſortito cooptabantur, nomina perſcripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hac no-
tione vocabulum occurrere memini. Scriptoribus tam pro
locis ubi Magiſtratus Sorte creati ſunt, quam ubi ejuſmodi Magiſtratus in
theatro ſedere ſoliti, uſurpatur. Item pro Sortium urnis. Videſis Pollucem
lib. 9. & 10. & Scholia ad Ariſtophanis *Eceleſiazuſas*.

Συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων, *Contractibus & actionibus* vertimus. Συναλλάγματα eodem heic sensu capio, quod apud Aristotelem, in Ethicorum 5. cap. 5. ubi ἐκκύττια & ἀκκύττια distribuuntur & totum illud satis comprehendunt, unde actiones apud Jurisconsultos nascuntur, quæ sive ex contractu, aut quasi contractu, sive ex delicto aut quasi delicto competunt. Etiam tota justitia quæ forensis est ita Συναλλάγματι nititur. De Aristotelis loco consule inprimis Andronicum Rhodium in paraphrasi lib. 5. cap. 3.

Οἰκίαι ὅσων ἀντὶ δῆμου δόξῃ. Singularum ædium capacitas sit prout populo placuerit. Nam à lectorum sive discubitoriorum sive cubicularium numero heic tam ædium capacitas, puto (quæ scilicet aut ad contubernalium numerum aut familiarum amplitudinem attinebat) quam alibi sæpius œcorum & conclavorum, æstimabatur. Oecorum æstimationem hujusmodi videre est maxime in Callixeni & Moschionis descriptionibus navium Ptolomæi Philopatoris & Hieronis Regis Syracusani apud Athenæum lib. 5. Inde œcus ibi παντάκλιον, τρισκαίδεκάκλιον & εἴησι κλίνει ἐπιδεχόμενον.

Τὴν Σίπυλιν. Ut Mater Deum Berecynthia, Idæa, Phrygia, dicta à locis cognominibus in quibus colebatur, ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylos autem mons Phrygiæ passim memoratur, Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Hesychio, Straboni, & in proverbio ὅλον τὴν Σίπυλον μετακινεῖν. Atqui & urbs erat Sipylos Phrygiæ, quod notat Stephanus, nomenque gentile esse Σίπυλιν & Σίπυλιν. Notat autem ex Hellenici libro primo Ἰερείων, seu de Sacrificiis Junonis Argivæ. Æschylus item in Niobe apud Strabonem in extremo libri 12. habet. Σίπυλον ἰδίαν ἀνὰ χθόνα *Sipulum Idæo in solo*. Urbs ea multis abhinc seculis, regnante Tantalo, terræmotu everfa est, uti & complures circumjacentes. At celeberrimam fuisse inde liquet, quod dum terræmotum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potissimum designant. Ita Strabo lib. 1. Quin Aristoteles in 2. Meteorologicorum cap. 8. terræmotus meminit in quo πᾶσι Σίπυλον ἀνετρέπη *Sypilus evertebatur*. Σίπυλον ibi male habet Commentarius Alexandri Aphrodisiensis. Sed pejus multo facit vir doctus qui φλεγραῖον πεδῖον *Phlegraeum campum* eo in loco Sipylos, Philosopho appellatum in Thesauro Geographico scribit. Non minus campum à Sipylo quam regionem Ligusticam distinguit ibi Aristoteles.

Ἀπολλὼ τὴν ἐν Πάνδι. Nec de Apolline in Pandis alibi legi, nec de ullo loco qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui sub alio Cælo locati) oppidum quod Panda vocatur apud Plinium lib. 6. cap. 16. & Solinum cap. 52. Fieri sane potuit ut etiam inde nomen in Ioniam deduceretur. Altaria enim ibi constructa sunt, non solum à vetustissimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro; sed etiam ab Alexandro magno, velut trophæa metarum imperii eoque promotarum; eaque, ut videtur, Apollini. Ita enim conjectura est ex altaribus quæ eidem Numini Iaxartem fluvium postea transvectus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini struxit, ut terminorum scilicet imperii prolationis insignia. Sed ultra quid heic affirmare plane nugari est, si hoc non est.

Καὶ τὸς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσαι. Post insigniorum numinum nomina, pes omnes ita generatim jurabant, idque ex ritu Pontificio passim servari solito. Exempla sunt apud Homerum & Virgilium, ad cujus Georgicorum initium, “Post specialem, adnotat Servius, invocationem transit, ad generalitatem, ne quod numen prætereat. More Pontificum, per quos ritu veteri in omnibus sacris post speciales Deos quos ad ipsum sacrum quod fiebat “necesse erat invocari, generaliter omnia numina invocabantur. Vide, si placet, jus jurandum quo fœdus iniere Carthaginenses & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. 7. & fragmentum Fœderis in Creta effossi apud Janum Gruterum pag. 505.

Καὶ τὸ βασιλεὺς Σελεύκην τὴν χλῆ. Mos invaluit in Oriente jurandi sæpius per

Testor, inquit, salutem Principis, me simplici
Functum secantis arte, judex optime,
Servisse jussis absque fraude publicis.

Si

“ Si quis juraverit in re pecuniaria per Genium Principis dare se non oportere,
 “ & pejeravit, vel dari sibi oportere, vel intra certum tempus juraverit se so-
 “ luturum, nec solvit, Imperator noster cum patre rescriptis fustibus eum
 “ castigandum dimittere, & ita ei superdici *περὶ τῶν μὴ ὀμνυε, i. e. petulanter*
 ne jurato. Nam pejerantibus per Principis Fortunam poena erat quam sustulit
 suo tempore Tiberius, uti est apud Dionem; minuit etiam ita Alcander Seve-
 rus, ut, qui, calore animi, non consulto pejeraverat, is minime puniretur C.
 tit. de rebus creditis L. 2. “ Periculum corporis vel majestatis crimen (ait
 “ Imperator) secundum constituta Divorum parentum meorum, etsi per Prin-
 “ cipis venerationem quodam calore fuerit pejeratum, inferri non placet. Ita
 id quod primo in Juramentis Fortuna, salus, Genius erat Principis, in Vene-
 rationem etiam interdum immutabatur, uti postea in Majestatem (quod vi-
 dere est apud Vegetium de re militari lib. 2. cap. 5.) item & in ipsum Principem,
 per quem non tam ut fidei testem, quam ut perfidiæ vindicem dejerare in
 more positum erat etiam Christianis, qui nec “ tam per creaturam jurabant
 “ quam per auctorem creaturarum, nec in creatura aliud quam creatorem
 “ ipsius venerabantur, quod ait Gratianus C. 22. q. 1. c. 16. Et quemadmo-
 dum in dignitate seu potestate principum exprimenda, Majestas, Serenitas,
 Perennitas, & quæ sunt ejusmodi in codice utroque alibique, ita forsan in
 votis de eorum felicitate (qualia ejusmodi juramenta sunt) Salus, Vita, For-
 tuna, Genius, ipsas principum personas revera denotabant. Exemplum for-
 te deductum est ex sacris literis, ubi *per sanctitatem Dei*, atque id genus alia pro
 Deo ipso usurpari notant viri docti. Vide Amosium prophetam cap. 4. & 1.
 Drusii lib. 14. Observat. cap. 15. & *ὁ θεὸς ὁ δέξας τὸ θεῖον*, seu *Majestate Dei*
 apud Hellenistas ad eam rem & doctissime & ingeniosissime magnus Hein-
 sius in Aristarcho Sacro Exercitatione 15. At vero salus Principis Christianis ita
 discriminabatur à Genio, seu Fortuna, ut per hocce jurare nefas, per illam fas
 fuerit olim æstimatum. De Fortuna, vide Acta quæ diximus martyrii S. Po-
 lycarpi. De Genio, Tertullianus Apologetici cap. 32. “ sed & juramus, in-
 “ quit, sicut non per Genios Cæsarum, ita per Salutem eorum quæ est augu-
 “ stior omnibus Geniis. Nescitis Genios dæmones dici, & inde diminutiva vo-
 “ ce dæmonia. Nos judicium Dei suspicimus in Imperatoribus qui gentibus
 “ illos præfecit? Id in eis scimus esse quod Deus voluit, ideoque & salvum
 “ volumus esse quod Deus voluit, & pro magno id juramento habemus. Cete-
 “ rum dæmonas, id est Genios, adjurare consuevimus, ut illos de hominibus
 “ exigamus, non dejerare ut illis honorem divinitatis conferamus. Et ubi Ar-
 cadius & Honorius Imperatores rescripserunt, eos qui 25. annis majores ad-
 versus pacta vel transactiones libero arbitrio confectas, & invocato Dei Opti-
 mi Maximi nomine firmatas veniendum putaverint, infamia inuri, & emo-
 lumento, quod ex pacto fuerint consecuti prorsus carere. Eiusdem etiam legis
 poenæ subjiunt eos qui (rescripti verba sunt) “ nomina nostra placitis inse-
 “ rentes salutem principum confirmationem initarum juraverint esse pactio-
 num, quod legimus C. tit. de transactionibus l. 41. si quis, & C. Theodos. lib.
 2. tit. 9. Ubi vetus Scholium ejusmodi jurantes esse eos ait, qui “ Dominorum
 “ nomina conjurant, placitis inferentes, diffinita implere neglexerint. Sed
 “ lege Cum jurant, placitis, &c. Ita emendo ex MS. codice Theodosiano quem
 breviario suo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floria-
 censi confecto intexuit Guilielmus Monachus Malmesburiensis. Ceterum pro
nomina nostra veteres Orientis Jurisconsulti *numina nostra* proculdubio exem-
 plaribus suis ibi legere. Vertebant enim οἱ πρὸς ἡμετέραν θεότητα τοῖς συμφέροις
 ἡ τοῖς διδύκειν ἐν τῇ διάνοιᾳ id est, *qui numen nostrum pactis aut transactionibus in-*
ferentes, &c. Vide Eclogam Basilicon lib. 11. tit. 2. cap. 49. Item Marcelli-
 “ nus in causa Donatistarum, per admirabile mysterium Trinitatis, per incar-
 “ nationis dominicæ sacramentum, & per salutem supra memoratorum princi-
 “ pum (Honorii & Theodosii) secundum allegationes partium se judicaturum
 promit-

promittit, in Collationis Carthagine habitæ primæ cap. quinto. De jurejurando hujusmodi per Principem locutus est Athalaricus Rex, literis ad populum Romanum. “Ecce, inquit apud Cassiodorum Variarum 8. formula 3.) »Trajani vestri claris seculis reparatum exemplum. Jurat vobis per quem »juratis. Nec potest ab illo quisquam falli quo invocato non licet impune »mentiri. Et Constantinus Harmenopolus, qui ante quingentos ferme annos Theſſaloniciæ judex floruit, in Prochiri lib. 1. tit. 7. Οὐδεὶς κτὶ τῷ Θεῷ ὁμῶς κινδυνώει. ἔχον. ὃ ὅρκῳ. ἔχει πτωρὸν τὸ θεῖον, εἰ κτὶ τῷ Θεῷ ὁμῶς γένηται. Εἰ δὲ κτὶ βασιλείῳ κατὰ πῖνα δεινότητα ὁμοῦ πε, συγχωρεῖται. Οὐ δὲ πρὸς ἡμᾶς κτὶ τῷ βασιλείῳ ὁμῶς καὶ ὑποκινῶν ῥοπαλίζετα. Οὐ ἐκ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἔξ αἰτίας τῷ ἀντιδίκῳ ὅρκον ἐπέχων ἐπ’ ἐκκλησίας ἢ ἀρχόντων ἐφαπτομένη. εὐαγγελίων. ὑποκρίνεται δὲ μὴ πάντα ἐλεγχθεῖς, γλωσσῶν πεῖδω τὸ αὐτὸ καὶ ὑπὲρ μαρτύρων. » Nemo qui per Deum jurat, periclitatur. Sufficit enim juramentum »vindictam habere Deum, si per Deum præstetur. Quod si quis per Principem (per venerationem Principis, habet Joannis Merceri versio) animi calore motus juravit, veniam consequitur. Qui in re pecuniaria per Principem (per Genium Principis, substituit heic Mercerus) juraverit, & pejeraverit, fustigatur. Qui vero sive ex sententia judicis, sive adversario postulante, jus-jurandum in ecclesia præstiterit sacrosanctis tactis evangeliiis, ei per-jurii postea convicto lingua excindatur. Idemque in testibus observetur. Verba usque ad ῥοπαλίζετα excerpta sunt ex Basilicis. Videsis Theodorum Balsamonem ad Photii Nomocanonem tit. 13. cap. 18. Eclogas Basilicon. lib. 40. tit. 30. Cujacium observat. lib. 2. 19. Cetera Harmenopuli fere in Ecloga Leonis & Constantini Imperatorum habentur, tit. 28. & apud Michaelem Athaliatam in Synopses titulo 18. Sed de discrimine Juramenti quod per Deum & quod tactis Evangeliiis præstatur, vide illud D. Chrysostomo tributum C. 22. q. 1. C. 2. & Sententiarum lib. 3. distinct. 39. cap. 5. & ibi Magistros. Sed hæc obiter. Ceterum non modo per Salutem principum, sed etiam per suam litigantes ex præscripto legis jurabant. Uti & vetustioribus ævis per Capita, Oculos, & hujusmodi, tum sui tum parentum ex more passim jurabant, non aliter ac Hiberni hodie per manus sive parentum sive Domini. Videsis Brissonium Formularum lib. 8. De litigantibus vero per Salutem suam jurantibus, consules Ulpianum ff. tit. de Jurejurando l. 3. sect. 4. l. 5. & 33. Quin legimus in Basilicon Eclogis, lib. 22. tit. 5. cap. 30. Οὐ κτὶ τῇ εὐτυχίᾳ σωτηρίᾳ ὁμῶς δοκεῖ μὴ ὁμῶς καὶ τῷ Θεῷ, quod translatus est à Græcis Jurisconsultis iisque Christianis ævi medii ex illis Ulpiani verbis loco jam ultimo citato. “Qui per salutem suam jurat, per Deum jurare videtur. Respectu enim divini numinis ita jurat. Et Syncellus non infrequens est in epistolis, jurare καὶ τῇ ἱερᾷ σὺ κεφαλῇ καὶ τῇ παίδων μὲν σωτηρίᾳ, “per sacrum tuum caput & per liberorum meorum salutem. Vide epistolas ejus 49, 85, 103, alias. Nec aliud puto voluit quam per Salutem suam aut Caput jurare Cosmas sub Alexio Comneno Patriarcha Constantinopolitanus, cum per suum nomen jurabat nolle se Patriarchali sede secedere, nisi Irene Imperatrix suis manibus insigniretur. Anna Porphyrogenneta in Alexiados lib. 3. Τὴν ἰδίαν ἐπομοσάμεθα. κληῖσιν φησὶ πρὸς αὐτὲς καὶ τὸ Κοσμά, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς ἑμῆς χειρὸς ἢ Εἰρήνῃ τῷ σέβει ἀξιώσῃ, τῷ ἀρχιερατικῷ θρόνῳ ἐκ ἀποστήσεμεν, quod idem sonat. Et per vitam suam jurat Avicenna Arabs lib. de Almahad cap. 3. Videsis item Balsamonem ad Canonem 84. Synodi in Trullo. Idem autor τὴν ἐξωμοσίαν seu Juramentum Episcoporum Ægypti quod fidejussionis vicem supplebat, in Synodi Chalcedonenſis Canone 30. ita interpretatur, ut eam esse dicat, τὸ εἰς τὴν κεφαλὴν τῷ βασιλείῳ ἢ εἰς τὴν οἰκίαν σωτηρίαν ὁμοῦ πῖνα, “per “Imperatoris caput, vel salutem suam quempiam jurare. Sed Zonaras ibi, per Imperatoris caput, & Salutem ejus ipsiusque jurantis jurare, ἐξωμύσιν esse notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam jurare. Sed in

Occidente, lege ante annos 800 lata, hujusmodi juramenta vetita sunt, atq; isti de puto in judiciis exoluerunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutius mansisse scimus ex Græcis Jurisconsultis. Lex est, "Ut nullus præsumat per vitam Regis & filiorum ejus jurare. Habetur in Capitulis Karoli & Ludovici lib. 51. tit. 42. & Legum Longobardorum lib. 3. tit. 24.

Επιорχυῶν π̄ ὁξώλεια καὶ αὐτῶν καὶ ἡμῶν τὸ ὁξ̄ ἐμῷ. Imprecationes ejusmodi, diræ, seu αἰεῖς, satis sunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. 2. "Perjuris poena divina exitium, humana dedecus. Unde & Diagoras ille ἀδίκηθεις ὑπὸ πινος ἐπορκήσμετ' καὶ μηδὲν ἔνεκα τῷ παθόντι μεθρημύσαστο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι θεός, quæ verba sunt Sexti Empirici, adversus Mathematicos lib. 8. Jurisjurandi autem formulam cum adjecta imprecatione & vetustissimam & horrendam subjungo ex Vettii Valentis Antiocheni nondum typis vulgati Scriptoris, Floridorum seu Anthologίων lib. 4. Ubi fratrem & ceteros omnes qui libro suo apotelesmatico initiandi erant, ita adjurat; Ορκίζω σε, ἀδελφέ μου πμῶτα πε καὶ τὸς μυσαγωγούς μου ταύτη τῇ Σωπαίξει, ἕραν ἡμῶν ἀσπληκτον κύτ' καὶ ὁ δυοκαδεκάζωδον θ' πὶ καὶ), καὶ τὸς ἐ. πλανήτας ἀσέβεις, δι' ὧν ὁ πᾶς βί' ἡνιοχεῖται, αὐτῶν πὶ τῶν Προνοίαν καὶ Ἰερανάρχην, ἐν ἀποκρύφοις ταῦτα συντηρησάμεν καὶ μὴ μεταδιδῶναι τοῖς ἀπαυδύτοις, εἰ μὴ τοῖς ἀξίοις καὶ δυνατοῖς ἀγαφολάσσειν καὶ ἀμείβεσθαι δικήως αὐτῶν πὶ ἐμοὶ Ουάλεντι τῷ εἰσηγητῇ ἀείμνησον καὶ ἀγαθῶν φήμιλον ἀπονέμειν. καὶ μάλιστα ἐπιγνόντας τὸ ἄφρονον καὶ τὸ ἄληθές μετ' ὧς ὑπὸ ἐδενός ἀνδρός ἐπιλελυμένον αὐτὸς ἐφώπηξεν. μὴ δὲ παρέντας τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐτέρως ἐπισφῆρειν ταύτη Σωπαίξει. μὴ δὲ λωβῆσαι πνα τῶν περὶ γεγραμμένων ἢ μελλόντων λέγεσθαι πρὸς τὸ ἀδικῆσαι τὸς ἐπιτυχάνοντας καὶ μὴ ψόγειν ἐπενέγκαι. Καὶ ταῦτα μὲν ἀγαφολάσσοισιν οἱ ποσειδημόνιοι θεοὶ πάντες ἐμμενέειν ἔσονται καὶ βί' ὁ κύπαιδης, καὶ κατὰ δῶμα λογιζομένη Σωπαίλεια. Επορκῶσι δὲ τὰ ὀνόματα. μὴ τε γῆ βατή. μὴ τε δάλαττα πλωτή. μὴ τε πέκνων σπορά. τυφλός πε νῦς καὶ πεπαιδευμένος ὑπάρχων, ἀρχήμονα βίον καὶ ἀνεπίδουκτον ἀγαθῶν ἐπάγοι. Εάν δὲ τις καὶ μὴ δάνατον ἔσθ' ἡρώων τε καὶ ἡρώων ἀμοιβή, καὶ καὶ τῶν ὁμοίων μεταλάβοιεν. Videsis Julium Firmicum Mathefeos, lib. 7. in initio. Præter diras ejusmodi gentibus usitatas (quæ obviæ sunt apud rituum veterum confarcinatores) Vide eas quæ Judæorum Constantinopolitanorum juramenti adjectæ erant ex tabulis præfectoriis, in Juris Græco-Romani lib. 1. pag. 119. De iis etiam quæ Christianis olim in usu, confulas Novellam 8. Adde Durandi speculum tit. de Juramento calumniæ, sect. 3. Diræ autem illæ horrendæ 11. Novella 8. etiam ante Justiniani ævum vetustæ erant & solennes, ut in tremendo, scilicet, die Judicii perjurus haberet portionem Judæ, lepram Gehezi, & tremorem Caini. De hisce enim ipsissimis loquitur Procopius in Arcana historia, αἰεῖς πε πᾶσας, inquit, ἐπέβαλεν, ὅσαι πρὸς τῶν παλαιοπαίων ὀνομασμέναι εἰσιν, quod *Diris omnibus more majorum devovit* non male vertit Nicolaus Alemannus. Diras scilicet congeffit eas omnes quæ veteribus solennes habitæ. Juramenta autem per corpora cœlestia solenniter præstita, uti apud Vettium nostrum per Cœli Systema, Zodiacum, Lunam, & quinque Planetas ceteros (adjectis item Providentia & Fato) satis raro occurrunt in scriptis veterum. Certe in Mahumedis Alcorano aliquoties ejusmodi habemus formulas: Azoara 95. (ut Latinæ editionis numeri ducunt) seu Alburochu, legimus والسماء ذات البروج quod *per cælum signiferum* vertit Retinensis. Ubi Paraphrastes Arabs, qui Mahumedicis explicationibus in ipso contextu interfertis, verba Alcorani, lineis miniatis notata, interpretatur, habet الكواكب اثني عشر برجاً تقدمت في الفرقان Sydera 12 antiquitus delineata in Alphurcan seu Alcorano. Alia id genus occurrunt in Azoaris 96 & 63. Ubi *per Stellam Vespertinam* juramentum concipitur. Et in Azoara 89 والفجر seu *Per Auroram*, اي (inquit Paraphrastes ille) فجر كل يوم id est, *per auroram diei cujuslibet*. Azoara item 66, quæ 56 est in Arabico, legimus. *Per loca occasus stellarum quod magnum sapientibus est Sacramentum, hic Alchoran optimus à Rege mundi compositus est.* Id tamen (quod observavit nobis V. C. & doctissimus

mus Gulielmus Bedwellus) Arabicis minime convenit. Nec magis conveniunt quam plurima alia quæ in Latina illa versione veteri obtruduntur. In Arabicis autem legitur *فلان أقسم بمواقع البحر واده لقسم لئو تعلمون عظيم* id est, *Ne jura per occasus stellarum.* Nam illud juramentum, si noveritis, magnum est. Sed vetustissimum penes me exemplar Latinum non aliter eo loco se habet quam codex editus. Binis autem, quibus utor, exemplaribus Arabicis, ea quæ transcripsimus verba locum illum occupant. Alias in Alcorano jurandi formulas satis portentosas vide Azoara 85. 87. 95. 96. 99. & 100. Adde Alcorani Epitomes veteris orationem quartam. Et de Perjurorum poena vide Azoaram 68. Sed juramentis, quæ indicavimus, ipsum Deum Optimum Max. plerunque usum esse impie innuit impostor ille qui Alcoranum consarcinavit.

Μαγνησία τῇ πρὸς τῇ Μαγνησίᾳ. Duplex Magnesia. Ad Mæandrum fluvium urbs altera erat, ad Syphilum montem altera. Neutrius est infrequens mentio apud autores utriusque linguæ. Mæonia urbs utraque. Hæc autem illa multo Septentrionalior.

Ἐν τῇ ἱερῇ Ἀρτίμυδι. Ἀδικοφρύνης ἱερῇ. Ita populus alter in alterius Numinum fanis Fœdus ex pacto collocabant. Ideo autem hiatum Leucophryenes nomine supplevimus, quod tum elementorum numerus haud impar fuerit, tum quia Diana Leucophryne seu Leucophryene dicta impense Magnesiæ culta est, Strabone teste. "In ea quæ hodie extat urbe (inquit lib. 14. de Magnesiâ locutus) fanum est Dianæ Leucophryenæ, quod magnitudine quidem Templi & donariorum multitudine Ephesio cedit: concinnitate autem & artificiosa delubri structura longe illud superat. Magnitudine etiam omnia Asiatica superat duobus exceptis, Ephesio & quod Didymis est. De fano hujus Deæ, quod nempe pseudodipteron erat, volumen conscripsit Hermogenes. Vitruvius in proœmio libri 7. "Edidit volumen Hermogenes de æde Dianæ Ionia, quæ est Magnesiæ Pseudodipteros. Et Magnesiæ Dianæ nomine culta est, non dissimili fano, Alabandi, quæ Cariæ urbs erat, quod testatur idem lib. 3. Dianæ Leucophrynes meminere Tacitus, Clemens Alexandrinus, Arnobius. Videsis Lipsium ad Taciti Annalium lib. 3. Commentario 121. Sed non minus Leucophryene, ut in vetustis aliquot Strabonis exemplaribus, quam Leucophryne dicenda est. Apud Magnesios magis Leucophryene. Nam in Numismate Marcie Otacillæ Severæ Aug. Philippi Augusti uxoris nomine insignito legitur (si Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. A Leucophrynes nescio cujus funere nomen petitur ab Arnobio & Clemente. Fanum ejus etiam Asylum erat, teste, loco quem diximus, Tacito. Leucophryenem notari Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenentis in æreo Elagabali numismate cui inscribitur ΕΠΙ.....ΜΑΓΝΗΤΩΝ vix est cur dubitemus. Idem dicendum de Maximini illo ejus pars altera Julium Verum F. exhibet, altera vero ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ. Disrupto heic Marimore, elementorum ductus ferme disparuere. Sed ex apicibus reliquis non est difficile hanc lectionem elicere.

Συνοπτικὰ σημειώματα. Vetustissimus est Sigillorum in Oriente usus, tametsi ante Iliaca tempora non annulis, id est, sigillis, sed nodi notâ Epistolas, alia claudî solita vult Plinius. Vide eum lib. 33, cap. 1. sed consule Gesnefos cap. 38. commate 18. Exodi cap. 28. 11. & 36. 1 Reg. cap. 21. 8. Danielis 6. commate 17. Jeremiæ cap. 32, 11. Esther cap. 3. 12. Tobit cap. 7. commate 14. præter historiolum Beli & Draconis. Adde Josephum Scaligerum in Elencho trihæresii Nicolai Serrarii cap. 11: Ante Sigillorum inventionem aiunt Græci nonnulli, eorum vice in usu fuisse virgulas seu asserculos à cimicibus variatim irrosos. Isacius Tzetzes, ad illud Lycophronis.

Τὰ ἑτέρα σφραγίσματα ἀφαιεῖται δὲ μὲν
Σφραγὶς δοκίμασι.

*Reliqua vero vermiculis exesum, intactum ædium sigillum observabit, aut,
Intacta vermiculata claxendix domos servabit alias---*

Ut vertit Josephus Scaliger: πρὶν γὰρ, inquit ibi Tzetzes, ἐν ῥηθύναι πᾶσι σφραγίσται, οἱ παλαιοὶ ἐσφραγίζον ξύλοις ὑπὸ δερτῶν βεβρωμένοι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πολυκέντητα ἔχον, “ priusquam figilla reperta sunt, veteres sigillabant lignis cimicibus “ irrolis, eo quod plurima eis inerant puncta. Quasi vero seculum ejusmodi unquam fuisset in quo Cimices tantum sive foramina sive lineas qualitercunque ductas ligno incidebant, homines vero adeo stupidi ut incidere non possent. Atqui etiam ejusmodi virgulas seu asserculos Sigillorum officium sæpius præstitisse forsitan non est dubitandum. Etiam nunc forte interdum præstant. Ideone vero alia figilla nondum inventa? Et intelligendus sane Lycophron potius ac si vetustatem duntaxat (cujus caries comes est) in figillo notasset. Videtis autem Ammonium & Hesychium in Σφραγίσματι, & Suidam in Σφραγίσματι. Herculem ejusmodi Sigillo Cimicibus exeso primo usum esse ait Philostephanus apud Hesychium. Ceterum ars etiam sculptoria cum sigillorum confectioe speciatim occurrit in sacris literis, idque sæculis plurimis ante quidpiam memoriæ, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. 28. commate 11. σφραγίσματα quod *calatura gemmarum* antiquitus vertitur, Senioribus septuaginta est γλῶσσαι σφραγίδος *calatura Sigilli*. Et Munsterus ibi, quem recentiores plerunque recte sequuntur, “ Opere gemmarum “ & qui Sigilli cælaturas facit sculpe duos lapides, &c. Consulas etiam Exodi cap. 39. Neque infrequens est vocabuli σφραγίς, pro eo quod est *sigillare*; metaphora in veteri Instrumento, unde & sigillorum in Syria usus frequentia satis manifesta est. Sed Plinius annulos Sigillaritios (ut Vopiscus verbo utar) in desuetudinem maxime in Oriente postmodum abiisse scribit. Libro 33. cap. 1. “ Nullos, ait, omnino annulos major pars gentium hominumque etiam qui sub imperio nostro degunt hodie habent. Non signat Oriens “ aut Ægyptus etiam nunc literis contenta solis. Sed de veterum Persarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Καὶ τὰ ὑπάρχοντι χρυσῷ. Commune igitur Magnetum suum habebat sigillum; ita etiam Smyrnæorum Civitas; uti & ævis ceterioribus passim Corpora & Collegia. Sed de sigillo Communis alicujus populi alio in loco qui non fuerit plurimis sæculis Marmore recentior, legisse me non memini. Etiam & sigillum hoc δακτύλιος dictum à pari, uti par est existimare, forma cum iis qui personarum singularum digitis gestabantur. Ideoque etiam curiosulis nonnullis ævi nostri, qui omnia purioris ævi sermone pronuntiare studiosius quam par est, cupiunt, Annuli Sigilla sunt principum, tametsi revera non sint annuli sed crassiores laminæ nihil omnino annuli præ se ferentes.

Παλαμαγνησίαν. Quod Palæmagnesia, seu *vetus Magnesia* dicitur non aliud puto fuit quam sive Castellum, sive Urbecula in ea Planitiei, cui Thorax mons imminet, parte sita, unde Magnesia Civitas quæ tunc floruit & Fœdus percussit in alium ejusdem Planitiei locum translata est. Strabo de Matris Dindymenes fano in veteri Magnesia & Thorace monte verba faciens lib. 12. νῦν δὲ ἐκ ἐξίν, inquit, τὸ ἱερὸν ὅρα τὸ ἑπὶ πόλιν εἰς ἄλλον μετωκισθαι τόπον. Ita Scepsis & Palæiscepsis urbes erant vicinæ in Phrygia & Mysia, ita Byblos & Palæbyblos in Phœnicia. Et sunt id genus aliæ. Palæmagnesia igitur aut sui plane juris erat, aut ita saltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrnæis per-

percusserant, imperium detrectabant, ut, iñto Fœdere, Seleuci majestati haud satis prospexissent Smyrnæi, nisi singulari legatione etiam hosce ad illius amicitiam seorsim invitassent.

Adεατδύτις. Prædia illa seu fundi bini, κλήρη dicti, Palæmagnesiæ incolis à Seleuci decessoribus assignati (de quibus nemo frustra expectet ut plura cognoscere videamur) Decima immunes erant, id est, annuo censu qui sive jure tunc usitato, sive pacto convento, præstari solebat, ubi privilegium aberat. Ita agri assignati, Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis Limitotrophis. Duplex autem plerumque erat veteribus Græcis Decimarum, quæ, uti proventus publicus, pendebantur, genus. Portoria seu navium aut rerum importarum & exportarum vectigalia, alterum erat. Ba quæ colonorum agri sive Scripturarii, sive Sativi reddebant, alterum. Decima quæ portorium erat, memoratur Demostheni in oratione contra Leptinem quæ & περὶ ἀτελείων nominatur. Archæbius & Heraclides, inquit, Byzantium Thraſybulo tradentes, κρείς υμῶν ἐποίησεν τῷ Ἑλλησπόντῃ ὥς ἂν Δεκάτις ἀποδῶν, “Dominos vos (Athenienses) fecere Hellesponti, adeo ut decimis inde frueremini. Ubi Ulpianus adnotat, Δεκάτις ἐκ τῶν φορτίων τῶν ἐμπόρων τῶν Ἑλλησπόντῃ ἐλάμβανον. “Decimam negotiatorum mercium in Hellesponto accipiebant. Et Publicanus qui Decimam hanc colligebat Δεκατδύτης, & δεκατελής dictus, uti & Arabibus عشار eadem notione quod alicubi item legisse me memini, & عَشِير pro ipso vectigali. Vide Harpocracionem & Suidam. Adde sis Joannis Meursii Atticarum lectionum lib. 3. cap. 2. Neque hæc decima raro occurrit. Alterum genus quod huc spectat meminit Aristoteles Oeconomicorum 2. In Oeconomia Satrapica, docet ille, proventuum augendorum ratio est præstantissima ex agrorum fructibus. Proventum inde natum (pensionem scilicet à colono pro agro Sativo præstitam) οἰ μὲν, inquit, ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτις παραγρδύτιν. “alii tributum, alii Decimam appellant. Aliam rationem ex re pecuaria affert sive ex agris scripturariis aut ἀπὸ τῶν βοσκημάτων quæ ejus verba sunt. Etiam & hunc proventum ἐπικαρτίαν & δεκάτις dictum ait. Vide porro 1 Samuelis cap. 8. comm. 15. Ejusmodi Decima etiamnum passim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de alia olim intellexi illud in Alcorani Retinensis Azoara 17. “De Decimis & beneficiis sume & inde secundum morem consuetū operare. Sed Arabs habet العفو وامر بالعرف & quod tibi indultum est & ea quæ dari consuescunt. Paraphrastes, quem diximus, Arabs habet, السير من اهلات الناس ولا تحس عنا, “quod à benevolentia hominum obvenierit, aut eorum beneficio, neq; ab eis quid extorque. In Arabico est Azoara 7. Verum & alibi Robertus ille Retinensis, locis non dissimilibus, Decimas substituit pro ejusmodi vocabulis. Et in Azoara 68, quæ in Arabico est 58. “Oratores & Decimatores, inquit, Estote sequendo Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam, ubi Arabs habet, فاقیموا الصلوة واتوا الزکاة واطیعوا الله ورسوله id est, Preces celebrate & eleemosynas date obediētes Deo & Prophetæ ejus. Sed hæc obiter. Ex agris item Sativis Romanis, pendi solebat locatoribus Decima, quod ex Apiani Civilium primo cognoscimus. Nec dissimilis est Decimarum proventus qui tum ex annuis agrorum fructibus, tum ex fossilibus, Galliis, Hispaniis, alibi in Europa, etiam alicubi in Anglia, penditur. Videtis Choppinum lib. 1. de Domanio Franciæ, tit. 1.

Ἡ γῆσα λὺ ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐν Μαγνησίᾳ. Ager, puto, veteri Magnesiæ adjacebat quem possidebant ii qui Magnesiæ olim fuerant incolæ, id est, qui sedibus mutatis in Smyrnæum agrum transmigrarant. Hunc si Smyrnæorum Civitatis possessionibus accederet, Decretum hoc veteris Magnesiæ incolis seu Palæmagnetibus assignat nomine κλήρη seu prædii sine onere possidendi.

Κλήρη

Κλήρον ἱππικόν. Prædium equestre heic non diversi fuisse generis antumo à fundis illis olim in Imperio Romano ad subministrandos rei militaris sumtus, assignari solitis. Eorum duæ species. Nam aut tam tironibus quam veteranis in perpetuum sive beneficium & Stipendium, sive præmium donabantur, aut, ad annonæ militaris duntaxat pensitationes, Colonis locabantur; idque plerunque fiebat in limitibus Imperii, unde agri limitanei dicti & fundi limitotrophii. De his videtis L. 15. Item si sec. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In Specie prima, planissima sunt Feudorum vestigia. Et, de vetustissima Feudorum natura, Consule quæ occurrunt de Ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Severo, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. 3. cap. 3. Nec discrepabant τὰ κτήματα στρατιωτικά seu prædia militaria quæ in Imperii Orientalis legibus habentur. Constantini Porphyrogennetæ de iis Novella extat tum apud Leunclavium in Jure Græco Romano tum apud Cujacium in Feudis. Sed emendatior apud Carolum Labbæum in Constitutionibus Imperatorum Græcolatinis, & Joannem Meursium. Sed vero κλήρον hic noster Equites tantum alebat ad hostes ab Imperii Magnetici seu potius, postquam isto inæquali Fœdere servitutem induerant; Smyrnæi finibus arcendos; adeoque κλήροι ἱππικοί (si de prima Romanorum specie intelligas) ipsissima fere sunt Feuda quæ phrasi forensi Feuda militaria seu *fees de Chivaler* Anglis nuncupantur. Δωρεάν autem, quod *sine onere* vertimus, Decimas aut alias annonæ pensitationes, non Militiæ onus heic excludit.

Marmora

II.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΚΑΘΑ ΕΥΗΦΕΙΣΑΤΟ Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΒΟΥΛΗ
 ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ
 ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΓΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟ
 ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
 ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟ-
 ΓΜΑΤΑ ΓΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
 ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ
 ΤΗΣ ΙΟΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙ
 ΩΝ ΠΟΛΕΩΣ
 ΑΥΡ ΦΑΥΣΤΑΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ
 ΠΟΜΠΩΝΙΑ ΚΛΑΥΔΙΑ
 ΦΑΥΣΤΑ ΛΟΥΠΕΡΚΙΑΝΗ
 Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΤΗΝ ΧΡΗ
 ΣΤΗΝ ΤΗΘΗΝ
 ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ.

Ἀγαθὴ Τύχη.
 καθὰ ἐψηφίσαν ἡ κρατίστη Βουλὴ
 τῆς πρώτης τῆς Ἀσίας
 κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ
 λαμπροτάτης, καὶ μητρο-
 πόλεως τῆς Ἀσίας, καὶ
 τρεῖς Νεωκόρου τῶν
 Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγ-
 ματα τῆς ἱερωτάτης
 Συγκλήτης, καὶ κόσμου
 τῆς Ἰωνίας Σμυρναί-
 ων πόλεως.
 Αὐρ. Φαύστου Ἀρχιερεῖαν
 Πομπώνια Κλαύδια
 Φαύστα Λυπερκιανή
 ἡ κρατίστη τὴν Χρη-
 στήν τήθην.
 Ευτυχεῖτε.

Bonæ Fortunæ
 Ut decrevit præstantis. concilium
 Primæ per Asiam
 Pulchritudine & magnitudine, &
 Splendidissimæ, & Metro-
 polis Asiæ, &
 ter Æditæ
 Augustalium secundum de-
 cretum sanctissimi
 Senatus, & Ornamenti
 Ioniæ Smyrneo-
 rum Civitatis.
 Aureliæ Faustæ Summæ Sacerdoti
 Pomponia Claudia
 Fausta Luperciana
 præstantissima optimæ
 Amitæ suæ.
 Valete.

Notæ

Notæ ad Marmor Aureliæ Faustæ.

HOC Marmor erat basis statuæ, quam ex inscriptione discimus Pomponiam Claudiam Faustam Aureliæ Faustæ summæ Sacerdoti Dianæ & Amitæ suæ è decreto Senatus Smyrnenfis posuisse. Statuas enim in publico habere apud Græcos, uti & Latinos, maximum erat, quod ab aliqua civitate bene merentes aut virtutis, aut benevolentia præmium poterant accipere; atque ideo hunc honorem largiri penes eos solos fuit, qui reipublicæ præerant, nec eum apud antiquos aliquis unquam sine illorum decreto assequabatur. Statuas, quas civitates ob majora merita decernebant, ipsæ etiam publicis erigebant impensis. Sic Athenienses^a Harmodio & Aristogitoni aliisque; sic Delii Alexandro Polycleti filio Marm. 132, & Reginæ Laodicæ Marm. 142, & Theophrasto Acharnensi Apend. Marm. 27; & sic ipsi Smyrnenfes Pomponio Cornelio Marm. 78, & Lerennio Septimio Heliodoro Mar. 143, & L. Septimio Aurelio Apend. Marm. 15, & decreverunt & posuerunt statuas. Ob minora vero merita tantum ei, cui statua decernebatur, aut aliqui ex amicis aut cognatis illius copia facta erat, ut erigeret ex propriis: atque ideo hic statuam, quam Senatus Smyrnenfis Aureliæ Faustæ decrevit, non ipsa civitas, ut in superioribus modo citatis, sed cognata illius Claudia Fausta, & sic Apend. Marm. 19, quam Senatus Thyatirensis M. Ulpia Marcellæ Andronicus & Stratonice, qui educarunt, ex propriis impensis dicuntur posuisse. Hic honos priore longe inferior erat, & plerumque non ob merita decernebatur; sed illi, qui in liberis civitatibus, qualis erat^b Smyrna, apud populum aut Senatum, in aliis apud principem aut provinciæ rectorem gratiâ valebant, pro amicis & cognatis impetrabant, & sic Titinius Capito^c apud Plinium à Trajano dicitur impetrasse, ut sibi liceret L. Syllano statuam in foro ponere. Jus enim decernendi statuas, quod Romæ salvâ libertate penes solum Senatum fuit, eadem amissâ ad imperatores translatum erat, illud autem sub Augusto & Tiberio, nondum satis firmiter stabilito imperio, neglectum fuit, ita ut quicumque vellet imaginem suam publicabat, donec Caligula^d edicto suo prohibuit, ulli nisi se consulto & autore statuam collocari. Cui simile etiam edictum edidit^e Claudius successor illius: totam vero rei curam ille Senatui remisit, jure autem non decessit suo, eo enim imperatores post Claudium usos fuisse ex modo citato Plinii loco satis apparet. Fallitur igitur Clarissimus Causaubonus, qui ad illum^f Ælii Spartiani locum, ubi Severus patri, matri, avo, & uxori priori statuas per se collocasse dicitur, notat, *Jus publice ponendi statuas penes Senatum fuit; at Severus ponit istas suis per se, i. e. sine decreto vel auctoritate patrum.* Quis enim credet Imperatores Romanos, quorum autoritas in imperio omnibus modis plena, & plane despotica fuerat, jus statuæ honorem largiendi sine Senatus decreto non habuisse? Ea igitur Spartiani verba aliter intelligenda sunt. Per se enim dicitur Severus has statuas posuisse, quod cum sub omnium aliorum principum imperio prima esset Senatus adulatio summos honores illius amicis & cognatis decernere, Severus hanc non expectatâ seu potius spretâ, eisdem autoritate propriâ, quâ alii in hac re principes ex modestia non utebantur, ipse suis conferebat. Si vero aliquis sine Senatus aut populi decreto, aut in iis civitatibus, qui Imperio Romano suberant sine Imperatoris aut provinciæ rectoris rescripto amici statuam faciebat, in publico non licebat collocare, g sed tales vel in Hortis, vel in Bibliothecis, vel in porticibus seu vestibulis ædium privatarum ponebantur, h in iisque plerumque

^a Vide notas ad Ep. 46. Chronici Marmorei. ^b Vide quæ infra habemus. ^c Lib. 1. Epist. 17. ^d Suetonius in vita Caligulæ. ^e Dion Cassius in vita Claudii. ^f In vita Septimii Severi Imp. ^g Vide Arnob. lib. 1. alioque. ^h Vide Juvenal. Sat. 8.

Romani majorum suorum imagines, per quarum numerum nobilitatem suam æstimarunt, magnâ ostentatione publicabant.

Aureliam Faustam summam Dianæ Sacerdotem fuisse, quamvis hoc non indicat Marmor (in eo enim solam legimus vocem *Ἀρχιερείαν*) ideo supponimus, quia solis Deabus administrabant ⁱ Sacerdotes feminæ; in Ionia autem, inter cujus limites erat urbs Smyrna, maxime & fere sola dearum colebatur Diana, cujus ^l Templum insignissimum totiusque ^m Ioniae & Asiae commune Ephesi erat, secundum plerisque ab ⁿ Amazonibus, cum Asiae imperium tenuissent, secundum ^o Pausaniam vero à Creso indigena & Epheso filio Caystri, qui fluvio Caystro nomen dedit, multo antiquius conditum. Quantâ superstitione hic Diana, & *διοπτὴς ἄγαλμα* illius (^p quod in Templo Ephesino ab Amazonibus positum tradit Pausanias) à Smyrnaeis ceterisque Ioniae & Asiae incolis colebatur, legimus in ^q Actis Apostolorum. Ad eam promovendam multum conduxisse videtur Templi magnificentia, illud enim ab Herostrato quodam ex pessimâ ambitione, ut eo facinore celebris apud posteros evaderet, circa tempus, quo Alexander nascebatur, incensum, ^r Ephesii ceterique Asiatici tam magnifice & splendide iterum exstruxerunt, ut merito deinde omnium apud Græcos Templorum maximum & præstantissimum judicatum inter insignissima totius orbis opera, & ^s septem illius miracula numerabatur. Quæ in hoc Templo Deæ sacris & mysteriis præerant, feminas fuisse constat inde, quod ^t eas Massilienses & ^u Mantinienses, qui Dianam iisdem sacris iisdemque omnino ritibus, quibus Ephesii, colebant, pro antistitibus habuere. ^v Illæ autem Ephesi in tres Classes, eodem modo quo Virgines vestales Romæ, dividebantur; quæ in prima erant *Μεμειραῖ*, quæ in secunda *Ἰεραῖ*, quæ in tertia *Παριεραῖ* dicebantur. *Μεμειραῖ* erant candidatæ, quæ tantum ritus & mysteria, quibus Dea colebatur, discabant, in quibus perdiscendis cum definitum tempus peregissent, ad Sacerdotium admittæ *Ἰεραῖ* factæ erant, omniaque ministeria Templi per certum tempus peragebant: eo autem peracto, utpote sacerdotio defunctæ, ab omnibus illius ministeriis & officiis liberatæ in *Παριεραῖ* classem promovebantur, iisque deinde solum incumberebat prospicere, ut omnia Deæ sacra à sacerdotibus rite peragerentur, eademque à candidatis discerentur. Unam ex iis, quæ *Ἰεραῖ* dicebantur, supponimus fuisse Ulpiam Marcellam, cui, cum sacerdotio defuncta esset, statua Thyatiræ è decreto Senatus istius urbis, è qua forte fuit, erigebatur, Append. Marm. 19. Quæ inter *Παριεραῖ* prima, seu potius ^y unaquæque illarum *Ἀρχιερεία* dicebatur, qualis fuit Aurelia Faustæ, quam hæc inscriptio statuam Smyrnæ à cognata sua Claudia Faustæ consecratam habuisse indicat. Eam enim potius Ephesi quam Smyrnæ, ubi illius statua collocata fuit, summam Dianæ sacerdotem fuisse arbitror. Iones enim omnes ad illam Deam colendam Ephesi conveniebant, atque ideo vix ulli eorum illius Deæ fanum in propriis civitatibus habuere; & si qui forte habuissent, de sacerdotibus, quæ in illis administrabant, hæc eadem possunt intelligi, ^z cum nullibi Iones Dianam nisi eodem omnino modo, quo Ephesi, coluerunt: sed Smyrnæ hanc Deam Templum unquam habuisse in nullo autore invenitur.

Ἀγαθὴ τύχη. Hæc eadem verba Marmoribus 57 & 153, & in Appendicæ sæpius inscriptionibus habes præmissa, significant idem quod apud Latinos bene vertat, seu sit Faustum felixque, seu cum bonis auspiciis, & apud Græcos

ⁱ Pythia enim Delphis non Sacerdos fuit sed vates, i. e. non sacra peragebat, sed tantum oracula à tripode accipiebat. ^l Vide Strabonem lib. 14. & omnes fere antiquos scriptores. ^m *p* & *q* Apost. c. 19. v. 27. Asia tota dicitur Dianam Ephesiam coluisse, & ejus Templum dicit Plinius à tota Asia conditum lib. 6. c. 40. & lib. 36. c. 14. ⁿ Vide Strab. lib. 14. & Pausan. in Achaicis. Eustathius in Scholiis ad Dionys. ad v. 828. ^o In Achaicis. ^p Paus. lib. 4. ^q Cap. 19. ^r Strabo l. 14. ^s Vitruv. præf. ad lib. 7. Cassiodor. Variarum, lib. 7. ^t Strabo lib. 4. ^u Pausan. in Arcadicis. ^v Plutarchus in libro *Εὐσεβείῃς καὶ ἀρεταῖς*. ^y Plures enim in eodem Templo *Ἀρχιερεῖς* fuisse nihil prohibet, cum vox *Ἀρχιερεῖς* non tantum sacerdotem summam & omnium primam, sed unam inter summas seu primarias etiam significat, eodem modo quo *Ἀρχιερεῖς*; & sic qui inter Sacerdotes primarios in Templo Hierosolymitano fuerunt, *Ἀρχιερεῖς* d. cuntur, Mat. 2. v. 4. ^z Vide Historiam de Phocæis. Strab. lib. 4.

in omnibus fere statuarum basibus & cippis in alicujus viri bene meriti honorem, aut fœderis promulgandi gratiâ erectis, bene ominandi causâ præfigebantur. De iis plura vide in notis ad Marmor primum, & etiam in Seldeni libro De Diis Syris Syntagm. 1. cap. 1.

Τῆς περὶ τῆς Ἀσίας χάρις καὶ μερίδα, &c. Hæc eadem verba de Smyrnæorum urbe habes etiam in Marmoribus nostris 78 & 143, & in Append. Marm. 15. atque ideo videntur communis formula fuisse omnibus statuis in alicujus honorem, Smyrnæ, è publico decreto Senatus istius urbis erectis, fuisse subscripta; & nomini titulisque illius cui statua, consecrata fuit per modum præfationis præmissa. Si apud antiquorum inscriptionum collectores aliqua è Smyrnæorum Marmoribus transcriptæ præservatæ essent, nondubito, quin in illis hæc eadem legerentur; sed cum tales in Grutero omnibusque aliis, quos ipse præmanibus habeo, desiderentur libris, nullas possum invenire, in quibus habentur, præter nostras.

Τῆς Ἀσίας. Nomen Asiæ ambiguum est & variæ acceptum in antiquis autoribus, nunc enim pro ea Regione quæ jam est quarta orbis pars, nunc pro peninsula maribus Euxino, Ægæo & Cilico inclusâ, quæ respectu prioris Asia Minor appellata est, sumebatur; nunc etiam solius provinciæ, quæ Proconsuli Romano, nunc Diocæseως, quæ Vicario parebant, sæpissime vero solius Lydiæ, quæ nominis antiquissima est acceptio Asiam nomen esse invenimus. De singulis his agemus, & deinde inquiremus de quânam earum intelligendum sit τῆς Ἀσίας nomen, quod in hoc Marmore habetur.

Quænam sunt limites Asiæ, quæ ante inventam Americam tertia, jam quarta dicta est orbis terrarum pars, satis notum est apud omnes Geographos, unde vero est nominis origo variæ disceatur. Multi a ab Asia Promethei uxore dictam volunt; sed cum sola Mythologicorum nitantur autoritate, & ipsi etiam Mythologici non omnes consentiant, Promethei uxoris b nomen Asiam fuisse, hanc opinionem utpote fabula fundatam merito rejicimus. c Vir inter nostrates in doctrina Judaicâ nemini secundus cum Gigantes eos, qui ante adventum Israelitarum ex Ægypto montana Judææ incolebant, in Samaritana versione, d אֲסָאִים i. e. Asæos appellari inveniat, sic eos à Syris aliisque Orientis populis Syriace aut Chaldice loquentibus vocatos, & Asiam ab his, utpote in medio illius degentibus; & ob stupendam & monstrosam corporum molem præ omnibus aliis Asiaticis celeberrimis, nomen habuisse opinatur. Sed pace tanti viri nec à Chaldæis, nec à Syris, hi Gygantes Afæi unquam appellati fuere, sed à solo Samaritano interprete quem indoctum & linguæ Hebrææ non valde peritum satis arguit futilis ejus & nullius pretii versio. Ille enim vocem אֲסָאִים quasi à radice אָפָה *Sanavit, curavit* derivatam, interpretatus est per Samaritanam vocem אֲסָאִים, quæ non gentem aut populum aliquem sed medicos significat à verbo אָפָה seu אָסִי derivata, quod e idem apud Samaritanos & Chaldæos, quod אָפָה apud Hebræos significat, in quem errorem alios etiam interpretes incidisse invenimus, Psal. enim 88. v. 11. in versione Græcâ, Arabicâ, Æthiopicâ, & vulg. Lat. pro אֲסָאִים יְקוֹמִי legimus *an medici resurgent*, quæ autem sit vocis אֲסָאִים in hoc loco, & Prov. 21. v. 16. significatio, vide f Medum nostrum: In utrisque autem his locis secundum Judæos Interpretes hæc vox mortuos significat, in omnibus aliis vero locis Gygantes, Medicos vero nullibi; atque ideo g Grammatici אֲסָאִים non à אָפָה sanavit, sed à אָפָה remisit deducunt, ideoque Gigantes sic vocatos volunt, quod quicumque eos aspiceret, manus ejus præ metu remittebantur. Sed concessio hoc, quod hi Gigantes Afæi appellati fuerunt, quis unquam dixit tam antiquum fuisse Asiæ nomen, ut possibile sit illud ab his originem ha-

a Herodor. lib. 4. Isidor. lib. 14. b Apud Apollodor. lib. 1 Asia Japeti uxor dicitur; Apud Strabonem Clymene Promethei uxor est, l. b. 9. in fine. c Cl. Lightfoot in Decade Chorographica, cap. 10. sect. 5. d Gen. 15. v. 20. Deut. 2. v. 20. e V de Buxtorph. Lex. Rab. in אָסִי & Castelli Lex. Polyglot. in eadem voce. f In dissertat. one in Prov. 21. v. 16. g Vid. Buxtorph. in אָפָה.

buisse?

buisse? Nulla hujus nominis mentio apud Homerū, quem aut Asiæ aut Europæ nomen cognovisse negat ^h Stephanus Byzantinus; nec apud aliquem alium antiquum autorem, unde eliciatur illud ante Persicum Imperium, quod non nisi post 900 an. postquam hi Gigantes deleti erant, initium habuit, toti illi orbis parti, quæ jam Asia dicta est, inditum fuisse. Præterea quis unquam existimare potest totam hanc plagam à montanis his, qui unam tantum, aut alteram urbem in montibus Judææ, angustissimo & obscuro angulo illius, tenuerunt, nomen accepisse? Quis credet eorum famam ad Græcos, apud quos prima nominis origo, cum illi, prius quam Græci exitere, periissent, unquam transiisse. Deliria hæc omnia, in quæ tam doctum virum nollem incidisse. ⁱ Eustathius tradit, cum Asius quidam magicus Palladium Telesmanice præparatum Troi, cum Trojam condidisset, in tutelam illius urbis obtulisset, illum Regem in Magici honorem totam Regionem, cui præerat, Asiam appellasse, eamque primam fuisse nominis originem; quod idem etiam ex Johanne Malela refert Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem; illudque in ipso Malela MS in Bibliotheca Bodleiana invenio lib. 5. cujus verba hæc sunt, Παλλάδιον, ζωδιον ἢ Πάλλαδον, μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον τῇ τετελεσµένῳ εἰς νίκην φυλάττονται ἢ πόλιν, ὅνδ' αὖ ἀποικεῖται, ἀφ' ἧλ' ἡπτον, ἔδωκε τῇ Τρώϊ βασιλεῖ μέλλοντι κτίζειν ἢ πόλιν Ἄσιος τις φιλόσοφος ἢ τελεστής. Καὶ ὑπὲρ δὲ χαλκίας ὁ Τρώϊ βασιλεὺς εἰς μνήμην αὐτοῦ ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἔσαν χώραν πᾶσιν ἢ ὡφὴν λεγομένην Ἐπίτροπον (apud ¹ Eustathium ἡπειρον) μετεκάλειεν Ἀσίαν. Sed hæc, uti & cetera omnia istius autoris ex primo intuitu fabulam sapiunt. Liceat nihilominus hic notare, Artes Telesmanicas, quæ à Zabiis (de quibus vide ^m Hottingerum, & ⁿ Clarissimum Pocockium) originem habuere, tam antiquas non fuisse, nec in Græcia ante Apollonii Tyanei tempora unquam notas. ^o Bochartus Asiam dictam vult à ^πη, quod dimidium & etiam medium sonat, quia media est inter Africam & Europam: quod falsissimum est, Asia enim non est inter Europam & Africam, sed à latere utriusque. Becmannus Asiam ab ^πη ignis derivat, quia in ea regione ignis à Magis colebatur. Sed nugæ hæc, ineptiæ, nec nostrâ observatione digna, si non à viris summæ famæ & doctrinæ traderentur. His igitur rejectis, verissimum videtur solam Lydiam, quæ & Mæonia, ^p antiquitus Asiam appellari, sicut ea ^q sola Africæ pars, in qua sita erat Carthago, primo Africa dicebatur, indeque nomen processu temporis ad denotandam totam continentem transiisse: & hæc est ^r Eratosthenis doctissimi inter antiquos Geographos opinio. Lydia autem Asia dicebatur, ^s ab Asio quodam, qui in ea regione olim regnabat (hoc enim circa tempora belli Trojani non inusitatum fuisse in iis Asiæ partibus virorum nomen, testatur ^t Homerus) ^u urbs etiam erat in Lydia sub Tmolo monte sita ab hoc Asio condita, ab illiusque nomine Asia appellata, eique & fluvio Caystro vicini erant, ab eodemque Asio sic denominati ^x, Ἀσίοι λειµῶνες, quorum ^y Homerus & post eum ^z Virgilius meminere, in iisque ^a usque ad Strabonis tempora, qui sub ^b Augusto floruit, sacellum huic Asio consecratum ab incolis ostendebatur. Sardibus etiam ^c Herodoti temporibus tribus erat Asias, quam Lydi ab hoc eodem Asio ^d sic appellatam dicebant, eumque & Regem suum & nominis Asiæ, quod tertiæ tunc orbis parti inditum fuit, autorem fuisse contendebant. Sed non nisi multis post Asium seculis nomen Asiæ in tam latâ acceptione notum fuit. Asius enim soli Regioni cui imperabat Asiæ nomen indidit, secundum morem

^h In Asia. ⁱ In Scholiis ad Dionysii Afri περιήγησιν. ^j In Scholiis ad Dionysii Afri περιήγησιν. ^k In Historia Orientali. ^l In Specimine Historiæ Arabicæ. ^m In Geographia Sacra. ⁿ Demetrius Sceptus apud Strabonem lib. 13. Apollonii Rhodii. Scholiastes vetus ad lib. 2. Eustathius ad Homeri Il. β. pag. 365. ^o Vid. Casauboni notas ad Strab. lib. 1. pag. 44. col. 2. ^p Apud Strabonem lib. 1. Vide Casauboni notas ad illum locum. ^q Eustathius ad Homeri Il. β. pag. 254. Phavorinus in Asia, & Etymol. magn. ^r In eo enim legimus de Asio Hyrtaci filio Arisbæ Rege qui Trojanis auxilium tulit, & de Asio Hecubæ fratrem. ^s Stephanus Byzantinus in Asia. Etymol. magn. & Phavorinus ad eandem vocem. ^t Eustathius ad Homeri Il. β. pag. 254. Etymol. mag. in Asia cō λειµῶνι. Strabo lib. 14. ^u Hom. Il. β. v. 461. ^v Georgicorum lib. 1. Æneid. lib. 7. ^w Strabo lib. 14. ^x Vide lib. illius 17. pag. 829. Vide etiam notas Casauboni ad lib. 12. Strabonis & quæ idem Criticus notis suis de Strabone & scriptis illius præmisit. ^y Herodot. lib. 4. ^z Herodot. ib.

tunc temporis apud omnes fere Reges usitatum, qui quam subito in aliqua regione regnum adepti essent, abolito antiquo nomine eam à suo denominabant. Sic Attica * sub Aëtæo Rege Aëtica, sub Cecrope Cecropia, & sub Cranao Cranaa dicebatur, quo exemplo etiam post Asiæ obitum, eadem Regio, quam ille à suo nomine Asiam appellabat, † mox Mæonia, & deinde ‡ Lydia à successoribus illius denominabatur. Sed antiqui Græci Asiæ nomen retinebant, eoque solam eam regionem, quæ ab Occidente mari Ægæo, ab Oriente monte Tmolo terminata, fluvios Mæandrum, & Caicum interjacet, denominarunt. Postea vero, sub Gygis posteris, Mermnadis dictis, ut auctum erat Lydorum imperium, sic latius etiam extendebatur Asiæ nomen, donec tandem temporibus Cræsi, quicquid cis fluvium Halym & Taurum montem, & mox, cum eo victo quicquid Lydi tenuerunt, Persico Imperio adjungeretur, totum illud & quicquid aliud Orientis erat trans Hellespontum & mare Ægeum situm, apud Græcos inceperat Asia appellari. Non tamen desit Lydia (intra cujus terminos Ioniam & Æolidem comprehendimus) stricte semper eo nomine dici, atque ideo sic habet Euripides in Bacchis,

Ἀσίας ἀπὸ γαίης ἰερόν Τμῶλον
ἀμείψασα.

Et Eunapius in vita Aëdesii de Sosipatra, feminâ quâdam doctâ, dicit, quod erat ex ea Asia, quæ circa Ephesum est, per quam currit fluvius Cayster. Et habet † Hieronymus *Asia Regio, quæ vocatur minor, undique circumdata est mari; sed specialiter ubi Ephesus civitas est, Asia appellatur.* Et hanc solam Eusebius in Ecclesiastica Historia per nomen Asiæ, quod in ea sæpius occurrit, videtur denotare, & non Asiam Proconsularem, ut † plerique interpretantur; Libro enim quinto cap. 1. & cap. 14. Phrygiam ab Asia distinguit, Phrygia autem Asiæ Proconsularis pars. Nec huic obstat, quod lib. 3. cap. 31. & lib. 5. c. 9. idem scriptor Hieropolin, quæ intra Phrygiæ limites fuisse putatur, urbem Asiæ dicat. Cum enim † Strabo tradat terminos Lydiæ, Cariæ, Phrygiæ, & Mysiæ, postquam hæ regiones Romanis suberant, quod illi non per regiones, sed per conventus seu præfecturas Provinciam dividerunt, tam implicatos fuisse, ut discerni nequirent, incertum inde factum videtur, an urbs Hieropolis ad Phrygiam, an ad Lydiam, † cum inter utramque sita fuit, pertineret: atq; ideo bene possumus opinari, eam à nonnullis huic regioni, ab aliis alteri attributam fuisse; ab Eusebio autem intra Lydiæ terminos existimatam fuisse non dubito, præsertim cum * Laodiceam, intra cujus conventum seu præcinctum hæc urbs erat, in Lydia sitam inveniamus. Et non tantum Eusebius, sed omnes fere alii Christiani scriptores per Asiam stricte dictam solam Lydianam intelligunt, quod ideo ab iis factum videtur, quod hoc nomen in ea sola significatione in sacris scripturis invenitur. Quotiescunque enim ibi occurrit, stricte sumitur pro aliqua parte Asiæ Minoris, atque ideo vel pro Asia Lydiana, quæ ex sola Lydia cum Ionia, & Æolide constabat, vel pro Asia Proconsulari, inter cujus terminos præter Asiam Lydianam etiam Caria Phrygia & Mysia continebantur. Sed in Actis Apostolorum cap. 2. com. 9. & 10. Asia à Phrygia, & cap. 16. com. 6. & 7. à Phrygia & Mysia, & cap. 20. com. 16. & 17. † à Caria distinguitur: sola igitur relinquitur Lydia cum Ionia & Æolide (quæ etiam intra Lydiæ terminos ponuntur) quam nomen Asiæ in iis ceterisque Sacræ Scripturæ locis potest denotare, in eaque significatione in Apocalypsi Johannis hoc nomen accipiendum est, † quoties ibi septem Asiæ Ecclesiarum fiat mentio, omnes enim hæ, † Ephesus scilicet, Smyrna, Per-

* Vide notas ad Ep. 1. Chronici Marmorei. † Herodot. lib. 1. & lib. 7. Diodorus Sic. lib. 4. Dionysius in Periegesi. Strabo lib. 13. Plinius lib. 5. c. 29. Stephanus Byzantinus. † Herodot. lib. 7. † In locis Heb. in Act. Apost. † Vide Valesium in notis ad Euseb. lib. 5. cap. 23. † Lib. 14. † Stephanus Byzantinus dicit, ἡ ἐκείνη πόλις μετὰ τὴν Φρυγίαν καὶ Λυδίαν πάλιν. † Vide quæ infra habemus. † Miletus enim ibi ponitur extra Asiæ terminos, Miletus autem urbs Cariæ. † Cap. 1. Com. 4. & 11. &c. † Apocalyp. cap. 1. com. 11.

gamus, Thyatira, Sardes, Philadelphia, & Laodicea, in Lydia sitæ fuerunt; de Pergamo enim ^a Xenophon & ^b Aristoteles, de Epheso Scylax Charyandensis & ^c Herodotus, de Sardibus Philadelphiâ & Thyatirâ ^d Ptolomæus, de Smyrna ^e Aristoteles & Scylax Charyandensis, de Laodicea (quamvis hunc & alii Caria & alii Phrygiæ ob terminorum confusionem attribuunt) Stephanus ^f Byzantinus testantur. Et sic etiam Act. Apost. cap. 19. com. 27. ubi de Diana dicitur, *quam Asia tota & orbis terrarum colit*, in omnibusque item aliis Sacrae Scripturae locis nomen Asiae est intelligendum; in eaque sola significatione in plerisque antiquis historicis, priusquam Romani exercitus Hellepontum transissent, Asia, quoties stricte dicitur, accipienda est. Cum vero Romani Duce Scipione ^g Antiocho victo hanc Asiam occupassent (à qua Scipio denominatus est Asiaticus) eam Regibus Pergamenis dedissent, quicquid deinde hi reges tenuerunt, inceptorat extenso nomine Asia stricte appellari: atque ideo cum Romani ^h ab Attalo horum regum ultimo regni illius hæredes scripti illud in Provinciæ formam redegerint, Asiam Proconsularem nominabant, eaque est, quæ apud ⁱ Strabonem & ^j Ptolomæum Asia *Ἰδία καὶ Λυδία* dicitur, quam ^k Cicero ex Caria, Lydia, Phrygia, & Mysia constare dicit, quæ eadem etiam sub Augusto, cum Provinciæ Romani Imperii de novo ordinatæ essent, illius partes fuere. Dicit enim ^l Strabo eam tunc continere totam illam Asiam, quæ cis Halym & montem Taurum erat, præter Galatiam, Bithyniam, Propontidem (cum Ponto) & regiones quæ ^m Amyntæ regi paruerunt, iis igitur subductis remanent in Asia Proconsulari ex Regionibus, quæ ab ⁿ Onuphrio illi Provinciæ assignantur, Lydia scilicet, Ionia, Phrygia, Caria, Mysia, & Hellespontus Proconsularis (lege Consularis, ^o Hellespontus enim nunquam fuit Provincia Proconsularis, sed Consularis) eademque hæ sunt, è quibus Cicero supra dixit Asiam Proconsularem constare; Ille enim sub Lydiæ nomine Ioniam etiam & Æolidem, sub Mysiæ utramque Mysiam, & sub Phrygiæ utramque Phrygiam designabat. Nam Ionia & Æolis intra Lydiæ terminos continebantur, ut supra diximus, & sicut ^p Phrygia, sic etiam ^q Mysia erat major & minor. Phrygia major erat è parte Lydiæ Orientali versus septentrionem usque ad Bithyniam, versus Austrum usque ad Lyciam & Cariam extensa; postea (circa Constantini tempora) ^r in Phrygiam salutarem, cuius Metropolis erat ^s Synnada, & in Pacatianam, cuius mentio est ^t in subscriptione ad Epistolam Pauli ad Timotheum, dividebatur, ^u Phrygia Minor Hellesponto, mari Propontide, & fluvio Æsepo, quo ^v à Mysia Minori & sinu Adramyttico, ^w quo à Mysia Majori dividitur, undique terminata, quicquid antiquitus erat Priami regnum, continebat, & sub Romanis etiam ^x Epictetus, & ab Hellesponto, ad quem sita erat, Phrygia ^y Hellespontia, & à Troade Metropoli illius (cujus frequens mentio in ^z Sacris Scripturis) ^{aa} Troas dicebatur. Inter utrasque has Phrygias à fluvio Caico, qui ^{ab} Lydiam è parte septentrionali terminabat, versus septen-

^a De Expedit. Cyri lib. 7. ^b In libro *Ἐπὶ θαυμασίῳ ἀναστροφῇ*, dicit enim ibi, *ὅτι τῆς Ἰδίας μετὰ τοῖς τοῖς Ἰβήροις*. ^c Lib. 1. ^d In Geographicis. ^e Lib. 3. de Poetica apud Plutarchum de vita & Poesi Homeri. ^f Ptolomæus in Geographicis. ^g Vide Subscriptionem ad Epistolam Timothei à Græca Ecclesia additam. ^h In *Ἀποδοκεία*. ⁱ Liv. lib. 37. Polyb. Leg. Ecl. ^j Strabo lib. 13. Justin. lib. 36. L. Florus l. 2. c. 20. ^k Lib. 13. &c. ^l In Geograph. ^m In oratione pro Flacco. ⁿ Lib. ult. in ipso fine. ^o Quænam erant regiones quæ Amyntæ paruerunt, vide Strabonem lib. 12. ^p Commentar. de republica Romana, lib. 3. pag. 378. Edit. Franc. an. 1597. ^q Vide Notitiam Imperii Orientalis, & notas Pancirolli, cap. 101. ^r Strabo lib. 12. Ptol. lib. 5. c. 2. Dionys. Afer. Diodor. Sic. lib. 18. Liv. lib. 38. ^s Ptol. lib. 5. c. 2. ^t Notitia utriusque Imperii, sect. 2. & 15. Editionis Latbiana. ^u Concil. 5. collat. 8. ^v A Græca Ecclesia hæc subscriptio addebatur. (Cujacius in Exposit. Novel. 145.) Priusquam enim Constantinus Imperii Provincias de novo ordinasset, earumque novas instituisset divisiones, nunquam auditum fuit Phrygiæ Pacatianæ nomen. Illud à Pacatiano, qui Constantini temporibus Vicarius Britannia (vide cod. Theod. lib. 11. Tit. 7.) & postea præfectus Prætorio Orientis fuit (Theod. cod. l. 10. Tit. 15.) putatur originem habuisse. Ex nova hac divisione ortum fuit, quod Laodicea, quæ Lydiæ urbs erat, in hac subscriptione Metropolis Phrygiæ Pacatianæ dicitur. ^w Strabo lib. 13. ^x Homerus apud Strabonem lib. 13. ^y Strabo ib. pag. 583. ibi enim dicit Promontorium Lædum terminum Phrygiæ Hellesponticæ Australis fuisse, illud autem in Sinu Adramyttii ostio erat. ^z Strabo lib. 2. pag. 129. & lib. 12. pag. 563. & 571. ^{aa} Diodor. Sic. lib. 18. Liv. lib. 38. Strabo lib. 13. ^{ab} Act. Apost. 16. com. 8. & 11. & cap. 20. com. 5 & 6. & 2 Epistol. ad Corinth. c. 2. com. 12. & 2 Epist. ad Tim. c. 4. com. 13. ^{ac} Strabo lib. 13. ^{ad} Herodot. lib. 6. & 7. Strabo ib. 12. pag. 576. & 571.

trionem usque ad Mysiam Minorem extendebatur Mysia Major, quæ ab Olympi montibus in ea sitis ^b Mysia Olympea appellabatur. ^c Mysia autem minor, cujus Metropolis erat Cyzicus, ad ipsam Propontidem sita fuit, à Phrygia Minori seu Epicteto fluvio Æsepo determinata. Utræque hæ Mysiæ constituebant regionem, ^d quæ, ut à Mysia seu potius Mæsia ad fluvium Istrum in Europa sita distingueretur, Mysia Hellespontia dicebatur, ^e è qua & Phrygia Minori Hellespontia etiam dicta constabat Provincia, quæ post Constantini tempora, quod sub Consulari regimine erat, Hellespontus Consularis appellabatur, eaque est quam Onuphrius in Catalogo regionum Asiæ Proconsularis supra citato per Hellespontum Proconsularem videtur denotare: ideoque ibi etiam Mysiam nominat, quod forte Hellespontum Consularem (quam ille Proconsularem vocat) pari errore è sola Phrygiâ Hellespontia seu Troade putabat constituisse. Hæ sunt regiones, quas Asia Proconsularis à morte Attali Regis Pergameni usque ad Constantini tempora per an. circiter 450 limitibus nunquam mutatis continebat, eamque & ab Asia Lydiana, & ab Asia Magna continente bene distinguit Aristides Rhetor. dum de urbe Smyrna dicit, ^f Καθαρῶς ἑξέφανε ὅσοις τις παρ' αὐτῆς τῆς Ἀσίας χώσμος ἦν, λέγω δ' ἐν τῇ μεγάλῃ Μαιάνδρου ποταμῷ, ἐδ' ὅσων ὁ τῆς ἡγεμόνων ἡμῶν κληρῶ. οὐκ ἔσται, ἀλλ' ἦν ἑξ' ἀρχῆς Ἕλληνες πορσεῖον Ἀσίαν, πορσηγόρδιον δ' ἐν ἡπειρὸν ἀναφερόντως αὐτῆν ἡγεμόνων, i. e. secundum Canteri versionem, Perspicue apparuit quantum esset ipsa (Smyrna scil.) ornamentum Asiæ, non ejus quidem, quæ usque ad Mæandri fontes protenditur, nec quantam Prætorum (seu potius Proconsulum) complectitur jurisdictio, sed quam initio Græci Asiam dixerunt, ac de tribus mundi partibus continentem præcipue appellarunt, ubi eum per Asiam, quæ ad Mæandri ripas exporrigitur, Asiam Lydianam, per Asiam, quæ erat ἡγεμόνων κληρῶ, Asiam Proconsularem, & per alteram Asiam tertiam tunc orbis partem evidenter apparet intelligisse. Et hæ solæ erant nominis Asiæ acceptiones, quæ & illius temporibus notæ erant, postea vero orta etiam est Diœcesis Asiæ. Constantinus enim cum Imperii Provincias de novo ordinasset, ^h quicquid penes Romanos erat trans Hellespontum & mare Ægæum Proconsuli Asiæ, & tribus Comitibus (qui, quod sub dispositione erant Præfecti prætorio Orientis, Vicarii etiam nuncupati fuere) commisit regendum, easque Regiones, quæ his Comitibus suberant Diœceses appellavit, inter quas una fuit Diœcesis Asiana, quam supra diximus per nomen Asiæ apud scriptores etiam denotatam fuisse, ceteræ duæ Pontica & Orientalis dicebantur; Diœceses autem definiente ⁱ Balsamone erant, αἱ πολλὰς ἀπαρχὰς ἔχουσαι ἐν αὐταῖς. Multas enim illæ continebant regiones. In Asiana primo hæ fuerunt ^l Pamphilia, Pisidia, Lycia, Lycaonia, Hellespontus Consularis (quæ ex utraque Mysia & Phrygia Minori constabat) Phrygia Salutaris, Phrygia Pacatiana, Caria, & Insulæ, quarum Hellesponto, Cariâ, & utraque Phrygiâ Salutarî scilicet & Pacatianâ ab Asia Proconsulari detractis, illa Provincia ab eo tempore inter angustiores terminos coarctata ^m solam Asiam Lydianam, Lydiam scilicet Ioniam & Æolidem, & postea cum Lydia etiam Diœcesi Asianæ Imperante Arcadio adjecta esset, tantum ⁿ Ioniam & Æolidem continebat. Lydia autem videtur Diœcesi Asianæ ideo adjecta fuisse, ut compensatio fieret pro Hellesponto, quæ Imperante ^o Theodosio Arcadii patre, & Insulis, quæ forsan eodem tempore à Diœcesi Asianâ abstractæ dispositioni Proconsulis Asiæ subiciebantur, quorum ille has per Præsidem, qui Rhodi sedem habuit, illam per Consularem regebat; & secundum hanc distributionem quæ diu in

^b Herodot. lib. 7. Strabo l. 12. ^c Ptol. lib. 5. c. 2. ^d Galen. de sanitat. tuend. lib. 5. ^e Vide Notitiam Imperii, & notas Pancirolei. Et etiam L. Offic. Hellesponti. L. de Offic. com. sac. Patrimon. ^f In φησὶ Σμυρναῖα. ^g Maxime enim floruit temporibus M. Aurelii & Commodi Imperatorum, ut ex illius orationibus passim apparet. ^h Imperii notitia. ⁱ In Concil. Chalcedon. can. 9. ^l Notit. Imperii, sect. 2. Edit. Lab. ^m Eunapius in vita Maximi dicit Asiam Proconsularem, cum Clearcho suberat, (c. e. Imperante Valente) à Pergamo usque ad Cariam extensa è parte Orientali Imolo monte terminatam fuisse, intra hos autem terminos Lydia, Ionia, & Æolis continebantur. ⁿ Atque ideo Palladius in vita Chrysostomi, & ex eo Georgius Alexandrinus de Synodo agentes sub Chrysostomo A.D. 401 celebratâ Episcopos Asianos à Lydianis distinguunt. ^o L. Offic. Hellesponti C. de Offic. Sacri Patrimon.

Imperio immutata videtur mansisse in Notitia Imperii sub dispositione Asiæ, Asia, Hellespontus, & Insulæ; & sub dispositione Vicarii Dioeceseos Asiæ¹ Lydia, Caria, Phrygia Salutaris, Phrygia Pacatiana, Lycia, Lycaonia, Pisidia, & Pamphylia numerantur. E ceteris duabus Dioecesibus, quæ trans Hellespontum erant, Pontica² Bithyniam, Galatiam, Paphlagoniam, Honoriam, Galatiam salutarem, Cappadociam primam, & secundam, Armeniam primam, & secundam, Helenopontum, & Pontum Polemoniacum, Orientalis Paletinam, Syriam, Arabiam, Mosopotamiam, Phoenicem, ³ Osrohoenam, Iauriam, Ciliciam, & Cyprum insulam continebant. E duabus igitur Dioecesibus, Asianâ scilicet, & Ponticâ, & Provinciâ Proconsulari Asiæ, si è Ponticâ utramque abjicias Armeniam, & earum loco Ciliciam & Isauriam è Diocesi Orientali assumes, constabat ea Asia, quæ minor dicitur. Ducta enim à Tarso Ciliciæ ad Themiscyram lineâ, quâ Geographi versus Orientem hanc Asiam terminant, intra eam provincias, quas ei assignamus, invenies contentas; Asiam scilicet Proconsularem, Diocesin Asianam totam, & Diocesin Ponticam, si Armenias auferas, cum Ciliciâ etiam & Isauriâ, quæ Dioeceseos Orientalis partes fuere. Hæc Asia maxime apud Geographos nota erat, & postea, cum Diocesi Orientali⁴ à Saracenis occupata ea totum erat, quod in Oriente habuerunt Imperatores Græci, * ipsa tandem *ἀνατολικὴν δῆμα*, i. e. Orientalis Provincia, & *Ἀνατολία*, & tandem corrupte omiſsa prima litera *Νατολία*, seu Natolia, quo nomine apud modernos nostros Geographos cognoscitur, inceperat appellari. Hæ sunt variæ nominis Asiæ acceptiones, quas explicandas suscepimus, in quânam earum sumendum sit nomen † *Ἀσίας* quod in hoc Marmore bis habetur, jam restat inquirendum.

Nomen † *Ἀσίας* in latissima acceptione pro eâ, quæ jam quarta est orbis pars, minime in hoc Marmore acceptum fuisse nemo potest dubitare. Nec Asiam minorem, cum ea esset apud solos Geographos nota, atque ideo in nullis Imperatorum legibus, aut decretis invenitur, per nomen Asiæ in hac inscriptione denotatam fuisse omnino est probabile. Dioeceseos Asiæ nomen, cum hoc Marmor exaratum fuit, nondum notum erat; Constantino enim Imperante, ut supra diximus, primo ortum fuit; eo autem Marmor antiquius esse inde apparet, quod in eo Smyrna dicitur *Νεωχόρῳ Σεβαστῶν*; illius enim Imperatoris temporibus abolitâ Idololatriâ desinebant Civitates gloriari se Augustalium⁵ ædituas fuisse. Vel igitur de Asia Proconsulari, vel de Asia Lydiana nomen Asiæ hic intelligendum est, cujus Smyrna urbs pulcherrima, maxima, splendidissima, & Metropolis fuisse dicitur. Cum autem ut supra diximus, ante Constantini regnum, & ut infra indicabimus, post Adriani tempora hoc Marmor exaratum fuit, eoque intervallo maxime per ora hominum ferebatur Asiæ Proconsularis nomen; nullam aliam Asiam in hoc Marmore credo intelligi. Publicum enim hoc Pshephisma erat. In eo igitur Asia in illa sola significatione, quâ publice nota, & in publicis per ea tempora decretis & edictis usitata fuit, accipienda est. A morte autem Attali Regis usque ad Constantini tempora Asiæ nomen strictè dictum pro sola Asia Proconsulari publice in omnibus Edictis & Decretis usitatum fuisse satis evidens est, cum in ea sola significatione Dominis Romanis notum fuerit, sub quibus per ea tempora omnes hujus Provinciæ partes sic eâdem politiâ, ejusdem Magistratus consuetudine, a communibus festis, ludis, & sacrificiis quotannis celebratis sic unitæ fuerant, ut non tantum in unam Provinciam, sed etiam in unam quasi

¹ Notit. Imp. sect. 15. Ed. Lab. ² Notit. Imp. sect. 16. ³ Notit. Imp. sect. 13. ⁴ Strabo lib. 2. & lib. 11. ⁵ Vide Elmacini Historiam Saracenarum, Abul Pharagium De Dynastiis, Eutychium Batr e dem in Annalibus Ecclesiasticis in vita Omari Chalifæ, & Cedrenum in vita Heraclii. * Constantinus *ἡμετέων*. ⁶ Vide Eusebium in vita Constantini, & Socratem, & Sozomenem, & Theodoretum in lib. 1. Hist. Ecclesiast. ⁷ Consule Occonem de Numismatibus, in eoque sæpius invenies civitates Asiæ ante Constantini tempora nunquam post gloriari se *Νεωχόρους* fuisse. * *ἡγετον τῆς Ἀσίας* à tota Provincia Proconsulari celebratum fuisse infra ostendam.

Regionem coalescebant; atque ideo ^b Strabo, qui Augusto, & ^c Ptolomæus, qui Antonino Imperantibus floruerant, eam *Ἀσίαν ἰδίως καλεῖσθην* vocant, ut quæ maxime proprie eorum temporibus illo nomine nota fuerat; & in hac significatione Tacitus nomen Asiæ accipit, ^d cum dicit undecim Asiæ civitates coram Senatu certasse, in quam earum Templum Tiberio statueretur; harum enim urbium Ilium in Phrygia, Magnesia & Halicarnassus in Caria extra limites Asiæ Lydianæ fuerunt. Sed maxime de hac re valet Aristidis autoritas, quoniam ipse Smyrnenfis fuit, & eo tempore (^e Antoninis scilicet Imperantibus) floruerat, quo credo hoc Marmor exaratum fuit, quem, dum hæc eadem, quæ in Marmore habentur, de urbe Smyrna prædicat, eam scilicet fuisse, ^f *Ἀσίας κῆσμον*, ^g *Ἀσίας πόλιν*, & *Ἀσίας Μητρόπολιν*, in iis locis Asiam Proconsularem intellexisse satis constat, cum ^h in alia oratione in qua his simillima de eadem urbe repetit, dicat Chios, Teios & Erythras, quæ in Ionia, & Halicarnassum, quæ in Caria sitæ fuerunt, inferioris Asiæ partis urbes fuisse. Secundum illum igitur pars superior erat Mysia & Phrygia, atque ideo per nomen Asiæ totam Provinciam, quæ tunc suberat Proconsuli Asiæ intelligit, nec aliquam aliam in hac inscriptione denotatam fuisse omnino dubito. Smyrnam igitur totius Asiæ proconsularis pulcherrimam, maximam, & splendidissimam fuisse gloriatur Marmor. ⁱ De hac urbe tradit Aristides, quod à Tantalò primum sub monte Siplylo, deinde à Theseo propius mari, & postremo ab Alexandro in eo ubi nunc est loco condita fuerat. Ex aliis autem colligo autoribus, eam ab ^l Ephesiis primo conditam fuisse. Ephesi enim urbis regio erat ^m Smyrna, secundum plerosque à Smyrna ⁿ Amazone, quam volunt hanc urbem occupasse, appellata. ^o Porro qui eam incolebant in coloniam emissi Smyrnâ, ei urbis Ephesi partis è qua migraverant cognominem, ad Meletem amnem condidere, ^p quæ postea ab Æolibus occupata, multis illuc ex Æolicis civitatibus deductis colonis magnum accepit incrementum, & ad hoc respexisse videtur Eusebius, ^q ubi dicit regnante Athenis Thersippo Smyrnam in urbis modum ampliatam fuisse, quamvis in assignando tempore paululum aberraverit. Thersippus enim, ut in Canone Chronico infra in parte secundâ videre possis, Homero recentior fuit; priusquam autem hic Poeta nascebatur, Æoles Smyrnam occuparunt: cum iis enim, qui ex Æolicis civitatibus ad Smyrnam incolendam mittebantur, ^r è Cuma migravit Critheis Homeri mater, è furtivo concubitu tunc gravida, & paulo postquam Smyrnam advenerat Homerum peperit ad ripas Meletis amnis, qui Smyrnam præterfluit, atque ideo ille primo Melesigenes dicebatur, postea vero cum oculos amisisset, inceperat Homerus appellari. ^s Qui Smyrnam ante Æolensium adventum incoluerunt, inde pulsi Colophonem fugerunt, in eamque urbem recepti, ibi ipsi & posterius eorum diu manebant, donec tandem cum aliis Colophoniis ^t per seditionem inde iterum exacti, in partem urbis à Smyrnanis, oblitis hos esse, quos eadem olim expulerant, recepti fuere; sed antiquæ injuriæ, magis quam novi beneficii memores, observato tempore, quo Smyrnæ omnes extra mœnia Baccho Sacra peragebant, eam urbem, unde olim expulsi fuerant, ^u portis contra hospites suos clausis, sibi iterum vindicarunt; ab eoque tempore, inito cum Ionibus foedere, Smyrna pro civitate Ionicâ, cum prius Æolica esset, cœperat reputari, ^x & ad commune Ionum concilium, & commune festum Panionium dictum admissa, numerum duodecim Ionicarum civitatum explebat, inter easque satis celebris fuit usque ad tempora Gygis Lydorum regis: ^y ab eo autem diruta, &

^b Lib. 12. pag. 577. dicit enim ibi, *Ἀπᾶμεια ἰσὺν ἐμπόριον μέγα τῆς ἰδίως καλεῖσθην Ἀσίας*, Apamia autem Phrygiæ urbs. ^c Ad finem lib. 8. Geograph. ibi enim dicit, *ἡ ἰδίως Ἀσία ὅ ἢ ἡ Φρυγία*. ^d Lib. 4. c. 55. & 56. Annal. ^e Nonnullæ enim illius orationes erant coram M. Aurelio dictæ. ^f In *ᾠσεφονητικῇ Συμυρναϊκῇ*. ^g Ib. ^h Ad Imperatores Romanos de casu Smyrnæ terræ motu dirutæ. ⁱ In orationibus sæpe. ^l Strabo lib. 14. pag. 634. ^m Strabo ib. Eustathius ad Dionys. Afr. *περίληψιν*, ad ver. 428. Plinius lib. 5. cap. 29. ⁿ Idem Autores ib. vid. etiam Salmasium in notis ad Solinum, p. 808, 809, &c. ^o Strabo lib. 14. pag. 634. ^p Strabo ib. Herodot. lib. 1. Pausanias in Achaicis. ^q In Chronicis. ^r Herodotus in vita Homeri. ^s Strabo lib. 14. ^t Compara Herodot. lib. 1. cum Strabone lib. 14. p. 624. & Pausan. in Achaicis. ^u Herodot. l. 1. Pausan. in Achaicis. Strabo lib. 14. ^x Idem Autores, ib. ^y Strabo lib. 14. pag. 646.

in formam pagi redacta per 400 deinde annos, nec antiquâ gloriâ, nec urbis nomine recuperatis, satis obicura mansit; atque ideo nulla illius ^a in antiquis Græcis historicis mentio. Cum autem Alexander contra Persas profecturus in has Asiæ partes transisset, ^a in somnio, ut dicunt, monitus hanc urbem instauravit, novamque Smyrnam à veteri circa ^b 20 stadia propius mori dissitam in eo quo nunc est loco condidit, quæ ab eo tempore primo ^c Antigonis & Lyfimachi Alexandri successorum impensis (qui tantum hujus urbis incremento addidere, ut pro conditoribus illius à nonnullis reputantur) ipsorum deinde civium curâ, & Romanorum tandem benevolentia, ^d quibus hæc urbs semper fuerat fidelissima, sic continuo aucta & ornata fuit, donec tandem Strabonis temporibus ^e ipso teste facta erat, ut de eâ gloriatur Marmor, *παντὶ καλλίστη*. Et sic testatur ^f Lucianus: *Ἰωνικῶν πόλεων καλλίστην Σμύρναν*, & Plinius eam alterum Asiæ lumen dicit. Smyrnæ autem pulchritudinem maxime admiratur & optime describit Aristides Rhetor, qui ipse Smyrnenfis fuit, eamque vocat, ^h *Ἰωνίας Στέφανον Ἀσίας ἡρώων, καὶ περιήγημα ὁλοκράτους Ἑλλάδος*, & *ἡς ἀγαλλμα*, additque insuper, ⁱ *οἷμα ἢ πινθε πόλεως ἥτις φαίνεται κατ' ἐρετὸν, ὅσῳ ὁ Σπέρων φασὶ Ἀριάδνης, καὶ ἄλλα ἔδωκα ποταμῶν τε καὶ ζώων, ὅσα πρὸς Νεῶν ἐπιμήδην, καὶ ὅτι ἂν φαίνεται νικῶσα, ἕτω μοι δοκεῖ πεφυκέναι ὁρμαίνον πόλεως ἥτις, καὶ ὅτε τῷ πολίτῃ ποιητῷ περιμνησὶν ὡς οὐδέ τι, ἕτε ἄλλης πέχνης εἰς ἱππικόν, ἀλλ' αὐτὴ πρὸς ἐξέρεϊν ἔρωτα αὐτῆς πᾶσιν ἀνδράποισι, καὶ αὐτὴ καταναγκάζειν, ὁφθαλμοῖς ἐλθὼντα πέδοντα, τίεται γὰρ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, ἀνδρὸς ὅρας ἀφίξεισι διηγερέας, ὅσῳ ἢ καὶ μικρὸν πολιοῦσα, ἀλλὰ εἰσάπαξ ἀνασχέσει καὶ ἡς, &c.* i. e. Interprete Cantero, si enim alicujus imago urbis in cœlo deberet apparere, velut Ariadnes aiunt coronam, aliaque tum fluviorum, tum animalium diis dilectorum simulacra, hanc equidem (scil. Smyrnam) existimo ceteris prælatam iri, adeo videtur exemplar quoddam urbis esse, nec vel Poetâ cive, vel aliâ ad commendationem arte indigere, cum ipsa sui amorem omnibus conciliet, ac præ se cogat oculos non aures delectans: etenim supra mare extensa est perpetuum emittens pulchritudinis florem, quasi non paulatim constituta sit, verum tota simul è terrâ emerferit, &c. Hactenus de tota urbe: singularum etiam illius partium admirandam pulchritudinem & splendorem idem Rhetor summis laudibus describit, tam in oratione de Concordia ad civitates Asiaticas, quam in ea unde hæc quæ modo citata sunt transcripsimus; in quâ etiam de pulchritudine simul & magnitudine urbis, hæc subjungit, ^l *Οὐ πρὸς ἀνάγκην, ἔδ' ἡπειρωμῶν πὸ μέγα ὅλο παρεχόμενη, ἀλλὰ πανταχῶς πολλὰ καὶ ὡρμηλὴ καὶ ἔστιν αὐτῇ πὸ μέγα ὅλο ἡρώων, ἔδ' ἂν φαίης πόλεις ἥτις καὶ μικρὸν διεσπαρμμένας, ἀλλὰ μίαν μὲν πολλῶν ἀντίρροπον, μίαν δ' ἐν ὁρμαίνον, καὶ σύμφωνον αὐτῇ, καὶ ὅσῳ ἀνδράποισι ὅσα συμβαίνοντα τῷ ὅλῳ τὰ μέρη παρεχόμενη, &c.* i. e. Interprete Cantero, Magnitudinem vero non pro necessitate, vel occasione sortita est, sed ubique ampla, sibi que similis conspicitur, & magnitudinem pro incremento pulchritudinis habet, neque multas esse urbes dixeris dispersas, sed unam multis respondentem, eamque sibi conformem, & concordem, nec aliter atque in humano corpore aptas toti partes exhibentem, &c. Ita ut hujus inscriptionis Autor non vane & sine aliis ei suffragantibus gloriatur Smyrnam omnium Asiaticarum urbium *πρώτην καλλεῖ καὶ μεγάλῃ καὶ λαμπερώτατην* fuisse.

Καὶ Μητροπόλεως τῆς Ἀσίας. Vox *Μετροπόλις* non hic eâ, quâ olim significatione accipienda est. Primo enim eæ solæ urbes, quæ aliis præbuerant originem, respectu illarum, quasi earundem matres, *Μητροπόλεις* vocabantur. Et

^a Nec in Thucydide scilicet, nec in Xenophonte, nec Diod. Sic. ^a Pausan. in Ac'haicis. Strabo lib. 14. p. 634. Aristides in *μνηστικῇ ἐπὶ Σμύρῃ* aliisque item orationibus. ^b Strabo lib. 14. pag. 646. ^c Strabo ib. ^d Polyb. in Excerpt. Legat. 25. & 36. Tacit. Anal. lib. 4. cap. 56. ^e Lib. 14. pag. 646. ^f In Imaginibus ^e Lib. 5. cap. 29. ^h *ὡς ὁ Θεοφάνης καὶ Σμυρναῖος*, aliisque autem orationibus. ⁱ *Ἐν Σμυρναῖος πολίτῃ*. ^l In *Σμυρναῖος πολίτῃ*.

sic apud ^m Thucydidem Corinthus Corcyræ, & apud ^a Dionysium Halicarnasseum Alba Romæ Μητροπόλεις dicuntur; & non tantum urbes, sed etiam Regionem, unde coloniæ progressæ alicui civitati aut genti originem præbuerunt, respectu earum sic vocatas invenimus. ^o Apud Strabonem enim Dryopidem Regionem Theſſaliæ tetrapolin sub Oetæis montibus sitam Dryopû, qui in Peloponneso habitabant, Μητρόπολιν fuisse legimus, ^p & Dionys. Halicarnasseus habet Μητρόπολιν γῆν. Frequentius vero, & significatione magis propria solæ civitates respectu Coloniarum Metropoles dicebantur. Sed cum apud antiquos Græcos hæc Metropoles Regionum, in quibus sitæ erant, semper urbes primariæ essent, in iisque omnes publici conventus, concilia, sacrificia pro totâ gente facta, & festa communia celebrarentur, inde obtinuit tandem, sub Romanorum scilicet imperio, cum hic honos non antiquissimis civitatibus, sed maximis & opulentissimis deferretur, ut quæcunque civitas alicujus Provinciæ regionis aut præcinctus, constituto ibi prætoris tribunali, facta erat primaria, quamvis nuperrime condita nullas emisisset colonias, mutuato ab iis titulo, qui antiquitus erant primariæ, Metropolis diceretur. Et ea sola significatione videtur hæc vox Romanis nota fuisse, atque ideo in eorum ^a numismatibus nonnullas civitates simul Colonias & Metropoles appellari invenimus, ^r aliasque, quam primum conditæ fuerunt, hoc titulo insignitas, ^s ἡ πρώτη πόλιν τῆ Ἰωνος καλεῖται Ῥωμαῖοι, & non tantum civitates gentis alicujus aut præcinctus primas, sed alias etiâ sub primis constitutas, si modo insigniores & bene frequentatæ essent, Metropoles dictas notat Commentator in ^t Cod. Theodos. eoque forsan sensu Philadelphia & Thyatira, quamvis nullius præcinctus primæ essent, Metropoléων titulos habuere, eorumque ideo Episcopi in ^a Apocalypsi inter Metropolitanos Asiæ numerantur.

In quam harum vocis acceptionum Smyrna Metropolis dicitur, non difficile est investigare. In prima enim Smyrna minime Metropolis fuit, cum omnium Ionicarum civitatum ^a recentissime fuerat ab Ionibus habitata. Nec vero in secunda totius Asiæ, quia usque ad Constantini tempora in Romanis Provinciis, & sic etiam in Asia multæ Metropoles erant æqualis dignitatis, nec priusquam ille Imperator Romanum Imperium de novo ordinasset, in singulis Provinciis una tantum erat, ubi Prætor omnibus Provincialibus jus dicebat, Metropolis, ^r sed singulæ Provinciæ in multas jurisdictiones, quæ Conventus dicebantur, divisæ fuerunt, in singulisque earum una erat urbs ceteris insignior, quæ primis nostrorum in Anglia comitatum oppidis (quæ **The Assize Towns** vocantur) non dissimilis Conventus caput fuit, ad quam Prætor seu præfectus, eodem modo, quo ad ea prima Comitatum oppida apud nostros Judices Itinerarii, statim anni temporibus ^a veniebat ad dicendum jus illius conventus incolis, qui sub ejus adventu omnes ad eam urbem congregati fuerunt, indeq; tota Regio unde hæc occasione conveniebant, Conventus dicebatur: maxime vero proprie & frequentissime urbs in qua hic congressus seu conventus celebratus fuerat eo nomine denotata erat, quæ cum jurisdictionis cujus incolæ ad eam conveniebant, fuit semper urbs primaria esset, etiam Metropolis vocabatur. Atque ideo bene observat doctissimus ^a Scaliger, voces Conventum & Metropolin promiscue acceptas fuisse, & Conventum Uticensē apud Tertullianum nihil aliud quam Uticæ Metropolin significasse. Tales Metropoles seu Conventus in Gallia Ammianus Marcellinus 12. Sextus Rufus 14. recensent. In Hispania Plinius lib. 3. multas numerat, uti & in

^m Lib. 1. ^a Lib. 3. ^o Lib. 9. ^p Lib. 1. ^a Vide Spanhemium de usu & præstantia numismatum lib. 9. pag. 877, &c. ^t Sic Cæsarea Capadociæ, & Cæsarea Philippi, quæ Augusto Imperante conditæ fuere in illius, & Tiberii Nummis Μητροπόλεις dicuntur. ^s Procopius de ædif. lib. 5. c. 4. ^r Tom. 5. pag. 41. col. 2. ^r Cap. 1. ^a Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. Pausan. in Achaicis. ^r Vide Plin. lib. 3. & l. 5. ^a Vide Budzum in not. in Pandact. & Calvin. Lex. Jur. C. in conventus. ^a In notis ad Euseb. Chron. ad annum MXXXI.

Asia lib. 5. inter quas una erat ^c Smyrna, quæ jurisdictionis seu præcinctus qui Australem Æolidis & Septentrionalem Ioniæ partes continebat, caput fuit. Et hoc solo sensu, eo scilicet quem supra de secunda vocis acceptione agentes explicavimus, hanc urbem hic in Marmore, ut & alibi, in ^d numismatibus scilicet, eam aliasque Asiæ civitates Metropoles dictas fuisse evidentissimum est. Nullo enim alio modo explicandum est, quomodo Smyrna, Pergamus, Laodicea, Sardes, Ephesus, aliæque inter ejusdem Provinciæ Asianæ limites sitæ Metropoles possunt appellari. Errat igitur ^e vir Clarissimus, qui ut explicet quomodo Smyrna & Ephesus, quæ utræque erant Ioniæ civitates, Metropoles fuere, huic Asiæ, illi Ioniæ primatum attribuit. Sed si Ephesus Asiæ prima esset, cur non etiam Ioniæ? Hoc enim negare, idem mihi videtur, ac si dicerem Londinum Angliæ, non vero Mediæ saxæ, aut Lutetiam Galliæ, non vero Insulæ Franciæ urbes Primarias fuisse. Præterea quis unquam dixerat Smyrnam totius Ioniæ Metropolin fuisse? Omnium Ionicarum civitatum ^f recentissima hæc & nuperrime in Communitatem recepta, atque ideo summo inter eos honore indignissima. Nunquam Ioniæ civitates Smyrnæ festa, aut sacrificia communia, aut publica de rota gentè concilia habuere; hæc enim Ephesi semper & celebrata fuerant: ubi etiam erat insignissimum ^h Dianæ Templum omnibus Ionibus commune, ad quod illi, eodem modo quo Judæi ad Templum Hierosolymitanum, ad deam colendam conveniebant, atque ideo hæc sola, quamdiu libera erat Ionia, illius gentis Metropolis fuit; postea vero, quum Romani rerum potiti essent, ⁱ Asia non per Regionēs, sed Conventus dividebatur, & non quæ olim Regionum, sed quæ horum conventuum capita fuerant, Metropoles deinde dicebantur: ob quarum dignitatem ^l cum Episcopi, qui in iis sedebant, præminentiam quandam supra Episcopos inferiorum civitatum (his sponte concedentibus) adepti fuerint, omniumque Controversiarum, quæ in minoribus per singulos conventus seu jurisdictiones Ecclesiis ortæ erant, ob tantum eo tempore, quo Prætor jus dicebat, Christianorum ad Metropolin congressum, quos in iis dirimendis consulere, & determinationis testes adhibere poterant, iudices maxime idonei semper existimarentur; inde Episcoporum Metropolitanorum nomen & autoritas in inferiorum civitatum Episcopos habuit originem, quæ in Ecclesia Christiana valde antiqua erat, atque ideo ^m in Apocalypsi omnes Asiæ Lydianæ Ecclesiæ per septem Metropolitanas repræsentantur. In Asia autem Proconsulari multo plures fuere Metropoles, quæ omnes diu erant dignitate pares, nullâ earum à dominis ⁿ Romanis aliis prælatâ, atque ideo sæpe inter eas erant controversiæ de Primatu, ut ^o ex Dionis Chrysostomi, & ^p Aristidis orationibus, quas ad eas sedandas dixerant, apparet; atque inde est secundum ^q nonnullos, quod multæ eorum in antiquis numismatibus se ^r *πρωται τῆς Ασίας* gloriantur, quia scilicet hunc titulum nulli datum omnes arrogabant. Alii autem ^s *πρωτην τῆς Ασίας* opinantur idem esse ac *Μητρόπολιν τῆς Ασίας*, easque civitates, quæ in numismatibus *πρωται τῆς Ασίας* dicuntur, revera eo tempore, quo ea numismata cusa fuerant, totius Asiæ Metropoles fuisse: & sic vocem interpretatur ^t Vir Clarissimus supra laudatus, atque ideo dicit Smyrnam totius Asiæ Metropolin fuisse, quia Smyrnæi in Marmore Arundeliano nondum edito *πρωτοι τῆς Ασίας* dicuntur. Sed si ad hoc Marmor, aut ad Marm. 143, aut ad Append. Marm. 15. (quæ Marmora Arundeliana sunt & ante hoc tempus inedita) ut credo respiciat (nam inter Marmora Arun-

^c Lib. 5. cap. 29. ^d Vide Oconem & Goltzium. ^e Cl. Isaacus Vossius in Epist. secunda ad Rivetum. ^f Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. Pausan. in Acbaicis. ^g Diodor. Sic. lib. 15. Dionys. Hal. lib. 4. ^h Strabo lib. 14. a. que. ⁱ Strabo lib. 13. p. 629. ^l Vide Armachanum in Geographica disquisitione de Asia, & in lib. de Or. gin. Metropoli anorum, & Hammondum de Scismate, aliosque. ^m Cap. 1. ⁿ Primo enim Antoninus Ephesum prætulit. Ulpian. in L. observare D. de Offic. Procons. ^o Orat. 34. ^p Orat. de Concordia. ^q Vide Spanhemium de usu & præstantia numismatum. ^r Cl. Vossius in Epistola secunda ad Rivetum.

deliana, quæ Academiæ nostræ dedit honoratissimus Comes Marefcallus, in nullo alio aliquid tale invenio) fœdissime iterum errat, quia in his Smyrna non dicitur absolute, *πρώτη τῆς Ασίας*, sed *πρώτη τῆς Ασίας καὶ μέγιστη*, i. e. pulcherrima & maxima. Quin ego numismata in quibus Asiæ civitates *πρώται τῆς Ασίας* dicuntur, aliter interpreto. Hæc enim numismata eodem modo quo talia hisce nostris temporibus, non nisi magnis solemnitatibus aut ob actos Triumphos, aut Imperatorum nuptias, aut Templorum consecrationes, aut aliqua alia occasione, quam aut inscriptio, aut figura plerumque indicabat, celebratis edita fuere. In Asia autem frequentissimæ horum edendorum occasiones erant festa communia, & publica Sacra: atque ideo in plerisque Asiaticorum numismatibus Civitates, à quibus causa erant, ^s *Νεωχόροι* dicuntur, quia scilicet ea, cum hæ alicujus festi aut Sacri certaminis in Imperatoris aut numinis alicujus honorem celebrati curatrices essent, in vulgus spargebantur. Maximum autem in Asia Festum, & ob cujus celebrationem præcipue Asiæ civitates *Νεωχόροι* dicebantur erat *Κοινὸν τῆς Ασίας*, i. e. Commune Asiæ: hoc enim in honorem Imperatoris celebratum fuit ab omnibus Asiæ Proconsularis incolis, atque ideo civitas ad quam ad hoc festum celebrandum conveniebant, quod, hoc totius Provinciæ ad eam facto congressu, honorem, qui inter civitates Asiæ summus erat, consecuta earum Metropolews vice fungeretur, omnium primatum pro eo tempore sibi vindicans, ea tum in vulgus spargebat numismata, quibus se *πρώτην τῆς Ασίας* gloriabatur, atque inde est, ^t quod nunc Ephesus, nunc Smyrna, nunc Pergamus in antiquis numismatibus hoc titulo insigniuntur; in omnibus enim his, ceterisque aliis Provinciæ civitatibus Metropolitanis observato quodam cyclo, per vices celebratum fuit, *Κοινὸν τῆς Ασίας*. Smyrnæ Marmor. III. & Marmor Farnesianum apud Gruterum, & Epistola Ecclesiæ Smyrnenfis de Martyrio Polycarpi, Ephesi Act. Apost. cap. 19. & Euseb. lib. 4. cap. 13. Pergami Aristidis Orat. ad civitates Asiæ de Concordia, & in Phrygia Synnadæ scilicet aut Apamiæ ejusdem Aristidis Orat. Sac. 4. habitum fuisse testantur. Hæ igitur civitates, cum in iis hic conventus celebratus fuerat, totius Provinciæ, aliis autem temporibus tantum suarum jurisdictionum seu Conventuum, Primæ & Metropoles fuere. Per *Μητροπόλεως τῆς Ασίας*, igitur in Marmore intelligendum est, Smyrnam non totius Provinciæ Metropolin, sed tantum unam inter illius Metropoles fuisse.

Καὶ τοῖς Νεωχόροι τῆς Σεβαστῶν καὶ τὰ δῶματα τῆς ἱερᾶς συγκλήτης Imperatoribus Romanis per Imperii Provincias decernente Senatu Aras & Tempia posita fuisse, & Sacros Ludos in eorum honorem institutos, & Historici, & alia prisca ævi monumenta testantur. Hoc olim in Romæ urbis dominæ honorem primo ^x à Smyrnenfibus, & deinde ^y ab Alabandensibus factum fuit, ab illisque ei summa adulatione Tempia & Aræ ponebantur, Ludique Anniversarii ut Deæ in eorum civitatibus celebrati fuere. Postea vero cum Roma inceperit servire, ad Imperatores hic cultus translatus fuit, ^z qui primo in partem honoris, qui huic urbi olim dabatur, admissi illum tandem soli habuere. Hoc autem initium habuit temporibus Augusti, qui post victoriam Actiacam ^a Ephesiis, Nicæis, Pergamenis, & Nicomediensibus Romæ urbi & patri Julio conjunctim Tempia ponere, & Sacros ludos celebrare iis petentibus concesserat. Quod postquam semel factum fuerat, Provinciæ exemplum secutæ per omnium deinde Imperatorum tempora fere usque ad Constantini Regnum ^b magno sæpe conatu petiere, & pro summo semper beneficio habuere sibi jus dari, Imperatoris, qui tunc regnabat, Aras & Tempia in aliqua suarum urbium consecrare, ubi communi nomine populi totius Provinciæ honoris ejus causa & sacra facerent, & Ludos ederent. Tale Templum

^s Vide Occonem & Goltzium de numismatibus. ^t Vide eosdem Autores & Spanhemium de usu & præstantia numismatum, lib. 9. ^x Tacitus Annal. lib. 4. ^y Dio. lib. 43. ^z Dio lib. 51. ^a Dio ib. ^b Vide Casauboni notas ad Monumentum Antyanum.

Lugduni in Gallia erat Augusto consecratum, & ara ad quam sexaginta populos ad ludos in ejus honorem celebrandos convenire solitos refert Strabo. Tale etiam Athenis eidem Augusto ^d Reges focii coeperant extruere; Tale ^e Tiberio ab Asianis Smyrnæ, Tale ^f Adriano ab Ægyptiis Alexandria, & in aliis Provinciis, alia tam his quam aliis Imperatoribus posita fuere tanto quidem studio & adulatione, ut earum urbium incolæ, qui hujusmodi Tempia apud se haberent, non alio magis nomine superbirent, quam quod essent istorum νεοφύτων numinum æditui, & Ludorum, qui in eorum honorem edebantur, curatrices. Atque inde est, quod Smyrna hic in Marmore, uti & etiam ea, aliæque Asiæ civitates, quæ aut Tempia imperatoribus consecrata, aut jus ludos in eorum honorem edendi habuerunt, in antiquis & nummis toties se Νεωχόρῳ fuisse gloriantur. ^h Νεωχόρῳ enim est ædituus, quem Titulum Smyrnæi tunc primo obtinuisse videntur, cum ⁱ Templum in honorem Tiberii condendi privilegium, quod à Senatu Provinciæ Asiæ datum fuerat, illi præ omnibus aliis Asianis ejusdem Senatus decreto obtinuerunt. De voce Νεωχόρῳ plura legas in iis quæ infra annotantur ad Marmor 28.

Κόσμος ^g ἡ Ἰωνίας, eandem Smyrnam Κόσμον ^h ἡ Ἀσίας, apud Aristidem oratorem ⁱ in loco, quem de pulchritudine Smyrnæ agentes supra citavimus, invenies appellatam.

De tempore, quando hoc Marmor exaratum fuit, jam restat inquirendum. Observat Seldenus in notis ad Marm. XXVIII. post Gallieni tempora desisse civitates se Νεωχόρῳ appellare. Gallieno igitur antiquius Marmor, in quo eo Titulo Smyrna insignitur, & tertia vice habuisse dicitur: atque ideo Adriano, cum illius tempore secundâ tantum vice Smyrna Νεωχόρῳ esset, recentius fuisse indicat Marmor XXVIII. Cui vero hujus intervalli parti prima Marmoris consecratio assignanda sit difficilius est determinare. Si post Terræ motum, qui Imperantibus M. Aurelio & L. Vero, ^m Smyrnam totam destruxerat, aliquid ab antiqua illius urbis pulchritudine & magnitudine, ut credo detractum fuisset, ante hunc Terræ motum ex eo, quod Smyrna hic dicitur, πρώτῃ ^g ἡ Ἀσίας καλεῖται καὶ μεγάλῃ; & si per Μητρόπολιν ^h ἡ Ἀσίας intelligendum sit hic Smyrnam gloriari se primam totius Asiæ Metropolin fuisse, ut nonnulli scio sunt interpretaturi, ante Antonini Edictum, ⁿ quo sancivit omnium Asiæ Metropoleων primam fore Ephesum, atque ideo circa initium illius Imperatoris conjectarem hoc Marmor primo positum fuisse.

^c Lib. 3. ^d Suetonius lib. 2. ^e Tacitus Annal. l. 4. ^f Vide Casauboni notas ad Spartianum de vita Adriani. ^g Vide Occonem & Goltzium. ^h Vide Phavorinum in Νεωχόρῳ. ⁱ Tacitus Annal. lib. 4. ^j In ἀρχαῖᾳ Σμυρναϊκῇ. ^m Aristides in μεγάλῃ καὶ Σμύρῃ. Syncellus pag. 353. ⁿ Ulpian L. observare D. de Offic. Procons.

III.

C. Ant. Septimii Publii Citharœdi Victoriæ.

Γ.ΑΝΤ.ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
 ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
 ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ' ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
 ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
 ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η' 5 17 ΑΔΡΙΑΝΙΑ
 ΡΩΜΗΝ Β' ΠΟΤΙΟΛΟΥΣ Β' ΝΕΑΝΠΟ
 ΛΙΝ Γ' ΑΚΤΙΑ Β' ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ
 ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ' ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
 ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑ
 ΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ' ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
 ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β' ΠΥΘΙΑ
 ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
 ΕΦΕΣΟΝ:: ΕΦΕΣΗΑ ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ
 ΕΠΙΔΑΥΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
 ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣ'ΑΝΘΙ
 ΝΟΝ ΤΡΑΛΛΕΙΣ ΠΥΘΙΑ ΜΕΙΛΗ
 ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ Β'
 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
 ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ
 ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
 ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ' ΑΙΔ. ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
 ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
 ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΝ ΙΕΡΟΝΕΙ
 ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
 ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ
 ΠΑΤΕΡΑ.

Idem, cum versione.

Γ. Αντ. Σεπίμιος Πόπλιος (ναῖος
 Περγάμηνος ἢ Σμυρναῖος ἢ Αθην-
 ἢ Εφέσιος κιθαρῳδὸς μόνος ἢ
 πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος νικήσας
 τὰς ὑπογεγραμμένους ἀγῶνας·
 Σμύρναν Ολύμπια Η' 5 17 Ἀδριάνεια
 Ῥώμην Β', Ποπόλεις Β, Νεανπό-
 λιν Γ', Ἀκτια Β', τὴν ἐξ Ἀργεὺς Ἀσ-
 πίδα, Νέμια Γ', πάντας καθέξης.
 Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας, Πέργα-
 μον Αὐγέστεια Γ', Τραιάνεια,
 Ἀσκληπεία, Κομόδεια Β', Πύθια
 τὰ ἐν Δελφοῖς, Ἐφεσον Ἀδριάνεια,

C. Ant. Septimius Publius, Per-
 gamenus, Smyrnæus, Athenien-
 sis & Ephesius, Citharædus,
 solus & primus, qui post homi-
 nes natos vicit subscripta cer-
 tamina. Smyrnæ Olympia Η
 5 17, Adrianalia Romæ II, Pu-
 teolos II, Neapolim III, Ἀῖτια
 II, ex Argis clypeum, Nemea III,
 omnia ordine continuo. Smyr-
 næ commune Ἀσίæ, Pergami
 Augustalia III, Trajanalia, Æsc-
 culapia, Commodalia II, Py-
 thia in Delphis, Ephesi Adria-
 Εφεσον

Ἐφέσον :: Εφεσῖα, Βαβυλλῖα,
 Ἐπίδωρον Ἀσκληπεία, Ἀθῆνας
 Ἀδριάνεια, Σάρδεις Χρυσάνθι-
 νον, Τράλλεις Πύθια, Μίλη-
 τον Διδύμεια, Ῥόδον Ἀλεῖα Β',
 Λακεδαίμονα, Μοθυτιναίαν.
 Σεματικὸς δὲ καὶ Ταλαπαιεύς
 πάντας ὅσους ἡγωνίσσατο
 ὑπὸ Φωκασκόν Γ'. Αἰλ. Ἀγαθήμερον
 Εφέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ
 Περγάμηνον κιθαρωδόν, ἱερωνεί-
 κην καὶ μελοποιὸν ἐνδοξόν, πρὸς
 πάντα εὐνῆν γένόμενον ὡς φύσει
 πατέρα.

nalia, Ephesi :: Ephesia, Bar-
 billea, Epidauri Æsculapia, A-
 thenis Adrianalia, Sardis
 Chrysanthinum, Trallibus Py-
 thia, Miletu Didymela, Rhodo
 Halia II, Lacedæmonem, Man-
 tineam. Omnia proposita præ-
 mia sua habuere & fuere diffi-
 cillima. Certavit sub modera-
 tore C. Ælio Agathemero E-
 phesio, Smyrnæo & Pergame-
 no, Citharædo, Hieronice, &
 modis faciendis clarissimo, in
 omnibus benevolo; non aliter
 ac si naturalis pater fuisset.

Notæ ad C. Ant. Septimii Publii Citharædi Victo-
 rias, seu Marmorum Oxoniensium III.

E Vanuere ex Marmore, superiores elementorum septem primorum
 apices. Sed ex reliquiis inferiorum conjecturâ Γ. ANT. ΣΕΠ. sub-
 stituimus. Hujusmodi autem ἀναγραφὴ καὶ ἱερωνείκων, qualis erat in
 agonibus Μουσικῆς Septimius noster Publius, Λιδινῆ seu *Saxæ Hiero-*
nicarum descriptiones, ut vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres.
 De eis autem videtis Scholiastem ad Pindari Olympiorum oden 7. & Marmor.
 10. pagina 40. præter ejusmodi alia aliquot apud Lipsium & Gruterum.

Περγάμηνον, καὶ Σμυρναῖον, καὶ Ἀδριανῖον, καὶ Εφεσῖον. A plurium civi-
 tatum populis civitate donatus, tot habuit denominationes tum hieroni-
 ces hic, tum moderator ejus C. Ælius Agathemerus. Sic Artemidorus &
 Daldianus erat & Ephesius, uti ipse testatur Onirocriticon, lib. 3. cap. 67.
 Sic alii.

Σμύρναν Ολύμπια Η η 17 Bini scilicet Smyrnæ erant, sub Adriano, ago-
 nes Olympici seu quinquennales, id est, Olympia bina, præter ea, quæ, pro
 Communis Asiæ votis, ibi sæpius celebrari solita, de quibus etiam mox. Ea
 quæ sic simpliciter dicta sunt, atque ea quæ Olympia Adriania, ab Adriano
 nempe sive instituta, sive concessa, nuncupabantur. Neque hæc alia, ni fal-
 lor, fuere, ab ἀγῶνι illo ἱερῷ Smyrnæorum, cujus, sub sequentis Inscriptionis
 finem, mentio est. Frequentia autem ejusmodi agonum à gliscente provin-
 ciarum, postquam servituti egregie litare cœperant, adulatione sub Octavio
 duxit initium. Suetonius in ejus vita, cap. 59. *Provinciarum pleraque, super*
templa & aras, ludos quoque quinquennales pene oppidatim constituerunt. Ex in-
 dulto nimirum aut jussu Principali constituerunt provinciæ, urbes, oppida.
 Unde indiscriminatim sive à Principe, sive à Provinciis, urbibus, oppidis,
 certamina instituta fuisse sæpius dicebatur. De binis quæ diximus Smyrnæ
 Olympiis

Olympiis vide V. Cl. Claudium Salmasium ad Adrianum Spartiani. Adi item Hermodori illam Farnesianam, quæ habetur in Lipsii Aucario & apud Gruterum est, pag. 314. & Philostratum in Polemonis Sophistæ vita, præter Pausaniam in Eliacorum primo & Philippi epigramma quod citat Petrus Faber Agonistici libro 3. cap. 27. Sed vero fallitur eruditissimus Faber, capite præcedente, ubi Farnesianæ inscriptionis *πᾶς Ἀδριανία* de ludis in Antinoi honorem institutis intelligenda esse, persuasum habet. Erant sane in Antinoi honorem ludi gymnici alibi instituti. Atqui non Adriania dicta sunt, sed Antinoeia, de quibus etiam postea. Quid vero sibi heic velint notæ illæ *Η Ή* omnino nescimus nos. Nodum mihi hætenus inextricabilem, solvant eruditiores. Prima earum ita typis repræsentari debuit, ut superior, quæ transversa est linea, sinistro *τ* & *Η* apici conjungeretur, ac si *Τ* & *Η* in unum coaluissent. De secunda figura, quæ sive *πρὸς ἑβραϊστικῶς* sive Hebraico non profuse est dissimilis, & non semel in sequentibus etiam iterari videtur, vide, si placet, Gruterum in Inscriptionibus pag. 585. 2. & Nicolaum Alemannum ad Procopium pag. 42. Sed nos heic planissime cæcutimus, quod fateri, ubi aliter non suppetunt vires, nunquam pudet.

Ἀδριανία Ῥώμῃ Β'. Romæ, Athenis, Ephesi, Adrianalia vicit Septimius, quod testatur Marmor. Passim ferme certaminum sibi cognominum Autor fuit Adrianus. Xiphilinus; *ἡ ποίησις, ἡ διατεταμένη ἀγωνία, ἡ περιπόλιος, ἡ πόλις.* Id ipsum Spartianus; *In omnibus pene urbibus & aliquid edificavit, & ludos edidit.*

Ποπόλις Β'. Apud Puteolos Adriani memoriæ sacravit Antoninus Pius *quinquennale certamen & Flamines & Sodales, & multa alia quæ ad honorem quasi numinis spectarent*, quæ verba sunt Spartiani. Illud *Εὐσεία* in Farnesiana dicitur seu Pialia, & certamen erat iselasticum. Hieronicis nempe jus erat singulare, dirutâ parte mœnium, pompâ in urbem invehî. Videsis Casaubonum & Salmasium ad Spartiani extremum, & Josephum Scaligerum 5. de Emendatione Temporum, pag. 447. Melphitana autem, quâ ad hanc rem utuntur, inscriptio est apud Gruterum pag. 254. n. 4. *Ἀγὼν ἐν Ποπόλοις* hic memoratur etiam in Stationariorum Tyrriorum Epistola, quem Gruterus habet pag. 1105. Stadium item hujus Agonis innuit Artemidorus Onirocriticorum lib. 1. cap. 28. ubi *Εὐσεία τὰ ἐν Ἰταλίᾳ ἀχθίνται ὑπὸ βασιλέως Ἀντωνίνῳ ἐπὶ τῷ πατρὶ Ἀδριανῷ* memorat, de cursore verba faciens, qui per infœmum se luminibus orbatum esse vidit, atque victor evasit.

Νεανπόλις Γ'. *Σέβασα* seu Augustalia agon hic dictus in Farnesiana, ut *Σέβασα ἐν Νεαπόλει*, &c. Quinquennalis item erat & Octavio à Neapolitanis, ut videtur, sacratus. Memoratur Statio, Suetonio, Senecæ. Consule si plura velis, P. Fabri Agonistici 3. cap. 26. & Scaligerum loco jam citato. Adde Julium Cæsarem Capacium Historiæ Neapolitanæ, lib. 1. cap. 15.

Ἀκτῖα Β'. Agon in Actio Apollini sacer erat; quem post victoriam Actiacam, conditâ urbe Nicopoli, instauravit Augustus; testibus Strabone & Dione. Videsis Fabrum loco nunc supra dicto, & Scaligerum 5 de Emendatione Temporum, capite de primo Agone Actiaco.

Τὴν δὲ Ἀργυρῶς ἀσπίδα. Etiam Nemeos ludos ab Argivis celebrari solitos esse, in quibus cum clypeis decurrebant armati, constat; quales *ἀσπιδοδρόμους ὀπλίταις δρόμους* vocavit Pindarus Isthmiorum primo. Romæ item in vinea Cardinalis Carpenfis *τῷ δὲ Ἀργυρῶς ἀσπίδι τρεῖς*, corona circumdatum exhibet saxum quadratum. Vide Pausaniam in Eliacorum primo, Hyginum Fabula 170, & 273. quem in hujus agonis nomine depravatam recte emendavit V. Cl. Joannes Meursius in Græcia Feriata, verbo *Ηραία*. Eum item ibi consule. Adde Agonistici P. Fabri libri 2. caput 23. præter Farnesianam illam seu Hermodoti, apud Gruterum, inscriptionem.

Σιῶραν

Σμύρναν ἡγινὸν Ἀσίας. Commune scilicet Asiæ, quod ex pluribus eisque celebrioribus Asiæ civitatibus conflatum; velut ex Ephesiis, Smyrnæis, Pergamenis, Milesiis, aliis, qui concordiam foventes & societatem, & sacris eam firmare studentes, communia Asiæ sacra certamina in urbe, de qua sive in comitiis omnium convenerat, sive aliter decretum erat, celebrabant. Atque hisce præfuere puto, Asiarchæ; de quibus ad Marmor proximum. Ita nummum Caracallæ interpretatur Scaliger 5. de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ. ΑΙΝ. ΦΙΛΙΠΠΟ. ΠΥΘΙΑ. *Communia*, inquit, *tria*, (unde unum item confectum) *Thraciæ celebrabant Pythia Thracia*. Vide in Farnesiana, Σμύρναν ἡ. ἡγινὰ Ἀσίας δῖς. Et ἡγινὲ ἡρῶ Κρητῶς habetur agōn quinquennaliis apud Gruterum pag. 1094, 5. Certamina hæc Communis Asiæ ipsissima esse, τὰ ἡγινὲ Ἀσίαν Ολύμπια, apud Philostratum in vita Polemonis Sophistæ, vix dubitare queo, pace viri doctissimi qui ad Spartianum hæc eadem esse cum Adriani Olympicis ibi institutis obiter affirmat. Neque obest quod Polemoni & posteris ejus datum sit Adrianeis, *Πρόξενον* seu præsidere, & quod præfedit postea πρὸς ἡγινὲ Ἀσίαν. Decreto civitatis duntaxat Smyrnensis est perpetua illa præsidendi Adrianeis prærogativa data. Sed Communis Asiæ sacris Commune item Asiæ tantum, aut Senatusconsultum Romanum, aut rescriptum principale, non civitas aliqua singularis eum præficere, puto, potuit. Communia autem Asiæ sacra hæc fuere, opinor, uti alia sæpius apud Græcos, Majora & Minora. Majora quæ pentæterica. Minora quæ Annua. De hac distinctione, uti etiam de ἡ. ἡγινόις, in Farnesiana, paulo post plura.

Πέργαμον Αὐγύστεια Γ'. Postquam Pergameni Templum Augusto sacraverant, etiam iis permissum est ut sacros ludos, honori ejus ampliando, instituerent. Ita Dio lib. 51. Hi Augustalia seu Αὐγύστεια dicta, adeoque quod in Farnesiana legimus, Ο' μοίως ὅν Σμύρνη Ολύμπια ἢ Ἀδριανία Ολύμπια, Πέργαμον Αὐγύστεια τρεῖς, vertendum est, *Similiter in Smyrna, Olympia, & Adrianalia Olympia, Pergamo Augustalia* 3. Neque erat sane cur de Augustalibus illis, quæ plane Pergami collocantur, ita sollicitus esset vir magnus in 5. de Emendatione Temporum. Qui item alii sive Farnesianam edidere, sive vocabula, quæ adtulimus, citarunt, male hætenus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 109. legimus ex Sepulchro quod via Appia, 7. ab urbe miliari, visitur, Πέργαμον καὶ Παρθενία. Adjecta est corona hederacca.

Τραϊάνεια. Spectacula, Parthica dicta, sacravit Adrianus Trajano, teste Xiphilmo. Ea Romæ celebrari solita. Gymnasium etiam erat Romæ, Trajani opus, architecto Apollodoro. Utrum ad hoc an ad illa Trajanalium nomen heic spectet, non liquet.

Ασκληπεία. Horum item in Farnesiana mentio. Et Μεγαλοασκληπείων Γυμνασίων in alia, apud Gruterum pag. 410. n. 3. Atque etiam Æsculapia Smyrnæ fuisse videntur. Aristides in Oratione sacra prima. Ἐδούκην ὡς ὅν Σμύρνη πρὸς Ἐστίαν πρὸς Ζηνάϊ πρὸς ἱερῶ τῷ Ασκληπιῷ ἡρῶ ὅν πρὸς Γυμνασίῳ. Tam Gymnasium quam Templum in Gymnasio extructum Æsculapio forsan sacrum ibi erat.

Κομώδεια Β'. Commodaliorum seu Κομοδείων mentio in Saxo Venetiis. Corona nempe ipsum vocabulum ΚΟΜΟΔΕΙΑ circumdat, sub Epigrammate in Achiristi athletæ honorem. Vide Gruterum pag. 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurrunt. Instituta forte à Severo Imperatore Commodum in Divos referente.

Ἐφεσον Ἀδριάνεια. Ut Smyrnæ Adrianalia Olympia erant, ita Ephesi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omnino præterquam in Farnesiana; ubi habemus, Ἐφεσον Γ'. Ἀδριάνεια Ολύμπια.

Ἐφεσον: Ἐφεσῖα. In Festis deorum cognominibus enumerat Julius Pollux lib. 1. Ἀρτίμις & Ἀρτιμία & Ἐφέσια. Vide item Meursium in Græciæ Feriæ lib.

lib. 3. de Ephesiis. Sed an ad hoc Dianæ festum agon hic spectet, non constat.

Βαρβιλῆα. In Farnesianæ inscriptionis Editione Gruterianâ legimus BAB-BIAΔHA quod ipsum in Lipsianâ, unde sumtum est, punctulis subnotatur, ac si de lectione inter exscribendum dubitatum fuisset. Marmor nostrum BAR-BIAΔHA habet manifesto, quod ut in BABBIAΔHA sive quadratarii, sive exscriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non minus nescimus unde nomen hoc natum, quam hanc veram Marmoris nostri lectionem esse certo scimus. Vide ipsius Auctarium pag. 57. Hactenus Seldenus. Sed quod de origine nominis & agonis Barbilleorum proficitur seignorasse vir eruditissimus, ex excerptis è Dione à doctissimo Valesio postquam Seldenus hæc scripserat editis quam optime explicari potest; in illis enim de Vespasiano hæc leguntur, πού τι Ἀγερῶν οὐκ ἔστι Ρώμης ἐξέλεον, καί τι πᾶσι τοῖς ἀγῶσι αὐτῶν χράμεναι, ὥς καὶ ἔστι Βαρβιλίον πᾶσι ἀνδράσι βιαιότερον ἀγῶνα τοῖς Ἐφεσίοις ἰσχυρὸν ἀγῶνα συγχρησάμεναι, ὅπερ ὑδὲ μᾶλλον πόλει ἐνεμῆν, i. e. Astrologos etiam urbe expulit, etsi peritissimis eorum uteretur, ut in gratiam Barbillii cujusdam Astrologi Ephesiis sacrum Agonem celebrare concesserit, quod nulli alii civitati indulgit.

Ἐπίδαυρον Ἀσκληπεία. Hæc memorat etiam Farnesiana. Alibi occurrere non memini.

Ἀδριανὰ Ἀδελφάνεια. Adrianalia Athenis habentur in Inscriptione illa de Achiristo apud Gruterum pag. 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Eusebium 2147, sed emendatiorem in Salmasii Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis sacratum est, Panellenion dictum, atque is ἐπ' αὐτῷ, seu *juxta idem* (ut scribit Xiphilinus) Certamen instituit quod ipsa Adrianalia heic fuisse existimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum esse censendum sit video, tametsi, eo quod Fanum Panellenium dicebatur, ideo & agonem cognominem fuisse velit vir doctissimus. Memorantur, opinor, hæc sacra certamina cum aliis in Farnesiana Hermodori; Ἐ Παναθῶναια, Ολύμπια, Γαυμελῶναια, Ἀδριανεία, &c. Viro summo qui tum in libris de Emendatione, tum ad Eusebium, quatuor hæc vocabula unum agonem, adeoque ipsa tantum Adrianalia Athenis denotasse vult, nullus assensum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magis innuuntur; atque omnia Athenis peracta. Per ἑ. παναθῶναια Panathenæa Pentaeterica, seu majora intelligo. Nam Minora (quæ & vetustiora erant) quotannis, seu post minorem periodum elapsedam, celebrabantur. De utrisque vide quæ supra notantur in Notis Historicis ad Græcorum Epochas, præter Harpocratonem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demosthenis adversus Midiam. Ut igitur justâ Certaminis distinctione expressior honoris Victori fieret accessio, Ἐ Παναθῶναια dici videntur, pro Πενταετηρικῆς seu *quinquennialibus*. Neque ab alia ratione opinor πᾶσι, postea postea in eodem Saxo præfigitur τοῖς κρηναῖς ἔ. Ἀσίας. Quemadmodum enim Panathenæa (quo nomine signanter dicta sunt sacra Atheniensium, seu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant, & majora quæ etiam quinquennialia; ita etiam in Asia minori, quæ Atticos mores plerunque imbiberat, Communia sentiendum est sacra ad eundem modum quandoque divisa esse. Et Panionium, pro communibus Ionum sacris non dissimili notione legitur apud Philostratum in vita Apollonii lib. 4. cap. 2. Ita fit ut ἑ. κρηναῖς Ἀσίας, pro quinquennialibus Communibus Asiæ capienda sint, non pro quinque communibus seu Civitatibus Asiæ, ut volunt aliqui. Ita recte à minoribus etiam determinata sunt. Olympia, quæ in Farnesiana hoc loco sequuntur, Atticæ item erant, uti etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum seculis plurimis anteverunt. Vides Scholiastem ad Pindari Olympionicon Odem 7. Quia & Adrianalia ibi, Atticæ similiter puto erant, sed Athenarum nomine ideo forte minime notata quod, post Panathenæorum

men.

mentionem, cetera, quæ continenter sequuta sunt, ad Athēnas pertinere, neminem dubitaturum non immerito senserit is qui conscripsit.

Σαρδαις Χρυσάνθινον. Etiam Chrysanthina Sardis occurrunt in illa Hermodori. Item Nummus Alexandri Mammeæ F. habet, ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod ex Occone discimus. Id ipsum innuit Martianus Jurisconsultus ubi Certaminis Chrysanthiani meminit, L. 24. D. de Annuis legatis, "Cum erat certa pecunia, inquit Martianus, id est cœntum reipublicæ Sardoniorum (in nonnullis Editionibus Pandectarum, male legitur Sardinianorum) relicta per quadriennium Certaminis Chrysanthiani, Divus Severus & Antoninus rescripserunt videri perpetuam pensationem reliquisse testatorem per quadriennium, non in primum quadriennium. Sed Chrysanthini potius legendum. Et certamen inde nomen habuisse putat Faber, "quod è floribus aureis Coronæ sertave contexerentur, atque præmii loco victoribus, sicut apud Tolosates poetico agone annuo argentei, præstarentur. Apollinis oppidum in Chrysa, & quod de Chrysanthide ex Pausania adnotat Dionysius Gothofredus huc spectare mihi parum videntur. Aliis à Chrysanthio, nomine instituentis Lydio, nomen hoc certaminis manasse videtur. Certe & summi Lydiae, cujus urbs primaria Sardes, Pontificis, sub Juliani tempora, nomen erat. Et Certamina, sub nomine instituentium quandoque celebrari, non modo ex Adrianaliis liquet, verum etiam ex illo Lucii Titii Testamento apud Scævola L. 21. liberto D. de annuis Legatis sect. 3. Et sane τῶν ἱερῶν ἐπαγούρων, five *Sactorum* in Lydia *instauratione* diserte ab Eunapio, apud quem de Chrysanthio, utpote ejus præceptore, complura legimus, tribuitur. Sed hic ita multo recentior est quam cui Certaminis, sub Severo eodem nomine celeberrimi, origo aut nominis ratio assignetur. Adi Cujacium lib. 23. observat 7. & Petrum Fabrum Agonicæ lib. 3. cap. 26.

Τεσμεῖς Πύθια. Gymnasium, quod terræmotu Trallibus collapsum esse memorat Strabo, libro duodecimo, satis ostendit seculis vetustioribus certamina ibi celebrari solita. Ad idem forte redintegratum spectant hæc Pythia.

Μεῖλητον Διδύμεια. Apollini Didymæo agonem sacrum fuisse, saltem ex illo nomine natum, non est cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Milesios, cultum habet Strabo, lib. 14. Stephanus de urbibus, Sozomenus Ecclesiasticæ Historiæ lib. 1. cap. 7. & Nicephorus Callistus lib. 7. cap. 45. De Didymæi nominis ratione consule Macrobius Saturnaliorum lib. 1. cap. 17. Neque de Didymæis hisce alibi legisse me memini.

Ῥόδον Ἀλεια. In Hermodori Farnesianâ legitur ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ. Et tam recte in conficiendis ad Gruterum indicibus Ἀλεια inter sacra Certamina inde numerat magnus Scaliger, quam male in castigationibus ex ΡΟΔΟΝ ibi. πύδων facit & ad ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrahit, ac si de cursu seu stadio Æsculapio sacro, locus foret intelligendus. Sed extra controversiam esse puto aut quadratarium Farnesianæ, pro Græco Ρ πῶ Π ibi perperam incidisse, aut Lipsium exscriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ, ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ edidisse (uti videre est in ejus Auclario) quem secutus temere magis peccavit sive Gruterus, sive quis alius qui Latina versione Podonalia, quod verbum nihili est, substituit. Ad Rhodum plane pertinent hæc Sacra: quæ Ἀλεια &, ad ævi ceterioris scribendi rationem, Ἀλεια eis dicta. Aristides in Ροδιακῶ, Rhodios alloquens, & τῷ μὲν, inquit, τῶν Ἀλίων ἀγῶνα ποίησιν, *Ludos Halios*, seu *Agonem Haliorum peragetis*. Haud alias forsân erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli seu Ηλίῳ (unde nomen, ut videtur, ortum est) sacer erat, & Corpixi mensis die 24 celebratus seu 6 die à Nemeis. Corona in eo præmium erat populea. Videtis Scholiasten ad Pyndari Olympionicas, Od. 7.

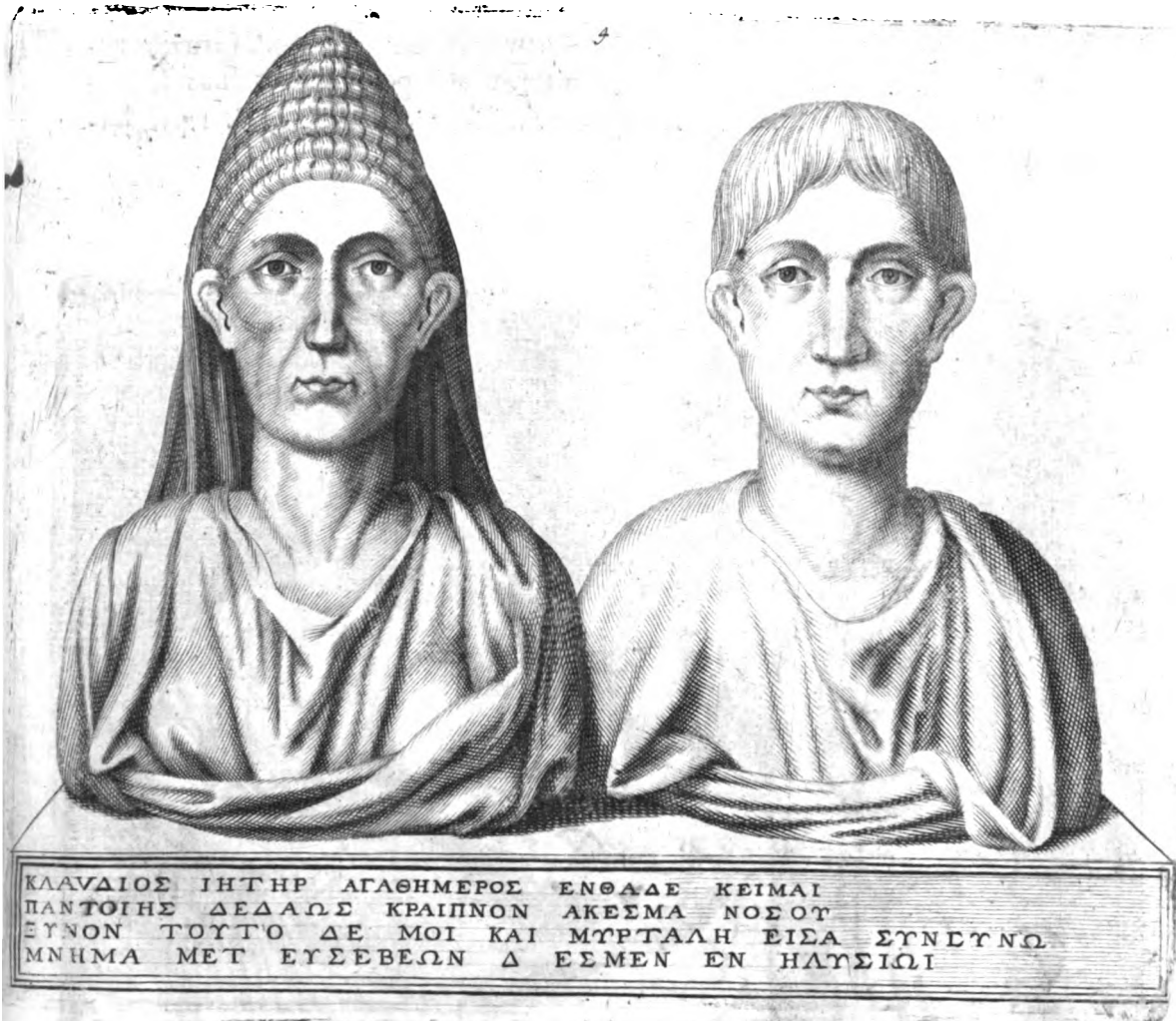
Λακεδαίμονα. Farnesiana Hermodori habet, Ευρύκλεια ἐν Λακεδαίμονι. Lacedæmonis

cedæmonis etiam Hyacinthina memorantur Philostrato in vita Polemonis Sophistæ.

Μαντινείαι. Hinc emendanda est Farnesiana ubi ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, quod nihil omnino significat, occurrit. Doctissimus Petrus Faber ΔΙΑΝΤΙΝΟΙΑ ibi voluit substitui, Certamina nempe Antinoo sacra. Sed vocabuli sono deceptus est. Rem ipsam tamen plane tetigit. Vide eum Agonistici lib. 3. cap. 27. Certissimum est ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ pro ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ legi oportere. Mantinx quinquennale certamen in Antinoi honorem ab Adriano institutum est. Hoc *Αντινόειον* seu *ἀγὼν Αντινόειου* dictum. Etenim patria Antinoi Bithynia erat. Bithyni autem ex Arcadibus ipsisque Mantiniensibus oriundi. Inde erat quod Mantinxæ parentalia ejus annua haberi & sacrum Certamen quinquennale voluit Adrianus. Ita Pausanias in Arcadicis, *τῶν ἐν ἐκτῷ, ὁ Βασιλῆς κατήσχετο αὐτῶν καὶ ἐκ Μαντινείας ημεῖς. Καὶ τελετὰ τε καὶ ἔτος ἔκαστον καὶ ἀγὼν ἔστιν αὐτῶν ἀπὸ ἑταυρῶν πύμπυ.* Atque hæc sunt *Αντινόεια* apud Gruterum pag. 317. n. 1.

Θεμαπικὴς. Id quod præmii loco dabatur victoribus, seu bravium, *δῖμα* dictum est. Nam certamina, obscuriora forsan compluria, præmia præter estimationem, puto, alia non habuere, adeoque *δυναμικὰ* minime fuere. *Θῖμα* hoc sensu non semel legitur in Oraculis Sibyllinis. Omnes autem agones quibus præmia erant cujuscunque generis nominatim proposita, *θεμαπικὰ* erant. In iis aliquot duntaxat *σεφανικὰ* seu Coronarii. Et ut à *σεφάνῳ σεφανικῶν* & *σεφανικῶν* dicebatur, ita à *δῖματι* *δυναμικῶν* & *δυναμικῶν*, pro eo quod est *Θεμαπικῶν*. Nec tamen *δυναμικῶν* alibi quam in Columna Farnesiana reperisse me memini. *Περὶ δυναμικῶν* aliter Grammatici plerunque. Videfis. Julium Pollucem sub extremum, lib. 3. Favorinum, id genus alios. Sed nemo melius de hac re quam Petrus Faber in Agonistico lib. 2. cap. 9. & lib. 3. cap. 13. Adde Scaligerum de Emendatione, lib. 5. pag. 446. Quæ ad hoc Marmor, exceptâ Pariochâ, quam de Barbillæis addidimus, uti & quæ ad primum Marmor, exceptâ Seleuci vitâ, annotantur, omnia sunt Seldeni.

IV.

Κλαύδιος ἰατρὴς Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κείμεναι
 Παντοίῃς δαδάς κραιπνὸν ἄκρομα νόσος.
 Ζυγὸν τῶν δέ μοι καὶ Μυρτάλῃ εἷσα συνδύνω
 Μνημα. Μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμεν ἐν Εὐλύφῳ.

Claudius Agathemerus medicus hic jaceo,
 Omnigeni qui cognoveram presentissimum remedium morbi.
 Commune hoc mihi est & æque Myrtalæ conjugii
 Monumentum; cum Piis autem nos sumus in Elyfio.

V.

D. M.
 L. PONTIUS HELENUS
 MATRI SUAE
 JUNIAE SATURNINAE
 BENE MERENTI
 FECIT

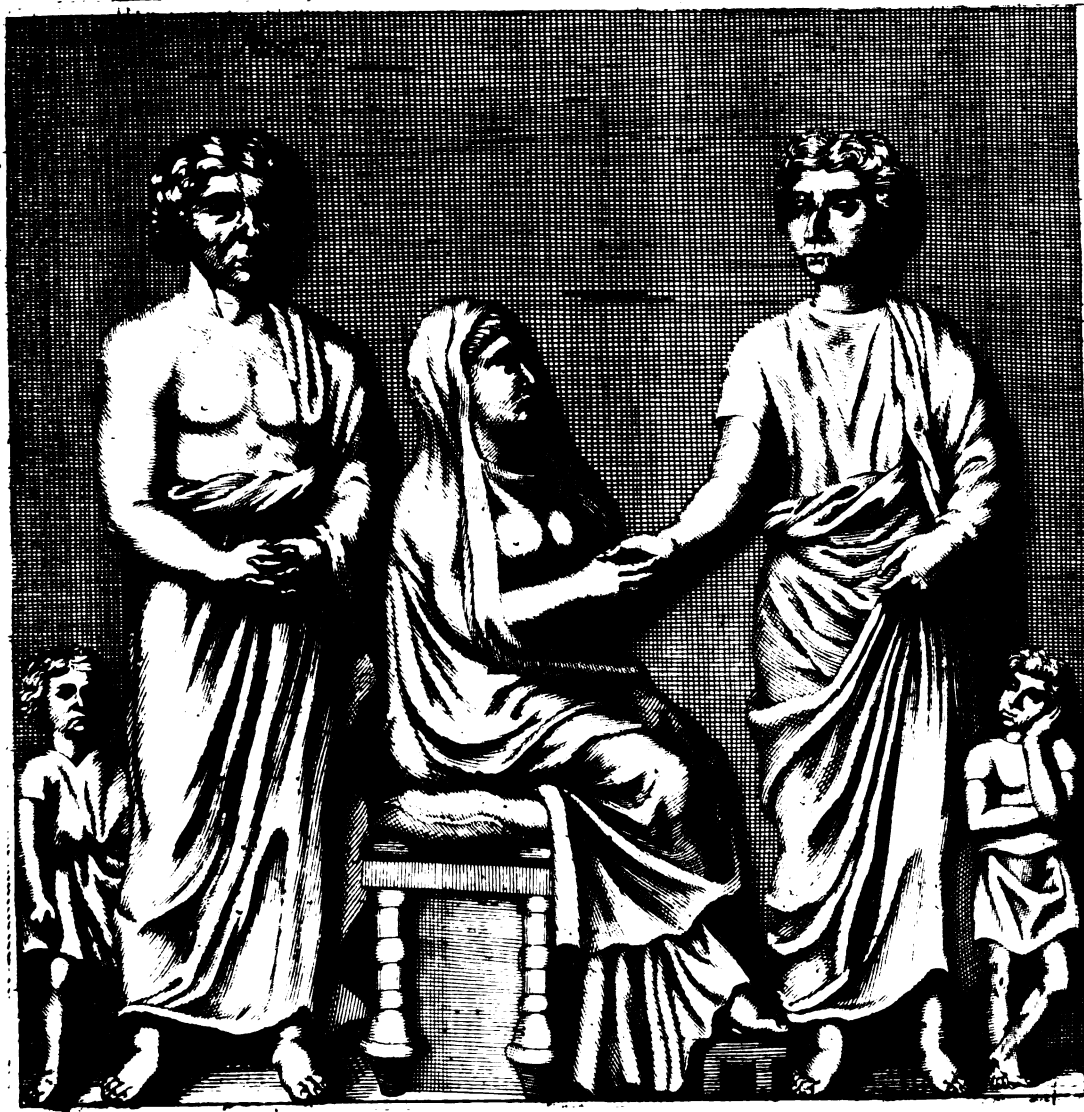
VI.

D. M.
 L. ANNAIO FIRM.
 VIXIT ANNIS. V.
 M. II. D. VI. H VI.
 QUI NATUS EST
 NONIS JULIIS
 DEFUNCTUS
 EST IIII IDUS
 SEPTEMBRIS.
 ANNAIA FERU
 SA VERNÆ SU
 O KARISSIMO.

D.M.

D. M. i. e. Diis Manibus, quas voces aut integras, aut abbreviate per primas literas eodem modo quo in his Marmoribus signatas in omnibus fere Marmoribus sepulchralibus Epitaphio præfixas invenimus. Iis apud Græcos respondent, Θεοῖς καὶ Χερδαίοις, quæ etiam abbreviate per primas suas literas Θ. Κ. frequentius exprimuntur, ut in Marmoribus nostris 28, & 143. habes exempla.

VII.

ΟΙ ΔΙΣΣΟΙ ΣΥΝΟΜΑΙΜΟΙ ΙΩ ΞΕΝΕ ΤΩΙΔ ΥΠΟ ΤΥΜΒΩΙ
 ΑΨΑΥΣΤΟΙ ΤΕΚΝΩΝ ΚΕΙΜΕΘΑ ΚΟΥΡΙΔΙΩΝ
 ΙΚΕΣΙΟΣ ΚΑΓΩ ΝΕΑΡΑΝ ΠΛΗΡΟΥΜΕΝΟΣ ΗΒΑΝ
 ΕΡΜΙΠΠΟΣ ΚΡΥΕΡΟΝ ΤΟΝΔ ΕΧΟΜΕΝ ΘΑΛΑΜΟΝ
 ΑΙΔΑΝ ΕΓΚΥΡΣΑΝΤΕΣ ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΤΗΣΔΕ
 ΘΕΥΔΟΤΟΣ ΟΥ ΣΤΥΓΕΡΟΝ ΠΕΝΘΟΣ ΕΦΕΙΔΕ ΠΑΤΗΡ
 ΜΗΤΗΡΔ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ ΟΔΥΡΕΤΑΙ ΟΙΑ ΤΙΣ ΑΚΤΑΙΣ
 ΑΛΚΥΟΝΙΣ ΓΕΟΡΟΙΣ ΔΑΚΡΥΣΙ ΜΥΡΟΜΕΝΑ
 ΜΗΤΡΙ ΣΗ ΛΙΠ ΑΔΕΛΦΟΣ ΕΡΗΜΩΘΕΙΣΑ ΔΕ ΤΕΚΝΩΝ
 ΓΗΡΑΙΟΜ ΒΙΟΤΑΣ ΤΕΡΜΑ ΑΝΕΠΛΗΣΕ ΚΑΚΟΝ.

Οἱ διασσοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷ δ' ὑπὸ τύμβῳ
 Ἀψαυσοὶ τέκνων κείμεθα κουριδίων,

Ἰκέσιος

ΙκέσιⓈ καὶ γὼν καρὰν πληρέμην ἦσαν
 Ἑρμιππὸν κρυερὸν τὸν δ' ἔχομεν θάλαμον
 Αἰδῶν ἐγκύεσσιν αλάμπετον, εὐχρητὴς ὃ
 Θεόδωτος ἔσσυτο πένθ' ἔφειδε πατὴρ.
 Μήτηρ δ' ἡ δύσπνοος ὀδυρεῖ, οἷά τις αἰκταῖς
 Ἀλκυονίδος γοεῖσι δάκρυα μυρομένα.
 Μητρὶ σὴ λιπ' ἀδελφός, ἐξημερωθεῖσα ὃ τέκνων
 Γηραιὸν βιοτᾶς τέρεμ' ἀνέπλησε κακόν.

Nos duo fratres, o hospes, sub hoc tumulo
 Jacemus non afflicti liberos teneros.
 Hicessius, & ego recentem complens adolescentiam
 Hermippus frigidum hunc habemus Thalamum
 In orcum incidentes tenebricosum, nobilis vero
 Theudotus pater non pepercit gravi luctui.
 Mater vero infelix luget, sicut aliqua in ripis
 Halcyonis, lacrimas fundens lugubres.
 Matri tuæ reliquit frater, orbata vero filiis
 Senilem vitæ terminum implevit malum.

VIII.

Νικηφόρε χρεστέ
χαῖρε

Nicephore bone
vale.

Hoc Monumentum quoad Inscriptionem simile est iis quæ apud Sicyonios in usu fuisse tradit Pausanias lib. 2. ea enim sic describit. Αὐτοὶ δὲ Σικυωνῖοι πᾶσι πολλὰ εἰοικέν τι γρόβῳ θάπτουσι, τὸ μὲν σῶμα γὰρ κρύπτουσι, λίθῳ δὲ ἐποικοδομήσαντες κρητῆρα κίονας ἐφίστασι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐπιθήματα ποιοῦσι, καὶ τὰς αἰετὰς μάλιστα τὰς ἐν τοῖς ναοῖς ἐπιθήματα δὲ ἄλλο μὲν γράφουσιν ἐδὲν, τὸ δὲ ὄνομα ἐφ' ἐαυτῷ καὶ ἐπὶ παρὸνθεν ὑπειπόντες καλοῦσι τὸ νεκρὸν χαίρειν. i. e. Interprete Amasæo. Ad hunc ferme modum suorum cadavera condunt Sicyonii Corpus terrâ contegunt, deinde lapideâ basi extructâ columnas erigunt, iisque fastigium imponunt, eo fere modo quo aquilas in Templis. Inscriptionem autem aliam addunt nullam, sed defunctum suo tantum nomine omiſſa patris mentione appellatum valere jubent.

IX.

Ακεσείμη Δημαγόρε
γυνὴ δ' Ἀρτεμίδωρε χαῖρε

Acestis Demagoræ filia
Uxor vero Artemidori vale.

(L.)

X.

Ὁ Δῆμος
 Ἀπολλωνίαν Κηφισοφῶντος

Populus
 Apolloniæ Cephisophontis.

XI.

SERVAEO
SAGARI
C.INGONIA
EVCARPEA
MARITO OPTIMO

XII.

D. M.
LIVIAE CASTAE CONIVGI
L. VALERIUS APRILIS FECIT ET SIBI

XIII.

D. M.
M. CORNELIO PIO
QVI. V. A. XIII. M. XI. D. V.
M. CORNELIVS
ONESIMVS
FILIO KARISSIMO
FECIT.

QVI. V. A. XIII. M. XI. D. V. i. e. qui vixit Annis tredecim, Mensibus undecim, Diebus quinque. Sic supra Marm. VI. habes, Annis .V. M. II. D. VI. H. VI. Lege ibi, Annis quinque, Mensibus duobus, diebus sex, horis sex,

XIV.

Sub capite mulieris Marmoreo pulcherrime exciso.

SVLPICIA CAIINI.

XV.

ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΕΤΑ ΓΕΡΑΠΠΩΝΟΣ ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ,
ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΣΤΕΙΡΕΩΣ
ΠΟΦΘΟΝΙΣΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΠΕΝΔΟΝΤΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΝΙΟΥ
ΤΟΙΣ ΗΦΗΒΟΙΣ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΝΙ ΝΕΙΚΗΣ

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΥΜΟΛΠΟΥ ΚΗΦΕΙΣΙΕΩΣ ΕΤΟΣ ΚΓ

Burghers, d. sc. in oxford.

Num. 15

Κοσμητῶντος Στα Γεραπίωνος Χολλείδου
Καὶ Κοσμητῶντος Κασι Απολλωνίῳ Στεϊρεῶς

(L 2)

Σα

Σωφρονης Αθηναιῶ Σπένδοντος Ελευσείνιος
 Τοῖς ἐφήβοις τὴν Ἡρακλέα δὲ ἐν Ελευσῇ νίκης

Παιδοτελεῶντος Αβασκάντε

Τῷ Εὐμόλπῃ Κηφισίῳ ἔτος κγ.

Cosmetæ magistratum gerente *Sta* Serapione Collidæ filio
 Et Cosmetæ magistratum gerente *Casi* Apollonio Stirienfi
 Sophronista Athenæus Spendontis filius Eleusinius
 Ephebis Herculem ob victoriam in Eleusine.

Pædotribâ Abascanto filio
 Eumolpi Cephisiensi, annō 23.

Hoc Marmor Athenis positum fuisse, indeque huc allatum, Sophronistæ Athenæi, & Steiriensis, Eleusini, Cephesiensis, Δήμων Atheniensium nomina, & causa consecrationis illius, parta scilicet in agone Eleusinio victoria, in quo soli certabant Athenienses, satis convincunt. Locum habuit in uno e Gymnasiis, in eâque parte illius, ut ipsum indicat Marmor, in quâ Ephebi exercebantur, Ephebéo dictâ; atque ideo Cosmetarum & Pædotribæ seu Gymnasiarchæ nominibus, qui tempore consecrationis illius eorum exercitiis præerant, signatur.

Κοσμητῶντος. Cosmorum Cretensium, qui decem erant, & non dissimile Ephoris Lacedæmoniorum tenuere imperium, fusius meminit Aristoteles Politicorum lib. 2. & de Protocosmis item Cretensibus plura habentur in faxis vetustis ex Lytti Cretæ urbis ruinis erutis, quæ Typis mandavit Gruterus, pag. 1084. num. 8, 9, 10, &c. & pag. 1094. num. 5. An Κοσμητῶντες hic iidem fuerint cum Cosmis illis non satis perspectum habeo. Hactenus Seldenus. Sed quare putaret vir eruditissimus hos Κοσμητῶντας eosdem fuisse cum Cosmis Cretensium nulla est ratio; non enim legitur Κοσμητῶντος sed Κοσμητῶντος, atque ideo hic non de Cosmo, sed de Cosmeta agitur. Κοσμηται autem non fuere in republica, ut Κόσμοι Cretensium, sed tantum in Gymnasiis magistratus. Eorum mentio in antiquis Marmoribus frequentius habetur, & vix unquam aliis; atque ideo ex his maxime intelligendum sit, quinam fuerat Κοσμητῶν magistratus; apud Gruterum, in quibus de eo legitur, hæc inveniuntur.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἀ. Εὐκλ. Ἀττάλα Ἀρχ.
 ὄντος, Κοσμητῆς
 Εφέβων ἱερῶς Θεῷ
 καὶ Θεᾷ Εἰρηναίᾳ
 ὅς ὁ Παιδωνίδης,
 ἐφέβουεν αὐτῷ

Cum bona fortuna.

Sub Claudio Attalo
 Archonte, Cosmeta
 Epheborum fuit Sacerdos Dei
 & Deæ Irenæus
 Pæaniensis,
 Ephebus factus erat ejus

* Grut. pag. 317. Habet etiam apud Petrum in Commentar. ad leges Attic. pag. 299. Fabr. Agonist. lib. 1. c. 21. Meursium Attic. Lect. lib. 2. & Gruterum etiam vide pag. 79.

υἱὸς Διονύσιος
Εἰρηναίῃ Παιανί-
εὺς, ἐγυμνασιάρχ-
ῃσιν ἔνιαυ-
τῷ τὰς ἐφήβους
Φλ. Στατόλαος
Φυλάσιος, ἐγένον
το ἐφήβοι διακό-
σιοι καὶ δύο.

Λάμπαδα
νικήσας
σιωεφήβοις σήλα
ν ἔθηκεν Ὁ
τιγίδης
Παντωνῶ
Τυχίδης
Ἀθμονίδης

Ἐπὶ Θεωνος
Ἀρχοντος,
Κοσμητῷ Διον.
υσίῃ, Μάρκος
Ἀναφλύστιος,
γυμνασιάρχῃσιν.

Κοσμητῷδοντος Πλουτάρχῃ
Ἀχαρνέως
ἔθηκεν Ἀχέρειος
σήλων, &c.

filius Dionysius
Irenæi fil. Pæanien-
sis, Gymnasiarcha
erat Ephebo-
rum hujus anni
Flavius Stratolaus
Phylasius, fuerunt
Ephebi ducenti
et duo
In certamine lampadifero
vincens
iis qui simul Ephebi erant
cippum posuit O-
tigides filius
Pantoni filii
Tychidæ
Athmonienfis.

Sub Theone
Archonte
Cosmetâ Dio-
nyfio; Marcus
Anaphlystius
gymnasiarcham egit.

Cosmetâ Plutarcho
Acharnensi
posuit Acheristus
cippum, &c.

Exceptis his Marmoribus in solo Erotiano vocem invenies; dicit autem ille in Lexic. Hippocr. Κόσμη τάξεως, Ἀττική δὲ ἡ λέξις, καὶ ἡ κοσμία λέξις ἡ τῶν ἐφήβων οὐταξίας περιγράφει. Κοσμηταὶ igitur erant boni ordinis & modestiæ Epheborum in Gymnasiis curatores; vox enim ὠταξίς utrumque, tam modestiam scilicet quam bonum ordinem significat. Athenis autem fuisse Magistratum, qui curabat, ne quid contra modestiam & pudicitiam puerorum & Epheborum in Gymnasiis fieret, testatur ^d Æf-

^b Grut. & Petit. & Meurs. ib. ^c Grut. ib. Meurs. ib. ^d In orat. contra Timarchum.

chines. Cum enim * Athenienses Pæderastiæ pessime dediti fuerint, horrendumque illud lasciviæ genus maxime iis in voluptate esset, atque ideo † Gymnasia frequentare, & exercitiis, in quibus adolescentes certabant nudi, interesse eos maxime delectabat, ibique sæpissime inceperint corrumpere, quos libidini suæ subiciebant, juvenes; ‡ Leges de præservanda puerorum & Epheborum pudicitia latæ erant severissimæ, ne scilicet Gymnasiarchæ ante ortum solis scholam aperirent, ut clauderent ante occasum, ut puerorum Gymnasiarchæ nullum adultum in scholam admitterent, præsertim dum festa Μυσῆα & Ἑρμῆα celebrarentur (in quibus multa lascive agi solita testatur § Diogenes Cynicus) sub pœna capitali. Ut hæ leges ceteræque omnes in hunc finem latæ observarentur, magistratus creabatur, cui incumbēbat hoc curare, illeque videtur fuisse Κοσμητής, de quo in Marmore agitur, atque ideo, cum illius munus esset omnibus aliis Gymnasiorum curatoribus præesse, cavereque, ut juvenes sub eorum tutelâ modeste & pudice agerent, & ut omnia secundum leges fierent, præ omnibus, qui in Gymnasiis aliquod munus exercebant, tam in hoc quam in aliis Marmoribus primus nominatur.

Καὶ Κοσμητῶνται. Hinc apparet duos Κοσμητὰς fuisse, quod notat † Petitus, dicitque unum πῦδων, & alterum ἐφέων fuisse, & hunc esse, qui Κοσμητὴς ἐφέων (ut in primo Marmore è Grutero) & illum, qui Κοσμητὴς simpliciter (ut in secundo Marmore è Grutero) appellatur. Sed quamvis hoc forsitan verissimum sit, observandum tamen est, illum de Cosmetis hæc sine ullâ auctoritate asseruisse, cum nulla omnino nisi ex hoc Marmore, quod Petitus nunquam viderat, habenda sit, unde constare possit eos duos fuisse. Forsan voculis ΣΤΑ & ΚΑΣΙ, quæ Seldenus non explicavit, voces, quæ diversas horum Κοσμητῶν Provincias distinguunt, abbreviate signantur, cum quid aliud ea hic denotant, non omnino possum conjectare.

Ἀπολλωνίου Στεριάς. i. e. Apollonio, Stirienſi seu δήμῳ Stirienſis populari: in more enim erat Atheniensibus semper fere post nomen, cujus δήμῳ erant, adjungere. Atque ideo † Themistocles Φρεαριδῆς, i. e. populo Phreariensis. ‡ Pericles Χολαργῆς, i. e. populo Cholargensis. § Aristides & Socrates Αλοπεκεῖς, i. e. populo Alopecenses dicebantur, & sic Apollonius hic Στεριάδης dicitur, ἀπὸ τῆς Στεριάς ὁ δήμῳ Atticæ Tribus Pandionidis, cujus δήμῳ populares etiam erant ¶ Theramenes, † qui unus è triginta erat; qui post captas à Lyſandro Athenas urbi præerant, & † Thraſybulus, ‡ qui expulſis his Triginta patriam ab eorum Tyrannide liberavit, & a scriptoribus pariter Στεριάδης dicuntur. Ab hoc populo † urbs Stiris in Phocide nomen habuit, quod ex iis, qui duce Peteo Ornei filio Athenienſi hanc urbem condidere, plerique Stirienſes fuerunt.

Σωφρονιστῆς Ἀθηνῶν. Seldenus habet φερωνιστῆς Ἀθηνῶν, sed in Marmore manifeste legitur φερωνιστῆς sine literâ τ, Lacunam in initio lineæ duabus literis recipiendis æqualem, literis Σω suppleo, legoque Σωφρονιστῆς Ἀθηνῶν, i. e. Sophronista Athenæus, Ἀθηνῶν enim non est Athenienſis, ut interpretatur Seldenus, sed nomen viri, ut ex adjunctis constare observavit vir in omni doctrina summus † Reverendus Episcopus Cestrenſis. * Σωφρονιστῆς igitur magistratum denotat, quem Athenæus Eleufinius gesserat, cum hoc signum

* Apud eos enim tam frequens erat, & ita ab omnibus usitatum horrendum hoc amoris genus, ut Zeno Stoicorum pater, severissimus in moribus inter Philosophos eo etiam se polluisse fatetur, ne ei in approbrium esset non amasse humanum genus. Diog. Laert. in vita Zenonis. † Vide Plutarch. in Ἱερικῶ. ‡ Æschines in initio orationis in Timarchum, vide etiam Peritum in Comment. ad leges Atticas, pag. 197. § In Epistola illius ad Græcos. ¶ In Comment. ad leges Atticas, p. 299. † Vide Plut. in vita Themistoclis. ‡ Vide Plut. in vita Periclis. § Vide Plut. in vita Aristidis, & Diog. Laert. in vita Socratis. ¶ Strabo lib. 9. Suidas, Hesychius, Harpocrat. & Stephanus Byzantinus in Στεριά. Lucianus in Dial. Meretr. † Scholiastes Aristoph. ad Ranas. ‡ Vide Diodorum Siculum, & Xenophontem. † Æschines in Cresiphontem, & Diodor. Sic. lib. 14. † Vide vitam illius apud Cornelium Nepotem. † Pausan. lib. 10. † In vindictis Epist. Ignat. i post cap. 12. * Vide Sigonium de Republica Athenienſi lib. 4 c. 3.

consecrasset. ^γ Σωφρονιστῶν enim Athenis Ἀρχοντες πινες Χαιροπονηταὶ δὲ καὶ τὸν ἀεθ-
μὸν ἐκείνης φυλῆς, ἐπιμελύντο ^δ τὸ τῶν ἐφεβίων σωφροσύνης, i. e. Sophronistæ Athe-
nis erant magistratus quidam populi suffragiis creati numero decim per singu-
las tribus, curam vero gerebant pudicitiae adolescentum. Idem igitur erat
Sophronista in tribu sua, quod Κοσμητὴς in Gymnasio : atque inde est quod
σωφρονιστῆς apud ^α Thucydidem aliosque, castigatorem seu monitorem signifi-
cat, cum allusione scilicet ad hunc magistratum, cuius Athenis munus
erat juvenum mores corrigere, eosque quoties deliquerint, officii monere.

Ελευσινίῳ, i. e. ἐκ δῆμου Ελευσίνῳ. ^α Ελευσίς enim Atticæ δῆμος erat Tri-
bus Hypothoontidis, & urbs etiam totius Atticæ post Athenas maxima, & ob
Templum Cereris, & mysteria ibi celebrata olim insignissima : de ea Lege
^β Pausaniam, & e modernis ^γ Johannem Meursium.

Τοῖς ἐφεβίοις. Hinc apparet signum hoc in Ephebeo, in ea scilicet Gymna-
sij parte, ubi Ephebi exercebantur, locum habuisse. ^α Ephebi autem diceban-
tur juvenes, qui sub primis erant pubertatis annis. Varii enim erant ætatum
gradus apud Athenienses : quam subito enim eorum filii in album φερόμενον in-
scripti in Tribus admittebantur, utpote jam Athenienses facti, publicis Ma-
gistris instituendi traditi fuere, sub quibus in Gymnasij loco διδασκαλείῳ δι-
κτο ^ε literis tantum, musicis, & palæstris exercitiis usque ad decimum octavum
ætatis annum παῖδες dicebantur : eo ^ε autem completo in superiorem classem
promoti, ^ε & ad tractanda arma admissi, ^β per duos deinde annos Ephebi di-
cebantur, quibus robustioribus exercitiis & artibus bellicis, utpote, ^γ qui
jam ἐν τοῖς περὶ πόλιν si quid ibi ingruente hoste gereretur bellum, tenebantur
militare, studium & operam dabant, iisque sub proprio Gymnasiarchâ, ^δ qui
ἐφεβάρχης dicebatur, instructi erant, donec tandem completo ^ε ἐφεβίῳ tem-
pore post annum vigesimum ἐξἐφεβοὶ facti, ^ε & Lexiarchico inscripti, inter vi-
ros deinde omnibus eorum privilegiis donati inceperant numerari. Sed de
his ætatum gradibus contraria tradit Censorinus, dicit enim ille ^α de tertia
ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad vi-
ros perveniantur, quod vocent annorum quatuordecim παῖδα, μελλέφρον
autem quindecim, dein sedecim ἐφεβον, tunc septendecim ἐξἐφεβον, cum quod
etiam conveniunt Aristoteles ^α apud Scholiastem Aristophanis, & ^β Artemi-
dorus, quod hic ^γ ἐφεβίῳ tempus per unum tantum annum durasse, & ille à
decimo sexto ætatis anno id initium habuisse dicunt, nisi forte, ^γ ut opinatur
Petitus, apud Scholiastem Aristophanis pro literis ^ε, ^ε, ^ε sint restituendæ. Sed
diversa hæc ab his autoribus tradita bene conciliari possunt, si eos ad diversa
tempora, aut diversas civitates, in quibus diversi mores obtinere, suppona-
mus respexisse. Athenis vero olim decimo octavo ætatis anno Ephebos
primo factos, & ad militiam admissos fuisse, istius civitatis incolarum fi-
lios, cum à plerisque autoribus tradatur, iisque fide dignissimis, videtur ve-
rissimum.

Τὸν Ηρακλέα. Imaginem Herculis in Gymnasiis consecrare apud antiquos
frequentissimum fuit (de qua re vide ^α Petrum Fabrum) ^α Hercules enim
fuit Gymnicorum agonum Deus, & primus inventor, atque ideo ^β πρῶτος τῶν γυ-
μνικῶν ἀγῶνας σμυνόμενον Ηρακλεῖος ἀγῶνας ὀνόμαζεν.

Ἀπὸ τῆς ἐν Ελευσίνι νεῖκης. i. e. Post victoriam in certamine Eleusinio par-
tam. Gymnicum enim certamen erat in urbe Eleusine tempore celebratio-

^γ Phavorinus & Etymolog. in Σωφρονιστής. ^α Lib. 3. & lib. 6. ^α Stephanus Byzant. in Ελευσίς. ^β Lib. 1.
^γ Lib. de Eleusiniis. ^δ Suidas in ἐφεβίῳ, Hesychius & Phavorinus ad eandem vocem. ^ε Plato in Cri-
tone & Theage. ^ε Pollux lib. 8. c. 9. Harpocration in ἐπιδητίς. ^ε Plutarch. in Phocione. Ulpianus ad
Demosthenis orat. Olynth. 3. Æschines ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Περικλέει λόγῳ. ^β Pollux & Harpocrat. ubi supra.
^γ Æschines & Pollux, ubi supra. ^δ Arrianus in Epictetum lib. 3. ^ε Pollux lib. 8. cap. 9. Vide etiam
Hesychium, Harpocrationem, & Suidam in Ἀγέμερος. ^α Ad Vespas. ^β Onirocrit. lib. 1. cap. 56. ^γ In
Commentar. ad leges Atticas. pag. 150. ^δ Agonist. lib. 1. cap. 16. & Semestrium lib. 2. cap. 11. ^ε Vide Fa-
brum ib. ^ε Pollux lib. 3. cap. 30. sect. 9.

nis mysteriorum singulis quinquenniis propositum: de eo vide, quæ infra annotavimus ad Ep. Mar. 17. Athenæus autem Sophronista, cum in hoc certamine victor exitisset, hanc Herculis imaginem, aut ab votum aliquod inter certandum ei Deo factum, aut in victoriæ ostentationem, videtur consecrassè.

Παιδοτριβῆντ' Ὁ Αἰσχυρῆν. i. e. Pædotribæ seu Gymnasiarchæ munere fungente Abascanto; παιδοτριβεῖν enim idem quod γυμνασιαρχεῖν, & παιδοτρέβης idem quod γυμνασιάρχης significat; quamvis enim παιδοτρέβης primo & sensu stricto solum Gymnasiarcham puerorum, eumque ^a qti hos jaculandi arte, aliisque exercitiis instituerat, significasset, postea tamen æque latam ac γυμνασιάρχης significationem obtinuit, cum eoque promiscue usurpatur pro quocunque exercitiorum in Gymnasiis magistro, atque id ^{*} Pollux habet, τὰ χεῖρα τ' ἀσκήσεις δαποδυόμενοι, γυμνάσιον, παλαίστρα, κορίστρα, καὶ ὁ ἐφεσηὺς παιδοτρέβης π, καὶ γυμναστής, & Hesychius, & Suidas Παιδοτρέβας, ἀλείπτας, γυμναστῆν, ^{*} & Alexander Aphrodisiensis dicit, Athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri καὶ τῶν παιδοτριβῶν voces igitur, γυμνασιάρχης, γυμναστής, παιδοτρέβης, & ἀλείπτης, eandem habent significationem, & παιδοτρέβης idem est qui γυμνασιάρχης. Gymnasiarchæ autem in singulis Gymnasiis multi fuere, alius enim παιδων, alius ἐφήδων, alius in Palestrâ, alique in aliis exercitiis Gymnasiarchæ seu Pædotribæ erant. Abascantum autem, de quo hoc agitur, ex eo, quod hoc Herculis signum Ephebis donatur, in eorumque scholâ, ut videtur, positum fuisset, Epheborum Gymnasiarcham fuisse manifestum est; eos enim proprium in Gymnasio locum, ubi exercebantur, ^{*} Theophrastus, & ^b Vitruvius, & proprium Gymnasiarcham ^c Arrianus in Epicteum, & Marmor è Grutero supra allatum, in quo Flavius Statolaus Epheborum Gymnasiarcha dicitur, testantur habuisse.

Κηφισιάς, i. e. Populo Cephisiensis ^d Κηφισία enim, seu ut rectius scribi debuerat Κηφισία δῆμος, erat Atticæ tribus Erichtheidis, cujus popularis Κηφισιδίς dicebatur.

^v Antiph. ἐν δαποδυόμενοις φῶτα αἰκνύει. ^{*} Lib. 3. cap. 30. sect. 9. ^γ In παιδοτρέβης. ^z Problem. lib. 1. ^{*} In Eth. Charact. ἐπὶ ἀρετῇ καὶ σπουδῇ. ^b Lib. 5. c. 11. ^c Lib. 3. c. 1. ^d Harpocrat. in Κηφισιάς, τ' Κηφισίας etiam meminere Diog. Laert. in Platone, Isæus in orat. ἐπὶ Φιλοκτήμειν καὶ Λυφίας καὶ Νικομήχην, Philostratus de vitâ Sophistarum lib. 2. A Gellius lib. 18. cap. 10.

XVI.

I.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΦΥΣΕΙ ΑΤΤΑ
ΛΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ
ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ
ΚΟΝΩΝΟΣ P
ΛΕΟΝΙΚΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
ΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
ΤΙΩΝΟΣ P
ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ
ΘΕΙΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩ
ΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΒΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ N
ΜΗΤΡΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ Ο ΝΕΩΤΕ
ΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΛΥ
ΣΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΗ
ΤΡΩΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΩΔΩΡΟΥ ΤΗΙΟΥ N
.....ΛΗΣ ΜΗΤΡΩΔΩΡΟΥ. P
..... ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ. P
..... ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΥΠΕΡ ΤΕ
..... ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΓΛΥΚΙΝ
... ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΟΣ
... ΤΟΥ Z
... ΑΓΝΗΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΕΟΥ
... ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
... ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
..... ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ..... NP
..... ΜΕΝΟΚΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΚΕΣΙΟΥ
... ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡ...
... ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ
ΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΙΚΕΣΙΟΥ ΤΟΥ
... ΑΤΟΥ P

Multa delentur.

II.

... ΟΙ ΔΕ ΕΠΗΓΓΕΙΛΑΝΤΟ
... ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ N
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΤΟΥ
ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ Α
... ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ... ΠΙ...
I.... ΕΡΜΙ : . . . . Σ
IΩ... ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ . . . .
... ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ . . . . Σ
ΑΠΙΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝΙΟΣ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ. Z

III.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΚΛΕΠΙΟΝΟΣ...
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΤΡΩΔΩΡΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΗΝΟΘΕΑΣ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΩΔΩΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΤΙΔΟΣ N
ΗΡΑΙΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ N
ΑΠΑΜΩΝΙΔΗΣ ΔΑΜΟΝΟΣ ΑΠΑΜΕΥΣ N
ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΠΙΠΑΡΧΟΥ ΑΠΑΜΕΩΣ N
ΜΗΝΑΓΟΡΑΣ ΜΗΝΑΔΟΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΑΝΘΡΑΚΙΟΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ ΑΠΟΛΛΙΝΗΣ N
ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΓΑΖΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΟΥ ΤΡΟΦΙΜΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ N
ΒΑΚΧΙΟΣ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ N
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΗΡΟΦΙΛΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙ
ΟΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΩΙΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΤΟΥ ΗΡΟΙΛΟΥ ΤΜΟΛΙΤΟΥ N
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΦΙΛΟΣΡΑΤΟΥ ΠΕΡΙΝΘΙΟΣ N
ΜΕΠΙΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΡΩΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΣ N
ΒΑΚΧΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΕΡΤΕΡΗΝΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΑΣ ΤΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙ
ΔΟΥ ΠΕΡΤΕΡΗΝΙΑΣ N
ΚΟΣΜΟΣ... ΕΙΜΕΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΑΤΑ ΔΙΑ
ΘΗΚΗΝ ΥΠΟ ΜΗΝΟΔΟΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΗΡΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. N
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΣ N
ΑΡΧΙΑΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΛΥΣΙΜΑΧΕΥΣ N
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΥ ΚΑΤΑΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ (N
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΚΛΗΡΙΤΙΣΕΟΣ
ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΛΥΣΙΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΥΡΕΝΕΙΑΝΤΗΣ ΙΠΠΟ... ΛΩΝ
... ΤΟΣ ΠΕΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ N
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΚΝΩΣΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞ
ΑΝΔΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΤΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΠ ΑΙΓΥΠΤΟΥ N
... ΙΔΕΟΣ ΑΝΤΡΩΙΝΕ... ΛΥΜΠΗΝΟΣ ΑΠΟ
ΛΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ N
... ΠΙΠΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΝΟΣ ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ
ΩΝ ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΗ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΟΥ N
ΤΩΝ ΜΕΝΕΚΡ... ΜΑΓΝΗΣ... ΚΑΙ ΓΥΝ..

Cetera delentur.

(M)

Exarata

Exarata hæc sunt in Marmore fere quadratæ formæ, & in tres columnas diviso, in quarum primâ ea habentur, quæ in initio sub numero .I. posuimus multis in fine erasis. In secunda omnia fere evanida sunt præter ea, quæ sub Num. II. posita in fine columnæ leguntur. In tertia vero columnâ pauciora desiderantur, ex ea enim omnia sub Num. III. habes transcripta, nisi pauca sub fine, quæ fracto Marmore videntur deesse. De tempore quando hoc Marmor exaratum fuit non possum conjectare, antiquitate vero valde exesum est, & jam in plerisque locis vix legendum, atque ideo multa eorum, quæ supra habes, etiam desiderata essent, nisi, quæ inde transcripsit, cum literæ minus evanidæ essent, communicasset nobis Dominus Isaacus Vossius, vir in omni literaturâ stupendè doctus, & patre suo major, qui Angliam nostram, cujus jam est inquilina, Ecclesiæ Windelloriæ ob ingentia merita erga rempublicam literariam & Regiam familiam Præbendarius nuper constitutus, & ævum suum ornat. Marmor continet nomina eorum, qui ad publicum aliquod ædificium opes suas contribuere: in more enim fuisse antiquis Gymnasia, Balnea, Tempia, aliaque publica opera junctis symbolis ædificare, & nomina eorum, qui ad ea aliquid contribuere in columnis incisa, in insigniori aliquo novi ædificii loco publicare, & sic ad posteros transmittere, testantur multa ex antiquis Marmoribus, & è nostris Marm. 28. & 80. De qua re etiam vide ^a Diogenem Laertium, qui è tali columna, quæ continebat nomina eorum, qui Balnei conditores fuere, probat Zenonem Philosophum Cittienssem fuisse, in ea enim inscriptus Cittiensis dicebatur. Cum vero hoc Marmor tantum propria nomina contineat, nec versione, nec ulteriori explicatione mihi indigere videtur.

• Invita Zenonis.

XVII.

D. M. CAECILIA
AMPELIS CAECI
LIAE TREPTINI FI
LIAE PIENTISSIMAE

Μήνας Μήνης τῆ
Ἡγησάρχου κατε
σκεύασε τὸ ἐνδο
χείον . . . . .

πατρὶ καὶ ἑαυτῷ
καὶ τοῖς ἰδίοις ἐγγόνοις.

XVIII.

ΜΗΝΑΣ ΜΗΝΟΥ ΤΟΥ
ΗΓΗΣΑΡΧΟΥ ΚΑΤΕ
ΣΚΕΥΑΣΕ ΤΟ ΕΝΔΟ.
ΧΕΙΟΝ . . . . .
ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ
ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΓΓΟΝΟΙΣ.

Menas filius Menæ filii
Hegesarchi præpa
ravit hunc locu
lum . . . . .
Patri & sibi &
posteris suis.

XIX.

XIX.

DIS. MANIBVS.
 ANCHARIAE. AMPELIDI.
 FECERUNT,
 M. ANTONIVS. M.
 ANTONI. M. F. FLORI
 LIBERTI. APRILIS. LIBERTVS,
 POTHINVS. CONIVGI.
 SVAE. CARISSIMAE. BENE
 MERITAE. DE. SE. ET.
 M. ANTONIVS ANTONI.
 POTHINI. FILIVS. CLAVD,
 IVSTVS. MATRI. SVAE
 PISSIMAE. ADQVE
 INDVLGENTISSIMAE,

XX.

D. M.
 CAVLIAE. EVPOLIDI
 CONIVG: BEN. MER.
 SIX. CAVLIVS. MARSIC,
 FECIT.

XXI.

Q. APPVLEIVS. Q. L. SALVIVS.
 VICELIA. M. L. ARESCVSA.
 Q. APPVLEIVS. Q. L. NICO.
 M. VICELIVS. M. L. SERVIVS. PATRONVS.
 ARESCVSAES.

XXIV.

BONAE. DEAE. VENERI. CNIDIAE.
 D. IVNIVS. ANNIANVS. HYMENAEVS. ET. INVICTA. SPIRA. ET. HAEDIMIANA.

Inscripta sunt haec in superiori ostii parte, quod in fronte erat Fani Veneri Cnidiae consecrati, Venus autem Cnidia à Cnido * urbe Doridis in Caria, ubi colebatur, eodem modo quo etiam ^b Paphia & ^c Erycina à Papho Cypri & Eryce Siciliae urbibus, appellata fuit; in iis enim Templis habuit, & praeter aliis numinibus colebatur. Frequentissimum enim fuit apud antiquos Diis Deabusque suis attributa dare ab urbibus ubi maxime colebantur sumpta; atque ideo Jupiter ^d Olympius, ^e Larissaeus, ^f Lycæus, & ^g Capitolinus; Juno ^h Argiva, ⁱ Samia, & ^j Lacedaemonia; Apollo ^k Pythius, ^l Delphicus, ^m Ismenius, & ⁿ Grynæus; Venus ^o Cytherea, ^p Erycina, ^q Paphia, ^r Cnidia, & ^s Olympia cognominabantur. Veneris autem notissima attributa erant Paphia, & Cnidia, atque ideo Horatius habet,

• O Venus Regina Cnidi Paphique.

Paphii enim ^t antiquissimi Graecorum erant, qui hanc Deam coluere: ejus cultum illi ab Ascalonitis, Ascalonitæ vero ab Assyriis primis hujus Deæ cultori-

* Strabo lib. 14. Herodot. lib. 1. ^b Strabo lib. 14. Pausan. lib. 8. ^c Strabo lib. 6. Pausan. in Arcadica. ^d Pausan. in Atticis. Sueton. lib. 2. Vitruv. Praefat. lib. 7. Strabo lib. 9. Plur. in Solone, &c. ^e Pausan. lib. 2. ^f Pausan. in Arcadicis. ^g Paus. lib. 2. & in Lat. autoribus passim. ^h Paus. lib. 2. ⁱ Pausan. in Achaicis. ^j Pausan. lib. 6. ^k Paus. in Phocicis. Strab. lib. 9. & in aliis passim autoribus. ^l Pausan. in Boeoticis. ^m Pausan. lib. 1. ⁿ Virgil. Aen. lib. 1. ^o Strabo lib. 6. Paus. lib. 8. ^p Pausan. l. 1. & 8. Strabo l. 14. ^q Paus. lib. 1. ^r Paus. l. 3. ^s Lib. 1. Od. 30. ^t Pausan. lib. 1. vide Seldenum de Diis Syris, Syntag. 2. lib. 4.

bus accipere; à Paphiis autem ad alios Græcos transmissus fuit; & uti in aliis urbibus, sic etiam Ὑ Cnidi Templum habuit; quando vero ibi Dea primo coli coeperat, non satis constat. Religionem autem illius in eo loco maxime auxit statua ejus à Praxitele ibi consecrata, eaque primo effecit, ut Veneris Cnidie nomen per Græciam celebraretur, * Perfectissimum enim hoc per totum orbem artis statuariae opus ab antiquis Græcis existimabatur, atque ideo multos Veneris cultores Cnidum traxit, effecitque ut ibi potissimum Dea coleretur. Statua hæc tota nuda erat, nisi quod alterâ manu pudenda obtegerit, eam a Praxiteles ad imaginem Cratinæ Meretricis suæ dicitur effinxisse; tantæque pulchritudinis fecisse, ut eam à nobili quodam adolescente aliquando perditæ amatam, ab eoque concubitu pollutam b tradunt; eam & Templum in quo posita fuit prolixius describit c Lucianus, quem vide. Hæc autem Dea sub titulo Veneris Cnidie non tantum Cnidi, sed aliis etiam in urbibus colebatur. Apud antiquos enim Græcos in more fuit, quoties aliquod numen excellentiori modo in aliqua civitate coleretur, illud sub titulo ab ea civitate accepto in aliis etiam civitatibus colere, eique Tempia condere. Sic Diana Ephesina d Massiliæ, & e Mantinæ; sic f Apollo Grynæus, & i Apollo Pythius Athenis; sic Venus s Erycina Romæ Tempia habuere; & sic Venus Cnidia in aliis urbibus præter Cnidum colebatur. De Templo, quod ea Athenis habuit, sic scribit h Pausanias, *ὅτι δὲ τῇ θαλάσῃ Κόνων ἀγκυρόμεσι Αφροδίτης ἱερὸν, πρὶντα Λακεδαιμονίων ἀπεργασάμεθα. ὡς δὲ Κνίδον δὲ οὗ τῇ Καρικῇ Χερσονήσῳ. Κνίδιοι δὲ πρῶτον Αφροδίτην μέγιστα, καὶ σφισιν ἔστιν ἱερὰ τὸ Θεῷ, πρὶν μὲν δὲ ἀρχαίως περὶ Δωρείδου, μετὰ δὲ τὸ Αχραΐαι, νεώτατον δὲ, τὴν Κνίδαν οἱ πολλοί, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλοῦσι Εὐπλοίαν, i, e. Prope mare vero Conon extruxit Veneris Templum, postquam Triremes Lacedæmoniorum ad Cnidum in Cariæ Chersoneso profligaverat; Cnidii enim maxime colunt Venerem, & apud eos sunt Tempia Deæ. Antiquissimum eorum erat Veneris Doritidis, post hoc aliud Veneris Acrææ, novissimum vero Deæ, quam Cnidiam plerique, ipsi vero Cnidii Euploeam Venerem appellant. An vero Templum hoc supra cujus ostium hæc scripta erant, quæ in nostro Marmore habentur, Athenis, seu Romæ, seu in aliqua alia civitate erat à D. Junio, Anniano Hymenæo, Inviscâ Spirâ, & Hædimianâ conditum, cum nescimus, unde Marmor huc allatum fuerat, nobis non omnino constat.*

y Lucian. de An oribus. * Vide Lucianum de Amoribus. Philostrat. vit. Apollonii, lib. 6. cap. 9. a Clemens Alexandrinus in Protreptico, edit. Henf. pag. 26. b Lucianus de amoribus. Philostratus in vita Apollonii Tyanei, lib. 6. cap. 17. c De Amoribus. d Strabo lib. 4. pag. 179. e Pausanias in Arcadicis. f Pausanias lib. 1. g Strabo lib. 6. h In Atticis.

XXV.

D. M.
CLAVDIAE VENERI
ÆCONIVGI SANC
TISSIMAE, Q. IN
STEIVS PROBATVS
SIBI SVISQVE
POSTERISQVE
EORVM.

XXVI.

D. M.
RESTITVTO.

XXVII.

DIS
MANIBVS
POMONIO
MODESTO.

XXVIII.

XXVIII.

Donariorum ad gymnasii, ut videtur, Smyrnenfis
ornatum recensio; sed mutila.

..... ΩΡΙΑΣ
ΔΕΤΟΣ..... ΑΡΕΣΤΟΣΤΟ
ΕΦΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΥΠΕΣΧΟΝΤΟ
ΟΙ ΔΕ ΚΑ. ΒΑΣΣΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
ΛΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
Μ Ζ. ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ
ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
ΝΙΚΩΝΑ Μ Ε. ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΕΙΝΟΣ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΙΚΩ
ΝΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΧΡΥΣΩ
ΣΕΙΝ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΗΠΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΥΝ ΣΠΕΙ
ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΥΜΦΙΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΚΑ. ΑΡΤΕΜΥΛΛΑ. ΚΑ. ΠΩΛΛΑ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. Β. ΦΛ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
ΜΑΓΝΑ ΚΑ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
ΜΑΓΝΑ. Μ ΚΑ. ΗΔΕΙΑ Μ ΚΑ. ΧΑΡΙΣ
Μ ΚΑ. ΛΕΟΝΤΙΟΝ Μ ΚΑ. ΑΥΡΗΛΙΑ
ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΥΝ
ΣΠΕΙΡΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
ΚΩΝΑ ΝΒ. ΟΙ. ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ Μ
ΜΕΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ ΑΙΚΗΝΟΣ
ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ Χ Ζ Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ ^{supra n NI-}
ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ Μ ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΤΥ ^{KANOPOΣ}
ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ^{inferitur in}
ΑΡΡΙΑΝΟΥ Μ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΛΕΜΩ ^{Marmore.}
ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΩΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΥΜΝΩΔΟΥΣ ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΑΛΗΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ Ψ Β
ΝΟΥΜΕΔΑΙΚΟΥΣ Κ. ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΚΑ
ΜΕΙΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΥΠΟ ΣΕΒΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

Idem

Idem, cum versione.

..... ωρίας
 δε ρ σ..... αρεσθ ρ η
 ἐφ' ἧ στρατηγῆντο ὑπὸ ἑσχατο
 οἱ Ἰ. Κλ. Βάσθ αἰωνοθέτης
 Νεμεσίων σρώσεν τὴν βασι-
 λικὴν. Φῶσθ ἐργον ποιήσεν
 Μ Ζ. Χερσίφρων Ασιάρχης τὴν
 κήπεον εἰς τὴν Φοινικῶνα.
 Λέκθ Πομπήθ εἰς τὴν Φοι-
 νικῶνα Μ Ε. Λέκθ Βεσθ
 τὴν βασιλικὴν σρώσεν τὴν
 πρὸς τῷ βαλδουθεῖω, ἢ χάλ-
 κας τὰς θύρας ποιήσεν.
 Σμάραγδος πρύτανις ναὸν τύχης
 κατὰ σκιδάσεν ἐν τῷ Φοινικῶ-
 νι. Κλαυδιανὸς πρύτανις χερσώ-
 σεν τὴν ὄρθρον ἔαλιπτηεῖς
 ἔ γερασίας ἢ οἱ εἰς τὴν χα-
 εἰσθελον νέω κείονα σὺ σπει-
 ρκεφάλω. Νυμφιδία ἀρχιέρεια,
 Κλ. Αρτεμύλλα, Κλ. Πώλλα,
 Κλαυδία Νικήτε, Θωδῖανος
 Στεφανηφόρος Β. Φλ. Ασκληπιακή,
 Εἰσιδῶρος σοφιστής, Αντωνία
 Μάγνα, Κλ. Αἰρίσιον, Αλβιδία
 Μάγνα Μ Κλ. Ηδία Μ Κλ. Χάειρ
 Μ Κλ. Λεόντιον Μ Κλ. Αυρήλια
 κείονας κυμβελλέτας σὺ
 σπειρκεφάλω εἰς τὸν Φοινι-
 κῶνα Ν Β. Οἱ ποτὲ Ἰσδαῖοι Μ
 Μητροδῶρος Νεικάνορος Δίκλως εἰς
 τὸν Φοινικῶνα Χ Ζ. Φ. Μερμος
 καὶ Κιλίανος Μ ἢ ὅσα ἐπετύ-
 χομεν ὧσα ἔ κυρίε Καίσαρος

.....
 Sub cujus prætura polliciti
 sunt ; Cl. Bassus certaminum
 præses Nemesium Dearum pa-
 latium tegere, Fuscus, opus
 facere minarum VII. Cherfi-
 phron Afiarcha hortos ad
 palmetum, Lucius Pompeius
 in palmetum Minas V. Lucius
 Vestinus eam Palatii partem
 tegere, quæ curiæ proximat, &
 ostia ænea facere, Smaragdus
 Prytanis Fortunæ fanum
 extruere in palmeto, Clau-
 dianus Prytanis inaurare te-
 ctum loci ungendis Senatori-
 bus destinati. Et alii in tem-
 pli pulvinar seu locum suppli-
 candi Columnam cum capi-
 tulo tortili. Nymphidia sa-
 cerdos summa, Cl. Artemil-
 la, Cl. Polla, Claudia Niceta,
 Theudianus Stephanephorus
 II. Fl. Asclepia, Isidorus Sophi-
 sta, Antonia Magna, Cl. Aristi-
 on, Albidia Magna Minam I.
 Cl. Hedia Minam I. Cl. Charis
 Minam I. Cl. Leontion Minam I.
 Cl. Aurelia Columnas striatas,
 cum capitulis tortilibus, in
 Palmetum, LII. Qui nuper af-
 fuere Judæi Minam I. Me-
 trodorus Nicanoris F. Dice-
 nus in Palmetum, Denario-
 rum VII c. F. Murmus &
 Cilianus Minas II. & quæ
 accepimus à Domino Cæsare
 Αδελ-

Αδριάνε δι' Αντωνίου Πολέμου
 Θ, δώτερον δόγμα Συγκλήτης
 κατ' ὃ δις νεώκοροι γεγόναμεν,
 ἀγῶνα ἱερὸν, ἀτέλειον, θεολόγας,
 ὑμνωδὰς, μυριάδας ἑκατὶν
 πενήκοντα κείονας εἰς τὸ
 ἀλειπτήριον Συμμαχίας ΥΒ
 Νεμεδικὰς Κ. Πορφυρείτας Ξ
 Κατεσκαυάθη ὃ καὶ ἡ ἡλιοκά-
 μεν Θ ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ Σέξτου
 Αρχιερέως.

Adriano per Antonium Po-
 lemonem, secundum nempe
 Senatusconsultum, quo tem-
 pore bis æditui eramus, Cer-
 tamen sacrum, Immunitatem,
 Theologos, Hymnorum can-
 tores, Myriadas centum quin-
 quaginta, Columnas in un-
 gendi locum Synnadæas DC-
 CCII. Numidicas XX. Por-
 phyritas XC. Sed constructū
 est etiam Solarium in Gymna-
 sio à Sexto Pontifice summo.

Notæ ad Smyrnensem Donariorum, in Gymnasij
 ornatum, Recensionem,

Nεμεσίων. Nemesium Fanum occurrit apud Pausaniam sub Achaico-
 rum initio; idque ut Smyrnæorum præsertim tutelarium Numi-
 num. Et de Smyrnxais ille. Νεμέσεις πλείους νομίζουσιν ἀντὶ μᾶτι, καὶ
 μητέρα αὐταῖς φασιν εἶναι Νύκτα. *Nemeses plures, pro una, statuunt;
 & earum matrem esse Noctem.*

Χερσίωνων Ασάρχης. Asiarchæ erant, qui ludis Theatralibus, certaminibus,
 seu spectaculis aliis, in Deorum honorem haberi solitis, præerant; uti etiam
 Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyciarchæ, Phœnicarchæ, Cappadocarchæ, & id
 genus ceteri, quorum nomen votiva Festivitatibus solennia dedicavit, ut aiunt Ho-
 norius & Theodosius A. A. in constitutione de Expensis Ludorum C. Theodof.
 lib. 15. tit. 9. L. 2. Horum functio Asiarchia, Bithynarchia, Lyciarchia,
 Cappadocarchia dicebatur. Etiam *Munerarius*, quod munera seu spectacula
 edebat, Ασάρχης vertitur Ruffino in S. Polycarpi martyrio apud Eusebium
 lib. 4. cap. 14. Quod vero spectacula seu munera, quibus præerant, sacra e-
 rant, ideo *Sacerdotes* indigitati sunt. Quin à ratione, tum nominis, tum
 dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximii; *Præsides* etiam vocaban-
 tur, & functio tam *Præsidentis*, ἀρχή, ἐπαρχία, seu *Præfectura*, quam *Sacer-
 dotium* denominantis Provinciæ nuncupari solebat. Id videre est apud Papi-
 nianum, L. 8. D. tit. de Vacatione & excusatione Munerum, Ulpianum L. 6.
 sect. 14. D. tit. de Excusationibus & Strabonem lib. 4. ubi de Trallibus agit
 & paulo post ubi de Lyciis. Εν δὲ τῷ Συμεδρίῳ, inquit, Lyciorum πρώτον μὲν
 Λυκιάρχης αἰρεῖται, αὐτὸν ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τῷ συτήματι, “ primo eligitur Lyciarcha;
 “ postmodum etiam qui sunt ceteri reipublicæ magistratus. Nec erat sane cur
 vir summus, non tam ἐπαρχίαν quam ἱεροσύνην, dici voluerit hanc dignitatem,
 ad Strabonis locum ubi de Trallibus loquitur. Inde etiam *Principes* dicti. Nam
 πρῶτοι τῶν Ασιαρχῶν, in Actis Apostolorum cap. 19. commate 31. in vulgata
 editione *quidam de principibus Asia* redditur; idque recte satis, puto, utcunque
 non sine reprehensione à nonnullis id excipiat. Eodem ipso sensu Syrus
 ibi

ibi habet, גישא רישא דאסיה & Arabs ريساء اسيا. Utrumque *Principes Asiae* denotat. Sed Principum vocabulum, uti etiam ejusdem notio in πρῆς Ἀσιάρχης, ex singulari usu loquendi, ad Asiam simul & ad sacra spectacula restringebatur; non aliter fere ac *Princeps* in *Principe Dalmatarum* aliarumque sub inclinante imperio Romano provinciarum, singulari notione, provincias simul & acta tantum judiciorum Præfectorum prætorio, Comitum Provinciarum & hujusmodi aliorum quibus suberat, respexit. De ea re videtis Cassiodorum lib. 7. Formulam 24. & utriusque Imperii Notitiam. Ita οἱ πρωτεύοντες τῆς ἐπαρχίᾳ seu ἑξῆς & *Primates Provinciarum* Christianis dicuntur sacrorum antistites summi; nullâ tamen, in nominis notatione, sacrorum ratione expressâ. Gallica autem versio tuto in Actis retinet *Asiarches*. Sed vero & eadem vocabula tam *Principes* quam *Sacerdotes* sæpius alias significant. Ebræis כהנים utrosque denotat. Et tam Athenis, quam Romæ Βασιλεύς seu *Regem* fuisse qui sacris duntaxat præerat, nemo nescit. Indiscriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubiensis appellatur في مدينة رومة قصر الملك المسمى البابه. "In urbe Romæ sunt ædes Regis qui Papa vocatur. Locus est in parte 2. climatis 5. Alia sunt obvia quæ huc spectant. Certamina autem sive alia spectacula, quibus præerant sacri hujusmodi Gentium præfides seu Principes (hac notione) provinciarum, ea, puto, erant quæ à singularum Gentium aut Provinciarum Communibus, statim temporibus, Diis peragebantur. Et qui τῆς Ἀσίας κοινῆς seu Communis Asiæ ita propriæ dictæ, hujusmodi sacris (de quibus supra, ubi de Adrianaliis Atheniensibus) præfectus est, is Asiarcha dicebatur, uti qui τῆς Συρίας factis, Syriarcha. Ita Lyciarcha, reliqui. Communis autem Asiæ, seu urbium (ex quibus, pro partium studiis conflatum est id quod Communis Asiæ nomen obtinebat; quod idem est) id genus sacra, in Asianarum aliqua civitatum eminentissima haberi solebant: unde Asiarcharum Ephesi mentio in Actis Apostolorum, & Smyrnæ in Policarpi martyrio. Ubi enim sacra celebrata erant, ut ibi officio suo fungerentur necesse erat sacrorum hi præfides; in comitiis scilicet, ut videtur, sive à Communis procuratoribus sive à civitatibus in quibus præerant, sive alias undecunque legitime electi. Et sane auctor sanctus ubi Asiarcharum Ephesi meminit, Demetrii Fabri argentarii verba perinde refert, ac si ipsissimum τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας seu *Commune Asiæ*, pro ritu provinciæ, communibus sacris celebrandis adfuisse expressissime docere voluisset. Locus est Actorum capite 19. Καὶ θεωρεῖτε, inquit Demetrius, ὅτι ἐκείνους, ὅτι ἐ μόνον Εφεσίου ἀλλὰ καὶ πάντας τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος ἔτος πέντε μετέστην ἱερὸν ὄχλον, λέγων ὅτι ἐκ εἰσὶ θεοὶ ἅλ' χειρῶν γινόμενοι. "Et videtis & auditis quod non solum Ephesi, sed "pene totius Asiæ Paulus hic suadens avertit multam turbam, dicens non esse "Deos qui manibus fiunt. Monet non modo Ephesiorum, sed & ceterorum ferme omnium totius Asiæ (sic proprie dictæ) incolas, tunc temporis Ephesi à D. Paulo in persuasionem novam tractos. Tot nimirum civitatum singularium cives, pro more, ad Communis sacra peragenda convenerant, ut καὶ πᾶσι ἡ Ἀσία ferme tota Asia non injuria dicerentur. Id quod inprimis etiam adstruit Syrus, qui pro ἀλλὰ καὶ πᾶσι τῆς Ἀσίας, &c. habet אלה אסיה אפסיה הנא פוליס ואהפך. "Sed etiam τῆς κοινῆς seu Communi Asiæ persuasit iste Paulus atque illud pervertit. Nec quid rectius ibi sonat אלה, quod τὸ πλῆθος seu multitudo plerumque vertitur, notione haud discrepante. Neque aliter intelligo Eusebium, ubi πᾶν τὸ πλῆθος, ait, τῶν Ἑβραίων, καὶ Ἰουδαίων καὶ Συμύρων κατοικυῶτων, sacram Polycarpo exprobrasse doctrinam & Philippo Asiarchæ inclamasse ut Leonem, qui discerneret virum sanctum, emitteret: Ruffinus vertit, "Universa multitudo tam Gentilium quam Judæorum Smyrnenensium civitatis. Rectius forsân; Commune Gentium & Judæorum quod "Smyrnæ tunc agebat. Civitates enim, ex quibus Commune seu τὸ κοινὸν conflatum, illuc, ad Communis sacra spectacula celebranda, commigraverant.

rant. Similiter pronuntiandum est de aliarum Gentium seu provinciarum, five Asiarchis, five πῶς ἡγενοῖς. Vide sis porro Gruterum, pag. 415. n. 1. 410. n. 3. & 1025. n. 4. de ἡγενοῖς Galatiæ & Galatarcha, & de Asiarcha, pag. 512. 1. Εἰσαρχεῖν apud eundem non alio sensu usurpari videtur, quam pro eo quod est τῷ ἱερεὶ Εἰσαρχεῖν sacris ejusmodi præesse. Præter ea quæ citavimus consulas etiam de Dignitatis genere, C. tit. de Naturalibus liberis L. 1. Tit. de Officio Comitis Orientis L. unica, C. Theodos. lib. 6. tit. 3. de Prædiis Senatorum L. 1. & lib. 12. tit. 1. de Decurionibus L. 103. Adi item Cujacium lib. 2. Observat. 13. Antonium Augustinum ad Modestinum, Petrum Fabrum Agonistici, lib. 1. cap. 18. & lib. 3. Semestrium cap. 1. Gabrielem Aspasium lib. 1. Observat. 22. In desuetudinem, cum ceteris Gentium sacerdotiis, tandem abiit hæc dignitas. Et postrema ejus, ut scilicet quæ evanuerat, mentio apud veteres, est, ni fallor, in Justiniani Novella 89. S. Laurentium Archilevitam vocat, apud Prudentium, Præfectus (quo jubente passus est is martyr) Mysteriarchen; *Bene est quod ipse ex omnibus Mysteriarches incidit.* Nonne ad nomina illa, de quibus heic egimus, similiter terminata, alludit? Mystera illa seu sacra, Christianorum ἡγενοῖς seu communia erant. Ipsi Christiani, seu Ecclesia Commune erat, Et Laurentius,

—Primus è septem viris
Qui stant ad aram proximi,
Levita sublimis gradu,
Et ceteris præstantior,
Claustris factorum præerat
Cœlestis arcanum domus
Fidis gubernans clavibus
Votasque dispensans opes.

Non aliter fere se habuere forsan Asiarchæ, Bithynarchæ, & qui id genus alii, ad sacra, quæ diximus, & proventus Gentilitatis sacros, quam S. Laurentius ad Christianorum thesauros.

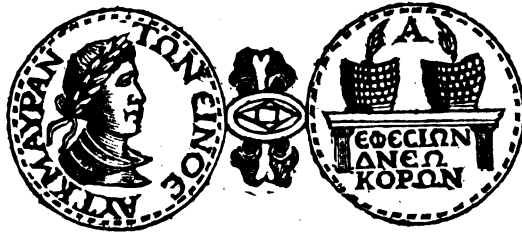
Πολέμων. Nonne hic Antonius Polemo, ipse Polemo Sophista est cujus vitam scripsit Philostratus? Certe Polemonem Sophistam, Adrianum Imperatorem adeo ad Smyræorum (quibus charissimus sophista ille erat) favorem pellexisse prodit ille, ut uno die mille Myriadas in eorum Civitatem impenderit. Myriadas habemus in Marmore tantum 150. Ceteras forte columnarum, heic numeratarum, pretium supplet. Nam ex Myriadibus illis, Τάτε τῷ στήτι (inquit Philostratus) ἐμπόριον ἔξεποιήθη, καὶ γυμνάσιον πρὸς τὴν Ἀσίαν μεγαλοσπεπτατον, καὶ νεὸς σπλεφωνὸς ὁ ἐπὶ τῇ ἁκρῇ, "Emporia annonæ & gymnasium omnium quæ in Asia sunt præstantissimum constructa sunt; item Templum in promontorio situm.

Δεύτερον δόγμα Συγκλήτου καὶ ὁ δὲ Νεωχέρι γεγονόσιν. "Secundum Senatusconsultum per quod bis æditui facti sumus. Ac si ita innui voluerint ii qui conscribere aliud etiam præcessisse, idque sub Adriano, procurante Polemone, Senatusconsultum quo primum æditui facti fuerant. Si ita intelligatur, tum Νεωχέρι in Provinciis Senatusconsulto Romano, interdum saltem, creati; quod alibi non lectum est. Quin & de jurisdictione data forte intelligi oportet, qualis permessa est Ephesiis Νεωχέρις, ut mox ex Actis Apostolorum adnotamus. Sed libero fruatur quisque judicio. Ceterum de Νεωχέρις, hac notione accuratius videndum est. Eos ædituos latine vocamus, & Neocoros interdum in Latio dictos scimus ex inscriptione, quæ Romæ in hortis Marthæorum visitur, & apud Gruterum legitur pag. 1102. 2. Ita dictos Templorum ædituos nemo nescit, seu ἱεροδούλους uti interpretatur Theophylactus ad Acta Apostolorum, cap. 19. Sed quid nomen illud, cum illius-

N

modi

modi temporis characterismo conjunctum aut de Civitatum populis dictum, denotet, haud inter doctos convenit. Sæpius ita in Græcis Numismatis occurrit. In libris, puto, nusquam; Si D. Lucam excipias. Neque præter nonnulla, quæ inter hæc Oxoniensia nostra, & in Appendice habes, & unum mutilum apud Gruterum, ullum adhuc invenitur Marmor, quod observavimus vocabulum hoc sensu exhibuisse. In Numismatis autem, & sine temporis characterismo, & cum eo, de Civitatum tamen populis dictum, non raro habetur. In Augusti ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In Caii, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἡ βυλὴ καὶ ὁ δῆμος τῆς Νεωχόρων Περινδίων legitur in Appendice Marmor. VII. Alia ejusmodi sunt in Nummis quamplurima usque ad Gallieni ævum. Interdum etiam vocabulo, ita usurpato, Numen adjicitur; ut ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΙΜΙΔΟΣ, quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina simul memorantur, ut ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod videre est in nummis Septimii Severi, Caracallæ, & Antonii Gordiani. Sæpissime autem Temporis etiam nota conjungitur, ut Εφεσίων δις, aut Β. Νεωχόρων τρεῖς aut Γ. ut Νικημοδόων τρεῖς Νεωχόρων & interdum Τετρακίς aut Δ. Νεωχόρων, quod occurrit in Numismatis Crispinæ Augustæ Aurelii Commodi uxoris, Juliæ Μαρίας Heliogabali aviæ, Alexandri Mammeæ & Licinnii Valeriani; ut Ἱεροπολείτων Δ. Νεωχόρων, Εφεσίων Δ. Νεωχόρων. Et, in Thesauro Cottoniano,

Caracallæ nummus hujusmodi visitur. Neque majorum numerorum notas vocabulo Νεωχόρων adjectas observavi. Sed Εφεσίων Α. Νεωχόρων habemus, & Εφεσίων πρώτων Νεωχόρων, & in Aurelii Veri Nummo Εφεσίων δις Νεωχόρων πρώτων Ασίας. Nam & Ασία sæpe adjicitur ubi Νεωχόρων mentio fit; ut Λαοδικίων δις Νεωχόρων Ασίας in nummis Antonini philosophi, quomodo & Dianæ nomen, cum temporis nota, aliquando additur, ut in Caracallæ, Εφεσίων δις Νεωχόρων καὶ ἡ Αρτέμιδος. Temporis item nota, cum certamine sacro, nonnunquam apponitur; ut in illo Alexandri Mammeæ F. Χρυσάνθινῃ, Σαρδανίων τρεῖς Νεωχόρων. Vide supra, ubi de Chrysanthinis. In ejusdem item Imperatoris, Ακπα Πύθια Περινδίων . . . . Β. Νεωχόρων. Et in Antonii Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque ut ad Smyrναeos nostros, quorum hanc recensionem Marmoream fuisse merito conjectamus, tandem revertamur; Ipsi sunt etiam τρεῖς Νεωχόροι in Gallieni numismatis. Vide item Adolphum Occonem, pag. 446. in Philippo. Hæc scilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Augustino, Sebastiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos sunt alia ejusmodi plura. Quin figuræ sæpius, Numerorum hisce inscriptionibus, Numinum & Sacrarum ædium, interdum Victostrarum, Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrναεωrum figura visitur turrata quæ dextera lauream tenet; & Deum mater est. Per adjectionem autem τῆς Νεωχόρων Colonias, ob quam rem nescio, fuere qui intellexere. Alii vocabulo idem denotari volunt quod in DEVOTUS NUMINI MAJESTATISQUE EJUS exprimitur; & temporis notas sive Imperatorum Romanorum annos (certe ante Monarchiam Romanam cusa hujusmodi numismata nondum animadverti) sive quoties fuerint numismata in honorem sive Numinis cujuspiam sive Imperatoris recusa. Alii δις Νεωχόρων de gemino templo Julio scilicet

cet & Augusto sacro capiunt, perinde ac si Civitas (cujus nummi ita inscripti) utriusque se ædituos, pro solenni seculi adulatione, professi fuissent. Nam etiam in Augusti nummis *Κρονίων δὲ νεωγέρων* legitur. Sed vero non est omnino cur *Numen Majestatemve* Imperatoris Vocabulum spectare conjectemus. Dissuadent tum aliorum numinum sæpius adjectæ figuræ, interdum & nomina, tum ipsi scriptores rerum Romanarum veteres, qui dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud externos gloriam satis ambitiose prædicant, divini hujusmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris fuisset æstimandum, ne minimum quidem habent vestigium. Nec magis est cur annos Imperatorum aut numismatis recusi, numerorum notis, quæ rarissime ultra quartum excrescunt & plerumque secundum exprimunt, signari putemus. De gemino autem Julii & Augusti Templo sententiæ accedere nemo poterit, qui Imperatorum insequentium numismata ita inscripta in memoriam revocaverit. Sunt etiam qui ut rem inextricabilem, dum in veteris numismatis explicandis toti sunt, seponunt. Vide sis tandem Antonium Augustinum dialogo 5. Sebastianum Eritzium parte secunda de Numismatis veterum, Ludovicum Nonium, Goltzium & Isacium Casaubonum ad Ancyranum monumentum in animadversionibus Suetonianis. Sed mihi persuasum satis est, *τῆς Νεωγέρων* heic ad panegyres illas seu certamina Sacra, sive pentaeterica, sive aliis tempestatibus annuis, pro vario ritu, innovata, quæ Provinciarum Communium (de quibus superius aliquoties nonnihil diximus) erant, attinuisse; etiam Numinum, quibus sacra illa dicata, plane ædituos fuisse, curatores, & vindices; ipsasque urbes velut ædes sacras ad Communium nempe sacra illa peragenda. Communium autem hujusmodi Majora erant alia, alia Minora. Majora ut Asiæ, Syriæ; Minora ut Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, Civitas proculdubio erat quæ eximios se sortiri honores, & alia commoda quamplurima lucrifacere toties non existimabat, quoties intra mœnia sua Communis illius, cujus pars erat, sacra, redeuntibus periodis, celebrabantur. Id quod aut Communis etiam vota, pro more patrio, aut Imperatoris, aut Senatus autoritas, statis temporibus decernebat. Inde evenit, quod Ephesi, Smyrnæ, Magnesiæ, celebratis Communis Asiæ, puto, hisce sacris, eorum Cives *Νεωγέρων* in Numismatis dicantur. Ut enim persona singularis, qui ædituus est alicujus fani, illud curat, ita, non adeo disparili analogiâ, universitas Civium qui urbem suam panegyribus & in ea Gymnasium certaminibus (Numini, cui sacra ea erant, devoti) aptabant, ædituorum officium omnino præstabant sive ædituabant. Et Asiarchæ, verbi gratia, in Communis Asiæ sacris, quemadmodum alii ejusmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonotheæ, publicis eisdem sacris præsidebant. De Asiarchis, supra diximus. Majoris id genus Communis, Ædituorum exempla habemus in iis, quæ supra, ex Numismatis, memoravimus de Ephesiis, Magnesiis, forte aliis. Nam ad Asiæ Commune, cujus sacra hujusmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea spectant. Et ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenes *Νεωγέρων* in Recensione quæ præ manibus est. Minoris Communis Æditui, forte erant Sardiani. Chrysanthina scilicet pentaeterica, ut videtur, sacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cum tertium (idque continenter, de qua re mox plura) celebrabantur, cives ter Æditui seu *Τρις Νεωγέρων* fuere. Nam si *τῶ Νεωγέρων*, in illo Alexandri Mammeæ F. nummo, ad Chrysanthina pertinet, ut pertinere verisimillimum est, tunc sequi videtur, non Majus commune aliquod innui. Nam Chrysanthina ultra Lydos nullibi extendebantur; Nec ad Sardianos ita restricta esse videntur, ut alibi in Lydia celebrari nequirent, utcunque apud eos, primarios nempe Lydiæ cives, sæpius quam alia aliqua in urbe agebantur, quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martino Jurisconsulto, loco supra adducto, ubi de Chrysanthinis seorsim. Atque ut Chrysanthina se habuere heic ad sardianos, ita forte ΑΚΤΙ ΑΠΡΘΙΑ, ad Perinthios, qui *Νεωγέρων* dicti in Numisma-

tis supra memoratis cum adjectione horum certaminum. Et ad agones illos quorum Numinibus illi Νεωχέρι erant, omnia illa Numismata quibus Νεωχέρι cum ea adjectione vocantur Perinthii, attinere, non inique censendum. Neque alio spectare idem, in inscriptione illa Auctarioli nostri, nomen sine Numine, Tempore, aut Sacris usurpatum. Neque enim horum ullum perpetuo addebatur, sed frequenter tamen. Et cum sine ulla hujusmodi distinctionis nota τὸ Νεωχέριον duntaxat civium nomini subjungeretur (ut in exemplis quæ occurrunt non paucis) non dubito quin, à notissimo & patriæ & seculi ritu, tam sacra singula quam Numina, quibus illa dicata sunt, in singulis ejusmodi monimentis, Communium maxime Majorum, satis liquido tunc temporis intelligerentur, utcunque ita jam plerunque non modo obscura sint sed & inaccessa, idque eruditissimis etiam viris, qui hæc non aliter omnino scire possunt, quam veterum scripta, quorum pars ingens intercidit, suggerunt. Temporum autem Notæ seu numeri sæpius adjecti non annos, puto, non agones (continuos inquam) signant, sed tantummodo Muneris ἢ Νεωχέριον vices continuas; unde fiebat, ut intermissa prorogatione, aliâ nimirum adædituandum urbe suffectâ, cives qui hoc munere antea bis, ter, quaterve continenter functi essent, vices suas seu prorogationes denuo minime unquam dinumerarent, sed à prima vice, si quando iterum pluries Νεωχέρι fierent, similiter, ut primo, redauspicarentur. Ita tamen ut vicem primam, temporis notâ, raro satis distinguerent. Ne scilicet prorogationem forte ambitiosius sperare viderentur. Id quod etiam, in Consulatus, olim observatum. Ceteris vero deinceps numeris, opus forsân erat, ad viciniora certaminum tempora, quæ succedebant, sic breviter distinguenda. Ita τὸ Νεωχέριον sine Temporis nota, primam, autumo, vicem indicat, aut non continenter iteratam, quod heic idem est. Attamen & fuere qui etiam primis vicibus numerum adjiciebant, ut videre est, in nummis supra allatis, ubi Ephesii Α'. Νεωχέρι sunt, ac si forte tum prorogationem, ob egregiam urbis dignitatem, spe devorassent, tum neque spem illam neque dignitatem in nummis non obtendi ambitiosiores noluisent. Quæ pròpius eos fecisse credendum est, quod etiam τὰς πρώτας τῆς Ἀσίας in Aurelii Veri Nummis (si Occoni fides) cum δις Νεωχέρι essent, ipsi se etiam dici voluerint. Sed forsân & Α'. Νεωχέριον male exsculptum habemus pro Δ Νεωχέριον. Elementorum Α & Δ numismatis & inscriptionibus maxime, maxima est similitudo. Ceterum de Numerorum heic notis, viderint porro eruditi. Quod autem de Νεωχέρι significatione diximus mire firmat D. Lucas in Actis Apostolorum cap. 19. Ubi etiam Asiarchas (de quibus supra) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Asiæ certamen seu spectaculum Dianæ sacrum Ephesi. Præsidebant ut agonotheτæ publici aut certaminum Sacerdotes, Asiarchæ. Νεωχέρι ideo seu æditui dicti Ephesi; seu, quod idem est, Ephesiorum civitas Νεωχέριον erat. Expresissime sanctus autor, postquam de Demetrii Fabri argentarii monitis, fociorum ejus ira & clamore, Asiarchis, Theatro, & infano multitudinis ad asserenda Dianæ sacra & D. Paulum, & comites ejus Aristarchum & Caium incusandos conventu, verba fecerat, κατατείλας δ', inquit, ὁ γραμματεὺς τὸ ὄχλον, φησὶν, ἄνδρες Εφεσίοι, τίς γὰρ ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς ὑμῶν γινώσκει τὰ Εφεσίων πόλιν Νεωχέριον ὅταν τῇ μεγάλῃ Θεᾷ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ διοπετί; Ἀνανηρήτων ἐν ὄντων τέτων, θεὸν ἐστὶν ὑμῶς κατεσκαλμένους ὑπαρχεῖν, καὶ μηδὲν προσεπίτε προσάσκειν. Ἡγάγασθε γὰρ τὸς ἄνδρας τούτους ὅτε ἱεροσύλους ὅτε βλασφημοῦνται τὸ Θεὸν ὑμῶν. Εἰ μὴ οὖν Δημήτριον καὶ οἱ (ὡς αὐτὰς τεχνίταις) πρὸς πᾶσα λόγον ἔχουσιν, ἀγροεῖται ἅληρον καὶ ἀνδραπατοὶ εἰσιν ἐγκαλείτωτ' ἀλλήλοις. Εἰ δὲ πᾶσι ἐπὶ ἰσχυρῶν ἐπιζητεῖτε ἐν τῇ ἐκκλήσιᾳ ἐπιλυθῆσαι. Καὶ γὰρ κινδυνόσμεν ἐγκαλεῖσθαι χάσεως πᾶσι τῇ σήμερον, μηδὲν οὖν αὐτοὺς ὑπαρχόντων, πᾶσι δὲ διωρησόμεθα διωγὰ λόγον τῇ συζροφῇ ταύτης καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. " Et cum sedasset Scriba turbam, dixit, viri Ephesii quisnam

" quisnam est hominum qui ignorat Ephesiorum civitatem *Νεωχόρον* seu *Ædi-*
 " tuam jam esse Magnæ Deæ Dianæ & simulachri ejus à cœlo lapsi? Cum
 " hisce igitur contradici nequeat, oportet vos sedatos esse & temere nil agere.
 " Adduxistis enim homines istos, qui neque Sacrilegi sunt neque Deam ve-
 " stram blasphemia læsere: Quod si Demetrius & qui cum eo sunt artifices
 " habent adversus aliquem causam, conventus forenses aguntur & Proconsu-
 " les sunt. Agant invicem. Si quid de ceteris quæritis, in legitimo conventu
 " poterit absolvi. Nam periculum est ne seditionis hodiernæ arguamur, cum
 " nulla omnino sit causa, unde tumultus hujusmodi ratio reddi possit. Qui-
 " bus dictis, dimisit eos qui convenerant. Qualesnam *Νεωχόροι* fuerint, ubi
 ita cives vocantur, hinc perspicuum esse videtur. Scribi, qui velut Syndicus e-
 rat urbis, ut sedaret tumultuantem de Dianæ sacris Ephesiorum turbam à De-
 metrius, ut suo quæstui consulere, excitatam, & in theatrum ruentem, monet
 eam ut in memoriam revocaret, Ephesi cives tunc temporis *Νεωχόροι* Dianæ
 esse. Scimus enim ex Maximini numismatis Magnesios ejusdem fuisse alias
Νεωχόροι; Ut Laodicensis Asiæ *Νεωχόρος*, quod idem est, ex Antonini philo-
 sophi nummis, & Ephesios bis dici Dianæ *Νεωχόροι* in Caracallæ, & semel in
 Aurelii Veri. Instat igitur Scriba, causam non omnino subesse cur in Ari-
 starchum, Caium, D. Paulum, omnino inclamarent; cum neque sacrilegi
 essent neque in Dianam blasphemi. Neq; enim in Dianam illorum convitium
 haberi voluit Scriba, quod Deos esse denegasset Paulus qui artificum manibus
 confecti essent. Nam ne simulachrum ejus, quod colebant, ut manibus arti-
 ficum confectum esse, sed ut de cœlo lapsum venditabat civitas, unde diserte
τὸ δῶκετόν: quod idem est, & ad rem maxime, mentio fit scribæ perquam op-
 portuna. Et hisce sane *Νεωχόροι* horum munus non obscure indicatur. Ho-
 norem Numinis, ædes, vasa sacra curabant, & de eis etiam jurisdictionem ex-
 ercebant, quod Senatusconsulto seu scripto principali forte permitti soli-
 tum. Et de eis solum. Nam si quam Demetrius aut socii ejus injuriam tu-
 lissent, actio eis competeat in foro proprætoris aut aliorum magistratuum
 Romanorum, quorum in potestate tunc erant cetera quæcunque judicia.
 Nam ita etiam scriba innuit. Si quid autem, inquit, de ceteris, de Sacrile-
 gio puta, aut de blasphemia in Dianam, quarum rerum cognitio ad cives jure
Νεωχόρων spectat; tempestive de eis agi poterit & judicari in legitimo
 civium conventu seu Comitiiis eorum sacris, sive ut apposite Syrus vertit,
בכרתא דיהיכא מן נמוסא לבנושיא id est, *in loco qui à lege destinatus est Comitiiis*
habendis. Atqui tunc plebs coalescens tumultuose in theatrum (ubi simul cum
 primoribus civitatis aderat Scriba qui hæc locutus est) irruerat, quin & ido-
 neum illud Comitiiis ad damnandos Christianos, utpote adversarios, habendis,
 locum imprudenter æstimaverat. Ceterum, monente Scriba seu Syndico,
 tempestive eis ostensum est, nec ejusmodi de qua civibus, jure, nimirum
Νεωχόρων, jurisdictio erat, actionem adversus eos ne coactam quidem esse, nec
 locum Comitiiis habendis idoneum seu legitimum. Nihil puto in vetustio-
 rum Scriptis munus *Νεωχόρων* ac singularem eorum juris dicendi potestatem æ-
 que aperit. Vulgata editio pro *Νεωχόροι* ibi *cultricem* habet, quod frigide vim
 verbi explicat. Syro melius vertitur *במרתא* quod plane *editua* est aut *anti-*
stes sacra.

Ibidem, *ἑρὸν ἁγῶνα*. De eo satis supra; ubi de Smyrnensibus Olympiis, ad
 Marmor 3.

XXIX.

OSSA HIC SITA
ACHILLIS CEII.

XXX.

NONIA P. L.
PRIMA
HIC SITA EST.

XXXI.

CHRESIENIS PONTIAE OSSA HEIC
REQVIESCVNT AVCTVS
SVAE CONSERVAE ET OECVMENE
SOROR FECIT.

XXXII.

L. POMPEIVS
L. F. COL NIGER.

XXXIII.

OLIA ACVME SIBI
ET SVIS

XXXIV.

M. IVNIVS M. L. ACHILLÉS
IVNIAM. L. PALLADIO L.
M. IVNIO M. L. FAVSTO P
SIBI ET SVIS
LIBERTIS LIBERTABQ
POSTERISQ EORVM

XXXV.

L. CRIMILLVS. L. I.
CHRESTVS. SIBI. ET.
C. ORCHIUIO. EROTI.
C. ORCHIVIO. ET.
ALEXANDRO.
ORCHIUIAE. ET.
SATVRNINAE.
POSTERISQVE.
EORVM.
VETTIA. C. L. SABINA.
SIBI ET.
T. VICILLO. FELICI.
POSTERISQ EORVM.

XXXVI.

SEX APPVLL
MEMORIAE
VIXIT ANNOS
XX.

XXXVII.

D. M. S
VICTORIAE ET SALACIO
FILIS DVLCISSIMIS
FELIX ET NYMEE
PARENTES FECERVNT

XXXVIII.

DIIS MANIBVS
L. CONSI. L. F. FABIA
CORNELIANI
VIX. MEN. III. DIES VII.

XXXIX.

Θ . Κ
Τ ΑΙΔΙΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΚΑΙ ΑΙΔΙΑ ΦΗΙΑΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΟΙ ΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΩ
ΕΤΩΝ ΙΑ
ΜΗΝΩΝ Γ
ΗΜΕΡ ΚΓ
Μ. Χ.

Θεοῖς καταχθονίοις

Τ. Ἀιλίου

Ἡρακλείδης

καὶ Αἴλια Φιλήτη

καὶ τέτων οἱ υἱοὶ

Ἡρακλείδης καὶ

Κρόνιος

Φιλυμένω

ἑτῶν ια'

Μηνῶν γ'

ἡμερῶν κγ'

Μνήμης χάριν.

Diis Manibus

Titus Ælius

Heraclides,

& Ælia Philete,

& horum filii

Heraclides &

Cronius

Philumeno, qui natus erat

annos XI.

menes III.

dies XXIII.

Memoriæ gratiâ.

XL.

DIIS MANIBVS

P. VETTIVS EPITYNCHANVS

SIBI ET

VETTIAE SYNTICHE CONIVGI

BENE MERENTI

FECIT

XLII.

D.M

AVRELIO DIO

CENO QVI VI

XIT ANN. XXI

MENS. VII. DI

EBVS XIII.

H. II.

XLI.

D M

PHLECVSE

AVG. LIB.

XLIII.

D M

PRIMAE

SORORI PISSIM

VIX. ANN. XXX

FECERVNT

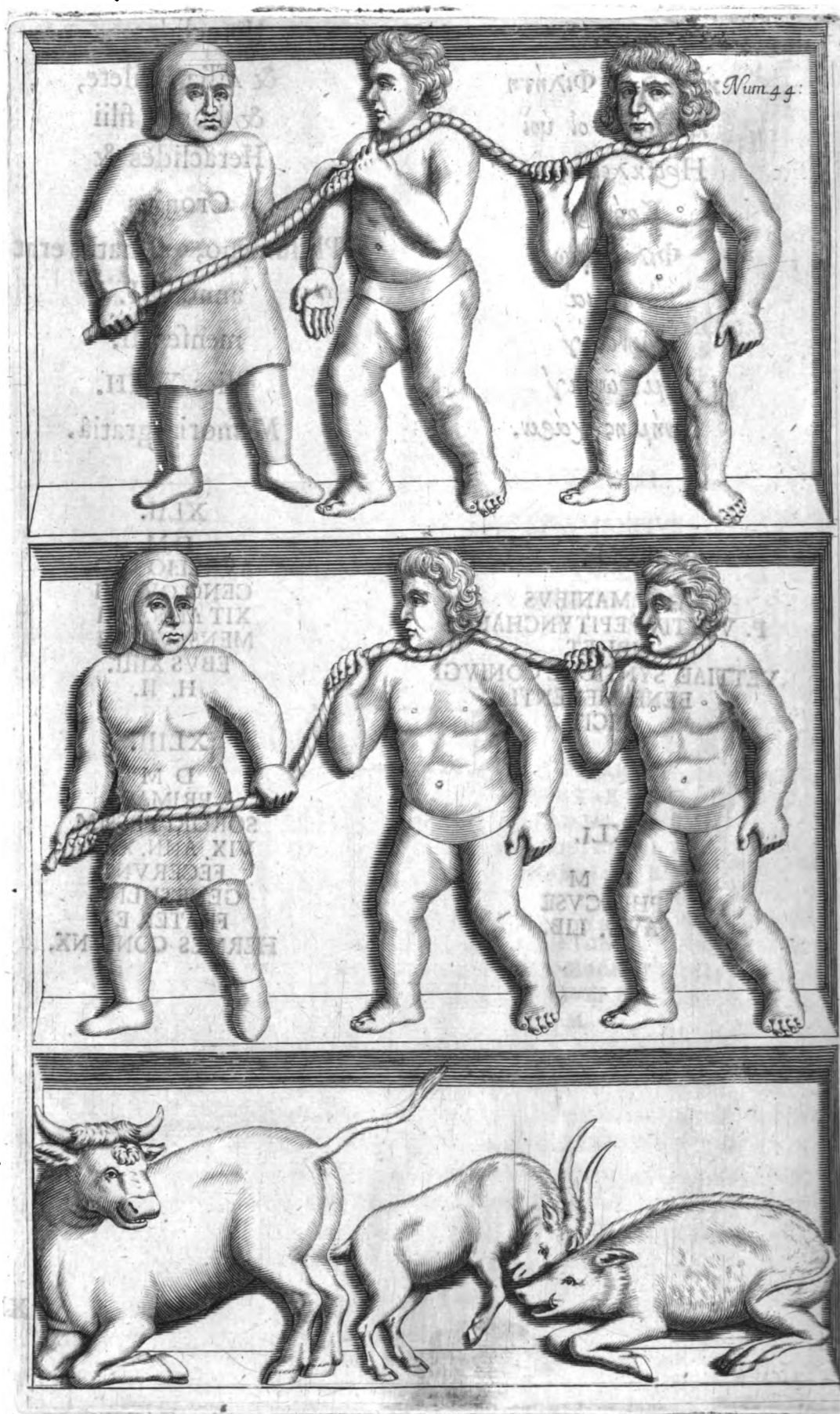
GENETHLIVS

FRATER ET

HERMES CONIVNX.

XLVI.

XLIV.

XLV.

XLVI.

XLV.

D.M
P. OPSIO
SEVERO
FECIT
ARRIA
MARCELLINA
CONIVGI
OPTIMO.

.....ΣΙΑΝΩ ΥΜΝΩΔΩ.....
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝΩΔΩ.....

ΕΚΠΡΟΓΟΝ.....
ΥΙΟΣ Γ. ΚΛ.....
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΓΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΛ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΔΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΗΗΣΙΟΙΣ
ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ
.....ΡΩΝ
...ΑΓΩ.....
.....

.....σιανω υμνωδῶ Θεῷ
Αδριάνε, ἢ υμνωδῶ...

Εκ προγόνων
υἱὸς Γ. Κλ.
Πομπηίου
Βουλαιῶ,
Πρύτανεως,
ἐγγόνε
Γ. Κλ. Ουαλερίου
Λικιννιάνε
ιερέως
Ασκληπίε
ἢ Αλυσταρχε
Πεισδαίω.
Τοῖς γνησίοις
συνυμνωδοῖς
Θεῷ Αδριάνε
τὸν βωμὸν
καθιερωῖ
.....

.....fiano Cantori Divi
Adriani & Cantori .....

A pro genitoribus
filius C. Claudii
Pompeii
Senatoris,
Prytanis,
Nepotis
C. Cl. Valerii
Licinniani
Sacerdotis
Æsculapii
& Alytarchæ
Pisæorum.
legitimis
Concentoribus
Divi Adriani
hanc aram
dedicans
.....

(O)

Υμνωδῶ

Ἕμνῳδῶ Θεῷ Ἀδριάνῳ, & συγμνηστῇ Θεῷ Ἀδριάνῳ. Hymnodos seu Hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiam cum Theologis Marmore 28, & ad Smyrnenſes ni fallor tam hoc quam illud ſpectat. Seld.

Βουλῆτῃ ἢ Πρυτανείῳ. Quicumque erat Πρύτανις ſeu Πρυτανεύς (utroque enim modo vox ſcribitur) erat etiam Βουλῆτις, ſed non è contra. ^a Βουλῆται enim omnes ii dicebantur, qui ſupremum urbis ſenatum conſtituebant; ^b Πρυτάνεις vero ii erant è Senatu electi, quorum curæ ἀπαντὰ τὰ ὑπὸ τῇ βουλῇ πατρίῳ μοῖρα διοικεῖν, omnibuſque reipublicæ rebus propius proſpicere pro definito tempore committebatur. Et magiſtratus, & nomen τῶν Πρυτάνων apud Athenienſes originem habuere. Theſeus enim, ^c cum omnes Atticæ δῆμοις Athenis congregaſſet, Curiam, quam ^d Πρυτανεῖον appellabat, condidit, & Πρυτάνεις, quos in ea congregatos de publicis regni negotiis conſuleret, & imperii (mutato jam ab absoluta monarchia urbis Regimine) quaſi ſocios haberet, primo conſtituit. Poſtea vero Πρυτάνεις dicebantur, qui è Senatorum numero electi per vices reipublicæ, & Senatui prærant. ^e Senatus autem Solonis inſtituto è quadringentis Senatoribus conſtabat, centum ſcilicet è ſingulis Tribubus (quæ tunc tantum quatuor erant) quotannis electis. ^f Poſtea vero, cum Clifthenes poſt expulſos Piſiſtratidas Rempublicam de novo ordinaveſſet, populumque Athenienſem in decem tribus diſtribuiſſet, Senatorum deinde Numerus ad quingentos augebatur, quinquaginta ex unaquaque tribu conſtitutis, qui à Tribulibus ſuis quotannis electi per unum annum ſummæ rerum prærant, illudque conſtituebant concilium, quod frequentius apud autores à Senatorum numero ἡ βουλὴ τῶν πενταχοσίων vocatur. ^g Cum autem quingenti plures eſſent, quam à quibus ſimul reipublicæ negotia ſine conſuſione adminiſtrari poterant, non omnes ſimul, ſed tantum una claſſis eorum eodem tempore imperabat. Senatorum autem claſſes decem erant, è tot enim tribubus eligebantur. Secundum harum igitur numerum annus in decem partes dividebatur, earumque unam ſingulæ claſſes per vices ſecundum ordinem, quem in initio anni ſortibus obtinuerant, accipiebant regendam. Singulæ autem claſſes è quinquaginta Senatoribus conſtabant, tot enim ab unaquaque Tribu in Senatum cooptabantur, qui pro eâ decimâ anni parte, quâ imperium ſortiebantur, Senatus Vicarii conſtituti, totaq; illius induiti autoritate, maxima reipublicæ negotia tractabant, ad quæ curanda cum in publica civitatis Curia Πρυτανείῳ dictâ per totum imperii tempus plerumque verſari tenebantur, atque ideo ibi ⁱ publicis impenſis alerentur, inde illa decima anni pars per quam imperabant, ^h Πρυτανεία, & ipſi Πρυτάνεις dicebantur, è quorum numero Caius Claudius Pompeius, de quo in hoc Marmore, & Smaragdus, & Claudianus de quibus in Marmore 28 agitur, quando ea primo exarata erant, fuere. Horum Πρυτανείων munus erat toti reipublicæ proſpicere, & curare, ne ea quid detrimenti acciperet, ^j atque ideo penes eos fuerat, quotieſcunque vellent, ob reipublicæ negotia ſenatum in Curiam, aut populum in concionem convocare. Utriuſque etiam concilii ^k hi præſides fuere, maxime vero Senatus: ab hiſ enim omnia, quæ in eo rogata erant, proponebantur, ^l ab hiſ Senatorum ſuffragia colligebantur; ab iſdemque quicquid à pluribus decretum fuerat pronunciabatur ſancitum: atque ideo ſi aliquid in ſenatu agendum

^a Vide Argumentum ad orationem Demotheſis contra Androtionem. ^b Harpocraton in Πρυτάνεις. Suidas & Phavorinus ad eundem vocem. Pollux lib. 8. c. 9. Argumentum orationis Demotheſis contra Androtionem. Ulpian. in Scholiis ad Demotheſis orationem contra Midiam. ^c Plutarchus in vita Theſei. ^d Plutarchus ib. Thucyd. lib. 2. ^e Plutarch. in vita Solonis. ^f Herodot. lib. 5. Pauſan. lib. 1. ^g Argumentum orationis Demotheſis contra Androtionem. ^h Argumentum orat. Demotheſis contra Androtionem. Harpocraton, & Suidas, & Phavorinus in Πρυτάνεις. ⁱ Pollux lib. 8. l. 15. Athenæus lib. 5. Harpocraton & Suidas in Βουλῇ. ^j Suidas, Harpocraton, & Phavorinus, & Erymolog. in Πρυτανεία. ^k Demotheſis orat. de Corona. Æſchinis orat. contra Creſiphontem. Thucyd. lib. 6 p. 202. Pollux lib. 8. c. 9. ^l Pollux lib. 8. c. 9. Ulpian. in Scholiis ad Midianam Demotheſis. ^m Ulpian. in Scholiis ad Midianam Demotheſis.

esset, ad hos primum, per eosque ad Senatum referebatur; ^p qui aliquid à Senatu petitori erant, hos primum adibat, per eosque, si iis visum esset, in Senatum admittebantur; & ^q si quid novi in republica accideret, aut aliquid in ejus politia ad commune commodum deesse deprehenderetur, ad Prytanes referebant, ut illi, si res gravior esset, indictio Senatu, aut populi concilio, novis legibus, & decretis contra omne damnum & reipublice incommodum providerent. ^r Senatum autem hi quotidie, nisi dies *ἀγορῆς* esset, Populum ^s vero non nisi quater in Prytania sua ordinariè convocabant, extraordinariè vero quocunque tempore, si graviora reipublice negotia requirebant, indictum fuit utrumque concilium. Populi conciones ordinariæ, quæ quater in singulis Prytaniis habita erant, *κυρία ἐκκλησία* vocabantur, ad quarum imitationem videntur Romani ^t nono quoque die nundinas suas celebrasse. Ad has omnes cives conveniebant, in iisque, præsidentibus & omnia proponentiibus Prytanibus, de summis reipublice negotiis agebant. In ^u prima *κυρία ἐκκλησία* Magistratus à populo approbatos confirmabant, & improbatos ob justam causam deponebant. In illa etiam *παῖς εἰσαγγαλίας ὁ βέλτορος εἰσαγγέλλει, καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημοδωμένων ἀναγνώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις, καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων*. In secunda *Κυρία ἐκκλησία* volentibus datum erat, supplicatione factâ, intrepide loqui de rebus privatis & publicis. In tertia *Κυρία ἐκκλησία* Præcones & Legati introducebantur, quos ante concionem oportebat Prytanibus scripta sua tradere. In quarta *Κυρία ἐκκλησία* referebant Prytanes de sacris & sanctis; illi enim in Republica Atheniensi, ^v tam sacrarum rerum, quam civilium supremi curatores fuere. ^y Unaquæque autem Prytania per quam hi Prytanes imperabant, cum decima anni pars esset, è triginta quinque diebus constabat, Annus enim Atheniensis Lunaris erat. Annus autem Lunaris constat diebus 354, qui decies in se continent dies 35, & quatuor supra; Dies enim 35 decies multiplicati fiunt 350, ii igitur soli in Prytantias dividebantur, quatuor quæ supererant in nulla erant. ^z Ne igitur his diebus *ἀναρχία* esset, per eos quatuor Senatorum classes, quæ quatuor primis anni Prytaniis reipublice præerant, singulis eorum unum diem sortientibus, iterum erant in imperio, sub iisque ^a per hos quatuor dies facta erat novorum Senatorum & Magistratum electio, atque ideo illi *ἀρχαιρεσίαι* dicebantur. Per has autem Prytantias, Prytanes non omnes simul imperabant, sed ipsi pariter ^b per vices gerebant imperium: quinquaginta enim Prytanibus, qui per unam Prytaniam imperabant, in quinque decurias, & Prytania ad earum numerum in quinque partes, quarum singulæ septem dies inde Hebdomades dictæ continebant, divisas, per singulas Hebdomadas singulæ Decuriæ, & per singulos Hebdomadam dies, unus è Decuria præ ceteris, secundum ordinem, quem in initio Prytaniæ sortibus obtinuerant, imperium habuere. Ii qui Decuriam constituebant, per illam Hebdomadam, quâ imperabant, *Γέρουσι* dicebantur: qui ex iis per unum diem ceteris præerat, *Ἐπιπρύτης* vocabatur. Qui pro Imperii tempore ^c Arcis, & quæ in ea erant Ararii publici, & Tabularii claves, & publicum sigillum custodiebat; atque ideo, ne inde arrepta esset occasio Tyrannidem occupandi, legibus cautum erat, ne aliquis hunc Magistratum ultra diem, aut bis in eodem anno gereret: illud enim, quod dicitur *ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὅρου*, de eodem anno, & non de tota vita, ut volunt nonnulli, intelligendum esse satis inde apparet, quod si novus Epistates quotidie

^p Aristophanes in Equitibus, & Scholiastes ad illam Comœdiam. ^q Aristophanes in *Θεομορφωμένοις*. ^r Pollux lib. 8. c. 9. ^s Aristoteles de Atheniensium Politia apud Suidam, & Harpocratonem. ^t Pollux lib. 8. c. 9. ^u Aristoteles *ὅτι τὸν Ἀθηναίων πολιτείαν*. ^v Dionys. Hal. lib. 1. ^w Pollux ib. ^x Aristot. Polit. lib. 6. ^y Argumentum Demosthenis orat. in Androtionem. Etymol. Suidas, Harpocraton, & Phavorinus in *Πρυτανία*. ^z Argumentum orationis Androtione Demosthenis. Suidas in *Πρυτανία*. ^a Argumentum orationis Demosthenis contra Androtionem. Suidas in *Πρυτανία*. ^b Argumentum orationis Demosthenis in Androtionem. ^c Argumentum orationis Androtione Demosthenis. Græci Lexicographi in *ἀρχαίρεσις*. Poll. l. 8. c. 9. ^d Argumentum ejusdem orat. Lexicographi Græci in *ἐπιπρύτης*. Pollux lib. 8. c. 9. ^e Lexicographi Græci in *ἐπιπρύτης*. Pollux lib. 8. c. 9. ^f Eustath. ad Odyss. Homeri p.

eligeretur, idemq; iterum per totam vitam hunc Magistratū nunquā reciperet, numerus civium, qui tanto in Republica imperio digni erant, ei non omnino sufficeret, nec idem civis ultra secundam vicem in Senatum poterat cooptari, quod ex Atticis scriptoribus, in quibus multos invenies, qui per plures, quam duos annos, βελδπαῖ fuerunt, facile deprehendes esse falsissimum. Præcipuum vero Epistatæ munus erat, si quod aut populi, aut Senatus conciliū illius magistratus die celebratū esset, in eo præsidere. Epistates enim & βελδπαῖ, & Πρυτανίων tempore imperii sui primus erat, atque inde est, quod Paternianus Marmore 116. quia hunc Magistratum gerebat, Πρύτανις προῖτθ. vocatur. Si quod igitur illius imperii die, aut à Senatu, aut à populo decretum factum esset, ejus nomine signabatur. Sic in initio decreti apud Andocidem legis, "Εδδξε τῇ βελῃ, καὶ τῷ δήμῳ. Αἴαντις ἐπρυτανόδε, Κλεογένης ἐγραμμάτδε, Βόηδος ἐπισταίτε, &c. i. e. visum est Senatui & populo. Senatores Aiantidis tribus Prytanerant, Cleogines scriba erat, Bocthus Epistates: & apud Thucydidem, "Εδδξε τῷ δήμῳ. Ακάμαντις ἐπρυτανόδε, Φαινίππθ. ἐγραμμάτδε. Νικιάδης ἐπισταίτε, &c. i. e. visum est populo, Senatores Acamantidis tribus Prytanerant, Phænippus scriba erat, Niciades Epistates. Sic locus vertendus est. 8 Ακάμαντις enim est tribus nomen, ab Acamante Thesei filio sic dictæ, & non viri, ut omnes Thucydidis interpretes ex ignorantia Atticæ antiquitatis existimarunt; in quo errore etiam est Hobbius noster, non enim ille Anglicanum Thucydidem suum ex ipso Græco fonte, ut gloriatur, sed è Latinâ illius versione ab Æmilio Porta editâ transfudit. Quicumque Hobbii versionem cum Latina hac, & ipso Græco fonte comparaverit, facile hoc observabit, cum neglectâ Græcâ Phrasiologîâ Latinam hujus interpretis ab ea diversam in infinitis locis sequatur: quod hic ideo noto, ut sciant lectores, istum religionis contemptorem, quamcunque habet doctrinæ laudem, aut in impietate, aut in furtis fundasse.

Πρυτάνεις, ut supra dixi, ἀπὸ τοῦ Πρυτανείον, quod Curia erat, in qua conveniebant de publicis rebus consulturi, nomen habuit. illa autem Πρυτανείον, dicebatur secundum nonnullos, quia Πυρὸς παμείον, in ea enim ut in Curiis Romanis perpetuus ignis in honorem Vestæ asservabatur. secundum alios vero Πρυτανείον est quasi πυρὸς παμείον, quia in eo recondebatur publicum frumentum, ibique illud accipiebant ei, qui publicis impensis alebantur; Athenis enim & in aliis Græcis civitatibus, iis, qui præclarius à republica meruerunt, posterisque etiam eorum sæpius in virtutis præmium datum erat in Prytaneo ali, sic Athenis Harmodii, Aristogitonis, & Cleomantis posterio ob majorum merita, & in aliis civitatibus alii in Prytaneo alebantur. In multis enim aliis civitatibus præter Athenas, ut indicat Clarissimus Casaubonus, & Prytanæa, & Prytanerant fuere, sed sæpe diverso sensu; Corinthi enim olim, qui ex Bacchiadis per annum urbi præerat, Πρύτανις dicebatur; sic etiam Rhodi, & Miletu Prytanis erat unus Magistratus, qui per annum in iis civitatibus summo in imperio erat, cujus tanta erat autoritas, ut Miletu regimen urbis à Prytanibus in Tyrannidem sæpe versum fuit, & Rhodii, cum Alexandro urbis suæ dominium tradidere, eum Πρύτανιν suum crearunt. Cum enim qui Πρυτάνεις Athenis erant totum fere habuere reipublicæ regimen, ἐπρυτανόειν deinde imperare (quo sensu vocem in Demosthene, aliisque Atticis Oratoribus, & in Philone Judæo sæpe invenies) & ἐπρυτάνις quicumque in aliquo imperio erat, inceperat significare, atque ideo ἐπρυτάνις apud Suidam est

¹ Lib. 3. ² Paus. lib. 1. ³ Suidas & Etymolog. in Πρυτανείον. ⁴ Dionys. Hal. lib. 1. & 2. Etymol. & Suidas in Πρυτανείον, Thucydides lib. 2. & Scholiastes illius. Pollux lib. 1. c. 1. Aristides in Panathenæica. Plut. in Numa. ⁵ Etymolog. in Πρυτανείον. ⁶ Lycurgus orat. in Leocratem. Dinarchi oratio in Demosthenem. Iseus ἀπὸ Δικαιογόνος κλέει. Scholiastes Aristophanis ad equites. Diog. Laert. in vita Socratis, & Plato in Apologia pro Socrate. Cicero de orat. lib. 1. Schol. Thucyd. lib. 2. ⁷ In notis ad Athenæum ad lib. 15. cap. 19. ⁸ Eusebius in Chronicis. Diodor. Sic. apud Syncellum. Pausan. in Corinthiæc's. ⁹ Appianus Bel. Civil. lib. 4. ¹⁰ Aristot. Polit. lib. 5. cap. 5. ¹¹ Aristot. ib. ¹² Appianus ib. ¹³ Vid. Henricum Stephanum in Πρυτανείον.

δοικητής, προτάτης, φύλαξ, βασιλεύς, ἄρχων, ταμίης, ἐξάρχος. Et sic etiam Hesychius & Phavorinus vocem interpretantur, iisque significationibus apud Autores sæpe usurpatur; apud Athenæum enim vinum ^a ἀνδράπων προτάνης dicitur; & Sapientiæ cap. 13. legitur προτάνης νόμῳ, i. e. mundi rectores, & apud * Gregorium Nazianzenum, ὁ τ' ἀληθείας προτάνης, & τ' ἁρμονίας ὁ Θεός. Non vero lato hoc, sed strictiori sensu, quem supra explicavimus, vox Πρύτανις in hoc loco sumitur, pro eo scilicet, qui unus è quinquaginta erat, qui è numero Senatorum electi per mensem præerant, quod satis inde indicatur, quòd qui Πρύτανις hic, βουλευτής etiam appelletur. Nec Πρυτάνεις hujus generis tantum Athenis, sed in aliis etiam Græcis civitatibus fuisse; cum enim Athenienses post victum Xerxem Imperium Græciæ obtinissent, in omnes fere civitates, quæ illis suberant, politiam suam introducere, quam civitates Ionix, cum Atheniensium Coloniae essent, atque ideo eos in omnibus moribus & institutis imitarentur, tenacissime diu retinere; una autem ex Ionix civitatibus Smyrna erat, in qua Prytanes fuisse, & plures simul, eodem modo quo Athenis, indicant Marmor 28, (in quo duo nominantur, Smaragdus scilicet & Claudianus, qui eodem tempore urbis Prytanes fuere) & nummus antiquus apud * spanhemium, in cujus reversa parte legitur Σμυρναίων προτάνης, è quorum numero C. Claudius Pompeius, de quo in hoc Marmore agitur, cum illud è Smyrna huc allatum fuisset, videtur unus fuisse.

Ἱερὸς Ἀσκληπιῖος. Æsculapium Medicinæ Deum fuisse notissimum est: quæ de illius parentibus, natalibus, vitâ inter homines, & Apotheosi ab antiquis Historicis, & Mythologicis traduntur, collecta legas apud ^b Liliū Gyraldum, & ^c Natalem Comitem. Apud Græcos ^d Epidauri præcipue, quæ urbs in Argolide erat ad mare Ægæum sita, hic Deus colebatur, ibique Templum habuit insignissimum, in quo, qui aliquo morbo laborabant, post sacrificia Deo oblata somnum capientes per illum, quo remedio sanarentur, à Deo doctos fuisse dicunt. Inter alios ^e Archiam Aristæchmi filium Pergamenum à Convulsione membrorum, quâ inter venandum apud Pindasum correptus fuerat, Epidauri sic sanatum fuisse tradunt, atque ideo ille Pergamum reversus Æsculapii cultum in illam urbem secum transtulit, ibique ei Templum condidit, in quo quantâ religione iste Deus colebatur, in omni fere oratione docet Aristides Rhetor, maxime vero in Sermonibus Sacris, & oratione de Concordiâ. ^f A Pergamo Smyrnam traducta fuit Dei religio, ibique etiam Templum ei conditum fuit, in eoque C. Claudius Valerius Licinnianus, de quo in hoc Marmore agitur, cum illud, ut supra monui, è Smyrna huc allatum fuisset, Æsculapii Sacerdos videtur fuisse.

Πεισιγών Ἀλυτάρχης. Vox Alytarches in utroque Codice, Theodosiano scilicet & Justiniano, aliquoties occurrit. In Codice Theodosiano lib. 15. tit. 9. cum Syriarchis, Agonothetis, Asiarchis, aliisque quorum nomen votiva festivitatis solemnitas dedicabat, conjungitur, eodem igitur modo, quòd hi, ludis sacris præsidebat, & ut Asiarcha in Asia, Bythinarcha in Bythinia, Lysiarcha in Lycia, sic Alytarcha Antiochiæ & sacerdos fuit, cui hoc munus demandabatur; ut enim Asiarchia Asiæ, & Lyciarchia Lyciæ, sic Alytarchia Antiochiæ peculiaris fuit; nec si excipias Phavorinum & Etymologici autorem, ullam omnino habebis auctoritatem, nisi ex hoc Marmore nostro (ut observavit ^h Doctissimus Gothofredus, qui illud in Seldeni Marmorum Arundelianorum editione transcriptum legerat) unde constet in aliqua alia civitate Alytarcham fuisse. Sed revera Alytarchia Pisæorum, cujus mentio fit in hoc Marmore, eadem est, quæ postea Antiochenium fuit; qui enim apud

^a Athenæus lib. 2. * In orationibus. † Orat. 11. [†] Lib. 5 de usu, & Præstantia numismatum. ^b De Diis Syris Syntag. 7. ^c Lib. 4. cap. 11. ^d Pausan. lib. 2. Strabo lib. 8. ^e Pausan. lib. 2. ^f Pausan. lib. 2. ^g Vide Cujacium observationum. lib. 2. c. 13. & Gothofredum in notis ad Codicem Theodosianum, lib. 15. tit. 9. ^h In notis ad Codicem Theodosianum, lib. 15. tit. 9.

Antiochenſes edebantur Ludi Olympiaci, & Alytarchæ, qui iis præſidebat, ſacerdotium i à Piſæis ad eos transferebantur, iidemque illi Ludi Olympiaci fuere, qui ab omnibus Græcis tanto conventu quinto quoque anno celebrati erant. Eos à Piſæis primo inſtitutos fuiſſe ſub rege Pelope teſtatur ¹ Pausanias, atque ideo in eorum agro, poſtquam ab Iphito reſtaurati erant, ſemper edebantur, Olympia enim ² Piſatidis urbs; atque ideo Pindarus in victoriam Hieronis Siciliæ regis, in ludis Olympiacis equo Pherenico dicto partam Oden compoſiturus canit ³ *Ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμυγλα πασιπλου λάμβαν' εἴ τι Πίσιαι, καὶ Φερένικε χάρες νόον ὑπὸ γλυκυζῳτοῖς ἔδνας φροντίσιν*; & in Marmore Farnesiano apud Gruterum M. Aurelius Aſclepiades dicitur viſiſſe, *Ολύμπια τὰ ἐν Πείσει συμ' Ολυμπιάδι*; quo etiam ſenſu Alytarches, qui his ludis præſidebat *Γεισιῶν Αλυτάρχης*, in hoc Marmore dicitur, in eorum enim agro ludi Olympiaci, ⁴ Curatoribus autem præſerimque Eléis, edebantur. Sed de Alytarcha in his ludis apud omnes antiquos autores altum eſt ſilentium, illius ſoli inter ſcriptores ⁵ Phavorinus, & ⁶ Etymologi autor meminere, qui de eo iisdem utrique verbis ſic dicunt, *Αλυτάρχης ὁ τὸ ἐν τῇ Ολυμπιακῇ ἀγωνίᾳ ἐκχοσμίαι ἀρχὼν. Ἡ-λεῖοι γὰρ τὰς βαδιδόρους ἢ μεταγρόρους ποδὶς τοῖς ἄλλοις καλυμμένους ἀλύται καλεῖται, καὶ τὸ τῶν ἀρχόντων Αλυτάρχην. i. e. Alytarches eſt qui in Agone Olympiaco bono ordini præerat. Eléi enim, quos alii virgiferos appellant, Αλύται vocabant, & qui his præerat, Alytarcham.* Sed de vocis Etymologia ab his differt ⁷ Petrus Faber, & cum verbum ἀλύειν lætari, exultare, geſtire, ac diſſolvi præ gaudio, ſignificare invenerit, inde potius deducit vocis Etymologiam, & Alytarcham dici putat, quia publicæ ludorum lætitiæ præerat, ipſamque pro ſuo arbitrio moderabatur, huius autem conjecturæ Grammaticorum, quos ſupra citavimus, præferenda eſt autoritas. Sed cum Ludi Olympiaci qui apud Antiochenſes celebrati erant, atque ideo etiam omnes ritus in iis edendis obſervati, & Magiſtratus, qui eos moderabantur, iidem eſſent, qui prius Piſæorum fuerunt, inde maxime conſtabit, qualis erat Piſæorum Alytarches, ſi cognoſcamus, qualis fuerat Antiochenſium. De eo apud ⁸ Johannis Antiocheni Malelæ librum manuſcriptum in Bibliotheca noſtra Bodliana hæc invenio. *Καὶ ἐγγράτετο ὁ αὐτῇ Αντιοχείᾳ Αλυτάρχης ὁ καὶ αὐτῇ Θείᾳ καλεῖται ὀνομασθεὶς παρὰ τῶν Αφρονίων, ὁ ἀπὸ ἐπαρχῶν πολίτης Αντοχεύς, ὅς τις φορέας τὸ γῆμα τῷ Αλυτάρχει τὰς μὲν ἡμέρας ἐπιμύθετο, καὶ παροικυνεῖτο ὡς αὐτὸς ὁ Ζεὺς, μὴ ἀνιών ἢ εἰς οἶκον τὰς αὐτὰς ἡμέρας, μήτε ἢ εἰς κλίνην ἀναπύππων, ἀλλ' εἰς ὀξείον καθεδιδόν, εἰς ἔδαφος ὑποκάνω λίνων, καὶ καθεδρῶν τρωμάτων, καὶ θρυίτης ψιάδου, ἐφόρει ἢ πολλὴν ἀφραγρυσσὸν ἀσπρὸν ὡς ἐν γυν, καὶ σίφονον ἀπὸ λυχνιῶν, καὶ μαργαριτῶν, καὶ ἄλλων ταμίμων, καὶ κατεῖχε βάδιν ἐβελλίνην, φορῶν εἰς τὰς ἰδίους πόδας σαρδάνια ἀσπρά· ἐκατάδιδε ἢ τὰς αὐτὰς ἡμέρας εἰς τὸ ὀξείον τὴν λεγομένην βασιλικὴν τὸ Καυσάριον, τὸ κλειδὸν ὑπὸ τῷ Καίσαρι Ιουλίου τῷ Δικτάτορ. i. e. "Eodem ex*
"edicto Imperatorio (Commodi ſcilicet) Antiochiæ Alytarcha tunc pri-
"mus designatus fuit Aphronius Ex præfectus civis Antiochinus, qui per eos
"dies, quibus habitum Alytarchæ geſtabat, colebatur & adorabatur, tan-
"quam ipſe Jupiter, per eos dies etiam nec domum intrabat, neque lecto
"ſe reclinabat, ſed humi ſub dio dormiens ſubſtratis ei ſtragulis mundis,
"& ſtoræâ junceâ, ſupra lapidibus decumbebat, geſtavit etiam ſtolam inaura-
"tam, albam inſtar nivis, & coronam capite carbunculis margaritis & aliis
"lapidibus pretioſis inſignitam, manu gerebat ſceptrum eburneum, & ſandalia
"alba pedibus induebatur; diebus autem hiſce ſub dio dormiebat in Hypæ-
"thro Baſilicæ Cæſariæ à Julio Cæſare Dictatore exſtructæ.

Huic Alytarchæ Antiochiæ multa privilegia data fuiſſe ex legibus Imperia-

¹ Johannes Antiochenus MS. in Bibliotheca Bodliana, lib. 12, in initio libri. ² Lib. 5. ³ Strabo l. 8. ⁴ Olymp. Od. 1. ⁵ pag. 314. ⁶ Pausan. lib. 5. ⁷ in Αλυτάρχῃ. ⁸ Agoniſt. lib. 1. cap. 18. ⁹ L. b. 12.

libus observant Jurisconsulti, cujusmodierant. 1° Quod ante alios omnes Agonothetas semper nominatur. 2° Quod cupressi unius è luco Daphnensi excindendi, quod nulli alii datum fuit, jus habuerat, illud autem immutatum postea unâ librâ auri ex re privatâ principis accipiendâ. 3°. Quod ejus ludi majoris judicis curâ, puta Comitum Orientis, aliorum vero Agonothetarum minoris judicis, puta Provinciæ præfecti aut præcinctis præsidis, exhibebantur.

Quomodo autem Ludi Olympiaci, & cum illis Alytarchæ, qui eos exhibebat, sacerdotium à Pisæis ad Antiocheneses transferebantur, historiam sic narrat idem supra citatus Johannes Antiochenus. "Sofibius quidam Antiochiensis vir ditissimus, Romæ temporibus Augusti non diu post victoriam Actiæ, cum diem obiens, omnes facultates & possessiones suas urbi Antiochiæ ad ludos ibi omnifarios quinto quoque anno per 30 dies edendos testamento suo legavit, à quibus cum annuus reditus 15 Talentorum auri, i. e. nostræ monetæ 8437 l. 10 s. (auri enim talentum Syriacum, cum contineat pondus 1500 drachmarum Atticarum, valet nostræ monetæ 562 l. 10 s.) urbi obvenisset, tantæ pecuniæ beneficio ludi omnifarii, scenici scilicet, Athletici, Equestres, alique in initio satis splendide quinto quoque anno exhibebantur: postea vero Magistratus, quorum curæ his ludi edendi committebantur, sumtus iis destinatos in proprios usus convertentes eos penitus omisere, nec, quamvis * Claudii edicto iterum restaurati essent, quinto quoque anno, sed aliquando decimo quinto, & aliquando vicesimo tantum edebantur: † donec Imperante Commodo, Populus Antiochenus de hac re ad eum Imperatorem referebant, cujus decreto factâ copiâ Ludos Olympiacos ab Olympia Antiochiam transferendi, illi hos ludos dato Pisæis pretio ex pacto ab iis per 90 deinde Olympiades seu annos 336 acceperunt celebrandos, cum iisque Alytarchiæ etiam sacerdotium aliisque item Magistratus ad ludos edendos necessarios Antiochiam simul transfulerunt, ab eoque tempore quinto quoque anno sine intermissione Antiochiæ ludi exhibebantur, & Alytarchia, quæ prius Pisæorum, deinde Antiochenis fuerat sacerdotium.

Præter autem Alytarcham ludis hisce Olympiacis Antiochiæ celebratis duo etiam alii præsidebant, ob habitum deorum, quem gerebant, æque fere honorati, quorum alter Γραμματὴς, alter Ἀμφιθαλὴς vocabantur. De utrisque his sic dicit, * idem Johannes Antiochenus, ὁ δὲ γραμματὴς περὶ χειρὶ ἀπὸ τῆ βελῆς καὶ τῆ δῆμης ὀνόματι Πομπείαν. Καὶ αἱ τῶν ἐκ γένους συγκλητικῶν Ρώμης ὑπαρχῶν, φορέας καὶ αὐτὸς σολὴν ἀπὸ ἐρῶν, καὶ ἑφάνον ὁλόχρυσον τύπον φυλλοδάφνων, ὄντια ἐτίμων καὶ περισκύνειν, ὡς πῖνα φησὶν Ἀπόλλωνα. Ἡ αὐτὴ δὲ βελὴ καὶ ὁ δῆμος πάλιν περιβάλλοντο Ἀμφιθαλὴν ὀνόματι Κάσιον Ἰλλύστριον φορέντα ὡς αὐτὸς σολὴν ἀπὸ ἐρῶν ὁλόχρυσον, καὶ ἑφάνον πεπλεγμένον ἀπὸ δαφνίων φύλλων, καὶ ὃν τῷ μέσῳ σπιδάριον χρυσοῦν ἔχον τὸ Διὰ ὄντια Ἀμφιθαλὴν ἐτίμων, καὶ περισκύνειν ὡς τὸ Ἑρμῆν, καὶ ὡς ὁ σοφὸς Δομνῖνον. ὁ ἀγονοζαὶς πάντα ταῦτα σιωπερῶς ἔειπε. i. e. "Scriba vero tum pri-
 " mum à Senatu & Populo electus fuit Pompeianus Quæstor è familia Senato-
 " ria Romæ oriundus, qui & ipse stolam quoque candidam gestabat, & coro-
 " nam ex auro solido in Laureæ formam fabrefactam, hunc vero honorabant
 " & adorabant tanquam Apollinem. Senatus insuper & populus Amphithalem designarunt nomine Cassium Illustrem, qui stolam similiter candi-
 " dam holosericam gerebat, & coronam ex lauri foliis contextam, cujus in
 " medio sigillum erat Jovis aureum, quem Amphithalem colebant, & adora-
 " bant tanquam ipsum Mercurium, sicut hæc omnia sapiens Dominus Chronographus literis prodidit. Hactenus Johannes Antiochenus: apud alios vero scriptores nulla horum, nec γραμματὴς scilicet, nec ἀμφιθαλὴς, occurrit mentio. Si ante hos ludos Olympiacos Antiochiam translatos unquam fuis-

* Gothofredus & Cujacius in locis supra citatis. † Lib. 9. Chron. Alexand. pag. 459. * Johannes Antiochenus lib. 10. † Johannes Antiochenus lib. 12. ‡ Ib.

sent, apud Pisæos solos, post vero eodem modo quo Αλυτάρχης apud Antiochenes solos videntur extitisse, in nulla enim alia civitate eos fuisse ex aliquo scriptore patet. Errat igitur ^a Gregorius nosster, qui Γραμματία, qui ^b tumultum Ephesi contra Paulum excitatum sedaverat, eundem cum eo, qui à Johanne Antiocheno describitur, fuisse asserit; ii enim Ludi, in quibus Ephesi iste tumultus excitatus fuit, erant, qui *χοινὰ τῆς Ἀσίας* vocabantur, non in Dianæ ut tradit Gregorius, sed in Imperatoris Romani honorem ab omnibus Asiæ Proconsularis incolis celebrati; in iis vero non Αλυτάρχης, Γραμματεὺς, & Ἀμφιαλῆς, ^c sed decem Asiarchæ præsidebant. Interpretes igitur nostri vocem Γραμματεὺς in eo Actorum Apostolorum loco, nequicquam reclamante Gregorio, rectius videntur reddidisse, *The Town Clerk*, honoratiori autem titulo verti poterat, *The Secretary of the City*, hanc enim esse vocis significationem apud omnes Græcos autores, ubi ea occurrit, evidentissimum est; maleque supponit Gregorius, illum qui hoc sensu urbis Γραμματεὺς fuerat, non tantæ esse autoritatis, ut populi tumultum potuisset sedare: cum enim ^d ille omnes leges, Plebiscita, & Senatusconsulta in tabulas referebat, eorumque custos & interpretes fuerat, & in omnibus plerumque Psephismatibus ^e nomen suum, & ante Epistatæ nomen, qui Senatus pro Magistratus tempore Præses fuerat, præscriptum habisset, satis inde constat Γραμματία in Græcis urbibus summis Magistratibus, nec dignitate, nec autoritate, fuisse inferiorem. Atque ideo qui in Græco fonte Γραμματεὺς, apud interpretes Syrum & Arabem urbis Princeps appellatur, & vocem *ܡܪܝܢ*, quæ præfectum seu judicem significat LXX Interpretes sæpe, ut observat ^f Drusius, per vocem Γραμματία interpretantur. Præterea observandum est, qui Ephesi & in aliis Græcis civitatibus Γραμματεὺς erat, eundem esse magistratum cum eo, qui Marm. 116. Γραμματοφύλαξ vocatur. Γραμματεὺς enim secundum Pollucem erat, *ὁ κληρωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τῆς γραμμάτων φυλάττειν*, seu (ut tradit Harpocration) qui erat *γραμμάτων κύριος*, & τὰ ψηφίσματα τὰ ἡνόμῃα φυλάττει. γραμματεὺς igitur γραμματοφύλαξ. Cum autem idem (Onesimus scilicet Paternianus) qui Marm. 116. urbis Smyrnæ γραμματοφύλαξ dicitur, fuerit etiam *Στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὀπλων*, & *Νεωκέρως τῶν μεγάλων Θεῶν Νομιστῶν*, & *Ἰππαρχός*, & *Πρύτανις πρῶτος* (seu *Επιστάτης*) & *Ἀγορονόμος*, & *Ταμίαι τῶν πόλεως*, & τὰς λοιπὰς ἀρχὰς φιλοτίμως ὀξεπίλεσε, satis inde constat, qui in Græcis urbibus Γραμματεὺς fuerant, non ex infima plebe, ut vult Gregorius, sed ex prima nobilitate, & honoratissimis plerumque viris electos fuisse.

Qui Alytarchiæ Sacerdotium gerebant ex honoratissimis semper totius Syriæ fuere; pro quanto enim honore hoc habebatur, ex iis, quæ de Dioclesiano Imperatore Romano narrat idem supra citatus Johannes Antiochenus, satis constat, dicit enim ille, *Ἐν τῇ πόλει ἡρώδης τῶν Ὀλυμπίων κατέφθασεν ἐν Ἀνποχείᾳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ τῷ Ὀλυμπικῷ ἀγῶνι μέλλοντι ἐπιτελεῖσθαι, ἐφόρεσε τὸ γῆμα τῷ Αλυτάρχῃ ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός. Τὴν δὲ σολὴν ὁ Αλυτάρχης ἀπαρὼν ὁλοσχερῶς ἐφόρει, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀντὶ τῆς ἀπαρῆς ἐφόρεσε πορφυρεῖν· τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὡς ἦν ἔθος τῇ Αλυτάρχει φορεῖν κρατῶν τὴν ἰεράν ῥάβδον, καὶ ποροσκυνῶν τὸ δῆμον ἐδωρήσθαι τῷ Ὀλυμπικῷ ἀγῶνι τὰς νενομισμῆναις πάσαις ἡμέραις, καὶ ἐκ τῶν ἀξιομακῶν αὐτῷ κατέρχοντό πινει ἐν τοῖς Ὀλυμπικαῖς ἀγῶσιν ἐπιδεικνύμενοι ἀρετῆς χάριν· καὶ οἱ μὲν ἐπαλαιοι, οἱ δὲ ἐπύκτιδοι, οἱ δὲ ἐπαγκρατίζον, οἱ δὲ ἑστρεχον, καὶ τῆς νικᾶσι παρέιχε Σάκρας, καὶ πᾶσι πολλὰ ἐφιλοπμήσαν, καὶ δὲ Δομετιανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Καὶ Αλυτάρχης ἐν Ἀνποχείᾳ ὁ αὐτὸς Διοκλητιανός, καὶ ἀποδέμνυτο τὸ βασιλικὸν γῆμα, μὲν τὸ πληρῶσαι τὰ Ὀλύμπια ἐκ*

^a In Miscellaneis cap. 9. ^b Act. Apost. cap. 19. ^c Vide Stral'onem lib. 14. & Aristidem orat. Sac. 4. ^d Cassiodorus lib. 12. var. 21. Cicero orat. 3. in Verrem. Lexicographi Græci in Γραμματεὺς. Pollux lib. 8. cap. 9. sect. 11. Scho'iaſtes Thucydidis ^e Vide ea decretorum initia quæ supra in notis ad hoc Marmor habem us. ^f In notis ad cap. 19. Act. Apost. ^g Lib. 12.

ἐλεῖν βασιλεύσαι, λέγων ὅτι ἀπεδέμην τῇ βασιλείᾳ, καὶ ἐφόρεσα ἄλμα τῷ ἀθανάτῳ
 Διὶ, καὶ ἐκ τούτου ἔμεινεν ἕως, τελευταίᾳ δὲ ἰδὼς θανάτῳ ὧν ἐνιαυτῶν οβ'. i. e. O-
 lympiacis autem appropinquantibus Antiochiæ, Imperator Dioclesianus il-
 luc ex Ægypto venit, & cum ludj Olympiaci celebrandi essent, ipse Impe-
 rator Alytarchæ habitum suscepit. Moris autem erat, ut Alytarcha Stola
 albam holosericam gestaret, Imperator vero pro alba purpuream gerebat, in
 ceteris vero habitum Alytarchæ per omnia referebat, sacramq; manu ferens
 virgam, & populum pro more veneratus, per dies constitutos omnes Olym-
 pica certamina spectabat. Itaque ex Optimatibus etiam ejus nonnulli in iis
 Olympiacis virtutis suæ specimina exhibuere, quorum hi Palæstræ, illi Pu-
 gilatū, alii Pancratio, Cursu vero alii decertabant: victoribus autem sa-
 cras dedit, omnibusque munera affatim dispertivit, uti sapientissimus Dome-
 tianus hæc scripta reliquit. Dioclesianus autem Alytarcha Antiochiæ factus
 Imperatorium habitum deposuit, nec amplius finitis Olympiacis Imperato-
 rio fungi munere voluit, dicens, Imperio memet abdicavi, Jovisque im-
 mortalis habitum gestavi. Hunc itaque vitæ statum deinceps amplexus est,
 naturæque tandem cessit annos natus LXXII. Hæc eadem etiam à Maximi-
 ano Dioclesiani in imperio socio proximâ Olympiade Antiochiæ facta, im-
 periumque simul post gestum Alytarchæ habitum depositum fuisse idem nar-
 rat P. Johannes Antiochenus. Sed alii plerique consentiunt autores Dio-
 clesianum, & Maximianum eodem anno utrosque imperium deposuisse.

Cum autem Justinī Imperatoris temporibus Ludi Olympiaci Antiochiæ
 ob frequentes tumultus & seditiones à Præfinis & Venetis inter se concertan-
 tibus ibi in iis celebrandis excitatas interdicti, & Imperatoris decreto penitus
 ablati essent, cum iis etiam Alytarchiæ sacerdotium, postquam per 77 Olym-
 piades Antiochiæ durasset, videtur omnino periisse.

P. Ib. 9 Zozim. lib. 2. Euseb. lib. 8. Hist. Ecclesiast. cap. 13. Oros. lib. 7. c. 15. P. Johannes Antiochenus
 Lib. 17. * Johannes Antiochenus ib,

XLVII.

M. ANNI. AVCTI. ET.
 SEMPRONIAE. SCVRRAE.
 IN. FR. CVM. VSTRINO. P. LIIII.
 IN. AGRO. P. XXIII.
 M. ANNIVS. M. ANNI. FELICIS. F.
 SATVRNINVS. VIX. ANN. XIII. PIVS. ET
 SANCTVS. IS. EREPTVS. MATRI. NEC.
 ILLAE. POTVIT. GRATIAM. REFERRE.

XLIX.

SILVANO SACRVMSODAL
 EIVS ET LARVM DONVM
 POSVIT TI. CLAVDIVS AVG.
 LIB. FORTVNATVS A
 CVRA AMICORVM
 IDEMQVE DEDICAVIT
 ET EPVLVM DEDIT
 DE CVRIS III.
 K. AVGVSTIS C. MINV
 CIO FVNDANO ET
 C. VETTENNIO SE
 VERO COS.

XLVIII.

DIS. MANIBVS. N.
 OGVLNIVS. FORTVNATVS.
 V. A. VIII. M. VI. NOGVLNIVS.
 FORTVNATVS. PATER.
 PISSIMVS. FEC. FILIO.
 PISSIMO.

(P)

Silvano

Silvano Sacrum. De Silvanis tribus, quibus inscriptiones sacrae fieri solitae, vide, praeter alia quae magis obvia sunt, Josephum Scaligerum ad Festi *Marsipedis*. "Silvano sacrum sodalibus ejus & Larum donum posuit Ti. Claudius, &c. Ita lego. Sodales ejus, puto, erant Hercules plerumque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum sodales. Silvanus igitur hic Domesticus erat & possessionibus consecratus, ut custos, quem & Silvanum Larum dictum esse vult Scaliger. Ex ipso hoc Saxo dum Romae in vinea quadam extra portam Flumentanam inter viam Flaminiam Tiberiumque visebatur, descripsit illud Smetius quod legitur apud Gruterum, pag. 63. 1. quem vide item pag. 65. 2. Quod autem pag. 66. 1. habetur *Silvano sancto sacrum Philemon*, legit Scaliger, loco jam citato, *Silvano Sancto Larum*, &c.

Ibid. A cura Amicorum. Inter Officia Domus Augustae erat *cura Amicorum Augusti*. Et qui hoc fungebantur ministerio *A cura Amicorum* dicti sunt; Et semper aut plerumque Liberti Augustorum erant. De iis vide Gruterianas Inscriptiones, pag. 70. 2. & pag. 598. saepius. Eadem notione Aurelia Liviae Augustae ferva à *cura Catellae* dicitur in saxo quod visitur Romae in hortis Carpensibus. Vide Gruterum pag. 578, 51. Amici Augustorum heic ii erant quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à conciliis sibi adsciscabant Imperatores. Nec unius erant classis. sed primae alii; alii secundae, item tertiae. Lampridius de Alexandro Severo; "Moderationis tantae fuit "ut nemo unquam ab ejus latere submoveretur, ut omnibus se blandum affabilemque praeberet, ut Amicos non solum primi ac secundi loci sed etiam inferiores aegrotantes viseret. Quin sub Tiberio totidem item Amicorum ejusmodi classes; quarum extrema *Grati* dicti; universi vero *Comites Peregrinationum Expeditionumque*. Atque hinc nata illa Comitiva dignitas, quae ab hac origine etiam triplex est in Eusebio de vita Constantini lib. 4. cap. 1. Et hallucinantur viri docti, qui Constantinum triplicis illius differentiae autorem faciunt. De qua re nos fusius in Titulis nostris universae Europae Honorariis. De Tiberii autem Comitibus, vide Suetonium in ejus vita cap. 46. Et de Augusti Amicis porro Cl. Salmasium ad Spartianum.

Ibid. Minucio Fundano & C. Vettennio Severo Coss. Minucius Fundanus & Vetennius Severus Consules erant, anno Claudii Imperatoris 11, non ordinarii, sed suffecti. Neque in veterum Fastorum quae extant fragmentis occurrunt. sed annum eorum scimus ex Onufrii Fastis, ubi verus legitur haec inscriptio, *Ti. Claudius Drusi F. Caesar Augustus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot. 11. Imp. 24. Coss. 5. P. P. Restituit C. Minucio Fundano & C. Vettennio Severo Coss.* Habetur item in Gruterianis, pag. 188. 6. Quae in hoc Marmor annotantur omnia sunt Seldenii.

L.

MANLIA. DORCHAS.
T. MANLIVS. PHVRAMVS.
V. A. III.

LI.

D. M.
STABERIAE. GEMELLAE.
CONIVGI. OPTIMAE.
ET. BENE. MERENTI.
FECIT
T. STABERIVS
EVCHRV.....
MEMORIAE. CAVSA.

LII.

LII.

ALFENA | AIAX
PHILEMA | FRATER

LIII.

VLPIAE. HEGEMO
NIDI. MATRI. CARISSI
MAE. ET. VLPIO. DOMES
TICO. FRATRI. CARIS
SIMO. VLPIVS. FELICISSI
MVS. B. M. F.

LIV.

D. M.
VIBIAE. PRIMAE. COIGI. SANCT.
BENE MERENTI. CVM. Q. VIX. ANN.
XXX. M. VI. P. HILARVS. MAR. ET. LIBER
TI. FECERVNT.

LV.

DM
C. GRESIO APO
LAVSTO. GRESI
VS. MERCATOR
PATER. ET FLAVIA
BASSA. MATER
FILIO. PIENTISSI
MO. FECERVNT
VIXIT. ANNIS. X.
MENS. XI. DIES. XVIII.

LVI.

DM
L. SEIO
SEVERO
L. CONETANIVS
PROCVLVS
AMICO
B.M.

LVII.

TREBELLIA IL TERTIA
SIBI ET
SILIAE :.... FELICIAE DELICIO
LIBERTABVSQVE..... QVI VBI
EGO CONQVIESCO CVM VRNA ATAVI CINERES
SVAS PONAT QVAE ADVERSVS FECERIT....
DAMNA SISIO D. HS. H.M.H.N.S.

LVII.

Fœdus inter Heraputnenses & Priansios Cratæ Populos ini-
rum magnæ antiquitatis Monumentum, & dialecto vix
alibi usitata scriptum.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΙΕΠΙΚΟΣΜ.....
ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙΤΩΝΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΤΩΕΡΜΑΙΩ.....
ΙΜΑΛΙΩΕΝΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΠΙΚΟΣΜΟΝΤΩΝΣΥ.....
ΧΙΜΑΡΩΚΑΙΜΗΝΟΣΔΡΟΜΗΙΩΤΑΔΕΣΥΝΕΘΕ.....
ΔΟΚΗΣΑΝΑΛΛΑΛΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙ.....
ΤΕΣΕΝΤΑΙΣΠΡΟΥΠΑΡΧΩΣΑΙΣΣΤΑΛΑΙΣΙΔΙΑΙΤΕ.....
ΓΟΥΤΥΝΙΟΙΣΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΤΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟ.....
ΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣΚΑΙΕΝΤΑΙΦΙΛΙΑΙ.....
ΧΙΑΚΑΙΟΡΚΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΓΕΓΟΝΟΣΙΕΝΤΑΥΤΑΙΣ.....
ΚΑΙΕΠΙΤΑΙΧΩΡΑΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΚΡΑΤΟΝ.....
ΘΗΚΑΝΕΘΕΝΤΟΕΙΣΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΙΕΡΑΠΥ.....
ΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣΗΜΕΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΙΣΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙΓΑ
ΜΙΑΣΚΑΙΕΝΚΤΗΣΙΝΚΑΙΜΕΤΟΧΑΝΚΑΙΘΕΙΩΝΚΑΙΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΠΑΝΤΩΝΟΣΟΙΚΑΒΟΝΤΙΕΜΦΥΛΟΠΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΚΑΙΠΩΛΩΝ
ΤΑΣΚΑΙΩΝΩΜΕΝΟΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΝΤΑΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΣ
ΚΑΙΤΑΛΑΠΑΝΤΑΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣΚΥΡΙΟΣΗΜΕΝΚΑΤΑ
ΤΟΣΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΝΟΜΟΣΕΞΕΣΤΩΔΕΤΩΙ
ΤΕΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΑΠΡΙΑΝΣΙΑΙΚΑΙΤΩΠΡΙΑΝ
ΣΙΕΙΕΝΤΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΑΙΔΙΔΩΣΙΤΑΤΕΛΕΑΚΑΘΑΠΕΡΟΙΑΛΛΟΙ
ΠΟΛΙΤΑΙΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΕΒΙΔΕΤΙ
ΚΑΟΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΣΥΠΕΧΟΝΤΑΙΣΠΡΙΑΝΣΙΟΝΗΟΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ
ΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΑΝΟΤΙΟΥΝΑΤΕΛΕΑΕΣΤΩΚΑΙΕΣΑΓΟΜΕΝΟΙΚΑ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΩΙΑΥΤΑΚΑΙΤΟΥΤΩΝΤΟΣΚΑΡΠΙΟΣΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝ
ΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΩΝΔΕΚΑΙΑΠΟΔΟΤΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΕΩ
ΣΑΣΕΞΑΓΩΓΑΣΤΩΝΥΠΕΧΟΗΣΙΜΩΝΑΠΟΔΟΤΩΤΑΤΕΛΕΑ
ΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕ
ΚΑΙΕΙΤΙΣΚΑΝΕ..Μ...ΕΛΗΣΕΣΤΩΔΙΔΕΚΑΣΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣ
ΤΩΤΑΕΠΙΤΙΜΙΑΣΕ..ΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙ
ΜΕΝΟΣΠΡΕΙΓΗΙΑΔΕΩ...ΑΧΡΕΙΑΝΕΧΗΠΟΡΗΙΩΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
ΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣΙΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΕΣ
ΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΑΙΔΕΜΗΠΑΡΙΣΧΑΙΕΝΑΠΟΤΕΙΣΑΝ
ΤΩΝΟΙΕΠΙΔΑΜΟΙΤΩΝΚΟΣΜΩΝΤΑΠΠΡΕΙΓΕΙΑΙΣΤΑΤΗΡΑΣΔΕΚΑ
ΟΔΕΚΟΣΜΟΣΤΩΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΕΡΠΙΕΤΩΕΝΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΣ
ΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑΤΩΝΚΟΣΜΩΝ
ΩΣΑΥΤΩΣΔΕΚΑΙΟΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΚΟΣΜΟΣΕΡΠΙΕΤΩΕΝΙΕ
ΡΑΠΥΤΝΑΙΕΣΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑ
ΤΩΝΚΟΣΜΩΝΕΝΔΕΤΟΙΣΗΡΟΙΚ...ΣΚΑΙΕΝΤΑΙΣΑΛΛΑΙΣΕΟΡΤΑΙΣ
ΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΕΡΠΙΟΝΤΩΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΣΕΣΑΝΔΡΗ
ΟΝΚΑΘΩΣΚΑΙΟΙΑΛΛΟΠΟΛΙΤΑΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΩΝΔΕΤΑΝ
ΣΤΑΛΑΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΟΙΤΟΚΑΕΙΚΟΣΜΟΝΤΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕ
ΡΟΙΣΕΝΤΟΙΣΥΠΕΡΒΩΙΟΙΣΚΑΙΠΡΟΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΝΤΩΝΑΛΛΑ
ΛΟΙΣΠΡΟΑΜΕΡΑΝΔΕΚΑΗΚΑΜΕΛΛΟΝΤΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΝ
ΟΠΟΙΟΙΔΕΚΑΜΗΑΝΑΓΝΩΝΤΙΗΜΗΠΑΡΑΓΓΗΛΟΝΤΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΟΙΑΠΙΟΙΤΟΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣΕΚΑΤΟΝΟΙΜΕΝ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΟΙΔΕ
ΠΡΙΑΝΣΙΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΕΙΔΕΤΙΣΑΔΙΚΟΙΗ
ΤΑΣΥΓΚΕΙΜΕΝΑΙΔΙΑΛΥΩΝΗΚΟΣΜΟΣΗΙΔΙΩΤΑΣΕ
ΞΕΣΤΩΤΩΙΒΟΥΛΟΜΕΝΩΙΔΙΚΑΣΑΣΘΑΙΕΠΙΤΩΚΟΙΝΩΔΙ
ΚΑΣΤΗΡΙΩΤΙΜΑΜΑΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΚΑΤΑΤΟ
ΑΔΙΚΗΜΑΔΟΚΑΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΚΑΙΕΙΚΑΝΙΚΑΣΘΗΛΑΒΕΤΩΤΟ
ΤΡΙΤΟΝ

ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΑΣ ΔΙΚΑΣΘΙΚΑΣ Α ΜΕΝΟΣ ΤΟ ΔΕ ΛΟΙΠΟΝ ΕΣ
 ΤΩ ΤΑΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΙ ΔΕ ΤΙ ΘΕΩΝ ΒΩΛΟΜΕΝΟΝ ΕΛΟΙΜΕΝΑ ΓΑ
 ΘΟΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ ΗΚΟΙΝΑΙ ΕΞ ΟΔΟΥΣ ΑΝΤΕΣ ΗΙΔΙΑΙ ΤΙ
 ΝΕΣ ΠΑΡΕΚΑΤΕΡΩΝ ΗΚΑΤΑΓΑΝ ΗΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝ ΛΑΝ
 ΧΑΝΟΝΤΩΝ ΕΚΑΤΕΡΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΣΑΝ ΔΡΑΣ ΤΟΣΕΡΙΘΝΤΑΣ
 ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΕ ΚΑΤΑΣ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΩΝ ΕΚΑΤΕΡΟΙ ΕΣΤΑΝ ΙΔΙ
 ΑΝ ΠΟΛΙΝ ΥΠΕΡΑ ΕΤΩΝ ΠΡΟΓΕΓΟΝΟ ΤΩΝ ΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
 ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΑΦΟΤΟΚΟΙΝΟΔΙΚΙΟΝ ΑΠΕΔΙΠΕΧΡΟΝ ΩΠΟΙΗ
 ΣΑΣ ΘΩΝΤΑΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΑΝ ΟΙΣΥΝΕΝ ΠΑΝΤΗ ΑΙΝΕΩΝΙΚΟΣ
 ΜΟΙ ΕΝΩΙΚΑΚΟΙΝΑΙ ΔΟΞΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟ
 ΛΕΣΙ ΕΠΑΥΤΩΝ ΚΟΣΜΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΣΕΡΓΥΟΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΑΝ
 ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥΤΩΝ ΑΦΑΣΚΑ ΜΕΡΑΣΑΣΤ... ΑΤΕΘΗΜΕ ΜΗ
 ΝΙ ΥΠΕΡ ΔΕ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΟΝ ΕΓΓΙΝΟΜΕΝΩΝ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟ
 ΔΙΚΩΙ ΜΕΝ ΧΡΗΣΘΩΝ ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΕΧΕΙ ΠΕΡΙ ΔΕ ΤΩ
 ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΙ ΚΑΤΕΝΙΔΥΤΟΝ ΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
 ΚΟΣΜΟΙ ΠΟΛΙΝ ΣΤΑΝΥΕΣ ΘΩΝΑΓΚΑ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣ
 ... ΖΗΕΞΑΣ ΤΩ ΕΠΙΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΤΕ ΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΥΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑΝ
 ΤΩΝ ΑΦΑΣΚΑ ΜΕΡΑΣ ΕΠΙΣΤΑΝΤΙ ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΝ ΔΥΜΗΝΩ.
 . ΑΙ ΔΙΕΞΑΓΟΝΤΩΝ ΤΑΥΤΑ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΚΟΣΜΟΝΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ
 ΔΟΧΘΕΝ ΚΟΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΑΙ ΔΕ ΚΑΜΗΝΟΙ ΗΣΩΝΤΙ ΟΙΚΟΣΜΟΙ ΚΑ
 ΘΩΣ ΕΓΓΡΑΦΤΑΙ ΑΠΟ ΤΕΙΣ ΑΤΩ ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΣΤΑΤΗΡΑΣ
 ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΟΙ ΜΕΝ ΙΕΡΑ ΠΥΤΝΙΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΠΡΙΑΝΣΙΟΝΤΑΙ ΠΟΛΕΙ
 ΟΙ ΔΕ ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΙΕΡΑ ΠΥΤΝΙΟΝΤΑΙ ΠΟΛΕΙ ΑΙ ΔΕ ΤΙΚΑ
 ΔΟΞΗ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙ ΒΩΛΟΥΟΜΕΝΑΙΣ ΕΠΙ ΤΩ
 ΚΟΙΝΑΙΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙ ΔΙΟΡΘΩΣΑΣ ΘΑΙΚΥΡΙΟΝ ΕΣΤΩ ΤΟ ΔΙΟΡ
 ΘΩΘΕΝ ΣΤΑΣΑΝ ΤΩΝ ΔΕ ΤΑΣΣΤΑΛΑΣΟΙ ΕΝΕΣΤΑΚΟΤΕΣ Ε
 ΚΑΤΕΡΗΙΚΟΣΜΟΙ ΕΠΑΥΤΩΝ ΚΟΣΜΟΝΤΩΝ ΟΙ ΜΕΝ ΙΕΡΑ ΠΥ
 ΤΝΙΟΙ ΕΝΤΩΙ ΕΒΡΩΙΤΑΣ ΑΘΑΝΑΙΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ
 ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ ΕΝΤΩΙ ΕΒΡΩΙΤΑΣ ΑΘΑΝΑΙΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΑΔΟΣ
 ΟΠΟΤΕΡΟΙ ΔΕ ΚΑΜΗΣ ΤΑΣΩΝΤΙΚΑ ΘΩΣ ΕΓΓΡΑΦΤΑΙ ΑΠΟ
 ΤΕΙΣ ΑΝΤΩΝ ΤΑΥΤΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
 ΔΙΚΑΙΩΝ ΕΓΓΡΑΦΤΑΙ.

Idem Charactere communi cum versione Priczi.

Θεός ἀγαθ[ός.]

Bonus Genius.

Ἀγαθαὶ ψυχὰ καὶ ἡσυχαιαί. Ἡ
 κοσμ[όντων ἐν] Ἱεραπύτναι τῶν συ
 νενικαντῶν Ἑρμακα.....
 ἡμαλίας, ἐν ᾧ Πειδωνοίαι Ἡ κοσ
 μόντων Συ..... χιμαρω, καὶ
 μίως Δρομήω, τὰ ᾧ συνέθε[ντο
 καὶ συνε]δόκησαν ἀλλήλοις. Ἱερα
 πύτνιοι καὶ Πειδωνοίαι, [ἐγγραφέν]
 τες ἐν ταῖς προὔπαρχώ[σας] σά
 λαις, ἰδίαι τε [ἐπιμεμμένας] Γορ
 τυνίαις, καὶ Ἱεραπυτνίαις, καὶ ταῖς κα
 τὰ κοινον[οῖαι] τῶν καὶ Ἱεραπυτνίαις καὶ

Cum bona Fortuna & Salute.
 Cosmi Magistratum cum Po
 pulo in Hierapytna gerentibus
 Hermed.....imalii: in
 Prianfio Sy.....chime
 ro: mense Dromæo, con
 sensu mutuo hæc pacti sunt
 Hierapytnii & Pryanfii, in
 scripti olim quidem columnis
 proprie Gortyniis & Hiera
 pytniis, jure consortii etiam
 Prianfiiis erectis, proq; amici
 tia, bellandi societate, jura
 men-

mentisq; in iisdem stelis contractis, qui ex utraque parte & urbem incolunt, & in territorio dominantur, huiusmodi fœdus conventumque in perpetuum inierunt. Hierapytniis nempe & Priansfiis civitatum, connubiorum, & possessionum jura mutua fore, divinorum item ac humanorum omnium communionem, iis qui alterutrius populi indigenæ erunt; vendentes etiam & ementes, fœneratò dantes & sumentes; aut quodcunque commercii genus exercentes, habituros jus civium utrinque, prout antea sancitum est. Hierapytnio seminare apud Priansios licitum esto; Priansio apud Hierapytnios idem juris esto, dummodo ut reliqui cives tributum penderit, secundum leges utrinque constitutas. Uter in alterius urbem intulerit quid, ejus importandi, atque adeo exportandi nomine nil quidquam solvat, nec illorum quæ ab eo terra aut mari provenire poterunt. Pro iis autem pro quibus mari exportandis pendit vestigal solet, pro iisdem invehendis solvatur etiam, prout ab utrisque conventum est. Hæc qui servasse, immutis esto; qui violasse, solvat is poenæ nomine, quantum utrinque leges constitutæ ju-

κὴ Πελαουσίους, κὴ ἐν ταῖς Φιλίαις, [κὴ συμμα]χίαις, καὶ ὄρεοις τῆς περὶ γεγονόσι ἐν ταύταις, [ἐπὶ ταῖς πόλεσι] καὶ ἐπὶ ταῖς χορδαίαις ἐκάτεροι ἔχοντες κὴ κράτη[τες, σιω]θήσαν ἔθεντο εἰς τὸν πάντα χρόνον. Ἱεραπυ[τνίης] καὶ Πελαουσίους ἡμῶν παρ' ἀλλήλοις ἱσοπολιτείαν, καὶ ἐπιγαμίας, κὴ ἑκτεσίαν, κὴ μετράν, κὴ θείων, καὶ ἀνθρώπων πάντων, ὅσοι καὶ ἔσονται ἐμφυλοὶ παρ' ἐκατέρω, κὴ πωλόντας κὴ ὠνομήνους, κὴ δανείζοντας, ἔδανίζομεν, κὴ τ' ἄλλα πάντα συναλλασσάσας, κυρεῖται ἡμῶν κατὰ τὰς ὑπαρχοντας παρ' ἐκατέρω νόμους. Εἰς τὸν τῶν τε Ἱεραπυτνίων σπείρεν ἐν ταῖς Πελαουσίαις, κὴ τῶν Πελαουσίων ἐν ταῖς Ἱεραπυτνίαις, δίδωσι τὰ τέλεια καθάπερ οἱ ἄλλοι πολῖται, κατὰ τὰς νόμους τὰς ἐκατέρω κειμένους. Εἰ δ' ἔτι καὶ ὁ Ἱεραπυτνίος ὑπέχθη) εἰς Πελαύσιον, ἢ ὁ Πελαύσιος εἰς Ἱεραπυτνίαν ὁποιῶν, ἀτέλεια ἔσω ἔξαγομεν, ἔξαγομένης αὐτῆς, ἔρῳ τῶν τὰς κατὰ, ἔκατὰ γὰρ ἔκατὰ θαλάσσαν. ὣν δ' ἔδωκεν) κατὰ θαλάσσαν ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς, τὴν ὑπεχθῆναι δώδεκα τὰ τέλεια, κατὰ τὸς νόμους τὰς ἐκατέρω κειμένους. Κατὰ τούτα δ' ἔειπεν καὶ νε...μ....ἔλθης ἔσω αἱ δ' καὶ οὕτως) ἀποτίσ[α]νται τὰ δέκτμια. σε. μένος κατὰ τὰς νόμους τὰς ἐκατέρω κειμένους. Πρεσβυία

γῆία ὃ ὦ[ν κ] ἀχρείαν ἔχῃ πορήϊω, παρεχόντων· οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τῆς Πειθουσιῶσι, οἱ δὲ Πειθούσιες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυλνίοις. αἱ δὲ μὴ παρίσχειν, ἄποτειζάντων οἱ ἑπτάδαμοι τῆς Κόσμων ταῖς Πρεργείαις σατῆρας δέκα. Ὁ δὲ Κόσμος τῆς Ἱεραπυτνίων ἐρπέτω ἐν Πειθουσίῳ ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθήστω μὲν τῆς Κόσμων, ὡς αὐτῶς δὲ καὶ ὁ τῆς Πειθουσίῳ Κόσμος ἐρπέτω ἐν Ἱεραπύτνῳ ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθήστω μὲν τῆς Κόσμων. Ἐν δὲ τῆς Ἡρωικ[οῖς], καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐορταῖς, οἱ πρυτανεὶς ἐρπόντων παρ' ἀλλήλους ἐς ἀνδρῆιον, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται. Αναγνωσκόντων δὲ τὰν σάλαν καὶ ἐνιαυτὸν οἱ τόκαει Κόσμοντες παρ' ἐκατέρῃς ἐν τοῖς Ὑπερβοίοις, καὶ πρυτανεὶς ἐρπόντων ἀλλήλοις πρὸς ἀμέραν δέκα ἢ καὶ μέλλοντι ἀναγνώσκοντες. ὅποιοι δὲ καὶ μὴ ἀναγνώσκοντες ἢ μὴ πρυτανεὶς ἐρπόντων, ἄποτειζάντων οἱ αἵτιοι τούτων σατῆρας ἑκατὶν. οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τῆς Πειθουσίῳ ταῖς πόλει, οἱ δὲ Πειθουσίῳ Ἱεραπυτνίων ταῖς πόλει. Αἱ δὲ τις ἀδικοῖν τὰ συγκείμενα διαλύων, ἢ Κόσμος, ἢ ἰδιώτης, ἔξῃς τῷ βελομῶνι δικάζων δὲ τῷ κοινῷ δικαστηρίῳ, πᾶμα ἑπταγράμμος ταῖς δίκαις καὶ τὸ ἀδίκημα ὁ καὶ πῶς ἀδικήσῃ, καὶ εἰ καὶ νικάσῃ, λαβέτω τὸ τρίτον μέρος ταῖς δίκαις ὁ δικαζόμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔστω τῷ

bent. *Ætarium* quidquid *opus* ad *Legationes* habessit, præbento *Cosmi Hierapytniorum Priansii*; vicissim *Cosmi Priansiorum Hierapytniis*: qui nec fecerint, cives eorum *Ærario* stateres decē solvunto. *Cosmus Hierapytniorum* in *Priansiorum curiam* intrandi jus habeto, sedendique cum eorum *Cosmis* in concilio; nec minus *Cosmo Priansiorum* apud *Hierapytnios* jus esto intrandi in eorum *Curiam*, atque inter *Cosmos* sedendi. In *Heroicis* & aliis festis, qui alterutrinque supervenerint, ad *Sacras epulas* æque ac *loci cives* intranto. *Columnam* pro tempore utrinque *Cosmi* existentes in *Hyperboiorum* festo quotannis legunto, decemque antequam legant dies mutuo nuncianto. Qui non legerint, vel nec indicassint, alteris stateres centum solvunto. Si quis hæc pacta imminuerit, sive is *Cosmus*, sive *privatus* fuat, ei ad commune forum qui voluerit dicem dicito: *litis* autem secundum *noxam commissam* æstimationem facito. Si vicerit, *multæ trientem* capito, reliquum *civitatum* esto.

Porro

Porro si qui publicis privatisve auspiciis ex utraque parte expeditiones terra aut mari fecerint, virtute Deum boni quid ab hostibus retulerint, fortiuntur utrique pro numero exeuntium, decimasque in civitatem suam vicissim ferunto.

Quod spectat damna atque injurias hinc inde factas, ex quo promiscua jura nostra exoleta sunt, compensanto eam cum Populo Communitatum, Cosmi antequam magistratu abeant, foro quo videbitur cunque ambabus civitatibus; nec non & vades eo nomine exhibento, abusque die ipsa qua hæc pacti sumus. Si posthac damni quid illatum fuerit, Patroni ad sciscuntor, prout in decreto publico statutum est. Forum autem qui quotannis utrinque Cosmi erunt, eo loco stabiliunto, quem ex hinc utraque Civitas in examen delegerit; insuper sponsores danto ex quo primum Curia præfuerint . . . . .

hæc componentes omnia, dum in Magistratu sunt, prout uterque Populus auctores fuerint. Cosmi secundum scripta heic si non fecerint, solvunto singuli eorum stateras quinquaginta Hierapytnii

πόλεων. Αἱ δ' ἔτι Θεῶν βωλομύρων ἔλοι μὲν ἀγαθὸν ἀπὸ τῆς πολεμίων, ἢ κοιναῖς ἔξοδ' ἔδωκεν ἢ ἰδίαι πνὲς παρ' ἐκατέρων, ἢ καὶ γὰρ ἢ καὶ θάλασσαν, λαδυχανόντων ἐκάτεροι καὶ τὸς ἀνδρας τὸς ἐρποντας, καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἐκάτεροι ἐς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ὑπὲρ δὲ τῆς παρογεγονότων παρ' ἐκατέρω ἀδικημάτων, ἀφ' ὧ τὸ κοινοδικιον ἀπέλιπε χρένω, ποιησάσθων τὸν διεξαγωγὰν οἱ σιωνιπρωτὶ καινεῶν Κόσμοι, ἐν ὧ καὶ κοιναῖς δόξει δικασθῆναι ἀμφοτέρω ταῖς πόλεσι, ἐπ' αὐτῆς Κοσμόντων, καὶ τὸς ἐγγύθι κατασάστων ὑπὲρ τούτων, ἀφ' ἧς καὶ ἀμέρας ἧς τ[αὐτ]α τεθημέμνη. Ὑπὲρ δὲ τῆς ὑσερρον ἐγγυομύρων ἀδικημάτων παροδὶκα μὲν χρῆσθων, καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει. Περὶ δὲ τῆς δικασθῆναι, οἱ ἑπιστάμηντοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἐκατέρω Κόσμοι, πόλιν σανυέσθων ἄγ' καὶ ἀμφοτέρω ταῖς πόλεσι [δὲ] ξη ἐξ ἧς τὸ ἑπὶ κειθήλιον τελέει, καὶ ἐγγύθι καθισθῶτων ἀφ' ἧς καὶ ἀμέρας ἑπισθῶντι ἑπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐνδυμῶν. Καὶ διεξαγόντων ταῦτα ἐπ' αὐτῆς Κοσμόντων καὶ τὸ δοχθὲν κοιναῖς σύμβολον. Αἱ δὲ καὶ μὴ ποιήσωντι οἱ Κόσμοι καθὼς γέγραπται, ἀποτεσάτω ἕκαστος αὐτῆς σατῆρας πεντήκοντα· οἱ μὲν Ιεραπύτνιοι Κόσμοι Πειρασίων ταῇ πόλει,

πόλει. Αἱ δ' ἐπὶ καὶ δόξει ἀμφο-
τέροις ταῖς πόλεσι βωλοκομῶναις ἐπὶ
τῇ κοινῇ συμφέροντι διαθεῖσθαι,
Κύριον ἔσθαι τὸ διαθεῖσθαι. Στα-
στάτων δ' αἱ τὰς θάλας οἱ ἐνεσπότες
ἐκατέρῃ Κόσμοι ἐπ' αὐτῶν Κοσ-
μόντων, οἱ μὲν Ιεραπύτνιοι ἐν τῇ
ἱερῇ τὰς Ἀθαναίας, τὰς Πολιάδων,
καὶ οἱ Πελαγονιοὶ ἐν τῇ ἱερῇ τὰς Ἀ-
θαναίας τὰς Πολιάδων· ὁπότεροι
δὲ καὶ μὴ θάλασσαν καθὼς γέγρα-
πται, ὑποτασσάμενοι τῇ αὐτῇ πε-
νίᾳ, καθὼς καὶ περὶ τῆς δικαίαν
γέγραπται.

Prianfiorum civitati, Prianfii
Hierapytniorum. Porro si
pro bono communi utrique
quid mutandum censuerint,
quicquid statuerint denuo, jus
ratumque esto. Pitas autem
qui ex utraque parte impræ-
sentiarum Cosmi sunt, in Mi-
nervæ Poliadis fano, ante-
quam Magistratum exuant,
collocanto. Utri non e-
rexerint, tantum iis damni
esto, quantum statutum su-
pra est, ubi de Controver-
siis.

Hoc Marmor olim transcripsit Johannes Pricæus, & in notis suis ad Apulei-
um in publicum edidit cum versione Latinâ, quam, ob famam & doctrinam
viri, qui olim fuerat noster, totam retinimus, notasque etiam illius subje-
cimus, quæ ut à nostris distinguantur, ejus nomine notantur.

Aliud hujus fœderis fragmentum paulo antiquius, extat apud Gruterum e-
riam pag. 505. Ejus etsi anterior pars non compareat, superest in altera ta-
men haud pœnitendum quid. Sub nostri Marmoris initium juramenta occur-
runt mutuo concepta: horum in fragmento eo specimen absolutum visitur,
videturque à Prianfiiis præstitum Hierapytniis. Superest ut aliquid moneam
de versione nostra, quæ si non aliqua constaret, otiosa foret. Habe ergo, at
quam potest brevissime, vel enim tribus (ut aiunt) lineis: nam hercle diu est
quod extra orbitam sumus. Pricæus.

Θεὸς ἀγαθοί. Ἀγαθὴν τύχην. Potui speciosius vertere, *Diis bonis faventibus*. Et
continuo, *Quod faustum, felix sit, ac salutare*. Volui simplicius autem, idque ob
ἀγαθὸν Δαίμονα. (heic sub Θεῶν nomine expressi) & ἀγαθὴν τύχην contubernium;
quod me docuit Cl. Seldenus, pag. 130. ad Marmora Arundell. Pricæus.

Ἐπὶ κοσμόντων, i. e. sub Cosmis. Κόσμοι enim (quæ vox infra in hoc Mar-
more sæpe occurrit) a in Creta Magistratus erant numero decem, penes quos
fuit summum reipublicæ imperium. Quamdiu in ea insula reges impera-
bant, iidem erant Cosmi in Creta qui Ephori Spartæ: Regis b scilicet pote-
statem moderabantur, & ei limites ponebant; postea vero ablatâ ibi Regiâ au-
toritatē, totum Regimen penes Cosmos erat, quorum primus ἀρχηγός μὲν
dicebatur. Qui hunc Magistratum gerebant, apud c Gruterum multos inve-
nies,

Ιεραπύτναι. d Hierapytna est urbs Cretæ maritima in australi insulæ parte
sitâ, postea Hierapetra vocabatur: indeque mihi probabile videtur, apud
antiquos Cretenses, ἱούτναι appellari, quod apud Græcos πύτνα, atque
ideo unus è collibus Idæ montis, e Πύτνα dicebatur, quod forsan totus saxeus
esset.

a Aristot. polit. lib. 2. cap. 7. b Vide Plutarchum in Agide & Cleomene, quæque de Ephoris habent
Cragius, & Johannes Meursius Miscel. Lacon. lib. 2. c Pag. 1084. & 1094. d Strabo lib. 10. e Strabo
lib. 10.

Σωενιπαρνί. Compositum alibi nusquam lectitatum: occurrit infra etiam lin. 59. verti utrobique *cum populo*: & ut arbitror, toleranter: status Democraticos innui non est ut dubitemus. Pricæus.

Πριάνσιοι. Priansum urbem Cretæ etiam fuisse ex hoc Marmore constat; alibi autem illius mentionem non invenio. In Stephano Byzantino legitur, Πρίανσος πόλις Κρήτης, ἡ οἱ πολῖται Πριάνσιοι, ἡ Πριανσιδῆς, non dubito quin false, veramque lectionem ex hoc Marmore restituendam esse, Πρίανσος πόλις Κρήτης, ἡ οἱ πολῖται Πριάνσιοι, ἡ Πριανσιδῆς, tam Πριανσιδῆς enim quam Πριάνσος in hoc Marmore occurrunt.

Μηνὸς Δρομήϊω. Ita disjunctim lego, ex solemnī forma post Magistratum nomina mensem appingendi. Mensis *Dromæus* haud an alibi occurrat, scio: nec eo minus tamen inter Cretenses locum occupasse putem, quam *Boedromionem* mensem inter Atticos. *Menosdromeus* autem pro appellativo sumtum, inconditum quid, vel etiam barbarum sonaret, remotumque quantum ego judico, ab omni consuetudine. Pricæus.

Τεθριεμμένας. Ita eam lacunam implendam censui, cum ob sententiam quam subesse suspicor, tum ob id quod infra, lin. 62. lego. Pricæus.

Γορτυνίοις. Gortynii à Gortyne Cretæ urbe, quam incolebant, dicebantur. Gortys autem inter tres maximas & potentissimas Cretæ urbes numerabatur, ceteræ duæ erant Cnossus & Cydonia. Aliquando illa ambitum 50 stadiorum habuisse memoratur. Semper habuit cum Cnossō bellum, & quotiescunque illius partibus Cydonia accedebat, totius insulæ habuit imperium.

Κυρίοις ἥμῃ. Non video qui hoc trahi ad quæ sequuntur potest, est igitur æquum ut ad præcedentia feramus. Si vertissem *Dominos*, *Patronos*, aut quid ejusmodi, neque mihi, neque ulli sensui satisfactum essem. verti, *jus civium habituros*, non inconvenienter: si tamen hoc minus placuerit, potes ita, *pro indigenis habendos*: nempe ac si κύριοι opponantur ἀλλοδαποῖς. nec moreris ut hæc notio insolentior sit: bene habet si præsentī loco non inconcinna sit. Sciunt doctiores usquequo heic progredi licet: scripta hoc genus non intra Lexicorum septa coercenda: satisque de Interpretis fide ac judicio constare, qui sciat ubi legem sequi, ubi dare oporteat. Pricæus.

Ὡς ἡ ἀπόδοται. Mihi quæ præcedunt proxime, hunc locum impeditiorem reddunt: satis non facit mihi versio mea, quia non satis sententiam video; & hoc sponte fateri malui quam ab aliis revinci. Pricæus.

Εἰ τίς καὶ νε . . . μ . . . ελπίς ἐστίν. Verti ac si legerem ἀπλῆς, at nil egi idcirco: cardo sententiæ enim vertitur in præcedenti voce, cujus etsi initium superest in τῷ νε particulâ, ejus jacturam tamen non potui ad libidinem sarcire: sensum quem potui interim loco commodiorem finxi. Pricæus.

Τὰ ἐπιτήμια σι . . . μῦθος. Verti quasi sculptum fuisset, ὁ σινὸς μῦθος. quum tamen Marmor exscriberem videbatur σι legendum. Pricæus.

Πρεῖρηια ἡ ὡς καὶ χρῆσαν ἔχῃ. Πρεῖρηιαν *Ærarium* verti, sola serie sequentium nixus, alibi præsidium enim non invenire potui. Videtur simile fuisse Atticorum *Prytaneo*, ex quo Legatis dabantur commeatus, quos heic πρηίης nomine designari puto: quod nihilominus verti, ad *Legationes*: salvus & sensus erit si sic veritas, *Legatis ultro citro meantibus ex Ærario Cosmī commeatum præbento*: ego Syntaxi Græcæ me astrinxi. Pricæus.

Ἀποτεισίντων, &c. τῇ Πρεῖρηιᾳ σατῆρας δέκα. Plane hæc scrupulum injiciunt de prioribus, modo sit eorum sensus is quem posuimus. Multæ enim cum delicto fuisset nulla proportio, si quod Factum tanti constaret, infectum tam parvo lueretur (hactenus Pricæus): decem enim Stateres nostræ monetæ valent tantum quinque coronas, nam σατῆρ apud Græcos idem valet quod dimidium coronæ apud nostrates, σατῆρ enim ex quatuor drachmis constat; drachma

† Strabo lib. 10. Apud Hesychum enim legendum est, σατῆρ πτεράχμῳ & non πτεράχμῳ.

autem octava pars unciz, & uncia argenti est pondus coronæ Anglicanæ : dimidium igitur coronæ Anglicanæ valore idem est cum Statere Græco : & ejusdem etiam valoris erat Siclus argenti Hebræorum, quod ex auctoritate Josephi, qui dicit siclum Judaicum quatuor drachmas continere, et etiam ex 17 cap. Mathæi satis manifeste constat, ibi enim Petrus dicitur pro Christo, & seipso unum Staterem Templo Hierosolymitano solvisse : singuli autem dimidium sicli tenebantur dare. Stater igitur, qui pro duobus solvebatur, Siclus erat, cujus dimidium ^m erat διδραχμον, i. e. duas drachmas continebat.

Εἰς Ἀνδρηίων. i. e. Ad sacras epulas seu festa solennia. Ἀνδρεία enim festa erant apud Cretenses certis anni temporibus, eodem modo quo Φαιδίνα Spartæ celebrata, cum hac solâ differentia, ° quod in Creta victus è publico paratus erat, Spartæ vero ad illum omnes, qui ad epulas admitti volebant, contribuere. Ὑ Utraque festa olim Ἀνδρεία dicebantur, postea vero cum Lacedæmonii post latas Lycurgi leges valde parci in his Epulis esse inceperint, ° ea deinde Φαιδίνα à Φαίδω parco appellabant, ab eoque tempore vox Ἀνδρεία erat apud solos Cretenses nota. De his festis apud eos celebratis hoc tantum traditur à scriptoribus, quod Phiditiis Lacedæmoniorum similia erant, qualia autem erant Phiditia Lacedæmoniorum doctissime tibi ostendit Meursius in Misc. Lacon. lib. 1. c. 9. & 10.

Οἱ Ὀρχαὶ χρυσμόντες. Dorismus, ut ego puto, pro Ὀρτε : itaque pro tempore verti : τόκα certe sæpius occurrit, at cum ei in fine, plane quid velit nescio, nisi si incognitus quis Dorismus sit, legebam ideo aliquando τὸ κ' αἶ : pro tempore, & in posterum semper : singulis annis nempe, τὸ apud Dores pro ππ frequens etiam. Pricæus.

Συμενιπαντὶ χρυσέων. Verti cum Populo Communitatum. χρυσέων duplici Dorismo puto χρυσίων esse. Pricæus.

Ἄς ταῦτα πηδισμύλῳ. Ita supplevi, favens potius conjecturæ meæ, quam quod vestigia Marmoris plene assequutus sum : nam profecto exscribere videbat mihi ἄς τ. . . αατεδισμύλῳ. Pricæus.

Περδίκωι. Potui arbitrum, placuit Patronum vertere ; neque tam privatum quam publicum, sive Civitatis defensorem subintelligi velim. Pricæus.

Δόξῃ ἔξας τὸ δῆλ, &c. Ita hæc supplenda censui & distinguenda : ἔξας Dorismum puto pro ἔξῃς esse. Pricæus.

Τελέται. Alius Dorismus pro πλέται, h. e. δουῶν. itaque fidenter verti deligere. Pricæus.

Ερδυμηνω. Videor mihi difficiliore locos quosdam intelligisse, & tamen heic non potui expedire me : deest in fine apex quispiam, at hoc minime negotium faceffit. Plane nil habeo quo hanc voeem explicare possim, sensum interdum somniavi istiusmodi esse. Insuper sponsores danto ex quo primū Euriæ præfuerint, nullibi quætho foro cogniturum se. Excutiant doctiores, nos hæc pauca non citra tædium attulimus. Pricæus.

Περί τῶν δικῶν. h. e. τῶν δικῶν. verti de controversiis : nimirum iis de quibus supra lin. 57. & deincipitibus mentio, è quibus multæ etiam heic non signatæ modus constat, stateres 50. nempe. Pricæus.

Ἀθηναίαι πᾶς Πολιάδῳ. i. e. Minervæ Poliadis seu urbanæ, sic enim Minerva dicebatur in iis urbibus, in quibus maxime colebatur, & Tutelaris civitatis Dea putabatur, maxime vero Athenis Minerva Πολιάς dicebatur, de qua re legas Meursii Cecropiam, cap. 20.

° Lib. 3. c. 9. ° Com. 27. ° Josephus Bell. Jud. lib. 7. cap. 27. Exod. c. 30. com. 13. & 2 Cron. cap. 24 com. 6 & 9. Dion. Cassius lib. 66. Maimonides in Shekelim. ° Matth. 17. com. 24. ° Strabo lib. 10. Plut. Sympos. lib. 7. Quæst. 9. ° Aristot. Polit. lib. 2. c. 7. ° Strabo lib. 10. Aristot. Polit. lib. 2. cap. 8. ° Plut. in Lycurgo.

LIX.

D. M.
CALPVR
NIAE NEREI
DI CONIVGI
SANCTAE CA
RAE OPTIMAE
CASTAE PIEN
TISSIMAE
BENE MEREN
TI. C. CALPVR
NIVS EROS FECIT
ET SIBI POSTERISQ SVIS

LX.

D.M.S
OBELLIAE. SECV
LARI. VIX. AN. LXXV.

Ἀθηνίων Ἀξιμνή Σε
σε. Καλλιόπῃ Ἑρ
μοχῷ τῇ ἰδίᾳ γυ
ναικί. Χρῆσθῃ καὶ ἅ
λυπε Χαῖρε.

LXIV.

C. IVLIVS. IASON. ET.
COCCEIA. TRYPHAENA.
FECERVNT. SIBI. ET.
LIBERTIS. LIBERTABVSQVE.
SVORVM. DVMTAXAT. QVI.
EX. FAMILIA EORVM. FVISSENT.
IN. FR. P. VI. S. IN. AGR. P. VIII.

LXV.

D. VOLVMNIAE. GLYCERAE. M.

LXI.

D. M.
VAL. PATERNI.
SPECVL. EXERCIT.
BRITTAN.
CVRA. AGENTIBVS
SEMP. PVDENTE
MIL. FRVM.
ET. CVTIO. EVPLV.
MINISTRO. SPEC.
B. M. FECERVNT
IN. FR. P. VII. IN. AG. P. V.

LXII.

I . . . HEORÖ.

LXIII.

ΑΘΗΝΙΩΝ ΑΞΙΜΝΗ ΣΕ
ΣΤΟΥ ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΕΡ
ΜΟΧΟΣ ΤΗ ΙΔΙΑ ΓΥ
ΝΑΙΚΙ ΧΡΗΣΤΗ ΚΑΙ Α
ΛΥΠΕ ΧΑΙΡΕ.

Athenion Aximnæ
Sesti. Calliopæ Her
mochus uxori suæ.
Bona & omnis
doloris jam expers vale.

LXVI.

D. M.
RVBELLIAE .
SPEI
VIX. AN. XVI.
M. VIII. D. XVIII.

LXVII.

LXVII.

Num. 67

LXVIII.

LXVIII.

Num. 68

LXIX.

LXIX.

D.M.S.
PONTIAE TITI SPHORIDI
QVAE VIXIT ANN. XXXII.
MENS. II. DIEB. XVI.
CONIVGI B. M.
H. S.

LXX.

... NVS VARI F
.... ARISTO

LXXI.

DIS. MAN. CORNELIAE. EXOCHE.
CORNELIA. FELICIA. LIBERTA.
ET. CLODIVS. HELIVS. PATRONAE.
BENEMERENTI. FECERVNT.
ET. COLLIBERTIS. COLLIBERTABVS.
POSTERISQVE. SVORVM.

LXXII.

D. M.
PVDENTIS. VIX. AN. VI.
MENSIBVS. III.
IVLIA. ACORINTIAS.
VERNAE. DVLCISSIMAE.
FECIT.

LXXIII.

M. Burghers. delinavit et sculpsit

LXXIV.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ ΑΠΑΛ
ΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΚΑΤ
ΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ
ΣΕΙ ΤΩΝ ΣΥΠΠΙΝΑΛΩΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝ
ΩΝ ΔΕ ΣΙΑΧΕΡΙΤΩ. ΗΡΩΩ ΕΙ
ΤΙΣ ΠΟΤΕ ΔΟΚΙΜΑΣΘΕΙΣ
ΕΝΕΠΕΘΗΣΕ ΤΑ ΥΠΟ
ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ.

LXXV.

Marmor, unde hæc transcripta sunt, ita jam antiquitate exesum est, ut totum legi non possit; quæ igitur tibi exhibuimus, accepta debemus viro Clarissimo Domino Isaaco Vossio, qui ea è Marmore, cum literæ minus evanidæ essent, transcripta nobis communicavit. Inscriptionem igitur habes, ut in Charta viti Clarissimi legitur. Sed cum in ea nonnullæ literæ sint, quas in nullas Græcas voces possum formare, peritioribus relinquo interpretandam.

LXXV.

LXXVI.

LXXVI.

LXXVIII.

LXXVII.

D. M.
L. AVRELIVS SABINVS
FABIAE SABINAE MATRI.

..... ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣ
ΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΚΑ
ΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝΚΛΗΣ
ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ
ΠΟΜΠΩΝΙΟΝ ΚΟΡΝΗΛΙΟΝ
ΛΟΛΛΙΑΝΟΝ ΗΔΙΑΝΟΝ
ΤΟΝ ΑΣΙΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΡΗ
ΤΟΡΑ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝ
... ΕΝΗΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

(R)

Ἡ πρώτη

[Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας
 Κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ
 λαμπρότητι, καὶ Μητρο-
 πολις τῆς Ἀσίας, καὶ
 τρεῖς] Νεωκόρος τῆς Σε-
 βασῶν, καὶ Κόσ-
 μος τῆς Ἰωνίας κα-
 τὰ τὰ δόγματα τῆς
 ἱερωτάτης συγκλή-
 τος Σμυρναίων πόλις,
 Κορνήλιον Πομπώνιον
 Λολλιανὸν Ἡδιανόν,
 Τὸν Ἀσιάρχην, καὶ Ρή-
 τора ὑπαπικῶν συν-
 . . . . . ἐνητης παρὲς αὐτήν.

Prima per Asiam
 pulchritudine & magnitudine,
 & splendidissima, &
 Metropolis Asiæ, &
 ter Æditua Augu-
 stium, & orna-
 mentum Ionix se-
 cundum decretum
 sanctissimi Senatus,
 Smyrnæorum urbs
 Pomponio Cornelio
 Lolliano Hediano,
 Asiarchæ & Rhetori
 Consularium . . . .
 . . . . circa eam . . . . .
 . . . . .

Quæ in priori Marmoris parte desiderata erant ex Marmoribus 2 & 143. restituiimus; quæ enim relinquuntur integra satis manifeste ostendunt, hoc idem cum illo initium habuisse.

LXXIX.

ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΟ ΘΩΡΑΚΕΙΟΝ ΚΑΙ
 ΤΑΣ ΕΠ' ΑΥΤΩ ΣΟΥΡΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ
 ΠΡΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΤΗΝ ΚΑΤ' ΑΥ-
 ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΑΝ ΝΕΙΛΩ ΟΙΚΟΝΟΜΩ
 ΑΣΙΑΣ ΤΩ ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΕΑΥ-
 ΤΩ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ ΚΑΙ
 ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΕΜΜΑΣΙΝ ΤΑΥ-
 ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ
 ΕΞΕΦΡΑΓΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Αγοράσας τὸ Θωράκειον, καὶ
 τὰς ἐπ' αὐτῷ σορούς τρεῖς, καὶ
 προσκατασκευάσας τὴν κατ' αὐ-
 τῷ Καμάρῳ Νείλῳ Οἰκονόμῳ
 Ἀσίας τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, καὶ ἑαυ-
 τῷ, καὶ γυναικί, καὶ τέκνοις, καὶ
 ἐγγόνοις, καὶ θερέμμασιν ταύ-
 τῆς τῆς ἐπιγραφῆς ἀποκεῖται
 Εξοφράγισμα εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ
 [Ἀρχεῖον.]

Emens hoc Thoraceum &
 tria in eo sepulchra, &
 insuper extruens in eâ
 Camaram Nilo Oeonomo
 Asiæ patri suo, & sibi,
 & uxori, & filiis, &
 nepotibus, & alumnis.
 Hujus inscriptionis reponitur
 Tabula signata in Smyrnæ
 Archivis.

Οἰκονόμος

Οἰκονόμῳ τῆς Ἀσίας. De hoc Ōeconomo nullibi nisi in hoc Marmore legitur. Marm. 129. vox Οἰκονόμῳ occurrit, ibi vero intelligenda est de eo solo, qui urbis Smyrnæ Οἰκονόμος erat, sed alius Ἀσίας Οἰκονόμῳ, quem ex vocis significatione apparet, eum fuisse, qui in publicis ludis, qui à tota Ἀσία celebrati erant, dispensatoris munereungebatur.

LXXX.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΩΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ
 ΠΥΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΜΟΜΗΤΡΙΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΣΧΟΥ
 ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΑΛΥΜΕΙΟΥ ΑΥΣΙΜΑΧΟΥ P N
 ΧΡΥΣΩΝ ΑΥΣΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
 ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ
 ΑΠΟΔΑΜΕΥΣ P
 ΣΩΤΑΛΟΣ ΣΩΤΑΛΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ P
 ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ ΚΑΙ
 ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ P
 ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ο ΦΥΣΕΙ ΗΡΟΓΕΙΤΟΝΟΣ
 ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΙΜΟΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥ P
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ P
 ΜΗΡΝΟΔΟΤΟΣ ΠΕΙΣΙΔΩΝΙΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ
 ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ P
 .....ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
 ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΒΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ ΚΑΙ
 ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ P
 ΑΣΚΕΝΙΟΣ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΤΡΑΣΙΑΣ
 ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡΤΕΜΟΥΣΙΑΣ
 ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ
 ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΥΙΩΝ
 ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΠΠΟΥ P
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ... Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΥΠΕΡ
 ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΜΙΠΠΟΥ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗΣ P
 ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΔΙΕ
 ΠΙΤΡΟΠΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΩΤΕΡΟΥ P
 ....ΧΤΟΥ ...ΝΗΣ ΝΙΚΑΙΚΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΥΙΩΝ
 .....ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΙΟΥ
 .....ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ..
 .....

Cetera delentur.

Hoc Marmor ejusdem formæ est cum Marmore 16. eodemque modo in tres columellas dividitur. Quæ in prima earum habentur hic exhibeo, quæ in cæteris sunt, legi non possunt. Hæc nec minore charactere transcripsimus, nec Latinitate donavimus: cum enim sint tantum nomina propria eorum, qui ad publicum aliquod ædificium symbola sua contribuere, nec hac, nec ulteriori explicatione videntur indigere.

LXXXI.

ΑΤΤΑΛΟΣ ΓΑΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ
ΓΑΙΟΣ ΕΛΕΜΠΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΘΑΡΑΝ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΜΗΔΕΝΟΣ Ε-
ΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ
ΜΟΥ ΠΩΛΗΣΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΔΗΛΟΥΜΕΝΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ
ΔΙΑ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΚΑΙ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ.

Ἀτταλὸς Γαίου ὁ καλούμενος
Γαίος Ελέμπορος ἀγοράσας τὴν
Καμάραν καθαρὰν ἐπεσκεύασεν
ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις, μηδενὸς ἔ-
χοντος ἐξουσίαν κληρονόμων
μὲ πωλῆσαι τὴν προδηλούμενην
Καμάραν
Διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ Πρυτανέως, καὶ
βουλευτῆ.

Attalus Caii filius, qui vocatur
Caius Elemporus emens
hanc Camaram purā instauravit
sibi & suis, nullo potes-
tatem habente ex hæredibus
meis vendere supradictam
Camaram,
Quia est Prytanis, &
Senatoris.

LXXXII.

P. BESIO. P. F. QVIR. BETVINIANO
C. MARIO. MEMMIO. SABINO.
PRAEF. COH. I. RHAETORVM. TRIB. LEG. X. G. P. F.
PRAEF. ALAE. DARDANORVM. PROCVRATORI
IMP. CAESARIS. NERVAE. TRAIANI. AVG. GERM. DACICI.
MONETAE. PROC. PROVINC. BAETICAE. PROC. XX. HER. FD. PROC. PRO
FIG. PROVINC. MAVRETANIAE. TINGITANIAE. DONIS. DONATO. AB
IMP. TRAIANO. AVG. BELLO. DACICO. CORONA. MVRALI. VALLARI. HASTIS.
EXACTI. EXERCITVS. [FVR. VEXILLO. ARGENT.]

P. BESIO. P. F. QVIR. BETVINIANO. i. e. Publio Besio, Publii filio Quirino, Betuiniano. Inter nomen enim & cognomen Patris nomen interponere apud Romanos in more erat. Betuinianus est nomen appellativum à loco seu urbe, è qua P. Besius fuerat, desumptum.

PRAEF. COH. I. RHAETORVM. i. e. Praefecto Cohortis primæ Rhætorum. * Cohors militum manus erat in exercitibus Romanis, eaque duplicis generis, Legionaria scilicet, & quæ nullâ Legionem inclusa erat. Cohors Legionaria decima erat Legionis pars. Exercitus enim Romani ex civibus Romanis, & auxiliariis constabant. Auxiliares immediate in Cohortes, Romani vero primo in Legiones, & deinde in Cohortes, dividebantur: atque ideo has Cohortes Legionarias voco, quales in singulis Legionibus decem erant, sed inæqualiter divisæ; Prima enim ceteris multo major erat; Numerus autem militum, tum qui in hac, tum qui in ceteris continebatur, incertus erat. ^b Legio enim cujus decimæ partes Cohortes fuere in initio minor erat,

* Modestus de vocabulis rei militaris Romanorum. Vegetius de Re Militari Romanorum. lib. 2. ^b Dionys. Hal. lib. 2. Plut. in vita Romuli.

& tantum ex 3000 peditibus, & 300 equitibus constabat, postea ad 4000, & deinde ad 6000 augebatur. Numerus autem militum nunquam in ea certus erat, sed nunc major nunc minor, prout ducibus placuisset, secundumque illius incrementum & decrementum, Cohortes simul auctæ diminutæque fuere. c Modesti Temporibus, qui Tacito, & Vegetii, qui Valentiniano Imperantibus de re militari Romanorum scripsere, legio ex 6190 peditibus, & 730 equitibus constabat; in prima igitur Cohorte tunc 1105 pedites, & 136 equites; & 555 pedites, & 66 equites in singulis aliis fuere, exceptis quartâ & septimâ, quæ 600 pedites continebant: & hæc proportio, cum Legiones minores essent, in divisione earum videtur semper fuisse observata. i Cohortes autem sic dicebantur, quod Cohortibus, quæ in villis erant, similes fuere, eæ autem loca erant, ubi Gallinæ servabantur, vox enim in exercitibus Romanis primario, non ipsos milites, qui decimam Legionis partem constituebant, sed Tabernacula eorum, ut sejunctim à ceteris sibi invicem copulata erant, significabat, cum vero ea sic in Castris disposita è pluribus Contuberniis simul conjunctis, eodem modo quo Cohors in villis ex pluribus tectis sibi copulatis constaret, inde Cohortis nomen in exercitibus Romanis habuit originem; primoque Tabernacula, in quibus una militum manus sejunctim à ceteris, simul, dum in castris erant, degebant, & deinde ipsos milites significabat. g In singulis autem contuberniis decem milites fuere, qui cum in prælio semper i conjunctis manibus pariter dimicarent, manipulus dicebatur, qui decima Centuriæ pars erat; singulæ enim Cohortes in tot Centurias, quot militum centurias continebant, & Centuriæ in tot Manipulos, quot decurias, dividebantur. i Manipuli à Decurionibus, Centuriæ à Centurionibus, i Cohortes, prout Duci exercitus aut principi placuisset, aut à Tribunis, quales m sex in singulis legionibus erant, aut à præpositis regebantur. Prima autem Cohors a cum primaria Legionis esset, & non tantum ex pluribus, sed etiam ex fortioribus, & nobilioribus constaret, eique ideo Aquila, quæ totius Legionis signum erat, & Imperatorum imagines committerentur, cum semper pro duce habuit, qui inter Tribunos primus erat, qui ideo dictus erat Tribunus Cohortis, Præfectus vero nunquam. Prima igitur Cohors hæc, cujus præfectus erat C. Marius Memmius, non Legionaria fuit, sed auxiliarium. Rhæti enim, è quibus constabant, non Romani erant, sed Transalpini o Germaniæ incolæ, qui nunc **The Frisons** vocantur: inter auxiliares igitur numerandi. Illi autem nunquam in Legiones, ut Romani, sed p acceptis à Consulibus aut exercitus duce præfectis, sub iis immediate, si equites essent, in Alas, si pedites, in Cohortes dividebantur; atque ideo a Tacitus Alas & Cohortes auxiliarium à legionibus distinguit. Dicit enim ille de Tito. "Tres eum in Judæa Legiones, quinta, & decima, & quintadecima, vetus Vespasiani miles, exceperunt. Tradidit & Syria duodecimam, & adductos "Alexandriæ duo & vicefimos Tertianosque. Comitabantur viginti sociæ "Cohortes, & octo equitum Alæ. Cohortes igitur peditum, & Alæ equitum auxiliarium extra legiones erant, quot vero milites in sociâ Cohorte peditum, aut alâ equitum continebantur incertum erat, ad numerum enim præfectorum, quos consul aut exercitus imperator dabat, Copiæ auxiliares dividebantur in Alas & Cohortes. Si plures unius gentis Cohortes essent, eodem modo, quo Cohortes legionariæ primæ, secundæ, aut tertiæ Legionis, sic illæ primæ, secundæ, aut tertiæ illius gentis secundum ordinem, quem in acie tenebant, dicebantur, & sic deinceps; atque ideo in notitia Imperii est

c Dionys. Hal. l. 6. ibi enim dicit, *δὴν πένδεκα ἢ ἑπτὰ πρυτανείων ἵκοντο*. i. e. decem Legiones, è quatuor mille viris singulas. Liv. lib. 6. Bello Volscico, quatuor Legiones quaternum millium scribi dicit, & bello Punico secundo Sempronio datæ Legiones duæ, ex quaterna millia pedites erant, & trecenti equites, Liv. lib. 21. d Polyb. lib. 6. Liv. lib. 30. e lb. ubi supra. f Varro lib. 4. de lingua Latina. g Dionys. Hal. lib. 2. h Varro lib. 4. de lin. Lat. Vegetius lib. 2. cap. 13. Plutarchus autem aliam vocis tradit Erymologiam, quem vide in vita Romuli. i Dionys. Hal. lib. 2. l Vegetius lib. 2. m Polyb. lib. 6. n Modestus, & Vegetius lib. 2. o Strabo lib. 4. Plinius lib. 3. c. 20. & c. p Polyb. lib. 6. q Hist. lib. 5. c. 1.

Cohors tertia Galatarum, Cohors secunda Asturum, Cohors quarta Numidarum, Chamavorum undecima, & aliæ hujus generis multæ; eodemque modo Cohors cujus præfectus erat C. Marius Memmius Sabinus, prima Rhætorum dicitur, quia ea inter Auxiliares Rhætos primum in acie locum tenebat.

TRIB. LEG. X. G. P. F. i. e. Tribunæ Legionis Decimæ, Geminæ, Pix, Fidelis. Tribuni autem Legioniserant, qui illius duces fuere. Quum enim exercitus scribendus esset, primo designati erant Legionum Tribuni, qui militum delectum faciebant, iisdemque in exercitu imperabant. In initio tres tantum in singulis Legionibus fuere. Cum enim Romulus primam Legionem scripsisset, ^a 1000 pedites, & 100 equites deligebat ex singulis tribubus, quæ tunc tantum tres erant, pro earumque numero Tres Legionis duces constituit, quorum singuli tribui suæ imperarent, indeque ^b Tribunorum & nomen & ternarius eorum numerus habuit originem. Postea autem cum Legiones ad numerum 4000 militum, quatuor, & cum ad numerum 6000 auferentur, sex Tribuni, qui eorum singulis imperarent, constituti fuere: & tot ^c Polybius, qui historiam suam circa tempus tertii belli Punici scripserat, suo tempore fuisse tradit: nec deinde unquam aucti fuere, sed sex semper in singulis Legionibus erant, quorum in Decima Legione, Imperante Trajano, C. Marius Memmius unus fuisse hic in Marmore memoratur. Plura de his Tribunis legas apud ^a Polybium, Modestum, & ^b Vegetium, & Commentatores Polybii & Vegetii ^c Lipsium, & ^d Steweccium.

Legio Decima dicebatur secundum ordinem delectus, quia hæc scilicet decimo loco delecta erat: sed cum pro variis imperii partibus diversi delectus habebantur, inde evenit, ut sicut ^e tres tertiæ, & duæ sextæ, sic ^d duæ etiam decimæ Legiones in exercitibus Romanis essent, quarum una Frentensis, altera Gemina vocabatur; eaque est, cujus in Marmore est mentio. Gemina vero dicebatur, ^e quod ex duabus aliis, quæ clade forsan, aut aliquo alio casu diminutæ erant, simul mixtis conflata fuerat, ob quam eandem rationem ^f septima, decima tertia, & decima quarta Geminæ etiam appellatæ fuere. Legiones enim urbanæ quæ prius 25 numerabantur, postea in 22, & deinde, Dionis Cassii scilicet Temporibus, in 19 contractæ fuere, quæque earum ex duabus simul mixtis compositæ erant, Geminæ dicebantur.

Præf. Alæ Dardanorum. Ut Auxiliarium pedites in Cohortes, sic equites in Alas immediate dividebantur, atque ideo equites auxiliares apud Livium Alarii dicuntur, per illudque nomen à Legionariis seu Romanis distinguuntur. Sic lib. 35. dicit, *C. Livium Salinatorem, qui præerat Alariis equitibus, quam citatissimos equos emittere jubet, & Legionarios equites in subsidiis esse.* Et rursus lib. 40. *Alari equites, postquam tam memorabile facinus Romanorum equatum viderunt, & ipsi virtute eorum accensi.* Alæ autem in Exercitibus Romanis primario & propriè erant equitatus ex utroque peditum latere in acie collocatus, quæ ideo sic dicebantur, ^a quod ad similitudinem alarum peditum aciem, quæ in medio erat, ex utraque parte protegebant; ob quam rationem etiam Cornua exercitus vocabantur. Cum igitur antiquitus diu Romani exercitus ⁱ ex duabus tantum Legionibus constarent, equitatu sic ad utrumque latus disposito, Equites unius Legionis unam alam constituebant; indeque obtinuit tandem, cum Romani exercitus auctiores essent, ut vox non tantum Cornua aciei, sed talem equitum manum, qualis ad unam Legionem pertinebat, significaret, & partes, in quas Equestres auxiliarium copiarum immediate dividebantur, cum singulæ earum plerumque unius Legionis equitatu responderent, alæ dicerentur. Tot

^a Dionys. Hal. lib. 2. ^b Varro de Ling. Lat. lib. 4. ^c Polyb. lib. 6. ^d Lib. 6. ^e Lib. 2. ^f De Remilitari Romanorum lib. 2. ^g In notis ad secundum librum Vegetii. ^h Vide Dionem Cassium, lib. 55. ⁱ Antiqua columna in qua Legionum nomina scribebantur: ea transcripta habes apud Rosinum de Antiquitatibus Romanis lib. 10. c. 4. & Pancirolum in Commentario ad noritiam Imperii Orientalis, cap. 35. ^j Cæs. Com. lib. 3. bel. civil. ^k Dion. Cæs. lib. 55. ^l Dion. Cæs. lib. ^m Vegetius lib. 2 cap. 1. & Cincinus apud A. Gellium. ⁿ Polyb. lib. 6.

autem in alâ sociâ, quot in unâ Legionē Romanâ equites fuisse ex Livio patet, dicit enim ille, ¹ *Ala Campanorum quingenti equites*, & ^m rursus *Ala Numidarum quingenti equites*: & totius Legionis fuisse, cum ea tunc temporis ad numerum 4000, aut 5000 militum augetur, proportio, quam equites in Legionibus Romanis ad pedites semper habuere, requirit. Hæ autem equitum auxilium Alæ, ° cum vexillis uterentur, vexillationes etiam appellatæ fuere; vexillatio igitur & Ala apud Notitiam Imperii idem significat. Si harum plures ejusdem gentis essent, eodem modo quo Cohortes, primæ, secundæ, aut tertiæ illius gentis secundum ordinem, quem in acie habuerè, dicebantur: atq; inde est, quod in Notitiâ imperii habetur Ala secunda Armeniorum, Ala tertia Arabum, Ala octava Vandalorum; si vero una tantum alicujus gentis Ala in exercitu esset, Ala istius Gentis simpliciter dicebatur, cujus generis erant Ala Arcadiana in Notitia Imperii, ab Arcadia Ægypti urbe sic dicta, & Ala Dardanorum, cujus præfectus Marius Memmius hic in Marmore fuisse dicitur, & Dardani autem gens Illyrica erat à Trojanis orta è parte australi Macedonibus, è parte occidentali Dalmatis contermina.

PROCVRATORI IMP. CAESARIS, &c. i. e. *Procuratori Imperatoris Caesaris Nerva Trajani, Augusti, Germanici, Dacici, Monetæ Procuratori, Provincia Batice Procuratori, Vicefimæ hereditatū Procuratori. Procuratori Fisci Provincia Mauritanie Tingitanæ*. HER. FD. enim pro HERED. & FIG. pro FIS. Quadratarum errore scripta fuisse manifestum est.

Omnia hæc Procuratoria munera sub Imperatore Trajano gessit Memmius noster. Procurator autem is erat apud Romanos, qui alterius negotia suscipiebat, pro eoq; curabat, indeq; Procuratoris nomen, quod jurisconsultis eâ significatione satis notum est. Procuratores vero aut publici aut privati fuere. Privati erant, qui alicujus privati negotiæ eo delegante procurabant; Publici vero, qui publicos imperii redditus colligebant, aliaque iis ab Imperatoribus demandata per provincias exequabantur: ideoque hi Procuratores Cæsaris & Procuratores Augustales vocabantur, qualis sub Trajano Memmius fuisse hic memoratur. Hi Procuratores ab Augusto primo constituti sunt, postquam devicto Antonio Senatus decreto Principatum acceperat, hic enim cum ordinatis imperii Provinciis alias Senatui populoq; reliquisset, alias sibi accepisset, regendas. ¹ Τὸς δὴ παρόντας (ἔτι καὶ τὸς παλαιὰς τε καὶ νεωτέρας ἐκλήγοντας, καὶ ποσειταγμένα σφίσι ἀναλίσκονται ὀνομάζομεν) εἰς ὁμοίως τὰ ἔθνη ταῦτε ἰσχυρῶς δὲ, καὶ τὰ τῶ δῆμου, τὸς μὲν ἐκ τῆς ἰππείας, τὸς δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀπελευθέρων πέμψει, πλὴν καὶ δόσον τὸς φόρος οἱ ἀνδύονται παρ' ὧν ἄρχουσιν ἐπαράττωσιν. i. e. Procuratores (sic enim vocamus eos, qui publicos redditus colligunt, & impensas sibi mandatas faciunt) quorum alios ex equitibus, alios è libertis elegerat, in omnes pariter, & suas, & populi Provincias emittit, nisi ubi Proconsules ab iis, quibus imperant, tributa exigunt. Procuratorum igitur officium erat, in Provinciis, in quas mittebantur, Fisco, seu Ærario publico præesse, idemque per illas præstare, quod Quæstores, seu Præfecti Æarii Romæ. Publici enim redditus eorum curæ committebantur, ex iisque quascunque Provinciæ res requirebant, aut Imperatores mandabant, ipsi omnes faciebant impensas; quæque deinde supererat, pecuniam in Romanum Ærarium deferrebant; ut ideo officia sua melius præstarent; ² Judices etiam erant in causis Fiscalibus, sed sine omni jurisdictione. Cum igitur Lucius Capito ³ Procurator Asiæ constitutus vim Prætoris usurpaverit, & manibus militum ad spoliandos Provinciales usus fuisset, in exilium à Tiberio mittebatur, ⁴ καὶ ὅτε ἔτι τὸτε τοῖς παλαιὰ καὶ νεωτέρα χρήματα διοικῶν πλεονέκην ποιεῖν, τοῖς νομοσμίως ποσειδὺς ἐκλέγειν, καὶ κατὰ τῶν ἀξιοφρονῶν ἔντε τῇ ἀγορᾷ, καὶ κατὰ τὸς νόμους ὅς ἴσιν ἰδιώταις διαζέωται. i. e. » non enim tunc licitum erat Imperato-

¹ Zib. 10. ^m Ibid. • Vegetius lib. 2. cap. 1. ^p Strabo lib. 7. pag. 313. Plin. lib. 4. cap. 1. Solinus cap. 8. ^q Dio Cassius lib. 53. ^r L. 2. C. Si advers. Fisc. l. cum hi scilicet transactionis. D. de transact. l. Si hæredum, Eod. Ulp. l. nequicquam, sect. D. de offic. Procon. ^s Dio lib. 57. Tacitus annal. ^t Dio lib. 57.

rium

rium pecuniam Procurantibus aliquid, amplius facere, quam statutos redditus colligere, & de litibus in foro, & secundum leges ex æquo privatis dicere. ^a Poenas igitur non infligebant, sed si aliquis eorum sententiis non submitteret, aut debita Fiscalia non solveret, aut crimen aliquod in iis, quorum interrogatio ad illos pertinebat, commisisse deprehenderetur, ^{*} in eo puniendo, Prætoris aut Provinciæ Præfecti, non suâ utebantur autoritate; nisi simul & Procuratores & Præsides fuissent, in Provincias enim Præsidiales frequentet mittebantur, qui utrumque magistratum habuere, ut ab Ulpiano discimus, l. 8. de Officio Proconsulis. Atque ideo Tacitus dicit, *Hist. l. 1. Dux Mauritanie, Rhetia, Nericum, Thracia, & quædam alia à Procuratoribus cohibentur.* i. e. Procuratores habuere Præsidium autoritate indutos, aliter ab iis cohiberi non poterant. Et in antiquis inscriptionibus multos invenimus, qui simul Præsides & Procuratores fuere, & tales in Judæa Pilatus, alique, qui eam Provinciam usque ad Hierosolymæ destructionem administrarunt, fuere; aliter jus gladii, quod illi tam crudeliter sæpe exercuerunt, non poterant habuisse. Illorum enim, qui tantum Procuratores erant, legitima autoritas tota ea est, quam supra descripsimus, intraque eos terminos in singulis Provinciis ad earum Præfectis diu continebantur; iis enim usque ad Claudii tempora suberant, sed postquam ille [†] à Senatu excgisset, ut rata essent, quæ Procuratores in judicando statuissent, ac si statuisset ipse, ab iis deinde nulla erat nisi ^{*} ad ipsum Cæsarem provocatio; ab eo igitur tempore ab omni alio imperio liberati latius evagari coeperant, omnimodamque in Provinciales auctoritatem, summamque eorum facultates rapiendi libertatem arrogare; quoscunque enim vellent, sub prætextu debiti Fiscalis pecuniâ, prædiis, ceterisque bonis privabant, atque ideo Procuraciones sub Galba, qui post Neronem Claudio successerat, amplissimas vocat ^a Suetonius, brevissimumque deinde iter, ^b inquit Tacitus, credebatur acquirendæ pecuniæ per procuraciones negotia Principum administrare. Merito igitur, ^c *querebantur Britanni in formam Provinciæ redacti, singulos sibi olim reges fuisse, nunc binos imponi, & quibus Legatus in sanguinem, Procurator in bona sæviret.* Quid enim, inquit ^d idem Tacitus, non auderent illi, qui interiorem potestatem adepti sunt, & quorum acta gesta que sic comprobantur, quasi à Principe gesta essent. Atque hinc factum, quod in imperio Romano rapacissimum hominum genus, summumque ideo Provincialium gravamen diu Procuratores fuere, donec à melioribus principibus, Nerva scilicet & Trajano, reprimerentur: à quorum ultimo sic intra officii limites coercerantur, ut eo imperante, inquit ^e Plinius, cives non alios iudices mallet. Major igitur nostri Memmii gloria, quod sub tali Principe hoc officium gessit, qui nullos habuit Procuratores, nisi qui fuerant iustissimi. Trajani exemplum ^f Adrianus, & Antoninus Pius, alique item imperatores secuti sunt, donec tandem eorum legibus Procuratorum auctoritati limites ponebantur, extra quos in Provincialium damnum non poterant evagari. Postquam Constantinus Imperii statum de novo ordinasset, [†] dispositioni præfecti sacri Ærarii, qui tunc Comes sacrarum Largitionum dicebatur, subiecti fuere. Qui igitur prius Procuratores Cæsaris, Comitum sacrarum Largitionum deputati facti Procuratores summæ rei, seu Procuratores summarum (i. e. pecuniæ, quæ Tributi nomine in eorum Provinciis solvebatur, summa enim pro pecuniæ summâ accipitur) deinde vocabantur, eoque nomine ab aliis Procuratoribus apud autores distinguuntur; tandem enim multi Procuratores, præsertim post Constantini regnum, præter eos Fiscum Curatores, de quibus egimus, in omnes Imperii Provincias emittebantur, [†] quorum alii Baphiorum, alii Lini-ficiorum, alii Gynæceorum, alii metallorum, alii vicefimæ hæreditatum,

^a Lib. 4. C. ad legem Fab. de Plag. l. 2. C. de Pen. ^{*} Lib. 3. De de Offic. Procurat. Cæf. [†] Suetonius in Claudio c. 12. Tacitus lib. 12. Annal. [‡] Lib. 2. C. ubi Caus. Fisc. [§] In Galba. ^b Annal. l. 16. ^c In vit. Agricola. ^d Tacitus lib. 1. Hist. ^e In Paneg. ^f Spartianus in Adriano. ^g Capitolinus in Antonio Pio. ^h Vide Notitiam Imperii. ⁱ Vide Notitiam Imperii, & Codicem Theodosianum.

alii rerum privatarum Procuratores dicebantur. ¹ Duplex enim ærarium Imperatores habuere, Publicum, & Privatum, quorum hoc privati Principis Patrimonii, illud publicos imperii reditus continebat: ex priori Imperatoris domus, ex posteriori publicæ totius Imperii impensæ solvebantur. Qui huic præerat Præfectus ærarii majoris, & tandem ^m Comes Sacrarum Largitionum, qui alteri præfectus ærarii privati, seu minoris, & tandem ^a Comes rerum privatarum domus divinæ dicebantur. Hi in urbe Imperatoria semper manebant; atque ideo in Provinciis deputatos habuere, qui reddituum, qui ad utrumque ærarium pertinebant, curatores fuere, ei autem vel in totâ Diœcesi, vel in una tantum Provincia illius hoc munus gerebant. Qui per totam Diœcesim Fisci curatores erant, honoratiori titulo Comites Sacrarum Largitionum per illam Diœcesim, qui per unam Provinciam tantum, Procuratores vocabantur; quorum Procuratores summarum, Baphiorum, Gynæceorum, Linificionum, Metallorum, vicesimæ hæreditarum, & monetarum, Comiti Sacrarum Largitionum, Procuratores rerum Privatarum Comiti rerum Privatarum Domus Divinæ suberant. ^a Procuratores Baphiorum Baphiis, i. e. Officinis, in quibus purpuræ tingeantur, Procuratores Gynæceorum Textimis, Procuratores metallorum tributo è metallis, Procuratores vicesimæ hæreditatum tributo ex hæreditatibus defunctorum Principi debitis, Procuratores Monetarum monetæ cudendæ, Procuratores Linificiorum eorû lini ad Principis usum comparandi præerant. Sed hæc de statu Imperii post Constantini tempora intelligenda sunt. Primo tantum publici Fisci & privati Imperatoris patrimonii Procuratores erant, quorum hi è libertis Cæsarum, illi ex equitibus Romanis eligeantur. Priores in omnes Provincias sive erant Imperatoris, sive Populi, si modo in iis Imperator aliquod privatum patrimonium habuisset, posteriores vero in solas Imperatoris Provincias mittebantur, in iis enim solis Fiscus penes Imperatorem, in ceteris vero penes populum fuerat, qui earum dominium & regimen habuit. Et sic intelligenda sunt Dionis verba supra citata, ubi de Augusto dicit, *οὗτος διὰ τὸν αἰῶνα τὴν ἐκείνου οὐσίαν ἐκείνῳ ἐπέθηκεν, καὶ τὴν ἐκείνου οὐσίαν ἐκείνῳ ἐπέθηκεν.* i. e. Procuratores publicorum reddituum ex equitibus Romanis eligebat, & in solas suas, Procuratores vero rerum Privatarum è libertis, & in omnes Provincias tam suas quam Populi, si in illis res privatas habuisset curandas, emittebat. Posteriores hi obscuri erant, nec ullam jurisdictionem, aut auctoritatem habuere. De prioribus igitur intelligenda sunt, quæcunque apud Suetonium, Tacitum, aut Dionem de Procuratoribus occurrunt. Equites Romani si fere semper erant, Procuratorum enim munus equo ferre nobilitatem vocat ^a Tacitus, & tandem non nisi ex iis, qui apud Imperatores magno in honore erant, eligebantur. ¹ iisque sæpe Senatorii honores, & insignia consularia decreta fuere, atque ideo non tantum rapacissimi ii, de quibus supra egimus, sed præstantissimi sæpe viri, & honoratissimi inter Romanos hunc magistratum gessere, quales erant ^a uterque Agricola, avus, ^a Tacitus Historicus, ^a Plinius, alique; quibus Memmii nostrum idem Procuratorium munus sub principe optimo gestum, imperia, quæ in exercitu habuit, & præmia, quæ in bello à fortissimo Imperatore acceperat, probant nec nobilitate, nec virtutibus, nec favore apud Principem inferiorem fuisse. Hæc de Procuratoribus in Genere, jam de iis quorum in Marmore est mentio paucis agendum est.

^a *Monetæ Procuratoris.* Monetæ Procurator erat, qui Monetæ cudendæ præerat, apud nostrates vocatur, *The Master of the Mint*, quales in impe-

¹ Vide Jurisconsultos, Gutherium scilicet l. b. 3. de officiis domus Augustæ, Pancirolum in Commentario ad Notitiam Imperii, Gothofredum in notis ad Cod. Theod. & etiam Salsasium in notis ad Spartiani Severum, & Lampridii Antoninum Diadumenum. ^m Vide Notitiam Imperii & Cod. Theod. ^a Vide Pancirolum in Commentario ad Notitiam Imperii, Gutherium lib. 3. c. ult. aliosque item Jurisconsultos. ^o Lib. 53. ¹ In vita Agricolæ. ¹ Tacit. l. 12. Annal. Suet. in Claudio. ¹ Tacitus in Agricola. ^a Plin. l. 7. Hist. cap. 16. ^a Plin. lib. 3. Epist. 5

rio occidentali sex fuisse in Notitia Imperii memorantur, quorum primus Romæ, secundus Siscia in Pannonia, tertius Aquileia in Gallia Cisalpina, quartus Arelata ad ostium Rhodani, quintus Lugduni in Gallia Transalpina, sextus Trevis in Germania monetam cudendam procurabant, tot enim in Occidentali Imperio officinæ monetariæ fuere. Quot vero in Orientali erant Notitia Imperii non tradit: in aliis vero autoribus ^a Constantinopoli, ^z Cyzici, ^y Alexandria, & ^x Antiochiæ monetam cusam fuisse invenimus. Qui Romæ olim officinis monetariis præerant Triumviri monetales dicebantur. Eorum meminere Cicero Epist. famil. l. 7. Epist. 13. & Dio lib. 54. & Marmor ^a Gruterianum, in quo Imperante Caracalla cujusdam est mentio, qui III. VIR. MONET. A. A. A. F. F., i. e. Trium vir Monetæ auro, argento, ære flando, feriundo, dicebatur. Triumvirorum igitur monetarium nomen & auctoritas usque ad Caracallæ Imperium duravit. Memmius ideo noster, qui sub Trajano vixerat, non Romæ, sed in aliqua alia Imperii urbe Monetæ Procurator erat; nisi forte, qui Romæ Triumviri, Procuratores etiam promiscuo nomine appellabantur.

Provinciæ Beticæ Procuratori. Procuratoris Patrimonii per Beticam meminit ^b Codex Theodosianus, & Procuratoris Augusti Provinciæ Beticæ Marmor, quod citat Salmasius in notis ad Pertinacem Capitolini. Per Procuratorem ideo Provinciæ Beticæ hic etiam Patrimonii sacri, seu Fisci curator ille, quem supra descripsimus, videtur intelligendus.

Vicesimæ Hæreditatum Procuratori. Procurator vicesimæ hæreditatum is erat, qui vicesimam partem hæreditatum defunctorum Imperatoribus ex Augusti lege solvendam colligebat. Augusti legem his verbis apud ^c Dionem habemus, ^z ἡ δὲ εἰρησὶν τοῖς τε κλήρων, καὶ τοῖς δωρεῶν, αἵ δὲ οἱ τελευτῶντες ποι(πλήν) τοῖς πάνι συγλεῶν ἢ καὶ πενήτων) καταλείπωσιν, καταστέλλω, αἵ δὲ ἐν τοῖς τῷ Καίσαρι ὑπομνήμασι πὺ πύλῳ τῷτο γαργαμῶνι εὐρῶν, ab eo igitur tempore vicesima pars hæreditatum, & legatorum, exceptis iis, quæ proxime genere junctis ac pauperrimis morte aliorum relinquebantur, in ærarium inferebatur, quique huic Tributo præerat, Procurator vicesimæ Hæreditatum dicebatur. ^d Grave hoc tributum fuit, atque ideo ^e Nerva ex clementia sua multos necessitate vicesimæ absolvit, ^f Trajanus & ^g Antoninus eam temperarunt, ^h Gratianus tandem omnino sustulit, sublatamque tempore suo ⁱ Justinianus in Codice testatur.

Procuratori Fisci Provinciæ Mauritanie Tingitanæ. Idem igitur Memmius in Mauritania Tingitana, quod prius in Bætica Procuratorium munus gessit, Publicos scilicet redditus Imperii procurabat, ærarioque istius Provinciæ præerat, atque ideo hic Fisci Procurator dicitur, Fiscus enim & Ærarium ^l λόγος non ἔργον differebant. ^m Fiscus autem dicebatur à Fiscis, Fiscinis, seu Fiscellis, quæ Sparteæ sunt utensilia ad majoris summæ pecunias capiendas, unde quia major est summa pecuniæ publicæ, quam privatæ, ut pro censu privato loculos & arcam dicimus, sic pro publico Thesaurio ærarii dicitur Fiscus, Fiscus enim pecunia publica est, ex quo confiscari dici solet.

Mauritania Tingitana Provincia ⁿ Prædialis fuit, & post Constantini Tempora inter Hispaniarum Provincias numerata. Sic dicta fuit à Metropoli illius Tingi, eoque nomine à duabus aliis Mauritanis Cæsariensi scilicet, & Setifensi distinguitur. Tingis autem ad ostium Freti Gaditani sita est, & antiquissimæ originis urbs fuisse dicitur. ^p Eam à Seddedo filio Hadi, quem Regem antiquissimum, & totius orbis Monarcham voluit, ut ei regia esset, conditam, ab

^a Vetus urbis Constantinopolitanæ descriptio, cum Notitia Imperii edita. ^x Sozom. lib. 5. cap. 14. ^y Ammianus Marcellinus lib. 22. ^z Lampridius in Severo. ^z Pag. 379. Num. 7. ^b Lib. 9. Tit. 42. l. 3. ^c Lib. 55. ^d Vide Dionem. lib. 56. ^e Plin. Paneg. ^f Plin. ib. ^g Capitolinus in Antonino. ^h Vide Aulfonii orationem gratulatoriam Imperatori Gratiano pro Consulatu dictam & Noras Eliæ Veneti in illam orationem. ⁱ L. ult. in prin. C. Divi. Adr. tol. ^j Dio Cass. lib. 53. Gutherius de officiis domus. Aug. lib. 3. ^k Vide Notitiam Imperii. ^l Leo Africanus lib. 3.

eoque muris abeneis cinctum, & ædificiis ubique auro tectis ornatam tradunt Africani; unde cognosci potest, quanto in precio hanc urbem habuere, cum de ea tam magnifica fabulentur. ¹ Plinius, & ² Solinus illam Antæi opus dicunt, ab illiusque uxore Tingi ³ secundum Plutarchum nomen habuit, qui etiam narrat, Antæum ideo in eâ urbe magna religione diu cultum, illiusque sepulchrum ingentis magnitudinis moleni ibi ostensum, illudque à Sertorio erutum cadavere 60 cubitos longo repleti inventum fuisse; In hac certe Regione Antæum, de quo Poetarum Fabulæ, olim regnasse omnes consentiunt; & Lixum Regiam illius, à Tingi non longe distitam ponunt Geographi, ibique secundum Mythologos Herculis cum eo lucta & Hesperidum horti fuere. Lixum & Tingin ⁴ Eratosthenes confundebat, eandemque civitatem putavit, quem errorem etiam secutus est Silius Italicus, atque ideo habet ille, lib. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Lixus enim condita erat ad ostium fluvii, ⁵ qui etiam Lixus dicebatur, & urbi forte nomen dedit; iste fluvius nunc *Lecuz*, & urbs *Larache* vocantur, Prope Tingin vero nullus fluvius est, atque ideo incolæ, ut infra ostendam, aquas è longinquo per canales sibi allatas habent. Procopius Cananitas, quos Josua è Palestina expulerat ⁶ Tingis conditores dicit. Ejus verba hæc sunt, *Ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς ὁ τὸ Ἰσραὴλ λόγῳ ὀνταῦθα ἦγαγόν, ἐπάναγκες εἶπὺν ἀνωθεν ὄφρ' ἐν τῷ Μαυροσίῳ ἔσθῃ εἰς Λιβύην ἵλθαι, καὶ ὅπως ὀνταῦθα ῥηθήσμετο. Ἐπειδὴ Ἑβραῖοι ἐξ Αἰγύπτου ἀνεχώρησαν, καὶ ἀρχὴ τῆς Παλαιστίνης ὁρίων ἐρήμοντο, Μωσὴς μὲν σοφὸς ἀνὴρ, ὃς αὐτοῖς τὸ ὁδὸν ἠγνόησαν, ἐνήσκει, διαδέχεται δὲ τὴν ἡγεμονίαν Ἰησοῦς, ὁ τῷ Ναυῆ παῖς, ὃς ἐς τὴν Παλαιστίνην τὸ λεῶν τῦπον εἰσήγαγε, καὶ ἀρετὴν ἐν τῇ πολέμῳ κρείσσων εἰ καὶ ἀνδρώπῳ φύσιν ἐπιδείξαμεν. τὸ χωρεῖν ἔχε, καὶ τὰ ἔθνη ἀπαντα κατὰ σφετέρῃ μὲν τοῖς πόλεσι οὐπετῶς παρεστήσαν, ἀνικητὸς τε παντάπασιν ἔδειξεν ἔτι, τότε δὲ ἡ ἐπιδαλαοσία χώρα ἐκ Σιδῶν μέρει τῆς Αἰγύπτου ὁρίων Φοινίκη σύμπασα ὀνομάζεται, Βασιλεὺς δὲ εἰς τὸ παλαιὸν ἐφεστῆκε, ὡς περ ἀπασιν ὠμολόγηται, οἱ Φοινίκων τὰ ἀρχαιοῦστα ἀνεγράψαντο, ὀνταῦθα ῥηκντο ἔθνη πολυανδρωπότα Γερουσαῖοι τε καὶ Ἰεβουσαῖοι, καὶ ἄλλα ἄττα ὀνόματα ἔχοντα, οἷς δὲ αὐτὰ ἡ τῆς Ἑβραίων Ἰσραὴλ καλεῖται ἔθνη. ὁ λαὸς ἐπὶ ἀμαχὸν τι χεῖμα τὸ ἐπιλύτην στρατηγὸν εἶδον, ἐξ ἡδῶν τῆς πατρίδος ἐξαναστάντες ἐπ' Αἰγύπτου ὁμόρῳ ἔσθῃ ἐχώρησαν, ἐνταῦθα χωρὸν ὑδὴν σφίσι ἰκανὸν ὀνοικήσασθαι δέοντες (ἵνα δὲ Αἰγύπτῳ πολυανδρωπία ἐκ παλαιῶν) εἰς Λιβύην ἐσπλάσαντο, πόλεις καὶ οἰκισμῶντες πολλὰς ἐρύπαζεν Λιβύην μέχρι σιλαῶν τῆς Ἡρακλέους ἔχον, ὀνταῦθα τε καὶ ἐς ἐμὲ τῇ Φοινίκῳ φωνῇ χεῖμα ῥηκνται ὀνομάσμετο δὲ καὶ φρέγειον ἐν Νυμῳ πόλει, καὶ νῦν πόλις Τίγρις (scilicet Τίγγις) ἔστι τε καὶ ὀνομάζεται. Ἐνταῦθα τῆλαι δύο ἐκ λίδων λυκῶν πεποιημένα ἀρχὴ κρήνης εἰσι τὴν μεγάλῃς χεῖματα Φοινικῶν ἐκκεκεχλαμμένα ἔχουσι, τῇ Φοινίκῳ γλώσσῃ λέγοντα ὡδὲ. Ἡμεῖς ἱστοροῦμεν οἱ φυγόντες ἀπὸ περσῶν Ἰησοῦς ὁ λαὸς καὶ Ναυῆ. καὶ δὲ καὶ ἄλλα ἔθνη ἐν Λιβύῃ πρῶτον ῥηκνται, οἱ δὲ ἐκ παλαιῶν ὀνταῦθα ἰδρύσαντες Αὐτοχθόνες ἔτι ἐλέγοντο, καὶ ἀπ' αὐτῶν Ἀνταῖον τὸ αὐτῶν Βασιλεῖα ὃς ἐν Κλιπέῃ Ἡρακλεῖ ἐπάλασε τὴν γῆν ὑπὸν ἱφασμῶν. i. e. Secundum interpretationem doctissimi ⁷ Grotii. “Quando ad ⁸ Mauros nos Historia deducit, congruens erit exponere, unde orta gens in ⁹ Africa sedes fixerit. Quo tempore egressi Ægyptum Hebræi jam prope ¹⁰ Palestinæ fines venerant, mortuus ibi Moses vir sapiens dux itineris, successor ¹¹ imperii factus Jesus Navæ filius intra Palestinam duxit popularium agmen, & ¹² virtute usus supra humanum modum terram occupavit, gentibusque excisis, ¹³ urbes ditionis suæ fecit, & invicti famam tulit. Maritima ora quæ à Sidone ¹⁴ ad Ægypti limitem extenditur, nomen habebat Phoeniciæ. Rex unus im-*

¹ Lib. 5. cap. 1. ² Lib. 2. cap. 27. ³ In vita Sertorii. ⁴ Plin. lib. 5. c. 1. Solinus c. 27. ⁵ Strabo lib. 17. ⁶ Plin. ib. ⁷ Lib. Vandalicorum secundo. pag. 135. Edit. Hoefcheii. ⁸ Historiæ Vandalorum lib. 2. p. 88.

perabat, ut omnes, qui res Phœnicias scribere, consentiunt. In eo tractu numerosæ gentes erant, Gergesæi, Jebusæi, quosque aliis nominibus Hebræorum annales memorant. Hi homines, ut impares se advenæ Imperatori videre, derelicto patriæ solo ad finitimam primum venire Ægyptum, sed ibi capacem tantæ multitudinis locum non reperientes, erat enim Ægyptus jam ab antiquo sæcunda populis, in Africam profecti multis conditis urbibus omnem eam Herculis Columnas usque obtinuerunt, ubi ad meam ætatem sermone Phœnicio utentes habitant, etiam in Numidia Castellum posuere, quo loco urbs est nunc dicta Tingis. Hic duæ stant à lapide candido columnæ propter magnum fontem, inscriptæ Phœnicias literas, quarum ex sermone Phœnicio hæc est interpretatio. Nos illi sumus, qui Prædonem effugimus Jesum filium Navæ. Ante aliæ colebant Africam gentes, quæ ob vetustatem habitationis terrigenæ nuncupantur. Inde est, quod Antæus, qui Afrorum Rex cum Hercule Clupeæ luctatus est, Terræ filius dicitur. Hæc Procopius: Ad ea omnes, qui de dispersione Gentium agunt, invenies respexisse. Ut igitur Autoris verba habeas, ea omnia tibi hic exhibemus. Phœnices equidem circa Fretum Gaditanum omnes Africæ & oppositas etiam Hispaniæ oras ab antiquo tenuisse ex historia certissimū est. Primum enim hi in mari Mercaturam exercuere, cujus studio ad has regiones ulteriusq; navigasse, in iisque colonias ab antiquissimis temporibus posuisse, Diodorus Siculus, Strabo, Mela, alique testantur: & ad Alfraganum notat Doctissimus Golius Mauritaniam secundum Arabicos antiquitatum scriptores Barbariam ideo appellari, quia ab extraneis, Philistæis scilicet & Amalechitis, qui è patrio solo fugati illuc venire, habitata fuerat, Arabibus enim uti & Syris *بر* est *extra, foris*, & *بر* inde derivatum *extranei, Peregrini*, & inde etiam vocem *Βάρβαροι*, quæ Græci omnes extraneos vocabant, deductam putat; sed hujus vocis ex ipsis Græcis, qui de ea optime statuere potuerant, infra aliam damus Etymologiam.

Sed quamcunque Tingis originem habuerat, eam antiquissimam fuisse, & totius Mauritaniae Tingitanæ (quæ omnem eam regionem, quæ jam in regna Fezzi, Morocci, & Suzi dividitur) Metropolin certissimum est. Primo sub Phœnicibus, deinde sub Carthaginensibus, & tandem victis Carthaginensibus sub Romanis fuit. Primo ab iis Tributariis Principibus data erat, deinde vero, Mauritaniam post occisum à Caio & Ptolemæum Regem in formam Provinciæ redactâ, Præsidi illius paruit, in eaque ille utpote Provinciæ Metropoli sedem habuit. Eam Romanorum primus Sertorius vi cepit, deinde Julius Cæsar occupavit, & incolarum partem in novam Coloniam in oppositis Bæticæ oris traduxit, quæ inde à Romanis Julia Traducta dicebatur, ab incolis vero Julia Joza, *Ἰνία* enim in lingua Phœnicia, quæ tunc utebantur Tingitani, idem est quod in Latina Traducta, nam Arabibus *جوار* *gawaza*, & Syris *جوز* *guz*, est *Trajicere, transvehere*, uti observavit Doctissimus Bochartus. Hanc patriam suam fuisse dicit Mela Geographus, à quo etiam secundum emendationem Salmasii Tingis altera, secundum emendationem vero Doctissimi Vossii Tingis Cetraria vocatur; qui etiam duplicem Plinii errorem de hac urbe bene observat; primo quod ille hanc Juliam Traductam cum Tingi Africanâ contra aliorum Geographorum auctoritatem confundit, & deinde quod Coloniam ibi à Claudio Cæsare primo locatam dicit. Si enim à Claudio Cæsare ea Colonia ibi primo locata esset, quomodo Strabo, qui Imperante Tiberio occubuit, illius mentionem facere, quomodo Mela, qui Claudii temporibus floruit, in ea nasci poterant? Sequimur igitur viri

^b Lib. 5. ^c Lib. 1. pag. 2. & 48. & lib. 3. p. 150. & pag. 175. ^d Lib. 2. c. 6. ^e Pag. 91. ^f Part. 2. pag. 433. ^g Vide Suetonium in vita Caii, & Dionem Cassium lib. 58. ^h Plut. in Sertorio. ⁱ Vide Strabonem lib. 3. pag. 140. & Melam lib. 2. cap. 6. ^j Vide Procopii verba modo citata, & Melum lib. 2. cap. 6. ^k Geog. Sac. part. 2. lib. 1. cap. 24. ^l Lib. 2. cap. 6. ^m In notis ad Solinum pag. 4. ⁿ In observationibus ad Melam lib. 2. cap. 6. ^o Vide lib. 5. cap. 1. in initio capituli. ^p Vide Strabonem lib. 3. pag. 140. & Melam lib. 2. cap. 6. ^q Lib. 3. pag. 140. ^r Vid. Casauboni præfationem ad notas suas in Strabonem. ^s Vide quæ habet Elias Venetus de Me'a. ^t Vide Melam lib. 2. cap. 6. circa finem. ^u Voss. in notis ad Melam, lib. 2. c. 6.

clarissimi sententiam, Julium Cæsarem hujus Coloniae, ut nomen satis manifeste indicat, & non Claudium autorem fuisse, primoque verisimilius esse in Plinii codicibus à C. I. Cæsare (pro Caio Julio Cæsare) *Juliam Traductam primo appellatam*, deinde Scribarum errore à Cl. Cæsare, & tandem à Claudio Cæsare scribi, & his gradibus in approbatum autorem fædissimam mendam irrepsisse.

Post Romanos Tingis dominos habuit * Gothos, post Gothos Saracenos, * qui Imperante Moawia filio Abu Sophiani Califarum septimo, Ducibus Moawia filio Amiri, & Balhero filio Artahi, anno Christi 669. Hegiræ 49. totam Africam & Mauritaniam occuparunt. Primo sub his, Califarum Præfectis, ^b deinde Omniadis Hispaniæ Regibus, & tum Xeriffis Fessensibus paruit, * donec ab Alphonso Portugalliæ Rege, ejus nominis quinto in tertia illius in Africam expeditione, A. D. 1463. susceptâ capta fuisset. Ab eo tempore penes Lusitanos fuit, qui eam frustra sæpe oppugnantibus Fessensium Regibus usque ad annum 1662 tenuere, eo vero anno Lusitani bello Hispanico oppressi, ubique igitur diutius tuendæ impares facti, illam in manus Caroli secundi Potentissimi optimique Regis nostri, qui tunc Donnam Catharinam Johannis Portugalliæ Regis filiam in Reginam acceperat, pro parte dotis tradidere.

In quali statu sub Saracenis hæc urbs fuerat, è saracenicis discendum est autoribus, è quibus Abul Feda Rex Hamæ in præstantissimâ Geographiâ suâ Climate quarto hæc habet “Tangia urbs antiquissima; incolæ ejus novam sibi urbem à veteri circa spatium milliarii distitam condidere supra montem, ut ibi semelius munirent. Aqua Tangiæ canalibus è longinquo adducitur, fructibus abundat, præcipue uvis & piris. Incolæ ejus stolidi esse, & imbecillis ingenii observantur. A Tangia ad Septam (seu Ceutam) octodecem milliaria. Hactenus Abul Feda, de qua etiam urbe hæc Autor ^d Geographiæ Nubiensis, “Tangia urbs antiquissima. Regio ejus ab illa denominatur; sita est supra montem Mari imminentem: domus incolarum in acclivi illius sunt ad litus Marinum. Urbs est pulchra, in qua sunt Fora, & opifices, & artifices, in ea etiam est naupegium, & velorum & Sarcinarum depositorium; sita est in Terra protensa in continentem; incolæ ejus sunt Barbari, genus deducunt à * Sanhajah. Hæc à duobus peritissimis Geographiæ scriptoribus de Tingi nostrâ traduntur. Quæcunque ceteri Arabes (quorum plures in Bibliotheca Pocockiana consului) de hac urbe habent, eadem sunt. His adjungas ^f Leonem Africanum, qui de Mauritania, utpote Mauritanus ipse, longe optimam descriptionem dedit. De Tingi ejus verba hæc sunt: “Tingis urbs semper nobilis, beneque exulta fuit, structurisque sumptuosissimis varii generis admiranda. Ager non admodum felix, nec frugibus ferendis valde accommodus, ceterum valles habet, qui fontibus assiduis irrigatæ omnium generum fructibus fæcundissimam reddunt: reperias quoque extra urbem vites aliquot, verum in solo arenoso: Incolis frequentissima permanfit ad ea usque tempora, quibus à Lusitanis expugnata fuit Arzilla, tum enim cives rumore bellico perterriti collectis rebus omnibus Fessam profugerunt. Cetera, quæ de hac urbe habet idem Leo Africanus, in ipso autore, cum liber sit in omnium fere manibus, possis perlegere. Tingis igitur, quam nostrates tenent, non est eadem cum ea Tingi, quæ olim Mauritaniam Tingi-

* Vide Leonem Africanum lib. 3. Procopium atque rerum Gothicarum scriptores. * Elmacinus & Abul Phragius, & Abul Feda in vita Moawiz. ^b Vide Elmacinum lib. 2. c. 3. ^c Leo Af. lib. 3. Duardus Nonus de vera regum Portugalliæ origine alique rerum Lusitanarum scriptores. ^d Non intelligo Epitomen, quæ Arabicè Romæ & Latine Parisiis prodit, sed ipsum librum, è quo epitome facta fuit, ejus autor erat Sharif ol Edrisi, de quo videas Clarissimi Pocockii Nomenclaturam Autorum Arabicorum specimini Historiæ Arabicæ adjectam. Notandum autem hic est omnia hæc quæ citavimus ab Epitomatore omissa fuisse. * Sanhajah est nomen Tribus apud Barbaros, eorum enim quinque Tribus Primariæ numerantur. ^{viz.} ^{ربانة} Zenatz, ^{غمارة} Gomorz, ^{عوارة} Hewarz, ^{مصودة} Musmoudæ, & ^{سناهجة} Santajiz. Ultime est de qua hic agitur, & ab Arabibus originem habuisse censetur. ^f Lib. 3.

tanæ Metropolis fuit, sed nova urbs à Saracenis Condita: Urbs vetus circa spatium milliarii ab ea distat, quæ jam Tingis vetus vocatur, illius nunc solæ remanent ruinae, è quibus hoc Marmor erutum in novam Tingin translatum fuit, indeque à viro Honoratissimo Domino Hugone Cholmley Baronetto, cujus consilio & curâ Portus Tingitanus tam mira arte in ipso Oceano, invitis ventis & fluctibus, condebatur, in Angliam allatum ab eo hic in Academia nostra, ut Venerabile Antiquitatis Monumentum reponeretur.

Donis donato ab Imp. (i. e. Imperatore) Trajano Aug. (i. e. Augusto) bello Dacico Coronâ murali, Vallari, Hastis Pur (i. e. Puris). Vexillo Argenteo (i. e. Argenteo) Exaltati exercitus. De Trajano & Bello Dacico ab eo gesto legas Xiphilinum, Zonaram, aliosque. Coronas Murales & Vallares præmia esse militibus data, qui in urbium aut castrorum hostium expugnatione eorum muros aut valla primi transierant, satis notum est. Hasta pura etiam præmium militare fuit iis, qui insigniori facinore hostem aliquem in prælio hastâ suâ peremisset, præcipue data; atque ideo ^h Festus habet, *Romani viros fortes saepe hastâ donarunt*, & Marius apud ⁱ Salustium uti & Asconius, inter usitata militum præmia hastas & vexilla recensent. Utrumque præmium Aurelianus post bellum Gothicum, & Probus post Sarmaticum ab Imperatore Valeriano ^l acceperunt; & sic ^m Claudius Posiden Spadonem libertum suum in triumpho Britannico hastâ purâ donavit, & de hac Hastâ intelligendus est ⁿ Propertius ubi dicit,

Sed tua sic domitis Parthæ telluris alumnis,

Pura Triumphantis hasta sequetur equos.

Et Virgilius lib. 6. ubi dicit.

Ille (vides) juvenis, purâ qui nititur hastâ.

ad quod carmen notat Servius, hastam puram præmium militare fuisse, & sic dictam, quod nullo ferro armaretur.

Vexillo Argenteo. Vexilla etiam apud Romanos præmia fuisse viris fortibus in bello data, quæ supra è Salustio & Asconio, & quæ de Aureliano & Probo è Vopisco citavimus, satis probant. Hoc autem Vexillum erat, vel Purum, vel Cæruleum, vel Aureum, vel Argenteum. Vexillum purum erat, quod totum purpureum, nec aurum nec argentum intextum, nec aliquem alium colorem immistum habuit: & talia erant ^o quatuor Vexilla, quæ Probus ab Imperatore Valeriano in bello Sarmatico acceperat. Cæruleum Vexillum colorem cæruleum immistum habens maris colorem repræsentabat, præmium igitur erat militibus tantum in bellis navalibus datum; ^p Tali D. Octavianus M. Agrippam in Cilicia post navalem victoriam donavit. Vexillum Aureum dicebatur, quod aurum intextum habuit, hujus meminit Polybius apud Suidam, ubi legitur, ^q ὁ Πολύβιος τὰς δὲ ἐπίμους χρυσοῖς ὑφάσμασιν ἔχοντα λόγους, i. e. Polybius dicit, hos vero honoravit Vexillis aureis & hastis. Vexillum Argenteum argentum intextum habuit, & hoc apud milites præcipue in usu erat, ut indicat Plinius Naturalis historiæ suæ lib. 33. cap. 3. ubi de auro agens hæc habet, *Præcipuum gratiam huic materia fuisse arbitror, non colore, quæ in argento clarius est magisque diei similis, & ideo militaribus signis familiarior, quoniam is longius fulget.* Atque ideo etiam pro præmiis hoc Vexillum frequentius dari videtur. Ejus meminit ^r Marmor antiquum, in quo de C. Julio Corinthiano legitur, *Cui ob virtutem suam Sacratissimi Imper. Coronam muralem, hastam puram, & vexillum argent. insigne dederunt.* Et Tale Vexillum Argenteum erat, quod Marius Memmius ab Imperatore Trajano in fortitudinis præmium hic in Marmore accepisse memoratur. Si consulas Indicem Gruterianum sextum, plures invenies, tam qui Vexillis, quam qui hastis puris in virtutis præmium donabantur.

^a Vide Lipsum, Rosinum, Stewerum, aliosque qui de præmiis militaribus scripserunt. ^b In voce *hasta* & optionatus. ^c In Jugurth. ^d Vopiscus in Aureliano, & Probo. ^e Suet. in Claudio. ^f L. 4. ^g Vopiscus in Probo. ^h Suetonius in Augusto. ⁱ In voce *ἀνέστη*. ^j Grut. pag. 425. num. 5.

LXXXIII.

.XIXXII

MARSIDIA AGATH

34120. 1.0

MARSIDIA STAB

EVTHEMERIS FIL

SI PIETATE ALIQVEM REDIMI FATALE FVISSET

SI

MARSIDIA STABILIS PRIMA REDEMPTA FORET

QVAMVIS MATER ERAM NATARVM PROLE DECORA

NAM GEMINAS HABVI CARVSERATQVE NEPOS

SEPTVAGINTA SVPER MESSES NATALIBVS EGI

SVMMA SENECTVTIS PRAEMIA PASSA CREMOR

QVOD SI NON CINERES AGATHEMORIS IMMATVRA

AVXISSET NOSTRO MATER ET IPSA FORET

TVNCEGO NOBILIOR CVNCTARVM SORTE FVISSEM

QVIPPE. ....

Multa delentur.

LXXXIV.

Q. DELL.

Q. L.

PTOLLA.

LXXXV.

P. ALFEN. . . .

PHILOMVSV . . .

LXXXVI.

L. SESTIVS. M. FVLVIVS.

L. L. Q. L.

EPAPHRODITVS. TERT.

LXXXVII.

DELLIA.

Q. L.

CHRESTE.

Πρεμάτη ἰδία γυναί-

κὶ Λεόντας Τιβερείας,

Ιουλίας Κέλσου Πολε-

μαιανῆ Δούλου,

Κοσμίως ἔαμέν-

τως συνζητάσῃ

αὐτῇ ἔτη δέκα τὸ

Μνημεῖον τεῖτο ἐκ τῆς

ἰδίων ἐποίησε.

Τοῦτο τὸ μνημεῖον ἔχει

εἰσόδον καὶ ἐξόδον.

LXXXVIII.

ΠΡΕΙΜΑΤΗ ΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙ

ΚΙ ΛΕΟΝΤΑΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΕΛΣΟΥ ΠΟΛΕ

ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟΥ

ΚΟΣΜΙΩΣ ΚΑΙ ΑΜΕΝ

ΠΤΩΣ CYNZHCACH

ΑΥΤΩ ΕΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚ ΤΩΝ

ΙΔΙΩΝ ΕΠΟΙΗCE

ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΧΕΙ

ΕΙΣΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ.

Primatæ uxori

Suz Leontas Tiberii fil.

Julii Cels Pole-

mæani Servus

decenter & incul

pabiliter conviventi

fibi annos decem

Hoc Monumentum

ex propriis fecit.

Hoc monumentum habet

ingressum & egressum.

LXXXIX.

LXXXIX.

CARTORIAE

XC.

C. CARTORIS

Caput . quod

HORAEWS.

dicunt Alexandri,

VXORI. OPTIMAE. ET.

MARTIALIS. AVG. LIB. ET

ELPISTVS: CAESARIS.

MATRI PISSIMAE.

.VIZZ. 11

SECRET

ALL: 01

۱۷۳۸۱

IVXIX

• J17X12J

ALLIANCE

ATZ...

— 100 —

...T. 2. 1000 A. 15

Лавис Кэс Пьюе.

© 1984 Sony Music

-4894-0 (60) 71

1978-1979

01 30000 113 6100

100

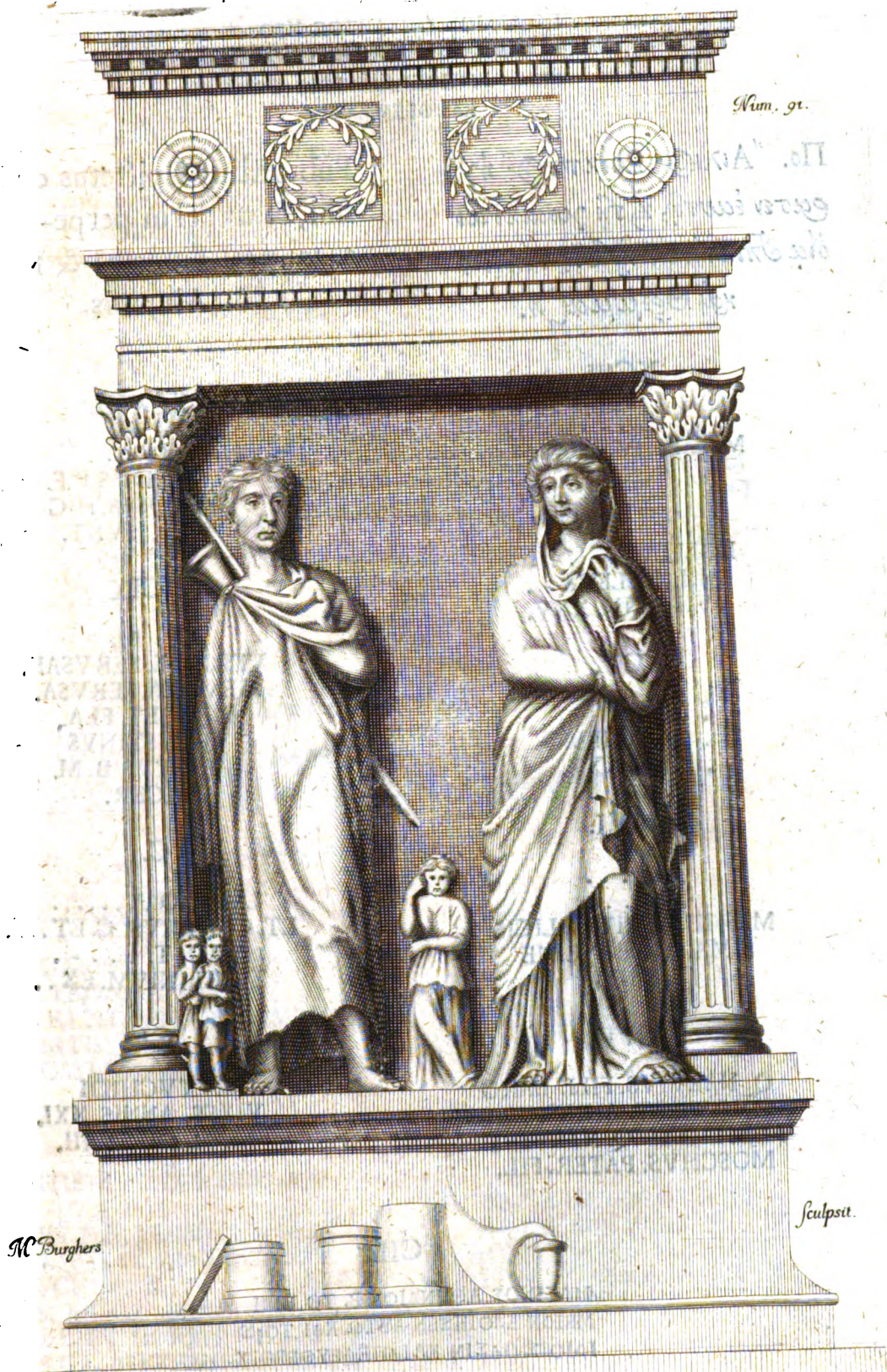
18

1. *Chlorophyll a* and *Chlorophyll b* were determined by the method of Arar and Collins (1971) using a Shimadzu 1010 spectrophotometer.

CONCLUSIONS

Digitized by Google

XCI.

(T)

CXII.

XCII.

ΠΟ ΑΙΛΙΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΗΓΟ
ΡΑΣΕΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ ΑΙ
ΔΙΑ ΕΠΙΚΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ
ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙΝ.

Πο. Ἀιλίῳ Ἐπίκτιτῳ ἡγό
ρασεν ἑαυτῷ, καὶ τῇ γυναικὶ αἰ
διὰ Ἐπικήσει, καὶ τοῖς τέκνοις
καὶ θρέμμασιν.

Pub. Ælius Epictetus emit
sibi, & uxori in perpe-
tuam possessionem, & filiis
& Alumnis.

XCIII.

M. CAESI. M. L. FAVSTI.

XCIV.

LOLLIA. A. . . . .
M. L. HELENA . . .
VIX. ANN. XXV.

XCV.

. . . M.
. . . EUPHEMO
. . . LXXXX.

XCVI.

. . . . .
MES. III. FECIT. FELICIS
SIMA. LIB. BENE ME
RENTI.

XCVII.

Q. NAEVIVS. FILI. LARO
QVI. VIXIT. ANNIS. III.
M. X. D. XXI. Q. NAEVIVS
MOSCHVS. PATER. FIL.

XCVIII.

L. AETIDI. S. P. F.
ARN. OSSA. HIC
SITA. SVNT.

XCIX

D. M.
VERRIAE. FERVSÆ.
GEMINIA. FERVSA.
FILIA. ET. FLA.
VENVSTINVS
MARITVS B. M.
FECER.

C.

LVCRIO A. . . . .
ET. C. FABIVS. C. ET. . . .
MAG. T. . . . .
TRICLINIVM. EX. . .

CI

EVTYCHIDI
VIXIT. ANNIS. XXI.
M. VI. DIES. XIII.

CII.

ΦΙΛΕΙΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Β. ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
ΙΔΙΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ

ΟΥΑΛ. ΜΟΙΡΑΓΕΝΟΥΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Φίλενῳ Ἀθηναίῳ Β. τὸ μνη-
μεῖον ἐποίησεν αὐτῷ, καὶ τοῖς
ἰδίοις πᾶσιν, καὶ ἀπελευθέροις

Philenus Athenæi II. hoc
Monumentum fecit sibi, &
suis omnibus, & libertis.

Ουαλ

Ἰουαλ. Μοιραγένης μνημείον
ἢ τῆς τέκνων αὐτοῦ.

Valerii Moeragenis Monumentū,
& filiorum illius.

CIII.

D. M.
BALERIA. THEODOTE. FECIT. AVR
ELIO. ALEXANDRO. AVGVSTOR
VM. LIBERTO. BENE. MERE
NTI. ET. LIBERTIS. LIBERTABV
SQVE. POSTAERISQVE. AEORVM.

CIV.

D. M.
C. L. PAMPHILES
M. VLPIVS. APOLAVSTVS
CONIVGI
INCONPARABILI
ET. C. L. CARPIMVS. LIBERTIS.
LIBERTABVSQVE. POSTERIS.
Q. EORVM.

CVII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
ΧΡΗΣΤΗ
ΕΤΩΝ. ΙΕ. Μ. Β.
ΗΜΕ. ΚΓ.

Κοκκεία
Χρηστή
ἐτῶν. ιε'. μ. β'.
ἡμε. κγ.

CV.

D. M.
L. MAMIO.
TROPHIMAE.
PATRI. MAMI
VS. FORTVNA
TIANVS.
FILIVS.

CVL

DIS. MANIBVS. T. MARCI
VS. CLEMES. FECIT. SIBI. ET.
POSTAERIS. QVAE. SVIS.
ET. MARCIAE. PVRALIDI.
V. A. XXXIII.

Cocceia

Chreste

annorum 15. Mens. 2.

Dierum 23.

CVIII.

C. PEDANIVS. EVTYCHES.
ET. PEDANIA. IRENE.
FECERVNT. SIBI. ET SVIS.
LIBERTIS. LIBERTABVS.
QVE. POSTERIS. QVE. EORVM.

CX.

C. CANINIO. C. L. TERTIO
ET CANINIAE C. L. TERTIAE.
SIBI POSTERISQVE SVIS.

CIX.

SEX. TITIENIVS. D. L. EROS.
SI.
P. CLODIVS. P. L. TELAMO. SIBI. ET.
P. CLODIO. P. L. CORINTHO. CON
ET. CHIAE. L. [LIBER.
C. IVNIVS. AP. C. L. SENO. SIBI. ET.
EVARISTO. L. ET. CORNELIAE. C. L. SECVNDAE.
C. FANNIVS. C. L. ALEXANDER. SIBI. ET.
CRENVSAE. L. ET. INACHO. L.

CXI.

C. VETTENO. SOCRATI. ET.
VETTENAE PRIMAE.
M. SATELLIVS FLORVS FECIT
ET SIBI POSTERISQVE SVIS ET
EORVM.

(T 1)

CXII.

CXII.

CAECILIAE. Q. L. EVPOSIAE.
 CAECILIAE. Q. L. MACARIAE.
 Q. MINVCIO. Q. L. SALVITTONI.
 C. IVLIO. C. L. TYRANNO.
 CAECILIA. Q. L. IRENE.
 FECIT. SIBI. ET. LIBERTIS. LIBERTABVS.
 SVIS. POSTERISQVE. EORVM.

CXIII.

D. M.
 P. AELIO. AVG. LIB.
 ERASINIO. DVLCISSIMO.
 ET. PIENTISSIMO.
 AEMILIA. HELENE. CONIVNX.
 ET. P. P. AELII. AVG. LIB.
 MVSICVS. ET. HELENVS. FILI.
 FECERVNT. ET. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS. LIBER
 TABVSQVE. POSTERISQVE. EORVM.
 ITA. NE. LICEAT. HOC. MONVMENTVM. VENDERE.
 VEL. DONARE. QVOD. SI. FACTVM. FVERIT.
 VTRISQVE. ARK. PONTIFICVM.
 H-S. XXX. M. N. PAENAE. NOMINE.
 INFERET. H. M. D. M. A.

CXV.

CXIV.

PEDIMVS. CONDIT
 OR. SACRARI. VENERIS.
 CHENDIS. CVM. PO
 RTICVM. ET. COCINA
 TORIVM. COST. IIVI
 IT. IN TE DONAVI.

SE. VIVO. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS.
 LIBERTABVSQVE. POSTERISQVE.
 EORVM.
 ITAQVE. SI. POS. QBITVM. NOSTRVM.
 VOLVERIT. BENDERE. HAC. DONARE.
 VOLVERIT. INFERET. ARCE. PONTIFICVM.
 S-S CENTVMMILIA. NVMMVM.
 H.M.H.N.S.

CXVI.

.....ΥΛΗΝΗΣ ΑΝΕΣΤΗΣ ΕΝ ΦΛ. ΠΑ
 ΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΠΑΤΕΡΑ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΥ ΠΑΤΕΡ
 ΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΝ
 ΠΑΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΝ
 ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΝ ΓΡΑΜΜΑ
 ΤΟΦΥΛΑΚΑ ΠΡΥΤΑΝΙΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΓΟΡΟΝΟΜΟΝ ΤΑΜΙΑΝ
 ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΑΡΧΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ ΕΚ
 ΤΕΛΕΣΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΙΣ ΕΡΓΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ ΚΑΙ
 .....ΚΑΙ ΕΑΥΤΗΝ .... ΣΤΗΣΑ.

.....υληνης ανέστη εν Φλ. Πα-
 τερνιανόν πατέρα Τ.Φλ. Ονησίμου Πατερ-
 νιανῆ ὁ ἑαυτῆς ἀνδρὸς, καὶ Τ.Φλ. Ονήσιμον
 Πατερνιανόν στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὀπλων, ἡ Νεωκόρον
 τῶν μεγάλων θεῶν Νεμέσειων, Ἰππαρχον, Γραμμα-
 τφύλακα, Πρύτανιν πρῶτον, Αγορονόμον, Ταμίαν

τῆς.

τῆς πόλεως, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς φιλοτείμως ἐκ-
τελέσθαι, ἀλλὰ καὶ εἰς εἰς ἔργον κατὰ σκευὰς, καὶ
..... καὶ ἑαυτὴν ..... σῆμα .....

.....erexit Fl. Pa-
terniano patri T. Fl. Onesimi Pater-
niani viri sui, & T. Fl. Onesimo
Paterniano Præfecto armorum, & ædituo
magnarum Dearum Nemesium, magistro equitum, custo-
di Rotularum, Prutani Primo, Agoronomo, Quæstori
Civitatis, & alios magistratus honoris studio
executo, ...

Vox Νεωχόρου ἅ ναός *Templum*, quod Attice νεώς, & κορία verò derivata, primario & proprie significabat sacrificulum illum, qui Templum verrebatur, atque circa illud inferiora ministeria peragebat: eum nos Anglice vocamus a **Sexton**: Deinde vero primus inter Sacerdotes, ut exprimerent, quam humilem & dimissum erga deos habuerint animum; & tandem ipsæ etiam civitates, in quibus Dei colebantur, ob eandem rationem, infimum hunc titulum magnâ quâdam superbiâ affectarunt. Quomodo civitates Νεωχόροι vocabantur, supra dixit Seldenus; vox hic Sacerdotem significat. Hic igitur Paternianus Magnarum Dearum Nemesium Sacerdos Smyrnæ fuisse dicitur; ἐ Smyrna enim Marmor huc allatum fuit, ibique maxime hæ Deæ colebantur, urbis quippe fundatrices, ejusdemque numina tutelaria credebantur. De Nemesebus Deabus legas Lilius Gyraldus, Natalem Comitum, ceterosque veteris Græcorum Theologiæ scriptores. De origine cultus harum Dearum apud Smyrnæos (quod ad rem nostram magis spectat) hanc Historiam narrat Pausanias, ἡ Σμύρναν ἣ ὦν ταῖς δώδεκα πόλεσιν ἔβαν Αἰολέων, καὶ οἰκευμένης τῇ χύρας καὶ αὐτῇ καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι, πόλιν ἦν καλεῖσιν ἀρχαίαν, Ἰωνες δὲ Κολοφώνῳ ὁρμιδέντες ἀφελόμενοι τὰς Αἰολεῖς ἔβαν. Χρόνῳ ἣ ἕτερον καὶ Ἰωνες μετέδωκαν Σμυρναίοις τῇ ὥν Πανιώνιῳ συλλόγῳ. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Φιλίππου τῇ ἐφ' ἡμῶν πόλει ἐχρεώτο οἰκιστὴς κατ' ὅψιν ἐνείρατο. Ἀλέξανδρον γὰρ διηρόντα ὦν τῇ ὥν τῇ Γαργί, ὡς ἐχρεώτο ἀπὸ τῇ χύρας, ἀφικέσθαι πρὸς Νεμέσεων λέγουσιν ἱερὸν, καὶ πηγὴν πεδινὰ καὶ αὐτὴν, καὶ πλατύνῳ πρὸ τῇ ἱερῇ, πεφυκυῖα δὲ ὅτι τῇ ὕδατος, καὶ ὑπὸ τῇ πλατύνῳ καὶ ἀδύδοντι καλούμεν φασὶν αὐτῇ τὰς Νεμέσεις δηφανείας πόλιν ἐνταῦθα οἰκίζεν, καὶ ἀγειν εἰς αὐτὴν Σμυρναῖους ἀναστήσμεντα ἐκ τῇ περὶ χύρας. Αποστέλλουσιν ἔν εἰς Κλάρον δῶτα οἱ Σμυρναῖοι πρὸς τῇ παρόντων σφίσι ἐρησσομένης, καὶ αὐτοῖς ἐρχομένης.

Τρισμύχαρες καίνοι καὶ τετράκλις ἄνδρες ἴσονται,
Οἱ παῖρον οἰκίζουσι πέρην ἱεροῖο Μέλητος.

ἔτω μετ' ἡμῶν ἐδελονταί, καὶ Θεῶν Νεμέσεις πλείους νομίζουσιν ἀντὶ μᾶς, καὶ ματρία αὐταῖς φασὶν ἔτι Νύκτα. i.e. » Smyrnam vero veterem, cum una esset ἐ duodecim Ἰεολέσιον urbibus, & Regio non minus quam nunc frequentes haberet incolae, Iones ἐ Colophone eruptione factὰ Ἰεολέσιον adeuntam occuparunt. In sequentibus deinde temporibus concilii sui jus cum Smyrnæis Iones communicarunt. Hujus vero, quæ nunc extat, urbs conditor extitit Alexan-

* In Achaicis.

der Philippi filius per visum in quiete, ut id faceret, monitus; Venationibus enim intentum Alexandrum in Pago monte à venatione reversum ad Nemesium fanum accessisse aiunt, ibique offendisse fontem, & Platanum, quæ ante fanum aquas suis ramis adumbrabat, quum vero sub Platano somnum caperet, obversatas in somniis Nemeseſ mandasse, ut eo in loco urbem cõderet, atque ut eo Smyrnæos deduceret. Smyrnæi igitur consultores Clarum mittunt de præſenti rerum statu interrogaturos, quibus hoc datum est Oraculum,

‘Felices illi sunt terque quaterque futuri,
‘Quos Pagus accipiet trans sacra fluenta Meletis.

facile itaque se deduci Smyrnæi passi sunt: Ac Nemeseſ quidem plures non u-
nam tantum venerantur, & earum matrem Noctem perhibent. Hactenus Pausanias. Ab eo igitur tempore, quo Alexander Smyrnam de novo condidit, magnâ religione in illa urbe Nemeseſ Deæ colebantur, iisque Tempia & fana condita, & Sacerdotes, qui earum cultum curarent, è primariis & nobilissimis civibus (qualem Paternianum nostrum, qui hic Νεωκὸς ἢ μεγάλων Θεῶν Νεμῆσεων dicitur, alii quos gessit magistratus, fuisse satis probant) electi fuere. Basilicæ apud Smyrnæos Nemeseſ Deabus consecratæ in Marmore 28 occurrit mentio.

Eis εἰς ἔργον. Eis hic ex oscitantia quadratarii duplicatur: cetera, quæ in fine sunt, vetustate deleta jam legi non possunt.

CXVIII.

CXVII.

DIS MANIBVS
Q. MANLI
CĒLERIS.

Μάρκον συνγενῆ

Βασιλέως Πτολεμαίου Εὐεργέτου
ἡ Βασιλίσσης Κλεοπάτρας ἡ
Επιστρατηγόν.

Λύκιον, ἡ Γαίον Πέδιοι Γαίου υἱοὶ
Ρωμαῖοι ἀρετῆς ἕνεκα, καὶ
Καλοκαγαθίας, ἡ τῷ εἰς ἑαυτοὺς
εὐνοίας. Απόλλωνι Ἀρτέμιδι.

ΜΑΡΚΟΝ ΣΥΝΓΕΝΗ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ
ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΑΙ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ.

ΛΥΚΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΙΟΣ ΠΕΔΙΟΙ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΙ
ΡΩΜΑΙΟΙ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ
ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΥΣ
ΕΥΝΟΙΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΑΡΤΕΜΙΑΙ.

Marco cognato

Regis Ptolemæi Euergetæ
& Reginae Cleopatraz &
Imperatori.

Lucius & Caius Pedii Caii filii
Romani ob virtutem &
Probitatem & erga suos
benevolentiam. Apollini. Dianæ.

Hoc Marmor basis statutz erat, quam Marco Ptolemæi Euergetæ Egypti Regis, & Cleopatraz Reginae cognato Lucius & Caius Pedii in insula Delo posuere. Ab insula Delo Marmor huc allatum fuisse ultima inscriptionis verba, viz. Απόλλωνι Ἀρτέμιδι, manifeste indicant. Apollini enim & Dianæ tota insula sacra erat; atque ideo statutz etiam, quæ in ea in alicujus honorem ponebantur, utpote in ornamentum loci iis sacri collocatz, aut alterutri, aut utrisque eorum inscribebantur. Prioris generis Marmor 132 & Marmor 27 Appendicis; posterioris hoc, de quo jam agimus, fuere.

Lucius & Caius Pedii, qui statuum posuere, ut tum Marmor, tum nomen indicant, Romani fuere. Pedii enim familia Romæ ex equestri ordine, ut è Marmoribus Gruterianis constat, in quibus mentio est ^a L. Pedii & M. Pedii Equitum Romanorum, & ^b Sexti Pedii Procuratoris Augustalis; Procuratorium autem munus ^c equestris nobilitas fuit. Ex his Pediis pauci in historia noti; celeberrimorum erat Q. Pedius, ^d qui Cæsaris in Hispaniâ contra Pompeii filios legatus fuit, ^e de iisque victis triumphavit, inde Cæsaris favorem adeptus ab eo ^f Cohæres Augusto dabatur; Augusti igitur partes summo studio sequebatur, atque ideo ab eo, ^g cum post occisos Hirtium & Pansam primum consulatum gessisset, in collegam assumtus fuit, in quo Consulatu contra Cæsaris occisores legem tulit, quæ ab ejus nomine Lex Pedia dicebatur. ^h Hujus Pedii nepos erat alius Q. Pedius, qui cum natura mutus esset, pingendi arti se dedit, eaque evasit celeberrimus. De Duobus his Pediis in Historia lego, de aliis vero hujus nominis (exceptis Marmoribus Gruterianis, quæ supra citavimus) nullibi; quinam igitur fuerant Lucius & Caius Pedii, de quibus hic agitur, nullam habeo auctoritatem, unde possim indicare.

Duo Ptolemæi erant Ægypti Reges, qui Evergetæ dicebantur, tertius scilicet & septimus. Tertius ⁱ filius erat Ptolemæi Philadelphi (qui Biblia è Lingua Hebræa in Græcam ^j transferenda curavit) & Ptolemæi Lagi (qui Macedonum primus ^k in Ægypto regnavit) nepos. De bello illius cum Seleuco Callinico Syriæ Rege in vindictam cædis Sororis Berenices gesto, & expeditione illius in Syriam & Babyloniam susceptâ ^l supra diximus. Post reditum ab illa expeditione, ^m quod capta Babylonia inter ipsa vasa prætiosa & Deorum simulacra, quæ Cambyles olim captâ Ægypto in Persas portaverat, ad Ægyptios iterum secum reduxerit, ab iis deos suos iterum recipientibus, quasi summus erga eos benefactor, *Εὐεργέτης* deinde dicebatur. Hujus uxorem fuisse solam invenio Berenicem, ⁿ cujus comam (quam ipsa marito in Syriam profecto pro ejus salute devovens post felicem reditum succisam in delubro quodam Diis consecraverat) Conon Mathematicus in Cælum sublatam fingens inter Constellationes numeravit. Fallitur igitur magnus Armachanus, qui dicit Ptolemæum Evergetam præter Berenicem etiam Agathocleam uxorem habuisse, eamque Ptolemæi Philopatoris matrem fuisse, cum enim Strabo dicat, ^o ὁ Φιλοπάτωρ ὁ Ἀγαθουκλείας, intelligendum est ibi Ptolemæum non Agathocleæ filium, sed amasium dici, eum enim meretricem ^p Agathocleam dictam habuisse, cujus illecebris se totum dedit, satis notum est in Historia. In simili errore etiam est ^q Simpsonus, secundum quem tum ille Ægypti Rex, ad quem ab Onia Pontifice Josephus filius Tobix, tum ad quem ab eodem Josepho Hyrcanus filius illius legationes susceperant, Ptolemæus Evergetes fuerat: atque ideo ille reginam Cleopatram dictam ex auctoritate Josephi habuit; ^r Josephus enim in utriusque legationis historia Cleopatrx Reginx mentionem facit. Sed hic Error ex ipso Josepho facile est diluendus; narrat enim ^s ille, Josephum Tobix filium susceptâ ad Ptolemæum legatione tributo totius Syriæ colligendo præpositum fuisse, inde valde divitem evasisse, & in senectute Hyrcanum filium suum ad Ptolemæum, eo tempore quo è Cleopatra Regina filium susceperat, cum donis misisse, ^t & tandem regnante in Syria Seleuco filio Antiochi magni mortem obiisse, cum 22 annis vectigalibus Syriæ Judææ & Samariæ præfuisset. Post ejus obitum, narrante ^u eodem Josepho, Hyrcanus cum fratribus aliquandiu de imperio certavit est, sed tandem trans Jordanem pulsus, ibi septem annis vectigalibus illius regionis colligent-

^a Grut. pag. 448. ^b Grut. pag. 495. Marm. 8. ^c Tacitus in vita Agricolæ. ^d Dio Cass. lib. 43. ^e Dio Cass. lib. 44. ^f Plin. lib. 35. c. 4. ^g Plin. ib. ^h Dio Cass. lib. 46. ⁱ Plin. ib. ^j Vide Justinum Stratonem l. 17. Polybium, aliosque. ^k Josephus l. b. 12. ^l Vide Diodorum Siculum. Plutarchum in Eumene. Justinum, aliosque. ^m In vita Seleuci Callinici notis ad Marm. primum præmissis. ⁿ Hieronymus in l. i. cap. Danielis. ^o Hefychius in Lexico. Nonnus in Historiarum *συναγωγῇ*. ^p Ad an. I. P. 4493. ^q Lib. 17. ^r Vide Plutarchum in Cleomene, & Justinum lib. 30. ^s Ad A. M. 3761. ^t Vide Josephum lib. 12. c. 4. ^u Jos. ib. ^v Jos. ib. ^w Jos. ib. circa finem. ^x Lib. 12. c. 4.

dis præfuit usque ad initium regni Antiochi Epiphanis; eo autem post fratrem Seleucum in Syria regnante, Hyrcanus ob timorem illius semetipsum occidit. Primus autem annus Antiochi Epiphanis quintus erat regni Ptolemæi Philometoris in Ægypto, Antiochus enim incepit regnare 3 anno 137 æræ Seleucidarum, iste autem annus Æræ Philippi erat 148 (duodecimo enim anno æræ Philippi inceperat Æra Seleucidarum) quem quintum Ptolemæi annum in regno Ægypti fuisse à Canone Ptolemæi constat. Ab eo igitur si septem annos, quibus Hyrcanus vectigalibus trans Jordanem præfuit, retro supputes, primus eorum in annum 22 Ptolemæi Epiphanis incidet, inde si quinque alios, quibus Hyrcanus cum fratribus certaverat, etiam retro supputes, incidet in 17 annum ejusdem Ptolemæi, qui primus erat Seleuci Soteris Syriæ Regis, quo Josephum Tobiae filium, postquam 22 annos vectigalibus Syriæ Judææ & Samariæ colligendis præfuisset, obiisse dicit¹ Josephus Historicus; quos annos 22 si eodem modo etiam retro supputes, incidet in annum duodecimum Ptolemæi Philopatoris: eo igitur legationem ab Onia Pontifice in Ægyptum suscepit Josephus, & Syriæ τελωνης tunc primo constitutus fuerat. Depravatus igitur est ille Josephi locus,^m ubi hoc de Ptolemæo Evergeta narratur, aut autor iste quam foedissime sibimetipsi contradicit; ex neutra igitur legatione nec Hyrcani scilicet, nec patris illius autoritate Josephi probari potest Ptolemæum Evergetem, qui istius nominis primus in Ægypto regnabat, reginam unquam Cleopatram dictam habuisse. Cleopatra enim, quæ in Historia primæ Legationis, Josephi scilicet, Regina dicitur, Ptolemæi Philopatoris, quæ in secunda, Ptolemæi Epiphanis uxores fuerunt. Prior mariti soror erat (à Cambyfis enim temporibus in usu erat apud Reges Persiæ & Ægypti sorores ducere) à Polybio Arfinoe, à Justino^o Eurydice appellatur, apud Livium vero, uti apud Josephum, Cleopatraz nomen habet. Posterior Antiochi magni Syriæ regis^q filia erat, quæ Ptolemæum Philometorem & Ptolemæum Physconem, utroque postea Ægypti reges, peperit, alterque horum erat, cujus natiuitatis gratulandæ gratiâ Hyrcanus Legationem in Ægyptum suscepit; credo ego tunc Ptolemæum Philometorem nasci, & quoniam ille valde juvenis patri,^s qui 24 annos regnabat, dicitur successisse, ejus natiuitatis uti & legationis Hyrcani tempus in ultimum vitæ Josephi, & decimum sextum regni patris Ptolemæi Epiphanis annum rejicio. Hactenus indicavi Ptolemæum Evergetam ejus nominis primum Reginam Cleopatram dictam non habuisse; de eo igitur in hoc Marmore non agitur: quod etiam ulterius probatur, quod cum Ptolemæus Evergetes ejus nominis primus ante initium secundi belli Punici, atque ideo diu priusquam Romani in Græciam penetrassent, occubuisset, non omnino verisimile est illius temporibus Lucium & Caium Romanos statuas in Delo insula posuisse, aut illum regem Cognatum habuisse Romano nomine Marcum appellatum. Quæ igitur in antiquissimo hoc Marmore habentur, de altero Ptolemæo Evergete interpretanda sunt, is autem regum Ptolemæicorum septimus erat, & prioris Ptolemæi Evergetæ pronepos. Primus enim Ptolemæus Evergeta genuit Ptolemæum Philopatorem, cujus filius erat Ptolemæus Epiphanes, qui genuit Ptolemæum Philometorem, & Ptolemæum Evergetam secundum. Primo hic Cyrenæis imperavit, post patris autem obitum Ægypti etiam regnum obtinuit, nequissimus hic omnium Ægyptiacorum Regum fuit, & corpore turpissimus, præsertim ob ingens ventris abdomen; atque ideo à plerisque Φύσων, i. e. ventricosus cognominabatur, sagina enim ventris, inquit Justinus, belluz magis quam homini

^s 1 Macchab. cap. 1. com. 10. ^h Vide Diod. Sic. lib. 19. ⁱ Seleucus enim Soter 12 annos regnabat Euf. Chron. ^l Lib. 12. cap. 4. in fine capitis. ^m Lib. 12. c. 3. sub fine capitis. ⁿ Lib. 15. p. 719. & excerpt. Vales. pag. 65. ^o Lib. 30. ^p Lib. 27. ^q Joseph. lib. 12. c. 3. Liv. lib. 35. Eusebius in Chronicis. Hieronymus in cap. 14. com. 17. Danielis. Appian. in Syriacis. ^r Joseph. lib. 12. c. 5. ^s Vide Canonem Ptolemæi. ^t Justin. lib. 38. ^u De ejus flagitiis, & crudelitate legas Justinum lib. 38. Excerpt. Vales. p. 350. & p. 92. & 374. Athenæum lib. 4. Liv. l. 59 Jul. obs. de Prodigis. Oros. l. 5. c. 10. Val. Max. l. 9. cap. 2. ^x Justin. lib. 38. ^y lb. ^z Justin. ib. Athenæus lib. 4 & 5. Strabo lib. 17.

similis, ab adulatoribus vero ^a Evergeta dicebatur, eoque ipse nomine maxime delectabatur, ab Alexandrinis vero ob nequitiam & horrendam crudelitatem *αὐτοκράτης* vocabatur. Regnum hic auspiciatus est eodem anno, quo deleta est Carthago, cum jam Romani Græciæ, Asiæ, Africæque imperium obtinuissent, Romanaque nomina in exteris gentibus non tantum nota, sed etiam affectatione quâdam usurpata fuissent, maxime in Ægypto, ^b quæ tam Physconis, quam fratris Philometoris temporibus Romanorum tutelæ suberat. Duas hic Reginas habuit utraq; Cleopatras appellatas; prima ^c soror illius erat, quam prius fratri Philometori nuptam post obitum illius ipse etiam duxit, sed eâ non diu postea repudiata, illius filiam ^d Cleopatram etiam dictam, quam prius stupraverat, in uxorem accepit, eamque per totum vitæ tempus retinuit. Cum igitur nihil obstat, quo minus hæc, quæ in Marmore habentur, de hoc Ptolemæo interpretemur, nec aliquis alius Ptolemæus Evergeta inter Ægypti reges inveniendus sit cui eadem possunt applicari, manifestum est hunc Ptolemæum Evergetam in Marmore Ptolæmeum Physconem fuisse, qui in Ægypto anno ante Christum natum 144 regnare inceperat; & Cleopatram Reginam illius uxorem fuisse. An vero hæc Cleopatra ea erat, quam Physcon in initio regni duxit, sive filia illius, quam postea repudiata matre in uxorem accepit, cum nesciamus tempus quo Marmor exaratum fuerat, manet incertum.

Marcus nomen Romanum fuit, qui vero eo denominabatur, cum Ptolemæi cognatus esset, aut Syrus, aut Ægyptius fuisse videtur. Si Romanus esset, hoc de eo, æque ac de Lucio & Caio Pedis indicaretur. Exteros autem crescente Romano imperio Romana nomina sæpe assumpsisse, usitatum erat. Hujus rei Marcus Evangelista aptissimum & omnibus notissimum præbet Exemplum.

^a Vide Prol. Can. & Strabonem l. 17. ^b Vide Justinum lib. 30. & lib. 38. ^c Justin. lib. 38. ^d Justin. ib.

CXIX.

Hoc Marmor exhibet imaginem Frontis Templi. In superiori parte illius inscriptio erat, sed temporis injuria tota est deleta.

CXX.

D. M.
BELLENIAE
SABINAE
MATRI PISSIMAE
C. IVLIVS SABINVS
FIL. ET SIBI
POSTERISQ. SVIS.

Finis partis Primæ.

(U)

MARMORA

M A R M O R A OXONIENSIA.

Pars Secunda.

(U 2)

Epochæ

M A R M O R A
OXONIENSIA.

Pars Secunda.

(U 2)

Epochæ

MEMORANDUM
FOR THE RECORD

January 1944

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, seu insigniora
Annorum Intervalla ferme universa, anno, ante vul-
garem D. N. Jesu Christi epocham, CCLXIII,
seu Periodi Julianæ MMMCCCCLI, con-
scripta.

- 1 ..... ΟΥ ..... ΝΤΙΑΝ ..... ΩΝ ..... ΝΩΝΑΝΕΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ....
- 2 ..... ΑΡΞΑΜ... ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΗΝΕΙΩΣΑΡΧΟ
ΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ ...
- 3 ... ΥΑΝΑΚΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΗ
ΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ
- 4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΔΑΠΗΛΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝΠΑΡΑΤΟ
ΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝΕΝΛΥΚΟΡΕΙΑΙΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ...ΣΙΛΕ..
- 5 ..ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΗΣΙ...ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥ
ΠΕΡΑΛΠΡΟΘΙΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΕΚΛΗΘΗ
- 6 ΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗΔΑΠΗΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ...ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣΕΠ
ΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ
- 7 ΘΜΕΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΛΥΚΟΡΒΙΑΣΕΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ...ΟΜΚΑΙΤΟΥΔΙΟ...ΥΟ...Α...ΜΤΟΥΤΟ
ΙΡ..ΟΝΙΑ.....Ο...ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ
- 8 ..ΤΗΧΗΗΔΑΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ...Ν...ΟΥΑ....ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕ
ΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΚΑΙΣΥΝΗΓΕ
- 9 ...ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΓΑΣΚΑΙΩ...ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΠΛ.....ΝΟΥ...ΚΑΙΝΥΝΕ
ΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ
- 10 ..ΤΗΧΗΗΔΑΠΗΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ.....Ω
ΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ
- 11 ...ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΑΙΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ...ΝΑΙ.....
ΩΙΧΗΗΔΑΠΗΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
- 12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ.....ΕΗ
ΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ
- 13 ΑΝΕΤΗΧΗΗΔΑΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ.....ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙ
ΛΕΥΣΑΝ
- 14 ΕΤΗΧΗΗΔΑΠΗΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ.....Η.....ΩΝΕ
ΞΑΙΓΥΠΤΟΥ
- 15 ..ΕΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΙΛΕΥΕΚΑΙΩΝΟΜΑΞΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΟΥΤΑΤΕΡΕΞ
.....ΩΝΗΚΑΙΒΑ..
- 16 ..ΑΡΕΥΩΚΑΙΕΛΛΗΝΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΥΠΟΤΩΝΑΛΟΙΠΩΝ.....Α
ΝΤ..
- 17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ..ΑΔΙΕΝΑΙΝΑΝΙΤΗΕΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΑΔΑΠΗΒΑΣΙΛ
ΕΥΘ.....
- 18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΣΤΟΙΣΠΡΩΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΑΖΕΥΣΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΒΔΙΚΝ
ΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ...ΟΝ...ΑΙ...
- 19 ...ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΥΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΥΑΓΓΙΣΟΦΥΕΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕΓΚ...ΑΝΝΑΙ
...ΣΦΡ.....
- 20 ΟΥΜΕΝΗΝΦΥΤΙΣΤΗΡΑΡΧΟΥΗΤΗΛΕΑΚΑΙΑΑΛΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΑΙΟΥΣΟΥΠΑΝΟΣΚΑΙ
ΤΟΝΕΠ.....
- 21 .....ΕΤΗΧΗΗΔΑΔΑΠΗΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΞΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΖΕΥΣΑΝΤΟΣΑΦ
ΟΥΜΙΝΩΣ...ΠΡ...ΒΑ.....
- 22 Δ...ΑΘΝΙΑΝΟΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΥΡΕΘΗΕΝΤΗΙΔΗΙΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΑΙΩΝΔΑΚΤΥΛΩ
ΝΚΕΛΜΙΟΣΚ....
- 23 ..ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑΡΠΟΝΕΦΥ
...ΥΒΝΚΑΙΗΡ...ΠΡΑ.....ΩΤΗΔ.....
- 24 ..ΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΡΑΣΕΤΗΧΗΗΔΑΔΑΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΒΡΙΧ
ΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ.....
- 25 .....ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΙΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΕΛΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ...ΑΔΑΔΑΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ
ΝΩΝ.....

- 26 ΥΙΟ...Ν... ΑΥΤΟΥΠΟΙΗΣΙΝΕΞ...ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗΣΙΝΚΑΙΤΟΝ
ΑΥΤΟΥ....
- 27 .....ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘ
ΕΩΣ.....
- 28 ...ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΚΑΙΤΑΣΤΟΥ.....ΟΥΣΑΙΟΥΠΟΙΗΣ...ΣΕΞΕΘ
ΗΚ.....
- 29 .....ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ.....ΟΥΠΡΩΤΩΙΑΟΝ...ΕΑ
ΝΤ.....
- 30 .....ΔΙΨΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ...ΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΓΥΜ
ΝΙΚΟΣ.....ΑΦΟΥ.....
- 31 .....ΑΙ...ΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΛ...ΚΚΕ.....ΛΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣΑΝ...ΤΟ
ΙΣΕΛΛ...ΣΙ...Η...Ν...ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
- 32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ...Γ.....ΗΣΙΑΙΗΡΑΚΛΗΣ...Ν.....
...Ω...ΔΟΣΤ...
- 33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ...ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑ
ΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ...ΑΘΗΝ...ΑΛΩΝΕΝΗ...
- 34 .....ΣΥΠΟΣΧΕΝ...Α...ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΗΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΓ...ΑΦ
ΟΥΘΗΣ.....
- 35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΥΝΩΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΔΗΜΟΚΡ
ΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ....
- 36 .....ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗΕΡΗΝΗΗΔΔ
ΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ...ΤΗ.....
- 37 ΔΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙΟΝΕΥΑΔΡΑΣ...ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙ
ΟΝΑΓΩΝΑ...Ν...Α...ΗΘ...ΑΝ...
- 38 ....ΕΤΗΕΡΗΝΗΗΔΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ...ΝΕΞΕΙΣΤΡ
ΟΙΑΝΕ...ΡΑΤΕΥΣ...ΕΤΗΕΡΗΝΗΗΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ
- 39 ...ΕΞΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛΩΕΤΗΕΡΗΝΗΗΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΩΝ.....ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ...
- 40 .....ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΦΘΙΝΟΝΤΟΣ...ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ...ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ...ΓΙΣΘΟΥΘ
ΥΓΑΤΡΙ...ΟΝ...ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ...
- 41 ....ΑΘΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ...ΩΝ...ΕΤΗ...ΗΗΗΗΔΔΔ...ΠΒΑΣΙΛΕ
ΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ...
- 42 ....ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗΕΡΗΝΗΗΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝ
ΤΟΣΑΦΟΥΝΕ...ΕΥΣΩΙΚΙΣ...Γ...ΑΛΑΗΧΑΡ...ΣΙ..
- 43 ....ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ...ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ...ΙΥΟΥΝΤΑ...
...ΣΑΜΟΝ...ΤΑ...ΙΩΝΙ...ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ.
- 44 ....ΔΙΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΞΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ...ΥΣΑΦΟΥ...ΙΟΔΟΣΟ
ΠΟΙΗΤΗΣ...ΗΕΤΗΕΡΗΗΔΔΔ...ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ..
- 45 ....ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗΕΡΗΗΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ...ΙΟΓΝΗ
ΤΟΥΑΦΟΥ...ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ...ΝΕΥ...
- 46 ....ΕΞΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΕΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΦΕΡΑΚΛΕΟ
ΥΣΕΤΗΕΡΗΗΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ..
- 47 ....ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕΜΕΝΟΥΕΚΚΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑΓΕΤΗΝΑΠΟ
ΙΚΙΑΝ.....ΣΥΡΑΚΟΥ....
- 48 .....ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΗΡ...ΕΝ...Ρ
...ΩΝΕΤ...ΗΗΗΗΔΔΔΑΦΟΥ...Ο...Υ
- 49 .....ΕΤΗΗΗΗΗΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΛΥΣΙΑΑΦΟΥΤΕΡΙΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΑΕΝΕΟΣΟΛΕΣ
ΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ...Α...ΩΝ...Δ...ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ...
- 50 ...ΛΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝΕΤ...ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝ
ΗΣΙΝΑΡΩΠΙΔΟΥΑΦΟΥΑ...ΣΛΥΔΟ...ΣΙΑΕΥΣ....
- 51 ....ΔΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΠΦΩΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙΣΣΙΚΕΛΙΑΝ
ΕΠΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ...ΟΔ...Θ...
- 52 .....ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜΟΡΩΝΚΑΤΕ
ΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ.....ΤΟ.....

- 53 ... ONTEΣKYPPANKAIOΓAΓONOGYMNIKOCETEΘHXPHMATITHTC AΠOTONΛAΦYPONETH H... ΔΔΠIAPXONTOC AΘHNH C I C I MΩ... O C AΦOY...
- 54 ... ANITHC AΓONPIA INETEΘHETHHHH AΠI IAPXONTOC AΘHNH C I A M A C I OYTOY... ΔEYTEPOY AΦOYENAΘ... AIC KΩMΩ... P... EΘH... C ANI
- 55 ... TONIKAPHEΩNHYPONTOC C OY C APIONOC KAI A O O N... TEΘ... ΠIOTONIC X A A... A P C I X O... NO I NOY... EP... O C...
- 56 .. AΦOYΠEIC I TPATO C AΘHNΩ NE TY P A N NEY C E NE THHH I ΔΔΔΔΠIAPXONTOC... IK... OY A Φ OY KPOICOC... A C I A C... ΔE A Φ O C A...
- 57 ... ΔΔΔΔΠIAPXONTOC AΘHNH C I TOY ΔHMOY AΦOY KYPOC O ΠE P C Ω N B A C I A EY C C A P Δ E I C... E Λ A B E K A I K P O I C O N Y Π O... H C C Φ A A...
- 58 ... K A I Π I Π O N A C K A T A T O Y T O N O I A M B O Π O I O C A Φ O Y Θ E H I C O Π O I H T H C... A X I... O C E Δ I... Δ A Z E N A A... C T I N... T E Θ H O... P A Γ O C... X... E T H H H I Δ... A P X O N T O C A Θ... ..
- 59 ... N A I O Y T O Y Π P O T E P O Y A Φ O Y Δ A P E I O C Π E P C Ω N E B A C I A EY C C E M A Γ O Y T E A Y T H C A N T O C E... T H... I Δ Π I A P X O N T O C A Θ H... A Φ O Y A P M O Δ I O C K A I... I T O N A Π E K T E...
- 60 .. P X O N T E I C I T P A T O Y A... O N K A I A Θ H N A I O I C... P... H C A N T O Y C Π E I C I C T P A T I Δ A C E K I... .. K Λ A C... I O Y T E I X O Y C E T H H H Δ Δ Δ Π I A P X O N T O C A Θ H N H C I
- 61 ... A Φ O Y X O P O I Π P O T O N H Γ O N I C A N T O A N A P Ω N O N Δ I Δ A Z A C Y Π O... K O C O X A A K I Δ E... E N I... K... E T H H H Δ Δ... A P X O N T O C A Θ H N H C I A Y C A Γ O P O Y A Φ O Y N E... I Π I A...
- 62 ... E N A Θ H N H C I N E T H H H Δ Δ I A P X O N T O C A Θ H N H C I Π Y Θ O K P I T O Y A Φ O Y H E M M A P A Θ O N I M... A X H E Γ E N E T O A Θ H N A I O I C Π P O C T O Y C Π E P C A C... A P I E N T E A C... Ω N Δ A P E I O Y A Δ E A
- 63 ... N T O N C T P A T H Γ O N E N I K Ω N A Θ H N A I O I E T H H H Δ Δ Π I A P X O N T O C A Θ H N... Δ E Y T E P O... Y... N... E N M A X H I C Y N H Γ O N I C A T O A I C X Y Λ O C O Π O I H T H C
- 64 ... Δ Δ Π A Φ O Y C I M Ω N I Δ H C O C I M Ω N I Δ O Y Π A Π Π O C T O Y Π O I H T H C O N K A I... .. N H C I K A I Δ A P E I O C T E A Y T A I E P Z H C Δ E O Y I O C B A C I A E Y E I...
- 65 ... Δ Π A P X O N T O C A Θ H N H C I N A P I C T E I Δ O Y A Φ O Y A I C X Y Λ O C O Π O I H T H C T P A Γ Ω Δ I A I Π P O T... O N E N I K H C E K A I E Y P I Π I Δ H C O Π O I H T H C E Γ E N E T O K A I C T H C I X O P O C O Π O I H T H C
- 66 T H N E Λ Λ A Δ A... O E T H H H Δ Δ I A P X O N T O C A Θ H N H C I I A O K P A T O Y C A Φ O Y E P Z H C T H N C X... E Δ I A N E Z E Y C E N E N E Λ Λ H C Π O N T O I K A I... E N A I N E N Θ E P M O
- 67 ... C M A X H E Γ E N E T O K A I N A Y M A X I A E Λ Λ H C I Π E P I C A A M I N A Π P O C T O Y C Π E P C A C H N E N I K Ω... N O I E Λ Λ H N E C E T H H H A Π I A P X O N T O C A Θ H N H C I K A A... Δ O Y A Φ O Y H E N
- 68 ... T A I A I C M A X H E Γ E N E T O A Θ H N A I O I C Π P O C M A P Δ O N I O N T O N E P Z O Y C T P A T H Γ O N H N E N I K... Ω N A Θ H N A I O I K A I M A P Δ O N I O C E T E A Y T H C E N E N T H I M A X H I K A I T O Π Y P E P Y H K...
- 69 ... E Δ I A I Π E P I T H N A I T N I A N E T H H... Π I A P X O N T O C A Θ H N H C I E A N T Π Π O Y A Φ O Y... Λ Ω N... O Δ E I N O M E N O C... E T Y P A N N E Y C E N E T H H H A Π A P X O N T O C A Θ H N H C I T I M O C Θ E N
- 70 ... C I M Ω N I Δ H C O Λ E Π P E Π O Y C O K E I O C O T O M N H M O N I K O N H Y P Ω N E N I K H C E N A Θ H N H C I... N Δ I Δ A C K O N K A I A I E I K O N E C C T A Θ H C A N A P M O Δ I O Y K A I A P I C T O Γ E I T O N O C E T H H H...
- 71 A P X O N T O C A Θ H N H C I... M A N T O Y A Φ O Y E P O N C Y P A K O Y C Ω N E T Y P A N N E Y C E N E T H H H Π I I... A P X O N T O C A Θ H N H C I X... H... O C H N Δ E K A I E Π I X A P M O C O Π O I H T H C K A T A T O Y...
- 72 T O N A Φ O Y C O Φ O K A H C C O Φ I A Λ O Y O E K K O Λ O N O Y E N I K H C E T P A Γ Ω Δ I A I E T O N Ω N Δ Δ Π I E T H... H H I A P X O N T O C A Θ H N H C I N A Y H Φ I O N O B A Φ O Y E N A I Γ O C Π O T A M O I C O Λ I Θ O C E Π E C...
- 73 K A I C I M Ω N I Δ H C O Π O I H T H C E T E A Y T H C E N B I O Y C E T H I Δ Δ Δ Δ E T H H H I A P X O N T O C A Θ H N... H C I Θ E A... N I Δ O Y A Φ O Y A A... A N Δ P O C E T E A Y T H C E N O Δ E Y I O C Π... Δ I K
- 74 K A C M A K E Δ O N Ω N E B A C I A E Y E E T H H I Δ Δ Δ Δ Π I I I A P X O N T O C A Θ H N H C I N E Y Θ I Π Π O Y A Φ O Y... A I C X Y Λ O C O Π O... T H C B I O C A C E T H I Δ Δ Π I I I E T E A Y T H C E N E N...
- 75 .. A I T H C... K E Λ I A C E T H H I Δ Δ Δ Δ Π I I A P X O N T O C A Θ H N H C... A A A... O Y T O Y Π P O T E P O Y A... Φ O Y E Y P I Π I Δ H C E T Ω N Ω N Δ Δ Δ I I T P A Γ Ω Δ I A I Π P O T O N E N I K H C E N E T H H I Δ A...
- 76 ... O N T O C A Θ H N H C I Δ I O N... C A N... E K A T E Y P I Π I Δ H N C O K P A T H C K A I... C A Γ O P A C A Φ O... Y A P X E Λ A O C M A K E Δ O N Ω N E B A C I A E Y C E Π E P Δ I K K O Y T E A Y T H C A N T O C E T H H...
- 77 ... O N T O C A Θ H N H C I A C T Y Φ I A O Y A Φ O Y Δ I O N Y C I O C C Y P A K O Y C Ω N E T Y P A N N E Y C E N E T H H... Δ Δ Δ Δ Π I A P X O N T O C A Θ H N H C I N E Y K T H M O N O C A Φ O Y E Y P I Π I Δ H C...
- 78 ... Δ E Y T H C E N E T H H Δ Δ Δ Δ Π A P X O N T O C A Θ H N H C I N A N T I Γ E N O Y C... C O... A H C O Π O I H T... H C B I O C A C E T H... Δ Δ Δ I E T E A Y T H C E N K A I K Y P O C A N E P...
- 79 ... O N T O C A Θ H N H C I K A Λ Λ I O Y T O Y Π P O T E P O Y A Φ O Y... E Λ E C T H C C E A... N I K H C E N A Θ H N H C... I N E T H H Δ Δ Δ Π I I I A P X O N T O C A Θ H N H C I N M I K Ω N Ω C A Φ O Y...
- 80 .. A K Y P O Y A N A B A N T E C K A I C Ω K P A T H C Φ I Λ O C O Φ... E Δ E Y T... O... E T H I Δ Δ E T H H Δ Δ... Δ Π I A P X O N T O C A Θ H N H C I N A X H...
- 81 ... A Θ H N H C I N E T H H Δ Δ Δ Π A P X O N T O C A Θ H N H C I N A P I C T O K P A T O Y C A Φ... O C... M E... P I A N O C Δ I Θ Y P A M B Ω I E N I K H C E N A Θ H N H C I N E T H H...
- 82 ... O Y Φ I Λ O C E N O C Δ I Θ Y P A M B O Π O I O C T E A Y T A I B I O Y C E T H I Δ Δ E T H H... Π I A P X O N T O C A Θ... H N H C I N Y Θ E O Y A Φ O Y A N A Z A N A P I Δ H C O K Ω M...
- 83 A Θ H N H C I K A Λ Λ E O Y A Φ O Y A C T Y Δ A M A C A Θ H N H C I N E N I K H C E N E T H H Π I I A P X O N T O C A Θ H N... H C I N A C T E... O Y K A T E K A H Θ E T O T E K A...

- 84 .... ΓΕΝΕΤΟ ΘΗΒΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ Η ΝΕΝΙΚΩΝ ΘΗΒΑΙΟΙ ΕΤΗ Η ΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ Α
ΘΗΝΗΣ ΙΝ ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ . . . .
- 85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑ ΦΟΥΣΤΗΣ ΙΧΘΟΡΟΣ ΟΙ ΜΕΡΑΙΟΣ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΝΙΚΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΗΣ ΙΝ ΚΑΙ ΙΩΚΙΣΘΗ
ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛ . . . .
- 86 ΑΦΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΣΚΕΛΙΩΤΗΣ ΕΤΕΛΕΥΤΗΣ ΕΝ ΟΔΕΥΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣ ΕΝ ΚΑΙΑ
ΛΕ . . . Ν . . .
87. ΔΕΥΕΙ ΕΤΗ Η ΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣ ΙΝ ΝΑΥΣΙ ΓΕΝΟΥΣ ΑΦΟΥ ΦΩΚΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ . . . . .
. . . . .
- 88 ΝΗΣΙΚΗ ΦΙΣΟ ΔΩΡΟΥ ΑΦΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΒΙΩΣΑΣ ΕΤΗ ΙΔΑ ΔΔΔ ΕΤΕΛΕΥΤΗΣ ΕΝ ΕΤ . .
- 89 ΚΕΔΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΚΑΙ ΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣ ΕΤΕΛΕΥΤΗΣ ΕΝ . . . . . ΣΔΕΟΥΙΟΣ Β . . . . .
- 90 . . ΕΝΙΚΗΣ ΕΝ ΕΤΗ ΙΔΑ ΔΔΔ ΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣ ΙΝ ΑΓΑΘΟΚΛΕ . . . .
- 91 . . ΝΕΤΟ ΕΤΗ ΙΔΑ ΔΔΔ ΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣ ΙΚΑΛΛΙΣ . . . . .
- 92 . . . . ΣΟΦΟΣ . . . Ι Τ . . ΤΟΥΤΟΥ ΑΦΟΥ ΚΛ . . . . .
- 93 . . . . Η ΙΔ . . . . ΑΡΧΟΝΤΟΣ . . . . .

Idem

Idem Charactere communi cum versione & Lacunarum fere omnium supplementis. Supplendi rationem infra damus in Notis Historicis ad singulas Epochas. In initio Epocharum seu Periocharum indicatur in secunda columna numerus eorum, in primâ in quâ Marmoris lineâ singulæ incipiunt.

... ου .... υπαν...ων...ων ἀνέγραψα
τὰς ἀνωθεν χρόνας ἀρχαίμην ὑπὸ
Κέκροπος ἔκ πρώτης βασιλεύσαν-
τος Ἀθηνῶν, εἰς ἀρχοντος ἐμ
Πάρι Ασάνακτος, Ἀθήνησι δὲ Διο-
γνήτης.

L. 3. ΑΦ' ἔ Κέκροψ Ἀθηνῶν
ἐβασίλευσε, καὶ ἡ χώρα Κέκροπία ἐ-
κλήθη, τὸ πρῶτον καλεσμένη Ἀχι-
κὴ ὑπὸ Ἀκταίης ἔκ Αὐτάρχου, ἔτι
ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ.

L. 4. ΑΦ' ἔ Δευκαλίων πρῶτος
τὴν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασί-
λευσε, βασιλεύσας Ἀθηνῶν
Κέκροπος, ἔτι ΧΗΗΗΔ.

L. 5. ΑΦ' ἔ δίκη Ἀθήνησιν ἐ-
γένετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ
Ἀλλιρόθιος ἔκ Ποσειδῶντος, καὶ ὁ τό-
πος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτι
ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθη-
νῶν Κραναῷ.

L. 6. ΑΦ' ἔ κατακλυσμὸς
ὑπὸ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευ-
καλίων τὰς ὄμβρας ἐφυγεν ἐκ Λυ-
κωρείας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κραναὸν,
καὶ ἔκ Διὸς Φυξίης καὶ Οὐλύμπιος τὸ
ἱερὸν ἰδρύσας, καὶ τὰ σωτήρια ἐδύ-
κειν ἔτι ΧΗΗΗΔΠ βασιλεύοντος Ἀ-
θηνῶν Κραναῷ.

..... Descripti
superiora tempora orsus à
Cecropè, qui primus regnavit
Athenis, usque ad Archontem
in Pato quidem Astynactem,
Athenis vero Diognetum.

Epoch. 1. A quo Cecrops
Athenis regnavit, & regio Ce-
cropia dicta est, quæ prius di-
cebatur Actica ab Actæo indi-
gena, anni MCCCXVIII.

Ep. 2. A quo Deucalion a-
pud Parnassum in Lycoria re-
gnavit, regnante Athenis Ce-
crope, anni MCCCX.

Ep. 3. A quo Ius Athenis
intercessit Marti, & Neptuno
super Hallirrothio Neptuni fi-
lio, & locus dictus est Arius Pa-
gus, anni MCCLXVIII, regnan-
te Athenis Cranao.

Ep. 4. A quo Diluvium
tempore Deucalionis evenit,
& Deucalion imbres fugit ἐκ
Lycoriæ Athenas ad Cranaum,
& Jovis Phyxii & Olympii
Templum extruxit, & sacra
pro salute fecit, anni MCCLXV,
regnante Athenis Cranao.

(X)

Ep. 5.

Ep. 5. A quo Amphictyon Deucalionis filius regnavit Thermopylis, & congregavit populos in viciniâ habitantes, & appellavit Amphictionas, & Pylæam ubi etiam nunc adhuc sacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII, regnante Athenis Amphictyone.

Ep. 6. A quo Hellen filius Deucalionis in Pthiotide regnavit, & Hellenes appellati sunt, qui prius Græci dicebantur, & Agonem Panathenæicum instituerunt, anni MCCLVII, regnante Athenis Amphictyone.

Ep. 7. A quo Cadmus Agenoris filius Thebas advenit secundum oraculum, & Cadméam condidit, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone.

Ep. 8. A quo Eurotas & Lacedæmon in Laconia regnarunt, anni MCCLII, regnante Athenis Amphictyone.

Ep. 9. A quo navis prima ex Ægypto solvens in Græciam ap-
pūlit, & vocata est Pentecontorius, & Danaï filiæ Amydone, & B...., & Helice, & Archedice sorte lectæ à ceteris filiabus templum condidere, & sacrificabant super littus in maritima regione in Lindo, quæ Rhodi urbs est, anni MCCXLVII, regnante Athenis Erichthonio.

Ep. 10. A quo Erichthonius Panathenæis primo celebratis cur-
rum junxit, & certamen edidit, &

L. 8. ΑΦ' ἑ Αμφικτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις, καὶ σιωῆγε λαὸς περὶ τὸν ὄργην οἰκύντας, καὶ ὠνόμασεν Αμφικτύονας, καὶ Πυλαίαν, ἔπερ καὶ νῦν ἐπὶ θύεσσιν Αμφικτύονες, ἔτη ΧΗΗΘΠΙΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Αμφικτύονος.

L. 10. ΑΦ' ἑ Ἑλλην ὁ Δευκαλίωνος Φθιώπιδος ἐβασίλευσε, καὶ Ἑλληνες ὠνομάθησαν τὸ πρῶτερον Γραικοὶ καλέμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθηναϊκὸν συνεστήσαντο, ἔτη ΧΗΗΘΠΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Αμφικτύονος.

L. 12. ΑΦ' ἑ Κάδμος ὁ Ἀγλύορος εἰς Θήβας ἀφίκετο καὶ χρησμόν, καὶ ἐκτίε τὴν Καδμείαν, ἔτη ΧΗΗΠ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Αμφικτύονος.

L. 13. ΑΦ' ἑ Ευρώτας καὶ Λακεδαιμόνων Λακωνικῆς ἐβασίλευσαν, ἔτη ΧΗΗΠΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Αμφικτύονος.

L. 14. ΑΦ' ἑ ναὺς πρώτη ἀναπλῶν ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ελλάδα ἐπλευσε, καὶ ὠνομάθη Πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναῖς θυγατέρες Ἀμυμώνη, καὶ Βα... αρεώ, καὶ Ἑλική, καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρώθησαν ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἱερῶν ἰδρύσαντο, καὶ ἔδυσαν ἐπὶ τῇ ἀκτῇ ἐμπαλῖαδι ἐν Λίνδῳ τῇ Ροδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΠΗ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Εριχθονίῃ.

L. 1 . ΑΦ' ἑ Εριχθόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις ἡλομήτοις ἄρμα ἔξευξε, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε, ἐ
Αθην-

Αθηναίους μετωνόμασε, καὶ ἄγαλμα τῆς θεῶν μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις, καὶ Ὑάγνις ὁ Φρυγὴς αὐτὸς πρῶτος ἦν ἐν Κελαίνοις τῆς Φρυγίας, καὶ τὴν ἁρμονίαν τὴν καλὴν Φρυγιστὴν πρῶτος ἠύλησε, καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πάνος, καὶ τῶν ἑπταχρείων θεῶν, καὶ ἡρώων, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Εριχθονίᾳ τῷ ἄεμα ζῶντι.

L. 21. ΑΦ' ἧς Μίνως ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε, καὶ Κυδωνίαν ὥκισε, καὶ σίδηρος δῶρέθη ἐν τῇ Ἰδῇ, δῶρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος καὶ Δαμνανέως, ἔτη ΧΗΘΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Πανδίωνος.

L. 23. ΑΦ' ἧς Δημήτης ἀφικομένη εἰς Αθήνας καρπὸν ἐφύττει, καὶ πρὸς ἄλλους ἐπέμψεν πρῶτη διὰ Τριπτόλεμος τῷ Κελεῖ τῇ Νεαίρᾳ, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Αθηνῶν Εριχθέως.

L. 24. ΑΦ' ἧς Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν ἐν τῇ Ραφείᾳ καλῶν Ελευσίνι, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Αθηνῶν Εριχθέως.

L. 26. ΑΦ' ἧς ... υἱοῦ ... αὐτῆς παῖσιν ὤξεδηκε κόρης τε ἀρπαγὴν καὶ Δημητρὸς ζήτησιν, καὶ τὴν αὐτὴν ..... καὶ μύθους τῶν ὑποδεξαμένων τὴν καρπὸν ἔτη ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντος Αθηνῶν Εριχθέως.

L. 28. ΑΦ' ἧς Εὐμόλπος ὁ Μεσσήνης τὰ μυθήματα ἀναφῆνεν ὅτι

Athenienses eo nomine appellavit, & simulacrum matris Deorum apparuit in Cybelis montibus, & Hyagnis Phryx tibus primus invenit in Celenis urbe Phrygiæ, & harmoniam dictam juxta Phrygiū modum primus tibiis cecinit, & alios nomos magnæ Matris, Dionysi, Panis, & illum deorum patiorū & Heroum anni MCCXLII regnante Athenis Erichthonio, qui currum junxit.

Ep. 11. A quo minos ejus nominis primus regnavit, & Cydoniam condidit, & ferrū inventum est in Ida, inventoribus Idæis Dactylis Celmi, & Damnaneo, anni MCLXVIII, regnante Athenis Pandione.

Ep. 12. A quo Ceres adveniens Athenas fruges seminavit, & ad alias gentes emisit per Triptolemum filium Celei & Neæræ, anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo.

Ep. 13. A quo Triptolemus fruges sevit in Rafia dicta Eleusine, anni MCXLI, regnante Athenis Erichtheo.

Ep. 14. A quo ..... ejus Poesin edidit, & puellæ raptū, & Cereris investigationem ...., & fabulas de iis, qui fruges accipiebant, an. MCXXXV, regnante Athenis Erichtheo.

Ep. 15. A quo Eumolpus Musæi filius Mysteria exhibebat

(X 2)

bat in Eleusine, & patris sui Musæi poemata edidit, anni ..... regnante Athenis Erichtheo filio Pandionis.

Ep. 16. A quo lustratio primo facta fuit per cædem ..... anni MLXII regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Ep. 17. A quo Gymnicum certamen in Eleusine proponebatur, anni .... regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Ep. 18. A quo humana sacrificia, & Lycæa celebrata fuisse in Arcadia ..... Lycæonis dabantur inter Græcos, anni M.... regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Ep. 19. A quo lustratio facta fuit Athenis, & Hercules primus initiatus fuit Agris, & Sacellum conditum fuit, an. M.... regnante Athenis Ægeo.

Ep. 20. A quo Athenis sterilitas frugum contigit, & consultus Apollo responsū dedit, ut pœnas subirent, quascunq; Minos postulare, an. MXXXI regnante Athenis Ægeo.

Ep. 21. A quo Theseus duodecim Atticæ urbes in unam civitatem collegit, & reipublicæ formam, & statū popularem constituit, se ipso Athenis regnante, & Isthmiorum certamen proposuit, postquā Sinin occiderat, an. DCCCCLXXXV.

ἐν Ελευσίνι, καὶ τὰς ἑ πατρὸς Μουσῆος ποιήσεις ἔξέθηκεν ἔτη ..... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Εὐχιδέως ἔ Πανδίωνος.

L. 29. ΑΦ' ἑ καθαγεμὸς πρῶτον ἐγέρετ' διὰ φόνος πρῶτῳ αὐτῷ αὐτῷ... ἔτη ΧΘΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίωνος ἔ Κέκροπος.

L. 30. ΑΦ' ἑ ἐν Ελευσίνι ὁ γυμνικὸς ἀγὼν ἔξετέθη ἔτη.... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίωνος ἔ Κέκροπος.

L. 31. ΑΦ' ἑ αἱ ἀνθρωποθυσίαι καὶ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγέρετ', ἐλ.... κε..... Λυκάονος ἐδόθησαν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔτη ΧΗ.. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίωνος ἔ Κέκροπος.

L. 32. ΑΦ' ἑ καθάρσια ἐγέρετ' Ἀθήνησι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμυήθη ἐν Ἀγραῖς πρῶτος, καὶ ἔδος ἐποιήθη ἔτη Χ.... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως.

L. 33. ΑΦ' ἑ Ἀθήνησι σείρωσι τῶν καρπῶν ἐγέρετ', καὶ μεθυόμενος τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπόλλων ἤνεγκεν δίκας ὑποσχέσθαι ἅς αὐτῷ Μίνως ἀξιώσει ἔτη ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως.

L. 34. ΑΦ' ἑ Θησεὺς Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὴν αὐτὴν συνώκισεν, καὶ πολιτείαν, καὶ τιὴν δημοκρατείαν κατέστηκεν, ἑαυτῷ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν, καὶ τὴν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ληκίνας ἔτη ΠΗΗΗΗΘΔΔΔΔΠ.

L. 36.

L. 36. ΑΦ' ἧ, ὑπὸ τ' Ἀμμον.....
ἔτη ΠΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος
Ἀθηνῶν Θησέως.

L. 37. ΑΦ' ἧ Ἀργείων Ετέοκλος,
Ἀδράς, καὶ Ἀμφιραεὸς ἐβασίλευ-
σαν, καὶ τὴν ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνήθ-
λυσαν πρῶτοι ἔτη ΠΗΗΗΗΗΔΔΔΠ
Π, βασιλεύοντ' Ἀθηνῶν Θησέως.

L. 38. ΑΦ' ἧ οἱ Ἕλληνες εἰς
Τροίαν ἐσεράθυσαν, ἔτη ΠΗΗΗΗΗΔ-
ΠΙΙ βασιλεύοντ' Ἀθηνῶν Μενεσθέως
τρεῖς καὶ δεκάτ' ἔτη.

L. 39. ΑΦ' ἧ Τροία ἦλ'ω, ἔτη
ΠΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντ'
Ἀθηνῶν Μενεσθέως ὀδυτέρη καὶ εἰκοσ' ἔ-
τη μὲν Ἰσθμίου Θαργελίωνος ἐβδόμη
φθίνοντος.

L. 40. ΑΦ' ἧ Ορέστης ἐν Σκυθίᾳ
ἐκ τῆς αὐτῆς μανίᾳ ἰάσθη, καὶ Αἰγίδα θυ-
γατὲρ Ἡελγόνῃ ὑπὲρ Αἰγίδα, καὶ αὐτῆς
δίκη ἐγένετο ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἣν Ορέστης
ἐνίκησεν ἰσθμίου ψήφῳ ἑσθῶν, ἔτη ΠΗΗΗ-
ΗΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν
Δημοφῶντος.

L. 42. ΑΦ' ἧ Σαλαμίνα ἐν Κύ-
πῳ Τεῦκερος ὤκισεν, ἔτη ΠΗΗΗΗΗ-
ΔΔΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δη-
μοφῶντος.

L. 42. ΑΦ' ἧ Νηλεὺς ὤκισεν Μί-
λητον ἐν Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἴωνας οἱ
ἐκπύσαν Ἐφεσον, Ερυθράς, Κλαζο-
μένας, Τέων, καὶ Λέβεδον, καὶ Κολοφῶνα,
Μυῦντα, Φωκαίαν, Περίητον, Σάμον,
Χίον, καὶ τὰ Πασιώνια ἐγένετο, ἔτη ΠΗΗΗ-
ΗΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μὲν Νη-
λέως τρεῖς καὶ δεκάτ' ἔτη.

Ep. 22. A quo ..... anni
DCCCCLXXXII regnante Athē-
nis Theseo.

Ep. 23. A quo Eteoclus, A-
draustus, & Amphiraus Argis re-
gnarunt, & in Nemeā certamen
primi celebrarunt, anni DCCCC-
LXXXVII, regn. Athenis Theseo.

Ep. 24. A quo Græci ad Tro-
jam expeditionē susceperunt, an.
DCCCCLIV regn. Athenis Mene-
stheo an. reg. illius decimo tertio.

Ep. 25. A quo Troja capta fu-
it, an. DCCCCXLV regnante A-
thenis Menestheo an. regni illius
vicefimo secundo mensis Tharge-
lionis die septimo ante finem.

Ep. 26. A quo Orestes in Scy-
thia infania sua sanatus fuit, & his
in Areopago intercessit illi & E-
rigonæ filiæ Ægisthi de Ægistho,
in qua vicit Orestes suffragiis nu-
mero æqualibus existentibus, anni
DCCCCXLII, regnante Athenis
Demophonte.

Ep. 27. A quo Teucer Sala-
mina in Cypro condidit, anni
DCCCCXXXVIII regnante A-
thenis Demophonte.

Ep. 28. A quo Neleus incoluit
Miletum in Caria gentem con-
gregans Ionum, qui condiderunt
Ephesum, Erythras, Clazomenas,
Teon, & Lebdeū, & Colophonem,
Myuntē, Phocēā, Prienen, Samum,
Chium, & Panionia instituta fuere,
an. DCCCXIII, regnante Athenis
quidem Neleo an. decimo tertio.

Ep. 29.

Ep. 29. A quo Hesiodus Poeta claruit, anni DCLXXX, regnante Athenis Megacle.

Ep. 30. A quo Homerus Poeta claruit, anni DCXLIII, regnante Athenis Diogneto.

Ep. 31. A quo Pheidon Argivus Argis rempublicam administrabat, mensuras & pondera fecit, & nummum argenteum in Ægina cudit, quum esset undecimus ab Hercule, anni DCXXXI, regnante Athenis Diogneto.

Ep. 32. A quo Archias Euageti filius, cum decimus esset à Temeno, è Corintho coloniam eduxit Syracusas, anni CCCXCIII, regnante Athenis Æschylo, anno vicesimo primo.

Ep. 33. A quo annuus Archon existit primus Creon an. CCCCX.

Ep. 34. A quo Tyrtæus Lacedæmoniis commilitabat, anni CCCXVIII, Archonte Athenis Lyfiá.

Ep. 35. A quo Terpander Derdenei filius Lesbios nomos Lyricos, & auleticos docuit, quos cum tibicinibus simul tibiis cecinit, & actionem coram populo depulit, anni CCCLXXXI, Archonte Athenis Dropilo.

Ep. 36. A quo Alyattes Lydis imperavit, anni CCCXLI, Archonte Athenis Aristocle.

Ep. 37. A quo Sappho è Mitylene in Siciliam trajecit fugiens ..... anni CCCXXX, Archon-

L. 44. ΑΦ' ἔ' ΗσίοδⓄ, ὁ Ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη ΠΗΗΔΔΔ βασιλεύοντος Αθηνῶν Μεγακλῆς.

L. 45. ΑΦ' ἔ' Ὅμηρος ὁ Ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη ΠΗΗΔΔΔΙΙΙ βασιλεύοντⓄ Αθηνῶν Διογνήτε.

L. 45. ΑΦ' ἔ' Φεῖδων ὁ Αργεῖος ἐδημοσίωσεν ἐν Ἀργεῖ, καὶ μέτρα, καὶ σάθμα ἐσκεύασε, καὶ νόμισμα ἀργυρῶν ἐν Αἰγίνῃ ἐποίησεν, ἐνδέκατος ὢν ἀφ' Ηρακλέους, ἔτη ΠΗΗΔΔΔΙ βασιλεύοντⓄ Αθηνῶν Διογνήτε.

L. 47. ΑΦ' ἔ' Αρξίας Εὐαγήτην δέκατος ὢν ἀπὸ Τεμένεος ἐκ Κορίνθου ἤγαγε τὴν ἀποικίαν εἰς Συρακῆσας, ἔτη ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙΙ βασιλεύοντⓄ Αθηνῶν Αἰσχύλῃ ἔτεος εἰκοστὸν καὶ ἐνός.

L. 48. ΑΦ' ἔ' κατ' ἐνιαυτὸν ἤρξεν ὁ Κρέων, ἔτη ΗΗΗΗΔΔ.

L. 48. ΑΦ' ἔ' Λακεδαιμονίους Τυρταῖος συνεμάχησεν, ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙ Ἀρχοντος Αθῆναι Λυσιᾶ.

L. 49. ΑΦ' ἔ' Τέρπανδρος ὁ Δερδενέος ὁ Λέσβιος τὰς νόμους τὰς Λύρας καὶ αὐλῶν ἐδίδαξεν, ἔς καὶ αὐλήταις σαυήνῃσιν, καὶ τὴν δίκην μετέστησεν, ἔτη ΗΗΗΔΔΔΔΙ Ἀρχοντος Αθῆναι Δροπίλῃ.

L. 50. ΑΦ' ἔ' Αλύατῆς Λύδοις ἐβασίλευσεν, ἔτη ΗΗΗΔΔΔΔΙ Ἀρχοντος Αθῆναι Αἰσιοκλέους.

L. 51. ΑΦ' ἔ' Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἐπλῆυσε φυγέσα, ...ολ..θ...ἔτη ΗΗΗΔΔΔ, Ἀρχοντος Αθῆναι

θήνησιν μὲν Κερίς ἔπειτα, ἐν
Συρακούσαις δὲ τῷ ὁμόρων κατε-
χόντων τὴν ἀρχήν.

L. 53. ΑΦ' ἧς Ἀμφικτύονες
ὀνίκησαν ἐλόντες Κύρραν, καὶ ὁ
ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρημα-
τίης ἀπὸ τῷ λαφύρῳ, ἔτη Η-
ΗΗΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθή-
νησι Σίμωνος.

L. 54. ΑΦ' ἧς Σεφάνιτις ἀ-
γὼν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΔ-
ΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Δα-
μασίᾳ ἑδωτέρᾳ.

L. 54. ΑΦ' ἧς ἐν Ἀθήναις Κο-
μῳδία πρῶτον ἐτέθη ἐν σάνι, τῷ
Ἰκαρίῳ δὲ ῥήντων Σεζαρίανος, καὶ
Δόλωνος, οἱ τεθρίπων τὴν ἰσχάδα
ἄρσιχον, καὶ πίθον οἶνον ἀνέφερον,
ἔτη ΗΗΔ... ἄρχοντος Ἀθήνησι
.....

L. 56. ΑΦ' ἧς Πεισίφρατος
Ἀθηῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΔ-
ΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι
Κωμῳδίας.

L. 56. ΑΦ' ἧς Κροῖσος τῇ
Ἀσίας ἐβασίλευσε, καὶ εἰς Δέλ-
φους ἀπέστειλεν, ἔτη ΗΗΔΔΔΔ-
ΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐ-
θυδήμᾳ.

L. 57. ΑΦ' ἧς Κύρος ὁ Πέρ-
σων βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε, καὶ
Κροῖσον ἐπὶ Πυθίᾳ σφαλλο-
μενον ἐζώρησεν, ἔτη ΗΗΔΔ-
ΔΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι...
..... καὶ Ἰπποκράτης καὶ τῶν ὁ Ἰ-
αμβοποιός.

te Athenis quidem Cretia pri-
ore, Syracusis vero rerum po-
tientibus finitimis.

Ep. 38. A quo Amphictyo-
nes victoriam obtinuerunt Cyr-
rham capientes, & Agon gym-
nicus editus fuit Chrematites
dictus è spoliis, anni CCCXXVII,
chonte Athenis Simone.

Ep. 39. A quo Stephanites
agon denuo editus fuit, anni
CCCXVIII, Archonte Athenis
Damasiā secundo.

Ep. 40. A quo Athenis Co-
mœdia primum acta est in sce-
nâ tabulatâ, inventoribus Su-
farione & Dolone Icarienfi-
bus, qui pro præmio ficuum co-
phinum, & vini dolium qua-
drigâ exportarunt, anni CCL...
Archonte Athenis....

Ep. 41. A quo Pisistratus A-
thenis Tyrannidem occupavit,
anni CCLXXXVII, Archonte
Athenis Comia.

Ep. 42. A quo Croesus in A-
sia regnavit, & ad Delphos le-
gatos misit, anni CCXCII, Ar-
chonte Athenis Euthydemo.

Ep. 43. A quo Cyrus Persa-
rum rex Sardes expugnavit, &
Croesum à Pythia deceptum vi-
vum cepit, anni CCLXXVIII, Ar-
chonte Athenis ..... & hu-
jus tempore floruit Hipponax
Iambicus Poeta.

Ep. 44.

Ep. 44. A quo Thespis Poeta è plauistro primus docuit Alcestin, & hircus pro præmio victori proponebatur, anni CC-LXXII, Archonte Athenis Alceo priore.

Ep. 45. A quo Darius in Persia regnavit, mago occiso, anni CCLIII, archonte Athenis.....

Ep. 46. A quo Harmodius & Aristogiton interfecerunt Hipparchum Pisistrati filium Athenarum Tyrannum, & Athenienses pacti sunt cum Pisistratidis, eos muro Pelasgico excedere, anni CCXLVIII, archonte Athenis Clithene.

Ep. 47. A quo Chori primum certarunt virorum cujusmodi primū docuit Hippodicus Chalcidensis, & vicit anni CCXXXIV, archonte Athenis Isagorā.

Ep. 48. A quo ... Hippias ..... Athenis, anni CCXXXI archonte Athenis Pythocrite.

Ep. 49. A quo in Marathonē pugna commissa est ab Atheniensibus contra Persas, & Artaphernem Satrapam, unum è Darii Nepotibus, Ducem superarunt Athenienses, anni CC-XXVII, archonte Athenis Phænippo secundo, & in prælio

L. 58. ΑΦ' ἔ Θέσπις ὁ ποιητὴς ὅξ ἀμάξης πρῶτ' ἐδίδαξεν, Ἄλκεσιν καὶ ἐτέθη ὁ τράγος ἄθλον νενικηκότι, ἔτη ΗΗΨΔΔΙΙ, Ἄρχοντος ΑἈθηνῶν Αλκαίη ἔ πρεσβύτερος.

L. 59. ΑΦ' ἔ Δαρεῖος Πέρσων ἐβασίλευσε, Μάγος τελευτήσας, ἔτη ΗΗΨΙΙΙ, Ἄρχοντος ΑἈθηνῶν.....

L. 59. ΑΦ' ἔ Ἀρμόδιος καὶ Αἰσχρογέτων ἀπέκτειναν Ἰππάρχον Πεισιστράτη ΑἈθηνῶν Τύραννον, καὶ ΑἈθηναῖοι συμπάρευσαν τὰς Πεισιστράτιδας ἐκχωρεῖν ἔ Πελασγικῇ τέχει, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ Ἄρχοντος ΑἈθηνῶν Κλιθένης.

L. 61. ΑΦ' ἔ χορὸν πρῶτον ἡγωνίσαντο ἄνδρες, ὃν δίδαξας Ὑποδικὸς Χαλκιδεύς ἐνίκησεν, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος ΑἈθηνῶν Ἰσαγόρας.

L. 61. ΑΦ' ἔ νε..... Ἰππία ..... ἐν ΑἈθηνῶν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, Ἄρχοντος ΑἈθηνῶν Πυθόκριτος.

L. 62. ΑΦ' ἔ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ ἐγρύετο ΑἈθηναίοις πρὸς τὰς Πέρσας, καὶ Αἰσαφέρνηα Σατράπην τῷ Δαρεῖος ἀδελφιδῶν τὴν στρατηγὸν ἐνίκησαν ΑἈθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, Ἀρχοντος ΑἈθηνῶν ἔ δεύτερος Φαινίππος καὶ ἐν μάχῃ σωτηρώσαντα Αἰγύλῳ.

αὐλὸς ὁ Ποιητὴς ἐτῶν ὧν Δ-
ΔΔΠ.

una certavit Æschylus Poeta,
quando erat annorum XXXV.

L. 63. ΑΦ' ἔ Σιμωνίδης
ὁ Σιμωνίδης, πάππος ἔ ποιη-
τῆς, ποιητὴς ὧν καὶ αὐτὸς ἐφά-
νη Ἀθήνησι, καὶ Δαρεΐου τε-
λατῆς, Ξέρξης δ' ὁ υἱὸς βασι-
λεύει, ἔτη ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντος
Ἀθήνησιν Αρεϊεΐδης.

Ep. 50. A quo Simonides
avus Simonidis Poetæ, qui e-
tiam & ipse Poeta fuit, Athe-
nis claruit, & Darius mortuus
est, Xerxes vero filius illius
regnat, anni CCXXV, Archonte
Athenis Aristide.

L. 65. ΑΦ' ἔ Αἰσχύλος ὁ
Ποιητὴς τραγωδία πρῶτον ἐνί-
κησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς
ἐγέρετο, καὶ Στρεψιχόρου ποιητὴς
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο, ἔτη
ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντος Ἀθήνησι Φι-
λοκράτης.

Ep. 51. A quo Æschylus
Poeta Tragœdiâ primo vicit,
& Euripides Poeta nascitur, &
Stesichorus Poeta in Græciam
venit, anni CCXXII, Archon-
te Athenis Philocrate.

L. 66. ΑΦ' ἔ Ξέρξης τὴν
χερδαῖαν ἔζυξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ,
καὶ Ἑλλήνων ἐν Θερμοπύλαις
μάχῃ ἐγέρετο, καὶ Ναυμα-
χία Ἑλλήσι παρὰ Σαλαμῖνα
παρὰ τὰς Πέρσας, ἣν ἐνίκησαν οἱ
Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙ, Ἀρ-
χοντος Ἀθήνησι Καλλιᾶδης.

Ep. 52. A quo Xerxes na-
vigiorum pontem junxit in
Hellefponto, & à Græcis in
Thermopylis commissa est pu-
gna, & etiam pugna navalis ad
Salaminem à Græcis contra
Persas, in qua vicerunt Græci,
anni CCXVII, Archonte Athe-
nis Calliade.

L. 68. ΑΦ' ἔ ἡ ἐν Πλα-
ταίαις μάχῃ ἐγέρετο Ἀθηναῖοις
παρὰ Μαρδόνιον τὸν Ξέρξης στρα-
τηγόν, ἣν ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι, καὶ
Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ
μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἐρρύδκεν ἐν
Σικελίᾳ παρὰ τὴν Αἰτνίαν, ἔτη
ΗΗΔΠΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησι Ξαν-
τίππου.

Ep. 53. A quo ad Platæas
commissa est pugna ab Athe-
nienfibus contra Mardonium
Xerxis ducem, in qua vice-
runt Athenienses, & Mardonius
occubuit in pugna, & ignis
diffuebat in Sicilia circa Æt-
nam, anni CCXVI, Archonte
Athenis Xantippo.

(Y)

Ep. 54.

Ep. 44. A quo Thespis Poeta è plauſtro primus docuit Alceſtin, & hircus pro præmio victori proponebatur, anni CC-LXXII, Archonte Athenis Alceo priore.

Ep. 45. A quo Darius in Perſia regnavit, mago occiſo, anni CCLIII, archonte Athenis.....

Ep. 46. A quo Harmodius & Ariſtogiton interfecerunt Hipparchum Piſiſtrati filium Athenarum Tyrannum, & Athenienſes pacti ſunt cum Piſiſtratis, eos muro Pelagiico excedere, anni CCXLVII, archonte Athenis Clithene.

Ep. 47. A quo Chori primum certarunt virorum cuiuſmodi primū docuit Hippodicus Chalcidenſis, & vicit anni CCXXXIV, archonte Athenis Iſagorā.

Ep. 48. A quo ... Hippias ..... Athenis, anni CCXXXI archonte Athenis Pythocrite.

Ep. 49. A quo in Marathone pugna commiſſa eſt ab Athenienſibus contra Perſas, & Artaphernem Satrapam, unum è Darii Nepotibus, Ducem ſuperarunt Athenienſes, anni CC-XXVII, archonte Athenis Phænippo ſecundo, & in prælio

L. 58. ΑΦ' ἔ Θέσπις ὁ ποιητὴς ἔξ ἀμάξης πρῶτον ἐδίδαξεν, Ἄλκεσιν καὶ ἐτέσθι ὁ τραγὸς ἄθλον νενικηκότι, ἔτη ΗΗΨΔΔΙΙ, Ἄρχοντος ΑἈθηνῶν Αλκαίης ἔ πρῶτες.

L. 59. ΑΦ' ἔ Δαρεῖος Πέρσων ἐβασίλευσε, Μάγας τελευτήσας, ἔτη ΗΗΨΙΙΙ, Ἄρχοντος ΑἈθήνησι.....

L. 59. ΑΦ' ἔ Ἀρμόδιος καὶ Αλκιογέτων ἀπέκτειναν Ἰππάρχον Πεισιστράτη ΑἈθηνῶν Τύραννον, καὶ ΑἈθηναῖοι συμπάρευσαν τὰς Πεισιστράτιδας ἐκχωρεῖν ἔ Πελασγικῇ τέχει, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ Ἄρχοντος ΑἈθήνησι Κλειθένης.

L. 61. ΑΦ' ἔ χοροὶ πρῶτον ἡγωνίσαντο ἄνδρων, ὃν δίδαξας Ὑποδικὸς Χαλκιδεύς ἐνίκησεν, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος ΑἈθήνησιν Ισαγόρας.

L. 61. ΑΦ' ἔ νε..... Ἰππία ..... ἐν ΑἈθηνῶν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, Ἄρχοντος ΑἈθηνῶν Πυθοκρίτης.

L. 62. ΑΦ' ἔ ἐμ Μαραθῶνι μάχῃ ἐγέρθη ΑἈθηναῖοις πρὸς τὰς Πέρσας, καὶ Αρταφέρνηα Σατράπην τῷ Δαρεῖος ἀδελφιδῶν τὴν στρατηγὸν ἐνίκησαν ΑἈθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, Ἀρχοντος ΑἈθηνῶν ἔ δεύτερος Φανίππας καὶ ἐμ μάχῃ σωτηγώισατο Αἰγύλιον.

γύλος ὁ Ποιητὴς ἐτῶν ὧν Δ-
ΔΔΠ.

una certavit Æschylus Poeta,
quando erat annorum XXXV.

L. 63. ΑΦ' ἔ Σιμωνίδης
ὁ Σιμωνίδης, πάππος ἔ ποιη-
τῆς, ποιητὴς ὧν καὶ αὐτὸς ἐφά-
νη Αθήνησι, καὶ Δαρεΐου τε-
λατῆς, Ξέρξης δ' ὁ υἱὸς βασι-
λεύει, ἔτη ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντος
Αθήνησιν Αρεϊείδης.

Ep. 50. A quo Simonides
avus Simonidis Poetæ, qui e-
tiam & ipse Poeta fuit, Athe-
nis claruit, & Darius mortuus
est, Xerxes vero filius illius
regnat, anni CCXXV, Archonte
Athenis Aristide.

L. 65. ΑΦ' ἔ Αἰγύλος ὁ
Ποιητὴς τραγωδία πρῶτον ἐνί-
κησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς
ἐγέρετο, καὶ Στρίχορος ποιητὴς
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο, ἔτη
ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντος Αθήνησι Φι-
λοκράτης.

Ep. 51. A quo Æschylus
Poeta Tragœdiâ primo vicit,
& Euripides Poeta nascitur, &
Stesichorus Poeta in Græciam
venit, anni CCXXII, Archon-
te Athenis Philocrate.

L. 66. ΑΦ' ἔ Ξέρξης τὴν
χερδαῖαν ἔζυξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ,
καὶ Ἑλλήνων ἐν Θερμοπύλαις
μάχη ἐγέρετο, καὶ Ναυμα-
χία Ἑλλήσι παρὰ Σαλαμῖνα
παρὰ τὰς Πέρσας, ἣν ἐνίκησαν οἱ
Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙ, Ἀρ-
χοντος Αθήνησι Καλλιᾶδης.

Ep. 52. A quo Xerxes na-
vigiorum pontem junxit in
Hellefponto, & à Græcis in
Thermopylis commissa est pu-
gna, & etiam pugna navalis ad
Salaminem à Græcis contra
Persas, in qua vicerunt Græci,
anni CCXVII, Archonte Athe-
nis Calliade.

L. 68. ΑΦ' ἔ ἡ ἐν Πλα-
ταίαις μάχη ἐγέρετο Αθηναίους
παρὰ Μαρδόνιον τὸν Ξέρξης στρα-
τηγόν, ἣν ἐνίκησαν Αθηναῖοι, καὶ
Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ
μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἐρρύδκεν ἐν
Σικελίᾳ παρὰ τὴν Αἰτνίαν, ἔτη
ΗΗΔΠΙ, Ἀρχοντος Αθήνησι Ξαν-
τίππος.

Ep. 53. A quo ad Platæas
commissa est pugna ab Athe-
nienfibus contra Mardonium
Xerxis ducem, in qua vice-
runt Athenienses, & Mardonius
occubuit in pugna, & ignis
diffuebat in Sicilia circa Æt-
nam, anni CCXVI, Archonte
Athenis Xantippo.

(Y)

Ep. 54.

Ep. 44. A quo Thespis Poeta è plauistro primus docuit Alcestin, & hircus pro præmio victori proponebatur, anni CC-LXXII, Archonte Athenis Alcæo priore.

Ep. 45. A quo Darius in Persia regnavit, mago occiso, anni CCLIII, archonte Athenis.....

Ep. 46. A quo Harmodius & Aristogiton interfecerunt Hipparchum Pisistrati filium Athenarum Tyrannum, & Athenienses pæci sunt cum Pisistratidis, eos muro Pelasgico excedere, anni CCXLVII, archonte Athenis Clisthene.

Ep. 47. A quo Chori primum certarunt virorum cujusmodi primū docuit Hippodicus Chalcidensis, & vicit anni CCXXXIV, archonte Athenis Isagorâ.

Ep. 48. A quo ... Hippias ..... Athenis, anni CCXXXI archonte Athenis Pythocrite.

Ep. 49. A quo in Marathonē pugna commissā est ab Atheniensibus contra Persas, & Artaphernem Satrapam, unum è Darii Nepotibus, Ducem superarunt Athenienses, anni CC-XXVII, archonte Athenis Phænippono secundo, & in prælio

L. 58. ΑΦ' ἑ Θέσπις ὁ ποιητής ὃς ἀμάρξης πρῶτος ἐδίδαξεν, Ἄλκεστιν καὶ ἐτέθη ὁ τράγος ἄθλον νενικηκότι, ἔτη ΗΗΨΔΔΙΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίῃς ἔ περύτερος.

L. 59. ΑΦ' ἑ Δαρείος Πέρσων ἐβασίλευσε, Μάγος τελευτήσας, ἔτη ΗΗΨΙΙΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησι.....

L. 59. ΑΦ' ἑ Ἀρμόδιος καὶ Αἰσχρογέτων ἀπέκτειναν Ἰππάρχον Πεισιστράτεος Ἀθηνῶν Τύραννον, καὶ Ἀθηναῖοι συμπάρευσαν τὰς Πεισιστράτιδας ἐκχωρεῖν ἔ Πελασγικῇ τείχεσσι, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ Ἀρχοντος Ἀθήνησι Κλισθένης.

L. 61. ΑΦ' ἑ χοροὶ πρῶτον ἡγωνίσαντο ἄνδρων, ὃν διδάξας Ὑποδικὸς Χαλκιδεύς ἐνίκησεν, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησιν Ἰσαγόρας.

L. 61. ΑΦ' ἑ νε..... Ἰππία ..... ἐν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησιν Πυθοκρίτης.

L. 62. ΑΦ' ἑ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ ἐγέρτο Ἀθηναῖοις πρὸς τὰς Πέρσας, καὶ Ἀρταφέρνηα Σατραπὴν τῷ Δαρείῳ ἀδελφιδῶν τὴν στρατηγὸν ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησιν ἔ δεύτερος Φαινίππος καὶ ἐν μάχῃ σωτηγώισατο Αἰγύλιος.

γύλος ὁ Ποιητὴς ἐτῶν ὧν Δ-
ΔΔΠ.

una certavit Æschylus Poeta,
quando erat annorum XXXV.

L. 63. ΑΦ' ἔ Σιμωνίδης
ὁ Σιμωνίδης, πάππος ἔ ποιη-
τῆς, ποιητὴς ὧν καὶ αὐτὸς ἐφά-
νη Αθήνησι, καὶ Δαρεΐου τε-
λαύτα, Ξέρξης δ' ὁ υἱὸς βασι-
λεύει, ἔτη ΗΗΔΔΠ, Ἄρχοντος
Αθήνησιν Αεισείδης.

Ep. 50. A quo Simonides
avus Simonidis Poetæ, qui e-
tiam & ipse Poeta fuit, Athe-
nis claruit, & Darius mortuus
est, Xerxes vero filius illius
regnat, anni CCXXV, Archonte
Athenis Aristide.

L. 65. ΑΦ' ἔ Αἰγύλος ὁ
Ποιητὴς τραγωδία πρῶτον ἐνί-
κησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς
ἐγέρετο, καὶ Στρεσίχορος ποιητὴς
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο, ἔτη
ΗΗΔΔΠ, Ἄρχοντος Αθήνησι Φι-
λοκράτης.

Ep. 51. A quo Æschylus
Poeta Tragœdiâ primo vicit,
& Euripides Poeta nascitur, &
Stesichorus Poeta in Græciam
venit, anni CCXXII, Archon-
te Athenis Philocrate.

L. 66. ΑΦ' ἔ Ξέρξης τὴν
χεῖραν ἔδωξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ,
καὶ Ἑλλήνων ἐν Θερμοπύλαις
μάχη ἐγέρετο, καὶ Ναυμα-
χία Ἑλλήσι πρὸς Σαλαμῖνα
πρὸς τοὺς Πέρσας, ἣν ἐνίκησαν οἱ
Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙ, Ἄρ-
χοντος Αθήνησι Καλλιάδης.

Ep. 52. A quo Xerxes na-
vigiorum pontem junxit in
Hellesponto, & à Græcis in
Thermopylis commissa est pu-
gna, & etiam pugna navalis ad
Salaminem à Græcis contra
Persas, in qua vicerunt Græci,
anni CCXVII, Archonte Athe-
nis Calliade.

L. 68. ΑΦ' ἔ ἡ ἐν Πλα-
ταίαις μάχῃ ἐγέρετο Αθηναίους
πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξης στρα-
τηγόν, ἣν ἐνίκησαν Αθηναῖοι, καὶ
Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ
μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἐρρύδκεν ἐν
Σικελίᾳ πρὸς τὴν Αἰτνίαν, ἔτη
ΗΗΔΠΙ, Ἄρχοντος Αθήνησι Ξαν-
τίππου.

Ep. 53. A quo ad Platæas
commissa est pugna ab Athe-
nienſibus contra Mardonium
Xerxis ducem, in qua vice-
runt Athenienses, & Mardoni-
us occubuit in pugna, & ignis
difflebat in Sicilia circa Æt-
nam, anni CCXVI, Archonte
Athenis Xantippo.

(Y)

Ep. 54.

Ep. 54. A quo Gelon Dinomenis filius Syracusis Tyrannidem occupavit, an. CCXV, archonte Athenis Timosthene.

Ep. 55. A quo Simonides Leoprepis filius Ceius, qui memorandi artem invenit, eam docens Athenis vicit, & posita sunt imagines Harmodii & Aristogitonis, anni CCXIV, Archonte Athenis Adimanto.

Ep. 56. A quo Hiero Syracusis Tyrannidem occupavit, anni CCVIII, Archonte Athenis Charete; claruit autem Epicharmus poeta hujus tempore.

Ep. 57. A quo Sophocles Sophilli filius, qui à Colono fuit, Tragœdiâ vicit, quum esset annorum XXVIII, anni CCVI, Archonte Athenis Apsephione.

Ep. 58. A quo in Ægospotamis lapis cecidit, & Simonides Poeta obiit XC annos natus, anni CCV, Archonte Athenis Theagenidâ.

Ep. 59. A quo Alexander mortuus est, filius autem illius Perdiccas apud Macedonas regnavit, anni CXCIX, Archonte Athenis Euthippo.

L. 69. ΑΦ' ἑ Γέλων ὁ Δεινωμήδης Συρακυσῶν ἐτυράνευσεν, ἔτη ΗΗΔΠ, Ἀρχοντας Αθήνησι Τιμοσθένης.

L. 70. ΑΦ' ἑ Σιμωνίδης ὁ Λεοπρέπης ὁ Κεῖς, ὁ τὸ μνημονικὸν εὗρων, ἐνίκησεν Αθήνησι διδάσκων, καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἀρμοδίου καὶ Αριστογείτωνος, ἔτη ΗΗΔΠΙΙ, Ἀρχοντας Αθήνησιν Αδαιμόντης.

L. 71. ΑΦ' ἑ Ἱερῶν Συρακυσῶν ἐτυράνευσεν, ἔτη ΗΗΠΙΙ, Ἀρχοντας Αθήνησι Χάρετος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ Ποιητής καὶ τῶν.

L. 72. ΑΦ' ἑ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλης ὁ ἐκ Κολωνῆς ἐνίκησε τραγωδία, ἐτῶν ὧν ΔΔΠΙΙ, ἔτη ΗΗΠΙ, Ἀρχοντας Αθήνησιν Ἀψεφίωνος.

L. 72. ΑΦ' ἑ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ποιητής ἐτελεύτησε, βίῃς ἔτη ΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ, Ἀρχοντας Αθήνησι Θεαγνίδης.

L. 73. ΑΦ' ἑ Ἀλέξανδρος ἐτελεύτησεν, ὃν ὁ Περδικκας Μακεδόνων βασιλεύς, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, Ἀρχοντας Αθήνησιν Εὐθίππος.

L. 74.

L. 74. ΑΦ' ἔ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ΙΔΠΙΙΙ ἔτελεύτησεν ἐν Γέλα τῇ Συκαλίας, ἔτη ΗΨΔΔΔΔΙΙΙ, Ἀρχὸς Αἰθήνησι Καλλίς ἔ' πρῶτος.

L. 75. ΑΦ' ἔ Εὐριπίδης ἐπὶ τῶν ὧν ΔΔΔΔΙΙΙ Τραγωδία πρῶτον ἐνίκησεν, ἔτη ΗΨΔΔΠΙΙΙ, Ἀρχὸντος Αἰθήνησι Διφίλος, ἐβίωσαν δὲ καὶ Εὐριπίδην Σωκράτην, καὶ Ἀναξαγόραν.

L. 76. ΑΦ' ἔ Αρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκης τελευτήσας, ἔτη ΗΨΠΙ, Ἀρχὸντος Αἰθήνησι Αστύφίλος.

L. 77. ΑΦ' ἔ Διονύσιος Συρακυσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙ, Ἀρχὸντος Αἰθήνησι Εὐκτήμενος.

L. 77. ΑΦ' ἔ Εὐριπίδης βιώσας ἔτη ΙΔΔΠΙ ἔτελεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙ, Ἀρχὸντος Αἰθήνησι Ἀντιγένης.

L. 78. ΑΦ' ἔ Σοφοκλῆς ὁ Ποιητὴς βιώσας ἔτη ΙΔΔΔΔΙ ἔτελεύτησε, καὶ Κύρος ἀνέβη εἰς Περσίαν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙ, Ἀρχὸντος Αἰθήνησι Καλλίς ἔ' δεύτερος.

L. 79. ΑΦ' ἔ Τελέσης Σελινούντιος ἐνίκησεν Αἰθήνησι, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙ, Ἀρχὸντος Αἰθήνησι Μυκῶνος.

Ep. 60. A quo Æschylus Poeta, cum vixisset an. LXIX, diem obiit in Gela Siciliæ, anni CXCI, Archonte Athenis Callia primo.

Ep. 61. A quo Euripides, cum annos natus esset 43, Tragœdiâ primum vicit, anni CLXXIX, Archonte Athenis Diphilo; vixerunt autem tempore Euripidis Socrates, & Anaxagoras.

Ep. 62. A quo Archelaus apud Macedones regnavit Perdicca defuncto, anni CLVI, Archonte Athenis Astyphilo.

Ep. 63. A quo Dionysius Syracusis Tyrannidem occupavit, anni CXLVII, Archonte Athenis Euctemone.

Ep. 64. A quo Euripides mortuus est, cum vixisset annos LXXVII, anni CXLV, Archonte Athenis Antigene.

Ep. 65. A quo Sophocles Poeta, cum vixisset annos 91, mortuus est, & Cyrus in Persiam ascendebat, anni CXLII, Archonte Athenis Calliâ secundo.

Ep. 66. A quo Telestes Selinuntius vicit Athenis, anni CXXXIX, Archonte Athenis Mycone.

Ep. 67. A quo rediere, qui cum Cyro ascenderunt, & Socrates Philosophus occubuit, cum vixisset annos LXX, anni CXXXVII, Archonte Athenis Lachete.

Ep. 68. A quo ..... Athenis, anni CXXXV, Archonte Athenis Aristocrate.

Ep. 69. A quo ..... rianus Dithyrambo vicit Athenis, anni ...., Archonte Athenis .....

Ep. 70. A quo Philoxenus Dithyramborum scriptor occubuit, cum vixisset annos LX, anni CXVI, Archonte Athenis Pythæa.

Ep. 71. A quo Anaxandrides Comicus vicit Athenis, anni CXIII, Archonte Athenis Calliæ.

Ep. 72. A quo Aftydamas Athenis vicit, anni CIX, Archonte Athenis Aréo. Arfit vero tunc in cœlo magnus cometa.

Ep. 73. A quo in Leuctris pugna commissâ fuit inter Thebanos & Lacedæmonios, in quâ vicere Thebani, anni CVII, Archonte Athenis Phrasiclides, & occubuit Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex.

Ep. 74. A quo Stefichorus secundus Himeræus vicit Athe-

L. 80. Ἀφ' ἧ ἐπ' ἀνέλθον οἱ μὲν Κύρῳ ἀναβάντες, καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησε βιοῦς ἔτη ΠΔΔ', ἔτη ΗΔΔΠΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησι Λάχης.

L. 81. Ἀφ' ἧ ..... Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΠΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησιν Λεῖσοκράτης.

L. 81. Ἀφ' ἧ ..... ος Με..... εἰανος διδυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη Η..... Ἀρχοντας Ἀθήνησι.....

L. 82. Ἀφ' ἧ Φιλόξενος ὁ διδυραμποποιὸς τελευτᾷ βιῶς ἔτη ΠΔ, ἔτη ΗΔΠΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησι Πυθέας.

L. 82. Ἀφ' ἧ Ἀναξάνδριδος ὁ κωμωδοποιὸς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΠΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησι Καλλίης.

L. 83. Ἀφ' ἧ Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΙΠΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησιν Ἀρέος. Κατεκλήθη ὅτε καὶ ἐν ἑρανώ μεγας κομήτης.

L. 84. Ἀφ' ἧ ἐν Λευκτροῖς μάχῃ ἐγρέτο Θεβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἣν ἐνίκων Θεβαῖοι, ἔτη ΗΠΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησι Φρασικλίδης, καὶ ἐτελεύτησε Κλεόμβροτος Λακεδαιμονίων βασιλεὺς.

L. 85. Ἀφ' ἧ Στεφίχορος ὁ ἱμεραῖος, ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθή-

Αθήνησιν· καὶ ὠκίαθη Μεγάλη
πίλις ἐν Αἰκαδία, ἔτη ΗΠΙ,
Ἄρχοντος Αθήνησι Δυσκινήτα.

L. 86. ΑΦ' ἔ Διονύσιος ὁ
Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, ὁ ᾧ
υἱὸς Διονύσιος ἐπυρραίνευσεν, καὶ
Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασι-
λεύει, ἔτη ΗΙΙΙ, Ἄρχοντος Α-
θήνησι Ναυκιγένης.

L. 87. ΑΦ' ἔ Φωκῆς τὸ
ἐν Δέλφοις ἱερὸν ἐσύλυσαν, ἔτη
ΙΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Αθήνη-
σι Κηφισοδώτα.

L. 88. ΑΦ' ἔ Τιμόθεος
βιώσας ἔτη ΙΔΔΔΔ ἐτελεύ-
τησεν ἐν Αθήνησι, καὶ Φιλίππος
τὴν πόλιν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος
Μακεδόνων βασιλεύς, καὶ Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Φεραῖος ἐτελεύτησεν,
καὶ τὰς Διονυσίας στρατεύας ὁ
Δίων ἐνίκησεν, ἔτη ΙΔΔΔΔΙΙΙ,
Ἄρχοντος Αθήνησιν Ἀγαθοκλέ-
ως.

L. 91. ΑΦ' ἔ Ἀλέξανδρος
Μακεδόνων βασιλεύς ἐγένετο,
ἔτη ΙΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Αθή-
νησι Καλλιστράτα, καὶ Ἀριστοτέλης
ὁ Φιλόσοφος κτ' ἑτέρον.

L. 92. ΑΦ' ἔ Κάλιππος
Δίονα δυνάστην Συρακυσῶν ἐ-
πυρραίνευσεν, ἔτη ΙΔΔΔΔ, Ἄρ-
χοντος Αθήνησι Διοτίμα.

thenis, & condita fuit Megalo-
polis in Arcadia, anni CVI, Ar-
chonte Athenis Dyscineto.

Ep. 75. A quo Dionysius Si-
culus obiit, filius autem ejus
Dionysius Tyrannidem occu-
pavit, & Alexander Pheris
regnat, anni CIV, Archonte A-
thenis Naufigene.

Ep. 76. A quo Phocenses
Templum Delphicum expila-
runt, an. LXXXIII, Archon-
te Athenis Cephisodoto.

Ep. 77. A quo Timotheus
annos natus LXXX diem ob-
iit Athenis, & Philippos ur-
bem condidit Philippus Mace-
donum rex, & Alexander Phe-
raeus occubuit, & Dionysii præ-
fectos Dion superavit, anni
LXXXIII, Archonte Athenis
Agathocle.

Ep. 78. A quo Alexander
Macedonum Rex nascebatur,
anni LXXXI, Archonte Athe-
nis Callistrato, quo tempore
floruit Aristoteles Philosophus.

Ep. 79. A quo Calippus,
cum Dionem interfecisset Ty-
rannidem Syracusis occupavit,
anni LXXX, Archonte Athe-
nis Diotimo.

Cetera desiderantur.

Thomæ Lydiati
OXONIENSIS
ANNOTATIONES
AD
Chronicon Marmoreum.

Lectori Præfatio.

Quanquam Lydiati nomen apud Eruditos jure merito in honore sit, non videtur supervacuum eorumquæ, scripserat, Catalogum apponere; quia cum dispersa jaceant, ad publicam notitiam vix pervenere.

Præter Annotationes hæc scripsit.

Tractatum de variis Annorum formis.

Prælectionem Astronomicam de Cælo & Elementis.

Disquisitionem Physiologicam de origine Fontium.

Defensionem tractatus de variis Annorum formis.

Additamenta quædam ad prædictum opus.

Solis & Lunæ periodum, sive Annum magnum.

De Anni Solaris mensurâ.

Emendationem Temporum.

Numerum Aureum.

De Sabbato.

Tractatum de Altaribus in Ecclesiis cum defensionibus variis.

Mesolabum Geometricum.

Canones Chronicos.

Seriem Summorum Magistratuum & Triumphorum Romanorum.

*Annotationes primæ ad Chronicon Marmoreum,
de Morte Darii Hystaspis, &c.*

VELIM sanè ad magis asserendam Marmorei hujus Chronici dignitatem & Autoritatem, quam equidem maximopere assertam cupio; ut, perinde ac de Consularibus Romanorum Fastis Marmoreis, ante annos plus minus octoginta Romæ in Comitio effossis, memoriæ mandetur, ubi, quando, & quomodo, inventum sive repertum fuerit; quod etiam forte nonnihil ad melius intelligenda ejus nonnulla conduxerit. Quum vero citimus ejus terminus sive finis fixus sit principio Olympiadis centesimæ vicesimæ nonæ; primū animadverti idem ipsum esse tempus suscepti à Romanis, scilicet Appio Claudio Caudice & Marco Fulvio Flacco Consulibus, belli Punici primi, adeoque primi transmarini, nimirum in Siciliâ geri cœpti (scilicet ubi Polybius suam Historiam inchoavit, quem terminum etiam Historiæ suæ posuit Dionysius Halicarnassæus, qui & ipse quoque breve Chronicon per Atheniensium tempora digestum edidit.) Unde subinde subit animum meum suspicio, quam tamen adjunctum Smyrnæorum & Magnesium fœderis monimentum nonnihil retundit, an non ad Pharum Insulam Adriatici maris aliquo modo spectet, & ipsam quidem Pariorum Coloniam, secundum Oraculum quoddam conditam, Dionysio Seniore Siciliæ tyranno auxilia suppeditante, anno quarto Olympiadis nonagesimæ octavæ, Archonte Athenis Dexitheo, juxta Diodorum Siculum, libro 15. Hoc tantum ausim dicere me haud temere credere posse, Epocham Chronici Marmorei casu fortuito incidisse in initium primi Romanorum belli Punici, primi inquam transmarini, ejusque in Siciliâ suscepti.

Porro quod anno 1252. manum extat -- *νικησι βασιλευσιν*, forsitan non tam Phœnices reges Cadmum & Phœnicem, quam Laconices Eurotam & Lacedæmonem spectat: quandoquidem auctor ferme intra Græciæ fines se contineat, nisi in Persicis Imperatoribus, sed & iis finium Græciæ invasoribus.

Ad annum 292. nempe primum Olympiadis quinquagesimæ sextæ, nomen Archontis Atheniensis mutilum -- *δῆμος*, quod Latine redditur Populo, mea series summorum Magistratuum Romanorum & Archontum Atheniensium manuscripta ante annos sedecim, unaque cum aliis manuscriptis nostris apud me suppressa, & in tenebris delitescens, exhibet Euthydemum: autore, si bene memini, libris jam ferme biennium viduatus, Diogene Laertio in vita Chilonis:

Anno 253. quarto Olympiadis sexagesimæ quintæ, initium regni Darii Hystaspidæ, Mago defuncto, positum quadriennio serius quam Ptolemæo Astronomo, & aliis, videtur commodissime referri posse ad Babylonem ab eo captam Zopyri dolo, quam antiquissimam Imperii Metropolim Magi factio, & forsitan aliquis ex eadem Consanguinitate eo usque rebellem contra ipsum tenuerat: quâ occasione postea idem Darius appellatus sit Assyriæ Rex, Ezræ 6. quemadmodum annotavi nostra Emendatione Temporum ad annum Mundi 3489.

Anno 227. ac secundo Olympiadis septuagesimæ secundæ nomen Archontis Atheniensis oblitteratum, relicto solum, secundo, *δουτιρυ*, quo Datis Darii Hystaspidæ Dux prælio Marathonio à Miltiade & Atheniensibus profligatus est, restituatur è Plutarcho in Aristide, Phanippo sive Phænippo secundo. Fuit autem prior Phænippus Archon, initio Olympiadis quadragesimæ octavæ, juxta Clementem Alexandrinum, primo stromate, si recte memini: cum apud Eusebium in Chronico, idem Phænippus Archon Athenis, tanquam ex eodem Clemente referatur ad Olympiadem 47. Insequente Anno, nempe 226. Cita enim legendum apparet, licet Seldenus ambigat utrum ita, an 225. unò

anno minus) ac tertio Olympiadis septuagesimæ secundæ Darii Hystaspidæ mors assignata, Archonte Athenis Aristide, quem idem Plutarchus in ipsius Aristidis vitâ diserte asseverat, Archontem Eponymum fuisse proxime post Phænippum, quo Archonte prælium Marathonium commissum fuerat: liquido confirmat nostram ex Ctesia Chronologiam, referentem ejusdem Darii mortem, ejusque filii Xerxis regni initium, quinquennio citius quam auctore Herodoto vulgus autumat: quæ ex consequenti viam sternit statuendo Artaxerxis Longimani filii Xerxis etiam regni initio, citius eodem quinquennio, pariterque nostræ restitutioni initii septuaginta hebdomadum Danielis, anno regni hujus vicesimo, tantopere controversi, & tanti momenti. Quàm quidem Chronicam Annotationem antiquissimi & nobilissimi Monumenti, eodem nomine, utcunque alii æstimaverint, ipse sane magni æstimo: neque enim paucorum millium animarum salutis æternæ interest, demonstratum habere Articulum temporis quo Messias ille manifestandus fuerat.

Anno 193. quum mentio fiat Archontis Calliæ prioris, iterumque anno 143. forte hic pro *ωροπίου*, legendū videatur, vel *δουπίου*, vel *ύσιου*, nisi potius *ιππονίκου*, aut *πλουσίου*, nempe divite illo Hipponici filio, qui Conviviū Xenophonteum præbuit. Verum hæc aliaque hujusmodi minutiora sunt, quam ut animadversione digna videri queant, adeoque magis mirum videatur, doctissimos & diligentissimos vetustissimorum & obliteratorum marmorum Interpretes tot obscurissima tam acute vidisse, quam haud usquequaq; omnia perspexisse; Me vero quod attinet, veniam à literatis omnibus peto, quod hæc hætenus absque promptâ librorum suppellectili attingere ausus sim, quæ sine abundanti eorum copia protractari nequeant. Ut autem eodem desinam unde exorsus sum, hortor ipsos Interpretes, ut sciscant porro de modo, loco, tempore, aliisque circumstantiis reperti talis monumenti, confirmandæ ejus dignitati & auctoritati, quo honoratissimus Comes nostrâ quidem sententiâ præclare de posteritate meritus est.

Disquisitio de tempore Dynastiæ, & Mortis Gelonis Syracusani, in quo Marmoreum Chronicon Arundelianum septennio differt à Diodoro Siculo, & communi opinione. Eâque occasione de aliis quibusdam differentiis ejusdem Chronici à receptis opinionibus.

STATUIT Auctor Chronici Marmorei Gelonem Dinomenis filium tyrannidem obtinuisse (sc. Syracusis, antea enim Gelis aliquandiu dominatus erat juxta Herodotum, Lib. 8.) annis 215. ante Epocham suam sive Chronici finem, nempe Olympiadem 129. id est, Olympiadis 75. anno secundo, Archonte Athenis Timosthene: Hieronem autem Gelonis fratrem septennio postea, annis 208. ante Epocham, id est, Olympiadis 73. anno primo, Archonte Athenis Charete, tanquam Gelone tunc demum mortuo. Atqui Diodorus Siculus, in rebus suæ gentis, inquam Siciliæ, pro ratione instituti operis prope dixerim nimius, libro undecimo, scribit, Hieronem Geloni fratri tanquam mortuo, postquam regnaverat annos 7. successisse in Principatu, anno tertio Olympiadis 75. Archonte Athenis eodem Timosthene: & inde regnavisse Syracusis annos undecim & menses octo; ac proinde etiam hunc, Olympiadis 78. anno secundo reliquisse Regnum Thrasibulo fratri Archonte Lysistrato: atque hunc post unum tyrannidis annum ejectum esse à populo Syracusano, anno tertio ejusdem Olympiadis Archonte Lysaniâ, indeque Syracusanos popularem statum servasse propemodum 60 annos, usque ad tyrannidem

dem Dionysii. Libro autem 13 scribit, Dionysium ex scribâ & promiscuâ multitudinis idiotâ maximâ Civitatum Græcarum tyrannum evasisse, Olympiadisque anno tertio, Archonte Athenis Calliâ, utique integro annorum 60 intervallo postea, qui contra in marmoreo Chronico legitur tyrannus Syracusis extitisse quinquennio citius, utpote annis 147 ante Epocham, i. e. anno secundo Olympiadis 92 Archonte Athenis Euctemone. Eusebius autem in Chronico, refert Gelonem obtinuisse Syracusas anno secundo Olympiadis 73, ac Hieronem Syracusis regnasse anno tertio Olympiadis 75, i. e. novennio postea. Ad quæ loca annotat Arnoldus Pontacus Episcopus Vazatensis, in suâ Chronici Eusebiani editione nuncupatâ Henrico IV. Galliarum Regi, A. D. 1604. etiam Dionysium Halicarnasæum, Libro 7. referre initium imperii Gelonis ad annum secundum Olympiadis 72, ejusque exitum Fabio & Æmilio Mamercio Romæ Consulibus, qui inciderunt in annum primum Olympiadis 74: Pausaniam quoque scribere, Libro 6. Gelonem rerum potitum Syracusis anno secundo Olympiadis 72: sed & Aristotelem Politicorum Libro 5. cap. 12. scribere Gelonem regnasse annos 7, ac mortuum esse anno octavo.

Veruntamen etiam in iisdem ipsis Auctoribus nihilominus videor mihi videre expressa vestigia veritatis à redivivo Chronico Marmoreo stantis. Nam & in Chronico Eusebiano, quum ad annum tertium Olympiadis 75, crassius & imperfectius ponatur, *Hieron Syracusis regnat*: triennio postea distinctius & significantius exprimitur, *Hieron post Gelonem Syracusis tyrannidem exercet*. Annotat autem Pontacus nonnulla vetustissima Chronici Eusebiani Exemplaria, nominatim verò Fuxense, sc. è Bibliotheca Collegii Fuxensis Tholosæ depromptum, Gelonis regnum Syracusis in Sicilia statuere demum anno secundo Olympiadis 75, nempe eodem ipso quo Marmoreum: nec ullam habere mentionem Hieronis ante Olympiadem 76: Græca autem Eusebiani Chronici apud Georgium Syncellum, & Cedrenum testantur Gelonem Syracusis rerum potitum annis 17: qui deducti ab anno secundo Olympiadis 73, differunt ejus mortem & Hieronis initium ad annum tertium Olympiadis 77, etiam ferius biennio quam Chronicon Marmoreum: verum iidem cœpti integrâ Olympiade citius juxta Dionysium Halicarnasæum & Pausaniam, decennium ejus terminant ad Xerxis transitum in Græciam: & reliquum septennium uno anno infra posteriorem regni Hieronis situm in eodem Chronico, nempe ad annum tertium Olympiadis 76, tantummodo biennio citius quam Marmoreum; ita ut hoc inter illa duo extrema medium feriat.

Porro autem Chronicon Eusebianum suppeditat aliud etiam validius argumentum & tecmerion veritatis Chronici Marmorei. Nam ad annum tertium Olympiadis 79. in Eusebiano legitur, *Sicilia à populo regebatur*, adjecto in Exemplari Fuxensi, *seditione factâ*: ubi quin de Syracusis à Thrasibuli tyrannide liberatis agatur, nullum dubium videtur, ne Scaligero quidem in Eusebii Chronico à se edito, biennio post Pontaci editionem, nihilominus imputanti istic errorem & metachronismum triennii Eusebio. Verum quum non modo Diodorus Siculus, sed etiam longe antiquior eo Aristoteles, Lib. 5. Politicorum cap. 12. Geloni, Hieroni, & Thrasibulo ascribat omnino annos 18. tyrannidis Syracusanæ (ubi Aristotelis verba sunt, Ἡ δὲ Ἰέρων καὶ Γέλων [τυραννίς] πρὸς Συρακούσας ἦν ἐν αὐτῇ πολλὰ διέμεινεν, ἀλλὰ καὶ σύμπαντα δυοῖν δέοντα εἶχεσι. Γέλων μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ τυραννίδι τῇ ὀγδόῃ τῇ βίον ἐπ' αὐτῆς δὲ καὶ Ἰέρων. Θρασίβουλος δὲ τῇ ἐνδεκάτῃ μὲν ἔχρεσσεν) illi anni 18. retro putati à tertio Olympiadis 79 desinente, referunt nos ad desinentem annum primum Olympiadis 75, id est, ad ipsum initium regni Gelonis in Chronico Marmoreo anno insequente prælium ad Platæas.

Si quis vero rationem quærat, cur hinc demum fiat initium regni Gelonis Syracusis, nempe post illud biennale bellum Medicum dictum apud Diodorum, satis idoneam suppeditat ipse Diodorus, scilicet, quod post clarissimam victoriam ab illo partam contra Pœnos & eorum finitimos, Xerxi confœderatos,

eodem die quo Leonidas rex Lacedæmonius cum Persis confligit ad Thermopylas; ex nuncio accepto victoriæ Græcorum navalis contra Xerxem ad Salaminem, omisso apparatu quem studiosissime fecerat ferendi suppetias Græcis, renovans foedera, & stabiliens pacem tum inter ipsos Siculos, tum etiam cum Pœnis, deinceps voluntate & consensu populi una voce proclamantis eum benefactorem & servatorem, & Regem, *Βασιλία*, regnavit Syracusis, quas antea vi armatâ obtinuerat, ac tunc demum ausus est publicis cætibus sine stipatoribus aut satellitio, adeoque nullis indutus armis, absque militari tunica, se committere, quod nunquam antea fuerat.

Cujusmodi initium regni Gelonis demum dono Populi, etiam Ælianus significat, variæ historiæ lib. 13. cap. 37. scribens in hanc sententiam, "Gelon Syracusanorum tyrannus mansuetissime se in regno gessit. Seditiosi vero quidam ei tendebant insidias. Quod cum rescivisset Gelon, convocatâ Syracusiorum Concione, armatus in Concionem ascendit, & commemorans quantorum bonorum illis causa fuerat (*ὅσα ἀγαθὰ αὐτοῖς ἐργάσατο*) simulque detegens insidias, mox arma deposuit, dixitque ad universos: Ecce igitur tuniculâ solum amictus absque armis asto, & dedo me vobis, ut pro voluntate libituque mecum agatis. Quare Syracusani mirati ejus sententiam, tum insidiatores puniendos ipsi tradiderunt, tum etiam regnum ei dederunt, (*καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκαν*) Hic contra populo puniendos istos reliquit. „ Quamobrem Syracusani statuam quoque ei posuerunt in discincta tunica. Atque hoc fuit ejus ad populum Concionis monumentum, & postea in secula regnaturis documentum. Quinetiam antea, nempe lib. 8. cap. 11. idem Ælianus diserte significat hoc factum esse post pugnam ad Himeram Siciliæ urbem, ubi Gelon Pœnos, occiso Amilcare eorum duce, devicit: & quidem ejusdem victoriæ potissimâ occasione, ita scribens, "Gelon postquam ad Himeram devicerat Carthaginenses, universam Siciliam in potestatem suam adegit. Inde prodians in forum nudatus armis, aiebat se redditurum civibus potestatem. Hi vero nolabant accipere, experti ejus humanitatem, & quod popularius potestate uteretur, quam Monarchæ solerent. Quapropter etiam (nimirum reddito & Confirmato ei regno) posita est ipsi in Junonis Siculæ templo statua nudatum armis ostendens, opposita quoque scriptura quæ id Gelonis factum declararet. „ Hactenus Ælianus.

Denique antiquus Scholiastes Pindari Lyrici Poetæ, in ejus Pythionicis, Odâ 3. diserte refert initium regni Hieronis Syracusis ad desinentem Olympiadem 76, utpote Pythiadem 28. cujus annus primus cœpit ultimo aut penultimo mense anni tertii ejusdem Olympiadis, quum primus Agon Pythicus Stephanites institutus sit eodem anno tertio Olympiadis 49. æque juxta Chronicon Eusebianum ac Marmoreum. Quare initium septennis absolutæ tyrannidis sive dynastiæ Gelonis non potuit prævertere initium Olympiadis 75. Itaque nullo modo verum esse potest, quod Pontacus Dionysio Halicarnasseo autore refert, Gelonis Mortem Fabio & Æmilio Mamercino Consulibus Romæ, qui juxta ipsum Dionysium inciderint in annum primum vel secundum Olympiadis 74: hoc pacto enim mortuus fuisset triennio aut minimum biennio ante conflictum Græcorum & Persarum ad Thermopylas, quo tempore ipse Amilconem sive Amilcarem, & Pœnos celeberrimo prælio vicit in Sicilia: quum ipse Dionysius, initio libri noni, Xerxis expeditionem in Græciam ascribat Consulatu ejusdem Cæsonis Fabii secundo, & Spurii Furii Fusi, tanquam incidenti juxta ipsum quidem in primum, verum juxta Fabium Pictorem & nos in quartum annum Olympiadis 75. ideoque Gelonis mors multo propius conveniat in Æmilii Mamercini à Pontaco memorati Consulatum secundum, incerto Collega, sive is fuerit Servilius Structus juxta communem opinionem, sive Cornelius Lentulus juxta Diodorum Siculum, sive idem, sive alius cognomento Esquilinus juxta Fastos Marmoreos, sive ipse Cæso Fabius, anno proxime præcedente tertium, hoc autem quartum Consul: aliis habitus eodem

eodem anno omnium Romanorum primus Proconsul, creatus gerendo bello Veienti, quod anno præcedente genti suæ Fabiæ deposcerat, & quo bello, anno insequente, cum tota sua gente ferme usque ad internecionem occisus est. Hi autem Consules, juxta nostram seriem summorum Magistratuum Romanorum, inciderunt in annum tertium Olympiadis 76, perinde ac in decimum septimum à primo initio tyrannidis Gelonis Syracusis, juxta ipsum Dionysium. Quocirca ad eandem Olympiadem quasi desinentem haud dubie spectat tempus mortis ipsius juxta eundem.

Hic est noster *σχασμός*, quum ipse Auctor non sit ad manus impræsentiarum; nec ullo modo mihi parabilis. Ubi etiam ambobus quod aiunt ulnis amplexamur insperatum *ἐπιούρημα*, sive Accessorium ultro se nobis offerens ad confirmationem Calculi Annorum Romæ Conditæ, quem in nostra Emendatione Temporum innuimus, amplius autem in illa serie nostrâ demonstrandum; & confirmandum suscepimus, nempe Fabiani omnium antiquissimi, statuentis Romam Conditam initio octavæ Olympiadis saltem triennio serius quam Catoniani & Dionysiani.

At vero, quid si dicamus Pontacum hallucinatum esse in nomine Auctoris, referentem Dionysium addere Gelonem vitâ functum Coss. Fabio & Acimilio Mamercio: quum neutiquam ita scripsit Dionysius, verum Diodorus; ii autem Consules juxta Dionysium quidem inciderint in annum Olymp. 74. at juxta Diodorum in annum tertium Olymp. 75. Archonte Athenis Timosthene, quo ipse Gelonem vitâ functum refert. Ita demum videtur manifesta hallucinatio Pontaci in nomine Auctoris, levicula illa quidem, & quæ meritissime doctissimo ac diligentissimo, summæque ingenuitatis viro condonetur. Ceterum quod ad initium tyrannidis Dionysii senioris Syracusis attinet, agnoscit Pontacus illud in Eusebiani Chronici exemplaribus manuscriptis plerisque pariter ac editis respondere, anno 16, aut 17 Imperii Perfici Darii Nothi, i. e. anno primo Olympiadis 93. quo etiam editio Scaligeri idem refert; quamquam nec Pontaco, nec sibi satis probatum; Pontaco propter auctoritatem non modo Diodori Siculi, lib. 13. sed etiam Dionysii Halicarnassei, lib. 7. scribentium, Dionysium invasisse tyrannidem anno tertio Olympiadis 93. incurrente in annum 19 Darii; Scaligero propter concurrentia eodem anno initia Dionysii senioris tyranni Siciliæ, & Archelai posterioris, regis Macedoniæ, mortesque duorum celeberrimorum Poetarum Tragicorum, Euripidis & Sophoclis, utrique vero pariter improbatum propter ipsius Dionysii mortem post annos 38 tyrannidis suæ completos demum anno primo Olympiadis 103.

Verum enimvero redivivum Chronicon Marmoreum etiam ipsum conjunctæ exhibet initium tyrannidis Dionysii mortesque amborum Tragicorum Poetarum; viz. tribus annuis Atheniensium Archontibus Euctemone Antigone & Calliâ continuo succedentibus: quorum primi exitus tertiique initium poterat, nimirum, in eundem cum medio annum Lunarem Macedonicum è Cyclo vitioso Cleostratego, aut Harpalio, aut etiam Oenopideo Embolimæum, sive intercalarium incidere. Unde ecce quam audaculus *σχασμός* sim: (quum editio Seldeniana præsto non sit, nec alia mihi ex ea annotata præter paucula ista huic disquisitioni præmissa, in qua forsan, vel idem, vel simile quippiam jam ante fuerit annotatum:) Quandoquidem constet tres illos Archontas Atticos convenire juxta Diodorum quidem, & communem sententiam in annos primum, secundum, & tertium Olympiadis 93. juxta ipsum autem Marmoreum Chronicon, è congrua serie ceterorum Archontum eodem exaratorum, vel in eosdem annos, vel in proxime præcedentes; subit animum meum Conjectura, pro annis ΗΑΔΔΔΙΙΙ ferme oblitteratis, ideoque lectu difficilibus, & ambiguis ascriptis Archonti Euctemoni, facillimâ emendatione legendos esse ΗΑΔΔΔΙΙΙ, ac proinde pro ΗΑΔΔΔΙΙ, ascriptis Antigeni, ΗΑΔΔΔΙΙΙ: quo pacto Dionysii Senioris tyrannidis initium omnino contigerit circa finem anni primi Olympiadis 93. consentaneè Chronico Marmoreo cum Eusebiano, & exigui

exigui momenti differentia à Diodoro Siculo & Dionysio Halicarnasseo: quum Auctores utriusque Chronici tempus quo Dionysius novas res agere, publicisque actionibus se immiscere, & adversus duces exercitus Syracusani insurgere, potentiamque affectare cœpit: illi vero tempus quo rerum potitus tyrannidem obtinuit, respexerint.

Sed & ea occasione videtur dilatum initium tyrannidis Dionysii apud alios, quod intra biennium ejus usurpatæ, nec dum confirmatæ, ab eadem exactus & exul factus sit: unde Trogus Justini, Lib. 5. notat eundem annum insignem fuisse expugnatione Athenarum à Lacedæmoniis, & morte Darii Nothi Regis Persarum, & exilio Dionysii Siciliæ Tyranni: atque Xenophon libro secundo Historiarum Hellenicarum, statuit initium tyrannidis ejusdem (nimirum ab exilio redintegratæ & confirmatæ) medio illo anno, quo expugnata sunt Athenæ, præcedente autem Olympiadem 94.

Porro autem, quatenus incidimus in mentionem Archelai Regis Macedoniæ, apud quem Euripides Poeta mortuus sit; mira quædā de eo comminisci videtur Josephus Scaliger in sua Olympiadum Anagraphā, & Animadversionibus in Chronicon Eusebii ad initiū regni Archelai filii Perdiccæ & Orestis filii ejus, ac Dionysii Senioris Syracusani, alteriusque Archelai Macedonici juxta ipsum eodē anno, de quo, inquit, præcipue advertendum; nam oportet initio ejus regni Euripidem extinctum apud eum fuisse; necnon sub finem libri tertii Canonum Chronologiæ Isagogicorum, in successione Regum Macedoniæ, asserens Archelaum, undecimum in ordine Regum, mortuo Perdiccæ in regnum successisse anno tertii Belli Peloponesiaci, assignatis nimirum suo more duobus certis Characteribus, Epaminonis Archontis Attici, & Mortis Periclis eodem anno: præter tertium omnium certissimum, scilicet annum suæ Periodi Julianæ; unde astruit initium regni ejusdem Archelai, annis 26. citius quam ipse proposuerat, è Diodori Siculi reliquiis sive fragmentis, nec illius solum; sed Theopompi, & Dexippi, atque aliorum, parum belle compactis, tanquam ab Africano in suo Commentitio libro priore Chronographiæ Eusebii. Atqui Thucydides Auctor idoneus sine satisfactione, qui iisdem temporibus claruit & scripsit, libro secundo, & anno tertio ejusdem belli (nisi me fallunt adversaria mea) de Perdiccā rege Macedoniæ scribit in hæc verba, ---ἐπιμύθε δὲ Περδίκκας κρυφαὶ τῶν Ἀθιωτῶν χλῖες τῶν Μακεδόνων, nempe suppetias eorum adversariis. Posteaque, Σιτάλκης [Thracum Rex] ἐξ ἐράτῳ σεν δὴ Περδίκκας--- τὸν τε Φιλίππου [fratris ejus] υἱὸν Ἀμύνταν, ὡς δὴ βασιλεὺς Μακεδόνων ἦγε. Rursumque postea Ὁ δὲ στρατὸς τῶν Θρακῶν ἐκ τῆ Δοβήρου ἐπέβαλε, πρῶτον μὲν εἰς τὴν Φιλίππου πόλιν, ὥστε ἀρχὴν. ---τῷ Φιλίππου υἱῶς παρόντι. Posteaque rursus, Σιτάλκης ---ἀναπεισόμενος. ὑπὸ Σεύθῃ τῷ Σπαρταδύκῃ ἀδελφιδῷ ὄντι. ---ὃν κρυφαὶ Περδίκκας προσποιεῖτο--- ἀνεχώρησεν ἐπὶ οἴκῳ. Περδίκκας δὲ ὑπερὸν Στρατιῆκῃ τὴν αὐτῇ ἀδελφὴν δίδωσι Σεύθῃ, qui nimirum etiam post Sitalcem regno Thraciæ potitus est. Ergo adhuc vivebat Perdiccas, atque etiam aliquot annis postea; Nam libro quarto, & octavo anno belli, ita porro de eodem scribit Thucydides, Περδίκκας Βρασιδαν [nempe celeberrimum illum ducem Lacedæmoniorū] λαβὼν ---στρατὺς δὴν Ἀρριβαῖον τὴν Βερμερῶν Λυγιστῶν Μακεδόνων βασιλεῖα. Quinetiam ipse Diodorus Siculus, Diodorus inquam ipse, non ejus umbra vel larva Scaligerana, libro 12. de morte quidem Periclis anno quarto Olymp. 87. Archonte Epaminondā juxta ipsum, qui Athenæo dicitur Epaminon, scribit in hæc verba, Ἐν τῇ Ἀθῴῃ Περικλῆς ὁ στρατηγὸς ἐπιδύπασεν. ---ὁ δὲ δῆμος φιλοπυμνόμενος καὶ κρατὺς ἐλαῖν τὴν Ποτίδαιαν, ὅθεν πέσειεν Ἀγνώνα στρατηγὸν ἔχοντα τὴν δύναμιν ἣν πρῶτον εἶχε Περικλῆς. Verum de Perdicca Macedoniæ rege adhuc vivo, anno insequente Olymp. 88. primo, Archonte Diotimo, scribit ita, Σιτάλκης ὁ Θρακῶν βασιλεὺς--- πρὸς Περδίκκας τὴν βασιλεῖα τῶν Μακεδόνων ἀλλοτρίως διακείμενος. ἔκρινε κατὰ γὰρ δὴ τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν Ἀμύνταν τὴν Φιλίππου. Quapropter omissa Scaligeri Regum Macedoniæ Chronologiā (quamlibet accommodatā suæ decantatæ Perio-

do Julianæ) pariter ac spuris Diodori reliquiis ab ipso ostentatis, quod Auz-
tor Chronici Marmorei notat Perdiccam Alexandro patre mortuo, apud
Macedonas regnare cœpisse, anno 199. ante Epocham suam, i. e. anno se-
cundo Olympiadis 79. Archonte Athenis Euthippo. Archon quidem hic vi-
detur idem qui apud Diodorum legitur Euippus, & qui apud eundem ac-
commodatur anno quarto ejusdem Olympiadis, sicut annus postremus re-
gni Alexandri patris & decessoris Perdiccæ, in Chronico Eusebii. Unde
equidem suspicor saltem unam virgulam, unum inquam iota redundare nu-
mero annorum in Chronico Marmoreo, legendumque H¹ ΔΔΔΔΠΙΙΙ, 198,
cum Archonte Euthippo accommodandum anno minimum tertio Olympia-
dis 79. Archilaus autem, Perdiccâ mortuo, apud Macedonas cœpisse regnare,
numero annorū oblitterato in Chronico Marmoreo, legitur Archonte Athenis
Astyphilo: qui nimirum fuerit Diodori Aristophilus, ascriptus anno primo O-
lympiadis 90. sed istic forsitan imputatus anno 157. ante Epocham suam,
quarto autem Olympiadis 89, completis 41 annis regni Perdiccæ: quod
confirmat conjecturam nostram de Euthippo Archontē referendo summum
haud ultra annum unum ante calculum Diodori, sicut neque ullo alio Ar-
chonte per totum illud Chronicon: quippe quum ubicunque numerus an-
norum ab Archonte discrepet, tutius fidatur Archonti quam annorum nu-
mero; & apud Diodorum post Euippum ascriptum, anno 4. Olymp. 79. Aristo-
philus ascriptus anno primo Olymp. 90, est Archôn 41, quibus proinde utrisq;
annis Olympiadis ascribendi videantur Archontes Euthippus & Astyphilus
Chronici Marmorei. Namque Perdiccæ omnino totidem, viz. 41 annos
regni ascripsisse Nicomedem Acanthium historicum (scilicet ex Acantho
urbe ad pedem Montis Athô, & Xerxis fossam in confinibus Thraciæ & Ma-
cedoniæ) refert Athenæus, lib. 5. atque totidem intra unum, nempe 40,
Anaximenem, (quem Diodorus, lib. 15. notat fuisse Lampfacenum, suamq;
historiam primam rerum Hellenicarum, terminasse pugna Mantineensi,
quâ etiam Xenophon historiam suam) quorum utriusque numeri annorum
finis, ac majoris initium exacte repræsentatur Chronico Marmoreo, mino-
ris vero initium eidem fini congruum Eusebiano. Atque Archelaum Mace-
doniæ regem tantummodo hunc unum agnoscere videtur Diodorus, quem
lib. 13. ac anno tertio Olymp. 92. Archonte Athenis Glaucippo, refert
Pydnæas rebelles domuisse: libro autem 14. decennio postea, utpote anno
primo Olym. 95. Archonte Lachete, (quo etiam Socratem Cicutâ potatum,
morteque multatum unâ cum Marmoreo Chronico refert) idem scribit il-
lum interfectum esse à Cratero amasio suo, postquam regnaverat annos
septem, manifesto mendo in numero annorum regni ejus; huic autem suc-
cessisse filium Orestem puerum: quo sublato ab Æropo tutore, hunc regnasse
annos sex, ac deinde ejus filium Pausaniam annum unum: tum vero Amynæ
tam annos 24. (circa initium regno pulsum ab Illyriis per biennium, Argeo
illud vel usurpante, vel administrante) patrem Alexandri secundi, atque
etiam Ptolemæi Aloritæ, & Perdiccæ, & Philippi Patris Alexandri Magni,
qui omnes post illum regnaverunt: nullo loco relicto alteri Archelao, cu-
jus regni initio Euripidem extinctum esse apud ipsum sciscit Scaliger. Sed
& locus Aristidæ Sophistæ de Archelao, quantum conjicere licet non habens
ti librum, videtur male allegatus à Scaligero, Τὶ ἐν εἰ Ἀρχέλαος ἢ αὐτὸ δεσπό-
τιον ἐν Σέον διακρίνας κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἢ ἐπταετὴν οὐκ εἶναι παῖδα εἰς τὸ φεῖσθαι βαλὼν,
videtur enim legendum Ἀρχέλαον, accusat, casu, subaudito nominat. Æropus,
agiq; de eade Archelai ac ejus filii Orestis ab ipso Æropo, aliisq; conjuratis
Cratero sive Craterâ & Decamnico. De Cratero præter Diodorum, etiam
Ælianus meminit, lib. 8. cap. 9. nomine Crateræ, his verbis, Ἀπέκτεινε ἢ
ἐρεῖσεν ὁ Κρατῆρας Ἀρχέλαον, ὡς τύραννός τι καὶ εὐδαίμων αὐτὸς ἐσθμυρῶ. ἡρεῖς
ἢ ἢ πῶσαις ἡμέραις ἢ τυραννίδα καπαλὸν τὸ μερῶν, πάλιν αὐτὸς ἐπὶ βελδοθείς
ἐφ' ἐπὶ πρὸν ἐπιλάσσειν. De Decamnico autem Aristoteles, lib. 5. Politico-
rum,

rum, cap. 10. ita, Καὶ τὸ Ἀρχελαὺ δ' ὀπιδέσεως Δεσφονίχῳ ἡγεμῶν ἐγχετο, παροξυνῶν τὰς ὀπιδεμένους πρῶτον, αἰπὸν δὲ τὸ ὄργην, ὅτι αὐτὸν ἐξέδωκε μισθιστῶσαι Ἐυριπίδῃ τῷ ποιητῇ. Nisi igitur Æropus, caput ut videtur hujus Conjurat-ionis, demum regnum adeptus, nomen Archelai sibi imposuerit, alius certe Archelaus Macedoniae Rex, præter illum Perdiccæ filium, non fuit. Atque illi, Perdiccæ inquam filio, Euripidem Poetam convixisse, etiam hoc Aristotelis testimonio constat, secus quam Scaligerō visum. Hujus autem regni completi sunt viginti anni, à Perdiccæ morte, juxta Marmoreum Chronicon ad Archontem Lachetem, quo Diodorus ipsum mortuum refert: apud quem proinde pro ἐπτα, legendum videatur εἰκοσι, haud insolenti Scripturæ differentiâ. Alexander vero ille, cujus regni mentio fit in Chronico Marmoreo, ad annum 104, Archonte Nausigene, quo Dionysius junior, mortuo seniore, Syracusis tyrannidem obtinuit, dubium est an intelligatur secundus Macedonicus Amyntæ filius, an potius Alexander Pheræus à quo Pelopidas Thebanorum Dux prælio occisus est, quem Diodorus, libro 15. sublato fratre Polydoro, sub hoc ipsum tempus Thessaliæ regno potitum esse scribit.

Antequam vero huic disquisitioni finem imponam, illud etiam observetur, complures Archontas Atheniensium in Chronico Marmoreo à Calliade, quo Xerxes invasit Græciam, usque ad Lachetem, quo Cyrus minor expeditionem fecit contra fratrem Artaxerxem Memorem, uno anno Olympiadum antevertere calculum Diodori: Chronici autem calculum referentem Calliadæ Magistratum, pariter ac Xerxis transitum in annum quartum Olympiadis 74. (in quem annum nostra Emendatio temporum viginti abhinc annis edita hunc retulit) quos Diodorus cum vulgo refert in primum Olympiadis 75, liquido confirmari memorabili illâ solis eclipsi, quam Xerxe Sardibus movente contigisse diserte narrat Herodotus, libro 7. his verbis, Ἐνταῦθα χειμερίσαι ἄμα πρὸς τὰς παρειαυασμένους. ὁ ἥλιος ἐκ τῆς Σαρδίων ὁρμῆς ἐλθὼν εἰς Ἀβυδὸν. ὁρμημένη δὲ οἱ ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν ἔκ τε ἐρανὸς ἰδρῶν, ἀφανὴς ἦν, ὥς ἐπὶ νεφύων ἰόντων αἰδρίης τε καὶ μάλας ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγχετο. Hanc solis eclipsim octodefexcentenaria Periodus nostra monstrat contigisse anno à Mundi conditu, 3524. sextæ indidem Periodi, anno 564, ac 288. posterioris partis ejus, die vicesimo tertio ab apparente Æquinoctio Verno, sole obtinente ferme vicesimum tertium gradum Dodecatemorii Arietis, secundo ejusdem anni Novilunio, die septimanæ quarto, circum meridiem Sardibus, Lunâ appropinquante nodo devehenti à septentrionali latitudine ad Austrinam. Fuit autem haud dubie totalis, si non ipsis Sardibus, ubi forte parallaxi Lunæ majori quam latitudine, supremus solis limbus relictus est, at in locis aliquanto magis Austrinis. Fieri vero potuit ut Herodotus eam historiæ mandaverit, quemadmodum prædicabatur, ubi maxima conspecta est; quæ eadem Sardibus, totique adeo Xerxis exercitui inde moventi valde notabilis fuerat. Eadem autem ætate quâ Xerxis transitum, non modo pugnam ad Thermopylas, sed etiam navalem victoriam Græcorum ad Salaminem statuit Chronicon Marmoreum, & quidem recte juxta Herodotum æque ac Diodorum, atque etiam Plutarchum in Camillo, referentem hanc circa Boëdromionis tertii mensis Attici ab æstivo Solstitio diem vicesimum. Quanquam ego in illa nostra Emendatione Temporum, atque etiam in Defensione nostrâ, cap. 5. antequam Herodotum denuo perlegerem ac perpenderem, quasi fascinatus Scaligeri Authoritate, libro 1. suæ Emendationis, cap. de transitu Xerxis, & libro tertio Canonum in caput octavum primi, victoriam ad Salaminem retulerim, integro anno revoluta post transitum, in ver sequens ex mala Interpretatione loci Plutarchi in libro, *Utrum Athenienses clariores fuerint ob bellum quam ob sapientiam*, ubi scribit in hæc verba, Τὴν δὲ ἐκ τῶν ἐπὶ δέκα τῷ Μυνιχιῶν Ἀρτίμυδι καὶ διέρωσαν ἐν τῇ τοῖς Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα νικῶσιν ἐπὶ λαμψὴν ἢ θεὸς παρσίλλω. Enimvero hæc victoria diligentius rem consideranti demum videtur nullo modo potuisse esse illa totius Classis Græcorum

rum prope Salaminem insulam oppositam oræ Atticæ, in qua summus Præfectus, siue Prætor navalis fuit, non Themistocles Atheniensis, quanquam ejus potissimum industriâ parta fuit, sed Eurybiades Lacedæmonius: neque primas tulerunt Athenienses, quanquam eorum maxime interfuit, sed Æginates (si recte memini) ipsorum æmuli: quin potius illa Atheniensium jam adeptorum principatum Græciæ, ceterorumque Græcorum illis modo vel subditorum, vel saltem obnoxiorum, ad Salaminem Cypri urbem primariam, alterius Salamini coloniam à Teucro conditam, tempore mortis Gimonis filii Miltiadis, De qua Thucydides libro primo scribit ita; --'Ε, ὃ Κῦρον ἐστράτευοντο [Athenienses] Κίμων & στρατηγῶντο --- Κίμων & ὃ ἀποθανόντο --- ἀπεχώρησαν ἀπὸ Κίτιν, καὶ πλοῦσαντες ἐπὶ Σαλαμῖνι & Κύρου, Φοινίξει καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπιζομάχησαν αὐτῶν καὶ νικῶντες ἀμφοτέρω ἀπεχώρησαν ἐπ' οἶκον. Atque etiam Diodorus Siculus, libro duodecimo, ita anno tertio Olympiadis 82. Archonte Euthydemo. 'Ο ὃ Κίμων κατεπλόσας εἰς τὴν Κῦρον, καὶ Σαλαμίνορα πῶν, Κίτιον μὲν καὶ Μαλὸν ἐξεπλόρησεν --- μετὰ δὲ ταῦτα ἐκ Κιλικίας καὶ Φοινίκης περισφερόμενων πειρήρων [Περσικῶν] τῇ νήσῳ [intelligendum utique Κῦρον καὶ τὴν Σαλαμῖνα] Κίμων ἐπαναχθεὶς καὶ πόλεμον συνέχευσε πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσε, ἐκείνων δὲ συνὶ αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἴλετο τὰς δὲ λοιπὰς μετὰ τῆς Φοινίκης κατεδίωξεν. 'Οι μὲν ἔν Πέρσῃ ταῖς ἀπολεφθείσας ναυὰς κατέφυγον εἰς τὴν γῆν καὶ ὅν τόπον ἦν Μεγάβυζος. --οἱ δὲ Ἀθῶναιοι κρατήσαντες τῇ μάχῃ, καὶ πολλὰς ἀνελόντες ἐπανήλθον εἰς τὰς ναῦς. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀθῶναιοι πάλιν ἐπλόσαν εἰς τὴν Κῦρον. Porro infrequente anno, quarto Olympiadis 82, Archonte Pedieo, Ἀθῶναιοι συστράτευοι περιόρσαντες τὴν Σαλαμῖνι --- συντέλεσαν τῶν τῶν σπονδῶν --- τὰς δυνάμεις ἀπῆλθον ἐκ τῆς Κύπρου λαμπρὰν μὲν νίκην νενικηκότες, ὁπφορεσάτας δὲ σπονδίας πεποιήμενοι. συνέβη δὲ καὶ τὸ Κίμωνα καὶ τὸ Κῦρον διατρέποντα νόσῳ τελευτῆσαι. Hanc igitur victoriam equidem tandem existimo esse illam Atheniensium & ceterorum Græcorum partam contra Persas mense Munichione: illam vero priorem contra Xerxem invadentem Græciam definente æstate, eadem sc. quâ transitus factus est, mense Boëdromione: neque ullam fuisse Plutarchi hallucinationem in assignatione temporis utriusque, ut arbitratus est Scaliger, sed suam ipsius. Ceterum quod Plutarchus scribit Athenienses & Græcos vicisse Persas, prædicti mensis Boëdromionis, die sexto in Marathone, tertio autem ad Platæas pariter, ac circa Mycalem: ab eo discrepare videtur Ælianus, l. 2. c. 25. referens Athenienses ob Persas devictos sexto die mensis Thargelionis, sacrificasse Agroteræ trecentas capras, juxta votum Miltiadæ, (eccujus Miltiadæ præterquam illius qui Persas devicit in Marathone?) ejusdemque mensis incipientis die sexto pugnam factam esse ad Platæas, ac vicisse Græcos: Paucisque interjectis, etiam victoriam Græcorum ad Mycalen prædicari donum haud aliis diei: siquidem eodem die victoriâ potiti sunt ad Platæas & ad Mycalen. Ad quæ breviter respondeo, caput illud Æliani videri haud uno loco aut modo corruptum & mutilum: cui si ego in totum mederi coner, absque præparatâ materiâ medicâ, i. e. libris, demens videar? Tantummodo quod ad præsens negotium attinet, quum Ælianus illis de pugna ad Platæas continuo subjiciat, priorem cladem ipsorum ejus antea meminerat, fuisse illam ad Artemisium: inde confestim inferens mentionem victoriæ ad Mycalem: plusquam probabili argumento est proxime superius, pro *ad Platæas* legendum esse *ad Pylas*, ubi Leonidem conflixisse cum Persis idem Author scribit, lib. 3. c. 25. ita, "Leonides Lacedæmonius unaque cum ipso trecenti illi viri, mortem vaticinio prædictam ultro oppetierunt ad Pylas fortiter dimicantes pro libertate Græciæ.," Pugnam autem ad Pylas siue Thermopylas, & navalem ad Artemisium contra Persas eodem tempore factas esse, clare testatur Herodotus: quo tempore etiam Gelonis pugnam ad Himérâ refferat Diodorus. Quare neque pugna ad Platæas, nec pugna ad Mycalem,

multoq; minus illa Miltiadæ ad Marathonem facta est sexto die mensis Thargelionis: verum tres aliæ celeberrimæ, utique navalis ad Artemisium, Gelonis ad Himeram, & Leonidæ illa fatalis ad Pylas, eodem die, quasi altero mense post solis eclipsin Herodoto memoratam sub Xerxis transitum in Græciam: omnes inquam Attico mense Thargelione (qui debebat esse secundus Vernus) prolapso, Octoeteridis vitio ad initium æstatis: cujus ipsius mensis plenilunio, quasi octiduo post illas pugnas, celebrata sunt in Græcia non quidem Olympia, ut opinatus est Herodotus, & secundum eum Diodorus Siculus, cum vulgo Historicorum, verum Pythia, sub initium anni quarti Olympiadis 74, juxta Marmoreum Chronicon, atque nostram Emendationem temporum.

Quocirca nihil adhuc occurrit in redivivo illo Chronico Marmoreo adeo paradoxum, quod non aliorum Historicorum suffragiis & autoritate comprobetur. Quapropter etiam Darii Hystaspidæ Imperii Perfici, initium pariter ac finem par est existimare idoneis rationibus, recteque in eodem esse constitutum. Atque huic disquisitioni, quâ aliquanto longius provectus sum quam initio proposueram, hic finis esto.

*Redintegratæ Annotationes ad Chronicon Marmoreum.
Pars prima à Cecrope ad Trojam Captam.*

POTERAM pro confirmando tempore mortis Darii Hystaspidæ (quo dudum restituto, & nuper comprobato redivivâ antiquissimâ Chronologiâ Marmoribus incisâ, vix aut ne vix quidem me à gloriatione aliquâ, saltem in levamen & solamen ægritudinis meæ quâ teneor cohibere valui) ad asserendam veritatem ejusmodi Chronologiæ contentus esse iis quæ de Gelonis Siculi Dynastæ celeberrimi, aliorumque temporibus circa illud seculum, per eandem correctis & corrigendis, haud ita pridem disputavi. Sed ecce animus inquires à studio inquirendi veri, nec (ut verum fateor) ullam aliam humanam huic similem, aut secundam ægritudinis medelam inveniens, quanquam mediis (inquam libris) fere omnino destitutus, nec alia propemodum subsidia habens præter aliqua adversaria nostra, eaque interlineationibus & lituris adeo plena, ut ne mihi quidem ipsi absque autoribus è quibus olim ea collegi, usquequaq; sint legibilia, nihilominus subinde eodem relabitur, ut etiam in antiquiora ejusdem Chronologicæ Inscriptionis inquiram, in quorum plerisque major temporum à communiter receptis differentia cernitur: tentemque an non etiam nobiliorum ex illis eventorum & gestorum tempora, tametsi non ad exploratam veritatem & liquidam certitudinem (quod de adeo antiquis eisque Ethnicis vix sperandum videatur) attamen ad probabilitatem & verisimilitudinem saltem acquiri & perducì queant. In hunc itaque finem ante aliquot dies Seldenianam editionem illius Inscriptionis mutuatus sum, in quâ eorum pleraque diligenter notata esse, quum Oxonii eam utendam haberem, lapsante licet cespitanteque memoriâ, aliquatenus recordabar.

Antiquissima redivivi Chronici Marmorei Epochæ est initium Regni Cecropis primi Athenis, nempe mille trecentis & octodecim annis ante citimum terminum five Epocham ejusdem, ad quam præcedentes omnes referuntur, & per quam determinantur, quam ipse conferens ad Manuscriptam nostram seriem summorum Magistratuum & Triumphorum Romanorum, cum annis Nabonazari Babylonii & Olympiadum Græcanicarum, & Archontum

chontum Atheniensium, inserto breviario Romanæ Historiæ, conscriptam annis abhinc ferme octodecim, mox apprehendi esse initium primi Romanorum belli transmarini in Sicilia contra Pœnos suscepti, quem Dionysius Halicarnassæus suæ viginti librorum Historiæ Romanæ utiq; terminum fixit. Claruit autem eodem tempore Timæus Siculus, historicus longe & eruditissimus vel Ciceronis iudicio, & celeberrimus: qui præter Chronicum Breviarium Olympionicis distinctum, Suidâ è veteribus authoribus referente, scripsit Sicula duplicia, altera Hellenica, sc. cum Græcis communia, altera vero Italica, tanquam cum Romanis cohærentia; separato autem volumine Bellum Tarentinum Pyrrhi Epirotarum Regis cum Romanis, autore eodem Dionysio in procæmio suæ historiæ, & Cicerone Epistolâ ad Lucium libro quinto ad familiares. Fuisse autem Timæum exactissimum trutinatorem Scrupulorum Chronologicorum, tum agnoscit Diodorus Siculus, lib. 5. tum colligere licet è Censorino, cap. 18. libelli de die Natali, ubi ipse etiam diligens temporum notator citat ejus calculum intervalli temporis inter Ilium captum, & Epocham Olympicam decennio excedentem vulgarem Eratostheneam. Verum autor Chronici Marmorei, præterquam quod videtur destinatâ operâ vitasse supputationem temporum per Olympionicas, sive Olympiades, de quibus nulla omnino extat in eo mentio; apprehenditur etiam statuere intervallum inter Ilii excidium & Olympiadum Epocham plusquam altero decennio majus quam Timæus. Alioqui sane haud omnino improbabiler referri posset tum occasio termini Chronici Marmorei, fixi bello à Romanis primum trans Mare in Sicilia geri coepto, ad hujus historiam Italico-Siculam: tum editio ejusdem ad vicinam Pharum Insulam Adriaticam sive Liburnicam, quippe quæ etiam ipsa Paros quoque appellata fuerit teste Scymno Chio Historico apud Stephanum de urbibus scribentem in hæc verba, Ἐστὶ καὶ ἄλλη Πάρος ἢ Ἰσθμὸς Λιβυρῶν, ὡς φησὶ Σκύμνος, ὁ Χῖος ἐν πρώτῃ περιήγησιν. Est autem altera Paros, Insula Liburnorum, ut ait Scymnus Chius, libro primo descriptionis Orbis terrarum.

Quum vero Epochæ Chronici Marmorei consignentur omnino omnes per Atheniensium Regum, & Archontum sive Principum annos, non est dubium quin hæc ex ipsorum Historicis potissimum defumtæ, & determinatæ sint. Atticarum autem rerum Historici propter insignem Atheniensium & virtutem bellicam, & doctrinam fuere multi; nobiliores vero qui ad notitiam nostram pervenerunt, hi.

Antiquissimus eorum, qui de Atheniensium Antiquitatibus ex professore scripserit, videtur fuisse Pherecydes Historicus, dictus & Lerijs, quod ex Insula Lero ortus vel oriundus esset, & Atheniensis, quod Athenis vitam degeret, & Genealogus, quod Atheniensium Archæologias & Geneologias perquam amplè & fuscè decem aut duodecim libris pertractaverit: Pherecydes illo è Syro Insulâ Philosopho & Ethnico Theologo aliquanto junior, Hecateo Milefio Historico ferme æqualis: quem Dionysius Halicarnassæus, libro primo Archæologiæ Romanæ citans ornat hujusmodi elogio, Pherecydem Atheniensem, virum ex antiquis scriptoribus, sive historicis Atheniensium Genealogorum nulli secundum: quem etiam apparet ex Marcelino in vita Thucydidis deduxisse historiam saltem ad Miltiadem, nempe illum Victoriâ Marathoniam contra Darii Histaspidae duces partâ celeberrimum, utpote de cujus genere fragmentum ex eo citat.

Hellani Lesbii sive Mitylenæi, alias per errorem ut videtur, dicti Milefii, secundus liber Historiæ Atticæ citatur ab Harpocrate in Lexico, dictione *Alope*. Ejus autem Historiæ Conclusio videtur fuisse brevis Congeries gestorum ab Atheniensibus post victoriam Marathoniam, usque ad sua tempora, cujus meminit Thucydides libro primo. Eodem autem spectant ejusdem Gentium & Urbium Origines, atque Historia Deucalionea pluribus libris conscripta, citata ab Athenæo, lib. 10.

Marfyas Pellæus, natus eadem ætate, eademque civitate, unaque educatus cum magnanimo illo Pellæo Juvene, cui unus non sufficebat Orbis, præter librum de educatione *ἡμελικῶς* sui, inquam Alexandri Magni, & decem rerum Macedonicarum à Carano primo Argivo, Macedoniae Rege, edidit etiam 12 libros, de rebus Atticis, teste Suidâ.

Demetrius Phalareus, eruditissimus etiam Ciceronis iudicio, si non prorsus, certe propemodum attigit citimum terminum Marmorei Chronici, utpote regnum Ptolemæi Philadelphi in Ægypto, cujus Bibliothecæ cum præfuisse multi sunt autores: quum Diogenes Laertius scribat eum à Philadelpho post mortem Ptolemæi Lagidæ sive Soteris patris sui, quod huic suaderet ut filio ex altera matre regnum relinqueret, asservatum esse tanquam in libera custodia (forte circa ipsam Bibliothecam) ubi mæstior vixit, donec veluti dormitans, ab aspide manum morsus è vita migraret. Hic Demetrius, quum antea Athenis magnâ gloriâ decennio præfuisset, statuisque tercentum sexaginta, ferme tot quot lucas habet annus absolutus, honoratus esset, libro edidit *Ἀναγερῶν* descriptionem, sive recensionem Archontum Atheniensium: quam idem Diogenes sæpe citat in vitis Philosophorum, ut primi omnium Thaletis, quem ex eodem refert primum sapientem appellatum Archonte Athenis Damasiâ, posteaque Autore Apollodoro in Chronicis, natum anno primo Olympiadis 35, quod videtur ita intelligendum, quasi hoc anno, eodem Archonte natus fuerit Thales, qui postea demum primus sapiens appellatus est.

Istrus sive Ister, Callimachi Cyrenæi discipulus, inde cognominatus Callimachus, cum ad ipsum finem Marmorei Chronici claresceret, Timæo Siculo ætate fere æqualis, cujus etiam historiis contrarias edidit, indito ipsi cognomine Epi-Timæi, ob ejus crebras & acerbis reprehensiones: scripsit Atticarum Antiquitatum Collectanea, multis libris: quippe cum eorum decimum tertium citet Athenæus libro 14, idemque opus Plutarchus in Theseo.

Sed omnium fufissime & amplissime Antiquitates, & res Atticas, universam inquam Atticam historiam explicuit Philochorus Atheniensis, Cycni filius, annis ferme viginti post Chronici Marmorei terminum, libris 17. teste Suidâ, usque ad tempora Antiochi *Θεοῦ*, qui regnare incepit omnino quatuor annis post finem ejusdem Chronici instituto opere adversus Leonidæ Damonis historiam Atticam (cujus librum quintum etiam Athenæus citat, Plutarcho in Theseo vocatur Demon:) tum aliis bonis autoribus sæpenumero, tum etiam Eusebio in Chronico memoratus. Eorum librorum pars fuisse videtur opus de Archontibus Atheniensibus, nisi potius fuerit eorundem, saltem ex quo tempore Athenis Archontes annui creati sunt, Epitome: quam haud satis certò ex Suidâ colligitur, an ipse Philochorus, an vero aliquot sæculis postea, Pompeio Magno Romæ potente, & post eum Julio Cæsare Dictatore, Asinius Pollio Trallianus, Romæ Scholam habens, fecerit.

Apollodorus Atheniensis circa Olympiadem 165, scripsit Chronica tum aliis multis scriptoribus memorata, tum sæpenumero Diogeni Laertio, utpote in Carneadis vitâ, quem ex eo refert mortem oppetiisse anno quarto Olympiadis 162, quo tempore Luna eclipsin passa est: Eundem autem secutus Diodorus Siculus proœmio historice Bibliothecæ suæ statuit à Troja capta ad Heraclidarum reditum in Peloponesum annos octaginta, inde vero ad primam Olympiadem dinumerans tempora per Lacedæmoniorum reges annos trecentos & quodetriginta: quo pacto statuit intervallum inter Trojæ excidium, & Epocham Olympiadicam annorum 408, uno tantummodo anno majus quem Eratosthenes.

Porro Archontum Atheniensium pariter ac Olympionicarum recensionem edidit etiâ Stefclides Atheniensis, teste Diogene Laertio in vita Xenophontis, ubi eo auctore scribit Xenophontem obiisse anno primo Olympiadis 105, Archonte

chonte Callidemide : quo Archonte etiam Philippus Amyntæ filius in Macedonia regnare incepit. Sed hujus seculum ignoratur ; ut & seculum Asclepiadæ Alexandrini, quem Atheniensem utique populi sigillatim sive per Democratiam, id est, ut videtur, singularum tribuum Atticarum Archontes scripto consignasse, autor habetur Scholiastes in Nubes Aristophanis ; & Andronis, quem Atticam historiam scripsisse refert Strabo, libro 6, & Andronionis, forte ejusdem ac Andronis, quem idem fecisse refert Pausanias, libro sexto sive posteriore Eliacorum & Phocicis, ubi agit de origine Amphycionum ; & Clitodemi, quem vetustissimum Auctorem Atticorum *ἱστοριῶν* laudat Pausanias item in Phocicis : forte ejusdem quem Athenæus lib. 6. Clidemum vocat, Atthidis scriptorem, Plutarchus etiam citat in Theseo, &c. & Posidonii Olbiopolitæ, quem Atticas historias scripsisse libris 4, testis est Suidas. Et Phonodemi, quem literis tradidisse Atticam Archæologiam asserit Dionysius Halicarnassæus libro primo Archæologiæ Romanæ : horum inquam ignoratur sæcula, nisi quod his ipsis qui eorum meminerint antiquiores esse constet. Thucydides vero Xenophon & Democrates, Demosthenis sororis filius non veniunt in hunc numerum, quia non Archæologiam Atticam, sed sui tantummodo sæculi historias scripserunt.

Hi sunt qui nobis impræsentiarum occurrunt Historici & Chronographi Antiquitatum Atticarum, usque ad Dionysium Halicarnassæum, & postremorum aliqui forsitan aliquanto post ipsum : in quorum recensione me quatuor libris Joannis Vossii, Leidæ editis, A. D. 1623. de Græcis Historicis, adjutum esse ingenue agnosco. Ecquem vero horum sibi in omnibus sequendum proposuerit Auctor Chronici Marmorei, an ipse ex omnium collatione hoc suum peculiare Chronicon fecerit, haud facile dictu est. Etiam si vero non magis affirmare possumus ipsum esse æque antiquum ac Chronici sui finem sive citimum terminum, quam Dionysium Halicarnassæum ac suæ Romanæ historiæ finem : tamen satis est verisimile, illum haud ita multo fuisse juniorem. Atqui vigente adhuc Ethnicismo Marmora hæc ita insculpta erectaque, ac propterea Chronicam hujusmodi Inscriptionem perantiquam esse, id vero plane constat. Jam ad primam & antiquissimam ejus Epocham, scilicet initium antiquissimi & primi Atheniensium Regis Cecropis, venimus.

Epoch. 1. A. M. C. 2423. Ante Evan. 1610. Periodis 55.

*A quo Cecrops Athenis regnavit, & Regio Cecropia dicta est,
qua prius dicebatur Actica ab Actæo Indigenâ,
[fuerunt] anni MCCCXVIII.*

Recte observavit industrius & eruditus amicus noster Seldenus initium regni Cecropis primi Athenis, antiquius statui in hoc Marmoreo Chronico, quam in Eusebiano, viginti sex annis. Sed & aliorum deinceps Regum & Archontum Atheniensium initia, ferme usque ad annuos Archontas relata sunt antiquius illic quam istic propemodum annis totidem. Id vero primum de ipso Cecrope ita demonstratur. A decimo quinto Anno Imperii Tiberii Cæsaris, & Exordio, sive Initio prædicationis Evangelii Domini nostri Jesu Christi, Consulatu Romano Caii Rubellii, & Caii Fusii, utriusque cognomento Gemini, fere completâ Olympiade ducentesiâ primâ, quæ vera est & genuina Epochâ Chronici Eusebiani, ab ipsis Evangelistis suppeditata ; sicut vera & genuina ab Eusebio in Præfatione Chronici sui, pro stabiliendo ejus fundamento, adhibita ratio supputationis inde retrorsum, sc. versus antiquiora, quâ supputandi ratione convenit illi cum Chronico Marmoreo ; à Principio inquam Evan-

gelii, & fine Olympiadis 201, ad secundum annum regni Darii Hystaspis, initio Olympiadis 65 retro supputat Eusebius Olympiades integras 137, annos vero quater totidem, sc. 548. Inde ad primam Olympiadem, Olympiades 64, annos autem 256: qui cum 548. componunt annos 804: inde item retrorsum ad Trojam captam supputat 406, una cum 804, omnino 1210: atque hinc itidem retro ad initium regni Cecropis Diphys primi Atheniensium regis, annos 374; simul cum 1210 compositos, 1584. At Chronici Marmorei citimam Epocham, convenientem initio Olympiadis 129,prehendimus antiquiorem Epochâ Evangelii, Olympiadibus 73, id est, annis octodetrecentis sive 292, cui addita hæc antiquissima initii regni Cecropis Diphys, scilicet 1318, constituit temporis intervallum inter initium ejusdem regni, & Principium Evangelii 1610 annos: omnino 26 plures quam fert Eusebiana supputatio.

Veruntamen haud propterea falsi temere arguendus fuerit Marmoreus calculus. Siquidem antiquissimi Chronologi etiam Christianorum, Tatianus Assyrius, Clemens Alexandrinus, & Julius Africanus, quos alias laudat, & à quibus Chronologicorum præcipua mutuatus est ipse Eusebius, initium regni Cecropis primi Athenis, statuunt aliquot annis antiquius quam ille: ita ut Marmoreus cadat inter Eusebianum & illorum calculum, propius autem accedens ad hunc. Hujusmodi autem calculum nobis exhibent Barbaro-latina Excerpta ex Africano, quæ Claudius Puteanus Scaligero communicavit; hic autem una cum Eusebii Chronico edidit: de quibus vere dicere liceat multas auri micæ in sterquilinio projectas esse. Hæc Excerpta statuunt ab initio regni Cecropis Proceri (ita interpretantur Diphym) ad finem Codri annos 492, quinque plures quam Chronicon Eusebianum exhibens 487: verum ab initio regni Cecropis ad primam Olympiadem anno secundo Æschyli Archontis ad terminum vitæ annos 814, quum Eusebii Chronicon habeat tantum 780, nimirum 34 pauciores. Itaque juxta Excerpta ex Africano, initium regni Cecropis primi Athenis fuerit annis 1618. ante principium Evangelii, octo annis antiquius calculo Marmoreo, ac triginta quatuor Eusebiano calculo. Atque hoc etiam alio in iisdem subjecto calculo confirmatur: ubi ad finem Erygiæ principatus annorum 10, dicitur cessasse regnum sive Principatum Atheniensium in Olympiade vicesimâ quartâ, anno sc. ejus primo: factosque esse totius Dominatus Atheniensium, à Cecrope usque ad Oxurium (utrobique legendum Eryxiam) annos nongentos & septem. Additis enim Olympiadum 23 annis 92 ac primo 24 Olympiadis (quo consentaneè Chronico Eusebiano ad Eryxiæ Archontis Decennalis finem statuitur terminus Decennalium Archontum Athenis) summæ annorum 814 ante primam Olympiadem, conflatur annorum 907 summa in Excerptis consignata. Sed & particulares numeri annorum singulis Regibus & Archontibus Atheniensium, ab initio Cecropis primi ad Eryxiæ Exitum, in excerptis assignati, licet alias eadem innumeris numerorum mendis scateant, majores summas conflant. Namque ab initio primi Cecropis sub finem Menesthei & initium Demophontis, ubi ab aliis statuitur Troja capta, etsi istic nulla fiat ejus mentio, colliguntur anni 384, decem plures quam putat Eusebius. At à fine Menesthei ad mortem Codri anni 117 Eusebio putante 112 quinque pauciora. Porro à morte Codri Regis, ad completum secundum annum Æschyli, & primam Olympiadem, anni 324, Eusebio putante summum 293, viz. triginta & uno pauciores. Demum vero à prima Olympiade, & tertio anno Æschyli ad finem Eryxiæ, primumque annum Archontem Athenis, colliguntur in Excerptis anni 93 totidem quot Eusebio, sed aliter quam huic. Itaque è particularibus Excerptorum numeris, ab initio Cecropis primi ad mortem Codri postremi Regis Atheniensium, colliguntur anni 501, quorum compositorum cum 324, inde ad primam Olympiadem summa est annorum 825, additisque postremis 93, 918, utraque undecim annis major. Ceterum ab exitu Menesthei Regis, & initio Demophontis, sub quod tempus alii statuunt captam Trojam, ad primam Olympiadem,

in

in iisdem Excerptis colliguntur anni 44; atque neglecto hoc undecennio è particularium numerorum mendis emergente, saltem 430, viginti quatuor plures quam putat Eusebius, ac tantummodo tres pauciores, quam exhibet Calculus Marmoreus signans 433. Interim vero, quoad Intervallum ab initio regni Atheniensium usque ad finem Diogneti, sive Diogeneti, septimi Archontis Medontidæ, ad terminum vitæ, atque etiamnum aliquanto postea, videtur convenire Eusebiano calculo cum Marmoreo. Ac proinde eousque singulorum Regum & Archontum Atticorum initia & fines, adeoque singulos regni & Magistratus annos apparet pari intervallo annorum 26, serius statui in Eusebiano Chronico, quam in Marmoreo.

Præterea vero Paulus Orosius Presbyter Christianus, tempore antiqui Patris Augustini Episcopi Hipponis libro primo, capite 9, ponens Amphictyonem Athenarum tertium à Cecrope Regem annis 810 ante Romam Conditam, eo pacto initium regni Cecropis facit etiam antiquius quam Excerpta. Posito enim Romæ Conditu juxta Fabium Pictorem circa initium octavæ Olympiadis sexcentio serius quam vulgo statuitur, id est, ante Evangelium 776, additisque 810, regnum Amphyctionis, vel iniens convenit anno 1586 ante idem, ac proinde Cecropis undecsexaginta annis antea, anno ante Evangelium 1643, nempe annis 60 antiquius quam statuit Chronicon Eusebianum, 34 quam Marmoreum, ac 26 quam Excerpta. Præterea ipse quoque Eusebius in Chronico ad annum 1555 ante Evangelium, Diluvio quod Deucalionis tempore contigit, adjungens Incendium, sive æstum & squalorem tempore Phaëtonis evenientem, tanquam saltem eodem seculo, veluti intra summum triginta annos postea, quasi circa annum 1525, eo pacto arguit regnum Cecropis serius quam par erat, à se poni. Siquidem Apollodoro teste, libro tertio, Phaëton fuit quintus à Cecrope, utpote Tichoni filius saltem supposititiis, vel eo patre dubio, alicujus Adulteri sub solis aut Phœbi larvâ nothus, Cephalî Nepos, Herles pronepos, Cecropis Abnepos, cujus propterea regni initium, quanquam admodum juvene ac pene puero tunc Phaëtonte, juxta illud Patris monitum, *Parce puer Stimulis*, &c. plus minus centum annis antecesserit.

Porro autem ab hoc (ad viginti sex annorum Intervallum) diverso situ Regum Atticorum apud diversos Autores, est, quod in Chronico Eusebiano, subinde idem eventus eodem Intervallo ac distantia temporis repetitur. Verbi gratiâ, in Editione Scaligeranâ, Pontæ quoque in notis suffragante, Apollinis Delii templum ab Erychthone filio Cecropis fabricatum est, ad annum Regni Cecropis 37, 13 ante ejus finem, ac 1548, ante Evangelium; iterumque post 26 annos Templum Deli constructum ab Erychthone filio Cecropis, ad annum regni Amphyctionis 4, ac 1722, ante Evangelium. Cujus rationem cum nesciret Scaliger, ita ad hunc annum inquit, "Vide quæ supra notavimus. Nam eadem est perioche, & cur hic repetatur, aut cur ibi locum habeat, si hic ponenda erat, non video." Nimirum juxta Chronicon Marmoreum, applicatâ alterâ remotiore Epochâ Evangelica ad alterius ceterioris regis annum, convenit in annum quidem 4 Amphyctionis, verum in 1548. ante Evangelium.

Itaque hinc consequens est regnum Amphictyonis, ideoque & Cranaï, & Cecropis Regum præcedentium constitutum esse viginti sex annis antiquius ab aliis etiam ipsius Eusebii Autoribus, quam ab aliis. Actæum vero illud, à quo terra prius dicta est Actæa, sive Actica, quæ postea à Cecrope Cecropia, agnoscit etiam Eusebius, referens eum ad tempus Phorbantis regis Argivorum libro 10. de Præparatione Evangelicâ, cap. 3. ubi ita scribit, Κατὰ τὸ Φόρβαντα [ἰσχυρὸν] Ἀχταῖον, ἀφ' ὧν Ἀχταῖα ἢ Ἀττικὴ. Verum Strabo, lib. 9. eundem vocat Actæonem, scribens ita, Ἀχταῖον μὲν ὃ ἀπὸ Ἀχταίων ἐκασίον. Ἀχταῖον δὲ ἢ Ἀττικὴν ἀπὸ Ἀττικῶν τῆς Κεραῖας, ἀφ' ὧν ἢ Κεραῖοι δι' ἰσχυρί. Paulianias vero in Atticis eundem perinde ut Autor noster & Eusebius Actæum nominat,

nominat, inquires Ἀκταῖον λέγουσιν τῇ γυνὶ Ἀττικῇ βασιλεύσαι ὀρθῶν. Addit autem Cecropem Ἀκταῖ filiam habuisse uxorem cujus jure ei in regno successerit.

Epoch. 2. A. M. C. 2431. ante Evang. 1602. Period. 5. 63.

In quo Deucalion apud Parnassum in Lycoræa regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX.

Initium regni Deucalionis circa Parnassum in Lycoræa, quod Marmorea Inscriptio statuit anno nono regni Cecropis, in Eusebiano Chronico parum certo statuitur juxta Pontaci Editionem, anno 20, juxta Scaligeranam anno 16 ejusdem. Quanquam vero octennii aut duodecennii differentia parvi est momenti, præsertim in re tam antiquâ, atque in novorum regnorum initiis, quibus paulatim acquiritur potentia, & per Intervalla, quasi gradibus quibusdam scanditur ad illud absolutæ potestatis fastigium: tamen ipse Eusebius suppeditat probabile Argumentum propinquioris accessus initii regni Deucalionis ad initium regni Cecropis: quatenus triginta annis ante hujus initium, refert quosdam scribere Prometheus & Epimetheus (sc. Deucalionis ejusque uxoris Pyrrhæ parentes) & Atlantem fratrem Promethei fuisse illis temporibus: nonnullos autem ante Cecropem annis 60 aut 90, quemadmodum ipse duobus locis antea posuerat. Enimvero siquidem Prometheus & Epimetheus claruerint vel triginta annis ante Cecropem, par est Deucalionem & Pyrrham eorum liberos coepisse clarescere intra quadragesimum annum postea, i. e. intra primum decennium regni Cecropis. Itaque quod eodem hoc tertio loco adjicit Eusebius, alios scribere Prometheus ceterosque ejus Coævos fuisse ætate Cecropis, hi nimirum fuisse videantur iidem quos Orosius Autores secutus est, statuentes initium regni Cecropis annis 60 antiquius quam Eusebius; 34, quam marmora, ac 26, quam Excerpta-Barbarolatina, & ipsa eisdem regno Cecropis referentia. Quod autem Eusebium istuc vellicat Scaliger, quasi male referentem ipsos ante regnum Cecropis, è Tatiano & Clemente, scribentibus eisdem fuisse tempore Triopæ regis Argivi, cujus in Eusebiano Chronico initium statuitur anno quinto Cecropis, id haberet nihil ponderis, si iidem Autores non magis augerent & longius extenderent ultra Eusebianas rationes Argivi regni antiquitatem (quemadmodum à nobis dudum observatum est nostrâ Emendatione temporum ad annum Mundi, 2049.) quam Autor Chronici Marmorei, antiquitatem regni Attici. Lycorææ autem regionis circa Parnassum, ubi Autor Chronici Marmorei Deucalionem regnasse statuit, meminit Strabo, Lib. 9. Dictio vero significat montanum tractum lupis abundantem. Pausanias in Phocicis scribit ita dictam, quia luporum in montana refugientium à Diluvio, servandi sui causâ, ululatum homines secuti sunt, vel à Lycoro Apollinis & Coryciæ filio.

Epoch. 3. A. M. C. 2473. ante Evang. 1560. Period. 5. 105.

A quo lis Athenis intercessit Marti & Neptuno super Halirrothio Neptuni filio, & locus dictus est Arius Pagus, anni MCCLXVIII. regnante Athenis Cranao.

A quo tempore Mars in judicium capitis arcessitus est à Neptuno patruo super occiso Halirrothio hujus filio, eoque criminis absoluto, locus judicii dictus est Arius pagus, sive Martia rupes, ponuntur Marmoreo Chronico anni 1268

anta

ante ipsius finem, (id est, 1580. ante Evangelium) regnante Athēnis Cranao; nimirum anno regni ejus primo, post Cecropis annos 50. At in Eusebii Chronico, ex Arnoldi Pontaci editione, collatā præcipue ad Henrici-Petrinam Basileensem, vulgari anno Dom. 1529. factam, tanquam aliis castigatorem, ad annum ante Evangelium 1536, regni autem Cecropis 49, sive penultimum, legitur, "Areopagus apud Athenas nomen judicii constitutus, id est, tribunal Judicii Athenis constitutum loco, qui ex eo tempore nomen obtinuit ut diceretur Areopagus; nimirum à Martis in judicium ibi vocati absolutione à crimine cædis Halirrothii patruelis sui, filii Neptuni.," De hac autem cæde duplex fertur Narratio, altera fabulæ propior, altera historica verisimilior. Utraque vero satis apte quadrat tempori assignato Marmoreâ Inscriptione. Fabulam narrat Servius Honoratus Virgilii Scholiastes in illud Georgicorum, *Oleaque Minerva Inventrix*---, his verbis. "Eo tempore (scilicet Minerva invenit oleam) quo adversum Neptunum de nomine Civitatis Athenarum (ipsa dicta Græce 'Αθήνη) contendit: Quod (inquit) jam supra dictum est. Cui fabulæ hoc additur, quod postquam Minerva Neptunum inventâ oleâ vicerit, indigne ferens Halirrothius Neptuni filius, oleas cœpit excidere, cui dum hoc facit, ferrum de manu decedit, & ei caput amputavit. Neptunus vero dolens filii sui obitum, Martem homicidii cœpit arguere. Inde effectum est ut Mars & Neptunus de hac re judicium apud Athenas experirentur, unde locus ubi Judices sederunt Areopagus (nimirum quod Mars ibi causâ vicerit) Judices autem Atheniensium (sc. in causis capitalibus, sive quibus capitis rei aguntur) Areopagitæ appellati.," Haftenus Servius. Igitur hoc acciderit quoad annos Regum Atticorum, tantummodo biennio serius, & quoad Epocham Evangelii annis 24, (intra idem biennium sc. illis supradictis, 26 sitûs regni illorum) citius Chronico Marmoreo quam Eusebiano. Judicium vero de contentione Neptuni & Minervæ super nomine regionis & urbis Athenarum notatur Eusebiano, regni Cecropis anno 23, ac ante Evangelium 1562, quod Marmoreo juxta eundem viginti sex annorum superiorem & antiquiorem situm regni Cecropis, commodissime convenit regni ejus anno 49, biennio ante litem Neptuni & Martis. Verum historiam de illa cæde & lite Apollodorus libro 3. narrat in hanc sententiam, quod Mars Halirrothium Neptuni ex Euryta Nympha, filium deprehensum in violanda pudicitia Alcippæ filiz suæ, neptis autem Cecropis ex ejus filiâ Aglauro, interfecerit. Apollodori testimonium de causâ cædis Halirrothii confirmat Pausanias in Atticis, ita scribens, 'Εστὶ δὲ ἐν αὐτῷ [Ἀσκληπίῳ ἱερῷ] κρήνη παρ' ἧς λέγεται Ποσειδεῶντος παῖδα Ἀλirroθιον Θυγατέρα Ἀρεως Ἀλirroπῶν αἰχμῶναιτα ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἀρεως, καὶ δίκῃς ἐπὶ τῷ φόνῳ γινέσθαι τῶν ὁρίων. Est in Æsculapii æde fons, apud quem aiunt Neptuni filium Halirrothium, quum filiz Martis Alcippæ pudorem violasset, morte multatum esse à Marte, primumque capitis judicium de hac cæde fuisse factum. Posteaque Καθὸ [τῷ Ἀπόλλωνος καὶ Γανὸς ἱερῶν] ὁ Ἀρεως πάγος. 'Εστὶ δὲ Ἀρεως πάγος καλέμενος, ὃ πρῶτον Ἀρης ὄντα ὅσα ἐκείνη καὶ μοι καὶ παῦτα διδήλων ὁ λόγος, ὡς Ἀλirroθιον ἀνέλοι, καὶ ἐφ' ὅτῳ κτείνει. Κριθῆναι καὶ ὕστερον Ὀρέσῳ λέγουσιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῆς μητρός. Juxta Apollinis & Panis ædem est Arius pagus. Dictus autem est Arius pagus, quia primus Ares nempe Mars ibi judicium capitis subiit. Dictum vero mihi superius, ut Halirrothium interfecerit, & quam ob causam. Atque ibidem postea Orestem aiunt subiisse capitis judicium de cæde matris. Porro celebrem fuisse historiam cædis Halirrothii inde liquet, quia Libanius Sophista pro subjecto contrariarum Declamationum, Neptuni sc. accusantis, Martis autem defendentis eam sumsit, Declam. 22, & 23. Itaque æque convenit initio regni Cranai, quod Alcippe Cecropis ex Aglauro filiâ neptis, tunc fere nubilus fuerit, atque antiquiori viginti sex annis situi regni Cecropis, quod Mars tunc ex Aglauro ejusdem filiâ Alcippem jam fere maturam viro suscepit.

Epoch. 4. A. M. C. 2476. ante Evang. 1557. Period. 5. 108.

A quo diluvium tempore Deucalionis evenit, & Deucalion imbres fugit è Lycorea Athenas [veniens & Jovi Phyxio] pro vitâ servatâ, gratulatoria Sacra obtulit, anni MCCLXV, regnante Athenis Cranao.

Diluvium tempore Deucalionis, quando is imbres fugiens, Athenas venit, ibique Jovi Phyxio, id est, fugientium servatori Eucharistica Sacra fecit; quod Chronologica Marmorum Inscriptio refert annis 1265. ante citimam Epocham suam, i. e. 1557. ante Epocham Evangelii, quoad tempus convenit Eusebii Chronico intra biennium aut triennium, exhibenti idem anno 1555. aut 1554. ante Evangelium. Verum in rege Attico sub quo evenerit, est differentia, Eusebio referente ad annum 30 vel 31 regni Cecropis, Marmore autem ad Cranaum regem, regni nimirum ejus annum 4. viz. propemodum eodem discrimine annorum 26 inter utrumque in situ regum Atticorum. Hac autem in re Marmor non modo medium ferire, quod ipsum per se admodum probabile est veritatis Argumentum, sed etiam verum proxime attigisse locupletissimo suffragio, apparet. Medium inquam ferit inter Eusebii Autores referentes illud ad Cecropis regnum, & Autores Pauli Orosii referentes idem ad regnum Amphyctyonis loco paulo superius allegato, ubi scribit in hæc verba, Anno 810 ante Romam Conditam, Amphyctyon Athenis tertius à Cecrope regnavit, cujus temporibus aquarum illuvies majorem partem populorû Thessaliæ absumpsit, paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parnasso, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur. Verum autem proxime attigit Marmoreum Chronicon locupletissimo suffragio & testimonio Marci Terentii Varronis, nempe illius qui seculo Romanorum doctissimo, Doctissimus Romanorum habitus est: adeoque cujus præter ceteram doctrinam, diligentiam & sagacitatem etiam in Chronologicis laudat Censorinus, erudito libello suo de die natali. Hujus vero testimonium profert gravissimus Pater Augustinus Hipponensis Episcopus, in eximio illo suo opere de Civitate Dei, Lib. 18. cap. 10. scribens ita; His temporibus, ut Varro scribit, regnante Atheniensibus Cranao successore Cecropis, ut autem nostri, Eusebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente Diluvium fuit, quod appellatum est Deucalionis, eo quod ipse regnabat in earum terrarum partibus, ubi maxime factum est. Varronis autem sententiam non fuisse eam, ut existimaret diluvium Deucalionium tanto serius contigisse, sed plane eandem ac Chronici Marmorei, Cranaum tanto citius regnare cœpisse, docebimus duplici ipsius Varronis calculo, quorum utrumque attigimus libello nostro de Emenatione Temporum ad annos Mundi 1852. & 1878. Alter est ab initio regni antiquissimi Ogygis, primumque ab eo conditis Thebis Boeotiis: de quibus in proœmio tertii sui libri de re Rustica (nisi me fallit fragilis memoria, quum liber sit domi meæ, ego autem sexaginta fere millibus passuum inde distans) scribit in hæc ferme verba: nempe eo tempore, quando ipse scripsit, vere dici posse, quod Ennius Poeta falso cecinerat de suo

Septingenti sunt paullo plus aut minus anni,

Augusto augurio postquam inclyta condita Roma est.

Atque ad hoc tempus ab eo quo Ogyges ille rex antiquissimus, primum in Græcia Oppidum condidit Boeotias Thebas, fuisse annorum duo millia & centum. Statuit autem Varro Romam conditam circiter medium Olympiadis sextæ, post duos & viginti annos (ut loquitur Velleius) quam prima constituta erat, i. e. annis septingentis octoginta duobus ante Epocham Evangelii. Itaque Thebas Boeotias statuit antiquiores Româ bis septingentis, i. e. mille

mille & quadringentis annis, tanquam conditas annis 2182, ante Evangelii principium, Ogyge tunc iis locis regnante: cujus regni anno 27 circiter annum 2155. ante Evangelium, contigerit Diluvium Græciæ prius, ab ipso dictum Ogygium. Ab eo autem ad posterius dictum Deucalioneum, Caius Julio Solino etiam teste, Polyhistoris cap. 17. statuit idem Varro intercessisse annos sexcentos. Quapropter Varronis sententiâ Deucalioneum diluvium contigit circa annum ante Evangelium 1555, vel tanto tempore citius, quanto Ogyges regnare inceperit, antequam Thebas condere cœpisset, veluti plus minus biennio, quod Marmoreæ Chronologiæ prorsus congruit. Alter Varronis calculus habetur apud Censorinum, cap. 21, quo à priore cataclysmo dicto Ogygio ad Olympiadem 1. colliguntur anni mille & circiter CD: ita enim legendū esse constat, non DC juxta vulgata Exemplaria, inquam mille & quadringenti. Unde iterum deductis sexcentis inter Ogygium & Deucalioneum, relinquitur Deucalioneum contigisse annis ferme octingentis, haud dubie vero propius octingentis, quam septingentis ante Olympicam Epocham. Quocirca deducto Intervallo annorum 804 inter Epochas Evangelii & Olympicam, ab intervallo annorum 1557 inter diluvium Deucalioneum & Evangelii principium juxta Chronicon Marmoreum, relinquitur intervallum annorum omnino 753, inter idem diluvium & primam Olympiadem; quo minus hic Varronis calculus profecto non admittit. Porro Deucalionem Athenis ædificasse Templum Jovi Olympio, ibique mortuum & sepultum esse tradit Pausanias in Atticis.

Epoch. 5. A.M.C. 2483. ante Evang. 1550. Periodi 5. 115.

A quo Amphictyon Deucalionis filius regnavit Thermopylis, & [primates] in vicinia habitantes convocavit, & appellavit Amphictyones, & [Pylaicos conventus instituit, quibus] etiam nunc adhuc sacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII. regnante Athenis Amphictyone.

Amphictyonem Deucalionis filium regnasse Thermopylis, & convocatis finitimis, eorum primores appellasse Amphictyones, & Pylaicum Concilium instituisse, quo ad suum usque seculum sacrificarent Amphictyones, refert Autor Chronici Marmorei annis 1258. ante citimam Epocham, nempe 1550. ante Evangelium, regnante tunc Athenis etiam Amphictyone, nempe anno secundo. Ac sane initia regnorum filiorum Deucalionis maturâ senectute, magnâque autoritate defuncti, confirmant initium regni ipsius Deucalionis, ante annos 52, ejusque diuturnitatem & durationem per tot annos Marmoreo Chronico consignatam. Regni autem Amphictyonis, natu majoris, ut apparet ex Amphictyonum Senatu autoritate ejus instituto, initium confirmatur ex initio regni Hellenis fratris junioris, quo de, insequente Epochâ. Senatus vero Amphictyonum summæ autoritatis in Græcia, eorumque Concilii Pylis five Thermopylis instituti antiquitatem si non testaretur Dionysius Halicarnassensis, libro 4, in Servio Tullio Rege Romanorum, Strabo lib. 8 & 9, Pausanias in Phocicis, Demosthenes oratione *ἐπὶ τῷ Πύλῳ*, Diodorus Siculus libro 16. anno Archontis Athenis Elpini, præcipue vero Archontis Archiæ (ubi Philip-pum Macedonum Regem conscriptum esse in ipsum, eique concessum duplicem calculum, five duplex suffragium narrat, quod prius habuerant Phocenses, ejus jure propter Philomeli sacrilegium exuti & depulsi) alii que; ipsum certe nomen ejus originem satis arguit.

Epoch. 6. A.M.C. 2484. ante Evang. 1549. Periodi 5. 116.

A quo Hellen Deucalionis filius [in Phthiotide] regnavit, & Hellenes appellari sunt, qui prius Græci dicebantur; & Agonem Panathenaicum [instituendum suavit] MCCLVII. regnante Athenis Amphictyone.

Hellenem Deucalionis filium regnavisse in Phthiotide, & ab eo Hellenes appellatos, qui antea dicebantur Græci, eundemque suavisse instituendum Agonem Panathenaicum, quod significatur Chronico Marmoreo, annis 1257. ante citimam Epocham (qui sunt 1549. ante Evangelium) regnante Athenis Amphictyone, sc. anno tertio; utique in Chronico Eusebiano, ab Hellene Deucalionis & Pyrrhæ filio, hi qui prius Græci Hellenes nuncupati sunt, juxta Arnoldi Pontaci Editiōnem annis 1547. ante Evangelium, tantummodo biennio serius: quantulo & quam exigui immo nullius momenti discrimine, in tanta rei antiquitate. At juxta Scaligeranam annis 1548. unico duntaxat anno serius, in notis vero annis 1549. nec unico quidem: verum ad Cecropis annum 35, 15 ante finem, utpote siti annis 26 inferius in hoc quam in illo. De hoc Hellene Deucalionis filio, & Hellenibus ab eo appellatis in Phthiotide regione Thucydides in historiæ suæ proœmio ita scribit, Δοκῆ δὲ μοι-- περὶ Ἑλλήνων τῆ Δουχαλίων καὶ πάνυ ἐδὲ εἶναι ἡ δῆκλῆσις αὐτῇ [τῇ Ἑλλάδος] καὶ εἶναι τὴν ἄλλα πὶ καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπὶ πλεῖστον, ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐκωνυμίαν παράχεται. Item, Ὅμηρος-- πολλὰ ὕμνοι ἐπὶ καὶ τῇ Τρωϊκῶν ἡρώδῃ, ὑδάμυ τὴν εὐμπαγίας ὠνόμασεν [Ἑλλῶας] ὑδὲ ἄλλες ἢ τὴν μετ' Ἀχαιῶν ἐκ τῆ Φθιώτιδος. Latine ita, Videtur vero mihi, ante Hellenem Deucalionis filium, nondum fuisse appellatio hæc [Helladis] sed secundum gentes tum alias, tum præcipue Pelasgicam à se denominationem habuisse, sc. qui postea uno nomine dicti sunt Hellenes. Quinetiam Homerus, qui vel Trojano bello multo posteriore extiterit, nusquam universos nominavit Hellenes, sed solummodo eos qui cum Achille duce è Phthiotide ad bellum Trojanum profecti sunt. Aristoteles autem sub finem libri primi Meteorologicorum, loquens de diluvio Deucalioneo, Περι τῆ Ἑλληνικῆς, inquit, ἐξήμετο μέγιστα πόποι, καὶ τότε περὶ τῆ Ἑλλάδος καὶ ἀρχαίων. Αὐτὴ δ' ἐστὶν ἡ περὶ Δωδωνίου καὶ τῆ Ἀχελώϊον ὥπεν γὰρ οἱ Σεμνοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλέμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ Ἑλλῶες; Latine, Factum est præcipue circa regionem Hellenicam, & hujus regionis, circa Helladem antiquam. Ea autem est circa Dodonem & Acheloum Fluvium: ibi enim habitabant Selli, & qui appellati sunt tunc Græci nunc autem Hellenes. Etenim vero in Dicæarchi fragmentis ad Theophrastum, editis cum aliis Græcorum Geographorum fragmentis, Augustæ, anno vulgari 1600. in quo legitur ita, Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ἦτο ποτὶ πόλιν ἀφ' Ἑλλῶν τῆ Αἰόλου ἐκλήθη καὶ ἐκλήθη, τῆς νῦν Θείταλων ἔστι χώρας, ἀνὰ μέσον Φαρσάλου καὶ καίμενη, καὶ τῆς τῶν Μελιταίων πόλεως. Pauloque post citatur versus Homericus, Μυρμιδόνες τὴν χαλδόντο καὶ Ἑλλῶες καὶ Ἀχαιοί. adjuncta hæc Interpretatione, Μυρμιδόνες ὑδὲ λέγων εἶναι τὴν περὶ τῆ Θείταλιαν Φθίαν κατοικούντας, Ἑλλῶας τὴν τὴν μικρὴν περὶ τὴν ῥηδέντας. Itemque post, Ἐστὶν ἔν τῇ Ἑλλάς ὑφ' Ἑλλήνων ὀνομασθῆναι πόλιν πὶ καὶ χώρας. Latine; Hellas antiquitus cum esset Civitas, ab Æolo filio Hellenis nominata conditaque fuit, in Thessaliæ regione sita, inter Pharsalum & Meliteorum civitatem-- Quocirca Poeta ait. Myrmidones dicti sunt Hellenesque & Achæi, Myrmidones appellans eos qui circa Thessaliam Phthiam incoluerunt, Hellenes vero paulo antea dictos. --Hellas igitur ab Hellene habitata est & Civitas & Regio. Fortasse vero post μικρὴν περὶ τὴν ῥηδέντας, deest Γραικοί, paulo

paulo antea dictos Græcos. Siquidem secundum Aristotelem etiam Plinius significat prius dictos Græcos qui postea Hellenes, Lib. 4. cap. 7. ita scribens, "Illam partem Theſſaliæ cognominatam Græciam à Græco Rege ibi genito, & Helladæ, atque Hellenes ab Helleni item Rege, hos eosdem, viz. qui prius Græci.", Atque eidem ſententiæ accedit Apollodorus, qui Hellenis filios tres recensens, Dorum, Xuthum, & Æolum, ſubjungit, 'Αὐτὸς μὲν ἀπ' αὐτῶν τὴν χαλκιδόνος Γραῖκὴν περισηρόδουσαν Ἑλλήνας. Ipſe quidem Hellen à ſe, qui dicti fuerant Græci agnominavit Hellenes. Ubi animadverſione dignum, omnium trium Hellenis filiorum, atque etiam nepotis è Xutho filio Ionis, nomina videri Hebraicæ originis. Dorus enim Hebraice fuerit דור, Xuthus חוּת, Æolus ἄιολος, & Ion manifeſte ἰων. Atque iidem fuerunt Autores trium præcipuarum Dialectorum linguæ Græcæ, nempe Doricæ, Æolicæ & Ionicæ, præter communem omnibus Helleniſmum, à quo quarta Dialectus Attica, ab Atthide Cranai filiâ, Hellenis etiam tempore orta, quam minimum differebat. Pausanias vero ſcribit, Amphictyonem Athenienſem, quum ductâ Cranai filiâ Atthide in uxorem, à qua regio dicta Attica, eum nihilominus regno expulſiſſet, ipſum poſtea regno privatum eſſe ab Erichthonio: quem Apollodorus Lib. 3. è Cranæ Atthidis filiâ, natum eſſe refert. Græci vero filius Theſſalus, Theſſaliæ rex in Chronico Eusebiano ſtatuitur annis 270 ante Hellenem circiter annum 1820. ante Evangelium. Ceterum duos fratres Deucalionidas, Hellenem cum fratre Amphictyone, ſuaſiſſe Erichthonio regi Athenienſium hoſpiti ſuo, ut Panathenaicum certamen inſtitueret, colligimus paulo poſt in regno Erichthonii.

Epoch. 7. A.M.C.2486. ante Evang. 1547. Period. 5. 118.

A quo Cadmus Agenoris filius Thebas advenit [et condidit Cadmeam, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone.

Cadmm Agenoris filium advenſiſſe Thebas, ibique condidiſſe Cadmeam arcem in Marmore notatur annis 1255. ante Epocham, i. e. anno ante Evangelium 1547. regnante Athenis Amphictyone, anno ſc. 5. Eusebius vero in Chronico Cadmi adventum Thebas ſtatuit, annis ferme nonaginta poſtea plerique aliis aſtipulantibus. Haud tamen propterea error temere imputandus fuerit Marmoreo Chronico. Siquidem Cadmus poſt adventum Thebas, uxorem accepit Harmoniam Martis & Veneris filiam, ex qua numeroſam prolem ſuſcepit, magnæque felicitate diu floruit, antequam in calamitatem recideret, quemadmodum canit Poeta Ovidius.

Jam ſtabant Thebæ; poterat jam Cadme videri
Exilio felix; ſoceri tibi Marſque Venusque
Contigerant: huc adde genus de Coniuge tanta,
Tot natos nataſque, & pignora chara Nepotes:
Hos quoque jam Juvenes.

Quandoquidem igitur Alcippe ab Halirrhothio violata, & Harmonia Cadmo in uxorem tradita, eodem patre Marte (adhuc ſc. terreſtri Heroe, nondum cœlicola in divorum numerum relato, aut per vicarium adulterum rem gerente in terra) prognatæ fuerint: certe Cadmus videtur advenſiſſe Thebas, circiter hoc idem tempus. Quod ex ætate Dionyſii Nepotis Cadmi è filia Semela paulo poſt confirmabitur.

Epoch.

Epoch. 8. A.M.C. 2489. ante Evang. 1544. Period. 5. 121.

*A quo Eurotas & Lacedæmon in Laco]nicâ regnarunt, anni
MCCLII. regnante Athenis Amphictyone.*

Epochâ proxime sequente in Chronico Marmoreo, quidam, quorum nomina oblitterata sunt, dicuntur regnasse in regione, cujus etiam terminatio sola --*νικη*--nicâ superstes est, ante citimam annis 1252. id est, anno ante Evangelium 1544. regnante Athenis Amphictyone, nimirum anno 8. Eos autem (quemadmodum dudum ratus sum) fuisse Eurotam & Lacedæmonem Eurotæ fratrem uterinum juxta nonnullos, generum vero juxta alios, utpote Apollodorum lib. 3. ac Pausaniam initio Laconicorum, qui secundum Lelegem & Myletem obsoletæ antiquitatis, veluti secundum Actæum Cecrops in Attica memorantur primi regnasse in Laconicâ, à quorum altero fluvius, altero urbs nomen accepit, satis probabili argumento fuerit, quod in Chronico Eusebiano legitur Lacedæmon condita à Lacedæmone Semeles filio, anno primo Regis Atheniensium Erichthonii; id est, tantummodo triennio post octavum annum Amphictyonis, verum anno ante Evangelium 1515. utique eodem duntaxat triennio superante solenne illud discrimen annorum 26 inter utrumque in situ regum Atticorum.

Epoch. 9. A.M.C. 2494. ante Evang. 1539. Periodi 5. 126.

*A quo Navis--- ex Ægypto in Helladem appulit, quæ appellata est
pentecontoros, & Danai filia--- & Helice, & Archedice, sorte
lectæ ab aliis--- & sacrificabant super littus--- in Lindo Rho-
diâ urbe, anni MCCXLVII. regnante---*

Danai cum quinquaginta filiabus, navi quæ dicta est Pentecontoros, nempe quinquaginta-remis, ex Ægypto appulsum in Helladem, refert Chronicon Marmoreum, annis 1247. ante citimam Epocham, anno 1539. ante Evangelium, regnante eo Athenis, cujus nomen quoque oblitteratum est, verum ut apparet, post decennium regni Amphictyonis Erichthonio, & quidem anno tertio. Eusebianum vero ponit annum quintum & postremum regni Armei sive Danai in Ægypto, quem Josephus, & Manethone, & Apione Ægyptiacis Historicis refert regnasse ibi præcise annos 4 & mensem 1) anno quarto regni Erichthonii, ac 1512. ante principium Evangelii. Quocirca convenit Danaum circa finem ejusdem anni quinti ab initio regni sui in Ægypto, appulisse in Helladem, annis omnino 27 citius quam statuit Eusebius: quorum unus tantummodo imputandus fuerit annis regum Atticorum, reliqui autem 26, inferiori eorum situi in Chronico Eusebiano, quam in Marmoreo. Orosius hoc refert annis 12 citius, utpote 775 ante Romam conditam, id est, 1551. ante Evangelium.

Epoch:

Epoch. 10. A.M.C. 2499. ante Evang. 1534. Period. 5. 131.

*A quo Eri]chthonius Panathenæis primo celebrandis currum junxit;
& Agonem edidit, & Athenienses---: Sacra d]eorum matris in
Cybelis instituta sunt: & Hyagnis Phryx tibia primus invenit;
&---[harmoniam d]ictam, juxta Phrygium modum primus ti-
biis cecinit, & alios nomos sive Harmonices leges aut modos Ma-
tris [deum] Bacchi, Panis, &---; anni MCCXLII. regnante
Athenis Erichthonio, qui currum junxit.*

Erichthonium Atheniensium regem Panathenæis primo celebrandis, junxisse equos currui & Agonem edidisse, & Sacra Matris Deorum in Cybelis Institu-
ta, atque Hyagnem Phrygem tiliarum primum Inventorem, & Harmoniæ dictæ juxta Phrygium modum, peculiare nomos sive Harmonices leges & modos peragendis Sacris Matris Deum Dionysii & Panis, accommodasse statuit Chronicon Marmoreum ante citatam Epocham annis 1242. anno ante Evan-
gelium, 1534. eodem Erichthonio regnante, sc. anno 8. Nolo ego hic me immiscere disputationi de prima quadrigarum Inventionem, ludorumve Pana-
thenaicorum aut aliorum celebratione, vel de distinctis Harmonices nomis sive legibus & modis: de quibus fuse & erudite Seldenus noster ad hunc lo-
cum: neque animus est immittere falcem in alienam messem, sed propositum solummodo urgere, quod erat ostendere veritatem sive probabilitatem Chro-
nologicam Chronici Marmorei, idque ad confirmandum & illustrandum tempus Mortis Darii Hystaspidae, à me dudum libello de Emendatione tem-
porum restitutum, ac nuper redivi hujus Chronici calculo, haud mediocri nostro solatio, inter tantum à lividis Momis contemptum, & vituperationem studiorum ac laborum nostrorum per Dei gratiam comprobatum. Eri-
chthonium primum quadrigam junxisse in Græcia, quum antea esset apud alias nationes, quod annotatur in Chronico Eusebiano, è suo loco plura non ca-
piente luxatum significat Arnoldus Pontacus: atque in aliis exemplaribus positum ad Erichthonii annum 17, in aliis vero ad 13, quæ Scaliger in sua Editione secutus est. Itaque haud injuriâ utriusque generis exemplaria cor-
rigantur Marmorea Inscriptione, quæ licet annum regni Erichthonii non assignet, tamen per annum Epochæ suæ assignatum satis aperte significat Scaligerano situi adhuc deesse quinquennium ad annum regis Artici, & ex conse-
quenti viginti sex annos plures, omnino autem 31, ad verum situm ante E-
pocham Evangelii. Ad alteram vero partem ejusdem Periochæ quod attinet, quæ Hyagnis Phryx dicitur invenisse Musicos modos aptatos Sacris solenniis Cybeles Deorum matris tum primum institutis, item Dionysii sive Bacchi, Panis, &c. tametsi non est rationi consentaneum intelligere ita quasi Phrygius ille Harmostes omnes hos modos Harmonicos simul invenerit, aut primis illis Cybeles Sacris singulos tibiis cecinerit, tamen oportet haud aliter accipere quam eum, quum primos inventos ejusdem Cybeles Sacris, sive Festo ceci-
nisset, (enimvero ita accipio quasi non modo eodem tempore, sed etiam eo-
dem loco primum Artis suæ specimèn ediderit) deinceps invenisse, ac eorun-
dem aut aliorum similium Sacrorum & Festorum solennium celebritate ceci-
nisset, tum alios nomos, tum etiam Dionysii, quando nimirum hujus Sacra dicta Dionysiaca sive Orgia primum instituta & celebrata sunt, eodem Eri-
chthonio adhuc regnante. Atqui in Chronico Eusebiano, Dionysius, qui La-
tine Liber Pater, natus ex Semele fertur annis ferme 120 postea. Hinc itaq;
Dionysii Semeles filii, & ex antecedente avi ejus materni Cadmi patris Seme-
les, seculum, quod supra recepinus, diligentius investigandum, & confir-
mandum

mandum nobis est. Enimvero in Eusebii Chronico supra ad postremum annum Cecropis ex editione Arnoldi Pontaci, ac 1535. ante Evangelium, legitur, Vitis inventa à Dionysio, sed non Semeles filio : quæ postrema verba videntur addita sub eorum personâ qui opinati Dionysium Semeles filium multis annis, adeoque aliquot seculis juniorem, negare tamen non possent, Vitem sive Vitis culturam apud Græcos hoc seculo inventam esse, idque à Dionysio quodam, quicumque ille fuerit. Atqui Græca Eusebii ad eundem locum spectantia sunt, Ἀμπέλεια ὑπὸ Διονυσίου ἐγνωρίσθη τῷ ἐν Σεμέλῃ, Vitis cultura nota facta est à Dionysio illo Semeles filio, nimirum Cadmi è Semele filiâ Nepote. Ecquem enim alium quam Bacchum, illum inquam ipsum Semeles filium, vini inventorem agnovit Græca Antiquitas ? Ut merito annotet Scaliger, Augustinum Lib. 8. cap. 12. (Operis de Civitate Dei) hunc Eusebii locum habuisse in animo, quum scriberet, His temporibus Dionysium, qui etiam Liber Pater dictus est, & post mortem ejus Deus habitus, Vitem ferunt ostendisse in Attica terra hospiti suo. Quid ? quod ferme quadraginta annis postea etiam in Eusebii Chronico legitur, Dionysius Nysam in India condidit, & à suo nomine eam sic appellavit. Quæ verba etiamsi amovenda censeat Arnoldus Pontacus in Notis, sicut proxime præcedentia, quod iterum occurrant plus minus centum annis postea, quo minus tamen expungeret, prohibuerunt eum nonnulli manuscripti libri, ac præterea editi omnes : ideoque inquit, quum eorum lectio recepta sit, nefas nos ea rejicere. Atqui Scaligero postea nulla religio fuit, in sua editione silentio prætermittere, ne uno quidem verbo ratione omissionis reddita. Unde quâ integritate ac quam sincero ac sano judicio in ea se gesserit, apparet. Incidit hic Nysæ Conditus in annum ante Evangelium 1494, Erichthonii vero Regis Athenarum annum 22, juxta Eusebium. Verum retentis utrobique iisdem annis Epochæ Eusebianæ ante Evangelium, propter antiquiorem annis 26 situm regum Atticorum in Chronico Marmoreo, Culturæ vitis inventio contigerit septimo anno Erichthonii anno proxime præcedente prima ejus Panathenaica, Nysæ autem Conditus ejusdem anno 48. Quod si hoc pacto Vitis Inventio juxta situm ejus in Chronico Eusebii videatur propius accedere ad Cadmi adventum Thebas, longiusque antecedere Nysæ conditum quam par est : possit haud improbabiler differri decennio ad primum annum Amphictyonis juxta Eusebium, juxta Marmora vero Erichthonii annum 17, at ante Evangelium 1525. Ad quem annum in Eusebii Chronico annotatur, Dionysium quamquam non Semeles filium sed Deucalionis (opinione sc. eorum qui Semeles filium Cadmi nepotem multo juniorem autumarunt) quum in Atticam pervenisset, hospitio acceptum à Semacho, filiæ ejus caprinam pellem largitum esse. Sed nimirum hic diligenter attendendum ista Latina longe alium præ se ferre sensum, quam habent Eusebii Græca, viz. hæc, Κατὰ Ἀμφικτύονα τὸν Δευκαλίωνα ὅν πνευφασὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ἐπαξεν αὐτῷ Σημάχῳ. Latine, Tempore Amphictyonis filii Deucalionis quidam aiunt Dionysium advenientem in terram Atticam, hospitio acceptum esse à Semacho, & τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, ejusque filiam caprinâ pelle donasse. ἑτέρῳ δ' ἦν τῷ ἐν Σεμέλῃ ὄντι. Hic vero Dionysius alius erat à Semelæ filio. Quocirca cujuscunque filius hic Dionysius fuerit, neutiquam istic dicitur fuisse filius Deucalionis, sed tantum temporibus Amphictyonis filii Deucalionis in Atticam advenisse. Neque vero hic Amphictyon Deucalionis filius fuit tunc rex Atticæ, ut colligit Scaliger ex Apollodoro in notis ad hunc locum : neque enim hoc affirmat Apollodorus verbis ab eo citatis, nempe his, Κραναὸν δ' ὁ βασιλεὺς Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε, τῷ τῷ μὲν ἑνὶ Δευκαλίονα ἔνιοι δ' αὐτοχθόνος λέγουσι. Cranaum vero ejiciens Amphictyon, regno potitus est. Hunc quidam dicunt fuisse filium Deucalionis, alii vero Autochthonis sive Indigenæ cujuscunque. Quinimo hoc præstantissimum Chronicon Marmoreum docet nos Amphictyonem Deucalionis filium regnâsse Thermopylis, magnaue autori-

tate Amphictyonum Senatum & Pylaicum Concilium instituisse, & Sacra ordinasse, eodem tempore quo Hellen ejus frater regnabat in Phthiotide Thesſalix, atque Amphictyon alius, qui ejecerat Cranaum Athenis. Ad ipsum vero Dionysium quod attinet, si paulo diligentius attendisset Scaliger, quæ è Pausania & Stephano de eo, eodem loco ipse citat, haud puto expunxisset è Chronico Eusebii periocham de Nyſa ab eo condita, haud ita multo post. Pausaniæ in Atticis verba sunt, Μετὰ δὲ τὸ τῷ Διονύσῳ πέμπος ἔστιν οἰκημα ἀγαλλόμεναι πῶς ἐκ πολλῶ βασιλῆος Ἀθηναίων Ἀμφικτύων ἄλλος πρὸς θεοῖς ἐστὼν καὶ Διόνυσον. Post lucum est ædes, in qua statua quædam lutea, Amphictyon Atheniensium rex epulo excipiens tum alios deos, tum Dionysium. Stephani vero de Semacho & Semachidis verba habentur hujusmodi : Σημαχίδα δῆμος Ἀττικὸς ἀπὸ Σημαχῆ, καὶ τὰς θυγατέρας ἐπεξενώθη Διόνυσος, ἀφ' ὧν αἱ ἱερεῖαι αὐτῆς. ἔστι δὲ ἡ Ἀνποχίδα φυλῆς. Semachidæ sunt gens Attica, à Semacho, à cujus nimirum filiabus hospitio exceptus est Dionysius : è quibus proinde Sacerdotes ei institutæ sunt. Est autem ea gens sive natio è tribu Antiochide. Donatione autem sive traditione νεβρίδα caprinæ pellis, ait Scaliger Dionysium docuisse illas Semachidas mysteria & πελάς, scilicet initiationes sive Sacra, nimirum Orgya sua. Idcirco, inquit, filix Semachi fuerunt ab eo tempore Sacerdotes Bacchi, ut apud Stephanum, καὶ ἀνεβρίζοντο τῷ Διονύσῳ Sacra ministrabant Dionysio. Ecquis jam alius, vel ipso Scaligero judice, hic fuerit Dionysius, quam Bacchus ille Semeles filius, cujus famosissima Orgya festaq; solennia Dionysia dicta, celebrabantur Athenis, Thebis, & alibi? Quamquam quod de Amphictyone rege Atheniensium epulato Dionysium legitur apud Pausaniam, videtur rectius convenire vel Erichthonio, qui Amphictyonem regno ejecerit, perinde ut Amphictyon Cranaum, vel certe Amphictyoni Deucalionis filio regi Pylarum, Erichthonii Confœderato, Athenas ad eum veniente, quemadmodum venerat Pater ejus Deucalion ad Cranaum: tum ad redintegrandum fœdera cum ipso, tum ad renovandum patris sui Sacra gratulatoria sive Eucharistica, quibus nimirum sacrificiis haud inepte dictus fuerit epulatus esse tum alios Deos, tum ipsum Dionysium: idque forte uno aut altero decennio postea, viz. circitur annum 27, aut 37 regni Erichthonii: siquidem ab Amphictyone Atheniensium Epulum sive Sacrificium diis oblatum Athenis, videatur vix notatu dignum, utpote quotidie solitum. Nec alia probabilior occurrit ratio, cur expresse notetur Dionysium temporibus Amphictyonis filii Deucalionis venisse Athenas, quam quod idem Amphictyon aliquando eodem veniens, illum cum ceteris diis Atheniensium ibidem epulatus fuerit. Atq; hoc fit eo verisimilius, quia etiam Erichthonius ante regnandum proficisceretur in Scythiam, ut Hyginus refert capite 274, ubi quadrigam jungeredidicerit, indeq; domum reverteretur, videtur hospitio exceptus esse ab Amphictyone & Hellene Deucalionis filiis: quando Hellen Agonem Panathenæicum instituendum ei suaserit, quemadmodum superius significatur Chronico Marmoreo: & quorum utriusq; tum consiliis tum auxiliis, ad ejiciendum regno Atticum Amphictyonem usus sit. Quinetiam Marmoream Chronologiam sæculi Cadmi, ejusque ex Semele filia Nepotis Dionysii sive Bacchi, quantumlibet refragante Chronico Eusebiano, & differente ad centum fere annos, liquido confirmat Herodotus Historiæ Græcæ pater: itemq; Diodorus Siculus. Apud Herodotum enim Euterpe sive libro secundo, de Dionysii filii Semeles, & Herculis filii Alcmenes, & Panis filii Penelopes, sæculis legitur ita, Διονύσῳ μὲν νῦν πρὸς ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου λεγόμενης γένεσθαι καὶ ἑξακῆσθαι ἔτεα καὶ χίλια μέγιστα ἔστι ἐς ἐμὲ. Ἡρακλεῖ δὲ πρὸς ἑξ Ἀλκμήνης καὶ ἐνακῆσθαι. Πανὶ δὲ πρὸς ἐκ Πηνελόπης, καὶ ὀκτακῆσθαι μέγιστα ἐς ἐμὲ. “ A Dionysio quidem certe, qui ex Semele filia Cadmi genitus fertur, ad meam ætatem sunt anni fere mille & sexcenti. Ab Hercule vero Alcmenæ filio ferme nongenti. A Pane autem filio Penelopes ---οἰκῆσθαι fere ad me anni. Ubi nullum est dubium quin pro ἑξακῆσθαι, legendum sit ἐξήκοντα, pro sexcenti, inquam, sexaginta. Siquidem

Dd

Herodotum

Herodotum censuisse Bacchum annis paulo plus centum & sexaginta antiquiorem Hercule filio Alcmenæ, colligere licet ex eo quod superius eodem libro refert Thasum conditam, inque ea Templum Herculi Thasio sive Tyrio, à Phœnicibus, qui ad investigandum Europam navigarunt, (viz. Thaso, cujus iterum meminit libro sexto, aliisque Cadmi comitibus) quinque ætatibus virorum prius quam Hercules Amphitryonis filius in Græcia existeret, & libro quarto, refert Theram, quartum à Polynice, obtinuisse insulam à se ita nominatam, hominum ætatibus octo postquam Cadmus Europam quaritans, eoque appellens ipsam Membliari cognato & comiti suo incolendam concesserat. Ac sane in confesso est, Polynicem patrem Therсандρι, avum Τισαμενι, proavum Αυτεσιονις, abavum Theræ, fuisse filium Oedipi, Nepotem Laii, pronepotem Labdaci, abnepotem Polydori, Cadmi filii sero geniti: quo adhuc minorennē Pentheus rector Thebarum à Cadmo avo surrogatus (uti refert Apollodorus libro 3.) à matre Agave, utique Cadmi filia Echioni sparto nupta, aliisque Moenadibus ejus Comitibus Bacchi furore percitis discerptus est. Fuisse vero Polydorum Cadmi sero genitum apparet ex eo, quod Nycteidem filiam Nyctei, filii Cthonii alterius è Sparti Cadmi aulicis uxorem duxerit, uti refert Apollodorus eodem libro. Itaque constat Herodotum censuisse ætates ferme quinque inter Bacchum sive Dionysium Semeles & Herculem Alcmenæ filios: qui sunt juxta ejusdem calculum sub initium Sermonis, de Dionysio Hercule & Pane, ascribentis ternas ætates centenis annis, centum & sexaginta propemodum anni. Scripsit autem Herodotus Historiam suam circa initium Belli Peloponnesiaci, factum Platæarum occupatione à Thebanis duce Eurymacho, cujus meminit libro 7: atque Atticæ populatione à Lacedæmoniis, exceptâ tamen Deceleâ, uti refert libro 9: quum libro 7. etiam mentionem faciat legatorum Lacedæmoniorum, Nicolai filii Bulis, & Aneristi filii Sperthiei, unaque Corinthii Aristæ filii Adimanti proficiscentium ad Imperatorem Persicum, proditorum à Sitalce Thraciæ rege, & necatorum ab Atheniensibus; quod Thucydides libro 2. scribit factum secundâ æstate Belli, id est, sine anni secundi Olympiadis 87: annus vero secundus Olympiadis 87 erat 167 ante citimam Epocham Chronici Marmorei, & 459 ante Evangelii. Quibus si addantur 900 referent nos ad annum 1067 ante Marmoream Epocham, ac 1359 ante Evangelium, atque annum 3 regni Pandionis secundi Athenis, quo Hercules natus sit; ita ut annus regni Ægei 34, quo in Chronico Eusebiano legitur consummasse Certamina, fuerit annus 57 ætatis ejus. Eidem autem tempori Herodoti ætatis additi 1060 anni, referunt ad 1227 annum ante citimam Epocham Marmorum, ac 1519 ante Evangelium, atque 23 annum regni Erichthonii, quo natus fuerit Bacchus Semeles filius, anno 28 ante regni ejus finem, 38 post Cadmi adventum Thebas, ac 91 ab initio regni Cecropis primi Athenis, juxta Chronicon Marmoreum, calculo Herodoteo ita à nobis juxta manifestam ipsius mentem correcto, adeo quasi ad amussim congruum. Forsitan vero rotundo numero annorum 900, quo exponitur natale Herculis, minuendi fuerint 20, aut præter-propter, ut consummatio Certaminum ejus, vel saltem ipsius Agon Olympicus evenerit decimo anno regni Thesei, quemadmodum dubiâ illâ Epochâ ejusdem anni, mutilis Marmoribus innuitur.

Porro Diodorus Siculus lib. 9. recensens varios Thebarum casus à Cadmi Instauratione ad postremam earum restaurationem à Cassandro, clare significat Cadmum eo advenisse paulo post diluvium Deucalionicum; unde consequitur congrua Antiquitas Dionysii sive Bacchi Nepotis ejus. Ita enim scribit, Μετὰ γὰρ τὸ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν, Κάδμος κτίσας τὴν αὐτῆς περιουσίαν κατέμεινεν, συνήλθεν ἐπ' αὐτὴν λαὸς, ὅστινες μὴ Σπαρτὸν περιεγύροισαν, ἀλλὰ τὸ πανταχόθεν συναχθῆναι. πῆρες δὲ Θηβαίων, ἀλλὰ τὸ τ' ἀρχαῖον ἐκ τῆς περιουσίας πόλεως ὄντα, ἀλλὰ τὸ κατακλυσμὸν ἐκπεσόντων ἀνασπαρῆσαι. "Post Deucalionis diluvium Cadmo condente denominatam à se Cadmeam, confluit eo populus, quem alii nominarunt Spartum, quod undique congregatus esset & alii Thebigenam, quod prius Thebis genitus per diluvium exactus & dispersus esset."

effet. Iraque Diodorus eosdem Thebanos, qui diluvio Deucalioneo dispersi erant, Cadmi adventu Thebas reversos significat: quod intra decennium contigisse verisimillimum est. Quod autem paulo post refert, Thebanos dum fortissimi suorum aberant ad obsidionem Trojæ, ejectos à Pelasgis, ac deinde variis casibus conflictatos, vix demum post quartam ætatem, juxta proditum de Corvis Oraculum, reversos Thebas incoluisse ad annos ferme octingentos, donec ab Alexandro Magno exciderentur; quas, libro 17 refert excisas ab Alexandro, anno regni ejus primo, Olympiadis III. secundo, Archonte Athenis Euæneto. Erat hic annus Olympiadicus III. ante citi-
mam Epocham Marmorum Chronologicorum, ac 403 ante Evangelium, quibus additi octingenti referunt ad 911 ante illam, ac 1203 ante hoc, atq; 33, cumque postremum Demophoontis regis Athenarum: vel numero rotundo diminuto annis 40, ad annum 871 Marmoreum, 1163 Evangelicum, ac 19 annum Melanthi regis Athenis. Inde vero quatuor generationibus imputatus annorum tantummodo centenarius, refert ad annum Marmoreum 971, ac Evangelicum 1263: quo pacto hic Diodori calculus statuerit Trojæ obsidionem annis 17 etiam antiquiorem quam Chronicon Marmoreum: quod obiter observatu dignum censui.

Porro autem Bacchum fuisse ætate supparem Cybelæ sive Rheæ, ejusque exiguo admodum temporis intervallo post hujus Sacra instituta esse, ita ut idem Hyagnis utrisque solennes Harmonicæ modos adaptare potuerit, intelligere licet ex eo, quod Apollodorus libro memorato Dionysium Semeles filium, post vitem inventam, ad Cybelam Phrygiæ urbem profectum, atque ibi expiatum à Rheæ, & Cybeliis Ceremoniis initiatum, stolæque ab eadem donatum, ad Indos contendisse; & postquam Indiâ peragrata Thebas repedasset, Pentheum ab Agave matre aliisque Mimallonidis, Bacchico tanquam divino furore percitis, membratim dilaniatum fuisse scribit. Bacchum vero ex India reducem absoluto triennio, ideoque ejus Sacra instituta fuisse tritærica refert Diodorus Siculus, initio libri quarti.

Ceterum quod ad Panem attinet, cujus item perinde à Cybeles & Dionysii Sacris Hyagnidem adaptasse modos Musicos significat Chronicon Marmoreum, satis manifeste innuit Herodotus loco memorato, alios ejus quoque nominis fuisse ante illum Penelopes filium. Pausanias autem libro 8. inscripto Arcadicis, passim celebrat Panem Deum Arcadiæ Indigenam, ibique habitum inter potentissimos Deorum: qui etiam antiquitus oracula edere diceretur; adeoque habuisse Oraculorum suorum Prophetam sive Interpretem Erato Nympham, nuptam Arcadi Nepoti Lycaonis ex unica filia Callisto, & successori, post Nyctimum natu maximum sex & vigin ti filiorum Lycaonis, in regno Arcadiæ, Lycaonis inquam, cui eandem ætatem ac Cecropi, nimirum ejus nominis primo regi Atheniensium, initio libri, ascribit. Unde apparet, Pani perinde ac Dionysio sive Baccho, regnante Athenis Erichthonio, Sacra tanquam Diis fieri cœpta, perquam congruè Chronologicæ Marmorum Inscriptioni,

Epoch. 11. A.M.C. 2549. ante Evang. 1484. Period. 5. 181.

A quo Minos primus regnavit, ---L[yct]iam instauravit: & ferrum inventum est in Idæ, inventoribus Idæis Dactylis, Kelmi, &---: regnante Athenis Pandione.

Minoem priorem ejus nominis Regem Cretæ, urbem Minoam Lyctiam (ita equidem legendum existimaverim) habitavisse, & ferrum inventum esse in Idæ monte, inventoribus Idæis Dactylis Kelmi & fociis, innuitur mutilis

Marmoribus, oblitterato anno, relictoque solum seculi Indice, videlicet regnante Athenis Pandione. Primum istuc laudem meretur Autor Chronici Marmorei, quatenus duos Minoes Reges Cretæ clare distinguit: hunc inquam antiquiorem, & alterum juniorem, hujus & uxoris Itónis filiz Lyctii & Lycasto filio nepotem, ut intelligere licet è Diodoro Siculo libro 4: quorum gesta vulgo confunduntur. Hic quidem prior in Chronico Eusebiano, Asterio Cretæ Rege & Europâ Phœnicis filiâ natus ante annos ferme 40, regnat in Creta, anno 30 Pandionis eo nomine prioris Atheniensium regis, qui fuit juxta Chronicon Marmoreum annus 1170 ante Citimam ejus Epocham, ac 1462 ante Evangelium. Urbem autem quam à Minoe illo ædificatam & habitatam innunt Marmorum fragmina, probabile est intelligendam Minoam Lyctiam, sive Minoam Lyctiorum, à se & uxoris patre Lyctio pariter denominatam: utpote quam fuisse præcipuam trium urbium in tribus Insulæ æqualiter divisæ partibus ædificatarum, quarum aliz duæ fuerint Kaos-fus & Phæstus, significat Strabo libro 10, si modo recte ego rem in adversaria mea retuli.

Recte vero constitutum esse tempus regni hujus Minois, confirmat altera Epochæ periocha de ferro invento ab Idæis Dactylis. Namque antiquus Chronographus apud Clementem Alexandrinum primo Strom. statuit ab Idæ montis incendio & ferro invento ab Idæis Dactylis ejus Incendii occasione, ad primam Iphiti Olympiadem annos 664, atqui Eusebius in Chronico 642, noster vero calculus 658, utrumque illorum intercedens, sed multo propius ad antiquiorem & verisimiliorem accedens. Horum autem Idæorum Dactylorum cum alii multi meminerunt, tum etiam Strabo eodem libro 10, agens de Curetibus, tum Cretensibus, tum Ætolis, tum Phrygiis, inter aliz his verbis utens, *Δακτύλοι δ' Ἰδαίαι φασὶ πρὶς πικλῆσιν τῶν πρώτων οὐκίτρων τὴν Ἰδῶν ὑπερβαίνειν* — *Διὰ φόρον δὲ τῆς τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐξ Ἰδῶν ἡρώωντος ἐν Σαλαμῖνον ὀνομαζούσιν, καὶ Δαρμναμένεια, καὶ Ἡρακλῆα, καὶ Ἀκμωνα*. tum etiam Diodorus Siculus libro 13, ubi de Creta, tum denique Autor Phoronidis apud Apollonii Argonauticorum Poetæ Scholiastem, ita canens— *Ἐνδα γῆρας*

Ἰδαῖοι Φρύγας ἄνδρες ὀρέσσεα οἶκ' ἔτασαν,

Κέλμυ, Δαρμναμένους τε ἱμεγᾶς, καὶ ὑπερβί. Ὁ. Ἀκμων, &c.

Herculis autem tanquam unius ex Idæis Dactylis diversi ab Hercule Alcmenes filio, utpote antiquioris illo, meminerat Strabo antea quoque libro 8, agnoscens nonnullos illum primum Olympiorum Autorem dicere, quo de ipse quidem dubitat, Pausanias vero Eliacis id confidenter asserit his verbis, *Ἡρακλῆς ἐν περὶ σέσι τῆς Ἰδαίης δόξα, πόντι ἀγῶνα διὰ δῆται πρώτῳ καὶ ὀλύμπια ὀνομαζόμενα*. Herculi igitur Idæo debetur gloria, quod & Agonem primus instituerit, & Olympia nominaverit. Idem quinque fratres Idæos nominat Herculem, Pæoneum, Epimedem, Jasium, & Idam: & ob eam rem Olympia ab Hercule Idæo constituta fuisse quinquennialia.

Epoch, 12. A.M.C. 2596. ante Evang. 1437. Period. 5. 228.

A quo Ceres adveniens Athenas fruges seminavit, & --Triptolemo Celei & Nearæ filio, anni MCXLV. regnante Athenis Erichtheo.

Cereris Adventum Athenas, frugum facionem, ejusque cognitionem communicatam Triptolemo Celei & Nearæ filio, statuit Chronologica Marmorum Inscriptio annis ΧΗΔΔΔΔΠ, 1145 ante citimam Epocham, id est, 1437, ante Evangelium, regnante Athenis Erichtheo, scilicet anno 15. Deinde autem sequitur.

Epoch.

Epoch. 13. A.M.C. 2599. ante Evang. 1434. Period. 5. 231.

*A quo Triptolemus fruges sevit in Raria dicta Eleusine anni ΧΗΔΔΔΔΙΙ
[item 1145] regnante Athenis [eodem, sc. Erichtheo, quanquam
istic oblitterato nomine.]*

Ego vero hic in postrema litera numerali erratum suspicor, tum quia nusquam alias in tota hac Inscriptione Marmorea idem numerus, siue eadem Epocham repetitur, tum etiam quia admodum probabile est alterum aut tertium annum intercessisse inter primum communicatam huiusmodi cognitionem, & ejus experientiam in tam celebri loco factam. Legendum itaque posteriori loco ΧΗΔΔΔΔΙΙ 1142, id est, ante Evangelium 1434 regnante eodem Erichtheo, & quidem anno 18. Atque ita in Chronico Eusebiano circa eundem annum Evangelii, verum octennium ante regnum Erichthei, juxta inferiorem annis 26 in hoc situm regum Atticorum, legitur, Eleusine Celeum regnasse, quo ævo Triptolemus erat, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem distribuissse frumenta, navem vero ejus existimatam pinnatam serpentem, utpote habentem fere similem figuram. Hic enim est Græcorum Eusebii eo loco sensus. Rarium vero dictum Eleusinis agrum quo Triptolemus primam frumenti sementem fecerit, agnoscit Pausanias: quod quidem videatur fuisse Rari illius, quem nonnullos patrem Triptolemi existimasse antea retulerat. Fortasse pater ejus fuit.

Epoch. 14. A.M.C. 2606. ante Evang. 1427. Period. 5. 238.

*--Puellæ raptum & Ceteris Investigationem, & -- eorum qui suste-
perant fruges, anni MCXXXV: regnante Athenis Erichtheo.*

Raptum Puellæ sc. Proserpinæ Cererisque Investigationem ejus refert Chronicon Marmoreum ante citimam Epocham annis 1135, anno 1427 ante Evangelium, regnante Erichtheo, sc. anno 25. Eusebianum autem anno 1425 ante Evangelium, ac primo Erichthei, biennio intra solitum discrimen. Quanquam Scaligero videtur magnus Anachronismus, utpote tanto antevortens seculum Thesei: qui tamen diffiteri nequit Eusebium hic secutum esse Tatianum, referentem τὸ ἔργον ἀπὸ τῆς ἑστέρας in tempora Lyncei Argivorum Regis, cujus regni anno 39, ac 13 ante finem, in Chronico Eusebii, convenit idem ipse annus 1427 ante principium Evangelii.

Epoch. 15. A.M.C. 2607. ante Evang. 1426. Period. 5. 239.

*--Mysteria instituit in Eleusine, & illas --[Mu]sæi pœses edidit--
[Erichthe]o Pandionis filio.*

Erichtheum, ut verisimile, instituisse Mysteria in Eleusine, quando primus Musæus Poësi claruerit, innuunt mutila marmora, anno utique oblitterato, residuo duntaxat seculum monstrante, ipso tunc regnante Athenis Erichtheo, sc. filio Pandionis prioris. Quum vero Eumolpus Thrax, habitus ejusmodi Mysteriorum Autor, Eleusiniis Rebellibus contra Erichtheum suppetias tulerit, atque id Bellum sub Eumolpo, in Chronico Eusebiano referatur anno 26 regni Erichthei; hic nimirum annus juxta Chronicon Marmoreum fuerit 1134, ante citimam Epocham, ac 1426 ante Evangelium; Proxime autem in-
sequente

sequente, tanquam primo regni Erichthei in Eusebiano notatur, sub hoc mysteria coeperunt. Pausanias vero in Atticis Erichtheum prælio contra Eumolpum pariter ac Immarradum Eumolpi filium, interfectos refert.

Epoch. 16. A.M.C. 2679. ante Evang. 1354. Periodi 5. 311.

A quo Lustratio primum instituta est--... XII: regnante Athenis Pandione Cecropis filio.

Lustrationem urbis Athenarum primum factam arguunt mutila Marmora anno ante citimam Epocham terminato; ...ΔΙΙ, 12, regnante Athenis Pandione Cecropis filio, viz. Pandione secundo. Incepit vero Pandion ille regnare juxta Chronicon Marmoreum anno ante citimam suam Epocham, 1069, ac 1361 ante Evangelium, regnavitque annos 25. Itaque annus assignatus fuisse videtur ΧΒ ΔΙΙ, 1062, quandoquidem nullus alius annus toto ejus regno præterea in easdem numerales notas desinat. Erat igitur annus 1354 ante Evangelium, & octavus regni Pandionis posterioris. Neque occurrit quicquam ex alia historia in contrarium. Lustrationem vero sive expiationem illam fieri solitam sexto die mensis Thargelionis, mactatis victimis, & quidem humani generis duabus, mari & femina, pro utroque sexu (quemadmodum etiam apud Ethnicos Romanos Februa, mense Februario) ex Helladio apud Photium numero 279, aliisque annotat Seldenus noster.

Epoch. 17. A.M.C. 2681. ante Evang. 1352. Periodi 5. 313.

--A quo in Eleusine gymnicus [Agon]---

Gymnicum Agonem in Eleusine institutum innuunt mutila adhuc Marmora, item oblitterato anno, regnante Athenis eodem Pandione. Templum in Eleusine ædificatum in Eusebiano Chronico legitur anno regni Pandionis tertio, juxta Pontaci Editionem, quinto juxta Scaligeranam. Tametsi vero aliud erant Mysteria Eleusinia, aliud certamina sive Ludicra Eleusinia, videntur tamen fuisse affinia & loco & tempore: quemadmodum Olympica Sacrificia & certamina, atque id genus alia. De Olympicis vero locum insignem exhibent Adversaria nostra à Thucydidis libro 5, & anno Belli Peloponnesiaci duodecimo, his verbis, Ὀλύμπια δ' ἐγένετο τῷ θέρει τέτυ οἱ Ἀνδροθένης Ἀρκας παγκράτιον τὸ πρῶτον ἐνίκη· καὶ Δακκαμῶνιοι τῷ ἱερῷ ὑπὸ Ἡλείων εἰρχθισαν, ὥστε μὴ δύειν μηδὲ ἀγωνίζεσθαι. Et paulo post, Καὶ εἰργμῆνοι τῷ ἱερῷ θυσίαι καὶ ἀγώνων οἵ τε ἔθνον. “ Illa ætate celebrata sunt Olympia quibus Androsthene Arcas Pancratiam vicit primo. Lacedæmonii autem ab Elæis Templo Olympico arcebantur, ne sacrificarent, neve certarent., Qui proinde, quandoquidem arcerentur Templi Olympici sacrificio pariter ac certaminibus, domi sacrificabant, nimirum Jovi Olympio. Atqui, ut dictum, aliud sane erant sacrificia, aliud ludicra sive certamina: adeoque aliud erant Mysteria proprie dicta, aliud autem communiter dicta sacrificia: hæc fere illis posterius addita, majoris pompæ & celebritatis gratiâ. Quum itaque Templum Eleusine ædificatum sit tertio vel quinto anno regni Pandionis junioris, quo tempore ex Acesidoro & Androtione antiquis Autoribus apud Scholiasten Sophoclis in Oedipum Coloneum, intelligitur Mysteria Eleusinia in absolutam formam redacta ab Eumolpo tertio Musæi Poetæ filio, Temploque & sacrificiis solemnibus ornata esse, quæ à primo Eumolpo Thrace, ejus atavoprimum instituta fuerant rudiore quodam ritu, verisimile

simile est intra quadriennium, vel quinquennium postea ludicris certaminibus etiam eadem fuisse illustrata, circiter decimum annum Pandionis, ac 1352 ante Evangelium. Hæc autem Eleusinia, & antiquitate, & celebritate proxime accedebant ad Panathenaica: quanquam ab iis distincta, ut ex Aristide Oratore, Helladio in Chrestomathia, Pindari Scholiaste in septimam Oden Olympionicarum, aliisque colligitur.

Epoch. 18. A.M.C. 2696. ante Evang. 1337. Period. 7. 328.

A quo --Lycea, siue Lupercalia in Arcadia instituta, & --Lycaonis dabantur Græcis --regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

Lycea siue Lupercalia Sacra in Arcadia primum à Lycaone instituta, nunc restaurata & aucta, innuunt utique mutila Marmora, etiamnum obliterato anno, regnante adhuc Pandione Cecropis secundi filio: nimirum sub annum 1337 ante Evangelium; quo anno Pandion hic regno fugit, à Metionidibus passus insidias, ut legitur apud Eusebium in Chronico, & Pausaniam libro primo. Itaque quod præcedente Epochâ innuimus in hac apparet verum: nempe Ethnicorum superstitiones habuisse suos quosdam incrementi gradus, à rudibus primo initiis, quoad summum attigissent. Sic enim etiam Lycæis istis, primum institutis, ut à Pausania in Arcadicis colligitur, à Lycaone, sub quo fuerit diluvium Deucalionium, hoc autem tempore restauratis & auctis: demum circiter decimum annum Oxyntæ Atheniensium regis, ut in Chronico Eusebiano annotatur, ac 1193 ante Evangelium, Agon quoque additus est. Sed & his quoque Sacris solitum litari humano sanguine, Theophrasto autore asserit Porphyrius libro secundo, de Abstinencia ab Animalibus.

Epoch. 19. A.M.C. 2706. ante Evang. 1327. Periodi 5. 338.

A quo --esiæ Hercules ----regnante Athenis Ægeo.

De Hercule incertum quippiam innuitur mutilis etiamnum Marmoribus, anno itidem obliterato, regnante Athenis Ægeo. In Chronico Eusebiano prima Herculis (sc. filii Alcmenes) occurrit mentio inter Argonautas: quorum secundam & mediam mentionem exhibet Pontaci Editio ad annum 13 Ægei. Nescio an illa Navigatio hic innuatur, an de Hercule aliquid aliud, quod intra præcedens duodecennium, nempe ab anno primo Ægei, & 1336 ante Evangelium contigerit. Argonautarum quidem Navigationi tertia & postrema sedes in Eusebiano allocatur anno 18 Ægei in Editione Pontaci, hanc præ ceteris approbantis, in notis autem agnoscens aliquot manuscripta & transcripta referre circiter annum 22 Ægei, nempe 1315 ante Evangelium, juxta Marmoreum, quæ in sua editione sequitur Scaliger, priorem mentionem referens ad annum 10 Ægei, videlicet 1037 ante citimam Marmorei Epocham, ac 1327 ante Evangelium, ac eas duas solas agnoscens.

Epoch. 20. A.M.C. 2710. ante Evang. 1323. Period. 5. 342.

A quo Athenis --frugum evenit, & oraculum consulens --sustinuit --Minos postulaverit, anni MXXXI regnante Athenis Ægeo.

Ob frugum sterilitatem consulto Oraculo ab Atheniensibus, ad Minois (eo nomine secundi Regis Cretæ) imperatum, impuberum adolescentum Virginumque tributum persolutum innuit mutilum Chronicon Marmoreum, ante citimam Epocham annis 1037, anno 1323 ante Evangelium, regnante Athenis

nis Ægeo, nempe anno 14. Prima hujus secundi Minōis mentio in Chronico Eusebiano occurrit ad annum 1319 ante Evangelium, Pandionis vero regis Atheniensium patris Ægei annum 17, ac 9 ante finem, his verbis, "Eæ quæ de Dædalo Fabulæ feruntur, &c. nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter investigabilem fugam avolasse pennis existimatus sit. Verum juxta situm Regum Atticorum annis 26 antiquiorem, Dædali fuga convenerit anno 18 Regis Ægei, quam juxta adversaria nostra è Plutarchi Theseo, illud Impuberum tributum, Atheniensibus à Minoe imperatum, ob Androgei filii sui cædem Athenis perpetratam, antecesserit. Cui propterea tempus Inscriptione Marmoreâ assignatum recte quadrat. Quinetiam in Græcis Eusebii per satyram congestis Androgei cædes ante Dædali fugam ponitur.

Epoch. 21. A.M.C. 2746. ante Evang. 1287. Period. 5. 378.

A quo Theseus-- Atheniensium duodecim civitates in unam coegit, & rempublicam & popularem statum-- Athenis, Isthmiorum Agonem instituit, postquam Sinin occiderat, anni DCCCCXCV.)

Theseum duodecim Civitates Atheniensium in unam conciliavisse, & Democratiae fundamenta Athenis jecisse, atque Isthmiorum Agonem instituisse, postquam Sinin occiderat, statuit Marmoreum Chronicon annis 995 ante citimam Epocham suam, viz. 1287 ante Evangelium. In Chronico Eusebiano hoc statuitur juxta Pontaci Editionem, anno primo regni Thesei, tanquam 1262 ante Evangelium: at juxta Scaligeranam, anno 7 Thesei, quasi 1256: verum juxta antiquiorem Regum Atticorum situm, annis 26 in redivivo nostro Chronico omnium maxime probabiliter, anno regni ejusdem secundo.

Epoch. 22. A.M.C. 2749. ante Evang. 1284. Periodi 5. 381.

Ab — XCII. regnante Athenis Theseo.

Aliquid prorsus oblitteratum innuitur utique mutilis Marmoribus, anno ...ΔΔΔΔII, nempe integro 992 ante citimam Epocham, regnante Athenis Theseo, viz. anno regni ejus quinto, ac 1284 ante Evangelium.

Epoch. 23. A.M.C. 2754. ante Evang. 1279. Periodi 5. 386.

A quo Argivi --regnarunt, & Agonem --: anni DCCCCLXXXVII. regnante Athenis Theseo.

Argivorum aliquot regnantium & Agonis incertū cujus mentio fit in Chronico Marmoreo, istic quoq; mutilo, ante citimā Epocham annis 987, annis 1279 ante Evang. regnante Athenis Theseo, nempe anno 10. at in Eusebiano juxta Pontaci editionem 1280 ante Evang. nimirum proxime præcedente, juxta Scaligeranam vero anno 1277, altero anno postea, legitur, "Hercules consummat certamina, Antæum interficit, &c. sed illic anno 31, hic 34 regni Ægei, nempe annis 18, vel 15 ante finem regni ejus, ac initium Thesei, utique solito discrimine annorum 26 situs regum Atticorum inter Chronicon utrumque. Erat vero annus ille 1279 ante Evangelium, juxta Eusebium annus undecimus regni Atrei & Thyestis, ac juxta vulgatas Editiones, quanquam improbatus & Pontaco & Scaligero, quartus Euristhei (an alius à decessore Atrei & Thyestis, an ejusdem aliter sit, juxta alios Eusebii Autores) Argivorum, Mycenis, qui quidem

quidem etiam istuc videntur innui, quo sensu considerent alii; mihi enim absque librorum suppellectile, disquirendo aut divinando cerebrum fatigare, fuerit dementia, vel prona ad dementia via. Contigit hoc, quodcunque fuit, annis 475 ante primam Olympiadem Iphiti. Eusebii autem Græca testantur Herculem instituisse Agonem Olympicum annis 470 ante Iphiteam Olympiadum Epocham: quod proxime attingit hoc tempus. A primis vero gestis Herculis hoc Chronico significatis regnante Ægeō, hucusque sunt plusquam 44 anni, ita ut haud diu post hoc tempus vitam produxisse videatur, quippe quem etiam, saltem annis 40 ante captam Trojam mortuum esse constet, utpote annis 120 ante Heraclidarum reditum in Peloponnesum octoginta post Ilii excidium, juxta Velleium. Itaque probabile sane est, de instaurato Agone Olympico, regnante Athenis Theseo, Mycenis autem sive Argis Atreo Pelopis filio, quo præcipuus Agonista Hercules, & si quidem Velleio credimus, omnis generis certaminum Victor extitit, vel saltem lucta & Pancratio, Pausaniâ etiam suffragante, hic agi. Sunt autem anni 475 quibus hic Agon Olympicus, Olympiadum Iphitearum Epocham antecesserit, cycli Enneadecaeterici 25 absoluti.

Porro annus 1279 ante Evangelium quo Hercules ille Agon Olympicus institutus mutilis Marmoribus innuitur, quum fuerit 2754 à Mundi conditu juxta Chronologiam nostram, erat 386 annus Periodi octodescentenariæ quintæ, quo juxta Tabulas nostras novæ editioni Tractatus de variis Annorum formis inferendas, Æquinoctium Vernalis contigit sexto die septimanæ, quarto autem Aprilis mensis Juliani, primum autem Novilunium decimo die post Æquinoctium, septimanæ primo, Aprilis decimo tertio: ac proinde quartum Novilunium Civile post secundum mensem Lunarem Græcanico ritu cavum sive undetricenarium, contigit undecimo die Julii Juliani, septimanæ sexto, septimo post Æstivum Cardinem Solstitialem contingentem eo seculo sub sextum diem Julii. Annus autem Iphiteæ Epochæ Olympicæ, quum fuerit 804 ante Evangelium, Mundi autem conditi 3229, erat 269 annus nostræ magnæ Periodi sextæ, cujus vernalis Æquinoctium contigit primo die septimanæ, tricesimo primo Martii Juliani: primum vero Novilunium septimanæ die 5, die 11 Aprilis, utpote 12 post Æquinoctium: itaque quartum Novilunium Civile ritus Græcanici, contigit nono die Julii, septimanæ tertio, die utique nono post Solstitialem Cardinem æstivum contingentem hoc ævo, primo & secundo diebus Julii. Rursum autem annus Olympici Agonis Herculei, erat 68 annus Prolepticæ Periodi Calippi, undecimus quartæ Enneadecaeteridis ejus: qui mense Hecatombæone Attico, sive Loo Macedonico incepit die 8 Julii Juliani utique proleptici. Verum annus primæ Olympiadis Iphiti, erat 11 annus Periodi Calippi, utique undecimus primæ Enneadecaeteridis ejus, qui incepit item die 8 Julii Juliani. Quocirca inane videtur commentum Josephi Scaligeri ad Eusebiani Chronici numerum 810 ab Abrahamo, id est, 1235 ante Evangelium, quo legitur, Hercules Agonem Olympicum constituit: à quo usque ad primam Olympiadem supputantur anni 430: ubi agnoscit Pontacus impressa Exemplaria cum aliis quibusdam manuscriptis referre eum quinquennio citius, nempe ad annum 1240 ante Evangelium: sed contra Scaliger causatur, quod non relatus sit quinquennio serius, viz. ad annum 1230 ante Evangelium: necnon erroris annorum 15 redarguit vetus Chronicon apud Clementem Alexandrinum primo Stromateo, statuens eum annis haud amplius 34 ante Trojam captam, tanquam citius vero, quod quidem eundem statuere videtur saltem 8 annis serius justo. Præterea vero ibidem, & Canonum lib. 3. Annotatione, Ad ludicrum Olympicum cui præfuit Pelops, imaginatur illud Pelopis, anno Eusebiano ab Abrahamo 701, id est, ante Evangelium 1344 nescio an uno Eusebiani Chronici exemplari forte ita referente, quum ne sua quidem ejus Editio, vel in contextu, vel in notis,

E e

quic-

quicquam ejus habeat ad hunc annum, sed quinquennio antea, Pontaci vero Editio sexennio ad annum 1350: Pelops Peloponnesi regnans Olympiis quoque præfuit, ipso annotante hunc esse infimum Perioches ejus situm; aliis exemplaribus referentibus ad quinquennium, vel sexennium superius. Inde vero post quinque Enneadecaeterides comprehendentes 95 annos, anno 1249 ante Evangelium, ponit Ludicrum Atrei, ita relatum à Velleio: at enim integrâ Enneadecaeteride, nempe sextâ annis 114 revolutâ ab illo Pelopis, ante Herculis Agonem, tanquam diversum ab Atrei Ludicro, adeoque una integra Enneadecaeteride posterius, contra Vellei sententiam; id est, anno 1230 ante Evangelium, ac 426 ante primam Iphiteam, qui sunt Enneadecaeterides 22, & anni 8. Illa autem Ludrica omnia opinatur celebrata esse die 23 Julii Juliani, Novilunio contingente nono die Julii, postridie æstivi Cardinis sive Solstitii constituti octavo die Julii, atque hinc constare quo tempore Heroes illi, Pelops, Atreus, & Hercules claruerint, scilicet. Confimiliter vero primum Iphiti Ludicrum Olympicum autumat celebratum eodem die 23 Julii, à Novilunio die 9 Julii, itidem postridie Cardinis æstivi, utpote semper constituti octavo die Julii. Atqui præter alia (quæ relinquimus redarguenda aliis quibus libitum aut otium fuerit) hoc nimirum præcipuum commento Scaligerano deerat, quod prima Iphiti Olympias, ab Olympico Agone Herculis, aliisque præcedentibus ita suppositis, haud quaquam simili absolutarum Enneadecaeteridum numero distaret, quod quidem ad tale commentum stabilendum maxime & potissimum requirebatur.

Epoch. 24. A. M. C. 2787. ante Evang. 1246. Period. 5. 419.

A quo Græci in Trojam Expeditionem susceperunt, anni DCCCCLIV. regnante Athenis [Men]estheo, anno decimo tertio.

Græcos suscepisse famigeratam illam expeditionem in Trojam Marmorea Inscripção statuit annis 954 ante citimam Epocham suam, id est, 1246 ante Evangelium, regnante Athenis Menestheo anno decimo tertio, hic primum expresso Regis Atheniensis anno, quo omnes superius à nobis assignati comprobantur. Trojani Belli decennalis initium in Chronico Eusebiano editionis Scaligeranæ statuitur anno ante Evangelium 1219: Menesthei autem filii Petei regis Atheniensium, anno 14: quoad annum Regis Atheniensis, uno, at quoad situm Regum Atticorum, solenni illo discrimine aliorum annorum 26 serius quam in Marmoreo.

Epoch. 25. A. M. C. 2769. ante Evang. 1237. Period. 5. 428.

A quo Troja capta est, anni DCCCCXLV, regnante Athenis [Menesth]eo, * secundo anno: mensis [Thargelio]nis septimo ante finem.

Troja capta eodem Chronico redivivo refertur, annis ante citimam ipsius Epocham 945, id est, ante Evangelium 1237: regnante Athenis Menestheo, secundo anno (nimirum supra vicesimum, quem vel Autoris confidentia tanquam satis notum, vel quadratarii incuria videtur omisisse) mensis Thargelionis die septimo ante finem. Atque in Eusebiano Chronico ponitur Troja capta anno Menesthei 23 utique quasi ineunte, ut & ante Evangelium 1210, nempe adhuc durante discrimine illo solenni annorum 26, quibus singulorum
Regum

Regum Atticorum ab initio Cecropis primi huiusque, atque etiamnum post-hac statuuntur serius & inferius in Eusebiano Chronico quam in Marmoreo.

Hujus autem discriminis ratio hic jam explicanda venit, utpote quæ dependeat ab Intervallo Temporis inter Trojam captam, & Epocham Olympicam: quod quum plerique statuerint annorum 407 secundum Eratosthenem & Dionysium Halicarnasenseum, vel uno aut altero anno minus, ut secundum Ephorum Eusebius, vel uno majus, ut secundum Apollodorum Diodorus Siculus: alii idem retulerint annis 24, 25, aut 26 majus, id est, annorum 430, 431, 2, 3, aut summum 434: quorum minimum, nempe 430, habet Autor Excerptorum ex Africano in regum Atheniensium Catalogo, pene maximum, sc. 433 Autor Chronici Marmorei, maximum autem Aretes Dyrrachinus apud Centorinum cap. 21. libelli de Die Natali, siquidem ego eum recte lego & intelligo.

Quoniam autem locus ille misere depravatus est quoad numeros, ut aliapud eundem Autorem, adeoque plerique apud alios Autores antiquos: recte vero intellectus comprehendit summam totius Ethnicæ Chronologiæ; hic exprimam primum ut vulgo legitur, deinde ut legendus videtur. Nostro exemplari impresso Lutetiæ anno MDCLXXXIII in octavo, ita legitur. Varro tria discrimina temporum esse tradit: primum ab hominum principio ad Cataclysmum priorem, quod propter ignorantiam vocatur adelon. Secundum à Cataclysmo priore ad Olympiadem primam, quod quia in eo multa fabulosa referuntur, mythicon nominatur. Tertium à prima Olympiade ad nos, quod dicitur historicon, quia res in eo gestæ veris historiis continentur. Primum tempus sive habuit initium, sive semper fuit, certe quot annorum sit non potest sciri. Secundum non plane quidem scitur, sed tamen ad mille circiter, & DC annos esse creditur: à priore sc. Cataclysmo quem Ogygium dicunt, ad Inachi regnum anni circiter CCCC: hinc ad Olympiadem primam paulo plus CCCC, quos solos quamvis mythici temporis postremos, tamen quia memoria scriptorum proximos quidam certius definire voluerunt: Et quidem Sosibius scripsit esse CCCXCV: Eratosthenes autem septem & CCCC: Timæus CCCXVII Aretes IXXIV: & præterea multi diverse; quorum etiam ipsa dissensio incertum esse declarat. Ita inquam hic locus vulgo legitur. Verum enimvero ita legendus videtur. Secundum non plane scitur, sed tamen ad mille circiter & CD annos esse creditur: à priore sc. Cataclysmo, quem Ogygium dicunt, ad posteriorem dictum Deucalionem anni DC: inde ad Ilii Excidium minus CCCC; hinc ad Olympiadem primam paulo plus CCCC: quos solos -- quidam certius definire voluerunt: & quidem Sosibius scripsit esse CCCC & V-- Aretes CDXXXIV, &c. Varronem enim à primo Ogyge, tanquam ab ultima cognita antiquitate Ethnicâ putasse annos non mille DC, sed transpositis literis numeralibus, mille CD tantum, ad primam Olympiadem, constat ex initio ejus tertii libri de Re Rusticâ à nobis superius allegato, ubi totidem, id est, bis septingentos haud amplius putat indidem ad Romam conditam, suâ opinione annis 22 post primam Olympiadem. Cum autem postea bis quadringentorum (CCCC) solum occurrat mentio, universæ summæ deesse sexcentos (DC) liquet. Eos autem consummatos esse non ab Ogyge ad Inachum, sed ad Deucalionem, utique ipsius Varronis testimonio apud Solinum & alios convenit.

Porro autem Eratosthenem putasse annos septem & CCCC, aliosque præterpropter, non quidem ab Inachi regno, sed ab Ilii excidio sive Ilio capto, ad primam Olympiadem, certissimum est. Reliquum igitur est Varronem putasse residuos minus quam CCCC annos neutiquam ab Ogyge ad Inachum, sed à Deucalione ad Ilium captum. Jam vero quoad Intervallum à capto Ilio ad primam Olympiadem, quum secundum Varronem collatis omnibus de eo opinionibus Censorinus pronunciet esse paulo plus CCCC: inde colligere licet neminem visum ei dignum cujus haberetur ratio, arbitratum illud vel non

attingere CD, vel attingere annos CDL, imo ne quidem CDXL: neque enim paulo excedit CCCC quod dimidium alterius Centenarii propemodum attingit. Quare multo verisimilius videtur Sofibium putasse annos, CCCC & V, atque Aretem Dyrrachinum (servatis totidem literis numeralibus) statuisse tantummodo GDXXXIV, non DXCIH annos inter captum Ilium & primam Olympiadem. Hæc est nostra Correctio ejus depravati loci, comprehendentis præcipuos articulos Archæologiæ Ethnicæ, de quâ judicet quisque ut volet, sciat tamen profectam esse ab eodem Ingenio, quo Correctiones depravatorum numerorum in recensione Annorum Magnorum & Periodorum Lunarium capitibus 18 & 19 ejusdem libelli Censorini, enucleatæ capitibus 13, 14, & 15 Tractatus Lidyatei de variis annorum formis.

Ceterum de anno regni Menesthei, quo capta fuerit Troja, nonnihil controvertitur. Autores quos sequitur Clemens Alexandrinus primo Stromateo, referunt captam anno ejus postremo, ac Demophontis primo. Eusebius in Chronico, anno Menesthei vicesimo tertio, tanquam ultimo, addens regredientem à capta Troja (quo præfectus Classis Atheniensium cum cetera classe Græcorum profectus fuerat, juxta Homerum in Navium Catalogo ita canentem *ἦν δ' αὖτ' ἡγάγεον ἵος Πετεφρο Μενεσθῆς*) mortuum esse in Melo Insulâ. Apud Lycophronis Scholiastem legitur, eum quum Melum advenisset regno Insulæ potitum esse, Polyanactæ ejus rege defuncto. Quod ridiculum Scaligero visum. Quomodo enim inquit spreto regno suo Atticæ, alienum & nihil ad se pertinens prætulisset? Mirum vero hominem tanto ingenii acumine præditum, non conjecisse causam moræ Menesthei in Melo: quam apparet fuisse, quod Demophon legitimus regni Attici hæres jam vir factus, & occasione absentix Menesthei ad Trojam desidentis usus, vel siquidem ipse quoque eodem profectus fuerat, ante hunc domum reversus, confirmatâ suâ factione possessionem ejus occupasset, è quo Menestheus (ut post Plutarchum in vita Thesei, scribit Ælianus libro 4 variæ historiæ, cap. 5.) Tyndaridarum ope, patrem illius Theseum ejecerat. Ita calamitosa fuit Menestheo Trojæ obsidio, perinde ac ipsi Regi Regum Agamemnoni, & plerisque omnibus Græcorum Ducibus eodem profectis: utpote quos inde reduces ex exceptis calamitates, quæ ipsos vel Trojanorum reliquiis miserandos reddere potuerint: adeo quidem ut ingens illa mille ducentarum Navium Classis non tam ad Trojæ Excidium, quam ad Græciæ exitium comparata fuisse videretur, certe ad exitium Græcorum Ducum in Trojæ excidium Aulide conjuratorum: ubi Agamemnon, nescio an furiosus, ut Stoico Horatiano visus, haud dubie male sanus filix suæ Iphigeniæ immolatione, id est, suo sanguine Deos, sc. pacaverat, aut verius irritaverat. Atqui Scaliger, five diuturnioris moræ Menesthei in Melo probabilitatem, five alicujus antiqui exemplaris Chronici Eusebiani fidem, (quod ad liberandam fidem suam prudentius haud tacuisset) five Excerptorum Barbaro-Latinorum Menestheo ascribentium tantummodo 19 annos, auctoritatem aliquo usque saltem secutus, pro eo quod Pontacus in omnibus suis Exemplaribus, quæ erant sane plurima, legit usque ad Captivitatem Trojæ, & usque ad 23 annum Menesthei, habet tantummodo usque ad vicesimum annum Menesthei. Putassem equidem Typographi erratum fuisse, nisi etiam in Annotationibus item repetitum invenissem ad vigesimum annum Menesthei. Verum donec manifestior & certior reddatur ratio retrahendi excidium Ilii ad vicesimum annum Menesthei, vel aliquod antiquius Exemplar in lucem proferatur, quod ita scriptum habeat: Menestheo in Excerptis ascriptos annos xix errore numeri (quales fere innumeri in iis occurrunt) existimare licet, pro xxi transpositâ unitatis notâ, inquam undeviginti pro uno & viginti, completis usque ad captam Trojam, inde autem ad compensationem duorum postremorum in Chronico Eusebiano ei ascriptorum, quos in reditu à Troja, & tanquam exul in Melo Insulâ absumferit, ascriptos esse totidem plures (viz. 35 pro 33) regno Demophontis, qui interea

interea Athenis patrio regno recuperando & stabiliendo occupatus fuit, ideoq; perinde ac inter 20 sive 21, & 23 medium ferit, item verissimum apparet, quod Marmoreo Chronico significatur, anno Menesthei secundo supra vicesimum Trojam captam esse: quod etiam alibi idem Scaliger, quanquam imprudens, suffragio suo comprobat, nempe secundo libro Canonum Ilagogenicorum, capite tertio, in primæ Atheniensium Dynastiæ Regum Catalogo, asserens Menesthei anno penultimo Ilion deletum esse, modo intelligatur penultimo ante vitæ finem contingentem quasi completo vicesimo tertio anno à regni sui initio; alioqui vero juxta Clementis Alexandrini Autores, ultimo: quandoquidem circa initium anni 22, ac tempus captæ Trojæ, revera regno exciderit, utpote occupato à Demophonte, annis 35 juxta Excerpta ante finem regni & vitæ hujus. Troja itaque capta est anno 22 regni Menesthei, ac 433 ante Epocham Olympicam, juxta Marmoream Inscriptionem. Serus autem domum reditus Græcorum Ducum post captam Trojam, effecit ut decennium integrum Bello Trojano imputaretur: quanquam post novennium exactum capta fuerit, ad ultroque vere sub initium ætatis anni decimi ab eo suscepto nuper incepti, capta & excisa urbe reditus institutus, perinde uti Marmoreo Chronico significatur: quemadmodum etiam cecinit Propertius Elegiarum quarto. --- Danäum decimo vere redisse Duces: quod item novem pullos passerinos Aulide à serpente devoratos portendisse prædixit Calchas vates Homericus Iliade secundâ.

De die vero quo capta sit Troja, etiam expresso in Chronico Marmoreo, sc. septimo desinentis, id est, ante finem, sive vicesimo quarto mensis Thargelionis, convenit ei cum alijs antiquis Græcorum historicis, utpote Ephoro & Callisthene, & Damaste, & Phylarcho, apud Plutarchum in Camillo. Et si Dionysius Halicarnassæus, lib. 1. refert ad præcedentem diem ejusdem mensis; alii autem apud Clementem Alexandrinum primo Strom. ad alterutrum diem mensis insequentis, sc. Sciophorionis. Sed dies septimus desinentis sive ante finem Thargelionis alijs est probatior. Erat annus à Mundi Conditu, nostro calculo 2796, quintæ vero nostræ Periodi Octodeseccentariæ annus 428, quo primum Novilunium vernalis contigit quarto die septimanæ, Æquinoctium vero secundo & sexto die mensis Lunaris. Huic autem diei convenit dies tertius Aprilis Juliani, Novilunio autem undetricesimus dies Martii. Ejusdem mensis Lunaris die secundo incepit Atticus Elaphebolion. Igitur Elaphebolione incipiente quinto die Septimanæ, ac tricesimo Juliani Martii, Thargelion ab eo tertius inceperit Septimanæ die 1, Maii autem vicesimo octavo: ita ut dies 24 Thargelionis convenerit diei 20 Junii, Septimanæ tertio, quindecim diebus ante Solstitium Æstivum, conveniens diei Julii quinto. Ita inquam juxta nostram Periodum. Erat vero idem annus 34 Periodi Calippi, utique juxta prolepsin, incipientis die 23 Julii, præcedente Xanthico, sive Elaphebolione anni Embolimæi, incipiente die 26 Febr. Bissextilis: ita ut Dæsius, & Thargelion inceperint Aprilis die 25, Thargelionis vero dies 24 inciderit in Maii diem 18. Ea est differentia inter duas Periodos. Scaligeri Atticam aut Julianam cum his conferat cui otium est. Petavianas nondum vidi. Dionysii Halicarnassæi Thargelion Calippicus captæ Trojæ non cadit in eisdem dies anni Juliani, quia non in eundem annum Periodi Calippicæ, utpote non in eundem annum ante primam Olympiadem. Hactenus igitur apparet redivivum Chronicon Marmoreum, nec in Mythicis quidem temporibus, veterum prope antiquissimis & fabulosissimis, à vero abudere: nedum in Historicis: quod etiamnum hâc Diatribâ, quasi ex abundanti, illustrando tempori mortis Darii Hytaspidæ, eodem Chronico secundum nostram Emendationem Temporum consignati, amplius arguere & declarare institui. Sed pergamus porro ad Examen sequentium Epocharum à Trojæ Excidio, usque ad Prælium Marathonium,

Epoch.

Epoch. 26. A.M.C. 2804. ante Evang. 1229. Period. 5. 436.

*A quo Orestes---Ægisti filia---in Areopago, quam Orestes vicit---
CCCCXXXII: regnante Athenis Demophonte.*

Orestes iudicium subiit in Areopago, Clytemnestræ matris & Ægisti A-
dulteri (parricidarum patris sui Agamemnonis) eorumque filia cædis causa,
quo vicit, regnante Athenis Demophonte, Chronico Marmoreo ante citi-
mam Epocham annis 942, ut legit Seldenus noster, agnoscens numerum mu-
tilum esse, utpote ita in Marmore extantem, ...HHHHΔΔΔ..II.. ubi quar-
tam Δ, sc. Decadem interiisse putat: eoque pacto hoc contigisse omnino tri-
bus annis haud amplius post captam Trojam. Atqui præterquam quod in
Chronico Eusebiano demum circiter annum septimum Demophontis utique
post Trojam captam, legitur, Mycenis post necem Ægisti Orestes regna-
vit. Velleius scribit, post occisum Agamemnonem Mycenarum regno po-
situm esse Ægyptum per annos septem. Quod longe ante eum asseruit Ho-
merus libro tertio Odysseæ ita canens

---Δέδμητο ὃ λαὸς ὑπ' αὐτοῦ.
Ἐπειπὶς δ' ἦνασεν πολυχρόσιον Μυκῆνης.

Quapropter apparet sub finem numeri deesse neutiquam Δ Decadem, sed
π Pentadem tantummodo, ideoque integrum numerum ita concipiendum
esse HHHHH ΔΔΔΠII 937 octennio post Trojam captam, atque ante Evan-
gelium annis 1229.

Epoch, 27. A.M.C. 2803. ante Evang. 1230. Period. 5. 435.

*A quo [Salaminem in] Cypro Teucer instauravit, anni DCCCC-
XXXVIII. regnante Athenis Demophonte.*

Verum à quo Salaminem in Cypro urbem patriæ cognominem condidit
Teucer annos 938 clare & perspicue repræsentat Marmorea Inscriptio, re-
gnante Athenis Demophonte, id est, 1230 ante Evangelium: anno uno
prius, & propius captæ Trojæ, quam proxime præcedentem Epocham. Quod
quanquam haud alias in eadem occurrit: (quæ ratio maxime movisse vide-
detur Seldenum ut præcedentem legeret 942) nihil tamen absurdi habet; sed
eâ occasione accidisse videtur, quod post præcedentem expositam demum Au-
tori in mentem venerit, eique propterea subiecta fuerit; additâ forte notâ
transpositionis, quam quadratarius haud animadverterit. Etenim vero Teu-
cri à Troja reducis repulsam à patre Telamone, regnante in Attica Insula Sa-
lamine, contigisse ante necem Agamemnonis, ideoque Salaminem Cypriam
ab eo conditam ante necem Ægisti diserte significat Velleius. Alioqui si in
Homericis legendum fuerit πινταεπὶς, vel illud Ægisti ἰωπαεπὶς putandum à
biennio ante captam Trojam: Marmoreus calculus fuerit --ΔΔΔΠIIII 939, ac
1231 ante Evangelium.

Epoch;

Epoch. 28. A.M.C. 2938. ante Evang. 1095. Periodi 5. 570.

A quo Neleus incoluit--Ephesum. Erythras, Clazomenas--Colophonem, Myuntem--Samum--Ioniam fiebat; anni XIII; regnante Athenis [quidem Neleo] anno decimo tertio.

Celeberrimam illam Ionicam migrationem Athenis in oppositam occidentalem Asiæ minoris, sive proprie dictæ oram, è mutilatis Marmoribus Seldenus concipit in hanc sententiam. Ex quo Neleus inhabitavit....Ephesum, Erythras, Clazomenas, Colophonem, Myuntem....Samum....[quando, sc. migratio] in Ioniam fiebat anni....xiii, regnante Athenis Menestheo, decimo tertio anno. Superstites enim istic tres postremas numeri annorum notas legit....ΔΙΙΙ, quas autumat ita supplendas esse ΗΗΗΗΔΙΙΙ, 813; eâ potissimum ratione ductus, quod nullus alius numerus iisdem notis terminatus adeo prope accedat ad Intervallum annorum 140, inter Trojæ Excidium & Ionicam Migrationem, ab Eratosthene in Canonibus temporum constitutum, & vulgo receptum: quanquam hæc Epochæ ita lecta & intellecta octennio illud minuit, facitque annorum tantummodo 132: atque ita non solum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis discrepat, sed etiam prochronismo sive anticipatione annorum ferme 36 in Epochæ constitutione: utpote quam constituat ante vulgarem annum Domini annis 1077, id est, ante Evangelium annis 1105, Eusebiano Chronico eam referente juxta Pontaci Editionem in annum 1087, juxta Scaligeranam in 1070 ante Evangelium; juxta illam anno 11, juxta hanc anno 8 Acasti Athenarum Regis, sive Archontis ad terminum vitæ. Verum enim vero quum Autor Chronici Marmorei intervallum inter captam Trojam, & primam Olympiadem statuatur annis summum viginti sex majus quam vulgo receptum, perinde ac inter plerasque omnes suas Epochas præcedentes, non videtur dubium, quin hanc etiam Epocham vel pari discrimine, vel certe quo propius ad citimam Chronici sui Epocham accesserit, minore potius quam majore constituerit. Itaque apparet numeralem notam tertiam ante finem, aliquo errore ^Δ pro ^Η acceptam esse, integrumque numerum juxta Autoris Chronici mentem legendum esse ΗΗΗΗΙΙΙ, intelligendumque 803 ante citimam Epocham suam, id est, 1095 ante Evangelium, ac 142 post captam Trojam, hunc nimirum aliquantulo majorem, uti par est, potius quam tanto minorem vulgari 140, illum autem proxime repræsentantem pristinum & consuetum discrimen annorum 26. Ea quidem nostra est conjectura de tempore Ionicæ migrationis significato Marmoreâ Inscriptione.

Sed quid dicetur de rege vel regis anno quo evenerit: quem nonnulli referunt Medontem Codri filium, Eusebius vero in Chronico Acastum, sive Acatum Medontis filium, hujusque annum 8 aut 11, ut supra dictum: at nostri è Marmoribus colligunt Menestheum, ejusque annum decimum tertium, tanquam eodem nomine, eodemque anno Regis recurrente quo suscepta Trojana Expeditio. An dicemus quadratarii incuria etiam hoc contigisse? Neque enim negari potest ejusmodi oscitantias quadratariorum tunc fuisse, perinde ac Typothetarum nunc esse nimis frequentes. Ego vero, pace omnium existimaverim istic pro ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ, legendum esse ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝ ΝΗΛΕΩΣ regnante Athenis quidem Neleo, anno decimo tertio, si quidem Medontem & Neleum Codri filios Athenis de regno certasse sub tempus Ionicæ migrationis, Neleoque abjudicatum Oraculo regnum occasionem ejus extitisse, è Pausaniæ Achaicis colligitur. Atque Ælianus libri 8. variæ Historiæ, cap. 5. de eadem ita inquit, Ὁ π Νηλεὺς ὁ Κόδρου τ β 2 σ

Βασιλείας ἀμοιρήσας ἀπέλιπε τὰς Ἀθῆνας δὲ τὸ ἦ Πυθίαν Μεδόντι ἢ ἀρχὴν παλαιά-
 γει εἰς ἀποικίαν μελλομένην. Quod Justus Vulteius Interpres ita reddit, Neleus
 Codri filius, quum regno pulsus Athenas relinqueret, propterea quod Oracu-
 lum Apollinis Medonti qui in Coloniam ex urbe migrabat imperium destina-
 ret, &c. Sed in Græco videtur legendum μελλομένην, atque ita reddendum,
 Quod Neleus Codri filius regno pulsus, sive regni expers factus, relinqueret
 Athenas, quoniam Pythium Oraculum Medonti principatum addiceret, in
 Coloniam migrans. Reliquit autem Codrus præter Medontem natu maxi-
 mum, forsitan è priore uxore susceptum, plures filios, ut constat è Pausania,
 & quidem ut videtur, impuberes, sc. Neleum, Androclum, atque, ut ex Vel-
 leio colligere licet, etiam Ionem, neutiquam illum Xuthi filium, Hellenis
 nepotem, juxta errorem Velleio à Lipsio in Annotationibus errore imputa-
 tum. Horum maximus Neleus, quod Medon altero pede truncus claudica-
 ret, & propterea bello inhabilis regnoque parum idoneus videretur, post-
 quam adoleverat, litigare cum eo de regno cœpit; adeoque ut ex eorundem
 Autorum cum Chronico Marmoreo collatione apparet, regnum tandem ob-
 tinuit; sive ipse Codrus morti se devoturus tale quippiam testamento desti-
 nârat, siquidem propter maximi sui filii corporis mutilationem & debilita-
 tem è republica futurum videretur; sive populus Atheniensis pronus in fa-
 ctiones, hujusmodi inter eos lites seminabat alebatque, quibus potestatem
 Regiam illis minueret, suam autem ipsorum libertatem (cujus principium
 jamdudum Theseus illis indulserat) augeret. Quod & factum est. Hos enim
 deinceps, horumque successores Atheniensis populus solummodo titulo tenus
 βασιλείας Reges, ut ex Marmoreo Chronico intelligitur, re vero ipsâ tantum
 Ἀρχοντας ὑποδιδυούς Principes rationibus reddendis obnoxios habuit. Sub-
 ductis itaque 12 ab 142, relinquitur annus 130; post captam Trojam, quo
 Neleus motâ contra Medontem seditione Athenis regnare cœperit, qui juxta
 Chronicon Eusebianum erat annus 16, ac quintus ante finem regni Medontis.
 Anno autem inde decimotertio, Oraculo jussus abdicare regno Attico in Co-
 loniam migraverit, quum octennio antea Medon, completo regni sui anno
 vicesimo, à morte Codri, ut videtur, populi favorem captans, propter de-
 bilitatem Corporis, Acastum filium in ἀρχῇ principatus societatem & succef-
 sionem cooptasset, cujus proinde completo anno 8, ineunte 9 suscepta Ioni-
 ca migratio fuerit, exactis annis 142 post Trojæ Excidium: & repetitis Navi-
 gationibus continuata usque ad annum ejusdem 11, juxta Eusebianum Chroni-
 con, haud levi confirmatione conjecturæ nostræ de vero numero annorum hu-
 jus Epochæ exarato in Chronico Marmoreo.

Epoch. 29. A.M.C. 3069. ante Evang. 964. Period. 6. 109.

A quo Hesiodus Poeta claruit anni DCLXX.... regnante Atheni.

Epoch. 30. A.M.C. 3098. ante Evang. 936. Periodi 6. 138.

*A quo Homerus Poeta claruit, anni DCXLIII. regnante Athenis
 Diogneto.*

Hesiodum Poetam claruisse (videlicet editis sive publice recitatis Poema-
 tum suorum primitiis) annis saltem 672 (ita enim malim supplere lacunam,
 numeri ΕΗΒΔΔ.. notâ binarii II, quam denarii Δ;) Homerum autem
 regnante, sive ad terminum vitæ Archonte Athenis Diogneto, annis 643
 ante citimam Epocham suam, i. e. undetriginta annis postea, statuit Chro-
 nicon

nicon Marmoreum : illum proinde annis 964, hunc 935, ante Evangelium. Quanquam enim Agellius lib. 3. Noctium Atticarum cap. 11. Ephoro Historico Græco, & Accio Poetâ Latina Autoribus, Hesiodum nonnihil antiquiorem facit ; quemadmodum etiam Criticorum (Josephi Scaligeri veniâ dixerim) seculi modo elapsi Coryphæus Justus Lypsius, notis ad Velleium aliter statuentem, ait se imbibisse è majore Poematum ejus simplicitate, & rudiore antiquitate; tamen perperam fuisse id, satis testatur lib. 17. cap. 21. quod totum est Chronologicum, his utens verbis. De Homero & Hesiodo inter omnes fere scriptores convenit, ætatem eos egisse iisdem fere temporibus. Quinetiam Euthymenes antiquus Chronologicus & Archemachus Historicus, libro tertio rerum Euboicarum, & Dion Chrysostomus secundâ oratione de regno, eos ætate æquales fecerunt. Jam vero Homerum floruisse asserit Velleius annis 950 ante Consulatum Marci Vinicii, proxime infectum illum celeberrimum duorum Cæsarum cognominibus Geminorum, Rubellii inquam & Fusii : id est, 949 ante Epocham Evangelii, medio interfecantibus utriusque Poetæ ἀκμή; intervallum Marmoreum. Agellius autem eodem illo Chronologico capite Autore Cornelio Nepote in primo Chronicorum ante Romam conditam annis circiter centum & sexaginta, id est, ante Evangelium juxta Varronianum conditæ Romæ calculum annis 942, at juxta Fabianum & nostrum 936, uno tantummodo anno excedentibus Marmoreum. Atque hi nimirum fuerunt illi tres libri Chronici Cornelii Nepotis eruditissimi Historici (amicique Ciceronis & Attici hujus quoque accuratissimi Chronographi, cujus vitam etiam idem Nepos scripsit) quorum nomine Catullus Poemation suum ei dedicans admiratur ipsum, quod ausus esset, unus Italorum, id est, primus Romanorum,

Omne ævum tribus explicare Chartis, doctis sc. & laboriosis.

A quo Phidon Argivus nummum argenteum in Ægina cudit, quum esset undecimus ab Hercule, annos 631 ante citimam Epocham statuit Marmorea Inscripto, id est, ante Evangelium 923. Utcunque aliis, sibi certe ipsi, quod haud contemnendum est veritatis argumentum, probe convenit Autor noster, quum Herculis mentionem fecisset, regnante Athenis Ægeō, ultra annum 1323 ante Evangelium, at citime inuisset regnante Theseo anno 1279, istuc undecimum ab eo clausisse statuit, anno 923, viz. annis saltem 350 postea, quæ revera est media undecima generatio sive ætas inde juxta calculum Herodoti imputantis ternas ætates singulis centenariis. Atque hoc pacto Phidonis hujus ætas congruit regno Archelai Euristhenidæ septimi Regis Lacedæmoniorum, qui fuit utique undecimus ab Hercule juxta eundem Herodotum lib. 7. Verum duabus minimum generationibus antecedit Phidonem fratrem Carani primi Argivi Regis Macedoniæ, qui fuit saltem decimus tertius, vel decimus quartus (Velleio quidem decimus sextus) ab Hercule : & qui regnare incepit in Macedonia juxta Eusebium anno 841 ante Evangelium, eodem quo Alcámenes Archelai Nepos Lacedæmone, & quarto anno Alexandri decimi Regis Corinthi, qui fuit item tertius decimus ab Hercule juxta Pausaniam & Apollodorum, atque pronepos ejusdem Regis septimi, cujus Regni initium statuit Eusebius anno 920 ante Evangelium. Quod autem Strabo libro 8. scribit (si rem rectè retuli in adversaria) Φείδωνα ἢ Ἀργεῖον δέχων μὲν ὄντα ἀπὸ Τεμένυ-- νόμισμα καὶ ἀργυρῶν, τότε ἄλλο καὶ τὸ ἀργυρῶν-- καὶ ὅ, καὶ βίαν αὐτὸν ἐπιδόοντα δεῖναι αὐτὸν [ἀγῶνα ἢ Ὀλυμπικόν] &c. Phidonem Argivum decimâ generatione à Temeno, primum cudisse nummum argenteum, atque etiam invadentem Elidem vi & armis, statuisse Agonem Olympicum : hic ubi maxime videtur contradicere Autori nostro, haud leve veritatis testimonium ei exhibet. Nam qui invitis Eleis statuit Agonem Olympicum, quum esset decimus à Temeno fratre Aristodemi, ideoque decimus tertius exclusive ab Hercule, haud dubie fuit alius, viz. saltem nepos vel pronepos Phidonis illius quem primum cudisse nummum, centum & undeviginti annis ante primam O-

lympiadem hoc loco statuit Autor Chronici Marmorei. Erratum igitur fuerit à Strabone in Phidone, perinde ac libro 14, in Neleo Mileti Conditore, quem Pylo ortum facit, tanquam alienum ab Androclo genuino Codri Athenienſium Regis filio Conditore Epheſi, quum uterque fuerit Codri filius, Melanthi vero Pylo orti Nepos, & Neleus Androcli frater natu maior.

Porro autem quæ Plutarchus de Lycurgo Lacedæmonio in ejus vita tradit, haud parum faciunt ad illuſtrandum & confirmandum hoc Phidonis ævum: nec Phidonis modo, ſed etiam Homeri, de quo in proxime præcedente Epochâ dictum eſt. Ita enim ſcribit, 'Οἱ δὲ Ἀρχιδόχαι ἦσαν Σπάρτῃ βασιλεύοντες ἀναληρόμηναι τὸ χρόνον ὡς περ' Ἐρατοſθένους καὶ Ἀπολλοδώρου, &c. Latine. "Qui vero è ſucceſſionibus regum Spartanorum colligunt tempus, ut Eratoſthenes & Apollodorus, oſtendunt Lycurgum haud paucis annis fuiſſe antiquiorem primâ Olympiade. Timæus autem ſuſpicatur, quum duo fuerint Spartæ Lycurgi, non eodem ſeculo, alteri propter claritatem attributas eſſe utriuſque actiones, ac priorem quidem paulo juniorem Homero fuiſſe, nonnulli quoque in conſpectum Homeri veniſſe. Pauloque poſt, Plerique genealogiam ejus ita texunt---Patroclis (ſive Proclis) quidem filii Ariſtodemi filium fuiſſe Solum, Soi Euritionem, Eurytionis Prytanim, Prytanis Eunomum, Eunomi autem Polydectem quidem è priore uxore, Lycurgum vero juniorem è Diannaſſâ, nimirum ut Eutychidas in Hiftoriam retulit, ſextum à Patrocle, undecimum ab Hercule.

Poſteaſque Charilaum ejus è Polydecte fratre Nepotem & pupillum, conſert cum Archelao, alterius Heraclidarum ſtirpis, una regnante, ſic ſcribens, [Ἦν δὲ Χαρέλαος ὁ Πυλυδέκτου φύσει παῖς, ὡς περ καὶ λέγουσι συμβασιλεύοντες τὸν Ἀρχέλαον αὐτῷ ἐπιειν. Erat vero Charilaus Polydectis filius naturâ mitis, quemadmodum etiam fertur, Archelaum qui una cum ipſa regnavit, de eo dicere ſolitum. Rurſum autem in Solonis vitâ, Λυκῦργος---ἐνδεκάτης αἰῶνος ἀπὸ Ἡρακλείδου, καὶ βασιλεύοντος ἐν πολλῇ, καὶ Λακεδαιμόνῳ. Sed & antea quoque in ipſius Lycurgi vitâ, Τοσούτοι γὰρ ἐπαρώπυζεν ἡ πόλις τὴν ἐλλάδα. ὀνομαζομένη δὲ ἐξ ἡ, Χρόνος ἐτῶν πενταχθῶν τοῖς Λυκῦργου χρησαμένη νόμοις, οἱ δεκάτης αἰῶνος βασιλεῖς μετ' ἐκείνων εἰς Ἀγιν τὸν Ἀρχιδάμην ἐδέχθη ἐκίνησεν. Latine, "Tantum enim antecelluit hæc Civitas Græciæ legum præſtantiâ & gloriâ quingentorum annorum tempore, Lycurgi uſa legibus, quas quatuordecim regum ei ſuccedentium uſque ad Agin Archidami filium nemo mutavit, &c. Xenophon autem libro tertio Hellenicorum ſignificat Agidi filio Archidami mortuo, ferme quadriennio poſt finem Belli Peloponneſiaci, ſucceſſiſſe fratrem Ageſilaum, circiter annum 429 ante Evangelium: Cui additi 500 anni, conſtituunt 929, quanto tempore ante Epocham Evangelii claruerit Lycurgus, quaſi ſexcentio ante Phidonem Argivum, perinde ab Hercule undecimum, atque tantidem poſt Homerum, juxta Plutarchum Marmoreo calculo eatenus ſuffragantem. Eraſtoſthenis vero Canones Chronologici ſtatuunt Lycurgi ἐπιτροπίαν tutionem ſive tutelam omnino undecim haud amplius annis poſt Marmoream Phidonis Epocham.

Itaque Chronicon Marmoreum iſtic duos Phidones Argivos diſtinguere nos docet, quemadmodum antea duos Minoes Cretæ Reges, quorum primus Aſterii filius regnarit regnante Athenis Pandione primo, quo tempore Idæi Daſtyli ferrum invenerunt, annis ferme 73 poſt diluvium Deucalionium, juxta antiquum Chronologum apud Clementem Alexandrinum, primo Stromateon circiter annum 1484 ante Evangelium: alter illius è Lycasto filio Nepos imperium maris obtinuit, regnante Athenis Ægeo juxta Diodorum Siculum, libro 4, quorum utriuſque geſta vulgo inter ſe confunduntur, ſicut etiam duorum imo trium Eumolporum, juxta Sophoclis Scholiaſten in Oedipum Coloneum ex Aceſidoro, primi Thracis qui Eluſiniis ſuppeticas tulit contra Erecthea Atticæ Regem, ſecundi, Nepotis primi, tertii autem Pronepotis ſecundi: itemque plurimum Muſæorum, & aliorum propemodum infinitorum

infinitorum, quorum iisdem nominibus æquivocatio illam confusionem non modo in Ethnica sed etiam in Sacra Historia peperit, quam dolemus: aliis vero ut prudenter & caute distinguant, præsertim in tantopere controverso illo tempore Monarchiæ Persicæ, persuadere vix aut ne vix quidem possumus.

Archiam Evageti filium, qui fuit decimus à Temeno, è Corintho deduxisse Coloniam Syracusas, refert Autor Chronici Marmorei (numero annorum oblitterato) regnante Athenis Æschylo, anno vicesimo & uno, istic feriens prope medium inter aliorum calculos. Siquidem in Eusebiano Chronico Syracusæ conditæ feruntur, juxta Pontaci quidem Editionem anno quarto nonæ Olympiadis, juxta Scaligeranam vero anno quarto undecimæ: illic annis 17, hic 25 post annum 21 Æschyli convenientem Olympiadis quintæ anno saltem tertio (Seldenus applicat quarto) id est, anno Olympiastico undevicesimo, anno autem ante Evangelium 786. Neutiquam vero contrigisse serius hoc tempore, fatis evidenti argumento est, quod Strabo libro 6. (citante etiam Scaligero ad Naxum conditam anno præcedente juxta Thucydidem utiq; libro 6.) Autore Ephoro refert primas urbes Græcas in Sicilia conditas Naxum & Megara, decimâ generatione post Troica tempora, id est, eodem Scaligero calculum subducente annis plus minus 330, viz. 907 ante Evangelium, 122 ante calculum Marmoreum. Quinetiam Marcianus Heracleota in Periegesi Jambicis versibus scripta suffragatur Ephoro de conditis in Sicilia primis Hellenicis urbibus

— Ἀπὸ τῆς Τροικῆς Δεκάτῃ ἡμέρᾳ.

Quanquam videtur uterque intelligendus una cum nostro de generatione decima post Heraclidarum reditum in Peloponnesum annis 80 post captam Trojam, ac 1157 ante Evangelium. At vel sic quoque decima generatio sive ætas Herodotea terminatur anno 824 ante Evangelium, ac ferme 40 ante illum Marmore mutilo significatum: ut necesse sit tricenos quinos, aut tricenos octonos annos singulis generationibus imputare. Quocirca hæc Epocha serius anno 786 ante Evangelium, sive 494 ante Epocham Marmoream videtur nullâ ratione statui posse. Rursus vero ex altera parte ne citius statuatur, præter Chronicon Eusebicum, intercedit gravissimus & omnium Ethnicorum Historicorum certissimæ fidei Autor Thucydides, scribens initio lib. 6. in hanc (si modo inquam recte ego eam in adversaria retuli) sententiam: Siculos Megares quum jam Lamiseorum dux, circiter annum quintum post conditas ab Archiâ Syracusas, Trotilum condidisset, hoc defuncto, Hyblone autem Siculo rege prodente illis regionem, factoque ipsorum Duce, condidisse τῆς Μεγαρέας Τέλειος Megaricam Hyblam, sive Hyblea Megara, quam urbem postquam incoluerant annos 245, ejectos esse ex ea tum urbe, tum regione, à Gelone Tyranno Syracusanorum. Ut enim supponamus Gelonem Hyblâ positum esse circa idem tempus quo Dionysius Halicarnasseus, & Pausanias scribunt eum primum obtinuisse Syracusas, viz. anno secundo Olympiadis 72, hoc est anno 519 ante Evangelium, huic additis 245, ascenditur ad annum 764 ante Evangelium, quo condita fuerit Hybla, anno decimo septimo post conditum Trotilum & Catanam, atque vicesimo secundo post conditas Syracusas, juxta Marmoreum calculum. Quapropter apparet Syracusarum Urbem, ab Archia Corinthio fuisse conditam, neque citius, neque serius quam significat ille calculus.

A quo annuus Archon Athenis extitit primus Creon (ita nomen primâ & tertiâ literâ mutilâ suppletur è Velleio & Eusebio) numerantur Chronico Marmoreo anni 420, id est, ante Evangelium 712, qui annus erat primus Olympiadis 24. Hæc nimirum Epocha ferine convenit calculo Eusebiano æque juxta Scaligeranam editionem tum Latinam, tum Græcam referentem postremi Archontis decennalis annum postremum ad primum Olympiadis 24,

ac juxta Pontaci editionem utique intra annum, utpote quâ primus Archon annuus refertur ad annum secundum ejusdem Olympiadis, perinde atque Excerptis Barbarolatinis, atque etiam ipso Africano apud Georgium recensente annuos Archontes 903, usque ad Olympiadem 250. Ceterum à calculo Dionysii Halicarnassei, ut dudum eum in nostra Serie exposui, biennii differentiam præfert, utpote referentis eundem ad tertium annum ejusdem Olympiadis annis 70 post initium Charopis primi decennalis Archontis relatum anno primo Olympiadis 7: Altrinscous vero exhibet quadriennii differentiam à calculo Pausaniæ in Messenicis, referentis quantum annum Hippomenis quarti decennalis Archontis ad primum annum decimæ quartæ Olympiadis, & Tlesiam, ut videtur, sequentem Archontem annum ad quartum annum Olympiadis vicesimæ teritiæ. Sed Marmoreum Chronicon, quo medium attingit propius eo videtur probabilius.

Anno 418 ante citimam Epocham, Chronico Marmoreo incisum fuit aliquid, quod omnino disparuit, relicto solummodo ejusdem anni Archonte Athenis Lyfiâ, annuo viz. tertio; quod nec ipsum silendum. Erat autem 710 ante Evangelii Epocham. Huic Lyfiæ proximus fuit Tlesias ille apud Pausaniam, nisi potius idem vero nomine Lyfias.

A quo Terpander Derdenis filius (ita mihi videtur potius Patris nomen affine Derdæ Macedonico in adversariis meis, è quinto Xenophontis Hellenicorum, quam Patriæ sive civitatis) Lesbios, nomos sive modos Musicos [sc. novos à se inventos] tibiis aptavit, & lite *ἐμπροσθὶ δῆμι* coram populo (ita equidem pro *ἐμπροσθὶ μου* legendum existimaverim) solutus est: Marmoreâ Inscriptione numerantur Archonte Athenis Dropilo, anni 381: qui sunt ante Evangelium 673. Derdæ viri nomen memorat etiam Aristoteles Politicorum libro 5, c. 10. ævoque præcedente Thucydides. lib. 1. Sed neq; Lesbus à Troade adeo distat, quin qui alterius dialecto appellatus fuerit Dardanus, alterius dictus sit Derdenes. Ipsum vero Terpandrum quod attinet, in Chronico Eusebiano Terpander Musicus insignis habetur, juxta Scaligeranam quidem Editionem anno 675 ante Evangelium, biennio antea; juxta Pontaci vero anno 670, aut ut in notis agnoscit 671, biennio postea. Ita hic quoque Autor noster medium ferit.

A quo Alyattes Lydorum Rex extitit, è mutilis Marmoribus colliguntur anni 341 ante citimam ipsorum Epocham, Archonte Athenis Aristotele, ante Evangelium anni 633. Hujus regni initium in Chronico Eusebiano statuitur annis 639 ante Evangelium, sexennio antiquius. At in Excerptis Barbarolatinis triennio serius quam in Eusebiano, ac tantidem citius quam in Marmoreo. Cujus ratio reddetur paulo post ad initium regni Croesi.

Sapphonem Poetriadem Lesbiam è Mitylenâ in Siciliam trajecisse, fugientem sive desiderium amasii Phaonis, seu quid aliud, significatur mutilis Marmoribus anno oblitterato, inter initium regni Alyattis & decimum quartum ejus annum, quo tempore Athenis Archon erat Critias prior, Syraculis vero finitimi sive vicini, sc. agrorum ad urbem pertinentium Coloni principatu potiebantur. Id quidem apparet contigisse anno Alyattis juxta idem Chronicon duodecimo, ac 611 ante Evangelium: Utpote quo ejusdem Regis anno Sapphonem pariter ac Alcæum Poetas claruisse referant non modo impressa Chronici Eusebiani Exemplaria, sed etiam pleraque Manuscripta, teste Pontaco.

E spoliis direptorum Cirrhæorum, solitorum latrociniiis & deprædationibus infestare eos qui consultum irent Oraculum Pythicum, restauratum esse gymnicum Agonem Chrematitem, præmii scilicet pecuniarii, ante annos 723, Archonte Athenis Simone, ante Evangelium annis 619, novennioque postea eundem Agonem Pythium Stephaniten, id est, Coronarium, denuo institutum esse, annis 318 ante citimam Epocham suam, Archonte Athenis Damasiâ secundo; (primum viz. superius notavimus non quidem è Diodoro Siculo, sed Demetrio

Demetrio Phalareo apud Diogenem Laertium) annis vero ante Evangelium 610: deinceps Chronico Marmoreo refertur. Quorum posterius exacte congruit non modo calculo Pausaniæ Phocicis, sed etiam Chronico Eusebiano referenti Isthmia post Melicerten, & Pythia primum acta eodem anno, nimirum tertio Olympiadis 49. Priore autem confirmatur id, quod innuit Censorinus capite 18, & affirmat Scholiastes Pindari in Argumento tertii Pythi-
corum ejus, Agonem Pythicum antea fuisse Enneatericum, viz. novennio quoque revolvendo fuisse repetitum. Ceterum de vindicta sumpta à Cirrhæis, propterea quia latrocinii infestabant peregre proficiscētes consul-
tam oraculum Delphicum; collectanea sive advertaria nostra memorabilem locum exhibent è Plutarcho in vita Solonis, ubi scribit in hæc verba, 'Εθαυ-
μάστη ὅτι διεβοήθη μάλλον ἐν τοῖς Ἑλλησιν [ὁ Σόλων] εἰπὼν ὑπὲρ τῶ ἱερῶ τῶ ἐν Δελ-
φοῖς ὡς χρὴ βοηθεῖν, καὶ μὴ περὶ ὧν Κιρραῖοι ὀβριζόνται, εἰς τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ
περὶ τῶ Θεοῦ Δελφοῖς. Γεωδέντες γὰρ ἴω' ἐκείνους πρὸς τὴν πόλεμον ὁρμη-
σαν οἱ Ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε μαρτυροῦσι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶ Πυθιονικῶν ἀνα-
γραφῇ, Σόλωνι τὴν γνώμην ἀναπείσει. Suspiciebatur vero & celebrabatur maxi-
me inter Græcos Solon. Propter sententiam dictam de eo, quod oporteret
auxilia mittere ad defendendum Templum Delphicum, neque sinere Cirrhæ-
os contumeliis afficere Oraculum, sed bellum suscipere pro Deo Delphis.
Persuasi enim ab eo bellum movendum decreverunt Amphictyones: ut tum
alii testes sunt, tum etiam Aristoteles in Pythionicarum recensione, Soloni
sententiam eâ de re dictam ascribens. Duces vero huic bello ex Amphicty-
onum decreto constitutos fuisse Clisthenem Sicyonium, Alcmaeonem Athe-
niensem, & Eurylochum Thessalum, apparet ex eodem Plutarcho, Pausaniæ
Phocicis, & tribus Pindari Pythionicarum argumentis; quorum primo de
eorum uno dicitur, Περιεγύνατο δ' αὐτῶν [τῶ Κιρραίων] ὅτι Ἀρχοντὸς Ἀθηνῶν
Σιμωνίδου, Superavit ipsos, nempe Cirrhæos, Archonte Athenis Simonide.
Secundo autem τὴν Πυθιονικὴν Ἀγῶνα διέδρανον Ἐυρύλοχος ὁ Θέσσαλος ὅτι Ἀρχοντὸς
Ἀθηνῶν Σίμωνος. Pythicum Agonem statuit Eurylochus Thessalus, Ar-
chonte Athenis Simone: viz. eodem quem Marmora nostra exhibent. Et
mox: Μετὰ δὲ χρόνον ἕξαετῇ [lege juxta Marmora, ἐνναετῇ] κατὰ γωνισαμένῳ τῶ
λοιπῶν τῶς ὑπολειπόμενης τῶ Κιρραίων ὅτι Ἀρχοντὸς Ἀθηνῶν Δαμασίας ὑπὲρ
[lege iterum juxta eadem Marmora ὑπὲρ] καὶ ἐφανίστην ἰδίῳ. post novennium
autem, quum ceteri duces devicissent reliquos Cirrhæorum, Archonte A-
thenis Damasiâ posteriore, etiam coronarium statuerunt. De novennio au-
tem porro confirmat tertium argumentum, iis verbis, Ἐπλήσθη δ' ὁ ἄγων κα-
τὰρχας καὶ ὁ ἄγος Ἐννεατερίδος. observabatur autem Agon primum, novennii
intervallo. Unde denique constat reliquum locum καὶ ἔτι ἕκτω' utiq; cor-
rigendum esse ἐννάτῳ, καὶ, τὴν δὲ Κιρρῆς ἁλῶσιν ἀνεκέρυξαν τῶ Θεῷ τὴν ἐφανίστην,
ὅτι Ἀρχοντός Ἀθηνῶν Δαμασίας. Anno autem nono post captam Cirram, edi-
xerunt celebrandum Deo coronarium, Archonte Athenis Damasiâ.

Epoch. 40. A. M. ....

A quo Athenis Comædiæ — Icarientium, inventore Sufarione,
6 —

Sufarion Icarientis Poeta, quem primum excogitavisse Comœdiam refert
Clemens Alexandrinus, primo Strom. & cujus Iambos quosdam de muliere
citât Stobæus, cap. 87, mutilis Marmoribus, oblitterato anno & Archonte,
innuitur claruisse inter primam Pythiadem coronariam, & primum usurpa-
tam à Pisistrato tyrannidem Athenis; nempe inter annum 610, & 589 ante
Evangelium, de quo nihil amplius occurrit.

Epoch.

Epoch. 41. A.M.C. 3444. ante Evang. 589. Periodi 6. 484.

A quo Pisistratus Athenis tyrannidem occupavit, anni CCXCVII. Archonte Komiâ.

A quo Pisistratus Athenis tyrannide potitus est numerantur Chronico Marmoreo anni 297, (qui sunt ante Evangelium 589) anno 4 Olympiadis 54, Archonte Athenis cujus nomen propemodum oblitteratum est, relicta solummodo $\text{I. \& duabus postremis literis K...OT}$: unde nihilominus constat nobis è Plutarcho, sub finem vitæ Solonis, (si qua fides adversariis sive notis meis) legendum esse ΚΩΜΙΟΥ Comiâ: ei succedente, insequente anno, Hegesistrato, quo Phantias Ephesius autor erat Solonem Atheniensem, Sapientem illum, secundo anno tyrannidis Pisistrati mortuum esse: interim Heraclide Pontico, & quidem ut videtur rectius scribente eum supervixisse cœptæ Pisistrati tyrannidi, $\alpha\upsilon\chi\eta\acute{o}\nu \alpha\gamma\acute{o}\nu\omicron\nu$, haud exiguum tempus. In Eusebiano Chronico, juxta Pontaci editionem ad annum 592, juxta Scaligeranam ad 590 ante Evangelium, nempe annum 3 Olympiadis 54, legitur; Pisistratus Atheniensium tyrannus in Italiam transgreditur: ad quem in Annotationibus recte meâ quidem opinione conjicit Pontacus, Italiam errore ex Etruriâ, Etruriam autem ex Eretriâ factam esse; quo Herodotus lib. 1. scribit Pisistratum paulo post usurpatam tyrannidem Athenis ejectum secessisse: Eretriam inquam, sive Thessaliæ urbem, ut Pontacus (nescio an ex Herodoto mihi non ad manus) seu potius Eubœæ insulæ celeberrimam, ut alioquin ego existimaverim. Itaq; ex hac Epochâ Marmoreâ, suffragante doctissimo Plutarcho, corrigendus est situs initii tyrannidis Pisistrati in Chronico Eusebii: quemadmodum etiam situs Comiæ Archontis in Atticis Fastis Caroli Sigonii, referentis eum, ut etiam notat Pontacus, ad annum 3 Olympiadis 53, quum hic conveniat anno 4 Olympiad. 54, Meursii Archontes, aut Pisistratum, ceterosve ejus tractatus historiæ Atticæ, ab industrio Seldeno allegatos, quanquam valde cupiens, atque etiam amicos ea propter sollicitans, (malo fato à libris detentus) videre nondum potui. Ideoque hic ego Pisistrato & Pisistratidis (quorum Hipparchi, tanquam ab Harmodio & Aristogeitone interfecti post hæc annis 29, Hippiciæ autem 66, illius annis 540, hujus 523 ante Evang. in mutilis Marmoribus parum clara aut certa fit mentio) plura istic inquirere omitto, quoniam à doctissimo illo viro jamdudum diligenter conquæsitâ esse existimo. Si quid tamen de his posthac nobis occurrerit, suis temporibus exponemus.

Epoch. 42. A.M. 3449. ante Evang. 584. Period. 6. 489.

A quo Cræsus, Asia———XXXXII. Archonte Athenis Euthydemo.

A quo Cræsus regnare incepisse è Marmoribus mutilis colligitur, anni (ut è fine numeri extante .... $\Delta\Delta\Delta\Delta\text{II}$ apparet) numerati sunt 292, 584 ante Evang. Archonte Athenis Euthydemo; quemadmodum dudum, è prima collatione Archontis cum numero annorum conjeci. Ita vero situm initium regni Cræsi, definit regnum patris ejus Alyattis annis 49, quot ei ascribuntur Chronicon Eusebianum, tum etiam excerpta barbaro-latina: unde consequitur eadem prorsus differentia situs regni Cræsi in his, quæ superius Alyattis exposita est. Sed judicium de veritate utriusque faciendum est, è fine regni Cræsi, cui Eusebius & Excerpta imputant annos 15, verum
Herodotus

Herodotus 14 tantummodo. In Chronico Eusebiano post annum 15 Croesi, ad annum 1 Olympiadis 18 quasi desinentem, ac 176 ante Evang. legitur Croesus à Cyro cantus est, & Lydorum regnum destructum est quod stetit annos 230. Ac nihilominus biennio postea, in Scaligerana editione, Cyrus Sardes capit; annotante Scaligero, Eusebium istuc, ut alias sæpissime, referre diversa tempora è diversis autoribus. Atqui hæc eadem verba in Pontaci editione ponuntur anno 14 Croesi, annotante ipso pleraque Eusebii exemplaria ita habere, quædam etiam ad annum 10 ejusdem, nonnulla vero ad annum 16 Cyri, quartum autem Olympiadis 58, uno anno serius quam habet Scaligerana editio. Excerpta verò barbaro-latina suggerunt, ac his terve regerunt, Lydorum regnum tenuisse sive stetisse annis 232, ab initio regni Ardyfi pariter ac primæ Olympiadis, ad finem Croesi pariter atque Olympiadis 58, quot Olympica quadriennia comprehenduntur annis 232. Verum Socrates, autor perantiquus, apud Diogenem Laertium in vita Periandri Corinthii, ait hunc mortem obiisse ante Croesum (sc. regno excussum) annis quadraginta & uno, *πρὸ τῆς πενταετηρίδος ἐνάτης ὀλυμπιάδος*, sub Olympiadem 49: unde consequens est Croesum fuisse captum circa initium anni secundi Olympiadis 59, quod lucem fert insequenti Epochæ.

Epoch, 43. A.M.C. 3452. ante Evang. 571. Period. 6. 522.

*A quo Cyrus ille Persarum Rex Sardes cepit & Cræsum sub ---etiam
Hipponax secundum hunc, Iambicus Poeta.*

A quo Cyrus ille primus Imperator Persarum Sardes Lydiæ regiam cepit, & Cræsum sub jugum misit, in mutilis utique Marmoribus, temporis notæ non extant, neque annus, inquam, neque Archon. Verum-enimvero ab initio regni Croesi constituto isdem, anno 584 ante Evangelium, sive anno primo Olympiadis 56, annus 14, quo & Herodotus regni Cyri finem, & pleraque Chronici Eusebiani exemplaria Sardes Croesi Regiam à Cyro captas statuunt, convenit utique anno secundo Olympiadis 59, anno autem ante-ultima Chronici Marmorei Epocham 279, ante Evang. vero 571; quo Croesi regni finis contigerit, juxta Socratem atque Herodotum: cujus propterea initium calculo Marmoreo consignatum confirmaverit idem Herodotus; Patris autem ejus Alyattis, una cum excerptis Eusebins. Scaliger quidem, lib. 3. Caonum Isagogicorum, in notis ad Dynastias Regum Lydiæ, nullo autem prolatore statuit exitum Croesi in exitu Olympiadis 59, tametsi Eusebius, & Solinus cap. 4. statuerint in Olympiade 58 sed nobis satis fuerit Marmoreæ Inscriptione admonitis, Socrate autore, distulisse, usque ad autumnum vel sub hyemem anni secundi ejusdem Olympiadis, integrâ Olympiade sive quadriennio serius quam statuimus libello Emendationis temporum. Cæterum quod Marmoreâ Inscriptione additur, tempore capti à Cyro cum Sardinibus Croesi, Hipponactem Poetam Iambicum extitisse, confirmat Plinius, lib. 36. cap. 5: addens mentionem de ætate Poetæ Hipponactis; quem certum est fuisse Olympiade 60; quanquam Hipponax Philosophus, si quis ejus professionis unquam fuit, in Eusebiano Chronico statuitur Olympiade 23.

Epoch.

Epoch. 44. A.M.C. 3468. ante Evang. 563. Period. 6. 508.

*A quo Thespis Poeta—docuit Alcestin Tragædiam, (cujus præmii-
um) proponebatur Hircus; anni CCE..... Archonte Athenis
...nao priore.*

Thespis Poeta docuisse Tragædiam Alcestin, ejusque operæ præmium re-
portasse Hircum significatur mutilis Marmoribus inter captum è Cyro Cræ-
sum, & initium regni Darii filii Hyfaspis, oblitterato numero annorum, &
potiore parte nominis Archontis Atheniensis, relictâ solummodo .....no,
sive Keo priore: Ut fuisset Alcæus: cujus nominis posterior fuit anno 3 O-
lymp. 89. Quum autem & Clemens Alexandrinus primo Strom. & Plutar-
chus in Solone, & Horatius in arte Poeticâ, nominent Thespim primum,

Carminē qui Tragico vilem certârit ob Hircum.

Eumque ipsum docuisse primum Olympiadē 61 referat Suidas; tanquam nu-
mero Marmoreo 272, ac ante Evang. anno 564: quod in Chronico Euse-
biano, ad Olympiadis 47 annum secundum, ac 619 ante Evang. legitur, his
temporibus certantibus in Agone (sc. Tragico) Tragus, i. e. Hircus præmio
dabatur, unde aiunt Tragædos nuncupatos; videtur ita accipiendum, quasi
post alios aliquot ignobiles, Thespis certârit primus memoriâ dignus, sc. cu-
jus nomen posteritati commendaretur.

Epoch. 45. A.M.C. 3488. ante Evang. 545. Period. 6. 528.

*A quo Darius super Persas regnavit, Mago defuncto; anni ...LIII,
Archonte Athenis—*

Quod ad initium regni Darii filii Hyfaspis attinet, Chronico Marmoreo
relatum anno 253 ante citimam Epocham, ac 545 ante Evang. quanquam non
est dubium cœpisse eum regnare octennio post mortem Cyri, ac Septimestri
post mortem Cambyſis, quadriennio ante hoc tempus: absoluto tamen im-
perio hoc demum tempore, captâ Babylone, occisoque reliquo Mago poti-
tum esse, ut dudum annotavimus, suffragatur etiam autor quem secutus est
Otho Frisingensis, lib. 2. cap. 16. scribens, Magos regnasse post Cambysem,
annis 3. mensibus 7.

Epoch. 46. A.M.C. 3493. ante Evang. 540. Periodi 6. 533.

*A quo Harmodius & [Aristoge]iton interfecer[unt Hipparchum] Pi-
sistrati — & Atheniensibus — Pisistratidas — anni CCXL-
VIII. Archonte Athenis—*

De Pisistratidis inquirendi plura animum desponderamus, veluti quod hîc
significatur Chronico Marmoreo, de Hipparcho Pisistrati filio interfecto ab
Harmodio & Aristogeitone, ac forte Hippia se includente intra arcis muros
ob metum anno 248 ante citimam Epocham, Archonte oblitterato, anno au-
tem ante Evang. uti diximus, 540. Veruntamen quandoquidem nihil aliud sit
quod æger animi agere malim vel possim, quid si istic quoq; in institutâ disqui-
sitione resumto in manus Calamo progredientem saltem quousque adversaria
nostra, unica mihi relictâ adminicula, sublevaverint & manuduxerint? Igitur in

in Chronico Eusebiano legitur ad annum ante Evang. juxta Pontaci editionem 548, juxta Scaligeranâ 547: Harmodius & Aristogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt; & Leæna meretrix, amica eorum, quum tormentis cogeretur ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit: annotante Pontaco, situm horum esse varium, sc. in diversis exemplaribus: atq; Scaligero tum illud, quosdam Codices habere hanc periocham *ἀννο* antecedente; tum etiam hoc, sed horum Pisistratidarum interitus non certâ refertur à veteribus, nec satis constanti fide. Nimirum Thucydides suo seculo, jam tunc, intra centum annos postea, lib. 1. in proœmio historiæ suæ, generalem ipsorum Atheniensium popularium suorum de hoc facinore errorem redarguit. Atqui nihilominus quod ad tempus attinet, haud improbabilis videtur eventus istius situs sive annus assignatus in Chronico Marmoreo. Namque idem Thucydides, lib. 6, iterum mentionem ejusdem, & quidem pluribus faciens, inter alia hæc habet verba, *Τυραννίδας δ' ἐπὶ ἐπιτελείᾳ Ἰωπίας ἐπ' Ἀθηναίων [μὲν δ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπηβύλην] καὶ παυαδὴς ὃν τῷ τετάρτῳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀλκμαγώνιδων καὶ φευγόντων ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐστὶ Σίγειον καὶ παρ' Αἰδουτὶδην ἐς Λάμφαρον· ἐκείθεν δ' ὡς βασιλεὺς Δαρεῖον· ὅθεν καὶ ὠρμήμενος ἐς Μαραθῶνα, ὅτερον ἔπεισε καὶ ἤδη γέρον ὦν, μὲν Μήδων ἐξέσπευσε.* Latine, Tyrannide vero potitus Hippias (post Harmodii & Aristogitonis insidias) adhuc annos tres Athenis, quarto autem anno cedere coactus à Lacedæmoniis & exulibus Alcmaeonidis, induciis factis, discessit Sigeum, indeque Lampſacum ad Æantidem (generum suum) ac deinde ad regem Darium: unde redux in Marathonem postea, anno vicesimo, jam senex, cum Medis militavit. Prælium Marathonium superius à nobis observatum est Marmoreâ Inscriptione referri ad annum 519 ante Evang. cui additis 20 pervenitur ad annum 539, scilicet proxime infecutum cædem Hipparchi, occasionem ejectionis Hippiae, juxta eandem inscriptionem. Porro autem Aristoteles, Politicorum lib. 5. cap. 12. inductione probans nullas Græcorum tyrannides fuisse diuturnas, scribit in hæc verba, [*Ἡ τυραννὶς*] καὶ Πεισιστράτου Ἀθηναίων ἐκ ἐχθροῦ συνεχρῆς· δις γὰρ ἔφους Πεισιστράτου τυραννῶν· ὥς ἐν ἑτεροτελείᾳ καὶ τελεῖν, ἑωπὼ καὶ διὰ ἐπὶ τούτων ἐπυράνευσεν, ὁπτακαίδεκα δ' οἱ παῖδες· ὥς πᾶν πάντα ἐχθροῦ ἐπὶ τελεῖν καὶ πέντε. Latine, Tyrannis Pisistratidarum Athenis non fuit continua: bis enim è tyrannide in exilium actus est Pisistratus: ita ut ex annis 33 ab initio tyrannidis suæ, eâ potitus sit tantummodo 17; filii autem ejus annis 18, itaque omnes tyrannidis eorum anni fuerunt 35. Verum Herodotus, lib. 5. scribit Pisistratum & Hippiam tyrannide potitos esse annis 36: proculdubio numerans annos à quo tempore Pisistratus tertia & postrema vice recuperatam tyrannidem stabilivit. Quinetiam Trogus Justini, lib. 2. scribit Pisistratum regnasse annis 34, ita enim & impressis, & manuscriptis ejus exemplaribus legi testatur Bongarsius, Libro variarum ejus lectionum. Quocirca apparet, à Pisistratæ tyrannidis initio ad exactum eâ Hippiam, transactos esse annos 52. Qui si subducantur anno 589 ante Evang. quo Marmorea Inscriptio statuit initium tyrannidis Pisistrati: residuus sit annus 537, quo Hippias ejectus fuerit, triennio post Hipparchi necem, ac annis ferme 18 ante pugnam Marathoniam, juxta eandem inscriptionem, calculo tum Aristotelico, tum Thucydideo, tum Herodoteo, tum etiam Trogi Pompeii, ita prope & probe consentientem.

Epoch. 47. A.M.C. 3497. ante Evang. 536. Periodi 6. 537.

A quo chori primum certarunt virorum, cujusmodi primum docuit Hypo---cus Chalcidensis & vicit: anni CCXXX---Archonte Athenis Lysagorâ, [an Isagorâ.]

Choros viriles primum certasse, talisque chori doctorem Hypodicum, aut alium quempiam simili nomine vicisse, significatur mutilis Marmoribus, circiter annum 244 ante citimam Epocham suam ac 536 ante Evang. Archonte Athenis (ut quidem videtur legendum) Isagorâ, quo Archonte, anno primo Olympiadis 69 primos Romæ Consules statuit Dionysius Halicarnasseus, lib. 4. & initio lib. 5.

Epoch. 48. A. M. C. 3510. ante Evang. 523. Period. 6. 550.

A quo---Hippias---Athenis, anni CCXXXI: Archonte Athenis Pythocrito.

Quod in mutilis Marmoribus deinceps de Hippiâ videtur innui Archonte Athenis Pythocrito, annis 231 ante citimam Epocham, 523 ante Evang. quadriennio ante Marathonium prælium, forte spectat ad priorem expeditionem Medicam, quâ Darius Hytaspides misit Mardonium ducem, tunc juvenem, cui paulo ante in uxorem dederat filiam suam Artozostham, quemadmodum refert Herodotus lib. 6. cum classe 300 navium, quæ naufragio pessundata est ad montem Athon, & præterea exercitu pedestri, quo subjugavit reliquos Macedones, qui antea non submiserant se Imperio Persico, atque etiam Thraces dictos Brygas: in qua priore expeditione, quâ reipsâ plus actum est, quam posteriore Marathonîâ, æque verisimile est Hippiam fuisse, ac in posteriori: ac præsertim in legatione circa idem tempus à Dario missâ ad poscendum Græcos aquam & ignem in signum subjectionis: cui multi Græcorum populi paruerunt, præcipue vero Æginates, tunc temporis ex omnibus Græcis mari plurimum potentes, & Atheniensium æmulorum suorum contra ipsos propterea exclamantium, infesti inimici: à quo demum verisimilius, quam ab Hippiâ persuasi? Cujus occasione recruderunt inimicitiz inter duos Lacedæmoniorum Reges, Cleomenem & Demaratum; Demaratusque regno abdicatus, haud ita multo post, ad Darium utique fugit. Ne cui autem hoc minus fiat verisimile, quia Thucydides nullius reditûs Hippiæ in Græciam meminit, ante prælium Marathonium: etiam ante hoc tempus, circa initium rebellionis Aristagoræ Milefii, Hippiam à Cleomene & Lacedæmoniis revocatum, volentibus eum reducere Athenas in pristinum dominatum: quod ne fieret, longâ & vehemente oratione, à Soficle Corinthiorum legato dissuasum esse, fuisse narrat Herodotus, lib. 5. Thucydides igitur postremi tantummodo reditûs Hippiæ meminit; quo in Atticam, atque ipsarum Athenarum conspectum venit, summaque spe recuperandi dominatus decidit: & siquidem non in ipsâ pugna Marathonîa, quod à nonnullis traditum, occubuit; at paulo post, senio pariter ac mœrore perinde ac Darius ipse, juxta Marmoream nimirum & nostram Chronologiam, contabuit. Quicquid vero id est, quod de Hippiâ innuunt mutila Marmora hoc anno ut dictum est 231 ante citimam Epocham, ac 523 ante Evang. Archonte Athenis Pythocrito: dimovet certe eodem anno, nempe secundo Olympiadis 71, Philippum Archontem, Caroli Sigonii ut puto, & aliorum recentiorum Fastis Atticis ei assignatum: cui proinde alius à nobis infra locus assignabitur, post octennium, videlicet duas integras Olympiades, anno eodem secundo Olympiadis 73.

Jam vero antequam finem imponamus huic disquisitioni, opportunum videtur

tur ut ostendere conemur, ubi demum statuendus sit terminus discriminis illius solennis annorum 26 inter Chronicon Marmoreum & Eusebium, in situ Regum Atheniensium, iisque succedentium Archontum ad terminum vitæ. Apparet autem terminum ejusmodi esse statuendum inter Diognetum, sive Diognetum, & Æschylum. Quod si qua fides particularibus regum annis relatis in Excerptis barbaro-latinis, repolito Thersippo in locum suum inter Archippum & Phorbanem, unde Interpretis nec Græcæ linguæ gnari nec Latinæ, vel imperitiâ, vel negligentia videtur excidisse in dorsum Æschyli penultimi Archontis perpetui, sive ad finem vitæ: quum tres proxime præcedentes Archontes, Ariphton, Thespheus, & Agamestor habeant apud Eusebium annos omnino 67, in excerptis vero 96: deductis huic excerptorum summæ, & quidem medii Thespici magistratui tribus, conciliatio facta fuerit. Igitur si placeat, tantisper donec aliquid certius aut melius ex historiis probatoribus deprehensum fuerit, accommodentur Aripthoni, pro Eusebianis annis 20, Excerptorum anni 30, Thespicio autem pro Eusebianis 27, Excerptorum 40 minus 3, tredequadraginta inquam 37 pro 27, atque Agamestori pro Eusebianis 20, Excerptorum anni 26: ita tres illi Archontes Æschylum proxime antecedentes, habuerint simul 92 annos, viz. 26 quos requirit calculus Marmoreus plures quam permittit Eusebianus. Vicissim vero annus postremus, nempe vicesimus tertius, minuendus videtur Æschylo, ut primus Archon annuus conveniat initio Olympiadis 24, itaque situs Regum & perpetuorum Archontum Atheniensium conveniens Chronico Marmoreo, in annis Epochæ Eusebianæ ante Evangelii principium, & à mundi conditu juxta nostram Chronologiam, per quos periodo octodefexcentenariæ accommodari possunt, fuerit talis, qualem in subjecta Tabula exposuimus.

Anni Mundi conditi, & ante Evangelium, quibus singuli Reges & Archontes Atheniensium inceptum, juxta Marmoreum Chronicon.

Reges Athen.	Anni M.C.	Anni ante Evang.	Anni Regū	Archontes Athen.	Anni M.C.	Anni ante Evang.	Anni Regū
1. Cecrops.	2423.	1610.	50.	2. Acastus.	2930.	1103.	36.
2. Granaus.	2473.	1560.	9.	3. Archippus.	2966.	1067.	19.
3. Amphyction.	2482.	1551.	10.	4. Therlippus.	2985.	1048.	41.
4. Erichthonius.	2492.	1541.	50.	5. Phorbas.	3026.	1007.	31.
5. Pandion.	2542.	1491.	40.	6. Megacles.	3057.	976.	30.
6. Erichtheus.	2582.	1451.	50.	7. Diogenetus.	3087.	946.	28.
7. Cecrops. 2.	2632.	1401.	40.	8. Phereclus.	3095.	918.	19.
8. Pandion. 2.	2672.	1361.	25.	9. Ariphton.	3134.	899.	30.
9. Ægeus.	2697.	1336.	48.	10. Thespheus.	3164.	869.	37.
10. Theseus.	2745.	1288.	30.	11. Agamestor.	3201.	832.	26.
11. Menestheus.	2775.	1258.	23.	12. Æschylus.	3227.	806.	22.
				13. Alcmaeon.	3249.	784.	2.

Menesthei anno regni penultimo capta est Troja, juxta Chronicon Marmoreum, annis 433 ante Epocham Olympiadum.

Post Alcmaeonem constituti sunt Archontes Decennales, circiter mediam Olymp. 6.

12. Demophoon.	2798.	1235.	33.	1. Charops.	3251.	782.	10.
13. Oxyntes.	2831.	1202.	12.	2. Æfimedus.	3261.	772.	10.
14. Aphidas.	2843.	1190.	1.	3. Clidicus.	3271.	762.	10.
15. Thymoetes.	2844.	1189.	8.	4. Hippomenes.	3281.	752.	10.
16. Melanthus.	2852.	1181.	37.	5. Leocrates.	3291.	742.	10.
17. Codrus.	2889.	1144.	21.	6. Apfandrus.	3301.	732.	10.
Archontes ad terminum vitæ.				7. Eryxias.	3311.	722.	10.
1. Medon.	2910.	1123.	20.	Archon annuus	3321.	712.	1.

Verum enimvero non sufficit ad confirmationem calculi Marmorei inter captum Ilium & primam Olympiadem, accommodasse ei Regum & Archontum Atheniensium annos omnino 26 plures quam vulgo iis imputantur: nisi aliorum regnorum Græcorum, quorum initia putantur ab Ilii capti Epochâ, anni eidem item accommodentur: videlicet Lacedæmonii & Corinthii, ab Heraclidis in Peleponesum redeuntibus conditorum Heraclidas fratres tres, filios Aristomachi, filii Cleodæi, filii Hylli, filii Herculis, tres inquam fratres, Aristodemum, Temenum, & Cresphontem, bello repetentes & recuperantes Peleponesum, condidisse ibi regna: ac Aristodemi filios, Euristhenem & Proclum sive Patroclum, regno Lacedæmonio potitos esse: ex Herodoto, Diodoro Siculo, Apollodoro, Plutarcho, Pausaniâ, Velleio, aliisque intelligitur. Tempus autem ejus conditi notat Thucydides, proœmio historiæ, his verbis, Δωριεὶς ὀγδοηκστῇ ἔτη [μὲν Ἰλίῳ ἀλώσει] ἔην Ἡρακλείδαι Πελοπόννησον ἔχον. Dores octogesimo evoluta anno post Ilii excidium, cum Heraclidis Peloponesum obtinuerunt. Ei autem suffragatur primus Canon Chronicus Eratosthenis apud Clementem Alexandrinum, Stromat. primo, statuens, Ἀπὸ Τροίης ἀλώσεως ὅτῃ Ἡρακλείδων κτίσθον ἔτη ὀγδοήκοντα. A Capta Troja ad Heraclidarum reditum, annos 80. Porro autem secundus & tertius ejusdem Canones simul statuunt. Ἐντεῦθεν ὅτῃ ἡ Περσέειαν, ἡ Λυκῆργον ἔτη δεκάχρησθαι διαβίνα. Inde ad tutelam illam Lycurgi, annos ducentos novendecim. Ac quartus, Ἐντεῦθεν ὅτῃ ἡ πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. Inde ad primam Olympiadem annos centum & octo: qui à reditu Heraclidarum & initio regni Lacedæmoniorum consummant annos 327. Eusebium vero Chronicon exequens annos regum Euristhenidarum tantum, non etiam Proclidarum, è quibus fuit Lycurgus; regibus novem ab Euristhene primo ascribit annos summum 325: ad 1. Olymp. juxta Ephorum. Atqui Marmoreus calculus requirit 353, id est, 28 plures quam Eusebianus, 26 quam Eratosthenes: & concessis 219 inter reditum Heraclidarum & Lycurgi tutelam postulat 134 inter hanc & Olympiadum Epocham. Plures multumque discrepantes fuisse opiniones de tempore Lycurgi, & è Plutarcho ante significavimus, & è Chronico Eusebiano apparet. Omissis autem enormibus, probabiliores videntur conciliari posse ex eo quod asserit Plutarchus in Solonis vitâ, Λυκῆργον -- βεβασιλευκέναι ἔτη πολλά καὶ Λακεδαιμόνιοι, Lycurgum regnasse multos annos Lacedæmone: nimirum à morte fratris Polydectæ, plus minus semestri ante natum filium posthumum Charilaum; quousque legibus latis, Charilao nepoti annos jam 25 natu regnum reliquerit. Ab initio igitur tutelæ Lycurgi, ad primam Olympiadem fuerint juxta calculum Marmoreum anni 134: à fine juxta Eratosthenem, 108. Rursum ab initio, annis 299 post captum Ilium, juxta quosdam Clementis autores, non quidem ad primam Olympiadem, quo pacto intervallum eousque esset annorum 440, verum ad constitutos primum Ephoros Lacedæmone, haud ita multo post primam Olympiadem, nempe initio quintæ, fuerunt anni 150. A fine autem, juxta Plutarchum in ejus vitâ, ad Elatum atque Socios primum constitutos Ephoros, Ἐπὶ μάλιστα τετρακόντα καὶ ἑκατὸν, anni summum 130, id est, 124. Item, ab initio, ad finem belli Peloponesiaci, sub finem regni Agidis filii Archidami, ab illo decimi quarti juxta eundem ibidem, (habentem ut videtur rationem Zeuxidami patris Archidami mortui ante Leotychidem ipsius patrem, alioqui vero unus deest catalogo Herodoteo, lib. 8. inter Proclum & Leotychidem) fuerunt anni plus minus quingenti; vel paulo plures quam quingenti, ἔτη πεντηκῆσθαι καὶ ὀλίγα πλείω, i. e. quingenti & sex, juxta præcisiorem Thucydidis rationem, proœmio historiæ, si modo pro τετρακῆσθαι legantur πεντηκῆσθαι ut ratio postulat: ubi ita legitur. Ἐπὶ ἑξὶ μάλιστα τετρακῆσθαι καὶ ὀλίγα πλείω εἰς ἡ τελευταία τῶν τῶ πολέμου ἀπὸ τῶ Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ τῇ πολιτείᾳ ζῶνται, omnino legendum πεντηκῆσθαι. Atque totidem propemodum

dum fuerunt à fine ejusdem tutelæ, ad devictos à Thebanis Lacedæmonios, vastatamque ferro & igne Laconicam, Epaminondæ duce: juxta Diodorum Siculum, initio lib. 15. iterumque postea, Archonte Athenis Alcisthene, atque etiam postea, Archonte Erythrato: nec non Eliamam, variæ Historiæ lib. 13. cap. 43. E quibus vicissim corrigendus est locus Plutarchi in Agefilao, ubi in ejusdem temporis assignatione perperam legitur contra, *ἡγεῖται ἐκ ἐλαττοῦ ἐπὶ τῶν ἐπαυροῦν*, pro *ἐπὶ τῶν παυροῦν*. Quum vero Lycurgus asseratur, Pausaniæ autore, tulisse leges Lacedæmonis regnante Agefilao Euristhenidæ ex altera Heraclidarum stirpe: id quidem juxta Chronicon Eusebianam stare non potest, utpote quo tribus regibus Agefilaum, postquam regnarat annos 44, insequentibus usque ad primam Olympiadem, ascribantur 137 anni, Archelao 60, Teleclo 40, & Alcameni 37: nimirum tres plures, quam ab ultimo initio tutelæ Lycurgi putantur ad eandem. Verum juxta Puteani Excerpta barbaro-latina, potest: utpote in quibus legatur, Agefilaus, annos 30. Cemenelaus annos 44. Archelaus, 60. Celeclus, 40. Alcamanus 27. Automedus, 25. Simul Reges Lacedæmoniorum permanserunt in regno [usque ad primam Olympiadem] annos 350. Ubi pro Cemenelaus, Scaliger legendum autumat, *ἢ Μενέλαος*, & Menelaus. Sed quum nullus ejus nominis rex Lacedæmonius agnoscat, nec ab Herodoto recensente omnes ab Euristhene ad Leonidem, lib. 7. nec à Pausania, nec ab Eusebio, nec à quoquam, quod sciam, alio: & anni huic ascripti in Excerptis sint plane iidem quos Eusebius ascribit Agefilao: videatur potius legendum, *ἢ Ἄγεσιλαος*, & quidem alius, sive alius autem, sc. Agefilaus. ideoque duo Reges Agefilai, alter alteri in regno succedens, ab aliis perperam in unum confusi, in his Excerptis, utcumque alias mendosissimis, videntur recte distincti esse. Perinde autem postremus ille, Automedus, quum à nemine agnoscat, & particularem summam annorum singulis regibus ascriptorum, extendat longe ultra summam universam 350, utpote usque ad 370: videatur ab ineptissimo & ignarissimo Interprete, qui ne legere quidem potuerit Græca, ne dum intelligere, confictus esse à Græci Autoris verbis, quibus significatur eundem Alcamenem, juxta alios regnasse 25: forte his, *αὐτὸς μὲν δ' ἐπὶ οἷς*, ipse vero nonnullis, sc. autoribus, annos 25. Quocirca ascriptis Alcameni annis tantummodo 25 ante primam Olympiadem, quo pacto initium tutelæ Lycurgi annis 134 antea incidere novennio ante mortem Agefilai posterioris; ut omnibus præcedentibus Eusebianis regibus Euristhenidis maneant sui annorum numeri: priori illi Agefilao in Excerptis significato imputandi fuerint non 30 tantum sed 40 anni. Quibus admissis series & situs Lacedæmoniorum Regum ab Euristhene, inter Heraclidarum reditum & primam Olympiadem, fuit hujusmodi.

Reges Lacedæm.	Anni Mundi	Anni ante reg. Evang.	Reges Lacedæm.	Anni Mundi	Anni ante reg. Evang.
1. Euristhenes.	2876.	1157. 42.	6. Agefilaus 1.	3020.	1013. 40.
2. Agis.	2918.	1115. 1.	7. Agefilaus 2.	3060.	973. 44.
3. Echestratus.	2919.	1114. 35.	8. Archelaus.	3104.	929. 60.
4. Laboras.	2954.	1079. 37.	9. Teleclus.	3164.	869. 40.
5. Doryflus.	2991.	1042. 29.	10. Alcamenes.	3204.	829. 25.
			Prima Olymp.	3229.	804. 0.

Ceterum quod post Charilai ex altera Heraclidarum stirpe, nepotis Lycurgi, annos 64 regni, Nicandrum regnasse annos 39, autor fertur Sosibius Laco in Chronographia; ejusque anno 34 adam esse primam Olympiadem: pro 39 & 34 legendum esse 49 & 44, ex iis quæ dicta sunt apparet. Ac sane ex illis 108 annis Charilai & Nicandri ante primam Olympiadem, videatur Euristhenes

toſthenes compoſuiſſe Canonem tutelæ Lycurgi, ſed perperam imputans tutelam primis annis abſoluti liberique jam ab ea regni Charilai: qui ex hac ſuppoſitione nonageſimum ætatis annum attigerit. Niſi forte deſit unus etiam inter Charilaum & Nicandrum. Qui Plutarcho præſtet reges 14 à Lycurgo ad Agidem, & quidem incluſo in numerum utroque.

Omnino autem Heraclidarum reditum in Peloponeſum, regnique initium Lacedæmone, contigiffe non modo annis 350 ante primam Olympiadem, quemadmodum & Excerpta, & Eufebii Græca Syncellana, quanquam haud ſibi conſtantia agnoſcunt, ſed etiam integris 353, juxta Chronicon Marmoreum, ex eorundem regno Corinthi intelligere licet. Cujus initium ab Alete, quinto vel ſexto ab Hercule, etſi Eufebius ſtatuit una cum initio regni Eurifthenis & Proclis Lacedæmone: Didymus tamen apud Scholiaſtem Pindari, Olympionicarum Odâ 13, aſſerit Aleten cœpiſſe regnare Corinthi annis 30 poſt Dorum, ſc. cum Heraclidis, adveſtum in Peloponeſum. Cui ſuffragatur quoque Velleius. Regibus autem Corinthi duodecim ab Alete, & Excerpta, & Eufebius tum Latinus, tum Græcus, & fragmentum Diodori Siculi ex Syncello, aſcribunt ſaltem 323 annos ante primam Olympiadem. Quorum Catalogum Eufebianum, noſtris Epochis accommodatum utique hic ſubjicimus.

Reges Corinthi.	Anni Mundi	Anni ante regni Evang.	Reges Co- rinthi.	Anni Mundi	Anni ante regni. Evang.
1. Aletes.	2906.	1127. 35.	7. Eudemus.	3115.	918. 25.
2. Ixion.	2941.	1092. 37.	8. Ariſtomedes.	3140.	893. 35.
3. Agelaus.	2978.	1055. 37.	9. Agemon.	3175.	858. 16.
4. Prumnis.	3015.	1018. 35.	10. Alexander.	3191.	842. .
5. Bacchis.	3050.	983. 35.	11. Teleſtes.	3216.	817. 12.
6. Agelas.	3085.	948. 30.	12. Automenes.	3228.	805. 1.
			Prima Olymp.	3229.	804. 0.

Post annos 952, quam ab Alete erat condita, Corinthum funditus diruit Lucius Mummius, juxta Velleium, ſummum uno anno ante noſtrum calculum: quum noſtra Series rerum Romanarum conferat Corinthi, ut & Carthaginis excidium in annum 3859. M. C. qui erat 174 ante Evang. Porro autem præter tria illa Græcorum regna expoſita in Chronico Eufebii Latinum quoque dependet ab Epochâ Trojæ captæ. Quod proinde etiam Chronici Marmorei Epochæ capti Ilii accommodandum eſt. Quanquam igitur Dionyſius Halicarnæſeus, lib. 1. Roman. Antiquitatum, Porcio Catone autore ſtatuit Romam conditam ad Latini regni finem, quadringentis triginta duobus annis poſt captam Trojam: tamen cum agnoſcat illum nullam Græcam temporis notationem expoſuiſſe, ideoque ipſe calculum Catonianum applicet Canonibus Eratoſthenis ponentis annos quadringentos & ſeptem inter Ilium captum & primam Olympiadem: haud perindeliquet Catonem ipſum ad eorundem Canones referri voluiſſe: quin potius, quum idem Dionyſius in proxime præcedentibus retulerit Timæum Siculum ſcripſiſſe Romam conditam annis duobus de quadraginta ante primam Olympiadem; Cincium autem, & alios, annis plus minus totidem poſt: probabile ſane eſt, Catonem cenſuiſſe conditam circiter ipſam Epocham Olympicam; ideoque eundem numerum annorum 432 accommodaſſe pariter utrique Epochæ, inquam, & Olympicæ, atque Romæ conditæ. Quo pacto proxime Chronici Marmorei calculo, nimirum intra unum annum convenit. Jam vero Puteani Excerpta Barbarolatina ſtatuentia Ilii excidium, Epochæ ſuæ anno 4355, Romam vero à Romulo conditam, anno 4820 intervallum annorum 465 interea, pro regni Latini

Latini duratione admittunt. Chronicon autem Alexandrinum ponens captum Ilium anno 4249 Epochæ suæ: Romam conditam statuit anno quarto septimæ Olympiadis, à Romulo & Remo, tunc 24. annis natis, Epochæ suæ ejusdem anno 4775; nempe 526 post Ilii excidium. Itaque hi calculi intervalli temporis ab excidio Ilii ad conditum Romæ, sive durationis regni Latini, satis superque conferunt ad confirmandum intervallum Chronico Marmoreo expositum ab Illo capto ad primam Olympiadem. Verum ubi anni illi 26, quibus Canon Marmoreus excedit Eratostheneum, inferendi sint, innunt Excerpta Puteani, collata cum Eusebianis Græcis Georgii Syncelli. Quum enim Dionysius Halicarnasseus referat Æneam occubuisse in prælio contra Mezentium Tyrrhenorum regem, annis 7 post captum Ilium, & 4 post Latini mortem: Puteani Excerpta, duobus locis, priore inter Judices & Reges Israeliticos, posteriore inter Atheniensium & Lacedæmoniorum regna, ascribunt ei regni annos 38 post Ilii excidium, quorum priores 19 communes ei cum Latino: Syncelli vero Græca Eusebiana, primum imputantia tres primos annos regni Æneæ communes cum tribus postremis regni Latini post captum Ilium, & tres alios post Latini mortem; deinde agnoscunt nonnullos ascribere Æneæ regni annos 8, putandos à 9 post captum Ilium: ac demum referunt Æneam post captam Trojam, regnasse annos 23. Atque his videlicet Excerptis Puteani & Syncelli, convenire Eclogam Græcam Isaaci Casauboni de regno Latino significat Scaliger: quam nescio quare inter alias illius Eclogas, præter institutum hic omiserit, nisi quod suo calculo & Canoni Eratostheneo neutiquam quadraret. Itaque si regni Æneæ anni 38 suppeditati ab Excerptis Puteani, & 23 ab Eusebianis Syncelli, ita componantur; ut prior numerus priorum, posterior autem posteriorum admittatur: fient 33, viz. 26 plures quam Dionysii Halicarnassei calculus Eratostheneus exhibet: quorum primi tres utique communes fuerint Æneæ cum Latino, juxta Dionysium pariter ac Syncellum; deinde autem 30 proprii Æneæ, post Latini mortem: ut proinde regnum Latinum steterit annis 461 proxime, ab Illo capto ad Romam conditam; undetriginta pluribus quam statuit idem Dionysius. Etenimvero, quum nos autore Quinto Fabio Pictore, suffragante etiam Chronico Alexandrino ut modo vidimus, Romam conditam statuamus triennio serius quam Dionysius, nempe sub exitum septimæ Olympiadis & initium octavæ, Eusebianus numerus annorum 44 regni Amulii penultimi regis Latinorum, biennio superans Dionysianum, una cum primo anno Numitoris regis ultimi, eo nos deducet: quemadmodum sequens catalogus regum Latinorum cum particularibus summis annorum cujusque, ceteroqui Dionysianus, accommodatus nostris Epochis annorum Mundi conditi, & ante principium Evangelii, manifestum faciet.

Reges Latini.	Anni M.C.	Anni ante Evang.	Anni Regni	Reges Latinus.	Anni M.C.	Anni ante Evang.	Anni regni
1. Latinus.	2796.	1237.	3.	10. Capetus.	3071.	962.	13.
2. Æneas.	2799.	1234.	30.	11. Tiberinus.	3084.	949.	8.
3. Ascanius.	2829.	1204.	38.	12. Agrippa.	3092.	941.	41.
4. Sylvius posthum.	2867.	1166.	29.	13. Allades.	3133.	900.	19.
5. Æneas Sylvius.	2896.	1137.	31.	14. Aventinus.	3152.	881.	37.
6. Latinus. 2.	2927.	1106.	51.	15. Procas.	3189.	844.	23.
7. Alba.	2978.	1055.	39.	16. Amulius.	3212.	821.	44.
8. Capetus.	3017.	1016.	26.	17. Numitor.	3256.	777.	1.
9. Capys.	3043.	990.	28.	Roma Condita.	3257.	776.	0.

Pergamus vero etiamnum ulterius, ad examen Epocharum Chronici Marmorei sequentium deinceps à prælio Marathonio usque ad finem.

Epoch.

Epoch. 49. A.M.C. 3514. ante Evang. 519. Periodi 6. 564.

A quo prælium in Marathone commissum est ab Atheniensibus contra Persas, — Darii — ducem vicerunt Athenienses : anni CC-XXVII. Archonte Athenis Phænippo secundo. — prælio una certavit Æschylus Poëta quando erat annorum XXXV.

Prælium Marathonium quo Athenienses, Miltiade duce præcipuo, secundo autem Aristide, profligarunt Datim Darii Hytaspidæ Persarum Imperatoris præfectum, Marmorea Inscriptio assignat anno 227 ante citimam Epocham, ac 519 ante Evang. Archonte Athenis Phænippo secundo, cui successerit ipse Aristides : quemadmodum è Plutarcho in Aristidis vitâ jamdudum declaravi : quanquam alii Diogneto, alii Hybrilide Archonte, tanquam Dionysio Haliarnasseo, lib. 5. vel Pausania, lib. 6. autoribus idem referunt. Sexto autem die Attici mensis Boëdromionis, sub Autumni æquinoctium, eodem Plutarcho Autore, tum in Camillo, tum etiam libro, Doctrina, an virtute celebriores Athenienses ? prælium illud commissum esse, pridem quoque annotavi : quemadmodum Salaminium prælium navale contra Xerxem, *ἡ δὲ τῆς ἐξ ἡμέρας* circiter vicesimum diem ejusdem mensis, juxta eundem item in Camillo. Marathonium autem anno decimo, summum absoluto pauculis illis diebus ante Salaminium contigisse, cujus asserendi gratiâ hæc repetimus, clare testatur Thucydides, in Historiæ suæ Proœmio, his verbis, *Μετὰ τὴν πύρρην κατὰ λυσιαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἡ πολλοῖς ἔτι πιν ὕστερον καὶ ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μίλτιαν ὡρῶς Ἀθηναίους ἐγέρετο· διηγήτω δ' ἔτι μετ' αὐτὴν αὐτῶς ὁ βάρβαρος τῆς μεγάλῃ σέλῳ ὅτι τὴν Ἑλλάδα δολωσόμενος ἦλθε.* Post exactos tyrannos è Græcia haud multis annis interjectis, pugna in Marathone à Medis contra Athenienses commissâ est, decimo autem anno post illam pugnam, rursus Barbarus ingente classe & apparatu bellico tanquam subjugaturus Græciam invalit. Sed & Plato de Legibus, lib. 3. absolutum decennium inter eadem duo prælia, Marathonium & Salaminium, intercessisse refert. Unde constat Marathonium neutiquam antevertisse annum secundum Olympiadis 72, nostro calculo congruentem, aut tricesimum primum regni Darii Hytaspidæ, etiam si Josephus Scaliger, Arnoldus Pontacus, alique secundum Chronicon Eusebium, ad præcedentem, viz. primum ejusdem Olympiadis referunt : quandoquidem Navale contra Xerxem ad Salaminem, neutiquam antevertisse annum quartum Olympiadis 74, in confesso apud omnes sit.

Eodem autem prælio Marathonio Æschylum Poetam Tragicum animose pugnasse, & cum fratre suo Cynigiro quasi de fortitudinis palinâ contendisse, ab aliis quoque proditum est : cum vero tunc natum fuisse annos 35, etiam Marmoreâ Inscriptioe annotatur. Verum in Chronico Eusebiano, Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur ad initium Olympiadis 71 : imo juxta quædam ejus exemplaria, Olympiade 70. quod etiam Suidæ testimonio confirmatur, referentis Pratinam cum eo certavisse eadem 70 Olympiade : imo vero etiam juxta alia Eusebii exemplaria, Pontaco teste, sub Olympiadem 69 : qua ipsa Olympiade, nempe, ^{ἔσ.} (tametsi prior numeralis litera, exemplari interticerit) alias apud eundem Suidam, *Ἀίσχύλος ἠγωνίζετο ἐπὶ τῶν ὧν καὶ* Æschylus certavit, natus tunc annos 25. Siquidem decimus annus ante prælium Marathonium, ac annus 25 ætatis Æschyli, juxta Chronicon Marmoreum, est annus quartus Olympiadis 69, ac 529 ante Evang. Hæc quoque nota ætatis Æschyli confirmat prælium Marathonium anno 2 Olympiadis 72, neque prius nec posterius contigisse.

Epocha

Epoch. 50. A.M.C. 3915. ante Evang. 518. Period. 6. 555.

A quo Simonides avus Simonidis Poetæ, Poeta etiam ipse — : & Darius mortuus est, Xerxes autem ejus filius regnum adeptus : — ...XVI ; Archonte Athenis Aristide.

Simonidem Poëtam, Simonidis etiam Poetæ avum anno prælium Marathonium infecuto, quo mortuus sit Darius Hystaspides Imperator Persicus, nempe 226 ante citimam Epocham, 518 ante Evang. Archonte Aristide, clariuisse significat Matmoreum Chronicon. Dubitat Seldenus utrum numerus desinat in π, 5, an π, 6. Sed Phænippo secundo adjunctus Aristides Archon, clare evincit, post 227, immediate legendum esse 226. Plutarchi verba in Adversariis nostris, è quibus hoc asseveramus, ita habent, Ἐπει δὲ Δάρις ὑπὸ Δαρείου πεμφθεὶς, λόγῳ μὲν ἐπιδείναι δύναιτο Ἀθηναίοις, ὅτι Σάρδεις ἐνέωρητο, --- τις Μαρεσδῶνα --- μάχιστον μὲν εἶχεν ἀξιώμα Μιλτιάδης, δευτέρῳ δὲ τὴν δυνάμει δευτέρῳ, ὁ Ἀρεσίδης. pauloque post Ἀρεσίδης δὲ ἦ ἐπ' αὐτὸν οὐδὲς ἀρχὴν ἔπρετο --- μὲν Φάνιππον ἐφ' οὗ δὲ ὁ Μαρεσδῶνι μάχην ἐνέκων. Latine. Postquam vero Datis à Dario missus, verbo quidem ut vindictam fumeret de Atheniensibus, quod Sardes incendissent, Marathonem venit : summa quidem imperii fuit penes Miltiadem, dignitate autem & potestate secundus ab eo fuit Aristides. --- Quapropter Aristides statim insequente anno creatus est Archon Eponymus, è vestigio post Phænippum, quo Archonte Marathoniam victoriam obtinuerant. Simonidem quod attinet, in Eusebiano Chronico, quatuor locis sive temporibus diversis mentio ejus fit. Primum cum Archilocho, anno 693 ante Evang. Secundo, immediate post Stefichori Poetæ mortem, anno 589. Tertio cum Phocylide, anno 566. Quarto cum Pindaro, anno 514 ante Evang. hoc Elogio ; Pindarus & Simonides Lyrici Poetæ insignes habentur : istic demum quadriennio serius quam in Marmoreo, ut eundem intelligi agnoscamus. Atque hic nimirum est, quem & aliquanto antea, Eualcidam Eretrienfium ducem interfectum Sardenfi Atheniensium expeditione, quæ Dario Marathonix occasionem dedit, planxisse scribit Herodotus, lib. 5. & quem postea Græcorum victorias contra Xerxem partas, planxisse refert Suidas ; quamquam ut videtur, eum per errorem, Leoprepis filium dicens, qui gener ejus fuerit, ac pater Simonidis junioris : etsi nihil quod sciam obstet, quo minus etiam avus Leoprepis filius fuerit. Veruntamen Suidas suum ipse errorem detegere videtur, dum Leoprepis filio reminiscendi artem tribuit, quæ haud dubie nepoti convenit.

Darium vero mortuum esse hoc anno, postquam imperaverat omnino annos 31, non modo expresse scribit Ctesias Cnidius Historicus, qui in Perside historiam scripsit, quum esset Artaxerxis Memoris Imperatoris medicus, cujus Eclogæ Græcæ à Photio excerptæ, excusæ sunt primum in octavo ab Henrico Stephano, deinde autem in folio cum Herodoto, ac demum una cum reliqua Photii Bibliothecâ : sed etiam haud obscure significat Thucydides, proœmio historix suæ, cum prælio Marathonio Darii mortem conjungens, his verbis, Ὀλίγον τι πρὸ τῆς Μηδικῆς, καὶ τῆς Δαρείου θανάτου, ὅς μὲν Καμβύσην Περσῶν βασιλεύσει. --- Pauloque ante Medica & Darii mortem qui Imperavit post Cambysem. En quam signanter Thucydides, Darii bello Medico quod finitum est prælio Marathonio, ipsius mortem tanquam continuo succedentem adjungat ! Porro autem autor quem secutus est Georgius Tarasii Patriarchæ Syncellus, sive ipse Ctesias fuerit, sive Dinon, seu quis alius ; non contentus cum Ctesia apud Photium dicere, Darium acceptâ clade Marathonîâ reversum in Persidem, quum ægrotasset aliquot dies, mortem obiisse, imperio positum

titum annis 31 : diserte addit, illius cladis ignominiam fuisse mortis causam, narrationem de ea concludens, his verbis, 'Αὐτὸς δὲ Δαρεῖος ἐκ ἐνέγκων τὸ πᾶν, ἔξ ἀγυμίας ἀπέλυται. Ipse autem Darius non ferens probrum, ex animi dolore sive ægritudine interiit. Et horum quidem notulas margine nostræ Emendationis Temporum, ad annum 3514 M. C. & 31 eundemque postremum regni Darii Hytaspis, in secundam Editionem adjeceramus; antequam Marmora Arundeliana typis excusa essent. Judicium ferant quicunque Scholastico liberalique ingenio & ingenuitate præditi sunt, justamne inter ærurnas gaudii causam illorum editio nobis dederit.

Epoch. 51. A.M. 3519. ante Evang. 514. Period. 6. 559.

A quo Æschylus Poetâ Tragœdia primum vicit, & Euripides Poeta natus est, & Stesichorus Poeta Græciam---- anni CCXXII. Archonte Athenis Philocrate.

Æschylum Poetam, Tragœdiæ certamine primum vicisse statuit Chronicon Marmoreum anno 222 antè finem suum, Archontè Athenis Philocrate; viz. anno 514 ante Evang. eodem quo Eusebianum, Pindarum & Simonidem, Lyricos Poetas insignes exhibet, quod ipsum etiam postea, an. 505 ante Evang. de Æschylo ante dictum repetit, nempe eundem Tragœdiarum scriptorem agnoscere: Marmoreo ferme medium amborum tempus signante. Plures autem victorias Æschylum reportasse, è vitæ ejus Autore, & Scholiaste ipsius, atque Suida intelligere licet. Etenim post Xerxis fugam è Græcia, Persas quoque Tragœdiam docuit.

Eidem Epochæ additur, & 'Εὐριπίδης ὁ Ποιητὴς ἐγένετο. Et Euripides Poeta fuit, sive extitit, sive natus est: quo pacto ejus natale statuitur saltem quinquennio, vel sexennio citius quam apud Laertium in Socratis vitâ, ubi natus fertur anno primo Olympiadis 75, Archonte Calliade, quem Marmorea Inscriptio refert ad annum quartum Olympiadis 74. Huic autem suffragatur Chronicon Eusebianum referens Sophoclem atque Euripidem claros habitos, anno 498 ante Evang. quo tempore Euripides, juxta Marmora fuerit natus annos 16, at juxta Laertium tantummodo 10. Verum quid Laertium in errorem impulerit, apparet ex Hesychio Illustrio in Catalogo literatorum, ita scribente, 'Εὐριπίδης καὶ τῇ ἡμέρᾳ ἣν ἐνίκων Ἕλληνες Πέρσας ἐν τῇ καὶ Πέρσῃ ναυμαχίᾳ ἡνικᾶται, οὐτοχῆς περσημαίνων Ἀθηναίους. Euripides natus est eodem die quo Græci Persas navali contra Xerxem pugnâ vicerunt: portendens prosperum successum Atheniensibus. Inquit eodem die, non eodem anno, sed ante præcedentes aliquot annos quo portendebatur Atheniensibus prosper successus, postea demum eodem die.

Porro autem eadem Epochâ subjicitur, & Stesichorus Poeta Græciam (quantum è mutilo Marmore intelligere licet) obivit aut illustravit. In Eusebiano Chronico Stesichorus Poeta clarus habetur, anno 640 ante Evang. Olympiade 42, cui Suidam convenire annotat Pontacus: & Stesichori mors annis 51 postea, 589 ante Evang. utpote qui fuerit unus è Luciani longævis. Verum qui istic intelligitur Stesichorus, videtur fuisse ille, quem Gelonis Syracusani Dynastæ tempore, nimirum circa 507 annum ante Evang. claruisse asserit Conon in catalogo codicum quos legit Photius, numero 186, periocha 42: ut Seldenus noster. Fortasse vero istic idem innuitur de Stesichoro, quod refert Illustrius Hesychius in Onomatologo doctrinâ clarorum, 'Εκλήθη δὲ Στσηόχορος ὡς πρῶτος ἐν κithαρδίᾳ τῆς αἰτίας ὁρῶν περὶ τὸν γὰρ Τισίας ἐλέγετο. Appellatus est Stesichorus, quia primus ad citharæ cantum statuit chorum: antea enim Tisias nominabatur.

Epoch.

Epoch. 52. A.M.C. 3524. ante Evang. 509. Periodi 6. 564.

*A quo Xerxes navigiorum pontem junxit in Hellesponto, & —
in Thermopylis pugna commissæ est, & navale prælium circa Sa-
laminem, à Græcis contra Persas, quo vicerunt Græci, anni
CCXVII, Archonte Athenis Calliade.*

A quo Xerxes Hellespontum ponte è navibus compacto stravit, & à Græcis prælium commissum est in Thermopylis contra Persas, & navale ad Salaminem, quo victoriam obtinuerunt Græci; Chronico Marmoreo statuuntur anni 217 ante citimam Epocham, qui sunt 509 ante Evang. Archonte Athenis Calliade. Is annus est quartus Olympiadis 74; quo, item in Eusebiano Chronico, Xerxes tum pontem in Hellespontiaco mari fecit, tum Athenas venit, urbemque incendit, sub Principe Calliâ, juxta editionem Pontaci: simul in notis agnoscentis, præcipua manuscripta transcriptaque una cum vulgatis editionibus, in eundem annum 4 Olympiadis 74 consentire. Quinetiam in Scaligerana editione quanquam nulla habetur mentio pontis in Hellesponto facti, nihilominus eodem anno, Xerxes quum Athenas venisset incendit urbem, sub Principe Calliâ: ipso quoque Scaligero in Annotationibus faciente, quantumlibet improbante, tum prioris sive antiquioris exempli codices cum spatio Historico, tum posterioris, sine eo, tum denique editos; hoc gestum comparare cum anno quarto Olympiadis 74: his autem subjiciente, quum tamen palam sit, anno primo sequentis Olympiadis hoc contigisse. At vero quomodo palam? quandoquidem præter Eclipsim solis Herodoteam vindicantem Xerxis transitum Sardibus per Hellespontum Thermopylas, eidem veri: Thucydides etiam in procæmio Historiæ, reditum Xerxis è Græcia, post navalem cladem acceptam ad Salaminem, statuat anno quinquagesimo ante initium belli Peloponesiaci, suscepti vere desinentis anni primi Olympiadis 87: nimirum exactis inter utrumque annis quadraginta novem & dimidio. Concludit enim digeriam rerum ab Atheniensibus interea gestarum, his verbis, *παῦτα δ' ἐξυμπερτα--- ἐγένετο ἐν ἡμετέροις πενήκοντα μέγιστα μεταξὺ τῆς Περσῶν ἀναρχήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου.* Hæc omnia gesta sunt in annis summum quinquaginta, inter Xerxis retrocessum, ac initium hujusce belli. Idem autem annuus Princeps Atheniensis sive Archon, ab aliis Græcorum Historicis nominatur Callias, ab aliis Calliades; sicut insequentis anni, ab aliis Xanthippus, ab aliis Xanthippides; imo vero subinde ab iisdem: ut à Laertio idem, in vita Socratis, Calliades; in vita Anaxagoræ, Callias: cujus nimirum ratio videtur, quod iidem fuerint filii aut nepotes patrum, aut avorum proavorumve celebrium iisdem nominibus.

Epoch. 53. A.M.C. 3525. ante Evang. 508. Period. 6. 565.

A quo prælium ad Plataeas commissum est ab Atheniensibus contra Mardonium Xerxis ducem, quo victoriam obtinuerunt Athenienses, & Mardonius occubuit in prælio; atque ignis erupit in Sicilia apud Ætnam, anni C...VI. Archonte Athenis Xanthippo.

A quo ad Plataeas pugna commissæ est ab Atheniensibus ceterisque Græcis contra Mardonium Xerxis militiæ præfectum, quâ vicerunt Athenienses, Mar-

Mardouiusque occisus est: atque ignis erupit è monte Ætna in Sicilia: Marmoreo Chronico quanquam priore parte numeri mutilo, eliciuntur anni 216 (qui sunt 508 ante Evang.) Archonte Athenis Xanthippo. Utcunque vero in Chronico Eusebiano bellum in Platæis & in Mycale, integræ Olympiadis errore transponitur ad initium Olympiadis 76, Xerxis tamen bellum Medicum confectum esse intra biennium; ipsumque Xerxem nullam, Mardonium autem ejus copiarum relictarum præfectum unam tantum hyemem in Græcia transegisse, præterquam quod ex Herodoto copiose hoc bellum describente, eoque historiam suam consummante, manifestum est, Thucydides etiam historiæ suæ proœmio haud obscure significat, inquiens: *ἦν δ' ὁπότε-
ρον ἔργων μέγιστον ἐπαράχθη τὸ Μηδικόν, καὶ τῷ ὅμῳ δυνάμει ναυμαχίαν καὶ πεζομαχίαν
παλαιὰν καὶ νεώτεράν.* Antehac vero gestorum à Græcis maximum patratum est bellum Medicum. Atque hoc tamen duobus maritimis præliis (videlicet ad Artemesium, & Salaminem) duobusque pedestribus (ad Thermopylas, & Platæas) cito confectum determinatumque est. Sed & Diodorus Siculus libro 11. ejus historiam sub duobus Archontibus Atheniensibus, Calliâ, & Xanthippo, ita concludit, *ὁ μὲν ἐν Μηδικῇ ὀνομασθεὶς πόλεμος, ἡρόμενος διὰ τὴν τῷ
ἔργῳ τὸ πέρας.* Igitur bellum dictum Medicum, quum durasset biennium, hunc finem habuit. At enimvero idem Diodorus hunc posteriorem ejus belli annum, una cum Archonte Xanthippo quo finitum est, refert ad annum secundum Olympiadis 75. Atque eidem suffragari existimatur Eratosthenis Canon Chronicus apud Clementem Alexandrinum, primo Strom. *Ἀπὸ τῶν
πρῶτων Ὀλυμπιάδων ἐπὶ τῇ ἑξέρῳ ἀλλάξει ἐτὶ ἀνακρίσια ἐννεήκοντα ἐπτά.* Nec non alius Anonymus Chronologus apud eundem, inquiens, *Ἀπὸ προηγμένης ἔτι
πρῶτων Ὀλυμπιάων ἐπὶ τῇ ἑξέρῳ ἀλλάξει, ἐτὶ ἀνακρίσια ἐννεήκοντα ἐπτά.* Uterque viz. statuens, à prima Olympiade, sive à proposito anno primorum Olympiorum, ad Xerxis transitum, annos ducentos nonaginta septem. Sed & insequens Canon Eratosthenis videtur idem magis confirmare. *Ἐπιπύδην
ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆ Πελοποννησιακῆ πολέμου, ἐτὶ τεσσαράκοντα ὀκτώ.* Hinc ad initium belli Peloponesiaci, anni quadraginta octo. Quanquam hunc nodum ante viginti annos solvimus libello Emendationis temporum, ad annum à Mundi conditu juxta Chronologiam nostram, 3524: tamen hic locus & occasio postulare videtur, ut eidem explicando unum aut alterum verbum istic adjiciam. Bellum Peloponesiacum, cujus initium facit Thucydides, initio libri secundi, vernâ tempestate desinentis anni primi Olympiadis 87, & Archontis Athenis Pythodori, *Μετὰ τῇ ἐν Ποτιδαίᾳ μάχῃ μινὶ ἔκτῳ,* Semestri post pugnam ad Potidæam, alii incipiunt ab eadem ipsa Potidæensi pugnâ, Autumno præcedente haud ita pridem incepti ejusdem anni primi Olympiadis 87. Secundum quos Meton Astronomus Enneadecaeteridis suæ Epocham fixit ad initium ejusdem Olympiadis, anno ab Epocha Nabonassari 316. Archonte Athenis Apseude Pythodori præcessore. Jam vero ad Autumnum anni primi Olympiadis 87, completi sunt anni 48, Olympiades autem integræ 12; ab Autumno anni primi Olympiadis 75, quo Xerxes Sardibus præstolans eventum belli sui Medici, accepto nuncio cladis duplicis, ad Platæas in Græcia, pariter ac ad Mycalen in orâ maritimâ Ioniz, Sardibus discessit Susa, uti narrat Herodotus, quemadmodum Autumno præcedente acceptâ clade ad Salaminem, è Græcia discesserat Sardes. Etsi vero utrâque victoriâ, ad Platæas & ad Mycalen, positi sunt Græci tertio vel quarto die mensis Boëdromionis, uti refert Plutarchus, libro de virtute & doctrina Atheniensium, & in vita Aristidis: tamen hyems brumæque Solstitium prope fuit, antequam vel Xerxes ipse Susa pervenisset, ceterique suarum partium victi & fuga elapsi in tuta se recepissent: vel ipsi victores non modo Leotychides Rex Lacedæmonius & Xanthippus Archon Atheniensis, Græcorum classis prætores cum suis Mycala; sed etiam terrestrium copiarum præfecti Pausanias alterius Regis Lacedæmonii tutor, & Aristides Atheniensis, reliquique duces cum suis copiis è castris Platæensibus domos

domos quisque suas reduces fuerint. Etenim mortuis suis sepeliendis, spoliis colligendis & dividendis, παλαιοὶα palmas sive primas virtutis, juxta suum cujusque locum & merita decernendo, præmiæque & honores largiendo, sacraque & triumphalia ludicra peragendo, de vindicta sumenda contra Thebanos, aliosque qui à Xerxis partibus steterunt, reque publica Græcorum contra Persam deinceps incolumi servanda consultando, &c. plusquam biestrem eos infumisse ad Platæas significat Plutarchus in Aristide, nempe usque ad medium mensis Μᾶμακτηριον Atheniensibus, Αλακομένη Βοιωτῶν dicti; ita scribens, Τῷ Μαιμακτηριῶν μηνός, ὃς ἔστι πρὸς Βοιωτῶν Ἀλακομένης τῇ ἑκτῇ ὅπῃ δὴνα πέμπουσι πόμπην [τοῖς προσῆκιν ἐπὶ Πλαταιαῖς] Μᾶμακτηριον mensis [Attici,] qui Bœotis dicitur Alalcomenius, die decimo sexto mittunt pompam sive ferculum iis qui ceciderunt acie Platæensi. Quandoquidem igitur annus ille primus Olympiadis 75, jam media ex parte transactus esset, antequam etiam victores Græci è bello Medico domum salvi se recepissent; aliter autem ne biennium quidem illud durasse diceretur, nisi tempus putetur à desinente hyeme anni tertii Olympiadis 74, quâ Græcorum duces sub Xerxis transitum in Græciam, copias conscriberent, cogerentque ad sui defensionem; usque ad ineuntem hyemem hujus anni, quo eadem Sacramento militari solverent & dimitterent: Eratosthenes alique eum sequentes hunc annum imputarunt Bello Medico, cujus potior pars potissimæ parti illius infumta fuit; colligentes annos 297 ab Epochâ Olympica ad Xerxis ἔλθεσιν, per ἔλθεσιν intelligentes idem quod Thucydides per ἀναχώρησιν, scilicet discessum, & fugam, & quidem duarum posteriorem & ultimam, quâ procul à belli conspectu, quo aliquatenus adhuc fruebatur Sardibus, ad intima tutissimæque Imperii sui se recepit; atque ab eadem triumphali hyeme infecutâ Platæensem & Mycalensem victorias, ad hyemem infecutam pugnam Potidæensem, quâ totâ hyeme jam incensum illâ pugnâ gliscebant bellum Peloponnesiacum, quod sequente vere, (& quidem primo actu hostili, earundem Platæarum Athenis confederatarum invasione à Thebanis confederatis Lacedæmoniorum) exarsit, annos 48: quot nimirum anni tum à victoria Platæensi ad pugnam Potidæensem, tum à fine hyemis triumphalis illam victoriam infecutæ ad Thucydideum initium belli Peloponnesiaci præcise exacti sunt.

At si Eratostheneam ἀναχώρησιν intelligamus transitum Xerxis in Græciam, vernâ tempestate anni Olympiadici 297, sive prima Olympiadis 75, nec dum quidem finiti, sed propemodum desinentis: prælium Salaminium cadet in annum secundum ejusdem Olympiadis, Platæense vero in tertium: quod neque ipse Scaliger defendere ausus fuerit.

Porro eodem anno, quo pugna ad Platæas Mardonius occisus est, & confectum bellum Medicum: ignis effluvium in Siciliâ factum circa Ætnam, mutilis Marmoribus significatur. Thucydides autem fine libri tertii, & anni sexti belli Peloponnesiaci, in adversariis nostris scribit in hæc verba, Ἐβρύει δὲ αὐτὸ τὸ ἔαρ τῷ ὃ ῥύαξ τῷ πρὸς ἐκ τῇ Ἀττικῆς, πεντηκστῷ ἔτει μὲν τὸ πρότερον ῥεύμα. Effluxit autem circa hoc ipsum ver, effluvium ignis ex Ætna, anno quinquagesimo post prius effluvium. Sextus annus belli Peloponnesiaci juxta Thucydidem incepit desinente fere secundo Olympiadis 88, Archonte Athenis Euclide; atque ineunte anno 454 ante Evang. inter quem & Xanthippum Archontem, intervenerunt anni 53. Unde colligere licet, prius illud effluvium, subinde iteratum post aliquot dierum aut mensium intervalla, durasse ad triennium, inde vero cessasse demum per annos 50, usque ad tempus à Thucydide notatum; tunc autem rediisse, & ut fieri solitum, diebus sive vicibus aliquot utique continuatum iterum cessasse, usque ad Olympiadem 96 ineuntem Archonte Athenis Phormione, annum autem 424 ante Evang. quo tempore refert Diodorus Siculus, libro 15. περισφάπτει πρὸς ἐκείνην ἐκ τῇ Ἀττικῆς, μετὰ τῆς θαλάττης, factâ subito ignis eruptione ex Ætna ad mare usque, nullo modo potuisse pedestrem exercitum Himilconis Carthaginien-
um

um ducis præterire una cum Magonis eorundem Prætoris navalis classe littus adversum interea prætervectâ. Atque in Chronico Eusebiano secundum effluvium ponitur anno 455 ante Evang. uno anno citius quam à Thucydide. Tertium autem fuit, quod Paulus Orofius, lib. 2. cap. 18. refert post bellum Artaxerxis Memoris & Cyri junioris; & quidem recte, quanquam Scaligero aliter visum.

Epoch. 54. A.M.C. 3526. ante Evang. 507. Period. 6. 566.

A quo Gelon Dinomenis f.— tyrannidem obtinuit; anni CCXV. Archonte Athenis Timosthene.

De eo quod Gelo Dinomenis filius tyrannide potitus Chronico Marmoreo statuitur annis 215 ante citimam Epocham, nempe 507 ante Evang. Archonte Athenis Timosthene, qui fuerit Olympiadis 75, annus 2, diximus in Diatriba de eo instituta. Hic tantummodo addimus, legitimæ Dynastiæ ejus initium intelligendum circa initium hujus anni.

Epoch. 55. A.M.C. 3527. ante Evang. 506. Period. 6. 567.

A quo Simonides filius Leoprepis, Ceius, qui memorandi artem invênit, eam docens Athenis vicit, & posita sunt imagines Harmodii & Aristogeitonis: anni CC.... Archonte Athenis [Adimanto].

A quo Simonides Ceius, Leoprepis filius, qui Mnemonicon, Reminiscen-tiæ artem invênit, vicit Athenis hanc docens, mutilis Marmoribus innuuntur anni 214, nempe 506 ante Evang. Archonte Athenis Adimanto. Hic nimirum fuit Simonides Ceius junior, Lyrici ex filia nepos, appellatus Melicerta, & Genealogus; quem aliquanto ante bellum Peloponesiacum, circiter Olympiadem 82, ac 481 ante Evang. claruisse scripsisseque inter alia, etiam ad historiam spectantes, Inventorum libros tres, totidemque Genealogiarum, ex Suida, & Scholiaste Apollonii in librum 2, refert Gerardus Johannes Vossius, libro 4. de Græcis historicis, cap. 6. forsitan autem hic idem Poeta fuerit alias dictus etiam Carystius, atque Eretrienfis, à locis diuturnioris moræ, (quod non insolitum,) quem de Græcorum conjuratione in Aulide, & de Iphigenia, & tres libros Trimeterorum scripsisse, eodem Suidâ autore refert idem cap. 13. lib. 4.

Quod autem additur eâdem Epochâ, inquam eodem Archonte Adimanto, anno proximo post Timosthenem, quo Gelo tyrannide Syracusis volente populo potitus est, erectas esse Athenis Imagines Harmodii & Aristogeitonis: innuit Athenienses agnovisse hos duos autores libertatis suæ, ideoque putasse ejus initium à cæde Hipparchi fratris Hippia per eos facta triennio ante ejectum ipsum Hippiam. Quod etiam facit Lyricorum Poetarum memini, Alcæus, si recte, vir in atte eâ satis clarus, qui ita iisdem adulatus atque adblanditus: Νήσις ἐν Μαχάρων σπώ φαCιν ἔμμεναι. In insulis Beatorum vos aiunt esse; (hoc nimirum ob meritum quod Hipparchum tyrannum occidistis) Ἰσινόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάντων, & æqui juris Participes Athenas fecistis. Adeoque eodem pacto nimirum confirmat calculum Thucydideum annorum viginti assertæ libertatis Atheniensium ante prælium Marathonium, ab illa cæde Hipparchi, triennio ante ejectionem Hippia ineundum esse. Atque eundem calculum etiam magis confirmat
alter

alter ejusdem Thucydidis ipsius calculus, circa initium libri octavi, & anni vicefimi primi belli Peloponesiaci; ubi, sub quadringentorum virorum constitutionem, scribit in hæc verba, Χαλεπὸν γὰρ ἦν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ ἔτει ἐξαποσὶ μέλυσιν ἐπειδὴ οἱ πύρρανοι κατελύθησαν, ἐλευθερίας παύσαι. Difficile enim erat, populum Atheniensem, anno summum centesimo post expulsos tyrannos, libertate privare. Siquidem hic annuserat iniens 439 ante Evang. quo à cæde Hipparchi circa finem anni 540 juxta Chronicon Marmoreum exacti sunt præcise centum anni.

Epoch. 56. A.M.C. 3533. ante Evang. 500. Periodi 6. 573.

A quo Hieron Syracusis Tyrannidem obtinuit, anni CCVIII. Archonte Athenis Charete. Claruit autem Epicarmus Poëta ejus tempore.

A quo Hiero mortuo Gelone tyrannide Syracusarum potitus est, Chronico Marmoreo assignantur anni 208 ante citimā Epoch. qui sunt 500 ante Evang. Archonte Athenis Charete. Et quidem annus iste convenit primo Olympiadis 77, quo Charetem Archontem assignat Diodorus Siculus, libro 13. Huic autem proxime convenit calculus & Chronici Eusebiani emendatus juxta probatiora exemplaria, & Scholiastis Pindari, Pythicā Odā 7, referentis regni Hieronis initium ad Olympiadem 76, pariter ac Pythiadem 28, quæ cœpit sub finem anni tertii ejusdem Olympiadis: uti præcedente Diatribā declaravimus. Atque ad hoc initium regni Hieronis, ita Situm, Gelo annis integris 7 dominatum absolutum Syracusis obtinuerit, nempe ab initio anni 2 Olympiadis 75, usque ad cœptum annum primum Olympiadis 77: anno dominatus octavo mortuus, juxta Aristotelem, Polit. lib. 5. c. 12. Hieronis Syracusani Dynastæ tempore fuisse Epicarmum Poetam atque etiam Philosophum Siculum, eidem Epochæ additur: quod absque controversia est: utpote quem Diogenes Laertius adjungat Empedocli, tanquam supparem ætati ejus, qui attigerit octogesimam quartam Olympiadem, & annum 472 ante Evang.

Epoch. 57. A.M.C. 3535. ante Evang. 498. Period. 6. 575.

A quo Sophocles Sophili f. è Colono, Tragœdia vicit, quum esset annorum 28; anni CCVI. Archonte Athenis Apsephione.

A quo Sophocles Coloneus, Tragœdia vicit tum juvenis annorum 28, statuit Chronicon Marmoreum annos 206, Archonte Athenis Apsephione: annis 498 ante Evang. Quo ipso anno, in Eusebiano Sophocles & Euripedes clari habentur: ac biennio ante, imo juxta nonnulla manuscripta & transcripta, teste Pontaco, atque etiam Græcum, anno proxime præcedente, Sophocles Tragœdiarum scriptor, primum ingenii sui opera publicavit, five edidit, id est, primam fabulam docuit, five primum Tragœdiā certavit, quā etiam vicit. Hic enim est sensus ejus quod Græca Eusebii ibidem habent, Σοφοκλῆς τραγωδῶν τοῦ πρώτου ἐπεδείξατο. Cæterum retrogradientibus spatio annorum 28, natale Sophoclis occurrit ante 7 Olympiades, ad annum 4 Olympiadis 70: saltem novennio ante calculum Suidæ referentis eum natum Olympiade 73, annis 17 ante Socratem: etiamsi Suidæ adstipulari videtur vetus Criticus in vita Sophoclis, natum referens Olympiade ἐβδμήκῃ πρώτῃ, modo legatur τελέτη Ἀρχντ. Φιλίππῳ, anno non 24 sed proximo ante natale Euripidis: quo

quo pacto etiam Philippus Archon, alieno loco superius Chronici Marmorei monitione amotus, in suum restitutus fuerit. Vid. Plutarch. in Cimone.

Epoch. 58. A.M.C. 3536. ante Evang. 497. Period. 6. 576.

A quo in Ægospotamis lapis cecidit, & Simonides Poeta obiit, XC annos natus; anni CCV. Archonte Athenis Theagenidâ.

A quo lapis decidit in Ægospotamis, ponit Chronicon Marmoreum annos 205 ante citimam Epocham suam, Archonte Athenis Theagenidâ: qui sunt ante Evang. anni 497. In Eusebii Chronico casus ille ponitur quadriennio postea juxta vulgatas editiones: verum annotante Pontaco nonnulla manuscripta ejus exemplaria ponere tantummodo biennio serius, & idem significare Plinium, lib. 2. cap. 58. scribentem ita. Celebrant Græci Anaxagoram Clazomenium, Olympiadis 78 anno 2, prædixisse cœlestium literarum scientiâ, quibus diebus saxum casurum esset à sole: idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen. Ubi Plinius, quoad annum quidem Olympiadis, biennio, sed quoad vulgarem Archontum Atticorum situm, uno tantummodo anno serius id accidisse significat; nempe Archonte Lysistrato proxime insecuto Theagenidam: exigui momenti discrimine. Etenim vero Laertius, in Anaxagoræ vita, quum Apollodoro Autore retulisset, eum mortuum esse anno primo Olympiadis 78: (quanquam in Chronico Eusebiano mors ejus ponitur anno quarto Olympiadis 79) postea refert Silenum in primo historiarum scripsisse de eo sic, Ἐπ' ἀρχοντὸς διμύλου (imo Archonte eo cujus nomen intercedit) διμύλον λίθον ἔξ ἑρανοῦ πεσόντα ὃς ἦ Ἀναξαγόραν ἀπεινὸν ὡς ὀλῶ. ὁ ἑρανοὺς ἐκ λίθων συγχέοιτο τῇ σφοδρᾷ τῇ περὶ δινίσει συνεστάναι τῇ ἀνεδύντα κατὰ γῆνι καὶ θαλάσσῃ. Bimolarem lapidem, (videlicet instar duarum molarum magnitudinis, quod Plinius interpretatur; magnitudine vehis sive vehiculi) de cœlo cecidisse: Anaxagoram autem tunc dixisse, totum cœlum è lapidibus esse compositum, ac vehementi circumgyratione ne decidat cohiberi; alioqui remisso motûs impetu ruiturum esse. Unde apparet lapidem illum decidisse vivente adhuc Anaxagorâ, eoque casu dedisse ei occasionem ejusmodi assertionis: adeoque evenisse compluribus annis ante illius mortem, quod alii quoque calculi ibidem apud Laertium evincunt. Ait enim natum Anaxagoram (Apollodoro Autore) Olympiade 70, quasi ineunte, postea tempore transitûs Xerxis in Græciam circa finem Olympiadis 74, annorum ætatis 20, cœpisse Athenis Philosophari, Archonte Calliâ: ibique moratum (Autore Demetrio Phalereo in Archontum Atheniensium recensione) annis 30, id est, usque ad medium Olympiadis 82: vixisse vero annos 72, id est, Olympiades integras 18: ac proinde mortuum esse, vel fine Olympiadis ὀγδοηκστῆς ἰβδόμῃς, vel initio ὀγδοηκστῆς ὀγδοῆς, non ἰβδόμῃς ὀγδοῆς, ut apud Laertium perperam legitur.

Videtur autem lapis ille, non quidem è stellato cœlo sive firmamento, vel à sole usque cecidisse, sed è media regione aeris; ibi in nubibus concretus, perinde ac fulmina: unde subinde lapides è cœlo decidisse, ut haud ita dudum, si recte rumore accepimus fulmineum prægrandem in Anglia nostra, atque lapidibus pluuisse sæpius in historiis legimus. Et aliæ quidem regiones orbis terrarum, ejusmodi eventibus magis videntur obnoxia, quam aliæ; veluti Thracia, in qua item circiter annum Evang. 434, ac Marciani Imperatoris tertium, quo anno Aquileia civitas in Italia ab Attila Hunnorum rege excisa est, tres magnos lapides è cœlo cecidisse, refert Marcellinus Comes in Chronico suo. Quanquam autem non nego esse quædam prognostica tempestatum, si non certa ad saltem probabilia, æque tonitruum, fulgurum, & fulminum, ac ventorum,

torum, pluviarum, nivium, grandinum, &c. existimo tamen nulla humana arte vel peritia aſtrorum prædici poſſe lapidem ſive fulmen è coelo caſurum certo aliquo loco aut tempore, veluti illo Thraciæ oppido & illo anno, ne dum menſe aut die. Quo propius vero mihi videtur, haud ſatis certa fide ab Autoribus hoc narrari de Anaxagora: neque eum prædixiſſe ipſum lapidis caſum, verum è lapidis caſu inſolito & mirabili divinaiſſe aliquod magnum graveque præter & ſupra hominum expectationem eodem loco aliquando demum eventurum, forte etiam ſub poſtrema ſua tempora addito, Athenienſibus ominofum: poſtquam ſcilicet eum *καμίνοντο* & *ἤδη πολλὰς Πελοποννησιακῶν*, ut loquitur Plutarchus in Pericle, incipientibus jam intumeſcere oririſque fluviis Belli Peloponeſiæ, compactum in carcerem, mortique condemnatum, ac Periclis diſcipuli autoritate vix ereptum Athenienſes in exilium eiecerant, immerentem & innocentem accuſatum impietatis, quod deos ab Athenienſibus cultos non agnoſceret, nec aliud Numen, præter Νῦν, Animum ſive Spiritum omnium creatorum Architectum; ſolemque haudquaquam ut illi Numen, ſed maſſam ſive glebam igneam prædicaret: quemadmodum referunt Laertius in ejus vita, & Plutarchus in Periclis. Ac certe exitialis calamitas tandem eodem loco evenit Athenienſibus, oppreſſa eorum claſſe à Lyſandro Lacedæmonio, qua de erudite differit idem Plutarchus in Lyſandro: exacto juxta Chronicon Marmoreum ſexageſimo tertio anno poſtea, inſigni illo Climacterio, atque poſt mortem Anaxagoræ viciſſimo quarto: ejus corpore, quod macie conſectum ex Athenienſium carcere ad tribunal, præ debilitate identidem ceſpitans & recidivum ægre proſperare poterat, tandem in materiam primam reſoluto; verum Divina vindicta quanquam interea dilata, non tamen expiata vel delinita.

Eodem autem anno quo in Ægoſpotamis cecidit lapis, refert Chronicon Marmoreum, Simonidem mortuum nonagenarium: qui proinde natus fuerit annis 587 ante Evang. quo ipſo anno, ſecundo Olympiadis 55, juxta quædam Chronici Eulebiani tranſcripta apud Pontacum, atque Scaligeri etiam editionem, nec Latinam modo, ſed Græcam quoque, itatim poſt Stæſichori mortem legitur, Simonides clarus habetur, *Σιμωνίδης ἰγνωρίζεται*. Proculdubio igitur utrobique emendandum, pro clarus habetur, natus perhibetur; & pro *ἰγνωρίζεται*, vel *ἰγνωρίζεται*, *ἰγνωρίζεται*, vel *ἰγνωρίζεται*. Itaque hic abſq; omni controverſia avus fuit Simonidis filii Leoprepis: qui Pausaniæ Lacedæmonio poſt victoriam Plataicam ſuperbienti occinuit illud, *Μέμνηο ἄνδρα τὸν* &c. Memento te eſſe hominem; quod ille tunc contempnens, poſtea demum in Chalciaeco fame enectus, jamque expirans, ſapienter dictum recordatus & vociferatus eſt. Idemque qui grandi jam ſenectute, Hieronis Syracuſani, (triennio antehac regno poſiti, juxta noſtrum) beneficentiâ invitatus, eum acceſſit; uti refert Elianus, lib. 9. c. 41. & 1. Ceterum utroque horum Simonidum antiquior, & Archilocho coævus videtur fuiſſe ille Crinei filius patria Amorginus, Poeta Jambographus, ex Amorgo una Cycladum Inſularum; cujus mentionem faciunt Strabo ſub finem libri 10, & Juſtathius, Scholiis in Dionyſium Periegeten: idemque forte aliter dictus Caryſtius & Eretrienſis, qui illam Græcorum ducum Aulide conjurationem, & Iphigeniam carmine panxerit.

Epoch. 59. A.M.C. 3543. ante Evang. 490. Period. 6. 583:

A quo Alexander mortuus est, filius autem ejus Perdiccas apud Macedones regnavit, anni CXCIIX. Archonte Athenis Euthippo.

De morte Alexandri, primi eo nomine Macedonum regis, (is erat, quem hyeme infecutâ navale Prælium ad Salaminem, à Mardonio Xerxis præfecto legatum ad Athenienses de pace scribit Herodotus, sub finem libri 8. & quem nocte præcedente prælium ad Platæas, transientem ex ejus castris in Græcorum, monuisse Aristidem, Mardonium crastino pugnaturum, refert Plutarchus in Aristidis vitâ) & de initio regni Perdiccæ filii ejus, Archonte Athenis Euthippo, sive Evippo, diximus item in Diatriba de tempore dynastiæ Gelonis Syracusis. Omnino autem in Marmoribus, pro ΗΒ ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, legendum videtur summum --ΠΙΙΙ, 198, saltem unâ virgulâ minus, nempe 490 ante Evangelium: quo pacto ille quoque Archon uno summum anno priorem situm obtineat, quam apud Diodorum Siculum.

Epoch. 60. A.M.C. 3548. ante Evang. 485. Period. 6. 588.

A quo Æschylus Poeta, natus annos LXIX, diem obiit; — Sicilia, anni CXCI, Archonte Athenis Calliâ priore.

A quo Æschylus Poeta, postquam vixerat annos 69, mortuus est (in Ætna Siciliæ, ita enim mutilis Marmoribus videtur innui) anni fuerunt 193, Archonte Athenis Calliâ primo, 485 ante Evang. Juxta eadem is annus fuerit sextus decimus ab initio Dynastiæ Hieronis Syracusis, & quintus post mortem ejus: apud quem dum conderet urbem Ætnam, Æschylum mortuum esse, ab Autore vitæ ejus traditur. Erat autem annus 34 post prælium Marathonium, & quartus Olympiadis 80, non primus Olympiadis 76: neq; 65 tantummodo annus ætatis ejus, ut ab eodem Autore traditur, ne dum 58, ut apud Suidam legitur. Quorum inter se dissensus, fidem & autoritatem conciliat Autori nostro, sibi saltem probe consentienti, quum neuter istorum ei dissentientium, vel sibi consentiat, vel alteri. Quinetiam hoc confirmat calculum Marmoreum, quod Æschylus in Siciliam profectus fertur, ea occasione, quia Sophocles Athenis eum Tragœdiæ certamine commissus vicerit, qui primam victoriam adeptus supra statuitur demum anno tertio Olympiadis 77, tertioque ab initio regni Hieronis, sexennio post mortem Æschyli, juxta Autorem vitæ ejus. Videtur igitur Autor iste voluisse aut debuisse dicere, Æschylum venisse in Siciliam, quo tempore Hieron Ætnam urbem condebat: atque in eadem urbe ab Hierone nuper condita, postea mortem obiisse.

Epoch. 61. A.M.C. 3563. ante Evang. 470. Periodi 6. 11.

A quo Euripides quum esset annorum XLIII, Tragœdiâ primum vicit; anni CL... Archonte Athenis Diphilo. Claruit autem Euripidis ævo Socrates & Antaxagoras.

A quo Euripides natus annos 43, Tragœdiâ primum vicit, assignantur mutilo utiq; Marmore anni ultra CL... Archonte Athenis Diphilo. Diphilo Archonti assignat Diodorus Siculus, lib. 12. annum 3, Olympiadis 84. Anno autem proxime

proxime præcedente, nempe 179 ante citimam Marmorum Epocham, ac 471 ante Evang. atque secundo Olympiadis 84, in Chronico Eusebiano, Euripides Tragediarum scriptor clarus habetur, haud dubie ob hanc victoriam, eodemque anno complentur 43 ab ejus natali supra assignato. Quod autem eadem Epochâ additur, floruisse tunc Socratem sc. juvenem, & Anaxagoram senem: de Socrate nulla est controversia, de Anaxagora etiam modo dubium solvimus.

Epoch. 62. A.M.C. 3585. ante Evang. 448. Periodi 7. 33.

A quo Archelaus apud Macedones regnavit, Perdiccâ mortuo 3 anni C... Archonte Athenis Astyphilo.

De Perdiccæ regis morte, & initio regni Archelai in Macedonia, Archonte Athenis Astyphilo (cujus nominis Archontem hoc tempore agnoscit etiam Athenæus, lib. 5. quum Diodorus eundem ut apparet appellans Aristophilum referat anno 1 Olympiadis 90, ut Marmoreum Chronicon in numero annorum mutilum, retulerit ipsum eodem anno 156 ante citimam Epocham, ac 448 ante Evang. vel forte præcedente) utique in Diatriba de tempore Gelonis diximus.

Epoch. 63. A. M. C. 3597. ante Evang. 436. Period. 7. 45.

A quo Dionysius Syracusis tyrannus extitit, anni CXLIII. Archonte Athenis Euctemone.

In duabus sequentibus Epochis, re perpenſa demum pro certo statuo, numeros annorum, utcumque à quadratario sive sculptore expressi sint, ab ipso Chronici Autore ita conceptos fuisse, quemadmodum præcedente Diatribâ interpretatus sum.

Proxime enim quod legitur, Dionysium Syracusis tyrannidem occupasse, ante citimam Epocham annis ΗΔΔΔΑΠΙΙ, Archonte Athenis Euctemone: non videtur dubium quin Autor Chronici lectum & intellectum voluerit ΗΔΔΔΑΙΙΙ, 144, qui annus est 436 ante Evang. Olymp. autem 93 annus 1: cui anno Olympiastico non modo Diodorus Siculus, sed etiam eo longe antiquior Xenophon Atheniensis, lib. 1. Hellenicorum eundem Euctemonem Archontem ascribit. Cetera hujus Epochæ dicta sunt in disquisitione de tempore Gelonis.

Epocha 64. A. M. C. 3598. ante Evang. 435. Period. 7. 46.

A quo Euripides mortuus est, anni CXLIII. Archonte Athenis Antigene.

Deinde vero quod legitur, Euripidem mortuum esse Archonte Antigene, proxime succedente Euctemoni tum apud Diodorum, tum etiam apud Xenophontem; huic utique necessario ascribendus est annus non quidem ΗΔΔΔΑΠΙ, vel ΗΔΔΔΑΙΙ, sed levi sane hic quoq; mutatione ΗΔΔΔΑΙΙΙ, 143 ante citimam Epocham, & 435 ante Evang. viz. insequens annus 2 ejusdem Olympiadis 93: sub quem, in Chronico Eusebiano, tum Latino, tum etiam Græco, nec non apud Suidam, mors Euripidis ponitur.

Epoch. 65. A.M.C. 3599. ante Evang. 434. Period. 7. 47.

—*Sophocles Poeta postquam vixerat annos XXXXI, mortuus est,*
& Cyrus ascend— Archonte Athenis Calliâ posteriore.

Porro autem quod insequente Epochâ dicitur, Sophoclem postquam vixerat annos 91, mortuum esse Archonte Calliâ: etsi mutilo Marmore annus Epochæ deficiat, tamen quum non modo apud Diodorum Siculum, lib. 13. verum etiam apud Xenophontem, lib. 1. Hellenicorum, Xenophontem inquam Atheniensem, qui eodem tempore Athenis degebat, hi tres Archontes, Euclemon, Antigene, & Callias, collati cum tribus Lacedæmoniorum Ephoris, Evarchippo, Pantacle, & Pitya, tribus annis continuis immediate se consequantur: necesse est ut Calliæ huic, sive *πρωτῶ*, sive *δευτέρῳ*, sive *ὑστέρῳ* (sive *πλευσίῳ*, sive *Ἰππονίκῳ*,) ascribatur annus 142 ante citimam Epocham, 434 ante Evang. ac tertius ejusdem 93 Olympiadis: Itaque hæcenus Chronicon Marmoreum iis convenerit. Trium vero Epocharum harum cetera jam dudum in Diatriba, de Gelone dicta sunt.

Ceterum quod hac Epochâ mortis Sophoclis, præterea innuitur mutilis Marmoribus de ascensu Cyri explicabitur post Epocham insequentem.

Epoch. 66. A. M. C. 3602. ante Evang. 431. Period. 7. 50.

A quo Telestes — vicit Athenis, anni CXXXIX, Archonte Athenis Micone.

A quo Telestes Selinuntius Poeta vicit Athenis, ponit Chronicon Marmoreum annos 139 ante citimam Epocham suam, id est, 431 ante Evangelium, Archonte Athenis Micone: quem Diodorus, lib. 14. appellatum Micionem exhibet anno sequente. Quadriennio autem postea, Archonte Ithicle, idem Diodorus mentioni Ctesiae Historici, eodem anno historiam suam rerum Persicarum terminantis, subjicit Telestem hunc, una cum aliis pluribus insignissimis, Dithyramborum Poetis floruisse, ita scribens, *Ἡκμαζέει δὲ καὶ τῶν τῶν αὐτῶν οἱ ἐπισημότατοι Διγυραμβόποιοι Φιλόξενος, Κυθήρειος, Τιμόθεος, Μιλάσιος, Τελέσης Σελινύντιος, Πολύειδος, οἱ καὶ ζωγραφικῆς, καὶ Μουσικῆς εἶχον ἱμπερίαν.*

Epoch. 67. A.M.C. 3604. ante Evang. 429. Period. 7. 52.

A quo — cum Cyro expeditionem fecerunt, & Socrates Philosophus mortuus est septuagenarius, anni CXXXVIII. Archonte Athenis Lachete.

Cyri minoris, sive junioris, nempe filii Darii Ochi, sive Nothi, Imperatoris Persici, à patre constituti Sardium, minorisque Asiæ & Ionis præfecti, ascensum sive reditum postea in Persidem, innuunt mutila Marmora duplicem: videlicet alterum priorem, quo anno mortuus est Sophocles, Archonte Athenis Callia, apud Xenophontem, libro primo Hellenicorum, & Diodorum Siculum, libro 13. relato ad annum tertium Olympiadis 93, id est, ad annum 434 ante Evangelium. Hic autem prior ascensus videtur ille cujus occasionem significant adversaria sive collectanea nostra, ex eodem Xenophontis libro primo Hellenicôn, quod Cyrtis interfecisset cognatos suos Artobasacem & Mitracum, propterea quia venientes ad se non continuissent manus in Chi-

Chirotheca, quemadmodum Perfici moris erat venientes ad Imperatorem oportere: quo facto Ipse imperium affectare visus, ideoque à patre ad reddendam ejus rationem arcessitus sit. Illum autem redditum, seu potius illius redditus consequens, nempe commissam interea Præfecturam suam Lyfandro Lacedæmonio, Diodorus Siculus, utique eodem lib. 13. refert ad Archontis Alexiæ annum, proxime insecuti Calliam Archontem. Unde apparet eundem priorem Cyri ascensum institutum esse sub finem anni principatus Calliæ: Lyfandri autem gesta in illa præfectura initium habuisse, circa initium magistratus Alexiæ, circiter initium anni 433 ante Evangelium. Quadriennio vero postea, hunc alterum posteriorem celeberrimumque Cyri Junioris ascensum, sive Expeditionem bellicam contra fratrem Artaxerxem Mnemonem jam Imperatorem, eadem Marmora mutila innuunt sub tempus Mortis Socratis, & Archontis Lachetis, anno 137 ante citimam Epocham suam, ad 429 ante Evangelium. De quo Xenophon libro tertio Hellenicorum scribit ita, [ὁ Σάμιος ἢ Λακεδαιμονίων ναύαρχος] ἔχων τὸ ἑαυτοῦ ναυτικὸν σὺν τῇ Κύρῳ, περιέπλευσεν εἰς Κιλικίαν, καὶ ἐπύθησε τὴν Κιλικίαν Ἀρχόνται Συέννησιν μὴ δύνασθαι ἢ γῆν θανατῶσαι Κύρῳ πορευομένῳ ὅτι τὴν Βασιλείαν. Ὡς μὲν ἐν Κύρῳ στραπυμῶ τε συνέλεξε, καὶ τῷ τὸ ἔχων ἀνέβησε ὅτι τὴν ἀδελφόν, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ὡς ἀπέθανεν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεσώθη οἱ Ἕλληνες ὅτι δουλοῦντο. Θεμιστοκλῆς τῇ Συρακυσίῳ γράπτει. Latine. Samius vero Prætor navalis Lacedæmoniorum, suam classem jungens cum classe Cyri, circumnavigavit in Ciliciam: effecitque ne Ciliciæ præfectus Imperatorius Syennesis impedire potuerit Cyrum terrâ proficiscentem contra Imperatorem. Quomodo vero Cyrus coegerit exercitum, & cum eo ascenderit contra fratrem; quomodo etiam prælium commissum sit, & quomodo Cyruseo occubuerit, adeoque quomodo Græci superstites deinde ad mare Euxinum, & secus id in Ioniam reducti sint, à Themistogene Syracusano historiæ mandatum est. Ita Xenophon, nimirum intelligens suos ipsius libros septem, de Cyri expeditione, in qua ipse fuit, & reductis ex hostico post Cyri mortem, suâ potissimum prudentiâ, fortitudine & felicitate, Græcis militibus: quemadmodum differte narrat Plutarchus, libro de Atheniensium virtute an doctrina celebriore, his verbis, Ξενοφῶν αὐτὸς ἑαυτὸν γήγρην ἰσορία, γράφας ἃ ἰστράτηγησε, καὶ κατωρδωσὶ καὶ Θεμιστοκλῆι λέγει περὶ τούτων συνπιπύχουσι τὴν Συρακυσίων, ἵνα πιστότερον ἢ διηγέμεναι ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ ἢ τῷ λόγων δόξαν χαρίζομεν. Xenophon Atheniensis sui ipsius fuit historia sive historicus, scribens res à se bene gestas in militia: verum dicens Themistogenem Syracusanum ea scripsisse, ut major fides haberetur narranti se tanquam alium, alteri scriptionis gloriam largiens. Refert autem Laertius in Xenophontis vitâ, eum una cum Cyro ascendisse, Archonte Athenis Xenæneto, anno præcedente Socratis mortem. Ac Diodorus Siculus, lib. 14. scribit Cyrum suscepisse expeditionem contra fratrem Artaxerxem, & acie occisum esse Archonte Exæneto, nimirum eodem annoq; insequente, Archonte Lachete Socratem extinctum esse. Unde utique apparet, quod mutilis Marmoribus significatur, ΜΕΤΑ ΚΤΡΟΤ' ΑΝΑΒΑΝΤΕΣ, sub tempus mortis Socratis Philosophi, eodem Lachete Archonte, intelligendum esse de reductibus Græcis, qui cum Cyro ascenderant anno præcedente. Siquidem uti scribit sive Xenophon, sive Themistogenes, in fine 7 lib. expeditionis ejus: Totum tempus ascensus & descensus, fuit annus & trimestre. Eo autem tempore Præfectus classis Lacedæmoniorum annuus erat Thimbron, cui tunc in Ionia versanti milites reduces transdidit Xenophon: Thimbron, inquam, post Samium: Samius vero post Lyfandrum, qui Athenis captis finem imposuit bello Peloponesiaco.

Quod autem Socrates anno ætatis 70 mortuus sit, quemadmodum eadem Epochâ Chronici Marmorei significatur: confirmat Laertius in ejus vitâ, autore Apollodoro in Chronico, addens etiam natum esse Archonte Athenis Apsephione, anno Olympiadis 77.

Epoch.

Epoch. 68. A.M.C. 3606. ante Evang. 427. Period. 7. 45.

—Athenis, anni CXXXV. Archonte Athenis Aristocrate.

Mutillis deinde Marmoribus incertum quippiam innuitur Athenis, annis 135 ante citimam Epocham, 427 ante Evang. Archonte Athenis Aristocrate: hoc demum Archonte, & sequentibus deinceps omnibus, Marmoreo Chronico relatis in eisdem annos ac Diodoro Siculo.

Epoch. 69. A.M.C. ....:

A quo —me —rianus Dithyrambis vicit Athenis, anni —

Proximo loco alius quispiam Poeta Dithyrambicus, Athenis Dithyrambo vicisse, significatur, oblitterato pariter anno Epochæ atque Archonte.

Epoch. 70. A.M.C. 3625. ante Evang. 408. Periodi 7. 73.

A quo Philoxenus Dithyrambicus Poeta mortuus est, transactis annis ætatis LX, anni CXVI. Archonte Athenis Pythea.

A quo Philoxenus Poeta Dithyrambicus mortem obiit, natus annos 60, refert Marmorea Inscriptio annos 116 ante citimam Epocham, qui sunt 408 ante Evangelium, Archonte Athenis Pythea, nempe Olympiade 100 ineunte. Erat is primus e quatuor insignissimis Dithyrambo-Poetis, paulo superius e Diodoro numeratis: quem Dionysio Sicilia tyranno familiarem fuisse testatur Pausanias, fere initio Atticorum.

Epoch. 71. A.M.C. 3628. ante Evang. 405. Period. 7. 76.

A quo Anaxandrides Comicus —Athenis Calleà.

Anaxandridem Comicum mutila Marmora vicisse innuunt Archonte Callea, oblitterato anno Epochæ, qui illi Archonti convenit 113, nempe 405 ante Evangelium: anno quarto ejusdem Olympiadis 100, suffragante Suida. Hic Archon Diodoro Siculo dicitur Callias, nonnullis Chabrias.

Epoch. 72. A.M.C. 3632. ante Evang. 401. Period. 7. 80.

A quo Astydamas Athenis vicit, anni CIX. Archonte Athenis Asteio. Exarsit autem tunc [cometa].

A quo Astydamas Athenis vicit, Chronico Marmoreo ponuntur anni 109, qui fuerint 411 ante Evang. Archonte Athenis Asteio. Quod autem Diodorus, lib. 14. annis 26 antea eundem Poetam Tragicum vicisse refert: ea nimirum fuerit prima ejus victoria; hæc forte postrema, aut alias celeberrima.

Eadem vero Epochâ innuitur arsisse tunc etiam Cometam. Atque hic Cometa videtur ille ingens, quem in Achaiâ conspectum se puero, significat Aristoteles, Meteorolog. lib. 1. cap. 6. Archonte eodem per errorem dicto Aristæo. Et de quo Diodorus Siculus, lib. 15. Archonte Alcisthene proxime insequente, sub tempus datæ occasionis prælii inter Thebanos & Lacedæmonios ad Leuctra, quo Lacedæmonii amiserunt Principatum Græciæ, scribit in hæc verba, Λακεδæμονίων ἐπὶ τῇ δυνάμει παντηγύσια τῇ Ἑλλάδι ἐχόντων τὴν ἡγεμονίαν, τὸ θεῶν πολεμήσαντων αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν τὴν ἀποβολὴν ὡφειμένη μὴ γὰρ εἶναι τὴν ἑβραὶὸν ἐπὶ πολλὰς

πολλὰς νύκτας λαμπρὰς μεγάλη καιομένη, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος οὐνομαδείᾳ πυρίνῃ δοκίᾳ.
 Quum Lacedæmonii plus minus quingentis annis, Græciæ Imperio sive Prin-
 cipatu potiti essent, Divinum Numen præsignificavit illis Dominatûs jactu-
 ram. Conspecta enim est Cœlo ad multas noctes, magna fax ardens, à figura
 dicta ignea trabs. Ubi non videtur contradicere Diodorus, quin fax illa con-
 specta sit præcedente Archonte Asteio; quo Helicen & Buram terræ motu
 absorptas mari, retulit: licet mentionem ejus distulerit ad proœmium sive
 narrandam occasionem pugnæ Leuêtricæ. Quâ de perinde nostra Chrono-
 logica Inscripção, insequente Epochâ.

Epoch. 73. A.M.C. 3634. ante Evang. 399. Period. 7. 81.

*A quo commissæ est pugna inter Thebanos & Lacedæmonios, qua vi-
 ctoriam obtinuerunt Thebani, anni CVII. Archonte Athenis
 Phrasiclide — regnavit.*

A quo pugna commissæ est inter Thebanos & Lacedæmonios, quâ victori-
 am adepti sunt Thebani, juxta Chronicon Marmoreum, anni fuerunt 107,
 Archonte Athenis Phrasiclide 1 annis 399 ante Evang. ac 2 Olympiadis 102.
 Atque eo ipso nimirum anno Olympiædico, & Archonte Atheniensi à Theba-
 nis prælio Leuêtrico devictos Lacedæmonios, occiso eorum Rege Cleombro-
 to, (quod forte innuitur Marmore, si pro βασιλῆα, legatur βασιλῆς Rex)
 refert Diodorus Siculus, lib. 15. suffragante Pausania in Arcadicis.

Epoch. 74. A.M.C. 3635. ante Evang. 398. Period. 7. 83.

*A quo Stefichorus Himeræus secundus Athenis vixit, & condita est
 Megalopolis —.*

Stefichorum Himeræû secundû vicissè Athenis, atq; conditam Megalopolim
 post pugnam Leuêtricam, innuitur mutilis Marmoribus, incerto anno, atque
 incerto Archonte. Secundus quidem hic Stefichorus Poeta, ex Himeræ urbe
 Siciliæ, videatur fuisse unus illorum cum quibus Dionysius senior Siciliæ ty-
 rannus, etiam ipse Poetaster, certare, atque subinde interstrepere anser olo-
 res, gestierit, uti significat Diodorus Siculus, lib. 15.

Megalopolis vero in Arcadia, à Pausania in Arcadicis scribitur condita;
 Ἐνιαυτῷ πρὸς αὐτῷ καὶ μισὶ πέντε τοῖς ἔτεσιν ἢ τὸ πᾶσιμα. Λακεδαιμονίαν ἐχέοντο οὐ
 Λευκτροῖς. Φρακλείδης μὲν Ἀρχοντὸς Ἀθηνῶν, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἐκατοστῆς Ὀλυμ-
 πιάδος, καὶ δευτέρῳ. Illo ipso anno & aliquot insuper mensibus post cladem
 Lacedæmoniorum acceptam Leuêtris; quæ quidem clades (ita Pausaniam in-
 terpretor) accepta est Phrasiclide Athenis Archonte, anno 2 Olympiadis
 102. Itaque urbs illa cœpta quidem fuerit condi anno 3 Olympiadis 102,
 ac 398 ante Evang. Archonte Athenis Dysnicæto: absoluta vero atque
 habitari cœpta biennio postea, circa initium Olympiadis 103 Archonte Nau-
 figene: quando uti scribit Diodorus, eodem lib. 15. Οἱ Ἀργεῖς, ἐκπύοντες τὸ
 ὀνομαζομένην Μεγαλόπολιν, περὶ ἐκπύσαντες intelligens, περὶ πύσαντες ὡς πύσαντες.

Epoch.

Epoch. 75. A.M.C. 3637. ante Evang. 396. Periodi 7. 85.

A quo Dionysius Siculus mortem obiit, ejusque filius Dionysius tyrannide potitus est, & Alexander regnavit, anni CIV, Archonte Athenis Naufigene.

A quo Dionysius senior Syracusarum tyrannus mortuus est, & filius ejus Dionysius tyrannidem obtinuit; & Alexander (Pherarum in Thessalia tyrannus, ita equidem supplenda existimo mutila Marmora) regnavit; anni fuerunt 104, (qui sunt 396 ante Evang.) Archonte Athenis Naufigene. Dionysii senioris mortem, & junioris initium tyrannidis, eodem anno 1 Olympiadis 103; eodemque Naufigene Archonte, refert Diodorus: eodemque anno Olympiastico Eusebianum Chronicon.

Liquet etiam Alexandrum istuc significatum, esse Pherzum, Jasonis Pheræi, & Polydori fratrem, potentissimum Græcorum sui seculi, inter Dionysii senioris mortem & acquisitam Philippi Macedonis potentiam, Dynastam; qui Pelopidam celeberrimum post Epaminondam Thebanorum ducem magno prælio occidit: & quem sub hunc ipsum annum refert Diodorus, fratrem Polydorum *περὶ τὴν δυνάμειν αὐτοῦ μέγιστον*, provocatum ad potandum, Pharmaco sive veneno fustulisse, & in Thessaliæ Dynastiâ ei successisse, regnasque annos undecim.

Epoch. 76. A.M.C. 3639. ante Evang. 394. Period. 7. 87.

A quo Phocenses in Delphis — Athenis Cephisodoto.

A quo Phocenses *ἐν τῷ Δελφῶν* [scilicet *ἐπὶ τῷ ἱερῷ*, (ita quidem videntur supplenda mutila Marmora) Templum Delphicum sacrilege expilarunt] anni item sunt oblitterati, relicto solum Archontis Athenis nomine *Κηφισοδότου*, sive *Κηφισοδότης*. Cephisodotum Diodorus, lib. 15. Archontem refert anno 3 Olympiadis 103. Cephisodotum vero, lib. 16. octennio postea, viz. anno 3 Olympiadis 105, anno autem 34 ante citimam Marmorei Chronici Epocham ac 386 ante Evang. sub initium belli Phocici, sive Sacri, quod anno insequente, uti refert idem Diodorus, suffragante Pausaniâ in Phocicis, susceptum est, occasione sacrilegii Philomeli Phocensis, hoc anno perpetrati, juxta Marmoreum Chronicon.

Epoch. 77. A.M.C. 3648. ante Evang. 385. Period. 7. 96.

*A quo Timotheus nonagenarius fato functus est, [Philippus Mo]-
ced. &c.*

A quo Timotheus natus annos 90, mortuus est, mutilis Marmoribus, Seldeno nostro videtur desiderari tum annus Epochæ, tum etiam Archon. Etsi vero Timotheus Cononis filius, Atheniensis civis, & militiæ dux prudentissimus fortissimusque circa hoc tempus magno natu fuit, uti scribit Æmilius Probus sive Cornelius Nepos in ejus vitâ: istuc tamen intelligi videtur Timotheus Milesius Musicus celeberrimus, cujus supra mentio facta est è Diodoro. Quum autem Cephisodotum Archontem apud eundem Diodorum continuo insequatur Agathocles, qui etiam istuc in mutilis Marmoribus proxime occurrit, videatur utique hæc Periocha cum sequentibus in eandem Epocham compingenda.

Epoch.

—[Philippus Ma]cedonum rex, & A[lex— mortuus est — duces
— vicit ; anni XCIII. Archonte Athenis Agathocle.

Periochis vero sequentibus existimat Seldenus innui mentionem initii regnorum Philippi Macedonis, & Artaxerxis Ochi Persæ. Atqui horum utrumque aliquamdiu ante initium belli Phocici fuit. Præterea cum animadverterem nullius Imperatoris Persici hætenus in Chronico Marmoreo mentionem factam, præterquam Cyri qui Ioniam Græcorum coloniis habitatam, una cum Croëso & Sardibus subjugavit, Dariique Hystaspidæ, & Xerxis ejus filii, quorum uterque Græciam bello invasit ; ac Cyri junioris, Græcorum auxiliis moventis bellum contra fratrem : dubito an Artaxerxis Mneumonis vel Ochi hic ulla fiat mentio. Insignis sane habetur annus Archontis Agathoclis, nempe 4 Olympiadis 105, apud Diodorum Siculum, in Adversariis meis (ipsum enim non habeo) tum Dionis successu Dionysium juniorem ejicientis tyrannide Siciliæ ; tum Alexandri Pherarum tyranni nece perpetrata uxoris suæ ejusque fratrum Lycophronis & Tisiphoni dolis ; tum præsertim initio belli Phocici sive Sacri orti è Philomeli Phocensis sacrilegio, quâ occasione etiam complures historicos idem notat, qui eodem anno historias suas vel inchoarunt, vel terminarunt, utpote Ephorum, & Callisthenem, ibi terminantes suas, Demophilum autem Ephori filium, & Diyllum Atheniensem indidem inchoantes suas. Præterea vero sub finem anni præcedentis, Philippum Macedonum regem aggressum urbem antea dictam Krenidas, instaurare & ampliare, numeroque civium augere, ac propterea demum mutato nomine, de nomine suo Philippos appellasse scribit. Quibus ita se habentibus equidem moveor ut existimem, residuum ejusdem Epochæ in mutilis Marmoribus, hujusmodi fere verbis conceptum fuisse, --- & Φιλίππου ἡ πόλις ἐκπύρειν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων βασιλεύς, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Περσῶν. καὶ τὸ ἴδιον γυναικὶς ἐδολοφονήθη, καὶ τοῖς Διονυσίῳ στρατηγὸς ὁ Δίων ἐνίκησεν--- Et Philippos urbem condidit Philippus Macedonum rex ; & Alexander Pheræus uxoris dolo interfectus est ; & Dionysii duces vicit Dion : anni 93, Archonte Athenis Agathocle, erat annus 385 ante Evang.

Epoch. 78. A.M.C. 3650. ante Evang. 383. Period. 7. 98.

—anni XCI, Archonte Athenis Callistrato.

Epoch. 79. A.M.C..... &c.

—sophus — hoc.

Quod deinde Marmoribus magis magisque mutilis, anno 91 ante citimam Epocham, ac 383 ante Evang. Archonte Athenis Callistrato innuitur, nescio an spectat ad ea quæ Diodorus scribit de Philomelo conante trahere Archidamum Lacedæmoniorum regem ad partes suas, ita --- ὁ Φιλόμηλος --- ἐν ἀπορήτοις διελέσθη τῇ βασιλείᾳ καὶ Λακεδαιμονίων Ἀρχιδάμῳ, ὅτι κρινὸς ὁ ἀγὼν ἐστὶν αὐτῷ πρὸς τῷ ποιῆσαι τοὺς πόλεις καὶ Ἀμφικτυόνων ἀκύρις. Philomelus secreto ejusmodi sermones contulit cum Rege Lacedæmoniorum Archidamo, quod commune certamen esset de Amphictyonum judiciis irritis faciendis, vel de Philomelo cogente Pythiam vatem conscendere Tripodem ad oraculum edendum, &c.

Epoch. 80. A.M.C. .... &c.

Postrema denique Epochæ, cujus aliquod quanquam perobscurum vestigium extat, forte innuitur, Callippum, sive (Cornelio Nepoti in Dionis vitâ) Callicratem, interfecto Dione, Syracusis tyrannidem occupasse: quod insequente Callistratum Archonte Diotimo contigisse refert Diodorus, anno 3 Olympiadis 106 (id est, 90 ante citimam Marmorei Chronici Epocham, ac 382 ante Evang.) ad menses tredecim. A quo Ca— anni L.... Archonte —.

Restat vero adhuc nonnihil difficultatis in explicanda ratione, qua situs annorum Archontum Atheniensium subinde uno anno prior & antiquior deprehendatur in Chronico Marmoreo quam apud Diodorum Siculum, & alios, saltem à Xerxis transitu in Græciam Archonte Calliâ, sive Calliade, usque ad reditum Græcorum militum à Cyri junioris expeditione, mortemque Socratis, Lachete Archonte: hinc autem annus interjectus videatur inter hunc & Aristocratem in nostro; quum apud Diodorum Aristocrates Archon, Lacheti proxime insequente anno succedat. Quod quidem ad hoc postremum tempus attinet, triginta virorum tyrannidem captis Athenis à Lyfandro Lacedæmonio impositam, tamen si Diodorus Siculus, lib. 14. referat sublatam à Thrasibulo, anno præcedente mortem Socratis, quo Cyrus minor expeditionem fecit contra fratrem Artaxerxem, Archonte Athenis Exaneto: apparet tamen è Laertio in vita Euclidis, aliquamdiu post mortem Socratis durasse. Ibi enim Laertius scribit in hæc verba, Πρὸς τῶν φησὶν ὁ Ἑρμόδωρος ἀφικέσθαι Πλάτωνα, καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους, μὲν δὲ Σωκράτους τελευτὴν δαίσανται τὴν ὁμότητα τῆς τυραννίδος. Ad hunc (Euclidem Megarensen) ait Hermodorus, venisse Platonem ceterosque Philosophos, post mortem Socratis, metuentes sævitiam tyrannorum. Similia habet Hesychius in Euclide, Ἐυκλείδης ὁ Μεγαρεὺς μὲν δὲ Σωκράτους τελευτὴν, Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ἐδέξατο, δαίσαντας τὴν ὁμότητα τῆς τυραννίδος. Euclides Megarensis, post Socratis mortem, Platonem, reliquosque Philosophos hospitio excepit, timentes crudelitatem tyrannorum. Atque eodem spectant quæ Laertius in vita Platonis, scribit ita, Ἐπειτα ἡρώμενος ὄκτω καὶ ἑξήσαν ἐτῶν (καθὰ φησὶν Ἑρμόδωρος) εἰς Μέγαρα πρὸς Ἐυκλείδην σὺν καὶ ἄλλοις τοῖς Σωκρατικοῖς ἀπεχώρησεν. Deinde quum esset annorum duodetriginta (Plato) ut ait Hermodorus, Megara ad Euclidem cum aliis Socraticis, discessit. Paulo antea retulerat natum Platonem Aminiâ Archonte, eodem quo Pericles mortuus; inter quem & Lachetem Diodorus exponit nimirum Archontes duodetriginta. Fuisse vero tempus illud circa quod sublatis sunt triginta tyranni Athenis turbulentissimum, nemo dubitet. Et apparet haud parvam illarum turbarum partem acceptam ferri decem Prætoribus, sive Archontibus, quorum primus fuit Eponymus, nempe anno nomen & titulum dedit; qui etiam ipsi tanquam aliorum sævitiâ & crudelitate infecti, in tyrannos degeneraverant. Ita enim Cornelius Nepos, in vita Thrasibuli. Pausanias rex Lacedæmoniorum, inter Thrasibulum & eos qui urbem tenebant, fecit pacem his conditionibus, nequi præter 30 tyrannos, & decem, qui postea Prætores creati, superioris more crudelitatis erant usi, afficerentur exilio. Item Trogi Abbreviator, sub finem lib. 5. Reversus in urbem exercitus 30 tyrannos migrare Eleusina jubet, substitutis decem qui rempublicam regerent: qui nihil exemplo prioris

ris dominationis territi, eandem viam crudelitatis aggressi sunt. — Pausanias Rex Lacedæmone mittitur. — Patriam miseris civibus restituit: & decem tyrannos (nimirum Prætores) ex urbe migrare Eleusinem ad ceteros jubet. — Interjectis diebus — tyranni — bellum Atheniensibus inferentes, — per insidias comprehensi, ut pacis victimæ trucidantur. Ex his nimirum apparet, qui toto illo quadriennio vel quinquennio triginta virorum tyrannidis Athenis, Prætores sive Archontes annui, ad retinendam pristinae reipublicæ umbram facti sunt, quum ab ipsis 30 tyrannis populi suffragia ad libitum torquentibus crearentur, eorum crudelitatis assecclas & ministros fuisse: ideoque actos in exilium paulo post illos, ac demum una cum illis fuisse trucidatos: ac proinde sicuti post captas à Lyfandro Athenas, ante eorum constitutionem, ita quoque post ipsorum necem, aliquanti temporis Anarchiam Athenis absque ullis Archontibus sive Prætoribus evenisse, adeoque eam ad semestre plus minus durasse, atque ita auctori Chronici Marmorei occasionem interjecti anni inter Lachetem & Aristocratem, alioqui proximos Archontes dedisse.

[Hic pedem figere statuebam; sed ad disquisitionem redintegrandam incitabar, cum legerem à Johanne Meursio, Arch. ita scriptum, lib. 1. cap. 14. Tyrannidem Pisistratus constituit, Olympiadis 50, anno 1, ut ex Anonymo discere licet. Atque tunc Archon Comias erat Plutarchus in Solone, &c. Ad Anonymum illum quod attinet, quem toties totiesque in eo opere aliisque citat, vehementer miratus sum, non suboluisse viro literato & prudenti, fuisse ipsum Josephum Scaligerum, quanquam non animadvertisset eum pluribus locis in opere Eusebiano, & alibi, diserte affirmasse, se fuisse collectorem illius *αὐτοβιογραφίας*. Quod quum verum sit, vel antiquiore autoritate, vel potioribus rationibus opus est, ad figendum initium tyrannidis Pisistrati initio Olympiadis 50, ubi Scaliger ponit, aut ad dimovendum ipsum ab anno 4 Olympiadis 54, ubi Chronicon Marmoreum statuit, annis ferme 20, haud paucioribus, ferius opinione Scaligeranâ & Meursianâ. Ceterum in Pisistrato, statim initio, cap. 1. Tyrannis, inquit, Pisistrati & qui accepere ab ipso filiorum, annis 68 usurpata. Cap. autem 3. è Clemente Alexandrino, & Tatiano refert Onomacritum Atheniensem claruisse, *καὶ τὸ πρῶτον Πεισιστρατιδῶν ἀρχὴν καὶ πεντηκστὴν ὀλυμπιάδα*, & cap. 13. interfectus autem Hipparchus anno Principatus sui 32. Nemo id expresse dicit, verum certa conjectura est. Denique postremo Cap. inquirens, quod tyrannidis universæ tempus fuerit, & quod ante fecerat, Fortunæ Atticæ, cap. 10. hic reponens, ut ait, paulo magis accurate pertractatum: affirmat ipsum Pisistratum per 33 annos variâ fortunâ tenuisse, ejus autem filios quos autores Pisistratidas appellaverint, 35. Ita ut tyrannidis tempus universum fuerit anni 67; ejectusque Hippias fuerit jam vertente sexagesimo octavo. Quod ita confirmat, Tyrannidem incepit Pisistratis, ut dictum, cap. 3. Olympiadis 50, anno 1, Hippias vero ejectus, ut ait Thucydides, anno vicesimo ante pugnam Marathoniam commissam, inquit Meursius, Olympiadis 72, anno 1, annis 88 ab initio Pisistrati: quibus si demantur viginti ab Hippiae ejectione, restant 68. Verum cum hæc ratio nitatur ætate Onomacriti clarescentis sub Principatum Pisistratidarum, circa quinquagesimam Olympiadem: de quo præterea refert Meursius, cap. 12. autore Herodoto, lib. 7. ejectum Athenis fuisse Onomacritum ab Hipparcho Pisistrati filio, quod à Lafo Hermionensi in ipso facto deprehensus esset inferens Musæi oraculis, fore, ut insulæ Lemno adjacentes mari submergerentur, hâc de causâ Hipparchum ejecisse ipsum, quum antea familiarissime eo fuisset usus: non est inde consequens quod autumabant Scaliger & Meursius, Pisistratum tyrannide potitum esse initio quinquagesimæ Olympiadis: sed tantum Onomacritum qui cœpisset clarescere circiter eandem Olympiadem, eodem ferme tempore quo Pisistratus cœperat clarescere Athenis nobilitate & potentiâ, utpote militiæ clarus ante tyrannidem, devictis Megarensibus &

Nisæa expugnata, uti ipse Meursius notat, initio cap. 8. deinde claruisse ibi per annos plus minus 50, Pisistrato & ejus filiis per maximam ejus temporis partem dominatu potentibus, donec, ab Hipparcho ejiceretur. Ut nihil causæ fuerit cur Meursius restringeret Herodoti verba, lib. 5. prolata de toto Pisistrati ejusque filiorum tyrannidis tempore, ad tyrannidem filiorum solum, superius eodem vicesimo & postremo capite, anteaque capite 16, atq; 1. Μετὰ δὲ ὁξυχάρη [οἱ Πεισιστρατιδαὶ] εἰς Σίγειον πρὸ τοῦ Σκαμάνδρου ἀρξάντες μὴ τῷ Ἀθηναίων ἐπ' ἑκατὸν ἐξ ἡ τριάκοντα. Postea vero excessere (Pisistratidæ) in Sigeum situm ad Scamandrum, cum Atheniensium Principatu annos 36 potiti essent; quasi valde erraret etiam Aristoteles, qui 18 tantum annos tyrannidis ascribit Pisistrati filiis, Politicorum lib. 5. cap. 12. ita scribens, Τρίτη δὲ [τυραννίς] ἡ τῷ Πεισιστρατῶν Ἀθήνησιν ἐκ' ὀλίγου σωεργή, δις γὰρ ἔφυγε Πεισιστρατὸς τυραννῶν ὡς ὅν τετελεσμένον ἡ τελευτή, ὡς παλαιότερα ἐπὶ τῶν ἐπυράντων οὐκ ἀπαύειν. δὲ οἱ παῖδες ὡς πᾶν πάντα ὀλίγον ἐπὶ τελεσμένον ἡ πύλη. Tertia (tyrannis) Pisistratidarum Athenis non fuit continua: nam Pisistratus bis eâ exactus est; ita ut de tribus & triginta annis, decem & septem eam obtinuerit, filii vero annos 18, itaque anni universim fuerunt 35. Quibus si addantur anni 16 duplicis exilii Pisistrati: sunt omnino 51 ab initio Pisistrati ad exitum Hippia. Enimvero hos tum Herodoti, tum Aristotelis calculos confirmant verba Scholiastæ Aristophanis à Meursio producta haud ita multo post, Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννίς τῷ Πεισιστρατῶν καταστῆναι, ὡς φησὶν Ἐρατοδότης ἐπὶ ν'. τῷ ἀκριβοῦς ἀγαμαρτάνων. Ἀριστοφάνους μὲν μὲν φησάντων. Ἐρατοδότης δὲ λγ'. Videtur autem tyrannis Pisistratidarum durasse, ut ait Eratosthenes, annis 50, nonnihil errans ab exacto calculo: quum Aristophanes dicat 41, Herodotus vero 36: nequicquam reclamante Meursio Scholiastem non tenuisse Herodoti mentem; quum pro 41 nihilominus 51 emendandum omnino censeat: quemadmodum etiam apud Isocratem oratione περὶ Ζεύους, de eadem loquentem, pro 40 restituendum 50. Quinetiam agnoscit Meursius, cap. 5. annotatum & ab Eusebio & ab Hieronymo, in Chronico inquam Eusebiano, tum Græco, tum Latino, ad annum 1, Olympiadis 58. Πεισιστρατὸς Ἀθηναίων πρὸ δευτέρου ἐκασίλδου. Pisistratus secundâ vice Athenis regnavat: quod ipse ad tertiam regni vicem tanquam tunc secundo recuperati torquere nititur. Imo vero quandoquidem cap. 4. idem agnoscat, illum tyrannidem primum amisisse, cum non diu tenuisset, autore Herodoto, lib. 1. scribente in hæc verba, Μετὰ δὲ ὁ πολλὸν χρόνον πᾶσι τοῖς φρονήσαντες ὅτι τῷ Μεγακλῆϊ στρατιῶται καὶ οἱ τῷ Λυκούργῳ, ὁξυχαρῆς μιν ἔπειτα μὴ Πεισιστρατὸς ἔχε τὸ πρῶτον Ἀθήνας, καὶ τὴν τυραννίδα ἕως ἁρτά ἐπὶ Ζωμύῳ ἔχον ἀπέβαλεν. Non multo post conspirantes Megaclis ac Lycurgi sectarii, ejiciunt ipsum. Atque ita quidem Pisistratus primum obtinuit Athenas, & tyrannidem natus nondum valde firmatam amisit: præterea quum fine ejusdem cap. primum exilium colligat fuisse 5 annorum, quum Herodotus scribat secundum fuisse 11: manifestum fit, initium tyrannidis Pisistrati, Archonte Comiâ, neutiquam anteveruisse calculum Marmoreum, quum enim annus 1 Olymp. 58, sit ab Olympiadis 54 anno 4, decimus tertius: reversus Pisistratus anno 6 exilii, videtur summum anno 7 ab initio tyrannidis primum exactus esse. Quapropter apparet Anonymum illum, inquam, Scaligerum, & Meursium, initium tyrannidis Pisistrati, tempusque Archontis Comiæ, haudquaquam paucioribus quam undeviginti annis anticipasse: tantumque amborum errorem, Marmoreum Chronicon redarguisse.

Porro observandum, quum inter Calliadem, adeoque inter Adimantum & Charetem Archontes, appareat unum deesse calculo Dionysii Halicarnassæ, & Diodori Siculi, juxta Chronicon Marmoreum: quidem pace omnium existimaverim hunc fuisse Themistoclem Neoclis filium; illum victoriâ navali ad Salaminem contra

contra Xerxem partâ celeberrimum. Nam quum plerique omnes existime nt fuisse illum Themistoclem, Dionysio Halicarnasseo, lib. 6, memoratum sub Olympiadem 72, quâ Tisicrates Crotoniates iterum stadio vicit: omnino id temporis Neoclis filius videtur fuisse ætate junior: atque etiam ignobilior, quam ut supremum Athenis Magistratum gereret, præsertim quum lege quæ sanciverit Solon Atheniensis, nequis ullum magistratum gereret admodum juvenis, neve ad capienda consilia de republica admitteretur, quamlibet alioqui prudentissimus haberetur. Itaque per id seculum, quadragenario, ne dicam, quinquagenario, minorem fuisse annum sive Eponymum Archontem Athenis, neutiquam sit verisimile. Themistoclem vero Neoclis filium, tunc fuisse summum 36 annos natum, colligere licet ex Plutarcho in ejus vita, scribente eum, postquam Magnesiæ, longo tempore tranquille vitam egisset, ac tandem Ægyptus regi Persico rebellasset, auxiliaque rebellanti misissent Athenienses; vivendi finem fecisse, transactis ætatis annis 65, qui si retro putentur à cœpta rebellionē anno 2, Olympiadis 79, ad 4, 71; quemadmodum sint 30, relinquunt Themistochis ætatem tunc annorum tantummodo 35. Sed & Plutarchus haud obscure significat, & Trogi abbreviator diserte testatur eum fuisse juvenem adhuc Prælio Marathonio, biennio postea, nec dum egisse quicquam memorabile: quum nec Aristides quidem, eo haud dubie aliquanto major natu, utpote eodem Plutarcho autore in hujus vita, Clisthenis socius in cōstituenda post ejectos Pisistratidas tyrannos Democratiâ, & secūsus à Miltiade dux in Prælio Marathonio, Archon fuerit, nisi anno demū insequente. Quocirca ille antiquior Themistocles videatur potius fuisse hujus patruus, nempe patris sui Neoclis frater: cujus ipse mentionem facit in epistolis suis, haud ita pridem in lucem editis, viz. Epistolâ ad Leagrū, ita scribens, *Καὶ μὲ μὴτε, μὴτε Λάαρχος, ὅπως ἐταῖρος, ὅπως δὲ δούλος, ὅπως δὲ ὁρμητὴς, ὅπως δὲ ἰφειδής, μὴτε Νεοκλῆς ὁ πατήρ, ἢ Θεμιστοκλῆς ὁ υἱός, ἀναβιώσαντες νυν, καὶ δόξαν ἀφικόμενοι.* Et neq; Leager Sodalis meus inhibere me voluerit ab instituto (sc. proficiscendi ad regem Persarum:) neque enim inhibere potuerit; neque Neocles ipse Pater, vel Themistocles patruus, redivivi & huc profecti. Atque hinc solvatur difficultas apud Ælianum, variz historiz lib. 3. cap. 21. de incredibili alioquin ætate Themistoclis; quatenus refert eum redeuntem è Schola, & à Pædagogō monitum, obvio Pisistrato tyranno cedere de via recusasse, inquentem, an non viæ satis ei reliquum? quippe intelligendum, aut de Themistocle patruo, & avo Pisistrato, aut de Themistocle nepote, ac nepote quoq; Pisistrato, nimirum Hippiz filio; quem dominante patre, etiam ipsum annum Archontem fuisse testatur Thucydides, lib. 6. superstitē etiam tunc quando illē scribebat ejus monumento, altari Apollinis extructo ab eo, cum hac Inscriptione,

*Μνήμη τοῦ ἥτις ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἰππίου υἱός,
Θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τερμένῳ.*

In Pythii statuit sacrâ Pisistratus Ædē,
Imperii Hippia des hæc Monumenta sui,

Quinetiam inter pugnam Marathoniam & Salaminiam adhuc videtur fuisse ignobilior, quam ut Archon fuerit. Nam bellum Corcyræum eo duce gestum, cujus meminit Cornelius Nepos in ejus vita, apparet nullum fuisse, sed tantummodo compositionem belli eo arbitro inter Corcyræos & Corinthios factam; idque incertum utrum ante an post pugnam Salaminiam: imo neq; Ægineticum, sed tantummodo consilium ab eo datum de paranda classe, prætextu quidem contra Æginates, quorum Athenienses quoad maris dominatum essent æmuli, re autem vera contra recrudescens bellum Medicum. Minus autem claræ adhuc eo tempore nobilitatis Themistoclis, aliquot argumenta observare licet è Plutarcho in ejus vita. Veluti quod scribit de Græcorum

offensione ob ejus æmulationem magnificentiæ Cimonis filii Miltiadis, Olympiis, his verbis, 'Εἰς δ' Ὀλυμπίαν ἰλιδὴν, καὶ Ἀθηνῶν μὲν τῆς Κίμωνι πατρὶς οἰκίας, καὶ οὐκ ἄλλῃ, καὶ τῇ ἀλλῇ λαμπρότητι, καὶ τῇ ἀρετῇ, ἐκ ἧρεος τοῖς Ἕλλησιν· ἐκείνῳ μὲν γὰρ ὄντι νέῳ, καὶ ἀπ' οἰκίας μεγάλης ὥροντο δέειν τὰ τοιαῦτα συγχαρῆν· ὁ δὲ μὴ πῶ γινώσκοντο, γηρονόως ἀλλὰ καὶ δοχῶν ἐξ ἑκ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίας ἐπαίρεσθαι, προσφιλίστην αὐτῶν ἀλαζονείαν. Profectus ad Olympia, ibique æmulatus Cimonem, convivii & tabernaculis, ceteraque magnificentiâ & apparatu incurrit offensionem Græcorum. Cimoni enim juveni, & ex illustri familiâ, existimabant æquum concedere hæc talia. Verum iste qui nondum evasisset nobilis aut celebris, sed è tenui censu ac nullis prope opibus supra dignitatem efferri visus, debuit ludibrium elationis & arrogantia. Hæc neutiquam convenire videntur personæ illius qui supremum Magistratum Athenis vel modo gesserat, vel propediem gesturus existimaretur. Præterea, ingruente jam bello Xerxis, quum Athenis comitia haberentur deligendo Imperatori, & optimatum præcipui deterriti magnitudine periculi profiteri nomina sua ad ejus Imperii sive Præturæ petitionem detrectarent: Themistocles etiam tunc tantum ab eo dignitatis gradu, civium suorum opinione abfuit, ut Epicidem quendam quasi quintæ classis hominem, nec alio quam declamatoriæ cujusdam facultatis nomine notum, ut sibi petitione cederet, datâ pecuniâ mercari necesse haberet. Quod non est credibile ita eventurum fuisse, si vel supremo magistratu Athenis gesto, vel alicujus belli memorabilis, sive Corcyræi, sive Æginetici, seu cujuscunque alius, terrâ marive gesti Imperio aut Præturâ jam ante nobilitatus fuisset. Præterea vero etiam alio argumento fit admodum probabile Themistoclem non fuisse Archontem ante Adimantum, quartum à Calliade & pugna Salaminia; nempe eo quod Themistocles fuerit Choragus ludis scenicis, quo anno Adimantus fuit Archon: quod Plutarchus scribit testatum fecisse monumentum Inscriptione hujusmodi. Θεμιστοκλῆς ὁ Φρεάειος ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδαξεν, Ἀδείμαντος ἥρξεν. Themistocles erat choragus, Phrynichus Poeta, Adimantus Archon. Enimvero æque absurdum est existimare Themistoclem fuisse choragum Athenis postquam fuerit Archon, atque aliquem fuisse Ædilem Romæ postquam fuerat Consul. Porro Thucydides, lib. 1. narrationi de restauratis urbis Athenarum moenibus post Xerxis fugam & Mardonii cædem, præcipuâ Themistoclis astutiâ, subjungit, Ἐπεὶ δὲ καὶ τῷ Περσικῷ πολέμῳ ὁ Θεμιστοκλῆς οἰκδομεῖν ἔωρκετο δὲ αὐτῷ πρῶτον ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ ἀρχῆς, ἥς κατ' ὀνείαν τὸν Ἀθηναίους ἥρξε νομίζων τὸ πλεονέκτημα καὶ τὴν λιμένας ἔχειν τοῖς ἀντιφύεσιν--- utramque partem ita concludens, Ἀθηναῖοι μὲν ὅπως ἐτελεσθή, καὶ πᾶσα κρατεσκαυάλοιο οὐδὲν μὲν τῷ Μήδων ἀναχωρήσιν. Suasit autem Themistocles Atheniensibus ædificare reliqua Piræei Portûs: quem ipse prius inceperat, suo Principatu, quo annuus Archon Athenis erat: existimans tum locum commodum esse habentem tres portus ipsâ sitûs naturâ: --- Athenienses igitur ita moenibus alioque apparatu muniti sunt è vestigio post Medorum discessum. Thucydidi autem de portu Pyræeo ædificato à Themistocle, quo anno fuit Archon, suffragatur quoque Pausanias Atticorum initio, ita scribens, Ὁ δὲ Περσικῷ πολέμῳ μὲν ἦν ἐκ παλαιῶν πρῶτον δὲ, πρὶν δὲ Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίους ἥρξεν, ἐπὶ τῷ οἰκίᾳ ἦν. Φάληρον δὲ, ταύτην γὰρ ἐλάττωσαν ἀπὸ τῆς πόλεως ἢ θάλασσαν, τῷ πρὸς τὴν ἐπὶ τῷ οἰκίᾳ ἦν. --- Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἥρξε (ὡς πρὸς πλεονέκτημα ἐπὶ τῷ οἰκίᾳ) ὁ Περσικῷ πολέμῳ ἐφάνητο οἱ πρῶτον, καὶ λιμένας τοῖς ἀντιφύεσιν ἐνὸς εἶχεν τῷ Φαλήρῳ) τῷ πρὸς τὴν ἐπὶ τῷ οἰκίᾳ ἦν κρατεσκαυάλοιο. Piræeus quidem, vicus sive villa, erat antiquitus; portus vero sive navale, antequam Themistocles Athenis Archon fuit, non erat. Sed Phalerus iis portus erat, hic enim minimum urbs à mari distat. --- Verum Themistocles quando Archon fuit, animadvertens Piræeum navigantibus commodius esse situm, eodemque sinu complecti tres portus pro uno Phalero, eum Atheniensibus ut navale esset apparavit. Sed Thucydidi Scholiastes, ad ea verba,

ἦσαν τ' ἐνιαυτὸν Ἀθῆναις ἦρξε, apponit Scholion, sive interpretationem, καὶ πνα ἐνιαυτὸν ἐξαμῶν ἐξήμετο, πρὸ δ' ἤρξ' Μηδικῶν ἦρξε Θεμιστοκλῆς ἐνιαυτὸν ἑνα· quo annō prætor fuit; nam ante bella Medica Archon erat Themistocles annum unum: haud dubie respiciens Themistoclem antiquiorem, quem supra diximus, Archontem anno 4, Olympiadis 71, altero ante prælium Marathonium, eoque deceptus. Etenim nullum fuisse Atheniensium portum Piræum ne inchoatum quidem, vel alium quam Phalericum, quo tempore Xerxis classis Atticæ oram obtinebat, demumque ad Salaminem profligata est; è toto Herodoti historiæ contextu liquet. Siquidem lib. 8. numero sive Paragrapho (editionis Jungermanni) 66, ita scribit, εἰ δ' εἰς τὸν Ἑρξέω ναυπηγὸν ἑτάρον παχύνεις--- ἐν ἑπτάσι τριῶν ἡμέρῃσι ἐξήμεον ἐν Φαλήρῳ. Qui vetō in Xerxis exercitum navalem, sive classem conscripti sunt --- post alios tres dies tenuerunt Phalerum. Et 67 n. Ἐπεὶ ἔν ἀπωκίαν εἰς τὰς Ἀθήνας πάντες πλὴν ἤρξ' Παρίων --- οἱ δὲ λοιποὶ ὡς ἀπύκοντο εἰς τὸ Φάληρον, ἐνθαῦτα κατέβη αὐτοὶ Ἑρξῆς ἐπὶ τὰς νῆας ἐθέλων σφί συμμέσαι τε, καὶ πυθίσθαι ἤρξ' ἐπιπλεόντων τὰς γνώμαι. Postquam igitur venissent Athenas omnes, præter Parios; --- reliqui vero postquam pervenerant Phalerum: tunc Xerxes ipse descendit ad naves, volens eas invisere, & cognoscere classariorum sententias: & 85 n. καὶ μὲν δ' Ἀθῆναις ἐπὶ τῷ Ἰωνίσι Φοίνικας· ἔτοι γὰρ ἔχον τὸ πρὸς Ἑλλάδιν π καὶ Ἑσπέρης κέρας· καὶ δὲ Λακεδαιμονίους, Ἴωνες· ἔτοι δ' ἔχον τὸ πρὸς τὴν Ἰωνίαν καὶ τὴν Γεραίαν. Contra Athenienses quidem ordinati sunt Phœnices; hi enim tenuerunt alterum cornu, Eleusinem & occidentem versus: contra Lacedæmonios vero Iones, hi autem tenuerunt alterum versus orientem & Piræum: nimirum villam sive pagum, quemadmodum Eleusinem. Hic itaque opportuna fuisset occasio mentionis Piræei portus, siquidem ullus ibi portus adhuc vel inchoatus saltem esset. Porro 91 n. ἤρξ' δ' ἐκβαλὼν εἰς φυγὴν τραπομένων καὶ ἐκπλεόντων πρὸς τὸ Φάληρον Barbaris autem in fugam versis; & navibus evadentibus ad Phalerum. Et 93 n. οἱ δ' ἐκβαλὼν ἤρξ' αἱ νῆες πλεονέοντο, φάλλοντες ἀπύκοντο εἰς Φάληρον, ὑπὸ τὴν πύλιν ἑτάρον --- ἔσαν δ' καὶ οἱ ἄλλοι, ἤρξ' αἱ νῆες πλεονέοντες, ἐν τῷ Φαλήρῳ. Barbari vero, quorum naves superaverant, fugā evaserunt ad Phalerum sub defensionem pedestris exercitus. --- Erant vero etiam alii quorum naves servatæ fuerant, in Phalero, & 107 n. τὸ δ' οὐκ ὁτὸς καλῶσαντο βασιλέως τὰς νῆας οἱ ἑταίροι ἐκ τῷ Φαλήρῳ ἀπύκοντο ὅπως εἰς τὴν Ἑλλάσποντον. --- Noctu vero, jubente Rege, navibus eductis è Phalero solverunt retro versus Hellepontum. Ac denique 108 n. Ὡς δ' ἡμέρα ἐξήμετο, ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες καὶ χάρην μύροντο τὸν ἑτάρον τὸν πεζὸν ἡλπίζον καὶ τὰς νῆας εἶναι πρὸς Φάληρον. Ut vero dies illuxit, videntes Græci exercitum pedestrem eodem loco manentem, sperabant etiam classem adhuc esse circa Phalerum. Ex his omnibus locis manifestum fit, unicū tunc prope Athenas fuisse portum Phalericum, quod si ullum Piræei portus vel inchoati vestigium tunc apparuisset, rei tanti momenti mentio neglecta esse non poterat. Ac sane alii quoque Historici, post murorum urbis restaurationem, universum ejus apparatus narrant. Verbi gratiā, Diódorus Siculus, lib. 11. Τῷ δ' ἐνιαυτῷ ἡγόνου διελθυσσέντος Ἀθῆναισι μὲν ἦν Ἀρχὸν Ἀδείμαντος· ἐν Ῥώμῃ δ' κατεστάνθη ὑπάτοι Μάρκος Φάβιος Σιλβανός, καὶ Λύκιος Οὐαλέριος Γέλιος. Ἐπὶ δ' τούτων Θεμιστοκλῆς ἄφ' ἧς ἑταίρειαν, καὶ ἀγχινοίαν ἀποδοχῆς ἐτύχεν, ὃ μόνον πρὸς τοῖς πολέταις, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· διὸ καὶ μετὰ τοὺς ἡγεμονίας ἀνέκτους τῇ πατρίδι· τῷ γὰρ καλεσμένῳ Γεραίῳ ἐκ ὄντος λιμῶντος κατ' ἐκείνους τὸς χρόνους, ἀλλ' ἐπὶ νεῖφ χρόνων τῷ Ἀθηναίων τῷ πρὸς σαργυρομῶν Φαληρικῷ μικρῷ παντελῶς ὄντι ἐπενόησε τὴν Γεραίαν κατασκευάζειν λιμένα μιν μὲν πρὸς τοὺς ἡγεμονίας κατασκευῆς, δυνάμει δ' ὅλως καλλίστον καὶ μέγιστον λιμένα ἤρξ' καὶ τὴν Ἑλλάδα --- Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς λαβὼν τὴν ἐξουσίαν τῷ πρὸς τῶν, καὶ πᾶσαν ὑπερῆσαν ἔχων ἐποίησεν τοῖς ἐγγχειρημένοις, πάλιν ἐπενόησε κατασκευῆσαι τὴν γῆν.

τηγῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἥδε γὰρ ἀκρεβῶς, ὅπῃ καὶ ὁ παλαιὸς ἐπὶ τῇ πόλει τετραμὲν διεκάλυψαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῇ κατεσκευῇ τοῦ λιμένος ἐγχαρήσουσι. *Archon erat Adimantus; Romæ autem constituti sunt Consules Marcus Fabius Silvanus, & Lucius Valerius Publius. Horum anno Themistocles, propter militarem peritiam & solertiam, magno honore fuit non solum apud cives suos sed etiam apud universos Græcos. Quapropter etiam elatus gloriâ, aliarum multo majorum rerum gerendarum consilia animo versavit, tendentium ad augendum principatum patriæ suæ. Locus enim dictus Piræus quum iis temporibus non esset portus, sed Athenienses uterentur navali appellato Phalerico, illo quidem valde exiguo: instituit Piræum facere portum, habentem opus haud magno apparatu, quo fieri posset maximus & pulcherrimus portus per universam Græciam. — itaque Themistocles acceptâ licentiâ faciendi, paratisque operis ad propositum necessariis, rursus instituit stratagemate fallere Lacedæmonios. Probe enim nôrat, quemadmodum murorum urbis restaurationem impediverant Lacedæmonii, eodem modo conaturos etiam impedire Atheniensium machinationes in apparando portu. Ita Diodorus Siculus refert Piræi portûs ædificationem primum institutam Archonte Adimanto; unde consequitur susceptum esse demum anno insequente: quo proinde annuus Archon fuit Themistocles, juxta Thucydidem & Pausaniam. Quod confirmandum suscepimus. Perinde vero de portu omnino ædificato post restauratos urbis muros consentit etiam Plutarchus: cujus verba sunt, Γενόμεν. δὲ ἀπὸ τῆς παράξεων ἐκείνων οὐδὺς ἐπιχειρεῖ τὴν πόλιν ἀνοικοδομεῖν καὶ τελεῖν. Iis rebus gestis, nempe profligato bello Medico, è vestigio aggressus est urbem reædificare & muris circumdare. Pauloq; post, Ἐκ δὲ τούτου τὴν Πειραιᾶ κατεσκεύασεν, καὶ τῆς λιμένων οὐραίας κατεπανόψας, καὶ τὴν πόλιν ὅλην ἀρμοστύομεν. πρὸς τὴν δὲ ὁρμήσαν. Deinde vero Piræum apparavit, portuum commodum à natura situm observans, urbemque omnino accommodans mari. Quod vero Cornelius Nepos, post celebratam victoriam Salaminiam Themistoclis potissimum virtute partam, inter pacis artes ejusdem quibus deinde promovit Atheniensium Rempublicam & Principatum, dat primam laudem constructioni triplicis portus Pyræi, secundam autem mœniorum urbis restorationi; eatenus non tam temporis quam dignitatis ordinem servat: alioquin haud obscure significans, urbis muros prius fuisse restitutos quam ædificatum portum.*

Ceterum septennio postea, anno 498 ante Evang. ac 3 Olympiadis 77, quo apud Diodorum Siculum habetur Demotion Archon, Chronico Marmoreo ponitur Apsephion, & anno insequente Theagenidas, uterque rursus anno citius: quasi mortuo Demotione circa initium magistratûs, Apsephion eodem anno successerit: quo etiam juxta Apollodorum Atheniensem in Chronicis, apud Diogenem Laertium in Socratis vita, hic natus fuerit: quem hæc eadem Olympiade 77, natum refert quoque Suidas. Quocirca Phædon, quem Demotionis successorem ponit Diodorus, videatur potius successisse Theagenidæ, anno 1 Olympiadis 78, quantumquam Dionysius Halicarnasseus quoque, secutus eundem calculum Archontum quem Diodorus, Theagenidam hujus Olympiadis initio ponat. Porro autem circa hoc idem tempus, Aristidem fuisse iterum Archontem paulo ante morbum, asseruit Demetrius Phalereus in suâ Archontum Atheniensium recensione, omnium quarum occurrit mentio apud Historicos antiquissimâ: ut intelligere licet è Plutarcho in Aristidis vita, scribente in hæc verba, Ἐν δὲ καὶ μὲν τῷ Πλαταιᾷ μεγάλῃ ἡρξεν, ὡς αὐτὸς ὁ Δημήτριος γέγραφε, καὶ πάνυ πιθανόν ἐστιν ἐπὶ δόξῃ τοσαύτῃ, καὶ καταρδύματι τηλικύτοις ἀξιωθῆναι δι' ἀρετὴν, ἥς ἀπὸ πλεονὸς ἐπύργαρον οἱ λαμβάνοντες. Tametsi quoque post Platæensem pugnam Archon fuerit, ut ipse Demetrius scripsit, & valde probabile est tantâ gloriâ & tot rebus præclare gestis clarum, habitum fuisse dignum eo honore ob virtutem, quem alii propter divitias adepti

adepti sunt. Posteaque etiamſi Demetrius Phalereus, ait illum fuiſſe Archontem, paulo ante mortem, poſt pugnam ad Platæas.

Quinetiam poſterioribus & citerioribus temporibus, verbi gratiâ, anno 4 Olympiadis 87, quo Diodorus habet Archontem Epaminondam, Athenæus vero Epaminondam, quo ſc. mortuus fuerit Pericles: Diogenes Laertius eodem anno aſcribit Aminiam, in Platonis vita, utpote quem tunc natum refert. Ac poſt triennium, nempe anno tertio Olympiadis 88, quo Diodorus & Athenæus referunt Archontem Euthydemum, Philochorus, ſecundus à Demetrio Phalereo memoratus autor Recenſionis Archontum Athenienſium, apud Ariſtophanis Scholiaſtæm ad Pacem Comœdiam, habet Scythodorum, tanquam ſeptimum à Pythodoro. Sed & poſt defectum Marmorum, Archontum conſuſio eſt apud Diodorum & Dionyſium per 3 Olympiades, ab 113, ad 115. Ne præjudiciũ fiat Chronico Marmoreo, quod in ejus ſeculi Archontibus, ſubinde à Diodoro Siculo ac Dionyſio Halicarnæſeo, aut aliis, uno alterove anno differre videatur: præſertim quum ceteris illud quoque haud leve momentum accedat, quod poſt cladem Siculam, & conſtitutionem Quadringentorum, propter continuas reipublicæ turbas videri poſſint luxata initia Archontum Athenis: quemadmodum conſulum Romæ ſæpius eveniſſe conſtat. Nec omittendum fieri potuiſſe, propter diverſas periόδos Lunares, partim octaëterides, partim alias in uſu apud diverſos Græciæ populos ejus ſeculi, ut annus Olympiadicus ſubinde inciperet poſtremo verno menſe anni Attici, nempe Scirophorione; qui alias inciperet inſequenti æſtivo primo, viz. Hecatombæone: ideoque tum Calliadem, ſive Calliam revera fuiſſe Archontem Athenis ineunte anno 1 Olympiadis 75, nimirum quò tempore celebrata ſunt Olympia; nec non Theagenidam, anno 1 Olympiadis 78, quò tempore renunciati & in Tabulas publicas relati ſunt victores Olympiis; quemadmodum Diodorus Siculus, & Dionyſius Halicarnæſeus, quum ex iſſdem publicis tabulis eos deſumiſſent, memoriæ mandarunt; verum non incipientes tunc Magiſtratum, ut vulgo intelliguntur, ſed finientes juxta Chronicon Marmoreum: ita ut annuus eorum Magiſtratus convenerit anno 4, & poſtremo Olympiadis præcedentis: idemque eveniſſe compluribus aliis Archontum; donec primum Metonis Enneadecaeteris ſimplex, deinde vero Calippi quadruplicata per univerſam Græciam uſu accepta fuerit. Quicquid erat, & utenque haud facile fuerit rem exacte determinare: ex iis quæ annotata ſunt, Marmoreum Chronicon Arundelianum, per Athenienſium tempora digeſtum, comprobatum eſt omnium ejus generis Monumentorum Antiquitatis, quæ noſtræ patrumve aut avorum memoriâ haſtenus in lucem edita ſunt, longe præſtantiffimum.

LI

Quoniam

Quoniam in præcedentibus adeo frequens facta est mentio annuorum Archontum Atheniensium, visum est hic è nostra serie summorum Magistratum, & Triumphorum Romanorum, &c. quæ nunc in lucem prodit, illorum seriem Coronidis loco adjicere.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Creon.	3321.	712.	24. 1.	M. Chr. Epoch. 33.
Lyfias.	3323.	710.	24. 3.	M. Chr. Epoch. 34.
Tlesias.	3324.	709.	24. 4.	
Leostratus.	3334.	699.	27. 2.	
Pisistratus.	3336.	697.	27. 4.	
Autosthenes.	3337.	696.	28. 1.	
Miltiades.	3341.	692.	29. 1.	
Miltiades II.	3346.	687.	30. 2.	
Dropides.	3360.	673.	33. 4.	M. Chr. Epoch. 35.
Damasias.	3365.	668.	35. 1.	
Epænetus.	3369.	664.	36. 1.	
Dracon.	3381.	652.	39. 1.	
Hæniochides.	3390.	643.	41. 2.	
Aristocles.	3400.	633.	43. 4.	M. Chr. Epoch. 36.
Critias I.	340*.	62*.	44. *.	M. Chr. Epoch. 37.
Megacles.	340*.	62*.	45. *.	
Philombrotus, Cleombr.	3410.	623.	46. 2.	
Solon.	3411.	622.	46. 3.	
Dropides II.	3412.	621.	46. 4.	
Eucrates.	3413.	620.	47. 1.	
Simon *.	3414.	619.	47. 2.	M. Chr. Epoch. 38.
Phænippus.	3417.	616.	48. 1.	M. Chr. Epoch. 39.
Damasias II. *	3423.	610.	49. 3.	
Archestratides.	3428.	605.	50. 4.	
Aristomenes.	3435.	598.	52. 3.	
Hippoclide.	3443.	590.	54. 3.	
Comias. *	3444.	589.	54. 4.	M. Chr. Epoch. 41.
Hegesistratus.	3445.	588.	55. 1.	
Euthydemus.	3449.	584.	56. 1.	M. Chr. Epoch. 42.
Erxiclide.	3457.	576.	58. 1.	
Alcæus prior.	3468.	565.	60. 4.	M. Chr. Epoch. 44.
Thericles.	3469.	564.	61. 4.	
Heraclides.	3472.	561.	61. 4.	
Miltiades.	3481.	552.	64. 1.	
Pisistratus Hip. f.	3493.	540.	67. 1.	
Isagoras.	3497.	536.	68. 1.	M. Chr. Epoch. 47.
Acestorides.	3501.	532.	69. 1.	
Myrus.	3505.	528.	70. 1.	
Hipparchus.	3509.	524.	71. 1.	
Pythocritus.	3510.	523.	71. 2.	M. Chr. Epoch. 48.
Lacratides.	3511.	522.	71. 3.	
Themistocles.	3512.	521.	71. 4.	
Diognetus.	3513.	520.	72. 1.	
Phænippus II.	3514.	519.	72. 2.	M. Chr. Epoch. 49.
Aristides.	3515.	518.	72. 3.	M. Chr. Epoch. 50.
Hybrilides. *	3516.	517.	72. 4.	
Anchises.	3517.	516.	73. 1.	
Philippus.	3518.	515.	73. 2.	
Philocrates.	3519.	514.	73. 3.	M. Chr. Epoch. 51.

Phædon.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Phædon.	3520.	513.	73. 4.	
Leoftratus.	3521.	512.	74. 1.	
Nicodemus.	3522.	511.	74. 2.	
Aphepsion.	3523.	510.	74. 3.	
Calliades, -lias.	3524.	509.	74. 4.	M. Chr. Epoch. 52.
Xantippus.	3525.	508.	75. 1.	M. Chr. Epoch. 53.
Timolthenes.	3526.	507.	75. 2.	M. Chr. Epoch. 54.
Adimantus.	3527.	506.	75. 3.	M. Chr. Epoch. 55.
Themist. Neocl. f. *	3528.	505.	75. 4.	
Phædon. II.	3529.	504.	76. 1.	
Dromoclides.	3530.	503.	76. 2.	
Acestorides.	3531.	502.	76. 3.	
Menon.	3532.	501.	76. 4.	
Chares.	3533.	500.	77. 1.	M. Chr. Epoch. 56.
Praxiergus.	3534.	499.	77. 2.	
Demotion.	3535.	498.	77. 3.	
Apsepsion. *	3535.	498.	77. 3.	M. Chr. Epoch. 57.
Theagenidas.	3536.	497.	77. 4.	M. Chr. Epoch. 58.
Phædon. Aristides II.	3537.	496.	78. 1.	
Lyfistratus.	3538.	495.	78. 2.	
Lyfania.	3539.	494.	78. 3.	
Lyfitheus.	3540.	493.	78. 4.	
Archidemides.	3541.	492.	79. 1.	
Tlepoletus.	3542.	491.	79. 2.	
Conon.	3543.	490.	79. 3.	
Euthippus. Euippus.	3544.	489.	79. 4.	* M. Chr. Epoch. 59.
Phraclides. Phraclides.	3545.	488.	80. 1.	
Philocles.	3546.	487.	80. 2.	
Bion.	3547.	486.	80. 3.	
Mnesithides.	3548.	485.	80. 4.	
Callias. I.	3549.	484.	81. 1.	* M. Chr. Epoch. 60.
Sofistratus.	3550.	483.	81. 2.	
Ariston.	3551.	482.	81. 3.	
Lyficates.	3552.	481.	81. 4.	
Chærephanes.	3553.	480.	82. 1.	
Antidotus.	3554.	479.	82. 2.	
Euthydemus.	3555.	478.	82. 3.	
Pedieus.	3556.	477.	82. 4.	
Philifcus.	3557.	476.	83. 1.	
Timarchides.	3558.	475.	83. 2.	
Callimachus.	3559.	474.	83. 3.	
Lyfimachides.	3560.	473.	83. 4.	
Praxiteles.	3561.	472.	84. 1.	
Lyfania.	3562.	471.	84. 2.	
Diphilus.	3563.	470.	84. 3.	M. Chr. Epoch. 61.
Timocles.	3564.	469.	84. 4.	
Myrichides.	3565.	468.	85. 1.	
Glaucides.	3566.	467.	85. 2.	
Theodorus.	3567.	466.	85. 3.	
Euthymenes.	3568.	465.	85. 4.	
Naufimachus. Lyfi.	3569.	464.	86. 1.	
Antilochides, tioch.	3570.	463.	86. 2.	
Chares.	3571.	462.	86. 3.	
Apseudes.	3572.	461.	86. 4.	

L1 2

Pythodorus.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Pythodorus.	3573.	460.	87. 1.	
Euthydemus.	3574.	459.	87. 2.	
Apollodorus.	3575.	458.	87. 3.	
Epameinon Epaminondas, Aminias.	3576.	457.	87. 4.	
Diotimus.	3577.	456.	88. 1.	
Euclides. Euclees.	3578.	455.	88. 2.	
Euthydemus. Scythodorus. Philoch.	3579.	454.	88. 3.	
Stratocles.	3580.	453.	88. 4.	
Ifarchus. Hipparchus.	3581.	452.	89. 1.	
Aminias. *	3582.	451.	89. 2.	
Alcæus.	3583.	450.	89. 3.	
Aristion.	3584.	449.	89. 4.	
Astyphilus. Aristoph.	3585.	448.	90. 1.	M. Chr. Epoch. 62.
Archias.	3586.	447.	90. 2.	
Antiphon.	3587.	446.	90. 3.	
Euphemus.	3588.	445.	90. 4.	
Aristomnestus.	3589.	444.	91. 1.	
Chabrias.	3590.	443.	91. 2.	
Pisander.	3591.	442.	91. 3.	
Cleocritus. Clearchus.	3592.	441.	91. 4.	
Callias.	3593.	440.	92. 1.	
Theopompus.	3594.	439.	92. 2.	
Glaucippus.	3595.	438.	92. 3.	
Diocles.	3596.	437.	92. 4.	
Euctemon.	3597.	436.	93. 1.	* M. Chr. Epoch. 63.
Antigenes.	3598.	435.	93. 2.	* M. Chr. Epoch. 64.
Callias. *	3599.	434.	93. 3.	M. Chr. Epoch. 65.
Alexias.	3600.	433.	93. 4.	
Pythodorus, five Anarch.	3601.	432.	94. 1.	Captis à Lyfandro Lacedæmonio
Euclides.	3602.	431.	94. 2.	Athenis. Xenoph. Hellenic. 1.2.
Micion. Micon.	3603.	430.	94. 3.	* M. Chr. Epoch. 66.
Exænetus. Epæn. Xænen.	3604.	429.	94. 4.	
Laches.	3605.	428.	95. 1.	* M. Chr. Epoch. 67.
Aristocrates.	3606.	427.	95. 2.	M. Chr. Epoch. 68.
Ithycles.	3607.	426.	95. 3.	
Lyfiades.	3608.	425.	95. 4.	
Phormio.	3609.	424.	96. 1.	
Diophantus.	3610.	423.	96. 2.	
Eubulides.	3611.	422.	96. 3.	
Demostratus.	3612.	421.	96. 4.	
Philocles.	3613.	420.	97. 1.	
Nicoteles.	3614.	419.	97. 2.	
Demosthenes.	3615.	418.	97. 3.	
Antipater.	3616.	417.	97. 4.	
Pyrgion. Pyrrhion.	3617.	416.	98. 1.	
Theodotus.	3618.	415.	98. 2.	
Myftichides.	3619.	414.	98. 3.	
Dexitheus.	3620.	413.	98. 4.	
Diotrephes.	3621.	412.	99. 1.	
Phanostratus.	3622.	411.	99. 2.	
Evander. Menan.	3623.	410.	99. 3.	
Demophilus.	3624.	409.	99. 4.	

Pytheas.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.	
Pytheas.	3625.	408.	100. 1.	M. Chr. Epoch. 70.
Nicon.	3626.	407.	100. 2.	
Naufinicus.	3627.	406.	100. 3.	
Callias. Calleas.	3628.	405.	100. 4.	M. Chr. Epoch. 71.
Chariander.	3629.	404.	101. 1.	
Hippodamus.	3630.	403.	101. 2.	
Socratides.	3631.	402.	101. 3.	
Astēius. Aristeus.	3632.	401.	101. 4.	M. Chr. Epoch. 72.
Alcisthenes.	3633.	400.	102. 1.	
Phraclides.	3634.	399.	102. 2.	M. Chr. Epoch. 73.
Dyscinctus.	3635.	398.	102. 3.	
Lyfistratus.	3636.	397.	102. 4.	
Naufigenes.	3637.	396.	103. 1.	M. Chr. Epoch. 74.
Polyzelus.	3638.	395.	103. 2.	
Cephalodorus.	3639.	394.	103. 3.	M. Chr. Epoch. 76.
Chion.	3640.	393.	103. 4.	
Timocrates.	3641.	392.	104. 1.	
Chariclides.	3642.	391.	104. 2.	
Molon.	3643.	390.	104. 3.	
Nicophemus.	3644.	389.	104. 4.	
Callimides. Callidemid.	3645.	388.	105. 1.	
Eucharistus.	3646.	387.	105. 2.	
Cephalodorus.	3647.	386.	105. 3.	
Agathocles.	3648.	385.	105. 4.	M. Chr. Epoch. 77.
Epines. Elpinices.	3649.	384.	106. 1.	
Callistratus.	3650.	383.	106. 2.	M. Chr. Ep. 79. Hinc deficit.
Diotimus.	3651.	382.	106. 3.	
Eudemus.	3652.	381.	106. 4.	
Aristodemus.	3653.	380.	107. 1.	
Thessalus.	3654.	379.	107. 2.	
Apollodorus.	3655.	378.	107. 3.	
Callimachus.	3656.	377.	107. 4.	
Theophilus.	3657.	376.	108. 1.	
Themistocles.	3658.	375.	108. 2.	
Archias.	3659.	374.	108. 3.	
Eubulus.	2660.	373.	108. 4.	
Lyciscus.	3661.	372.	109. 1.	
Pythodorus, vel dotus.	3662.	371.	109. 2.	
Sofigenes.	3663.	370.	109. 3.	
Nicomachus.	3664.	369.	109. 4.	
Theophrastus.	3665.	368.	110. 1.	
Lyfimachides.	3666.	367.	110. 2.	
Charondas. Chær.	3667.	366.	110. 3.	
Phrynicius.	3668.	365.	110. 4.	
Pythodemus, dorus.	3669.	364.	111. 1.	
Euænetus.	3670.	363.	111. 2.	
Ctesicles.	3671.	362.	111. 3.	
Nicocrates.	3672.	361.	111. 4.	
Nicetes. Niceratus.	3673.	360.	112. 1.	
Aristophanes.	3674.	359.	112. 2.	
Aristophon.	3675.	358.	112. 3.	
Cephalophon.	3676.	357.	112. 4.	
Euthycritus. crates.	3677.	356.	113. 1.	
Chremes. Hegemon.	3678.	355.	113. 2.	

Chremes.

Archontes.	A. M.	Ante Ev.	Olymp.
Chremes. Anticles.	3679.	354.	113. 3.
Anticles. Soficles.	3680.	353.	113. 4.
Hegeſias.	3681.	352.	114. 1.
Cephiſodorus.	3682.	351.	114. 2.
Philocles. Polycl. Diocl.	3683.	350.	114. 3.
Apollodorus. Archip.	3684.	349.	114. 4.
Archippus. Neæch.	3685.	348.	115. 1.
Apollodorus.	3686.	347.	115. 2.
Phocion. Archip.	3687.	346.	115. 3.
Demogenes.	3688.	345.	115. 4.
Democrides.	3689.	344.	116. 1.
Praxibulus.	3690.	343.	116. 2.
Nicodorus.	3691.	342.	116. 3.
Theophrastus.	3692.	341.	116. 4.
Polemon.	3693.	340.	117. 1.
Simonides.	3694.	339.	117. 2.
Hieromnemon.	3695.	338.	117. 3.
Demetrius Phal.	3696.	337.	117. 4.
Charinus.	3697.	336.	118. 1.
Anaxicrates.	3698.	335.	118. 2.
Chorebus, vel Xenias.	3799.	334.	118. 3.
Xenippus. Euxen. Xen.	3700.	333.	118. 4.
Pherecles.	3701.	332.	119. 1.
Leoftratus.	3702.	331.	119. 2.
Nicocles.	3703.	330.	119. 3.
Calliarchus.	3704.	329.	119. 4.
Hegemachus.	3705.	328.	120. 1.
Euctemon.	3706.	327.	120. 2.
Mneſidemus.	3707.	326.	120. 3.
Antiphates.	3708.	325.	120. 4.
Nicias.	3709.	324.	121. 1.
Nicoſtratus.	3710.	323.	121. 2.
Olympiodorus.	3711.	322.	121. 3.
Philippus. Diphilus.	3712.	321.	121. 4.

Hinc defecit continuata Archontum Series, autoribus deinceps mutilis nec amplius extantibus: annis 28, ſive ſeptem Olympiadibus ante citatam Marmorei Chronici Epocham.

A D

Veteres Græcorum Epochas, NOTÆ HISTORICÆ.

Cum plerisque hujus ἀναγραφῆς primæ lineæ elementis, etiam Autoris nomen disparuisse credo. Autorum nomina, in orationis textus initio, locos seculis vetustioribus habuisse, nemo nescit qui Herodotum aut Thucydidem salutavit. Atque ut eorum codices Membranei aut Chartacei, ita noster, qui à prima personâ sermonem auspicatur, Marmoreus erat. Nam ut temporis injuriam propulsando, posteritati tutius consulere-
tur, cippis saxeis ἐπίλοιπαι seu κύρβειαι, velut libris seu tabulis publicis, tam res veterum gestas & temporum rationes, quam Leges, Pacta, Deorum & Mortuorum titulos, vota, incidi solenne erat. “ Euhemerus Siculus res gestas “ Jovis & ceterorum, qui Dii putabantur, collegit, historiamque contexuit ex “ Titulis & Inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur, ut diserte meminit Lactantius de Falsa religione, cap. 11. Etiam Columnæ aureæ in fano Jovis Triphylîi positæ, qua perscripta erant ejusdem Numinis gesta, eidem historico, quem postea interpretatus est Ennius, usus erat maximus. In Sicyone item ἀναγραφὴ erat seu descriptio ejusmodi sacrata, unde Heraclides in librum suum de Musiciis, Junonis Argivæ antistitem, Poetarum etiam, & Musicorum celebriorum nomina traduxit. Testis est Plutarchus libro de Musica, cui hujusmodi Scriptores ἀναγραφοῦντες generatim sive descriptionum aut recensionum Autores non semel dicuntur. Columellæ item quibus Cretenses Sacra descriperant Corybantum, à Porphyrio in secundo περὶ ἀπορίας ἐμψύχων memorantur. Quin obvium est quod de columnis illis Sethi nepotum, lateritia altera, altera saxeæ, quibus sideralis scientiæ inventa sua mandarunt, habet Flavius Josephus. Et de priscis Danis, Saxo Grammaticus libro de situ Daniæ; “ Majorum acta patrii sermonis carminibus vulgata, linguæ suæ literis, saxis ac rupibus insculpenda curabant. “ Paulo item “ post, voluminum loco vastas moles amplectebantur, codicum usum à cautibus mutuantibus. Et Lacuna hæc ita forsitan partim supplenda, ἀνέγραψαν τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν ἀρχαίοις, &c. Superiora tempora descripsi auspicatus, &c.

Lib. 2. αἰὲς ἀρχόντων ἐν Παρίῳ ... ἀνακτῶν) supple ἐν Παρίῳ μὲν Ἀνακτῶν, vix enim fieri potest, ut aliud sit nominis initium. Autorem autem hinc Parium fuisse æquum est ut conjectemus. Ἀναγραφὴν suam, sive opus Chronologicum popularis Archontis nomine signavit, ut ita & patriæ honorem haberet, & popularium captui rem facilius accommodaret, omnia ad calculi terminum domi fixum & notissimum deducendo. Atticum vero insuper adjecit, idque meritissimo, non solum quod reipublicæ Atheniensis majestatem (quam tamen eo ævo varie affligebant Macedonum Reges) Parii proculdubio observabant, sed etiam quia Epocharum, unde intervalla putarat, characteres communes & perpetui erant sive Reges sive Archontes Atheniensium, quod genus Characterum apud Parios, quorum Respublica minorum erat gentium, haud omnino est verisimile extitisse. Hætenus Seldenus. Errat autem vir Celeberrimus, dum ulterius de Paro addens, auctoritatem forte à Stephani Byzantini consecutus, dicit illam insulam inter Cy-

* Stephanus in Πάροις.

cladas maximam & florentissimam fuisse; ^b cum Delo, Andro, Naxo, Melo, fortunâ plerumque & divitiis, magnitudine semper apud peritiores Geographos & Historicos inferior fuisse existimaretur. Hæ insulæ, ^c quarum insigniores sunt numero quinquaginta tres, in mari Ægæo à Peloponneso fere usq; ad Ioniam extensæ, ^d Delum quasi in circulo, inde ἀπὸ τοῦ κύκλου Cyclades dictæ, circuibant: inter has ^e Parus Naxo dimidio minor, circuitu quinquaginta mille passuum patebat, eique è parte occidentali maxime vicina, & circa 160 mille passus seu 53 leucas ab Athenis distans, sub latitudine graduum ^f 36, min. 50, sub longitudine graduum 46, min. 40 situm habuisse observatur. Ut & ceteræ in mari Ægæo insulæ, sic etiam hæc antiquissimos incolas à Phœnicibus, qui primi fuere maris Domini, habuisse videtur, à quibus Zacynthi nomen, ^h quod olim habuisse apud Stephanum Byzantinum constat, ob naturam loci asperam & montanam, à voce Phœniciâ, seu Hebræâ צִיִּן, quæ asperitatem significat, derivatum accepisse putat ⁱ Doctissimus Bochartus. Postea autem à Caribus fortasse, qui etiam post Phœnices aut cum iisdem ^k Cycladarum incolæ fuerunt, ^l Pactea vocata fuit. Cum autem Minos Cretensum Rex, expulsis Caribus & Phœnicibus ^m maris Ægæi omniumque in illo insularum dominium obtinuisset, ⁿ Creteneses, quos hanc insulam tenuisse constat, huc ab illo primum adductos fuisse satis inde probari videtur, quod ab ejus nomine ^o Minois diu vocaretur, donec ^p Arcades huc venientes, Creticosq; aut expellentes, aut cum illis in unam gentem coalescentes, à Duce suo Paro filio Parrhasii primariam urbem, ab illis forte primo conditam, totamque inde insulam, Minois nomen sola urbe Minoâ retinente, eodem nomine Parum vocarunt. ^q Sed Bochartus hoc etiam nomen vult à Phœnicibus imponi, propter cuniculos ad eruendum marmor in illa passim factos, minimeque se dubitare dicit, quin, quicumque cognoscunt apud Hebræos מִרְיָן apud Syros ^r מִרְיָן cuniculos significari, statim etiam agnoscent, Parum insulam inde nomen habuisse. Sed pace tanti viri, qui talibus conjecturis ineptis sæpe mihi videtur nimis indulgere, non agnosco ego. Cum enim tam antiquis temporibus, ^s utpote ante omne Græcæ historiæ initium, quibus hic Phœnices dominium habuisse creduntur, nondum Dii ^t signis nisi ex ^u ligno aut ^v rudi lapide factis, aut homines statuis colerentur, alterutriusve ædes nisi quam humillimæ exstarentur, & constet inde Marmor Parium ad nullum adhuc usum adhiberi, testeturque Plinius, libro Naturalis suæ historiæ 35 ante 50 Olympiadem nunquam adhibitum fuisse, cuinam potest verisimile videri, insulam Parum propter cuniculos nomen habuisse, cum ibi nullo adhuc eruto Marmore nulli effoderentur? Præterea hi cuniculi non per totam insulam, sed tantum ^x in monte Marpeso facti fuerunt, qui in medio insulæ situs totus Marmoreus fuit, unde apud Virgilium pro duro saxo est—*Marpesia Cautes*. ^y Marmor hic è cuniculis effossum, sine venis candidissimum, & per totam Græciam apud Statuarios & Architectonicos celeberrimum fuisse perhibetur. Ex hoc ^z Alcæmonidæ à Pisistratidis Athenis pulsi Templum Delphicum de novo condidere, ^{aa} ex eoq; plerumq; deorum imagines, & insignium virorum statuas excisæ fuerunt, A nomine insulæ Parium vocabatur, sed quod in cuniculis ad lucernas caderetur, ^{ab} Lapis Lychnites etiam ἀπὸ τοῦ λύχνης appellari invenitur.

Hæc etiam insula ἀπὸ τῆς Δημντεῖς ^{ac} Δημντεῖας dicta fuit, Ceres enim hic,

^b Plin. Hist. Nat. lib. 4. cap. 12. ^c Strabo lib. 10. ^d Strabo lib. 10. Plinius lib. 4. cap. 12. Dionys. Periege. ver. 526. Eustathius ib. Pomponius Mela. lib. 2. c. 7. Solinus cap. 17. ^e Plinius lib. 4. cap. 12. ^f Ptolomæus lib. 3. c. 15. ^g Thucydides, lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 5. ^h Stephanus in Πάροις. ⁱ Bochart. Geographiz Sacrz, lib. 1. cap. 14. ^j Herodotus lib. 1. Thucyd. lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 5. ^k Stephanus in Πάροις. Plinius lib. 4. cap. 12. ^l Thucyd. lib. 1. Diod. Sicul. lib. 5. Herodot. lib. 1. ^m Solinus cap. 17. Stephan. in Πάροις. ⁿ Stephan. in Πάροις. Solinus Pol. cap. 17. Plinius lib. 4. c. 12. ^o Stephan. in Πάροις. ^p Bochart. Geographiz Sacrz, lib. 1. c. 14. ^q Esaias cap. 2. com. 20. ^r Versio Syriaca novi Testamenti, Heb. cap. 11. c. 38. ^s Thucyd. lib. 1. Diodor. Sic. lib. 5. ^t Plut. in Numa. ^u Pausan. in Arcadicis. ^v Pausan. in Achaiac. ^w Thucyd. lib. 1. ^x Servius ad Vir. lib. 6. ^y Plin. lib. 36. c. 5. Strabo l. 10. ^z Herod. lib. 5. ^{aa} Plin. lib. 36. cap. 5. Strabo lib. 10. ^{ab} Plinius lib. 36. cap. 5. Athenæus lib. 5. ^{ac} Stephan. in Πάροις.

æque ac Apollo in Delo colebatur, & Templumque sibi conditum & Sacerdotes *Καβάρυς* sic dictos, ut tradit ^h Stephanus, ἀπὸ τοῦ *Καβάρυς* μὲν *Κατὰ* ἄρπαγιν τῇ Διμήνῃ & *Διμήνῃ* & *Διμήνῃ*, cultui suo consecratos in Paro insulæ Metropoli habuisse traditur. ⁱ Pausanias vero narrat non Cabarnum, sed Chrysanthidem Argivum, Cereri de filia raptu primum indicasse. Verisimilius autem est hunc Cabarnum illum esse, qui Eleusina Cereris mysteriis initiatus, illa primum in Parum transtulit, ibique Templum Dæ condidit; ab illoque non tantum Sacerdotes ibi ministrantes *Καβάρυς*, sed totam etiam insulam *Καβάρυς* idem ^l Stephanus tradit appellari.

Hæc insula longe nota fuit ob ^m præstantissimum Marmor ibi erutum, de quo supra egimus. Celebrem etiam reddidit ⁿ Archilocus ibi natus, Poeta ob Iambos suos contra Lycambem scriptos, ab illoque primum inventos insignissimus. Colonia hinc educta fuerunt ^o in Thasum insulam in sinu Strymonico sitam, ^p in Parium Propontidis urbem in Græcia Historia satis celebrem, & in ^r Parum insulam Liburnicam ob ^s Demetrium Parium, & ob res ibi gestas in bello Illyrico contra Romanos, nemini in Romana Historia mediocriter versato ignotam.

Parus cum ceteris Cycladibus sub Atheniensium potestatem, paulo ante primum bellum Persicum, ^t à Miltiade ad illas classem appellente primo redacta fuit, sed postea illo oborto bello, Datique Persa cum magna classe insulas invadente, ^u Parii cum ceteris Insulanis Persarum potentiam timentes, illis primi omnium Græcorum terram & aquam dederunt, & cum illis ad pugnam Marathoniam profecti Athenienses sibi adeo infensus reddidere, ut statim post victos expulsosque Persas, injuriæ memores, ad illam ulciscendam ^v Miltiadem, qui ex spe obtinendæ urbis tunc florentissimæ expeditionem maxime suaserat, cum magna classe misere: sed illo post obsidionem 16 dierum infelici successu coacto redire, maxime tunc celebres esse cœpere Parii, quod fortissimi ducis, & suo tempore insignissimi frustranea, eidemque ob lethale acceptum vulnus, gravemque multam infectâ re à populo interrogatam infelicissima, suscepta in eos extiterit expeditio; indeque etiam apud postera secula satis infames erant, ^w quod, cum pactas cum Miltiade deditiōis condiciones, quod sperarent Persas in auxilium adfuturos, mox rupta fide violassent, quicunque deinde per totam Græciam foedifragi, aut pactorum violatores extiterint, ἀναπιάζον dicebantur.

Bello Persico secundo ^b incerti cuiusdam parsi adhererent, suspensi diu manebant, expectantes ad quos inclinaret victoria. Persis autem ad Salaminem victis, & Themistocle cum classe ad insulas appellente, ^c Atheniensibus deinde tributarii facti, cum omnibus aliis Insulanis præter ^d Melios & Therios in omnibus bellis socii sub illorum imperio, ^e donec capta à Lyfandro urbe dissolveretur, per annos 76 inviolatâ fide permanere, eodemque modo quo ^f Delii ceterique insulani statum politicum ad exemplar Democraticæ Atheniensis conformantes, eodem deinde modo per Senatum & Archontes Rempublicam Democraticam etiam administratam habuerunt. Spartani autem adepti imperium, & eodemque studio Oligarchiam, quo Athenienses Democratiā omnibus civitatibus obtrudentes, videntur Pari etiam ab Atheniensibus acceptam immutasse politiam. Sed cum post annos undecim ^h Conon, Lacedæmoniis pugna navali prope Cnidum superatis, Athenensium moenia ite-

^g Cornel. Nepos in Miltiade. Herod. lib. 6. ^h Steph. in *παρος*. Hesych. in *Καβάρυς*. Suidas in *ἀρπαγί*. ⁱ Pausan. in Atticis. ^j Stephan. in *παρος*. ^k Solinus cap. 17. Plin. lib. 4. c. 12. & lib. 36. c. 1. Strabo lib. 10. Stephanus in *παρος*. Eustath. in Dionys. ad ver. 526. ^l Stephan. in *παρος*. Strabo lib. 10. ^m Strabo lib. 10. ⁿ Diodor. Sic. lib. 14. Strabo lib. 7. ^o Polyb. lib. 2. 3. 4. & 5. L. Florus de bello Illyrico. Strabo lib. 7. ^p Cornel. Nepos in Miltiade. ^q Herodot. lib. 6. ^r Herodot. lib. 6. Cornel. Nepos in Miltiade. ^s Cornel. Nepos in Miltiade. Stephanus in *παρος*. Eustathius in Dionys. ad ver. 526. ^t Herodot. lib. 8. ^u Herodot. lib. 8. Pausan. in Arcadicis. Plutarch. in Aristide. ^v Thucyd. lib. 2. Diod. Sic. lib. 12. ^w Plutarch. in Lyfandro. Xenophon. lib. 2. Diodor. Sic. lib. 13. ^x Grut. pag. 400. n. 8. pag. 405. num. 1. & pag. 1011. num. 7. ^y Aristot. Pol. lib. 5. c. 7. Thucydides lib. 5. Xenophon lib. 2. Plutarch. in Alcibiade. Cornel. Nepos in Conone. Xenophon. lib. 4. Diodor. Sic. lib. 14.

rum reparans urbem restituisset, ⁱ Insulani iterum antiquis Dominis subjecti, ab iisdem expulsam denuo recipientes politiam, diu illam à nullo alio victore interruptam videntur tenuisse. Certe usque ad initium primi belli Punici, quando hoc Marmor exaratum fuit, Parios rempublicam eodem modo quo Athenienses administratam, & Archontas ἐπανύμει, qui fastos & acta publica signarunt, ex eo Astyanactis Archontis Parii simul ac Diogneti Archontis Atheniensis nominibus signato constat habuisse.

Lin. 3. Ἀθήνησι δὲ Διογνήτη. ^a Athenienses per Archontes eodem modo, quo Romani per Consules, fastos suos & acta publica signabant. ^b Archontes enim apud illos supremi Magistratus fuere, qui post Codri ^c pro patriæ interitum (^d in ejus honorem nemini alii Regio nomine aut imperio concessis) Regum loco titulo & autoritate diminutis constituti, primo ^e perpetui numero tredecim sibi invicem succedentes per annos 307, ^f deinde Decennales septem per annos 70 ἐ Codri familia omnes, à primoque illorum Medonte Codri filio & Medontidæ dicti, reddendæ regiminis rationi obnoxii, Rempublicam administrabant. ^h Postea autem annuis ex quacunque familiâ, modo census habuerint legibus requisitos, constitutis, ⁱ potestas, quæ prius uni inerat, inter novem dividebatur, ¹ qui populi suffragiis primo electi, ^m postea in Sacello Thesei præsidentibus prioris anni Thesmothetis magistratus inter se partiebantur: ⁿ solus Aristides extra sortem, ob justitiam suam tunc Republicæ necessarius, jubente populo primus Archon creabatur. ^o Hujus autem primi Archontis officium fuit Bacchanalia & Thargelia curare, orphanorum & viduarum tutelam habere, de omnibusque illis rebus inter cives judicare, de quibus Prætor Urbanus Romæ.^p Secundus Archon Βασιλεύς dictus, eodem modo, quo Rex Sacrorum apud Romanos, res Sacras curabat, de litibusque & controversiis circa illas ortis, & de criminibus contra easdem commissis judicabat. ^q Tertius Πολέμαρχος dictus in acie semper sinistram alam ducebat, ^r domi vero sacrificia Martis & Dianæ, certamen funebre eorum qui bello occubuerunt, & Parentalia Harmodio & Aristogitoni celebrata curabat, & Prætori Rustico apud Romanos similis, eodem modo circa inquilinos, rusticos & peregrinos, quo Archon primus circa cives, judicia exercebat. Sex ultimi ^s Θεσμοδῆται dicti, à Dracone primo constitui videntur, ut illius legum, quæ ^t Θεσμοί dicebantur, nomina inde sortiti, curam haberent. ^u Hi in criminalibus judices fuere, ^x illisque incumberebat primo in ipsas leges inquirere, an rectæ, & sufficientes, an superflue, aut sibi met invicem contrariæ fuerint: & deinde deprehensis circa illas defectibus per Nomothetas correctis, curare ut secundum easdem ab omnibus civibus ageretur. ^y Ἀρχων ad statuas Eponymorum, i. e. Heroum, à quibus Tribus nomina sua habuerunt, Βασιλεύς in Porticu regiâ, Πολέμαρχος in Lyceo, & Θεσμοδῆται ad Thesmothesium Tribunalia sua habuerunt, ibique ante Solonis tempora omnia seorsim administrabant, ab illo ^z autem in unam Curiam Στρατήγιον dictam congregati, ^a ibi de rebus capitalibus, & inferiorum Magistratuum electione, non nisi junctis suffragiis decernebant. Exacto Magistratus anno, ^b datâque in Senatu Regi-

ⁱ Diodor. ib. Xenoph. ib. ^a Pollux lib. 8 c. 9 sect. 2. ^b Thucyd. lib. 1. Trebellius in Gallienis. ^c Valerius maximus, lib. 5. cap. 6. Polyzenus, lib. 1. Velleius. l. 1. Justin. l. 2. Conon apud Photium. August. de Civit. Dei, l. 18. c. 19. Pausan. in Atticis, & Achaicis Tzerzes Chil. 1. cap. 4. Euseb. in Chronicis, Suidas in ἱστορίαις Κόδρου, & Lycurgus Orat. in Leocratem. Plato in convivio. Cicero de fin. lib. 5. & de Nat. Deorum l. 3. Lactantius, l. 3. cap. 12. Theodoret. Therapeut. l. 8. ^d Eusebius in Chron. Velleius, l. 1. Justin. l. 2. ^e Euseb. Chron. lib. 1. ^f Euseb. Chron. lib. 1. Velleius Paternulus, lib. 1. ^g Hesych. in Μεδοντίδης. Velleius, l. 1. Pausan. in Messenicis. ^h Plutarch. in Solone. ⁱ Pollux, lib. 8. c. 9. S. 1. ¹ Plut. in comp. Solonis, & Publicolæ. ^m Æschines in orat. κατὰ Κλησιφώντος. ⁿ Plutarch. in Aristide. ^o Pollux lib. 8. c. 9. sect. 3. Demosthenes in orat. contra Maceratum, & in orat. contra Midiam. & in orat. contra Lacritum, & in orat. contra Pantænetum. Lysias in orat. contra Alcibiadem 2. Æschines in orat. contra Timarchum. Plato in Menexeno. Lesbos in protreptico Athenæus, lib. 12. ^p Pollux lib. 8. c. 9. S. 3. ^q Herodot. lib. 6. ^r Pollux lib. 8. c. 9. sect. 4. Aristophanis Scholiast. ad Vesp. Harpocratian in Πολίμαρχος. ^s Pollux lib. 8. c. 9. sect. 1. ^t Ælianus variz Historiz, lib. 8. cap. 10. ^u Pollux l. 8. cap. 9. sect. 1. Suidas in Θεσμοδῆταις. ^x Æschines κατὰ Κλησιφώντος. Harpocrat. in Θεσμοδῆταις. ^y Suidas in Ἀρχων. Pausanias in Atticis. ^z Plutarch. in Solone. Diogenes Laert. in Solone. ^a Pollux lib. 8. cap. 9. sect. 1. ^b Æschines κατὰ Κλησιφ. Etymol. in λογίταις. Harpocrat. in λογίταις, Demosthenes in Midiana, & Ulpian ib.

minis ratione in Curiam Areopagitarum omnes, nisi alicui obstitit male actus Magistratus, adoptabantur. ^d Communi titulo hi omnes Archontes dicti fuerunt, primi autem solius nomine, quibus ob hanc rationem ^e Ἐπὶ νόμῳ τῷ ὀριαντῷ dicebatur, Fasti & acta publica signabantur; atque ideo cum Dionysius hunc Magistratum gesserit quando hoc Marmor exaratum fuit, Epochæ in illo descriptæ retro ab illius principatu omnes supputantur. Cum Demetrius ^f victo Cassandro Olymp. 118, an. 2. urbi, expulso illius præsidio, libertatem restituisset, inter alia foedissimæ adulationis specimina, Athenienses in illius & Patris Antigoni honorem, depositis Archontibus, illorum loco Σωτῆρας Sacerdotes constituerunt. Sed post annos 22 Demetrio à Macedonia à Pyrrho fugato, & Archontes antiquum iterum adepti imperium, illud per multa secula à nemine alio interruptum, usque ad Vespasiani tempora tenuerunt, ^h ab illo autem libertate exuti Athenienses cum ceteris Achæis Romano Proconsuli, & Romanis legibus parebant, ⁱ à Nervæ autem omnibus civitatibus, quæ eâ exutæ fuerant, restitutâ libertate, Athenienses suis legibus Archontibusque antiquis magistratibus restitutis, quamvis non plenâ semper libertate, deinde iterum frui videntur: ^k Adrianus enim, & ^l Gallienus Imperatores Romani hunc Magistratum Athenis gessisse leguntur; post Gallieni autem tempora Archontum Magistratui ^m prævaluit Στρατηγὸς præfectura, quo quotannis ab Imperatoribus electo, urbisque regimini præposito, nullam deinde Archontes nisi subordinatam auctoritatem habuerunt. Hunc Magistratum ⁿ ipse Imperator Constantinus gerens, videtur primum, Archontum auctoritate antiquâque politiâ totâ abrogatâ, totum urbis Regimen soli Stratego commisisse, quem deinde ^o Μέγαν Στρατηγόν, & Μέγαν Δύνα vocari voluit: sub primis enim Strategis diminutum tantum, non abrogatum fuit Archontum imperium: ^p Theodoretis autem temporibus, qui sub utroque vixit Theodosio, nec Archontem, nec Polemarchum, nec Thesmothetas, nec Areopagum, nec Helieum, nec Delphinium, nec Quingentorum Senatum, nec aliquid aliud antiquæ politiæ in urbe hac fuisse, in illius libro περὶ νόμων memoratur. Tota enim potestas tunc temporis penes Strategos seu Duces fuerat, ^q qui tandem perpetui facti usque ad Turcarum Imperium, ^r urbemque ab illis expugnatam, Anno Dom. 1440. plenâ ibi & Regiâ auctoritate per multa secula imperarunt.

Ep. 1. Ἀφ' ἧς Κίτρος, &c.) Ab Ἀττῷ sive Ἀττῶνε, ^a qui ante Cecropem in Atticâ regnavit, ^b illique, filiâ Agraulo in uxorem datâ, pro dote regnum reliquit, Atticam olim, Ἀτικὰν seu Ἀττῆν, vocari cum nostro Marmore multi consentiunt ^c Autores. ^d Strabo vero potius vult hanc regionem ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, quia maritima est, hoc nomen olim habuisse: quæ videtur etiam esse sententia illorum, ^e qui tradunt Ἀττῆν ante Ogygis tempora urbis Eleusinae, totiusque hujus Regionis nomen fuisse. ^f Stephanus Byzantinus, Isaacius Tzetzes, Eustathius, & Suidas, incerti quænam sit potior, utramque tradunt Etymologiam. Hanc litem nostrum dirimit Marmor, quod quatenus non longe post Alexandri tempora eo anno, quo primum bellum Punicum inceperat, à viro in Historicis, ut ex ipso constat Marmore, admodum diligenti & perito, omnibusque supra memoratis multis ætatibus antiquiore exara-

^a Plutarch. in Solone, & Pericle. Pollux, l. 8. c. 10. Libanius in Androtionis argumento. ^d Pollux lib. 8. c. 9. S. 1. Thucyd. lib. 1. ^e Pollux lib. 8. c. 9, S. 2. Pausanias in Laconicis Libanius in Argumento, orat. contra Androtionem. Philo. ^f Plutarch. in Demetrio. ^g Plutarch. in Demetrio. ^h Suetonius in vita Vespasiani. Pausanias in Achaicis. Paulus Diaconus, Hist. Misc. lib. 9. Orosius lib. 7. c. 9. ⁱ Aurelius Victor in vita Nervæ. Paulus Diaconus, Hist. Misc. lib. 10. ^k Spartianus in Adriani vita. ^l Trebellius in Gallienis. ^m Græterus, pag. 105. num. 9. ⁿ Julian. Imper. orat. 1. Euanapius in vita Proxeni. ^o Nicephorus Gregoras, lib. 7. ^p Theodoret. Therapeut. lib. 7. ^q Nicephorus Gregoras, lib. 9. ^r Chalcocondylas, lib. 9. ^s Pausan. in Atticis. Stephanus in ἁττῇ. Euseb. præp. Evang. l. 10. c. 10. ^t Pausan. in Atticis. Apollodorus, lib. 3. ^u Pausan. in Atticis. Clemens Strom. lib. 1. Tatianus, & Africanus apud Euseb. præp. Evang. lib. 10. c. 10. ^v Strabo l. 9. ^w Euseb. Chron. l. 1. Syncellus. ^x Stephanus in Ἀττῇ. Tzetzes in Lycophron. Eustathius in Dionys. Suidas. in Ἀττῇ.

tum, iisdem omnibus longe majoris est autoritatis, præsertim in hac re, pro quâ etiam faciunt antiquarum tribuum Atheniensium nomina, quæ cum numero tantum quatuor, *Κεχροίς*, *Ἀυτὸχθόνες*, *Ἀκταία*, & *Παλαία* vocabantur, non omnino verisimile est duas illarum, *Ἀκταίαν*, scilicet & *Παλαίαν*, ob eandem rationem nomina sortiri.

Ante Actæum primus omnium in Attica Ogyges, ^b à Cedreno & ⁱ Theophilo pro *Ὠγύγης*, *ὁ Γύγης*, legentibus Gyges dictus regnasse ^k memoratur, ab illoque tam ^l Attica, quam ^m Bœotia, quibus utrisque imperabat, Ogygia vocari. ⁿ Hujus temporibus Atticam à Diluvio ab illius nomine Ogygiano dicto inundatam, ^o postea per 190 annos, usque ad Cecropem sine Rege, sine incola desertam mansisse tradunt, ^p ita ut Philochorus, antiquus de rebus Atticis scriptor, Actæum, Porphyriōnem, Colænum, qui ante Cecropem in Atticâ regnasse memorantur, ut ficta nomina omnino rejiciat. Sed non omnino verisimile videtur antiquos illos Græciæ incolas, ^q qui pro ceteris Græciæ partibus crudeliter dimicantes semet invicem in ultiores terras quotannis expellebant, hanc regionem totius postea Græciæ gloriam, & quamvis ad cetera minus fertilem, ^r frugum tamen oleique semper feracem, tam diu neglexisse: aut velle Oenotrum & Peucetium, ^s qui non diu post Ogygis tempora 17 ætatibus ante bellum Trojanum in Italiam primi colonias duxerunt, multosque alios, circa illorum tempora ob inopiam agrorum coactos, (^t Græciâ tunc suis incolis nimis angustâ) per mare in occidentales partes tam longinquas, & ob artis nauticæ his temporibus imperitiam periculossimas suscepisse migrationes, si propius suis in ipsa Græcia Atticam, aut incolis desertam, aut à paucioribus habitatam poterant occupare. Sed longe ante Cecropis tempora Pelasgos in Attica ^u Herodotus, & ex illo ^v Eustathius, & ^w Marcianus narrant habitasse, quibus assentit etiam ^x Dionysius Halicarnassæus, ulteriusque addit, illos ex Argis coloniam duxisse, & ab Achæio duce Achæiæ nomē, quod in posteris temporibus retinuerat, toti regioni imposuisse, qui fidem inde iterum pulsi in Italiam transierunt, & Aboriginibus juncti cum illis in unam gentem coaluerunt. Præterea totum illud quod de diluvio Ogygiano Atticam absorbente narratur, plane fabula videtur, cum utrumque hoc æque impossibile sit, regionem illam ^y situ altam & montanam, aut posse ex quocunque casu inundari, aut illâ inundatâ totam Græciam iisdem simul aquis non absorberi: & hac ratione forsan motus ^z Hieronymus in interpretatione Latina Eusebii ab illius verbis discedens, diluvium Ogygis temporibus non in Atticâ, sed in Ægypto accidisse scribit. Sed cum apud Græcos quicquid vetus, quicquid antiquum ^a *Ὠγύγιον* dicatur, illi per Ogygianum diluvium nullum aliud præter antiquum illud Noachi intellexisse videntur, illudque idem est, quod postea Deucalionem dicebatur à Deucalione Thessaliæ seu potius Phocidis rege, ob hanc rationem sic vocatum, ut ex Eusebio dicunt se habuisse ^b Cedrenus, & ^c Johannes Antiochenus Malala, quod ille Athenas veniens de universali diluvio multa populū docuerit, de eoque ibi scriptam ediderit historiam: sed cum apud plerosque alios autores constet literas in Græcia tam antiquas non fuisse, verisimilius videtur diluvium à Deucalione ideo nomen habuisse, quod cum ob exsiccatas post diluvium terras soli seu Apolloni, ^d qui Pythonem ibi occidisse fingitur, Templum Delphicum condidisset, Athenasque veniens ob præservatum in paucis humanum genus, ^e Jovi *φωξίῳ* seu liberatori etiam ibi Templum ædificasset,

^a Pollux lib. 2. cap. 9. Stephanus in *Ἀττῇ*. Eustathius in Dionysii Periegesi. ^b Cedren. lib. 1. ^c Theophilus ad Autolyicum, lib. 3. ^d Euseb. Chron. lib. 1. Præp. Evang. l. 10. Autor Etymolog. in *Ὠγύγῃ*. Apollodorus, l. 3. ^e Stephanus in *Ὠγύγῃ*. ^f Pausanias in Bœoticiis. Varro de Re Rustica l. 3. c. 1. Apollod. lib. 3. Strabo lib. 9. Scholiastes Apollonii, lib. 3. ^g Euseb. Chron. lib. 1. & c. Præp. Evang. lib. 10. Cedren. lib. 1. ^h Euseb. Chron. & Præp. Evangelii, lib. 10. ⁱ Pausanias in Atticis. ^j Thesydides l. 1. Dionys. Hal. lib. 1. ^k Athenæus lib. 14. ^l Dionys. Hal. lib. 1. ^m Dionys. Hal. lib. 1. ⁿ Herodorus lib. 1. & 8. ^o Eustathius in Dionys. ^p Marcianus in Periegesi. ^q Dionys. Hal. lib. 1. ^r Strabo lib. 9. ^s Hieronymus in versione Latina Eusebii Chron. lib. 1. & c. ^t Hesychius in *Ὠγύγῃ*. ^u Cedren. l. 1. ^v Johan. Antiochenus MS. in Bibliotheca Bodliana, lib. 4. ^w Pausanias in Phocidis. ^x Pausan. in Atticis.

Pestaque in memoriam illorum, qui perierant, Ὀφιοειά dicta, (* quæ Athenis, in aliisque per Græciam locis usque ad Syllæ tempora celebrata fuerunt) primus, ut magis quam verisimile est, instituisse, inde per illum maxime huius diluvii memoriā interitura aliter apud posteros præservatā, ab iis tandem illius etiam temporibus traditione depravatā accidisse crederetur. Præterea cum eodem tempore quo Cecrops in Atticam, † Deucalion etiam in alias Græciæ partes religionem Deorumque cultum primus induxerit, † eodem modo præcipua argumenta sua, quibus Deorum fuisset metum, à diluvio etiam deduxisse videtur, quæ cum sæpe, ut probabile est, inculcasset, sæpe per totam Græciam prædicasset, inde etiam poterat evenire, ut illius pariter ac montis Parnassi, ad quem habitaverat, nomen in diluvii Historiam apud Græcos pessimos omnis Historiæ corruptores quam facillime irreperet. Sed omis- sis his conjecturis, quæcunque de Ogygis & Deucalionis diluvio narrantur, tantum reliquias veteris traditionis de diluvio universali fuisse, satis inde constat, quod nihil fere de alterutro illorum circa diluvium ab antiquis traditum Autoribus, quod non etiam in Sacris Scripturis de Noacho pariter narratum esse inveniemus. † Diluvium Ogygianum novem menses duravit, tot Noachanum: † Deucalion vir iustus & pius fuisse dicitur, atque ideo † cum ceterum humanū genus ob impietatem & perjuris exscinderetur, † ille solus cum uxore & liberis in arcā, † quam venturæ cladis præscius sibi ideo fabricaverat, universale evasit excidium. † In hanc etiam binæ unius cuiusq; speciei admisit animalia, † appulsæque arcā ad cacumen montis cum defecissent aquæ diluvii, † emisit columbam ad explorandam terræ faciem. † Sub illo destructa animalia iterumque reparata fuere, post finitumq; diluvium † Deo φεγίης, seu εἰσότης, i. e. liberatori, per quem cladem evasit, aram posuit. Hæc omnia etiam de Noacho, quicumque primas tantum Sacræ Scripturæ paginas inspexerit, vera fuisse quam facillime agnosceret. Præterea etiam ulterius suadet, diluvia in Atticā & Thessaliā seu Phocide post universale illud Noachi nunquam accidisse, quod jam per 4000 annos ex nullā constet historiā, aut Atticam & Thessaliā iterum tali diluvio, quale illas olim inundasse fingunt, aut aliquas alias regiones situ adeo altas & montanas, † Deo promissi sui memore, unquam periisse.

Dicunt Ogygem † temporibus Moſis vixisse: quod si verum esset, diluvium ejus nomine appellatum, quod † Hieronymus potius vult in Ægypto accidisse, ad cladem Ægyptiorum in mari rubro acceptam bene referri potest, de cujus miraculosā & subitā inundatione totum illud intelligendum est, quod de fluvio αἰγῶ ob subitanæ celeremque inundationem sic dicto Ægyptios temporibus Promethæi aquis suis absorbente, † apud Diodorum Siculum narratum invenimus. Sed cum Ogyges † secundum calculum Eusebii 597 annis ante Trojæ excidium in Attica incepit regnare, ejus regni initium ad Hæaci tempora referendum est anno enim Julianæ Periodi 3930 † Troja capta fuit, si inde demas 597 annos, qui inter initium Regni Ogygis, & Trojæ εἰλωσι intercesserunt, relinquitur annus Julianæ Periodi 2935, qui est juxta computum Scaligeri annus Mundi 2171, & ætatis Isaaci 123, idemque in quā Hæmael vita defunctus est. Regnavit hic in Attica annos † 32, & ex † Thebe filia Jovis & Iodamæ duos filios † Cadmum, & † Eleusinem, & † tres filias, Alalcomenem, Aulidem, & Thelxineam, suscepisse dicitur, ab Alalcomene, † A-

† Plutarchus in vita Syllæ. Etymolog. in Ὀφιοειά. Suidas & Hesychius ad eandem vocem. † Plutarchus contra Colotem. Apollonius Rhodius, lib. 3. † Johannes Antiochenus M. S. lib. 4. † Solinus cap. 17. Apollonius Rhodius, lib. 3. † Ovid. lib. 1. Lucian de Dea Syra. Plutarchus adversus Colotem. † Lucian de Dea Syra. † Ovid. Met. lib. 1. Lucian de Dea Syra, & in Timone & de Saltatione. † Apollodorus lib. 1. Lucian de Dea Syra. † Lucian de Dea Syra. † Stephanus in Περσέων Etymolog. & Suidas ad eandem vocem. Ovid. Metaph. lib. 1. † Plutarch. in libro εἰς τὴν Ἀλφειὸν ἀναγὰς. † Diodor. Siculus lib. 1. † Pausan. in Atticis. † Gen. cap. 9: v. 11. † Justin. Martyr in oratione cohortatoriā ad Græcos. † Hieronymus in Latina versione, Eusebii Cron. † Diodorus Siculus lib. 1. † Eusebius in Chronicis. † Vide Peraviū Rat. Temp. lib. 2. cap. 10. † Cedrenus lib. 1. † Tzetzes in Lycophron. † Suidas in Ὀφιοειά. † Pausan. in Atticis. † Suidas in Ὀφιοειά. † Pausanias in Boeoticis.

comenz, vicus in Bœotia, nomen habuere, ubi illa Minervam Ogygis temporibus ¹ ad lacum Tritonium natam, & inde ^m Τελεγονίαν dictam ^a educavit. Ab Aulide. Aulis urbs Bœotiae nomen habuit. Thelxinea forte illa est ex his fororibus, & quæ Tremilo, ^a à quo Lycia olim Tremila dicta erat, nupta fuisse dicitur. Hæ omnes apud Græcos pro Deabus habitæ, & communi nomine Περξίδιαι dicebantur, è quibus Alalcomene, quod Minervam educaverat, quæ inde etiam Ἀλαλκομένης vocata est, eminentius & nomen, & cultum habuisse videtur, ^s creditaque est dicta ac facta ad finem producere; indeque est, quod ^t Menalaus capto Illo domum redux, quasi opere perfecto, ei simulacrum dedicaverat, quod antiquis ^a Teraphim simile ^a nihil præter caput erat, & illique tantum capita victimarum immolabant. Qui Ogygis filii perhibentur, Cadmus (si aliquis fuerit Cadmus ante Agenoris filium) in Bœotia, Eleusinis in Atticâ ^a à quo Eleusina urbs condita, & sic appellata fuerat, patri succedere. Post Eleusinem multi alii usque ad Cecropem in Attica regnarunt, inter quos Periphas ab Antonino Liberali ^b in Metamorph. Porphyrion, Colænus & Actæus à Pausania memorantur. ^d Actæus ex illis qui ante Cecropem regnarunt ultimus fuit, illo natæ fuerunt duæ filiæ ^e Agraulus ^e & Phœnice, à Phœnice Φοινίκη γέμματα, apud Hesychium & Suidam dicuntur, ^f Agraulus Cecropi nupta illi post patris obitum pro dote regnum attulit.

Cecrops autem ^s primus in Atticâ regnasse dicitur, quod illuc ^a ex Ægypto adveniens, moresque civiles secum advehens, statum politicum primus instituit, incolasque prius sine urbibus ferarum more huc illuc in specubus habitantes ⁱ in 12 civitates collegit, illisque leges dedit, quibus iussit eos, Græciæ Idololatriæ autor, ^l Jovem primum ut summum Deum, Saturnum, Opim, & Minervam colere, & matrimonium contrahere, cum prius ^m promiscuâ Venere uterentur, ^a atque hinc illum διφύη, vocari dicunt. ^o Poetæ autem volunt illum hoc nomen habuisse, quod à dentibus Draconis ortus, partim homo, partim serpens fuerat. ^p Probabilior autem est aliorum ratio, qui dicunt illum sic appellari, quod ex Ægypto ortus, & in Græciam veniens utriusque gentis mores & linguas calleret. Aliæ hujus nominis rationes habentur apud Demosthenem Orat. Fun. Diodorum Siculum, lib. 1. Plutarchum de Serâ Numinis vindictâ. J. Tzetzen, Chil. 5. c. 18. & Isaacum Tzetzen ad Lycophrontem, Suidam in Περμειδής, & Κίκερψ, & Eustathium in Dionysium ad versum 391.

Inter duodecim illas civitates, in quas Atticæ incolas Cecrops primum congregavit, maximæ fuerunt Athenæ, ^a quæ ab illo conditæ primo Cecropia, indeque tota ^r regio eodem nomine, & populi Cecropides dicebantur: ^s cum autem ceteræ urbes in istam unam congregatæ fuerint, illaque à Minervâ illi sacrata novum nomen acceperit, antiqua urbs eodem modo, quo Cadmæa Thebis, Acricorinthus Corinthi, Byrsa Carthagine, & Capitolium Romæ pro arce tantum habebatur, illaque sola antiquum Cecropiæ, & prima sola tribus Cecropidum nomen retinuerunt.

¹ August. Civ. Dei, lib. 18. c. 8. Eusebius in Chronicis. Scholiastes Apollonii, lib. 4. Apollodorus lib. 1. ^m Schol. Pindari, Pyth. od. 4. Scholiastes Apollonii, lib. 4. ^a Pausanias in Bœoticis. ^o Pausanias in Bœoticis. ^p Stephanus in Τρεμίλῳ. ^a Herod. lib. 1. ubi legitur Τρεμίλῳ. ^r Pausanias in Bœoticis. ^s Hesychius in Περξίδιαι. ^t Pausanias in Laconicis. ^v Vide Seldenum de Diis Syris, Syntag. 1. cap. 2. ^a Suidam in Περξίδιαι. Hesychius ad eandem vocem. ^f Hesych. ib. pro Θεογονίαι enim legendum est Θεογονίαι. ^h Pausanias in Atticis. ^b cap. 6. ^c Pausan. in Atticis. ^d Pausanias in Atticis. ^e Suid. in Φοινίκη. Hesych. ad eandem vocem. ^f Pausan. in Atticis. Apollodorus lib. 3. Porphyr. de abstinentia, lib. 2. ^g Euseb. Chron. lib. 1. ^h Tzetzen Chil. 5. c. 8. Schol. Aristoph. ad Plut. Syncellus p. 153. Suidam in Περμειδής. Eustathius in Dionys. ⁱ Strabo lib. 9. Plutarchus in Theseo. ^j Euseb. in Chron. & Præp. Evang. lib. 10. c. 9. Syncellus, p. 153. Epiphani. Hæres. lib. 1. Macrobi. Saturnal. lib. 1. c. 10. Cyril. contra Julian. lib. 1. Pausan. in Arcadicis. ^m Athenæus lib. 13. Suidam in Περμειδής. Justin. lib. 2. Eustathius ad Iliad. 7. & 8. Johan. Antioch. MS. lib. 4. Nonnus Dionysiac. 41. ⁿ Idem auctores, ib. ^o Aristophanes Vesp. & Scholiast. ib. Apollodorus lib. 3. Tzetzen ad Lycoph. ^p Euseb. in Chronicis, lib. 1. Syncellus, p. 153. ^q Schol. Aristoph. ad Plut. August. de Civ. Dei, lib. 18. c. 8. Plin. lib. 7. cap. 56. Isidor. Hispalensis in Chron. & Orig. 1. 15. c. 1. ^r Apollodorus lib. 3. Herodorus lib. 8. Suidam in Κίκερψ. Priscianus, lib. 2. Plinius 7. c. 56. ^s Plutarch. in Theseo. Strabo lib. 9. ^t Apollodorus, lib. 3. August. Civ. Dei, lib. 18. c. 9.

Ex Agraulo Aἰῶν filia Cecrops unum filium, & tres filias suscepit, ^a filius Erisichthon vocatus Delum insulam occupavit, ibique primum anno regni patris Cecropis trigesimo septimo, eodem quo Corinthus condebatur, Delii Apollinis Templum exstruxit, quod post Templum Delphicum ille Deus habuit sanctissimum, & celeberrimum, ^x cui postea etiam tota insula ab Atheniensibus consecrata fuit. ^y Erisichthon inde Athenas rediens in itinere obiit, & Praxias vivo adhuc patre sepultus fuit, ^z de quo in cista à Minerva incluso, & sororum custodiæ commisso, multas fabulas narrant Poetæ, & Mythologici. ^a Sorores autem illius, Cecropis filia Agraulus Hirce & Pandrosus dictæ, pro Deabus habitæ ^b mysteria & festa sibi celebrata Athenis habuerunt. ^c Agraulo Templum exstructum fuit in Arce Castoris & Pollucis templo vicinum, ubi ^d Ephebi, cum pueritiæ annos excefferant, & in *Φεατώρων* album inferendi essent, armati jurabant, se pro patriâ pugnaturus ad mortem usque. Hic illi Sacerdotes ^e *Ἀγραυλίδες* dictæ Sacra faciebant, & quotannis festa *Ἀγραυλία* dicta celebrabant. ^f Hæc autem festa male confundunt nonnulli cum Plynteriis ^g Minervæ sub nomine Aglauri celebratis, in his enim non *Ἀγραυλίδες*, ^h sed *Πεθερίδες* Sacerdotes ministrabant, quæ Thargelionis die 26 festa Minervæ celebrantes, ⁱ ornamenta Deæ detracta lavabant, ^j simulacrum velabant, & ^k massam Caricarum (quod hunc fructum primum post glandem comedentes indigenæ, exinde ad victus rationem magis humanam & mansuetam introducti fuerant) in Pompa ferebant, quæ inde *ὄρεα τῶ ἡγήσαντος ἡγήματα* dicebatur. ^a Agraulus etiam Salamine Cypri Templum habuit, ibique quotannis immolato homine ei festa celebrata fuisse narrantur.

Pandrosus etiam ^a festa Athenis habuit, & ^b Templum in Arce conditum Templo Minervæ vicinum, ^c ubi illi ove, quoties Minervæ bove immolato, sacra facta fuisse dicunt. In hujus Templo fuit ^d Oliva ab ipsa Minerva plantata, cum de urbe cum Neptuno certaverit. ^e Hic etiam erat ara Jovis Hercæi, sic dicti, quia ^f præses, & tutelariorum deus Athenis habebatur omnium illorum, qui ejusdem *ἔρκυς*, i. e. septi participes fuerunt, cujus tutelam tanti fecerunt Athenienses, ut neminem aut in tribum inter *φράτρες* referrent, aut in numero civium recenserent, quem non ad illius Sacra prius admissum, illum etiam tutelarem Deum habuisse constabat, ^u ita ut quando *Quæstio* habebatur de novis Magistratibus, an cives Athenienses fuerint, sub hac forma proponebatur, An esset illis Jupiter *ἑρκῆς*, i. e. Tutelaris Deus, & Apollo *Γαργῆς*, i. e. Patrius Deus: Apollo autem ab Atheniensibus Patrius dicebatur, ^x quod Creusam Erychthei filiam uxorem duxisse apud eosdem crederetur.

Herce nullum Templum Athenis, ^a festa autem *Ἐρηφόρεια* dicta habuisse traditur, ^b hæc autem male confunduntur à nonnullis cum Arrhephoriis, illa autem non Hercæ sed Minervæ celebrabant ^c 4 virgines, ^d ætatis non majoris quam 11, nec minoris quam 7 annorum. Quæ ex nobilibus electæ familiis Deæ ministerio per unum annum devotæ fuerunt, ^e quarum duæ texturæ pepli præpositæ, illud in diem festum præparabant, ^f aliæ duæ nocte festum præcedente secreta quædam in cistis à Deæ Templo ad antrum quoddam in urbe deferentes, inde alias eodem modo referebant, indeque festa *Ἀρρηφόρεια*, & Vir-

^a Athenæus lib. 9. Euseb. in Chron. Cedren. lib. 1. ^x Herodot. in Clío. Thucyd. lib. 3. Diodorus Sic. lib. 12. ^y Pausan. in Atticis. Ovid. Metamorph. lib. 2. Hyginus Fab. 156. Apollodor. lib. 3. Pausanias in Atticis. ^a Ulpian. ad Demosthen. de Falsa Legatione. Pausanias in Atticis. Apollodor. lib. 1. ^b Athanag. Apologia pro Christianis. ^c Herodot. lib. 8. Pausanias in Atticis. Polyænus lib. 1. ^d Hesychius in *Ἀγραυλίδες*. ^e Hesych. in *Πλυντρία*. ^f Harpocrat. in *Ἀγλαυρ*. Plutarch. in Alcibiade. ^g Hesychius in *Πεθερίδες*. ^h Plutarch. in Alcibiade. ⁱ Xenophon. Hist. Græc. lib. 1. ^j Hesych. in *ἡγήματα*. Etymologicum, & Suidas ad eandem vocem. ^k Theodoret. Therapeut. lib. 7. Porphyry. *ἐπὶ ἀνθρώπων*, lib. 2. Cyril. contra Jul. lib. 4. ^u Athanag. Apologia. ^a Pausanias in Atticis. ^b Harpocrat. in *ἑρκῆς*. ^c Pausanias in Atticis. Apollodor. lib. 3. ^d *Ἀναρχαφῆ*, Olymp. ad Olymp. 118. an. 3. Dionys Hal. in Dinarcho. ^e Suid. in *ἑρκῆς*. Henric. Stephan. in *ἑρκῆς*. ^f Pollux lib. 8. c. 9. sect. 1. Demosthenes *ὅτι τῇ ἡφίσταται* *ὅτις* *ἐνὸς* *ἑρκῆς*. ^g Schol. Aristoph. ad Nubes, & ad Aves. ^a Suid. in *ἑρηφόρεια*. ^b Suid. ad eandem vocem Etymol. ad eandem vocem. ^c Harpocrat. in *ἑρηφόρεια*. ^d Etymol. ad eandem vocem. ^e Etymol. in *ἑρκῆς*. Suidas ib. ^f Pausan. in Atticis. Suidas in *Ἀρρηφόρεια*, & *Κρηφόρεια*. Hesychius in *Κρηφόρεια*.

gines Ἀρρηφόροι dicebantur, quia Ἀρρητὰ ἐν κίπῳ ἔφερον τῇ Θεῷ, ob quam rationem etiam apud ⁸ Pausaniam, ἀπὸ τῆς καίνης, i. e. Canistro illas Καρηφόρους dictas fuisse invenimus. ¹ Quam diu Deæ Ministerio devotæ fuerunt, seorsim à parentibus in Arce prope Deæ Templum habitabant, ² vestibibus sacris albis & deauratis indutæ, paneque sacro ³ κατὰ dicto vescentes. Νεσὶς autem panis erat mellitus & Aromatibus conditus. ⁴ Post autem peracta ministeria in festis Arrhephoriis Virginibus his ad parente remissis, aliæ eodem die in earum loco cooptabantur. Festum hoc ab Erichtheo primum institutum fuit, & videtur fuisse Panathenæis præparatorium, nec aliquid aliud occultum in illis cistis ferri ⁵ præter illa, quæ ad sacrificia hoc magno festo peragenda necessaria fuerunt in Suida narrat Philochorus.

Cecrops regnum Atticæ adeptus est secundum computum ⁶ Eusebii, circa vigesimum annum ætatis Mosis, quod cum tenuisset ⁷ annos 50 Athenis obiit, sepulchrumque ibi habuit in Templo Minervæ juxta ipsam Deam, ille autem in Zodiacum translatus ⁸ Aquarii locum obtinuisse putatur.

Ep. 2. Ἀπ' ἑ Δευκαλίον ἀπὸ τῆς Παρνασσὸν ἐν Λυκαρῆα Ἰθακίδου, &c. Deucalionem ⁹ Pthioridis in Theffalia regem fuisse plerique narrant Autores; non tamen defunt, qui etiam in Regionibus circa Parnassum dicunt regnasse. Hoc ¹⁰ Eusebius iisdem fere, quæ in Marmore habentur, usus verbis. Hoc ¹¹ Orosius, multique alii tradunt Autores. Quin & omnes illi, qui de diluvio Deucalionis scribunt, eum illum cymbâ suâ ¹² ad Parnassum dicunt evasisse, satis aperte innuunt inde in Regionibus circa illum montem ejus Regnum fuisse. Non igitur falsum est, ut dicit ¹³ Salmasius, quod in nostro Chronico habetur, Deucalionem in Regione, quæ Parnasso circumjacet, regnasse; maleque ille ad evitandam vim illius, quo hoc probamus, argumenti, supponit Autores illos, qui Deucalionem ingruente diluvio ad montem Parnassum scribunt evasisse, velle illum è Theffalia illuc per navigasse. ¹⁴ Interjacent enim Oetai montes, qui cum Theffaliam à Regionibus circa Parnassum determinantes altioribus, quam Parnassus, ascendunt verticibus, altius etiam supra aquas eminentes Deucalioni, si in Pthiotide passus esset diluvium, multo tutius ab inundantibus aquis in ipso vicino præbuissent effugium, omnino occlusissent iter ulterius navigaturo; atque ideo non omnino videtur verisimile viros illos doctissimos, Græcæque Geographiæ, utpote Græciæ incolæ, peritissimos rem tam absurdam unquam cum Salmasio cogitasse. ¹⁵ Strabo Deucalionem etiam Cyni in Locride Opuntiorum dicit regnasse, quæ urbs ¹⁶ ad fretum Euboicum sita Opuntis navale fuit, in fretoque sibi oppositas habuit duas insulas, quarum una Deucalionis, altera Pyrrhæ illius uxoris, nomina diu referebant. ¹⁷ Athenienses autem Templum Jovis Phyxii, Molossi ¹⁸ Templum Jovis Dodonæi à Deucalione condita, Argivi aram Jovi Aphesio ab eodem consecratam ostendunt, illumque singuli apud se regnasse contendunt hæc esse Monumenta. Videtur igitur his omnibus Regionibus imperasse: nec mihi dubium est, cum apud omnes Autores, qui de rebus antiquis scripserunt, constet Deucalionis filios totius Græciæ imperium inter se divisum tenuisse, quin totum illud sub patre quamdiu vixerat fuerat unitum. Lycoriam autem regni sedem fuisse nostrum testatur Marmor, quæ cum ¹⁹ prope urbem Delphicam sita esset, ²⁰ & proinde in medio Græciæ eodem modo quo Græcia in medio orbis fuisse

⁸ Pausanias in Atticis. ⁹ Pausan. in Atticis. ¹⁰ Etymolog. Autor. ¹¹ Athenæus lib. 3. ¹² Pausanias in Atticis. ¹³ Suidas in Καρηφόροι. ¹⁴ Suidas ad eandem vocem. ¹⁵ Euseb. Chron. lib. 1. ¹⁶ Euseb. Chr. lib. 1. ¹⁷ Clemens in Protreptico. Arnobius lib. 6. Theodoret. Therapeut. lib. 8. ¹⁸ Hyginus. ¹⁹ Herodotus lib. 7. Scholiastes Apollonii Rhodii, l. 3. ad vers. 1085. Strabo lib. 9. Apollodorus l. 1. ²⁰ Chron. lib. 2. ²¹ Libro 1. ²² Apollodorus lib. 1. Pausanias in Phocicis. Orosius lib. 1. Ovid. Metamorph. lib. 1. Stephanus Byzantinus in Παρνασσὸς, & Phavorinus in eadem voce. Lucianus de Dea Syra. De Saltatione, &c. in Timone. ²³ In Libro de Lingua Hellenistica, parte 2. cap. 1. pag. 327. ²⁴ Strabo lib. 9. ²⁵ Strabo lib. 9. ²⁶ Strab. lib. 9. ²⁷ Plutarchus in initio vitæ Pyrrhi. ²⁸ Vide Apollodorus, lib. 1. ²⁹ Strabo lib. 9. ³⁰ Strab. lib. 9. Pausanias in Phocicis. Stephanus in Λυκαρῆα. Strabo lib. 9. Lucan. l. 5. Varro lib. 3. Cicero de Divinatione, lib. 2. Claudian. in Epigrammate ad finem illius Poematum plerumque posito. Pausanias in Phocicis. Plutar. in libro de Oraculorum defectu. Livius lib. 38. Ovid. Metaph. l. 10. diceretur,

ceretur, ubi melius in tota Græcia, qui Græciæ imperabat, poterat habitare. Lycoria, ut ceteræ omnes apud antiquos civitates, in vertice montis sita erat, primumque condita fuisse dicitur ab illis, qui Deucalionis ingruente diluvio, Luporum ululatum sequentes, in hunc montem feris ducibus salvi evaserunt, & inde ἀπὸ τῆς λυκῶν, quasi λυκῶν ὄρεος, Λυκώρεα vocabatur, ubi cum Deucalion etiam appulisset, ἀπὸ τῆς λάρρακος, qua evasit, mons inde primo Λαρρακός, & postea mutata primâ literâ Παρρακός appellari perhibetur. Sed cum ante diluvium in nostro Marmore Lycoriam conditam fuisse, & tam hanc, quam Parnassum sua nomina sibi indita habuisse inveniamus, alia utriusque nominis exquirenda est Etymologia, multoque magis hoc mihi approbandum videtur, quod * in Pausania, & Græcis * Lexicographis invenitur, Lycoriam à Lycoro indigenâ avo Celenûs, ex qua Apollo Delphum genuit, qui Delphorum urbi nomen dedit, & Parnassum à Parnasso, qui augurandi artem primo invenerat, in illisque montibus solitus fuerat avium volatum observare, qui utrique ante Deucalionis tempora vixerunt, nomina habuisse.

Parnassus erat longus montium tractus, * qui à fluvio Asopo ipsaque Atticâ primo incipientes, quamdiu Bœotiam à Megaride determinabant, Montes * Cithæronis à Cithærone, antiquo Platææ Rege dicebantur; inde vero versus occasum tendentes ^b in Bœotia circa Thespiam Montes Heliconis, in Phocide circa Delphos Montes Parnassî incipiebant appellari, à Delphis autem versus Septentrionem exporrecti, Phocidem à Locride Ozolarum, & deinde ulterius tendentes Locridem etiam Opuntiorum, & Epicnemidiorum ab eadem Regione, è parte occidentali determinabant; tandem vero per Doridem transeuntes in Montes Oetæos, cum iisdem facientes angulum acutum, circa illum locum, quo isti montes ulterius versus occasum inter Thesaliam & Epirum exporrecti incipiunt Bindi vocari, perhibentur desisse. ^d Totus hic Montium tractus sacer erat. * Cithæron Jovi, qui inde Cithæronius dicitur, Helicon Musis, & Parnassus Apollini consecrati fuerunt. In Cithærone etiam ^f Bacchi orgia agitabantur, celebrisque fuit ille Mons ob clades * Penthei & Actæonis Cadmi nepotum, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi narrantur discerpisse. In Helicone Lucus Musarum, fontesque Hippocrene & Aganippe iisdem consecrati; In ⁱ Parnasso Templum Apollinis Delphici, Fons Castalius, Antrum Corycium, & Mons Biceps maximam, præsertim apud Poetas, habuerunt sanctitatem. Cum Aristoteles lib. Meteor. 1. ponat Parnassum in Asia, intelligendus est de Parnasso monte in Bactria sito, de quo Dionysius Afer in Perieg. carm. 736.

--- Βάκτερι μὲν ἐπ' ἠπειρώτι νεμόνται
Χάρην Ἐυρυτήν κνημοῖς ἀπὸ Παρνασσόιο.

Ubi notat Scholiastes Eustathius hunc Montem etiam Parnassum appellari.

^k Helicon ob dulcissimos fontium latices, umbrosam arborum crebritatem, suavissimumq; omnium, qui ibi nascebantur, fructuum saporem, omnium in Græciâ Montium fuit amoenissimus; tantaque illius perhibetur fuisse soli præstantia, ut nihil unquam tulerit mortiferum; & si quid tale aliunde illuc fuisset advectum, venenatam cito mutaverit naturam; meritoque ideo, non tantum ob sacra, sed etiam ob delicias suas, non minus quam Baiz apud Romanos, aut Daphne apud Antiochenes, Helicon apud Græcos semper habe-

* Strabo lib. 9. Pausanias in Phocidis. * Stephanus Byzantinus in Πανακός: Etymologici autor, & Phavorinus ad eandem vocem. * In Phocidis. * Stephanus Byzantinus in Λυκώρεα, & Παρνακός: Phavorinus ad eandem voces. ^y Strabo lib. 9. Pausanias in Phocidis. ^z Strabo lib. 9. Pausanias in Bœoticis. ^a Pausanias in Bœoticis. ^b Strabo lib. 9. Pausanias in Bœoticis. ^c Pausanias in Phocidis. Strabo lib. 9. ^d Strabo lib. 9. Pausanias in Phocidis, & Bœoticis. ^e Pausan. in Bœoticis. ^f Pausanias in Bœoticis. ^g Pausan. in Bœoticis. Ovid. Metamorph. lib. 3. ^h Strabo lib. 9. ⁱ Pausanias in Phocidis. ^k Pausanias in Bœoticis.

batur celeberrimus. ¹ Ad radices hujus montis Orientales sita erat Thespia, urbs Bœotiae post Thebas insignissima. Supra hanc in ipso monte erat Lucus Musarum. Illuc è Thespia ascendenti ad lævam erat Fons Aganippe, sic dictus ab Aganippe filia Termessi, qui fluvio, in quem defluunt hujus fontis aquæ, nomen dedit. In Luco præter Musarum sanum, & illarum ibi posita simulacra, erant etiam statuae Apollinis, Mercurii, Lini, Orphei, Thamyris, Hesiodi, Arionis, multorumque aliorum, qui in Musicis olim maxime inclaruerunt. Thespientes hic Musis quotannis festa Musæa dicta celebrantes, ludos etiam & certamen Musicum in earum honorem exhibebant; celeberrimique illi Musici & Poetæ, qui statuas hic sibi erectas habuerunt, quod in his certaminibus aliquando vicissent, hunc honorem videntur obtinuisse. Circa 20 stadia ultra Lucum in ipso fere Montis vertice oritur alter fons Musis sacer, Hippocrene dictus, ^m quem fingunt Poetæ & Mythologi, ungulæ equi Bellerophontis effossum, indeque quasi *ἵππου κρήνη*, i. e. fons equi, nomen habuisse, atque ideo apud ^a Persium, fons Caballinus vocatur. ^o Notat Theon in Aratum hunc solum fontem primitus *κρήνην* vocari, indeque ad alios fontes nomen transiisse. Tam Aganippen, quam Hippocrenem Musis consecrarunt veteres: utrique igitur hi fontes apud Poetas maxime celebrantur, quorum ^a hic in Holmium, ille in Permessum labentes, per eosque in Lacum Copaidem defluentes, hos etiam fluvios sacros fecerunt. Notandum autem, qui apud Strabonem Holmius & Permessius vocantur, apud ^r Pausaniam Lamum, & Termessum appellari, ideoque inconsulte videtur ^s Bochartus Hesiodum corrigens pro *Τερμασιῶν*, *Περμασιῶν* posuisse, cum aut constet hinc utrumque nomen fluvio impositum fuisse, aut saltem quodnam sit verius ob æqualem Auctoritatem maneat incertum. ^t Sub hoc Monte erat Ascrea, urbs & patria Hesiodi, qui cum in ^u Theogoniæ initio dicat se, cum sub Helicone oves pasceret, Poetico ingenio à Musis inspirari, ^x credit Casaubonus, inde natam fuisse in animis veterum opinionem, eos qui in hoc loco aliquantisper versarentur, & illius potarent aquas, statim Poetas evasuros; ^y sed cum longe ante Hesiodi tempora hic locus Musis consecratus esset, ibique pro Poetico ingenio, ab ipso inter Græcos Poeticæ initio, his Deabus veteres, interque illos ipse etiam Hesiodus, preces suas effudissent, longe antiquior videtur fuisse hæc superstitio.

^v Primæ, quæ hic colebantur, Musæ ^z tres tantum numero fuerunt, *Μελετή*, *Μνήμη*, & *Ἀοιδή*, i. e. Meditatio, Memoria, & Cantilena dictæ, (quibus Cicero in libro tertio de Natura Deorum quartam Thelxiopen addit) illisque Aloeï filii Otus & Ephialtes, postquam sub eo Ascream condidissent, hunc Montem teste Pausaniâ primo consecrarunt: cum autem singulis his tria simulacra tres statuarii æquali efformassent pulchritudine, omniaque ideo illis consecrata fuissent, ^a inde evenisse è Varrone dicit Augustinus, ut, quæ prius tres, postea novem fuisse crederentur, Hesiodumque primum in Theogonia sua effinxisse ea, quæ apud posteriores Poetas decantantur toties Musarum nomina. Novem Musarum simulacra illis in Helicone consecrata à tribus Statuariis Chephisidoto Strongylione & Olympiothene dictis, & tria à singulis efformata fuisse apud ^b Pausaniam etiam invenimus: sed si Plinio adhibenda sit fides, qui ante 50 Olympiadem negat Marmor unquam in Græcia sculptum fuisse, tam antiquitus hæc ibi posita esse non omnino videtur verisimile. ^c Alii dicunt antiquas Musas tantum tres fuisse à Cælo genitas, & novem illas apud Poetas decantatas longe posteriores esse: à Mnemosyne ex

¹ Strabo lib. 9. Pausanias in Bœoticis. ^m Ovid. Fastorum, lib. 6. ⁿ In Prologo. ^o Vide Notas Casauboni in Prologum Persii. ^p Solinus cap. 13. Pausanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. Plin. lib. 4. cap. 7. ^q Strabo lib. 9. Hesiodus in Theogoniæ initio. Statius Theb. 1. 7. ^r Pausan. in Bœoticis. ^s Bochartus Geographiæ Sacræ, l. i. c. 16. ^t Strabo lib. 9. Pausan. in Bœoticis. ^u Carm. 22. ^x In Notis ad Prologum Persii. ^y Pausanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. ^z Pausanias in Bœoticis. ^a Vide Gyraldum in Syntagmate de Musis. ^b Pausanias in Bœoticis. ^c Plin. lib. 36. cap. 4. ^d Pausan. in Bœoticis. ^e Hesiodus in Theogoniæ initio. Apollodorus, lib. 1. Strabo lib. 10. Pausanias in Bœoticis.

Jove natas, & priores solas antiquitus in Helicone cultas. ¹ Postea vero cum Pieres è Pieria, quæ tunc Thraciæ, postea Macedoniae provincia fuerat, in Bœotiam commigrassent, in eâque Regione circa Heliconem habitassent, ab illis novem etiam Musis locum consecratum fuisse, & à quibus & Apolline, cujus sequaces fuerunt (atque ideo ille *Μουσῳργός*, seu dux Musarum, dicebatur) Musica, Poetica, ceteræque omnes apud Græcos disciplinæ, teste Platone, dicuntur initium habuisse. In Pieria ² natae ibi primum pro ³ Deabus colebantur; ubi ⁴ Heliconem fluvium, ⁵ Pimpliam, Libethrum, multaque alia loca sibi consecrata habuere. Cum Pieres in Bœotiam commigrassent Heliconis & Libethri nomina illuc etiam secum transtulerunt, quæque in ea Regione sic vocantur loca, ab Helicone & Libethro in Pieria videntur nomina mutuata fuisse. ⁶ Pieria sic vocabatur à Piero indigenâ, qui maximus Musarum cultor fuit, & novem quas habuit filias, Musarum nominibus appellavit, illæque, sunt quæ Orphei, Lini, ceterorumque omnium, qui Musarum filii dicuntur, matres fuere. Illis autem apud posteros tandem pro veris Musis ex depravata traditione habitis, inde evenit, ut Musæ, quasi Pieri filiæ essent, Pierides dicerentur. Sed de his rebus ob antiquitatem fateor vix certum aliquid posse pronunciari. ⁷ Hoc autem compertum est, Orpheum, Linum, Thamyrrin, (qui Masculæ Veneris etiam apud Græcos primus inventor fuisse perhibetur) Musæum, & Eumolpum, qui primi omnium Græcorum Musicæ & Poeticæ operam dederunt, Thraces è Pieria fuisse: Ibi igitur antiquissima Musicæ & Poeticæ Dearum sedes, in eâque solâ Regione olim colebantur, atque ideo ab Hesiodo in initio operum dicuntur *Μῦσαι Πιερίδων*, i. e. Musæ quæ ex Pieria venistis: ⁸ cum vero Pieres à Macedonibus expulsi cogerentur novas sedes in Bœotia quærere, & cum illis ad ceteros etiam Græcos transisset Musicæ & Poeticæ studium, eâdem Religione quâ olim Pimpliæ & Libethri à Pieribus, in Helicone deinde ab omnibus Græcis colebantur.

Ubi definit Helicon ibi incipiunt ⁹ Parnassi Montes, inter quorum primos depressioresque ¹⁰ celebris ille est, in cuius vertice urbs Delphica condebatur. ¹¹ Hic Parnassum urbem olim condidit Parnassus, cui cum suum nomen imposuisset, inde illud ad ceteros omnes hujus tractus Montes derivabatur. Urbs autem non diu nomen retinuit, sed Deucalionis tempore secundum veterum traditionem à diluvio diruta, & postea à Delpho Lycori abnepote iterum restaurata, ab eo deinde coepit Delphi vocari. De Templo Apollinis celeberrimoque illius oraculo infra ad Epocham 42 dicturi sumus.

Supra Delphos è parte urbis septentrionali in vertice Montis longe altioris ¹² sita erat Lycoria, ubi in nostro Marmore Deucalion olim dicitur regnasse. Antiquissima hæc, & maxima olim hujus Regionis urbs fuit. Antiquitus illam Delphi dicuntur incoluisse, sed postea, cum Templum Apollinis Delphici per totam Græciam inceperit celebrari, illuc sedes suas transferentes circa ipsum Templum prope fontem Castalium deinde habitarunt, ab eoque tempore deserta relictaque Lycoria, pro parva contemptissimaque villa semper habebatur, atque ideo apud ¹³ glossographos Græcos illam tantum *καρμὴν ἐν Δελφοῖς* vocari invenimus. Mons in cuius vertice hæc urbs condebatur ab ejus nomine ¹⁴ Lycorius dicebatur, qui ab urbe Delphicâ non longe diffitus eidem superimminere videbatur. ¹⁵ Qui scribunt Persas & Gallos Templum Apollinis expilatos, saxis à Parnasso sponte disruptis dejectisque obrutos periisse, illa ab hoc Monte in sacrilegos volunt demissa.

Fons Castalius in ipsa ¹⁶ Delphorum urbe exiliens non longe à Templo di-

¹ Pausanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. & 10. ² Plato de Legibus, lib. 2. ³ Tzertzes Hist. 90. Hesiodus in Theogonia carm. 54. ⁴ Strabo lib. 9. & 10. Pausan. in Bœoticis. ⁵ Pausan. in Bœoticis. ⁶ Strabo lib. 9. & 10. Pausan. in Bœoticis. ⁷ Pausan. ib. Strabo ib. ⁸ Strabo lib. 10. ⁹ Pausanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. & 10. ¹⁰ Pausanias in Phocicis. Strabo lib. 9. ¹¹ Idem Autores, ib. ¹² Pausanias in Phocicis. ¹³ Strabo lib. 9. Pausanias in Phocicis. ¹⁴ Stephanus Byzant. in *Λυκαρπεία*, & Phavorinus ad eandem vocem. ¹⁵ Lucian in Timone, ibi enim dicitur, *τῆς Λυκαρπείας*, scil. *ἑρπ.* ¹⁶ Herodot. lib. 8. Pausanias in Phocicis. ¹⁷ Pausan. in Phocicis. Solin. c. 13.

stabat. Nomen à Castalia muliere indigenâ dicunt habuisse, quæ teste Panyasi apud Pausaniam Acheloi, qui fluvio Acheloo nomen dedit, filia fuit. Ab aliis autem Castalia Nympha fuisse perhibetur, quæ Apollinem fugiens illius metu ad hunc fontem se præcipitem dedit. Non tamen desunt, qui virum volunt esse Castalium dictum, à quo hic fons Castalius vocabatur, illumque patrem esse Thyiæ, à qua, cum Liberi patris Sacerdotio fungeretur, illique prima Orgia agitare, mulieres omnes, quæ Bacchico furore agitata huic Deo festa celebrabant, Thyiades dicebantur. Hic fons ob fatidicas aquas fuit celeberrimus, nec minus ex illis, quam ex vicino Apollinis Oraculo, futura olim præcognita fuisse narrant, atque ideo appellatur à ^b Luciano *μυη μαρτυρῆς*, à ^c Nonno *ἱερὸν ὕδωρ*, qui etiam narrat Cadmum, quando primum in Bœotiam venerat, has aquas consuluisse: & inde illud hausisse oraculum, cujus monitu Thebas olim condidisse perhibetur. ^d Prope Antiochiam in Syria alius etiam erat Castalius fons eadem vicinitate Templo Apollinis Daphnico, quâ alter Delphico, adjunctus, qui cum etiam aquas fatidicas eodem modo habuisse crederetur, ob multa ibi edita scœdissimæ Idololatriæ specimina, apud antiquos Ecclesiæ Christianæ ^e patres sæpius memoratur. ^f A Seleuco Nicanore Antiochiæ, Templique Daphnici conditore primo consecratus fuit, & usque ad Adriani tempora magnâ semper Religione colebatur: ^g ille autem Principatum adeptus, quod consultis illius aquis cum adhuc privatus esset, ex oraculo ab illis dato præcognovisset se Imperatorem futurum, veritus, ne alii ibi similia docerentur, ipseque ideo minus tutum haberet imperium, ingenti saxorum mole fontem obstruxit; & huc respexisse videtur ^h Clemens Alexandrinus, cum Castalium fontem divinatorium dicit periisse. Post annos autem 248 ⁱ Julianus Apostata, cum summo studio omnia Idololatriæ genera restituisset, occlusas etiam hujus fontis venas iterum aperiebat, & ut locus circumcirca vicinus sanctior inde haberetur, exportatis omnibus ibi humatis cadaveribus, Daphnem eodem modo, quo Athenienses olim Delum, teste Ammiano Marcellino expurgabat. ^j Christiani autem aliter rem narrant, dicuntque tantum Babylæ martyris ossa, quod oraculum Apollinis Daphnici ab Imperatore consultum ad bellum Persicum profecturo, ob eorum vicinitatem nullum poterat dare responsum, illinc illius jussu translata fuisse. ^k Sed cum eodem die quo Imperator Apostata, Deo & Christianæ veritati, à qua defecerat, indicens bellum, tantâ curâ locis Templo Daphnico vicinis antiquam restituerat Religionem, ipsum Templum igne à Coelo demisso totum concremaretur, quamcunque aut Daphne, aut fons Castalius in Ethnicorum animis habuerat sanctitatem, cum eo tota videtur periisse. Quomodo autem ab his fontibus data fuerant oracula varie exponitur, ^l Hermius Sozomenes in Ecclesiastica Historia dicit Adrianum, quod de futuro imperio è fonte Castalio habuerat oraculum, ex eo in lauri folio, quod in illius aquas rite prius immerferat, inscriptum extraxisse. ^m Verba autem Ammiani Marcellini sunt, qui hanc etiam narrat Historiam, quod Adrianus ex præcinentibus fontis Castalii aquis capeffendam rempublicam compererit. ⁿ Plerique vero narrant *ὁ δὲ ἐμύρτης*, qui his aquis præpositi ex observatis illorum motu & strepitu, eodem modo quo Pullarii apud Romanos ex observatis in pastu avium Tripudiis, in futurorum cognitionem pervenerunt, responsa data fuisse. Nicetas autem dicit, hos vates aquas sic motas bibisse, indeque ex Dæmonis afflatu effudisse ea, quæcunque ad hos fontes dabantur oracula.

^b In Jove Tragædo: ^c Lib. 4. Dionysiac. ^d Nonnus *Σαυωγ. ἱερ.* ad secundam orationem Gregorii Nazianzeni contra Julianum, cap. 14. Hermius Sozomenes, lib. 5. c. 19. Theodoret. Historiæ Ecclesiasticæ, lib. 3. cap. 10. Socrates Scholiast. Hist. Eccles. lib. 3. c. 18. Gregorius Nazianzenus, orat. 4. & orat. 19. Clemens Alexandrinus in oratione admonitória ad gentes. ^e Sozomenes Hist. Eccles. lib. 5. c. 19. ^f Ammianus Marcellinus, lib. 22. Sozomenes lib. 5. cap. 19. ^g In Oratione Hortatoria ad gentes. ^h Ammianus Marcellinus, lib. 22. Socrates lib. 3. c. 18. Theodoret. Hist. Eccles. lib. 3. c. 10. Sozom. l. 5. c. 19. ⁱ Vide Theodoretum, Sozomenem, & Socratem ubi sup. ^j Sozomenes, lib. 5. cap. 19. ^k Lib. 5. c. 19. ^l Lib. 22. ^m Suidas in *Κεφάλαια*. Nicephorus in Scholiis ad Synesium. Nicephorus Hist. Ecclesiasticæ, lib. 10. cap. 28.

In Parnassi montibus, Parnassi jugis quam Delphis propius, fuit etiam Antrum Corycium, à Gorycia Nymphâ, ex qua Apollo Lycorum genuit, sic dictum, Nymphis Coryciis & Pani sacrum, quod ob longissimos recessus, vastamque illius magnitudinem Pausanias omnia alia, quæ aut viderat, aut audierat, narrat longe superasse. Aliud Antrum Corycium in Cilicia ad radicis Montis Coryci fuerat, Antro Corycio in Parnasso ob magnitudinem proximum, & ob optimum ibi natum crocum celeberrimum, qui cum apud Phœnices, cujus coloni fuerunt Cilices, ¹ כרמון seu כרמון appellatur, ab ea voce putat Bochartus Montem & Antrum Gorycium ideo nomen suum derivatum habuisse. Dicunt Mythologi Jovem in bello Gygantum à Typhone captum in hoc antro, donec à Mercurio libertati restitutus fuerat, dissectis manuum pedumque nervis incarcerationum mansisse. Hujus antri descriptionem satis prolixam habes in Exercitationibus Salmasii, ad caput 38 Julii Solini Polyhistoris.

A Corycio antro directe ad Parnassi juga ascenditur, quæ cum duo fuerint, Mons ideo Biceps, Bivertex, & Bicornis, & apud Græcos ² Δρυόπη & ³ Δρυόνη vocabatur, eorum unum Apollini, alterum Baccho consecratum fuerat. Atque ideo Parnassus Lucano dicitur Mons Bromio Phœboque sacer. Ibi Thyiades feminae sic vocatæ ob eam, quam supra dixi, rationem ex Attica profectæ, & feminis Delphis conjunctæ, cum illis quotannis his Diis orgiis aliisque ritibus festa celebrabant, cum autem priusquam Parnassum ascenderant in Panopeo illis solenne erat choros instituere, inde apud Homerum Panopeus ⁴ Μίσηρ appellatur. Hæc duo Parnassi juga non minoris, quam Caucasus in Scythia, altitudinis fuisse perhibentur, verticibusque suis ipsas nubes superasse. De illorum autem nominibus varie disceptatur. Multi volunt ex Herodoto illorum unum Tithoreum, alterum Hyampeum appellari, sed nihil tale dicit Herodotus, inter multos Parnassi montes duos memorat sic dictos, hos autem illos altissimos esse, à quibus Parnassus biceps dicebatur, ex illo non omnino constat, ex Pausania facile potest probari contrarium, qui illum montem vocat Tithoreum, in cujus vertice urbs Tithorea condebatur, cum vero secundum eundem autorem hæc urbs 80 stadia à Delphis distaret, & iste mons, quem Herodotus vocat Hyampeum, teste ipso Herodoto, Delphis fontique Castalio valde vicinus esset, ob tantam distantiam satis evidenter constat, illa duo Parnassi juga apud Poetas decantata, ab omnibusque illis ut contigua celebrata, Tithoreum & Hyampeum non fuisse. Alii præsertim Juvenalis interpretes ad septimam illius Satyræ, ubi Apollinem & Bacchum Cirræ Nysæque Dominos appellat, Cirrham & Nysam nomina jugorum Parnassi volunt fuisse, & credunt Apollinem & Bacchum, quod in his jugis festa sibi quotannis à Thyiadibus habuerint celebrata, ideo à Juvenali illorum dominos nuncupari. Quæ nixi autoritate hæc asserunt, fateor me omnino ignorare, hoc tantum scio in nullo probato autore, qui jam extat, aliquid tale posse invenire. Briccius etiam Doctissimus Jesuita hoc idem asserit Lactantii Grammatici antiqui in Statium commentatoris, ut ipse dicit secutus auctoritatem, Lactantius autem nihil tale habet, sed plane asserit contrarium, turpissimo enim Servii antiqui in Virgilium Scholiastæ deceptus errore non Cirrham & Nysam, sed Cithæronem & Heliconem celeberrima illa Parnassi juga dicit fuisse.

Cirrham vero ad Parnassi radices ponens in hac re cum aliis etiam consentit Geographis. Si autem jam quæras, quænam igitur vera fuerant nomina

¹ Pausanias in Phocicis. Strabo lib. 9. ² Strabo lib. 14. ³ Cant. cap. 4. com. 14. & versio Syriaca, ad eundem Textum. ⁴ Bochart. Geographiz Sacre, lib. 1. cap. 5. ⁵ Apollodorus lib. 1. ⁶ Pausan. in Phocicis. Strabo lib. 9. ⁷ Persius in Prologo. Lucian. in Charone. ⁸ Statius Thebaid, lib. 1. ⁹ Pausan. in Phocicis. Suidas in Πάρη. ¹⁰ Lucian. lib. 5. ¹¹ Pausan. in Phocicis. ¹² Lucian in Charone. ¹³ Pausanias in Phocicis. ¹⁴ Alexander ab Alexandro, lib. 6. c. 1. & plerique Commentat. Moderni in Classicis Auctores. ¹⁵ Herodot. lib. 8. ¹⁶ in Phocicis. ¹⁷ Herodot. lib. 8. ¹⁸ Vide Notas Variorum à Batavis Edit. ¹⁹ In Geographia Antiqua Achaiz. ²⁰ Ad Æneidum lib. 10. ²¹ Thebaid. lib. 1. ²² Lactantius, ib.

his jugis olim imposita, fatendum est, cum in hac re deficiant autores, me omnino ignorare, meliusque igitur mihi videtur illorum nomina omittere, quam Lectorum fidei ficta imponere. Hoc tantum certum est, nec Tithoreum, nec Hyampium, nec Nysam, nec Cirrham jugorum Parnassi nomina apud antiquos unquam existimata. Cum igitur Juvenalis Apollinem & Bacchum Cirrhæ & Nysæ dominos vocet, non intelligendum est hoc de Parnassi jugis, sed de celeberrimis urbibus, in quibus isti Dii maxime olim colebantur.

° Cirrha ad Parnassi montis radices prope finum Corinthiacum sita Delphorum navale fuit, ubi cum Ludi Pythici in honorem Apollinis celebrati essent, & ille ibi maxime coleretur, merito ideo illius urbis Dominus à Juvenale vocatur. De hac urbe & Ludis Pythicis ibi exhibitis infra ad Ep. 38. plenius dicturi sumus.

Multæ urbes apud antiquos Nysæ nomina habuerunt, quarum unam in Bœotia ⁊ prope Heliconem, ⁊ aliam in India, ⁊ aliam in monte Caucaso, ⁊ aliam in Lybia ponunt Geographi; Celeberrima autem illa, in qua Bacchus maxime colebatur, atque ideo Dominus Nysæ apud Juvenalem vocatur, ⁊ Arabiæ urbs fuerat in monte Mero sita, ubi cum Bacchus natus & enutritus fuerit, *Μνηστραφὶς* ideo vocabatur, atque inde, ⁊ teste Eustathio, apud Græcos *μνηστρῶν* pro femore accipientes, fabula de Baccho è Jovis femore nato habuit originem. ⁊ Bocharto autem placet, Bacchum *μνηστραφῆ* appellari, non quod in monte Mero dicto, sed potius quod in urbe ad montis latus sita nasceretur, quod usitatè apud Phœnices, & Hebræos Phrasiologia *יבנתהר* i. e. femur montis dicebatur. Sic Judicum cap. 19. com. 1. legitur *בית הכרם* i. e. secundum LXX *ὁ μνηστρῶν ὄρεος Ἐφεσῆς*. & 2 Reg. cap. 19. com. 23. *בית הכרם* quod etiam secundum Versionem LXX. est *μνηστρῶν τῷ Λιβάνῳ*, cui simile est etiam illud Homeri, *Ἰδὲ δὲ κνημῶσις*, & iterum *πολύκνημῶσι* *Ἐπώνον*, & illud Dionysii Afri, vers. 737. *κνημῶσις τῷ Παρνησσῶ*. Pro hac opinione etiam facit, quod apud ⁊ Strabonem, qui de monte Mero scribit, constat in latere illius montis Nysam conditam fuisse. Græci vero ⁊ Bacchum è Semele Cadmi filiâ Thebis natum volunt, indeque à Jove patre Nysam, ut illic à Nymphis educaretur, missum: ubi cum adultus usum vini inveniret, atque ideo ab incolis illius Regionis pro Deo habitus, in eâ primo divinis honoribus coleretur, dicunt ob eam solam rationem Baccho maximæ Nysam semper sacram existimari. Sed cum constet, longe ante adventum Cadmi in Græciam Bacchum usum vini invenisse, ideoque apud orientales ab antiquissimis temporibus pro Deo haberetur (Baccharum enim mentio est apud Athenæum in Nini Epitaphio, qui multis seculis ante Cadmum vixerat, & Euripides, ⁊ Servius, multique alii Bacchum longe antiquiorem fuisse plane agnoscunt) fingunt igitur Græci tres Bacchos, quorum duos priores Arabes seu Ægyptios, tertium Græcum fuisse dicunt. Verior autem mihi videtur illorum opinio, qui unum tantum eundemque Bacchum & apud Græcos, & apud Barbaros coli volunt, quem vel ⁊ Osirem, vel aliquem alium Ægyptiorum Regum, qui Nysæ regnabat, fuisse tradunt. Nysam autem quamvis Arabiæ urbs dicatur, sedem tamen Regum Ægyptiorum antiquitus fuisse non omnino videtur ab simile: cum enim teste Homero apud ⁊ Diodorum Siculum, Nysa prope Nilum fuerit, satis inde constat, illam non in Arabia, quæ ad partem Maris Rubri Orientalem, sed in illa, qua ad Occidentalem inter ipsum Mare & Ægyptum extensa fuerat, si-

° Strabo lib. 9. Pausanias in Phocicis. Plin. lib. 4. c. 3. ⁊ Strabo lib. 9. Pausanias in Bœoticis. Eustathius ad Ἰ. Iliad. Homeri, p. 629. ⁊ Eustath. ib. Diodor. Sic. l. 3. ⁊ Diodorus Siculus, lib. 3, & 4. Strabo lib. 15. Mela. lib. 3. c. 7. Plinius lib. 6. cap. 21. & l. 16. c. 34. ⁊ Eustathias ad Iliad. Homeri p. 310. lin. 7. ⁊ Bochartus Geographiæ Sacræ, lib. 1. cap. 18. ⁊ Strabo lib. 15. ⁊ Apollodorus lib. 3. Diodorus Siculus lib. 3, & 4. Ovid. Metamorph. lib. 3. Johannes Antioch. lib. 2. Cedrenus lib. 1. Pausan. in Bœoticis. Suid. in Διόνυσῳ. Euripides in Bacchis. Orpheus in Hymnis. ⁊ Athenæus lib. 12. ⁊ Servius in primum Librum Georgicorum Virgilii, ubi dicit Hallirrhothium Cecropis temporibus à Marte ideo occisum fuisse, quod vires à Baccho plantatas excidisset. ⁊ Herodot. lib. 2. Plutarch. in Iside. Diodor. Sic. lib. 1. ⁊ Diodorus Siculus, lib. 4.

tum habuisse. ^f Illam autem Ægypti partem, quæ Mari Rubro contigua est, Arabiam & incolas Arabes, non tantum apud antiquos, sed etiam ad nostra usque tempora omnes sciunt appellari. Ægyptus, si stricte accipiatur, pratis nostris humilioribus, atque uvidis, quæ fluviis vicina ab iisdem quoties crescunt inundantur, non absimilis inter duos longos montium tractus ad utrasque ripas fluvii Nili à Septentrione in Austrum extendebatur; latitudinem, si Delta excipias, tantum centum mille passuum, & longitudinem quingentorum haberi existimata. ^g Montes, qui ad latus Ægypti Occidentale exporrecti fuerant, à Lybia ideo Libyci dicti, qui ad Orientale ab Arabia determinabant, ^h Arabici montes dicebantur. In his suppono Nyfam conditam fuisse, in qua Bacchus sive Osiris, sive aliquis alius Regum Ægyptiorum fuerat, Regni sedem habens, tam Ægyptiis, quam Arabibus imperavit, & ab illis ob inventum vini usum, & ⁱ victorias suas, quibus totum fere orbem pervagatus fuerat, tandem pro Deo habebatur. Ex Ægypto in Græciam ejus cultum primus transtulit Cecrops, circa ejus enim tempora Bacchum Athenis cultum, & vites ibi plantatas fuisse, ^j Servius in antiquis suis ad Virgilium Scholiis testatur. Ejus cultum labefactatum & neglectum, cum Cadmus ab oriente in Græciam profectus iterum restituisset, inde evenit, ut Bacchus Cadmi Deus primo vocatus, tandem illius nepos fuisse crederetur. Cum enim Amphictyon Atheniensium Rex, dicatur Athenis primus festa ^k Baccho celebrare, & illi aram ut Deo ponere, qui post Cadmi in Græciam adventum, ut ^l ex Marmore nostro & Eusebio constat, sex tantum annos ibi regnaverit, quis non mihi assentietur, illum potius à Cadmo hujus Dei cultum accepisse, quam ab illius nepote, cujus matrem, à qua nasceretur (cum Cadmus ^m ante octavum annum post adventum suum in Græciam nullam duxerit uxorem) constat Amphictyone Athenis regnante nondum genitam fuisse? Herodotus lib. 2. Melampum Amythaonis filium, Diodorus Siculus lib. 1. & Apollodorus lib. 1. Orpheum Bacchi mysteria ex Ægypto in Græciam primum intulisse dicunt. Bacchum Διόνυσον à Nyfæ, cujus urbis Rex fuerat, quoad posteriorem nominis partem appellari ⁿ omnes consentiunt Etymologici, de prioribus discrepant. Græci dicunt hanc Jovis nomen esse nomini urbis præfixum, ita ut illorum sententiâ Διόνυς sit vox hybrida ex nomine patris Διός, & Nyfæ urbis, ubi educatus fuerat, conflata. Sed nominis Arabici Regis magis placet Arabica Etymologia, quæ habetur ^o apud Etymologici autorem, qui dicit Διόνυσον esse, quæse Δεύρυσον, à Δεῦρ, quæ vox apud Indos Regem significat (Græci enim præsertim recentiores Arabes, & quasunque gentes procul remotas, eodem modo, quo nostri ævi homines, Indos vocabant) & Νύσα, ita ut Διόνυσος sit, quasi Nyfæ Rex. Hanc Etymologiam approbat, & autoritate suâ apud omnes doctos merito semper venerandâ confirmat ^p vir celeberrimus, qui nos docet non tantum Διόνυσον à voce Arabica دى du, Dominus, vel in obliquo دى di, & نوسا Nyfæ derivatum fuisse, sed nomen Bacchum etiam esse Arabicæ originis, illasque apud Arabes voces, بخ Bacche, Bacche, (quæ solent ab illis ingeminari, cum rem aliquam laudibus efferant, vel admirabundi exclament, & بخ Baccha, i. e. grande, magnum, vel præclarum aliquid esse denotant, eademque plane sunt cum Græcorum εὐοῖ, εὐοῖ, vel εὐοῖ Βάκχε) illam esse inconditam Bacchanalium vocife-

^f Strabo lib. 17. Herodotus lib. 2. Elmacinus in Historiæ Saracenicæ, lib. 1. ^g Strabo lib. 17. Herodotus in Euterpe. ^h Strabo lib. 17. Herodotus lib. 2. ⁱ Diodorus Siculus lib. 3. & 4. ^j Ad Lib. 1. Georgicorum. ^k Euseb. Chron. Pausanias in Atticis, Athenæus lib. 2. & 4. Eustathius ad Odyss. Homerig. ^l Compara Eusebii Canonem Regum Atheniensium, cum Epochâ Marmorea septima. ^m Apollodor. lib. 3. Pausan. in Bæoticis. ⁿ Etymologici autor in Διόνυσον. Diodorus Sicul. lib. 3. & 4. ^o Diodor. Sic. lib. 3. ^p In Διόνυσον. ^q Scriptores Historiæ Byzantinæ in vita Justiniani, & alibi Auxunos, qui erant Æthiopes, & Homeritas, qui erant Arabes, plerumque Indos vocabant. Vide Johannem Antiochenum, lib. ult. Theophrastum & Agathiam. ^r Doctissimus Pocockius, in Specimine Historiæ Arabum, pag. 106.

rationem,

rationem, propter quam Eustathio placet Διόνυσον, apud Græcos Βάκχον, etiam nuncupatum fuisse. Qui omnes quæ de Baccho narrantur vult fabulas cognoscere, adeat Diodori Siculi, lib. 3. & 4. Apollodori lib. 3. Pausaniæ lib. 9. Consulat etiam, si placeat, Eustathium ad 5 Homeri Iliad. pag. 629. alioſque in Græcos Poetas antiquos Scholiaſtas. In narrandis vero de Baccho fabulis maxime prolixus est * Johannes Antiochenus, cujus Liber Manuscriptus in Bibliothecâ Bodlianâ habetur: quæ etiam à Cedreno, sed magis succincte recitantur; ita ut cum minore temporis dispendio ibidem legi possint: quis enim nisi cui vitæ spatia nimis longa videntur, in puerilibus nugis evolvendis, bonas horas eripi sibi patiatur?

Restat adhuc, ut de Deucalionis Genealogiâ pauca dicamus. Ex illius progenitoribus antiquissimus memoratur ^a Ουρανός, quem totius Occidentalis mundi ^b Regem, & Astronomiæ peritissimum dicunt fuisse, cujus scientiæ studio cum maxime operam dedisset, inde evenit, ut ipse, &, quod contemplabatur, Cælum eodem nomine dicerentur. Hic ex uxore Titeâ, quam alii Vestam, alii Tellurem vocant, Saturnum, Japetum, Oceanum, ceterosque eos, qui à matris nomine apud Poetas Titanes dicuntur, genuisse memoratur.

Ab Oceano fluvius Nilus olim Oceanus dicebatur, indeque ad omne Mare significandum nomen transiisse memoratur. Diodor. Sicul. lib. 1.

Japetum cum ceteris Titanibus à Jove ^c in Tartarum detrusum fuisse fingunt poetæ, Saturni enim frater erat, atque ideo ob ejus antiquitatem deliri, & decrepiti senes per convitium ^d Ἰαπετῶν apud Græcos dicebantur, qui etiam, cum aliquid vetustissimum esse significarent, quibus hoc plerumque exprimebant, ^e Ἰαπετῶ ἀρχαῖότερον, & ^f Ἰαπετῶ πρεσβύτερον, notissima habuerunt proverbia. Hunc ob nominis similitudinem Japhetum Noachi filium ^g Salmasius multique alii volunt fuisse; sed cum Deucalion, cujus avus fuerat Japetus, Moſi coævus fuisset, satis inde apparet Japetum Græcorum Japheto Noachi filio multo recentiore fuisse. Japetus ex uxore Clymene ^h tres filios, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum genuisse dicitur. Quos ⁱ Tatianus tradit Triopæ septimo Argivorum Regi fuisse coævus; sed cum Triopas ^j teste Eusebio ante quartum annum Regni Cecropis Argis non regnasset, ejusdemque Cecropis anno nono Deucalion Promethei filius in ^k nostro Marmore Lycoriæ regnasse dicatur, multo potius in hac re præferenda est ^l Syncelli autoritas, qui hos fratres tempore Criasii quinti Argivorum Regis, qui ^m 85 annis ante initium Regni Cecropis imperium adeptus illud per 54 annos tenuerat, dicit maxime floruisse.

Atlas iisdem quibus avus Ουρανός, studiis deditus sphaerarum doctrinam primus docuisse memoratur, quarum contemplationi cum multum invigilasset, Astronomus omnium sui temporis evasit peritissimus; atque ideo à Poetis cælum humeris suis ⁿ sustinuisse fingitur. Alii autem volunt hanc fabulam ^o ab altitudine montis Atlantis originem habuisse, qui ab Atlante sic dictus in Africa prope Oceanum Occidentalem, qui ab eodem etiam Atlanticus dicebatur, situm habens, ^p usque ad ipsum cælum ascendere, illudque verticibus suis sustentasse videbatur. ^q Atlas in Regionibus huic Monti vicinis olim regna-

* Lib. 2. ^a Apollodor. lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 3. Hesiodus in Theogonia. Euseb. Præp. Evang. lib. 2. c. 2. ^b Diodorus Siculus, lib. 3. Euseb. ib. ^c Diodorus Siculus, lib. 3. Euseb. ib. Apollodorus l. 1. Hesiodus in Theogonia. ^d Homerus Il. 6. vers. 479. & Didymus Schol. ib. Apollodorus, lib. 1. Hesiodus in Theogonia. ^e Hesychius in Ἰαπετῶ. Suidas ad eandem vocem. Aristophanes in Nubibus. ^f Lucian. in Dialogo Jovis & Cupidinis. ^g Lucian. in Dialogo Apollinis & Vulcani. ^h De Lingua Hellenistica, part. 2 cap. 2. ⁱ Apollodorus lib. 1. Hesiodus in Theogonia. ^j In Oratione contra gentes. ^k In Chron. lib. 2. ^l Epoch. 2. ^m Pag. 149. ⁿ Euseb. in Chronicis, lib. 1. & 2. ^o Diodor. Sicul. lib. 3. Euseb. Præp. Evang. lib. 2. cap. 2. ^p Diodorus Sic. lib. 3. Tzetzes Chil. 5. Hist. 1. Lucian. in Charone. Didymus ad Odyſ. Hom. 4. vers. 52. ^q Virgil. Æneid. lib. 4. ^r Herodotus in Melpomene. Paulanias in Atticis. ^s Diodor. Sic. lib. 3.

vit, ⁊ ab eoque Atlantes, qui hic diu dicuntur habitasse, originem deducebant. Atlantem autem unum tantum filium Hesperum dictum, & septem filias habuisse invenimus: ab Hespero, ⁊ Hispaniam & Italiam olim Hesperiam, & Astrum, quod mane Luciferum vocamus, Vesperi ⁊ Hesperum volunt appellari. ^b E filiabus Maia Mercurium, Electra Dardanum, Taygete Lacedæmonem à Jove compressæ peperere; cum Jovi etiam Celæno, Halcyone cum Neptuno, Asterope cum Marte rem habuisse dicuntur: Merope Sisypho Helenis nepoti nupta fuit. Hæ à patre Atlante, aut ab aliquo alio, qui constellationibus primo nomina dederat, inter stellas relatæ, Pleiades dicuntur, inter quas unam, quam Meropen esse volunt, ^d ideo dicunt esse obscurissimam, quod, cum ceteræ sorores Diis nuptæ fuissent, illa sola mortalem habuit maritum.

Epimetheus ob solam uxorem Pandoram, ex quâ Pyrrham genuit, celebratur; de fabulis quæ de illius è luto formatione, & Pyxide omnibus morbis plenâ finguntur, consule Poetas.

Prometheus ^f Deucalionis pater erat, quem ex uxore Asiâ avunculi sui Oceani filiâ, à qua ⁊ secundum Herodotum quarta orbis pars Asiæ nomen habuerat, genuisse dicitur. ^h Hic inter veteres sapientissimus, & ob Philosophiam non minus, quam frater Atlas ob Astronomiam, insignis fuisse memoratur: ⁱ quam cum primus docuisset, & homines eâ imbutos à barbaris & ferinis moribus ad vivendi genus magis humanum & civile deduxisset, inde finxerunt Poetæ, illum è luto formasse homines. Ab illo omnes artes & scientias initium habuisse Æschylus in Tragoediâ suâ de Prometheus sæpius testatur. Hoc etiam Theophrastus apud ^l Phavorinum, multique alii dicunt. ^m Artes etiam, quæ circa Metalla sunt, primus invenerat; ideoque à Poetis fingitur ignem hominibus dedisse, quod illius in emolliendo ferro primus docuerit ulum; ⁿ ob quam rationem Athenienses statuem, & Aram ei in Academiâ ponentes eodem, quo Vulcanum, semper cultu honorabant, ^o eique festa *Προμηθεΐα* dicta, & ^p Lampadiferorum certamen eodem modo, quo in Panathenæis & Vulcani festo, celebrabant. Qui in eo certabant ab illius arâ, quæ in Academia fuerat, accensas faces fumentes, cum iis ad destinatam metam simul decurrebant, ad quam si quis accensam suam facem detulisset, eamque primus attigisset, Palmam obtinebat; si vero omnes faces in cursu extinctæ fuissent, illa in medio relinquebatur.

Prometheus etiam ^q artis figulinæ inventor fuit, atque ideo Athenis figuli, & omnes illi qui circa lutum versabantur, Prometheus dicebantur.

Prometheum Scythiis ^s Regiones circa Caucasum incolentibus dicunt imperasse, qui cum ob inundationem fluvii *ἄετῦ* magnâ fame laborasset, Regemque ideo suum, ei irati, quod illorum inopiæ subvenire non poterat, in vinculis detinuissent, donec Hercules illuc adveniens, per multas fossas derivatis in mare aquis eum liberasset: inde fabulam illam notissimam de aquilâ, quæ Prometheus jecur devorabat, ab Hercule occisâ ^t Herodorus, qui de vinculis Prometheus scripsit, originem suam dicit habuisse. ^u Agrætas antiquus de Rebus Scythicis scriptor idem fere narrat, nisi quod, omisâ de vinculis historiâ, tantum dicit mœrorem, quem Prometheus ob devastatas provincias in animo suo conceperat; huic fabulæ de Aquilâ Prometheus jecur devorante ori-

⁷ Herodot. in Melpomene. Strabo lib. 17. Diodor Sicul. lib. 3. ² Servius in lib. 1. Æneid. ^l Sidorus. Orig. lib. 14. cap. 3. ^a Diodor. Sic. lib. 3. ^b Diodor. Sic. ibid. Ovid. Fastorum, lib. 4. Phavorinus in *Ἀτλᾶς*. ^c Diodor. Sic. lib. 3. Ovid. Fastor. lib. 5. ^d Diodor. Sic. ib. ^e Apollodor. lib. 1. Hesiodus in Theogoniâ. ^f Apollodor. lib. 1. Apollonius Rhodius, lib. 3. Hesiodus in Theogonia. ^g Herodot. lib. 4. ^h Æschylus in Prometheus. ⁱ Theophrastus apud Phavorinum in *Προμηθεΐς*. Syncellus, pag. 149. Cedrenus. lib. 1. Johannes Antiochenus, MS. in Bibliothecâ Bodl. lib. 4. ^l In *Προμηθεΐς*. ^m Æsculus in Prometheus. ⁿ Pausanias in Atticis. Scholiast. Sophocles ad Oedipodem in Colono. ^o Pausan. in Atticis. Xenophon de Repub. Atheniens. Lysias in *Ἀπολογία Δημοδουλίας*. Isæus in orat. *ὑπὲρ Ἀποκλειῶν Κλέων*. ^p Pausanias in Atticis. Aristoph. Scholiast ad Ranas. Plutarch. in Solone. Harpocration. ^q Æschylus in Prometheus. ^r Lucian. *ὁὐδὲ τὸ εἶναι τὸν Προμηθεΐς ἐν λέγει*. ^s Phavorinus in *Προμηθεΐς*. ^t Apud Phavorinum in *Προμηθεΐς*. ^u Apud Phavorinum in *Προμηθεΐς*.

ginem præbuisse. Sed * Diodorus Siculus hæc de Prometheo narrata, non in Scythia, sed in Ægypto regnante Osiride facta fuisse scribit, dicitque, cum ille expeditionem in Asiam suscipiens, Herculem & Prometheus, ex consiliariis suis sapientissimos, Ægypti provinciis præposuisset, & Nilus ob celerem cursum tunc * *Ἀπὸ τοῦ* dictus Promethei præfecturam inundans, eamque, occisis multis millibus incolarum, totam fere deperdens, Prometheus maximo dolore excruciaffet, donec Hercules illi subveniens fluvium extructis aggeribus intra proprium alveum conclusisset, inde fabulam hanc de Promethei cruciatu natam fuisse. Cum autem omnes hi Autores negent Prometheus Græcum fuisse, nec aliquis alius hoc asserat, compertum est inde Deucalionem ejus filium advenam in Græciam venisse, an vero ex Scythia seu ex Ægypto illic commigraverit, ob æqualem auctoritatem eorum, qui utrumque asserunt, non satis constat. Illis, qui Deucalionem Scytham fuisse volunt, assentit * Lucianus. * Cum autem Deucalion dicatur inter Græcos primus instituisse duodecim Deorum cultum, quem * Herodotus, * Diodorus Siculus, multique alii testantur ex Ægypto in Græciam primum allatum fuisse, hinc videtur probari posse, Deucalionem ex Ægypto potius venisse. Cum autem requirat Promethei ætas, ut supra memorata Osiridis expeditio ante Cecropis in Atticam, & Deucalionis in Phocidem ex Ægypto adventum susciperetur, tam Deucalionem, quam Cecropem cum coloniis suis ab hoc victore in illis Regionibus relictos fuisse valde videtur verisimile. Cum Deucalion in Græciam primum advenisset, * Locrensisbus & Ætolis, quos Curetes & Leleges tunc dictos aut ex Ægypto secum in coloniam duxit, aut ibi inventos fecit subditos, tantum imperasse perhibetur: postea autem * victis Pelasgis, qui ante illius adventum * potentissimi fuere, totâque Theffaliâ, * quam incolebant, expulsi, totius deinde Græciæ obtinuit imperium. Uxorem habuit * Pyrrham Avunculi sui Epimethei filiam, quam ideo apud * Ovidium conjugem, & sororem appellat, eique dicit,

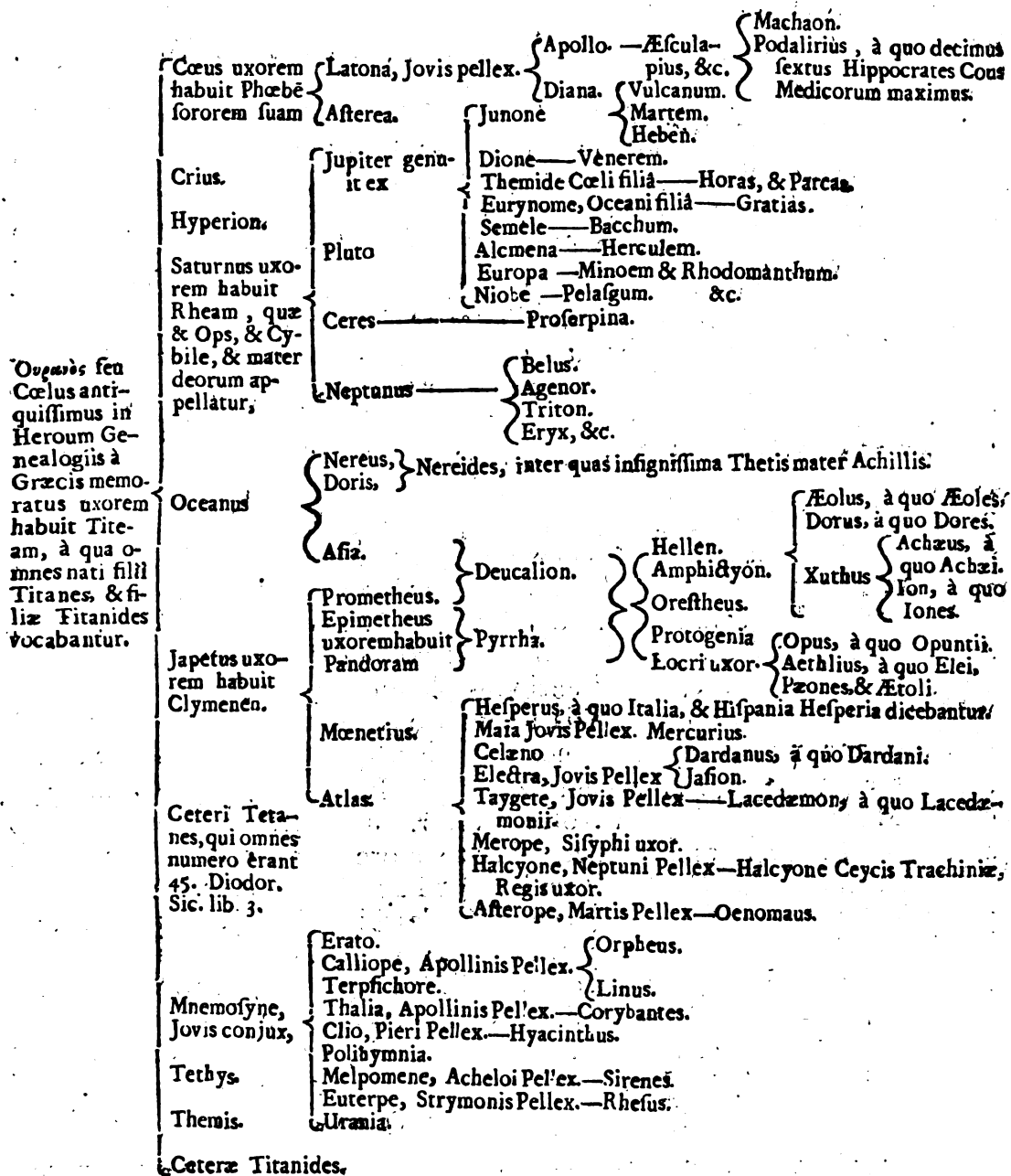
—O femina sola superstes,
Quam commune mihi genus, & patruelis origo,
Deinde torus junxit.—

Theffaliam, unde expulerat Pelasgos, ab iis tunc * Pelasgiam dictam * à Pandora Pyrrhæ matre Pandoram, & postea ab ipsa Pyrrhæ, * Pyrrhæam appellavit. Ex ea Deucalion tres filios * Hellenem, * Amphictyonem, & * Orestheum, & unam filiam * Protogeniam suscepisse memoratur. Philastrius in libro de Hæresibus, cap. 3. auctoritatem Hesiodi poetæ, ut ipse dicit, secutus, alium etiam Deucalionis & Pyrrhæ filium Paganum dictum, eundemque magnum Regem, & apud posteros pro Deo cultum tradit fuisse, ab illiusque nomine Gentiles à Christianis Paganos appellari contendit. Sed de hoc Pagano nihil in Hesiodo, aut aliquo alio autore invenitur. meliorem igitur hujus nominis rationem videas in notis nostris ad Epocham tertiam. * Protogenia Locro (qui Locridi nomen dedit) nupta * Opuntis, & Aethlei mater fuit. Ab Opunte Opuntii, ab * Aethlio Elei, Pæones, & Ætoli deducunt originem. * Hellenem in Theffalia, * Amphictyonem in Locride orientali, Trachiniâ, &

* Diodorus Siculus, lib. 1. Phavorinus in *Περὶ Ἰωνίας*. vide etiam Johannem Tzetzem, Chil. 5. vers. 23. * Lucianus de Deâ Syrâ. * Phavorinus in *Διωνυσίῳ*. Apollonius Rhodius. lib. 3. vers. 1085. Scholiast. ib. Plutarch. contra Colotem. * Lib. 2. * Sæpius in quinque primis libris. * Dionysius Halicarnassensis, l. 1. * Dionys. Hal. ib. * Strabo lib. 7 in fine libri. Dionys. Hal. lib. 1. * Didymus Scholiastes in Homeri Il. π. carm. 233. Dionys. Hal. l. 1. Strabo l. 5. p. 220. * Apollodorus. l. 1. Strabo lib. 9. p. 443. Ovid. Metam. l. 1. Didymus in Homeri Il. μ. carm. 117. & ad Il. α. carm. 10. * Ovid. Metam. l. 1. fab. 7. * Didymus Scholiast. ad Homeri Il. π. v. 233. * Strabo l. 9. in fine. * Strabo l. 9. ib. * Apollod. l. 1. Strabo l. 9. Eusebius in Chronicis. Didymus, ad Homeri Il. μ. carm. 117. Lexicographi Græci in *Ἑλλάδι*. * Apollod. l. 1. Euseb. in Chro. Pausan. in Phoc. Suidas & Harpocration in *Ἀμφικτυονίῳ*. Stephanus in *Βοιωτίᾳ*. Didymus ad Il. Homeri μ. carm. 117. * Pausanias in Phocicis. * Pausanias in primo Eliacorum. Apollodorus lib. 1. Didymus ad Il. Homeri μ. carm. 117. * Pausanias in primo Eliacorum. Apollodorus lib. 1. Strabo lib. 9. * Scholiastes ad Pindari Olymp. 9. * Pausanias in primo Eliacorum. * Apollod. lib. 1. Strabo lib. 9. Pausanias in Achaicis. Euseb. in Chronicis Epocha Marmorea 6. * Strabo lib. 9. Pausan. in Phocicis. Epocha Marmorea 5.

* Compara Epocham 2. & Epocham 6. † Pausanias in Atticis. Strabo lib. 9. p. 425. ‡ Strabo lib. 9. pag. 429.

Deucalionis Genealogia.

Ep. 3. Ἀφ' ὧ δὲ δύνῃ Ἀθήνησσι ἐγλύετο Ἀρεὶ καὶ Ποσειδῶνι.] Martem ob eandem Hallir-
rothii, a quem vim filiae suae Alcippae inferentem occiderat, à Neptuno pa-
tre ejus coram duodecim Diis in jus vocatum fuisse, ab iisdemque absolutum,
& locum, ubi causam dixerat, ab illius nomine deinde Ἀρεῖον πῆγον appella-

^a Pausanias in Atticis. Suidas in Ἀπὸ τοῦ πάλαι. Stephanus Byzantinus. Erymologici autor; & Phavorinus ad eandem vocem. Libanius orat. 22. & 23. Isidor. Pelusiota. l. 2. Ep. 92.

tum fuisse, multi narrant ^b autores. ^c Æschylus autem ab his omnibus dissentiens, nomen loco impositum dicit, quod Amazones, cum regnante Athenis Theseo arcem obsiderent, in eo castra sua ponentes, ibi Marti bellorum Deo hostias immolassent. ^d Eustathius non propter sacrificia ab Amazonibus facta, sed quod illæ Martis filia fuisse crederentur, locum postea, ubi castra posuerunt, ^e Ἀρειον πῆγον seu Martiam rupem potius putat appellari; ^f quam eandem etiam Etymologici autor habet Etymologiam: sed utraque hæc frivola ratio, nec alterutra illarum mihi suadet, ut non potius approbem primam, quæ cum non tantum in nostro Marmore antiquissimæ autoritatis Chronico, sed etiam apud tot probatissimos habeatur autores, longe potior videtur Etymologia, cum sive Mars, qui pro Deo postea colebatur, ob eandem in Areopago causam vere dixerit, sive, quod multo probabilius est, tantum dixisse fingeretur, utraque ratio æque valet, ut locus inde Ἀρειον πῆγον diceretur.

Hic autem locus Ἀρειον πῆγον dictus, non vicus aut Platæa aliqua Athenis, ut plerique credunt, Etymologiæ vocis decepti, sed collis, seu potius rupes alta & prærupta, in medio fere urbis sita; πῆγον enim apud Græcos, non ut pagus apud Latinos vicum, sed ὄχλον, βουνόν, λόφον, seu πύργον, i. e. collem, clivum, tumulum, seu rupem significabat. Sic ^g doctissimi Græci Grammatici, & Lexicographi; sic ^h Theophylactus, ⁱ Oecumenius, ^k Isidorus Pelusiota; sic ^l Demetrius Triclinius Scholiastes Sophoclis, & Stephanus Byzantinus, multique alii autores vocem interpretantur; qui iidem etiam Areopagum talem βουνόν, seu λόφον fuisse omnes testantur: Atque ideo Areopagum ab ^m Æschylo, & ⁿ Euripide Ἀρειον ὄχλον, ^o ab Ovidio, Mavortis scopulum, ^p ab Herodoto τὴν κατὰ τὴν Ἰ. Ἀρεοπιπίον ὄχλον, ab ^q Interpretibus Anglicanis Novi Testamenti **Mars Hill** vocari invenimus. Quod igitur de Areopago dicit Dominus Owenus, in libro suo de Progressu Idololatriæ, quasi esset vicus seu Platæa aliqua Athenis à columna, quam vult apud Græcos πῆγον vocari, in ea erectâ & Marti consecratâ sic dictâ, hinc scias contra Græcæ linguæ analogiam, & scriptorum omnium fidem ab eo traditum fuisse. Cum autem vici seu oppidula ^s in tumulorum & collium verticibus, ut incolæ ibi essent à furibus tutiores, apud antiquos plerumque conderentur, obtinuit inde, ut tandem ipsa etiam oppida sic in alto condita, & postea quæcunque mœnibus non munita, apud Latinos recentioresque Græcos πῆγοι, seu Pagi dicerentur. (Is) Atque ideo cum Constantinus Imperator, anno Christi 351, contra Magnesium rebellem profecturus, Ethnicos omnes exautorasset, & ab exercitu in hos pagos dimisisset, ab eo tempore obtinuit, ut Ethnici omnes apud Christianos tam Græcos quam Latinos Pagani dicerentur. Talis autem pagus Areopagus non fuit, nullos enim incolas ibi habitasse, aut oppidum, aut ædificium aliquod præter Areopagitarum Curiam, & Tempa vicina conditum fuisse memoratur; sed, ut supra dixi, collis seu rupes fuit, quæ prius simpliciter πῆγον audiebat, eoque nomine ob eminentiam suam satis nota fuisse videtur; postea autem cum Mars hic causam dixerit, aut dixisse crederetur, ab eo deinde Ἀρειον πῆγον, i. e. Martia rupes, seu Martius collis dicebatur. Rupis Tarpeia apud Romanos similis fuisse videtur, & ab arce non longe distabat,

^b Pausanias in Atticis. Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Aristides in Panathenaicâ. Æschines Epist. 9. Scholiastes Juvenalis, Sat. 9. Simeon Metaphrastes in Martyrio Dionysii Areopagitz, & Michael Singelius in vita ejusdem. Oecumenius Theophylactus, & Beda ad Acta Apostolorum, cap. 17. Lactantius lib. 5. cap. 3. Isidorus Pelusiota lib. 2. Epist. 91. & 92. Augustinus de Civitate Dei, lib. 18. cap. 10. Stephanus, Suidas, Etymologici Autor, & Phavorinus in Ἀρειον πῆγον. Servius ad Georg. Virgil. lib. 1. Maximus, & Georgius Pachymerius in Dionysium Areopagitam. ^c In Eumenidibus. ^d In Dionysium ad vers. 655. ^e In Ἀρειον πῆγον. ^f Hesychius in πῆγον. Etymol. in Ἀρειον πῆγον. Phavorinus in πῆγον. & Ἀρειον πῆγον. Suidas in Ἀρειον πῆγον. ^g Ad Act. Apost. cap. 17. com. 19. ^h Ad eundem Textum. ⁱ Lib. 2. Epist. 91. ^j Εἰς τὸ Ὀιδίπυος ἐπὶ Κολωνῶν δράμα, & εἰς τὸ Περικλέους δράμα. ^k In Eumenidibus. ^l In Electra. ^m Memmorph. lib. 6. Fabula 1. ⁿ Lib. 8. ^o Act. Apost. cap. 17. com. 22. ^p Lib. 3. cap. 11. p. 261. ^q Dionysius Hal. lib. 1. & lib. 4. (Is.) Vide Theodoretum lib. 3. cap. 3. & Baronii Annal. Ecclesiast. ad An. Dom. 351.

extra autem illam positam fuisse non tantum autoritate Valerii Maximi, & Luciani, qui arcem, & Areopagum plane sejungunt, sed eo maxime, quod ^a Amazones, & postea ^b Persæ in Areopago dicuntur castra habuisse, quando arcem obsidebant, contra ^c Hesychium aliosque, quorum contraria est sententia, satis mihi probatum esse videtur. Quod autem arcem obsidentibus, unde eam oppugnarent, sic Areopagus semper maxime idoneus videbatur, indicat hoc loci altitudinem, & cum ab illo ^d Persæ in ipsam arcem sagittas suas potuissent immittere, indeque etiam in totam urbem ^e prospectus capi posse dicatur, constat inde Areopagum altitudine arci quoad minimum æqualem, ceteris autem omnibus urbis locis multo superiorem fuisse; & ob hanc rationem quando ^f Epimenides è Creta Athenas accersitus, urbem tunc peste laborantem ob Cylonium piaculum lustraverit, iisdem, quibus ^g Judæi in magno expiationis die, usus ritibus, eodem modo Athenienses ab hoc scelere ove nigrâ & albâ, quo illi semetipsos hirco ἀνομιαν σφαίρει, expiabat; eodem etiam modo, quo illi hircum ab alta rupe ^h πῖρ, sic oves suas hic ab altissima Athenis Martiâ rupe populi scelera secum ablaturas demittebat.

In vertice ⁱ hujus rupis, seu collis Areopagi dicti, Tribunal, ad quod Mars causam suam dixisse traditur, in arçâ septo undeque munitâ ^k sub dio positum fuisse perhibetur. In illud sedentes Areopagitæ, ab hoc Martis iudicio originem habuisse existimati, de cædibus capitalibusque aliis criminibus quam sanctissime dicuntur judicasse. Coram Tribunali erant ^l duo scabelli ex argento facti formam lapidum habentia, atque ideo satis improprie lapides Argentei dicti; alter, Lapis ὕψους, alter, Lapis ἀναιδείας vocabatur; in hunc reus, in illum actor insistentes causas suas, quoties ab Areopagitis de crimine aliquo habebatur iudicium, coram iisdem alternis vicibus dicebant. Prope hos lapides ^m Epimenides ὕψους & ἀναιδείας aras etiam posuit, ejusdemque, suasu ⁿ mox Templum superstruxere Athenienses, in quo videntur sedisse Areopagitæ, cum ob pluviam, aut cælum minus serenum sub dio non poterant judicare. Et hæc domus est, quæ à Vitruvio Areopagus dicta obdurato luto tecta, in monumentum antiquæ Architecturæ usque ad suum tempus mansisse ^o ab eodem perhibetur: cum enim Areopagitæ tenerentur sub dio judicare, nulla illis Curia ut aliis iudicibus, condita fuisse memoratur. Juxta hoc templum ὕψους & ἀναιδείας aliud erat in Areopago, multo prius post iudicium de Oreste ibi habitum ^p Eumenidibus consecratum, in quo aræ etiam his deabus ponebantur, ad quas sacra faciebant ^q quotcunque dicta in Areopago causâ absolvebantur. Ibi etiam ^r signa horum Deorum ceterorumque infernalium numinum posita erant, quæ nihil horribile præ se ferentia, illa solâ, quam apud antiquos habuerunt, spectabantur formâ. Æschylus enim Tragicus, circa tempus primi & secundi belli Persici, Athenis insignissimus, infernis deabus horribiles vultus, & serpentinos crines primus dedisse memoratur. Has autem Deas prope tribunal suum Areopagitæ ideo posuisse dicuntur, ut easdem ^s in iudiciis ad coarguendum facinus, si quid lateret, semper haberent adiutrices: atque ideo ^t Sacerdotes illis, inter quos ^u Demosthenes narrat se tertium fuisse, ex ipsis eligebantur Areopagitis, ut illi pro semetipsis ceterisque iudicibus sacra facientes, easdem inde ad auxilium ferendum in omnibus iudiciis haberent paratas. Hæc, cum severissimæ scelerum ultrices crede-

rentur,

^a Valerius Maximus, lib. 5. cap. 3. Lucianus in Piscatore. ^b Æschylus in Eumenidibus. Etymol. in Ἀρεῶν πύλῳ. Eustathius in Dionysium, ad vers. 634. ^c Herodotus lib. 8. ^d Hesychius in Ἀρεῶν πύλῳ. ^e Herodotus lib. 8. ^f Lucian. in Piscatore. ^g Diogenes Laërtius, in vita Epimenidis. ^h Leviticus cap. 16. com. 21, &c. ⁱ Bab. Joma, fol. 66. ^j Pausanias in Atticis. ^k J. Pollux, lib. 8. c. 10. ^l Pausanias in Atticis. ^m Diogenes Laërtius, in vita Epimenidis. Clemens in Protreptico. ⁿ Cicero de Legibus, lib. 2. ^o Vitruvius lib. 2. cap. 1. ^p Pausanias in Atticis, Aristides in Panathenaica sua. Dinarchus orat. in Demosthenem. Scholiastes Thucydidis, ad lib. 1. Ulpianus in Commentario in orat. in Midiam. Pausanias in Actaiciis. ^q Pausanias in Atticis. ^r Pausanias in Atticis. ^s Ulpianus in Commentario ad orationem Demosthenis in Midiam. ^t Ulpianus ib. ^u In oratione in Midiam.

rentur, apud Athenienses inde ^r *σεμναὶ δαί* dicebantur. Has Epimenides ut placaret, cum urbem iustrasset, illarum templum & aras de novo consecrasset ^s memoratur. Extra hæc Tempia in eadem Areâ, quâ Tribunal Areopagitarum, sub dio erat ^r ara Minervæ Ariæ ab Oreste consecrata, quo tempore, coram Areopagitis ob matris cædem causam agens, Deæ calculo, ut dicunt, abolvebatur. Ab illa autem in eadem area non longe distabat ^u Oedipodis Tumulus, cujus ossa huc à Thebis translata fuere. Prope autem iudicum Tribunal, quod *βήμα* dicebatur, positæ erant ^r columnæ, in quibus leges, secundum quas Areopagitæ judicare tenebantur, inscriptæ fuerunt, è quibus ^v Seleucus Locrensis perhibetur transcripsisse suas. Cum autem minoribus causis ^r pauciores è ceteris sorte electi darentur iudices, qui de iisdem seorsim à magno Senatu judicarent, suppono ideo etiam minora *βήματα*, ubi de his causis iudicium haberetur, in eadem areâ fuisse.

A loci Nomine Senatus, qui in hac curiâ sedebat, ^r Areopagus, & Senatores Areopagitæ dicebantur: qui ex præstantissimis electi civibus ^r supremum Athenis in rebus criminalibus ^r præstantissimumque totius Græciæ constituebant concilium, de ^r omnibusque fere delictis, ^r ut de furtis, ^h insidiis, ⁱ vulneribus voluntariis, ^k veneficiis, ^l incendiis, præcipue vero de ^m homicidiis judicasse memorantur. ⁿ Religionis etiam curam habuerunt, &, ut omnia recte secundum eandem fierent, in ^o conventus sacrificiorum aut nuptiarum gratiâ habitos inquirebant, deprehensisque novorum rituum introductoribus, aut Deorum contemptoribus, de iisdem quam severissimas sumebant pœnas; atque ideo ab his secundum nonnullos condemnatus ^p Socrates, ob contemptos Deos cicutam bibit. Ab his etiam ob eandem causam ad idem supplicium condemnatus fuit Theodorus ^q Atheus, aut secundum alios condemnandus esset, nisi illum Demetrius Phalereus Athenarum tunc Tyrannus iudicio liberasset: atque ideo etiam ^r Divus Paulus, cum Atheniensibus Evangelium primo annunciasset, ab Epicureis & Stoicis ad Areopagitarum Tribunal attractus, novi introducti numinis accusabatur, qui cum ibi patefecisset se non novi Dei, sed illius, *ἀγνώστου τῷ Θεῷ*, cujus aras in urbe viderat antiquitus consecratas, cultum suasisse, iudicium ideo videtur evasisse; nisi verisimilius videatur, illum, non ut causam diceret, sed ut doctrinam suam explicaret, in Areopagum, ut in locum publicum, à Philosophis ductum fuisse. Penes hos etiam ^r cura Ædificiorum, & viarum, & morum: censura fuisse perhibentur: juventuti igitur ^r præfectos dabant, qui illorum morum rationem deposcerent, eosque in bonis moribus recte instituerent; ^r & in vitas civium, qui aut suspectæ improbitatis, aut malæ famæ fuerant, tam severe inquirebant, ut quamdiu horum integra fuisset autoritas, vix aliquis Athenis aut contra bonos mores, aut civiles leges impune poterat peccare. Graviora crimina morte, leviora multis puniebant, quas in ærario reponentes, ex eo rursus ^b bonorum civium insigniora renumerabant merita, totique reipublicæ deficiente publicâ pecu-

^r Diogenes Laertius, in vita Epimenidis. Pausanias in Atticis, & Achaicis. Demosthenes in orat. contra Midiam. Scholiastes Thucyd. ad lib. 1. Dinarchus in orat. contra Demosthenem. Aristides in Panathenaicâ suâ. ^s Diogenes Laert. in vita Epimenidis. ^t Pausanias in Atticis. ^v Pausanias in Atticis. ^x Lyfias in oratione de cæde Eratosthenis, & in Andocidem. ^y Strabo lib. 6. pag. 260. ^z Lucianus in bis Accusatoribus. ^a Plutarch. in Solone, Pericle, Cimone, &c. Pausanias in Atticis, Mælenicis, &c. ^b Plut. in Solone. Maximus in Prologo ad Dionysium Areopagitam. ^c Aristides in Panathenaicâ. ^d Maximus in Prologo ad Dionysium Areopagitam. ^e Cicero de Divinatione, lib. 1. ^f Harpocration in *Βουλή*. Suidas in eadem dictione. ^g Demosthenis orat. in Aristocratem. Lucianus in Anacharside. Pollux lib. 8. cap. 10. Lyfias in orat. contra Andocidem. Æschines de falsa legatione, & in Ctesiphontem. Lucian. in Timone. ^h A. Gellius, lib. 12. c. 17. Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Pollux lib. 8. cap. 10. ⁱ Demosthenes ib. Pollux ib. Lucianus in A. acharside. ^m Demosthenes, Pollux, & Lucianus ib. He'adius apud Photium in Bibliotheca. Demosthenes in Leptinem. Lyfias de cæde Eratosthenis. Hesychius in *Δικαστήριον*. Demosthenes in Theocritem, & Cononem. Pollux, ib. 8. c. 9. sect. 3. ⁿ Demosthenes in Neæram. Harpocration in *ἐπιτροπάρχης*. Justin Martyr in Exhortatio ead Gentiles. ^o Athenæus lib. 6. ^p Meursius, De Areopago, cap. 5. ^q Diogenes Laertius, in vita Aristippi. ^r Acta Apostolorum, cap. 17. ^s Heraclides de Rebus Publ. ^t Isocrates in Areopagiticâ. Valerius Maximus, lib. 2. cap. 6. Athenæus lib. 4. Plut. in Solone. ^v Æschines Philosphus in Axiocho. ^x Isocrates in Areopagitica. Valerius Maximus, lib. 2. cap. 6. ^b Athenæus lib. 4.

niâ sæpe præbebant subsidia, præsertim in secundo bello • Persico, in quo Areopagitarum pecuniâ armatâ classe, quæ ad Salaminem pugnavit, insignissimam ibi partam victoriam, defensamque ideo libertatem tota Græcia illis maxime videtur debuisse. Areopagitis etiam • à Solone commissâ est legum Custodia, ideoque, ut omnia secundum easdem fierent prospiciebant, • auctoritatemque habuerunt, si aliquis alius iudicium confessus, five Helixum, five Palladium, five generale totius populi concilium perperam aliquid iudicasset, causam iterum resumendi, de eâque justiore ferendi sententiam. Sæpe igitur iniustitiæ, & temeritati populi restitisse, sæpe eorum decreta rescidisse memorantur, ^f & sine eorum approbatione nihil omnino majoris momenti Athenis, ante diminutam eorum per Ephialtem auctoritatem, de republica unquam decernebatur. Totam igitur, ut paucis dicam, regebant rempublicam, tamque necessarium ad illam recte instituendam eorum semper videbatur consilium, ut de illis dicat ^h Cicero, Atheniensium Rempublicam non magis posse sine Areopagi concilio, quam mundum sine providentiâ Dei, administrari.

Cum igitur hujus Senatus tanta fuerit auctoritas, tantâ etiam erat illius dignitas, tantaque ei ab omnibus præstita reverentia, ut coram ⁱ eo ridere Athenis habebatur illicitum, omnibusque aliis Græcis tam venerandum semper videbatur concilium, ut vix unquam ab aliquo autore memoratur, quin etiam ab eodem aut ^l religiosissimum iudicium, aut ^m honoratissimum totius Græciæ Tribunal, aut ⁿ sanctissimum concilium appellari, aut ^o aliquo alio titulo æque augusto honorari inveniemus. Hanc autem reverentiam ut sibi integram semper conservarent, tantam gravitatem, tantamque severitatem præ se ferebant, ut ^p Comœdias scribere, aut ob quæcunque merita ^q coronari, quod aliis civibus gloria fuit, illis semper inhonestum, eorumque moribus indignum putabatur, ideoque est, quod ^r qui in vita & moribus severiores fuisse observati fuerunt, *Ἀρειοπαγίται* inde proverbio dicebantur. Ab his etiam tam ^s sanctissimè semper iudicatum fuisse memoratur, ut de sententiis ab illis latis nec actor, nec reus unquam merito quæri poterat, ideoque alio enato proverbio, qui iustissimum in aliquo iudicio obtinuerat sententiam, *εἰς Ἀρειον πάγον κρισίναι* inde dicebatur.

Hic Senatus in initio ^a tribus tantum ultimis diebus uniuscujusque mensis ad jus dicendum conveniebat, in soloque Areopago habuit Tribunal; postea autem ^x singulis diebus habitis judiciis, ab iisdem non in ipso ^y Apaturiorum sanctissimo Athenis festo, priusquam publico prohibebatur decreto, abstinuisse memoratur. Atque ideo cum sic multiplicatis causis ob difficultatem ascensus incommodum esset quotidie in Areopago convenire, ad Porticum etiam ^z Regiam habuit Tribunal, ubi de levioribus causis quocunque die ferebat sententiam, de gravioribus autem non nisi in ipso Areopago iisdem, quibus antiquitus, diebus videtur semper iudicasse. Utrumque ^a sub dio positum habuit Tribunal: & ne cognitis illis, qui causam dicebant, illorum gratiâ minus iuste ageret, ^b in tenebris semper iudicasse memoratur. Cum Iudices in Curia convenissent, subselliaque singuli occupassent sua, ^c per præconem indicto silentio, ^d qui datis pro numero causarum sortibus primam obtinuerant,

^c Plutarchus in Themistocle. ^d Plutarchus in Solone. Andocides in Oratione de Mysteriis. ^e Demosthenes in orat. de Coronâ. Philostratus in vita Æschinis, Sophist. lib. 1. Plutarchus in vita Æschinis. ^f Demosthenes in orat. contra Androtonem. ^g Suidas in *Ἀρεοπαγίταις*. Lyfias in oratione de probatione Evandri. ^h De Natura Deorum, lib. 2. ⁱ Æschines in Timarchum. ^j Seneca de Tranquillitate, cap. 3. ^k Aristides in Panathenaicâ. ^l Valerius Maximus, lib. 2. cap. 6. Lyfias in Andocidem. ^m Æschylus in Eumenidibus. Demosthenes in Aristocratem. Isocrates in Areopag. ⁿ Plutarchus de Gloria Atheniensium. ^o Æschines in orat. de Coronâ. ^p Suidas in *Ἀρεοπαγίταις*. Diogenianus Cent. 2. Proverb. 91. ^q Isocrates in Areopagitica. Demosthenes in orat. contra Aristocratem. Aristides in Panathenaica. Lycurgus in orat. in Leocratem. Xenophon Memorab. lib. 3. ^r Michael Apostolius, Cent. 7. Proverb. 80. ^s Pollux lib. 8. cap. 10. ^t Lucianus in bis accusato. ^y Athenæus lib. 9. ^z Demosthenes in orat. prima contra Aristogeitonem. ^a Pollux lib. 8. cap. 10. Antiphon de cæde Herodis. ^b Lucianus in Hermotemo, & de domo. Athenæus lib. 6. ^c Æschylus in Eumenidibus, & Scholiastes illius ad eum locum. ^d Lucianus in Bis accusato.

primi in iudicium ferebantur, quos ille ex Archontibus, qui *ἑ βασιλεὺς* dicebatur, ad Tribunal sistens, ^f ipse postea depositâ coronâ inter Iudices sedebat, cum illisque pariter de actâ causâ ferebat sententiam. Primo autem ^g Apro, Tauro, & Ariete rite mactatis, tam actor, quam reus coram Tribunali eorum carnibus insistentes per Eumenidas, aliosque item Deos ^h jurabant, reus se crimen non admisisse, actor se falso non accusasse, sibi que, si pejurerent, totique familiæ ⁱ imprecabantur, ^k & tum reus in Lapidem *ἀναδείας*, actor in Lapidem *ὑβρεως* ascendentes, causas suas ^l alternis vicibus per seipso, aut patronos suos agebant: ^m illis autem proœmiis, aut Oratoriis artibus ad conciliandos sibi Iudices, movendosve illorum ad misericordiam animos, uti non omnino licuit. Quamdiu causam agentes ad causam dicebant suam, placide audiebant Iudices; si vero ab hac aberrarent, Præco ⁿ imposito silentio non sinebat coram tam venerando nugari concilio. ^o Iudices interim nihil dicebant, nihil interponebant, nihil interrogabant, sed audito quodcunque pro se reus, vel contra reum actor dicere poterat, immisis in urnas, quas post actam causam Præco circumferebat, calculis, sententiam de actâ causâ tacite ferebant: atque inde est quod apud Juvenalem ^p dicitur--Occulta teges ut Curia Martis Athenis; ideoque etiam qui taciturni fuerunt ^q *Ἀρειοπαγίων σωπιλότεροι* proverbio dicebantur. ^r Calculi nigri condemnabant, albi ^s absolvebant reos, qui ut etiam in tenebris distinguerentur à iudicibus in tenebris iudicantibus, ^t hi integri, illi perforati fuere, nigri & perforati in urnam ^u *Θανάτη* dictam: alibi & integri in urnam ^x *ἑλέν* immisi fuerunt, inde iterum extractis, & per ^y præconem numeratis, si ille plures albos calculos in urna *ἑλέν*, quam nigros in urna *Θανάτη* invenerit, in tabella cera obducta lineam breviorē, si plures nigros in urna *Θανάτη*, quam albos in urna *ἑλέν*, lineam longiorē ungue faciebat, ^z linea brevis absolvebat, linea longa condemnabat reum. ^a Si vero calculi in utraque urna fuerint pares, alium in urnam *ἑλέν* injiciebat Præco, qui Minervæ calculus ideo dicebatur, quod cum Orestes coram Areopagitis causam dixerit, pariaque condemnantium & absolvantium fuerint suffragia, ^b Minerva suo adjecto calculo reum liberasse credebatur, atque ideo tam in hoc, quam in aliis omnibus Atheniensium curiis, quoties paria fuerint iudicum suffragia, absolvebatur reus. Condemnatus autem statim in vincula coniectus ad pœnas rapiebatur, ante enim latam sententiam in vinculis non detinebatur reus, ita ut, antequam hæc ferebatur, si de sua causâ desperaret, è Curia poterat se proripere nemine prohibente, exilioque ^c iudicium evitare: ^d urnam *ἑλέν* esse æneam, urnam *Θανάτη* ligneam, & hanc etiam ^e *ἄκυρον*, i. e. impropriad illam *κύριον*, i. e. propriam appellatam fuisse, memoratur. Calculi olim è marinis conchis facti ^f *Χοιρίνας* vocati fuerunt, postea vero ad horum similitudinem ex ære formati *σπώνδυλοι* dicebantur. Ante iudicium singuli Iudices duos horum à Præcone accipientes eo-

^e Pollux lib. 8. cap. 9. ^f Pollux, ib. ^g Demosthenes in Aristocratem. Antiphon de cæde Herodis ^h Pollux lib. 8. c. 10. Dinarchus in orat. in Demosthenem. Demosthenes & Antiphon, ib. ubi sup. Lysias in orat. in Theomæstum. 1. ⁱ Antiphon de cæde Herodis. Dinarchus in Demosthenem. Demosthenes in Aristocratem. ^k Pausanias in Atticis. ^l Lucian. in Anacharside. ^m Lucianus in Anacharside. Sextus Empiricus adversus Mathematicos, lib. 2. Pollux lib. 8. cap. 10. Themistius orat. 16. Apuleius Mælef. 10. Quintilianus Institut. orat. lib. 2. cap. 16. & lib. 6. cap. 2. Pollux lib. 8. cap. 6. Aristot. Rhet. lib. 1. cap. 1. Lycurgus in oratione adversus Leocratem. Julianus in oratione de Rebus Gestis Constantii Imperatoris. ⁿ Scholiastes Hermogenis. Apuleius Mælef. 10. Quintilian lib. 6. c. 2. Lucianus in Anacharside. ^o Demosthenes in Aristogeitonem, orat. 1. Macrobius, Saturn. lib. 7. cap. 1. ^p Sat. 9. ^q Themistius in orat. 1. ^r Plutarch. in Alcibiade, & in Apothegmatibus. Ovid. Met. lib. 15. Ulpianus in orat. Demosthenis contra Timocratem. ^s iidem Autores, ib. ^t Ulpian. in orat. Demosthenis contra Timocratem. Pollux lib. 8. c. 10. Æschines in Timarchum. Scholiastes Aristophanis ad Vesp. Lucian. in Bis accusato. ^u Scholiastes Aristophanis ad Vespas. ^x Scholiastes Aristoph. ib. ^y Scholiastes Aristophanis ad Vespas. ^z Scholiastes Aristophanis ad Vespas. ^a Philostratus in Aristocle. Ariftides in orat. in Minervam. Julianus in Eusebiæ Encomio, orat. 2. Cantacuzenus Hist. lib. 2. c. 19. ^b Ariftides in rat. in Minervam. ^c Demosthenes in Aristocratem. Pollux lib. 8. c. 10. Dinarchus in orat. in Demosthenem. ^d Aristophanis Scholiastes ad Equites. ^e Scholiastes Aristophanis, ib. & ad Vespas. ^f Pollux lib. 8. c. 5. Hefychius in *Χοιρίνας*. Scholiastes Aristophanis ad Equites, & Vespas.

rum unum post actam causam in alterutram urnarum ab eodem cogebantur immittere, qui cum hanc & iudicium cogendi habuerit potestatem, omniaque in curia ceteris tacentibus solus direxerit, iudicibus ipsis nec autoritate nec dignitate videtur fuisse inferior.

In initio actor & reus per se ipsos ^h solos causas agebant; postea autem ⁱ decem forte electi constituebantur huius Curiae patroni, in eaque pro quocunq; reo ^k drachmam pro mercede accipientes poterant perorare: tandem vero ^l cuiusq; pro quocunq; reo causam agere concessa libertate, patroni deinde diminita mercede ^m dimidium tantum drachmae, i.e. tres obolos (qui nostrae monetae Anglicanae tres tantum denarios, & tres quadrantes conficiunt) pro acta causa accipiebant. Si causae leviores essent, quae ad Senatum ferebantur, pauciores ⁿ Iudices, aliquando tantum tres, aliquando quinque, aliquando plures, secundum causae gravitatem forte electi de illis seorsim iudicabant; singulique Iudices pro singulis, de quibus iudicabant, causis, sive uno die, sive pluribus absoluebantur, eandem semper, quam patroni, accipiebant mercedem, cum hac sola differentia, quod his à clientibus, illis à republica solvebatur.

Hi Iudices olim ante Solonis tempora promiscue ex omnibus civibus, modo ceteris probitate anteirent, eligebantur, illius autem latis legibus, per easdem ^p sancitum fuit, semperque in republica observabatur, ut illi soli, qui Archontes fuissent, post exactum Magistratus annum, illiusque bene acti coram Logistis datam rationem, in Curiam Areopagitarum deinde cooptarentur, illiusque constituti perpetui Senatores, non nisi ob gravissimum aliquod crimen ab eadem unquam moverentur. Cum igitur novem quotannis (tot enim annui Archontes fuerunt) ceteris adderentur, incertusque omnium sit vitae terminus, Areopagitarum numerum inde constat etiam incertum fuisse. Quod igitur Nicephorus dicat illos ^r esse tantum novem, aut, ut solet, mentitur, aut de illis tantum intelligendus est, qui quotannis electi ceteris addebantur. Quod Scholiastes ^s Aeschyli dicat esse triginta, erravit forte ideo, quod, cum legerit apud ^t Isocratem, Lycurgum ad Areopagi exemplar *ἡμετέραν* suam Lacedaemone instituisse, putavit etiam Senatorum numerum, ad numerum Areopagitarum constitutum fuisse; concludebatque inde, cum ^u 30 tantum Senatores in Senatu Lacedaemoniorum invenerit, plures in Areopago non fuisse: sed fallitur inde, quod Lycurgus, quamvis cetera in Senatu suo, non tamen Senatorum numerum ad imitationem Areopagi instituerat, ^v sed cum in Legibus ferendis suis 28 ex praestantissimis civibus habuisset adjuutores, ex illis igitur solis, duobusque regibus Senatum, quando primum instituerat, voluit constare. Quod vero ^w Maximus, ad Dionysium Areopagitam Scholiastes, dicat Areopagitas esse numero 51, illos cum Ephetis plane confundit, ^x qui tot numero à Dracone constituti, ab eoque in 3 Curias distributi, de cædibus aliisque criminibus eodem modo, quo Areopagitæ, iudicabant. Qui Socratem in Areopago condemnatum fuisse volunt, Areopagitas plusquam trecentos fuisse ex historia illius condemnationis apud ^y Diogenem Laertium, necesse est ut concludant, condemnatus enim fuit *Ἀριστοῦς ὀγδοήντητα μίαι πλείους ψήφοις ἢ ἀπολυεῖν*, i.e. ducentis octaginta uno suffragiis, quæ plura fuerunt suffragiis absolventium, sic enim locus intelligendus est, ut inter Diogenem & Platonem fiat conciliatio, ^b qui dicit illos, qui Socratem condemnarunt absolventibus tribus tantum suffragiis prævaluisse: cum igitur 281 condemnarent, 278 solvebant, qui simul iuncti efficiunt numerum 559

^a Aristophanes in Vespis, & Scholiast. ad illam Comœdiam. ^b Sextus Empericus adversus Mathematicos, lib. 2. ^c Scholiastes Aristophanis ad Vespas. Harpocrat. in *Συνήψει*, & Suidas, & Erymologici auctor. ^d Aristophanes in Vespis, & Scholiastes ad illam fabulam. ^e Lucianus in Anacharide, & in Bis accusato. ^f Lucianus in Bis accusato. ^g Lucianus in Bis accusato. ^h i.e. In initio drachmam postea tantum dimidium drachmae. Lucianus in Bis accusato. ⁱ Plutarchus in vita Solonis. Pollux lib. 8. cap. 10. Plutarchus in vita Periclis. Demosthenis Scholiastes in argum. Oratio is adversus Androtionem. Demosthenes in orat. in Nezzam. Demosthenes in orat. in Timocratem, & in Aristogitonem orat. 2. ^j Nicephorus Callistus. Ecclesiast. Histor. lib. 2. cap. 20. ^k Ad Eumenidas. ^l In Areopagitica. ^m Plutarchus in vita Lycurgi. ⁿ Plutarch. ib. ^o Ad Dionysium Areopagitam. ^p Plutarchus in vita Solonis. Pollux lib. 8. cap. 10. ^q In vita Socratis. ^r Plato in Apologia Socratis.

judicum, qui in causa Socratis suffragia sua tulerunt. Cum autem non omnino verisimile sit, tot ex illis qui Archontes fuerunt, simul superstites fuisse, dicendum est, aut præter hos Archontes, alios etiam in hanc Curiam coopertos fuisse, quod ex nullo constat autore, aut Socratem non in Areopago, sed potius in Heliaeo causam dixisse, ubi vel ^c 1500, vel 1000, vel 500 secundum causarum gravitatem, vel tot eorum, quot adesse voluerunt, de allatis in iudicium causis ferebant sententias; quod verisimilius ideo videtur, quia Anaxagoras, & Aspasia Periclis uxor ejusdem cujus Socratis impietatis accusati, ^d coram hoc concilio in iudicium vocati fuisse memorantur. Et profecto cum Socrates tam injuste condemnaretur, in illiusque condemnationis historia tumultum iudicum, detractumque ab iisdem Platonem, cum Magistri causam dicturus suggestum ascendisset, narret ^e Diogenes Laertius, tam hæc, quam multa alia, quæ in Apologiis pro Socrate à Platone, & Xenophonte scriptis extant, ex supra dictis satis constat Areopago non omnino posse convenire.

Senatum Areopagiticum antiquissimum esse totius Græciæ concilium, primumque de cæde iudicum coram eo habitum fuisse apud multos habetur ^f auctores: quando autem primum inceperat pauci explicant. ^g Demosthenes incertum fuisse profitetur: sed hanc incertitudinem nostrum tollit Marmor, quod & causam institutionis, cædem scilicet Hallirrhothii, & ipsum Originis tempus, annum scilicet Epochæ Marmoreæ, 1268. Annus autem Epochæ Marmoreæ, 1268. erat primus annus regni Cranai, Cecrops enim incepit regnare anno Ep. Mar. 1318. regnavitque annos ^h 50, ab anno igitur Ep. Mar. 1318. si demas annos 50, relinquetur annus 1268. qui primus erat regni Cranai successoris illius. ⁱ Eusebius autem novem annos prius, anno Cecropis 41, Marianus vero Scotus ^k tres posterius, anno Cranai 4°, hanc causam de cæde Hallirrhothii actam fuisse dicunt. Hæc differentia in re tantæ antiquitatis non magna est. Cum autem Alcippe, cujus pudicitiam Hallirrhothius tentaverat, quando occisus fuerat, ^l Cecropis à Marte è filia illius Agraulo genita neptis fuerit, nostrum assensum contra Eusebium Marmor ideo videtur mereri, quod non omnino verisimile sit Hallirrhothium aut quemcunque alium à vi Alcippe inferendæ regnante adhuc avo tanto injuriæ vindicæ non deterri. Cum autem defuncto Cecrope ^m Cranaus nullâ illi affinitate conjunctus in regno successisset, quodnam tempus magis opportunum inferendis regiæ domui injuriis poterat haberi, quam quo illa rege nudata suo inceperat vivere sub alieno? Cum autem Marianus Scotus sit modernus autor, & de Eusebii Chronico fere totum transcribat, quod de his rebus habet in suo, quando ab Eusebio dissentit, nisi meliorem proferat auctoritatem, tantam apud nos, ut fidem mereatur, non habet. Post hoc de Marte habitum iudicium ⁿ Cephalus regnante Erectheo ob occisam uxorem Procridem, & ^o Dædalus regnante Ægeō ob cædem discipuli & ex sorore nepotis suis Tali, quem, quod ab eo in arte suâ superaretur, ex invidia ^p occiderat, in Areopago condemnati fuisse memorantur. Regnante Demophoonte ^q Orestes hic ob matris cædem causam dicens absolvebatur. Hic etiam ^r Dorici, quot Athenis post occisum Codrum inventi fuerunt, nisi ad Eumenidum aras confugissent, condemnandi essent. Huic etiam Senatui ^s Messenii Polycharem, qui ob cædem Lacedæmoniorum circa Olympiadem nonam belli Messeniaci præbuit causam, si ipsi annuissent Lacedæmonii, tradidissent iudicandum. Et diu ante initium belli Messeniaci ^t Lycurgus ad imitationem Areopagi Senatum Lacedæmonie

^c Pollux lib. 8. ^d Plutarchus in vita Periclis: ^e In vita Socratis. ^f Plinius lib. 7. c. 57. Etymologicus autor in *Ἀρεοπαγίτιον*. ^g In oratione in Aristocratem. ^h Eusebius in Chronicis. ⁱ In Chronicis. ^k In Chronico. ^l Apollodor. lib. 3. ^m Apollodorus lib. 3. ⁿ Apollodorus lib. 3. Johannes Tzerzes, Chil. 1. cap. 20. Scholiastes Euripidis ad Orestem. ^o Apollodorus lib. 3. Scholiastes Euripidis ad Orestem. ^p Pausanias in Atticis. ^q Pausanias in Atticis. Aristides in Panathenaica. Euripides in Oreste, & Scholiastes ad illam Tragediam. Isaacius Tzerzes in Lycophrontem. Eusebius in Chronicis. Athenæus lib. 10. ^r Pausan. in Achaïcis. ^s Pausan. in Messenicis. ^t Isocrates in Panathenaica.

dæmone constituisse memoratur. Longe igitur antè Solonis tempora, qui Olympiadis 46, anno 3. leges suas tulit, institutus fuit hic in Areopago Senatus: quod vero ^a ille depositis Ephetis, quos ^x Draco supremos Athenis de cædibus aliisque rebus criminalibus constituerat Judices, Areopago antiquam restituisset auctoritatem, in illumque ^y Archontes solos coaptandos fuisse primum sanxisset, multi ideo Solonem hujus Senatus institutorem putabant fuisse. Contrarium autem satis evidenter probant ea quæ de Judiciis in Areopago actis longe ante Solonis tempora supra narravi. Quinetiam cum ^z Solonis leges exules omnes revocassent, exceptis illis qui ab Areopagitis, Ephetis, aut Archontibus illis qui Reges dicebantur, in aperta curia condemnati fuerunt, Areopagum ante Solonis tempora plane supponunt extitisse. Ab illo autem hic Senatus maximam obtinuit auctoritatem, qui ab Atheniensibus tunc gravi seditione laborantibus ad instituendam recte Rempublicam Legislator constitutus, ^b penes duos Senatus voluit esse Reipublicæ regimen. Primus erat Areopagus, quem Plutarchus ideo ^α ἀνω βουλὴν appellavit. Secundus Quadringentorum, quem postea Clisthenes post expullos Pisistratidas, additis aliis centum, Quingentorum fecit esse Senatum; hunc in rebus Politicis, illum in Criminalibus voluit esse supremum. Areopagus autem, cum legum custodiam ^d à Solone etiam sibi demandatam habuisset, obtinuit inde illam quam supra descripsimus auctoritatem; quâ cum populi temeritatem in plebiscitis, juventutis in moribus licentiam, omniumque judicum in judiciis injustitiam reprimeret, maxime ideo usque ad initium belli Peloponnesiaci ^e florentem reddidit Rempublicam. Circa illud autem tempus, cum Pericles, quod curiæ illius Senator non esset, utpote qui Archontis magistratum nunquam gesserat, operâ ^f Ephialtæ Oratoris in hac re usus, Areopagi auctoritatem, cum circa annos 135 integra mansisset, primo imminuisset, Athenienses inde, & in Plebiscitis & in moribus, nullâ repressi auctoritate, inceperunt ea facere, ob quæ non tantum totius Græciæ diutius non tenuerunt imperium, sed etiam ^h à Lacedæmoniis ad deditiōnem redacti libertatem amiserunt suam. Semper tamen de cædibus aliisque criminibus ⁱ judicabat Areopagus: hanc Ciceronis, hanc ^k Dolobellæ, hanc ^l Luciani temporibus habuit auctoritatem. Primum quo non habuit ^m Theodoretus, qui sub Theodosio secundo Cypri fuit Episcopus, tempus memorat suum: quo cum non tantum Areopagus, sed etiam omnia alia ex antiqua politia desissent Athenis, Senatus idem fere, quod ipsa Atheniensium Respublica, habens initium, postquam duraverat circa annos 1800, non nisi cum eadem videtur periisse.

Ib. Βασιλεύοντι. Ἀθηνῶν Κεραναί. Cecrope sine masculis liberis defuncto successit ^a Cranaus indigena ex Actæi forte cognatione, qui Regnum adeptus, eodem modo quo Actæus Acticam & Cecrops Cecropiam, ipse etiam à suo nomine Regionem hanc, cui imperaverat, ^b Cranaen, Athenas ^c Cranaas, & populum ^d Cranaos appellavit. Postea vero mortuâ filiâ Atthide quam maxime dilexerat, in ejus honorem mutato nomine totam Regionem ^e Atticam voluit appellari, quod nomen illi per multa secula usque ad Turcicum Imperium permansit immutatum. ^f Mutatis etiam Tribuum nominibus, Primam à se ipso Κεραναί, Secundam, à nomine filix ^g Ἀττιδὴ, Tertiam, quia Mediterra-

^v Plutarch. in Solone. ^x Pollux lib. 8. cap. 10. ^y Plutarch. in Solone. ^z Plutarch. in Solone. ^a Plutarch. in Solone. ^b Plutarchus in Solone. ^c Herodot. lib. 5. ^d Plutarch. in Solone. ^e Isocrates in Areopagitica. Aristoteles Politic. lib. 5. c. 4. ^f Plutarchus in Pericle & Cimone. Pausanias in Atticis. Aristoteles Politic. lib. 2. cap. 10. Plutarchus in Preceptis de gerenda Republica. Diodorus Sic. lib. 11. ad Olymp. 80. an. 1. ^g Isocrates in Areopagitica. Plutarch. in vita Periclis. ^h Plutarch. in Lyfandro, Alcibiade, &c. ⁱ Demosthenes in orat. contra Aristocratem. ^k Aulus Gellius, lib. 12. cap. 7. Valer. Max. lib. 8. c. 1. Ammianus Marcellinus, lib. 29. ^l In Bis accusato, &c. ^m Theodoret. Therapeut. lib. 9. ⁿ Euseb. Chron. lib. 1. & lib. 2. Justin. lib. 2. Apollodorus. lib. 3. ^o Stephanus in Κεραναί. Eustathius in Dionysium, ad vers. 423. ^p Pindar. Olymp. Od. 7. & Nem. Od. 8. Aristophanes in Avibus, & Acharnensibus. Hesiychius in Κεραναί. Suidas in Κεραναί. ^q Strabo lib. 9. Herodot. lib. 8. ^r Justin. lib. 2. Apollodorus, lib. 3. Pausanias in Atticis. Strabo lib. 9. Eusebius in Chronico. Philoponus in Technicis. ^s Pollux lib. 8. c. 9. sect. 31.

nea fuerat, *Μισόγαιαν*, Quāttam, quia Montana, *Δίακριν* vocavit, Præter Atthidem ex uxore & *Pediade* filia *Meneris* *Lacedæmonii*, suscepit etiam filium ¹ *Rharum* (qui *Triptolemi* aut ¹ pater, aut ² Avus fuerat, ¹ *Eleusine*que Regnans ³ *Campo Rhario* nomen dedit) & ⁴ duas filias, *Cranaen* & *Chranecmen*, ⁵ quarum unam cum *Amphiſtyoni* *Deucalionis* filio in uxorem dedisset, ab illo regno pellitur, cum regnasset ⁶ annos novem. Hujus ⁷ Monumentum apud *Lamprenses* populum *Atticæ*, ad quos fugerat, suo tempore extitisse memorat *Pausanias*, inter quos etiam divinos honores obtinuisse videtur, cum ex *Charidarum* familia *Sacerdotes* illi consecratos fuisse ⁸ apud *Hefychium* inveniamus.

Ep. 4. Ἀφ' ἧ κατακλυσμῶς ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τὸς ὄμβρους ἐφυγῆν ἐν Λυκαρρείᾳ εἰς Ἀθήνας πορ...ον καὶ τῷ Διῷ...ο...δ...μ...τὸ ἱρ...ον ἰδ...ο καὶ τὰ σπητεῖα ἐγύζεν ἐπὶ ΧΗΗΓΔΠ βασιλεύοντι. Ἀθηῶν Κεραύη. Lacunas Palmerius sic supplet, καὶ Δευκαλίων τὸς ὄμβρους ἐφυγῆν ἐν Λυκαρρείᾳ εἰς Ἀθήνας πόρπρον, καὶ τῷ Διῷ παυομένῳ δι' αὐτῷ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαι, καὶ τὰ σπητεῖα ἐγύζεν. i. e. Deucalion imbres effugit ex Lycoria Athenas primum, & Jove cessante per seipsum Templum Apollini ædificavit, & ob salutem sacra fecit. De conjecturæ suæ ratione sic dicit. Nunc conjecturæ nostræ firmandæ sunt & earum ratio explicanda, & de voce ΠΡΟΤΕΡΟΝ nihil est credo dubii: nam ea sæpe usus est autor Marmoris in eo usu. ΔΙΟΣΠΑΥΟΜΕΝΟΥ optime dicitur pro ὄμβρων παυομένων: cuilibet enim notum est Græcis Δία, & Latinis Jovem sæpissime sumi pro imbre. In ΔΙΕΑΥΤΟΥ monendus est lector litteram M, quæ est in Marmore immediate ante T, ibi descriptam fuisse vel errore quadratarii, vel exscriptoris, vel operarum in antigrapho. Non enim patitur Hellenismus litteram M ante T unquam poni. Nam in una voce non possunt sic copulari, & T quidem ante M aliquando ponitur, ut in voce *τμήμα*; nunquam autem invenietur vox Græca in antiquo Hellenismo, in qua M ante T immediate ponatur. Nec in duabus vocibus, quarum primæ M esset finalis, sequentis vero prima littera foret T, id fieri potest: littera enim M nunquam est finalis in Hellenismo, nisi aliquando in Ionica dialecto, quando N finalis mutatur in M ob sequentem B, vel M, vel Π, vel Φ, ut supra hoc eodem Marmore, ἱμ Γάρω pro ἐν Γάρω. Aliter nunquam invenietur M in fine dictionis. His positis necesse est mutare eam litteram, quæ vel errore quadratarii posita est in Marmore, vel tractu temporis quodam accidente mutata, vel ab exscriptore male excepta, vel denique Typographorum incuria male excusa, & excogitare, quæ littera præcesserit ΤΟΥ. Ea meo judicio fuit Τ; quæ impactis duabus fissuris mutata fuerit in M, & ideo supplevi ΔΙΕΑΥ ΤΟΥ, id est, suis manibus, per se ipsum, nullo ministerio usus vel ex voto, vel quod verius videtur, eo quod omnes opifices diluvio perierant, quod censet Ovidius, dum canit *Metamorph.* 1.

Jupiter ut liquidis stagnare paludibus orbem,
Et superesse videt de tot modo millibus unum,
Et superesse videt de tot modo millibus unam.

ΤΟΙΡΟΝΑΠΟΛΛΟΝΙΔΟΜΗΣΑΤΟΚΑΙΤΑ, &c. aliquis forte id supplementum non admittet, eo quod τὸ ἱρὸν vox est Ionica. At licet sæpius utatur dialecto communi Marmor, sæpe etiam Ionicam dialectum sectatur, sive id fecerit autor Chronici, sive quadratarius, qui ut ratio suadet, fuit Ion,

¹ Apollodorus l. 3. ² Hefychius in Κεραύη. ³ Hefychius in Πάρω. ⁴ Pausanias in Atticis. ⁵ Suidas in Πάρω. ⁶ Apollodorus lib. 1. vocat Celeum Eleusinis Regem. ⁷ Pausanias in Atticis. ⁸ Apollodorus lib. 3. ⁹ Pausanias in Atticis. ¹⁰ Eusebius in Chronico. ¹¹ Cedrenus lib. 1. ¹² Pausanias in Atticis. ¹³ In Χαρίδω.

quando

quando ea Marmorum fragmenta inventa sunt Smyrnæ, quæ civitas erat inter Ionicas insignis. Sic supra dixit *ἄως* Ionice pro *ἔως*, & *ἐκ Πάρῳ* pro *ἐκ Πάρῳ*, & *ἐν Λυκαρρείας*, pro *ἐκ Λυκαρρείας*. Unum restat; quod cum non invenitur apud ullum antiquum autorem, Deucalionem Apollini Templum ædificasse, id illi nullo autore per meum supplementum tribuo, cum invenitur Deucalionem Jovi *Φυξίῳ* aram posuisse, non Apollini. Id fateor. Sed *Φυξίῳ* Jovi aram posuit Athenis ob fugam tempestivam & evitatum diluvium. Nam *Δία Φύξιον* interpretatur Tzetzes ad Lycophronem, *ἢ δλωαύμον ποιῆται φυγῆν ἢ κίνδυνον*. Qui potest facere, ut periculum fugiamus. Et postea: *φύγιον γάρ τις ὀπιθαλῆται Φύξιον Δία*. Fugiens vero aliquis invocat Jovem Phyxium. Sic Phryxus novercam fugiens, postquam Colchos pervenit, *Διὶ Φυξίῳ τὸ δερδὲ ἀνιέρωσεν*, Jovi Phyxio pellem sacrauit. Ut ait Pindari Schol. ad Pythiorum 4. & ita cogunt supplere Marmoris reliquæ, quæ ONIA habent. Nam *Κρονίων* & *Κρονίδης* voces sunt poeticæ & periphrasticæ, quibus non utitur Marmor, sed vocibus in soluta oratione usurpari solitis: & fuit magis rationi consentaneum, ut Deucalion reversus Apollinem veneraretur, qui nubes discutit, & serenitatem facit, quam Jovem, qui *νεφεληγαθήτης* dicitur nubium coactor & adunator, & imbres mittit, quibus sedatis post multos dies Sol non visus serenitate reducta tanquam salvator & sospitator apparuit. Ideo non tam Jovi debuit rem sacram facere Deucalion, quam Soli vel Apollini. Quod si nullus antiquorum id dixit, cogita, quam pauci libri ex antiquis illis usque ad nos ex immensa copia pervenerint, quam fuerint variæ veterum in tanta antiquitate opiniones: adde, quod cum non invenitur apud antiquos, quis primus Delphicum Templum ædificaverit, cujus fuit tanta antiquitas, ut dicatur primum ex Lauri ramis implexis ædificatum fuisse casulæ pastoritæ more (quod ait Pausanias in Phocicis) cui melius tribuetur id subitaneum ædificium, quam Deucalioni antiquissimo, & qui solis suis manibus usus non poterat illud ex materia, quæ magis ad manum esset & faciliori struere, & ut credere est, ex eo tempore Deucalion Parnassum suum Apollini dicavit, qui antea vel Terræ, vel Themidis dicebatur esse. Nec mirum, si in re tam antiqua conjecturis ago, quando nullus autor dixit, quis primus eum montem Apollini dicaverit, & ara & templo ædificato consecravit ei numini. Itaque non sine multis probabilibus conjecturis supplevi *Ἀπόλλωνι δομήσῃ*, augmento *ε* in *ἰδομήσῃ* Ionice abjecto.

Hactenus Palmerius, sed Lacunarum spaciola tot vocibus nimis angusta hæc supplementa non possunt recipere: ipsaque Palmerii conjectura, ut penes lectorem est facile judicare, tam insulsa est, & argumentis confirmata plane frigidis, ut mihi non omnino videatur admittenda. *Πρότερον* seu prius nunquam inseritur sine relatione ad posterius, illud autem in hac Epocha nec exprimitur, nec bene intelligi potest. *Διὸς παυομένου* pro pluvia cessante est Phrasiologia raro usitata. Templum Apollini à Deucalione Athenis conditum fuisse (ibi enim, si de Templo Apollinis in hac Epocha agatur, condi necesse est) nunquam dicitur, nec hoc, cum illius vestigia aliqua ibi extitisse nunquam memoretur, dici potest. *Ἰερὸν δομήσῃ* sunt voces in Prosa nunquam lectæ, nec mihi videntur proprie connecti posse. Quod Deucalion *σπητῆρια ἔδουσε*, plane eo indicatur de Jove Phyxio hic agi, cui Deucalion post finitum diluvium ob vitam præservatam hostias dicitur immolasse. Palmerii igitur conjecturâ totâ rejectâ, Lacunæ meo iudicio multo melius sic possunt suppleri. *Καὶ Δευκαλίων τὴν ὄμβρην ἔφυγεν ἐν Λυκαρρείας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κεραεον, καὶ Διὸς Φυξίου δ...μεν ἱερὸν ἰδρύσας, καὶ σπητῆρια ἔδουσε*. In Marmore enim tanta antiquitate exeso pro I in *Φυξίου* T, & pro E

^a Apollodorus lib. i. Didymus Scholiastes ad Homeri Iliad. 6, carm. 10: Pausanias in Corinthiacis.

in ἱερὸν P facili errore à Seldeno legi poterant: Deucalionem autem Jovi ob præservatum in paucis humanum genus à diluvii aquis non tantum sacrificia Eucharistica obtulisse, sed Templum etiam Athenis condidisse testatur ^b Pausanias, quod cum tandem ob magnificentiam structuræ, & spatiis quod occupabat amplitudinem, non tantum Græciæ, sed fere totius etiam orbis evasisset: insignissimum, Chronographum nostrum, qui de rebus Atticis tam diligenter scribit, hujus primam dedicationem velle omisisse non videtur verisimile; nec voces, quæ in hac Epocha manent integræ, nisi cum Palmerio ab omni receptâ Historiâ decedentes fingamus inaudita, ut de aliqua alia re hic agi credamus, omnino patiuntur. Hoc Templum ^d prope Delphinium, eumque locum, quo olim Palatia sua habuerunt antiqui Atheniensium Reges, in insignissima urbis Regione situm fuit. Per annos circiter 950 usque ad Olympiadem quinquagesimam antiquum Jovis Phyxii nomen videtur semper retinuisse, tunc autem ^e Pisistratus Athenarum Tyrannidem adeptus, antiquo Templo aut diruto, aut vetustate collapsò, novum in eodem loco Jovi Olympio dicatum, operam ei navantibus quatuor peritissimis Architectis Antistate, Callæschro, Antimacide, & Porino, tantâ magnificentiâ condere incepit, ut ^f Dicæarchus structuræ tantum delinationes sine stupore spectari non potuisse, ^g Livius unicum in terris opus pro magnitudine Dei inchoatum fuisse dixerit, ad quod cum tot opifices adhibendi fuissent, Pisistratus eodem consilio, quo ^h Tarquinius Cloacas & Capitolium Romæ, ⁱ Polycrates opera Samia, & Ægypti Reges Pyramidas, ut subditi tantâ operâ impediti & exhausti contra Tyrannum nihil molirentur, tam stupendum opus ^j perhibetur suscepisse. Sed cum ejus ^k Tyrannis duplici exilio fuisset interrupta, hoc opus, cum moreretur, valde imperfectum reliquit; ^l continuarunt autem filii Hippias & Hipparchus: sed cum, altero horum ^m ab Harmodio & Aristogitone occiso, altero Athenis pulso, Athenienses Democratiam & antiquam libertatem iterum recuperassent, opus hoc populo ob tam grave illis in eo extruendo à Tyrannis impositum onus semper invisum, quamdiu libera fuit Respublica, nemo iterum aggrediebatur, nec privati alicujus opes tam magnificæ structuræ unquam fuerunt pares. ⁿ Diu igitur imperfectum mansit, donec tandem post annos circiter 350 ^o Perseus Macedonum Rex, & post eum Antiochus Epiphanes Syriæ Rex, qui Templū Hierosolymitanū vastaverat, & Judæos tantâ afflixerat crudelitate, iterum ad extruendum opus manus admoverunt: sed quod hi addiderunt, ^p Sylla expugnatis Athenis iterum destruxit, & columnas inde in Capitolinas ædes avexit. Imperante autem Augusto, ^q in ejus gratiam varii Reges socii, & amici, cum singuli in suis regnis urbes Cæsareas condidissent, cuncti simul hanc Jovis Olympii ædem perficere communi sumtu destinaverunt, & ejus Genio dedicare; sed aut Augusti obitu, aut aliquo alio casu iterum interruptum opus usque ad Adriani tempora imperfectum mansit; qui Imperium adeptus, inter cetera ea magnifica, quæ extruxit & Diis dedicavit opera, hujus etiam Ædis structuram, à tot Regibus toties frustra susceptam, ^r anno tertio 227 Olympiadis circa sex & septingentos annos, postquam à Pisistrato primum inchoatum fuerat, ^s ingenti sumtu perfecit, illiusque, eucoeniis multis sacrificiis & hymnis, ^t quos inter alios accinebat Polemon Sophista, celebratis Jovi Olympio iterum dedicavit, & ^z Draconem ex India

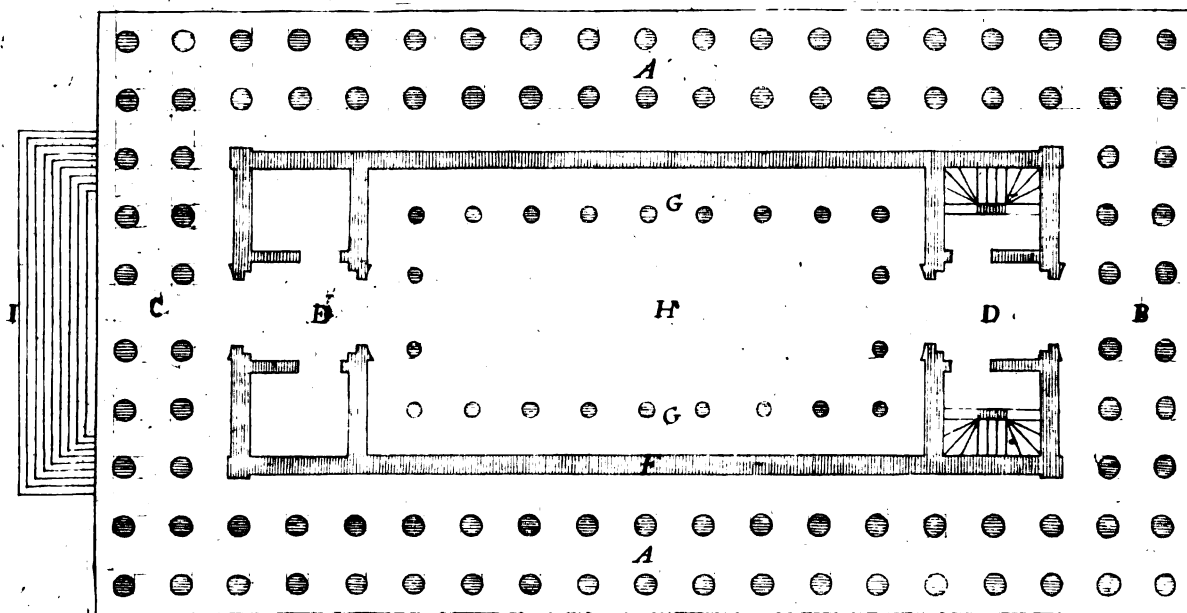
^b Pausanias in Atticis. ^c Vide Dicæarchum in descriptione Græciæ, ubi de Athenis agit, Livium. lib. 41. & Pausaniam in Atticis, & Vitruvium in Præfatione libri septimi. ^d Pausanias in Atticis. ^e Vitruvius in Præfatione, lib. 7. ^f In descriptione Græciæ ubi de Athenis agit. ^g Lib. 41. ^h Dionys. Halicar. lib. 4. Liv. lib. 1. ⁱ Herodotus lib. 3. Aristoteles Politic. lib. 5. c. 11. ^j Aristoteles Politic. lib. 5. c. 11. ^k Herodot. lib. 1. ^l Aristot. Politic. lib. 5. c. 11. ^m Herodot. lib. 5. Thucyd. lib. 1. Pausanias in Atticis. ⁿ Plutarch. in vita Solonis in fine, Dicæarchus ubi supra. Lucianus in Icaromenippo. Hefychius in Ὀλύμπιον. ^o Livius lib. 41. ^p Vitruvius in Præfatione libri septimi. Velleius lib. 1. Athenæus lib. 5. ^q Plinius lib. 36. c. 6. ^r Suetonius in Augusti vita, cap. 60. ^s Anonymus Author, ἀναγραφὴ, Olympiadum à Scaligero in Eusebianis suis editæ, ad Olymp. 227. an. 3. ^t Pausanias in Atticis. Xiphilinus in vita Adriani, Spartianus in vita Adriani. ^z Philostratus Sophist. lib. 1. in Polemone. ^z Xiphilinus in vita Adriani.

allatum in eo consecravit. Sed cum, prævalente contra impios Paganorum ritus Christianâ veritate, Constantini Maximi & Theodosii primi temporibus ^a omnia Deorum Tempia & Fana per totum Romanum Imperium eorum edictis destruerentur, hoc etiam tot Seculorum opus, in cujus structuram tot Reges totos suos expenderunt Thesauros, per alterutrum illorum dirutum usque ad Tricentesimum annum à dedicatione sua non videtur permanisse. Templum sane permagnificum erat omnibus Architectorum artibus adornatum, Quoad ædificii genus ^b Hypæthrum fuit, quod omnium apud antiquos Templorum quoad figuram maximum, & quoad formam præstantissimum fuisse perhibetur. Circumcirca enim habuit ingentem porticum duobus ordinibus columnarum ^c Corinthiacarum sustentatam, quæ in Pronao & Postico Decastylum fecerunt, ^d mendum enim plane est in Vitruvii editionibus, in quibus Templum Jovis Olympii Athenis Octastylum fuisse legitur. Cum enim ibi formationem Hypæthri Decastyli Vitruvius describat, quis dubitat, quin Templum Jovis Olympii, quod post illam descriptionem pro exemplari affert, Decastylum fuisset, qui totum caput attentius perlegit, & autoris methodum & Sententiarum connectiones accuratius considerat, plures inveniet rationes, ob quas à recepta lectione omnino est discedendum. Illud autem Templum ^e Decastylum dicitur, quod in fronte & postico decem columnas habuerat, Octastylum, quod octo. Intra parietem, quem porticus circuibat, erat Cella, ad quam & in pronao, & in postico per valvas patebat aditus. Hæc tantæ ^f magnitudinis fuit, ut tota tegi non poterat, & atque ideo intus etiam peristylum, seu porticum circumcirca habuit uno ordine columnarum in altitudine duplicium sustentatam. Medium autem eodem modo, quo medium ^h Templi Apollinis apud Milesios sub ⁱ Dio seu æthere sine tecto fuerat apertum, & ob hanc rationem tam hæc, quam omnia alia Deorum Tempia secundum hanc formam ædificata Hypæthra dicebantur; cujus generis fuisse Templum Hierosolymitanum ^l Dion Cassius, cum illud ἀγανὲς καὶ ἀνόροπον fuisse scribat, nisi Atrium, in quo erat ara Holocausti, pro Templo accipiat, magno errore, utpote qui multos annos post illius destructionem temporibus ^m Alexandri Severi vixerat, videtur existimasse.

Ad exteriores ^a columnas porticus externæ ponebantur simulacra earum urbium, quæ Atheniensium Coloniz fuerunt, in Tabulis æneis delineata. Extra autem Templum ^o in area circumcirca erant innumeræ statuz, quæ à civitatibus Græciæ, in Adriani honorem ei ibi dedicatæ fuere, omnes autem longe superarunt Athenienses, qui prope Templi posticum Colossus, nec Romanis, nec Rhodensibus inferiorem Imperatori erigentes, dignum Templi magnificentia obtulerunt donarium. Spatium, quod hoc Templum occupabat, tam amplum fuit, ut in ambitu suo ^p quatuor stadia continens inter omnes Deorum Ædes, quarum mensuræ ab aliquo scriptore nobis traditæ fuerunt, magnitudine solam Ædem ^q Beli Babylonici, quæ duplo major erat, habuit superiorem. Celeberrimo illi ^r Templo Hierosolymitano ad amissum erat æquale. Tam ingens, & tot seculorum opus sine ingenti sumtu perfici non poterat. In illud, & Propylæum arcis ^s plusquam decies Talentorum millia impensum fuisse perhibetur, in ^t Propylæum autem, cujus structuræ historia apud Plutarchum in vita Periclis habetur, duo tantum & duodecim millia erogata fuere, remanent igitur octo millia Talentorum, quorum impenſa hoc ædificium perfectum fuerat. Cum autem singula Talenta Attica con-

^a Eusebius in vita Constantini, lib. 3. Theodoret. lib. 5. cap. 21. Socrates lib. 1. c. 18. & lib. 5. c. 16. Sozomenes lib. 2. c. 5. & lib. 7. c. 15. & 20. Eunapius in vita Aëdesii. Cedreni l. 1. & cæteri. Byzantini in vitis Constantini & Theodosii. ^b Vitruvius lib. 3. cap. 1. ^c Virruvius in Præfatione, lib. 7. ^d Lib. 3. c. 1. in fine capitis. ^e Vitruvius lib. 3. cap. 1. ^f Pausanias in Atticis. ^g Vitruvius lib. 3. cap. 1. ^h Strabo lib. 14. ⁱ Vitruvius lib. 3. cap. 1. ^j Lib. 36. ^k Illius enim Temporibus Bis Cos. fuerat & præfectus Pannoniz, Xiphilin. in vita Alexandri. ^l Pausanias in Atticis. ^m Pausanias ib. ⁿ Pausan. ib. ^o Herodotus lib. 1. ^p Josephus Archæologiz, lib. 15. c. 14. Middoth. Per. 2. Hal. 1. ^q Dion Chrysostomus de Regno, Orat. 2. ^r Autor Anonymus ἀναγραφὴς Olympiadum à Scaligero cum Eusebianis suis Editæ ad Olympiadis 85. annum quartum. Harpocraton in Περὶ Ὀλυμπίων.

tineant 6000 drachmas, quarum unaquæque est octava pars unciz, seu Coronæ Anglicanæ, octo milia eorum efficiunt nostræ monetæ 1500000 libras, quæ Athenis, ubi 3 tres drachmæ erant Bovis pretium, ingens summa fuerat, & si reducatur ad valorem nostræ monetæ in Anglia, ubi Bos minori pretio, quam sex libris, raro venit, sexagies & quater multiplicanda est, efficietque 96000000 librarum, summam plane mirandam, & si uno seculo expensa fuisset, fere incredibilem. Ut vero melius intelligatur qualis fuerat hujus Templi forma, illius *ἱερογραφία* subjecimus, qua magis dilucide indicabitur.

A. Porticus duobus ordinibus columnarum sustentata. B. Pronaos Decaltilus. C. Posticum. D. Aditus ad Cellam in Pronao. E. Aditus ad Cellam in Postico. F. Paries Templi. G. Porticus interior uno ordine columnarum in altitudine duplicium sustentata. H. Medium sub Dio sine tecto. I. Colossus Adriani.

In hoc Templo festum, quod in memoriam universalis diluvii instituerat Deucalion, Athenienses quotannis 7 primo die Anthesterionis celebrantes 2 in hiatum, qui in eo loco, quo diluvii tempore aquas defluxisse memorant, deducto ad cubiti instar solo factus fuerat, polientam è melle & triticeâ farinâ oblationis loco solebant projicere.

Quid sit ....Δ....ΜΤΟΥ non possum divinare, cum Palmerio autem supponere Deucalionem tam potentem Regem propriis manibus Templum Athenis ædificasse est plane ridiculum. Forlan Seldenus male legit in exeso Mar-more Δ pro Α, & Τ pro Π, deletis ex utroque latere lineolis, atque igitur sic Lacuna supplenda est, & Διὸς Φυξίν, & Ὀλυμπὺν ἱερὸν ἰδρύσασθαι. Qui hanc lectionem non approbat, inveniat meliorem. De diluvio Deucalionis prius dixi. De Tempore quo dicunt illud accidisse, consule Notas Chronologicas Lydiari ad hanc Epocham.

Ep. 5. Α....κτυων ΔευκαλίωνΘ. ἱερασίλδCεν ἐν Θερμοπύλαις, & σωήγ...ες ὡς ἔδρον οἰκῶντας, & ὡ...αCεν Αμφικτόνας, & π....ν υ... & νῦν ἐπὶ δύνει Αμφικτόνες, ἐπὶ ΧΗΗΔ'ΠΙΠ, βασιλεύοντες. Αθηνῶν ΑμφικτύωνΘ. In prima Lacuna suppleo Αφ' & Αμφικτύων, in secunda λάνες, in tertia ὀνόμαCεν, in quarta

7 Pollux lib. 9. cap. 6. 2 Plutarch, in Solone. 7 Plutarchus in Sylla. 2 Pausanias in Atticis. * Ad Epocham primam.

Πυλαίαν, in quinta ^{ἔτη} ^{ἔτη}, quæ supplendi ratio ob voces, quæ relinquuntur integræ, tam obvia est, ut omnibus, qui in his rebus mediocriter versantur, facile appareat, deletas in exeso Marmore easdem omnino fuisse, quas restitimus, voces. Hunc Amphictyonem Deucalionis filium, qui Thermopylis regnavit, eundem fuisse cum Amphictyone, qui in hac eadem Epocha Rex Atheniensium dicitur, ^a apud Apollodorum extat opinio eorum, qui negant. Sed assentiendum est pluribus, ^b qui asserunt contrarium. An vero Amphictyon fuisset primogenitus Deucalionis filius, seu Hellene junior, non tantum est, ut inquiramus; ^c Autores sunt, qui tradunt utrumque. Quomodo hic Amphictyon impiâ fraude expulso Cranao focero suo Athenarum regnum invaserat, ^d supra dixi. Non diu postea Bacchum Athenas venientem ^e à Semacho ibi hospitio exceptum fuisse, & ab Amphictyone ^f ad Epulas vocatum ei miscendi vini modum indicasse, ab eoque tempore divinos honores, & aram in Horarum fano Nympharum aræ adjunctam Athenis habuisse dicunt Mythologici; sed ^g Osiris, qui verus Dionysus seu Bacchus fuerat, Amphictyone multis annis vetustior, Cadmi vero nepos, qui fictus, multis ^h recentior fuit. Fabula autem originem inde habuit, quod, cum Amphictyon ⁱ usum vini diluti à Semacho forte inventum ad epulas introduxisset, ab eoque tempore homines recti & sobrii à computationibus decessissent, qui prius epoto meraco ebrietate incurvati fuerant, Baccho Recto ^l Aram ponebat, quam prope Nympharum aram ^m ideo collocavit, ut de diluendo vino, si qui uti vellent, admoneret. Hoc idem dicit Eustathius, in Scholiis ad Odyss. Homeri ^p, sed in Scholiis ad Il. ζ', & λ', primum diluti vini usum ad tempora Lycurgi refert, qui Osiridi coævus in Thracia regnabat, fabulamque illam de bello Bacchi cum Lycurgo, illiusque ad Nymphas fugâ, à quibus servatus fuit, ex eo, quod Lycurgus, cum vidisset vino inebriari homines, ejus usum in toto regno suo severissimis legibus prohibuisset, eumque post inventam diluendi artem iterum admisisset, ortam fuisse. Amphictyon cum Regnum male partum ⁿ decem annos tenuisset, Athenis eodem modo, quo ab eo prius Cranaus, ipse ^o vicissim ab Erichthonio expulsus fuerat, Regna autem, quæ à patre acceperat, semper tenebat, in iisque ^p Itonum filium habuit successorem, præter Itonum unicam etiam cujus nomen non traditur habuit filiam, ^q quæ Rhario Cranai filio nupta Triptolemi & Cercyonis mater fuisse perhibetur. ^r Itono nati fuere Bœotus & Chromia, à Bœoto Bœotia nomen habuit, Chromia autem ^s nupta Endymioni ^t filio Athlii, Protogeniæ Deucalionis filiæ nepoti, qui expulso Clymeno in Eleâ prope Olympiam regnavit, ei peperit ^u Pæonem, Epeum, & Ætolum, quibus jussu Endymionis, in Olympiâ de imperio cursu certantibus, victoriam obtinuit ^x Epeus, atque ideo patri in regno successit, quod male ferens Pæon ^y à Peloponneso decessit, regionemque circa Axium fluvium in confiniis Thraciæ & Macedoniæ occupans, ibi genti Pæoniæ nomen & originem dedit. ^z Ætolus autem eum fratre mansit, eique sine mascula prole defuncto in regno successit, ^a sed ob cædem Apidis filii Jasonis, quem imprudenter occiderat, à Peloponneso fugere coactus ad Curetas venit, qui regionem circa fluvium Acheloum incolebant, ubi cum, occisis Doro, Laodoco, & Polypoete, à quibus receptus fuerat, regnum adeptus esset, ab eo deinde regio Ætolia, & incolæ Ætoli dicebantur. Ejus filii fuere Calydon, & Pleuron, à Calydone urbs & silva Calydonia, à Pleu-

^a Apollodorus lib. 3. ^b Pausanias in Phocicis. Eusebius in Chronicis. Suidas. Harpocration. & Phavorinus in *Ἀμφικτιόνε*. Didymus ad Il. Homeri μ', v. 117. Stephanus in *Βοιωτία*. ^c Stephanus ib. Didymus ib. ^d In notis ad Epocham tertiam. ^e Eusebius in Chronicis. ^f Pausanias in Atticis. Athenæus lib. 2. ^g Prometheo enim Amphictyonis avo fuerat coævus. Diodorus Sic. lib. 1. Phavorinus in *Πελοποννήσῳ*. ^h Vide Notas ad Epocham secundam. ⁱ Athenæus lib. 2. & lib. 4. ^l Athenæus lib. 2. & 4. ^m Athenæus lib. 2. ⁿ Eusebius in Chronicis. ^o Pausanias in Atticis. Tzetzes Chil. 5. cap. 18. ^p Stephanus in *Βοιωτία*. Pausanias in primo Eliacorum, & in Bœoticis. ^q Pausanias in Atticis. ^r Stephanus in *Βοιωτία*. Pausanias in Bœoticis in initio. ^s Pausanias in primo Eliacorum. ^t Apollodorus lib. 1. Pausanias in primo Eliacorum. ^y Apollodorus & Pausan. ib. ^z Pausanias in primo Eliacorum. ^a Pausan. ib. ^x Pausan. ibid. ^b Apollodorus lib. 1. Pausanias in primo Eliacorum.

rone urbs Pleuron nomina habuerunt. A Pleurone tertius erat Oeneus pater
 b Meleagri, c Tydei, d Deianiræ Herculis uxoris, & e Gorges matris Thoantis,
 qui Ætolis tempore belli Trojani imperavit. Thoantis filius fuit f Hæ-
 mon, Hæmonis i Oxylus, qui Heraclidas in Peloponnesum duxerat. Ætolo
 autem in Eleâ successit g Eleus illius ex sorore Eurycyde nepos, à quo Elei,
 qui prius ab Epeo dicebantur Epei, nomen primo dicuntur habuisse. Epeus
 filium habuit Augeam, ob agrum suum ab Hercule stercoribus purgatum cele-
 brem, Augeas genuit Agasthenem, Agasthenis filius fuit Polyxenus, qui
 h Bello Trojano interfuit, Polyxeni nepos erat Epeus ejus nominis secundus,
 quem i Oxylus ex Ætoli posteris Eleâ pellens ejus regnum occupavit, cujus
 posteris (è quibus fuit Iphitus, qui ludos Olympicos instauravit) donec Re-
 gimen Monarchicum dissolveretur, in Elide dicuntur regnasse.

Καὶ ἀμφὶ ταῖς λααῖς ἐστὶ δ' ὅσον ἀνέχονται, καὶ ὀνόματι 'Αμφικτύονας, &c.] Am-
 phictyonicum concilium ab Amphictyone de communibus Græciæ rebus con-
 sulturum primum congregatum fuisse, ab eoque Amphictyonicum vocatum,
 communi fere omnium scriptorum l constat autoritate. Cum primo insti-
 tutum fuisset, ex illis solis gentibus, quibus Amphictyon, & fratres illius im-
 perabant, videtur constituisse, nondum enim Dores, Iones, aut ulla Pelo-
 ponnesiaca gens ad illud conveniebat. Dores enim & Iones ab Hellenis po-
 steris m ortum habentes Amphictyonis temporibus non nati erant, Peloponne-
 si nondum Hellenici fuere, aut cum Hellenicis linguam aut mores habebant
 communes, n sed antequam Xuthus, & illius filii Ion & Achæus ad illos com-
 migrassent, omnes erant o Pelasgi, qui cum p Deucalioni acerrimi hostes fu-
 issent, utpote ab eo Thessaliæ totiusque Græciæ, quæ extra Isthmum est, im-
 perio exuti, non omnino videtur verisimile, eos cum Deucalionis filiis ali-
 quam societatem aut fœdus velle iniisse. Soli igitur ii populi, qui Deucali-
 oni olim parebant, & à filio illius Hellene postea Έλληνες dicebantur, hujus
 concilii participes fuere. Cum enim Regnum Deucalionis, quem hoc ipso
 anno, quo institutum est concilium, supponimus occubuisse, inter filios illius
 dividendum esset, illi timentes, ne sejuncti hostibus suis essent impares, aut
 ex aliqua lite inter se belligerarent, hoc commune instituerunt concilium,
 quod ab Amphictyone ideo, quod fratrum forsitan natu maximus esset, Am-
 phictyonicum dicebatur, ut dum per illud omnes lites inter civitates sine bel-
 lo componerentur, communique illius decretis provideretur saluti, semper
 essent q sibi in vicem amici & hostibus terribiles. Communi igitur sum-
 tu r Templo Cereri condito in Thermopylarum angustiis prope s ostium
 fluvii Asopi (qui locus utpote in limitibus Regnorum Hellenis & Amphicty-
 onis, in medioque earum Regionum, quibus imperabat Deucalion, situs con-
 ventui maxime erat opportunus) decreverunt, ut bis quotannis t, in initio sci-
 licet veris, & autumnii, Senatores à singulis populis electi ibi convenirent,
 sacrisque Deæ factis pro communi salute, de eadem postea consultarent. De
 Thermopylis postea ad Epoch. 52. dicturi sumus, illæ autem cum insignissimæ
 totius Græciæ angustiae fuissent, plerumque simpliciter u πύλαι dicebantur,
 & abeaque voce confessus hic celebrari solitus πύλαι, & Senatores πύλαροι
 vocabantur.

b Apollodorus ib. Pausanias in Phocicis, & Messenicis. Homerus Il. 9. Ovidius Metamorph. lib. 8. &c.
 c Homeri Il. 2. Apollodorus lib. 1. Pausanias in Corinthiacis. d Apollodorus lib. 1. Pausan. lib. 2. e Pau-
 sanias in primo Eliacorum. f Pausanias in primo Eliacorum. g Pausanias ib. h Homerus Iliad. β.
 i Pausan. in primo Eliacorum. j Eusebius in Chronicis. Pausanias in Phocicis. Harpocration in 'Αμφι-
 κτύονας. Antiquum Scholion ad Demosthenis orationem de pace, in fine Edit. Bas. Alexander ab Alexan-
 dro, lib. 5. c. 7. Phavorinus in 'Αμφικτύονας. Suidas ad eandem vocem. Dionys. Hal. lib. 4. m Pausanias
 in Atticis, & Achaicis, &c. Strabo lib. 8. & lib. 9. Apollodorus lib. 1. Vitruvius lib. 4. c. 1. n Apol-
 lodorus lib. 1. &c. Pausanias in Achaicis. Strabo lib. 8. o Dionys. Hal. lib. 1. p Dionys. Hal. lib. 4. q Dio-
 nys. Hal. lib. 4. r Strabo lib. 9. Herodot. lib. 7. s Herodot. lib. 7. Strabo lib. 9. t Strabo lib. 9. A-
 lexander ab Alexandro, lib. 3. c. 28. & lib. 5. cap. 7. u Herodot. lib. 7. Pausan. in Phocicis, & in Atticis.
 Strabo lib. 9. Harpocration in πύλαι. Alcibiades in orat. contra Ctesiphontem, & Demosthenes in orat. pro
 Ctesiphonte. Hesychius in πύλαροι. x Strabo lib. 9. Hesychius in πύλαροι. Harpocration in πύλαι.

Cum

Cum autem Acrisius Argivorum Rex⁷ ob timorem Persei nepotis sui, quod ex oraculo audivisset se ab eo occidendum esse, in Thessaliam decedens observasset multa desiderari in hoc concilio, ut recte & cum felici successu haberetur, sive quod processu temporis labefactatum esset, sive quod in initio satis prudenter institutum non fuisset, ^a illud circa ^b 230 annos, postquam ab Amphictyone primo congregatum fuit, de novo ordinavit, & scriptis legibus, ^b secundam quas de causis ad Concilium latis judicaretur, assignatisque populis, qui illius participes essent, quot suffragia singuli haberent, & quo tempore & loco convenirent, omnia de hoc concilio sancivit, quæ in illius celebratione à Græcis postea semper fuerant observata. Ab illius igitur temporibus non tantum Templi Cereris in Thermopylis, sed Apollinis, etiam Delphici procurationem habuerunt Amphictyones, in utrisque igitur Templis alternis vicibus, in Templo Apollinis Delphici scilicet initio Veris, in Templo Cereris Thermopylis initio Autumni conventus suos habuerunt. Populi vero, qui Acrisii decretis concilii participes fuere, ^d duodecim numerantur, Thessali, Phthiotæ, Magnetes, Perrhœbi, Ænianses, Malienſes, Dolopes, Locrenſes, Phocenſes, Bœoti, Iones,iores. Septem priores^c Thessalicæ gentes fuere, & extra Pylas habitabant, & cum Thessalia in quatuor partes dividatur, scilicet^f in Phthiotin, Thessaliotin, Æstiaotin, & Pelasgiotin, Dolopes & Perrhœbi Æstiaotidis, Thessali, Thessaliotidis, Magnetes Pelasgiotidis sub montibus Pelii & Ossæ, Phthiotæ, Malienſes, & Ænianses Phthiotidis incolæ fuerunt, Malienſes in ipsis Pylis ad Sinum Maliacum habitabant, Ænianses sub montibus Oetœis, atque ideo ab Æschine^g Oetæi dicebantur. Locrenſes erant, qui in triplice Locride, Bœoti, qui in Bœotia, Phocenſes, qui in Phocide, Iones, qui in Atticâ, Eubœâ, Maris Ægei insulis, & Ionia Afiana,iores, qui in Doride sub Pindo monte, & in Peloponneso habitabant. Hi olim populi ad Concilium conveniebant, ^h singulique eorum duo suffragia habentes Amphictyonatus jus sine ullâ immutatione usque ad Regnum Philippi Macedonis retinuerunt, tunc autem, Olympiadis scilicet centesimæ octavæ anno tertio, ⁱ Phocenſibus, quod expilato Templo Delphico sacrilegium commisissent, & è Dorica gente^k Lacedæmoniiis, quod sacrilegis auxilia tulissent, concilio motis, jus Amphictyonatus duplicisque suffragii, quod prius habuerunt Phocenſes, ad ^l Macedones, qui sacrilegos vicerunt, fuerat translatum. Sed cum Phocenſes post annos 67, Olympiadis scilicet 125 anno secundo, contra Gallos Delphos direpturos fortissime pugnantes, illud Templum, quod prius expilaverant, jam ab expilatione liberassent, his meritis priora scelera compensasse iudicati, ^m in concilium communi Græcorum decreto, eodem modo quo amoti fuere, iterum recipiuntur, in eoque illa, quæ olim Dolopum fuerunt, ⁿ qui sub Macedonico imperio, eodem tempore quo Perrhœbi, libertate & nomine amissis interierant, forte habuerunt suffragia. Perrhœborum autem loco Delphi, qui ante Templi expilationem^o suffragia cum Phocenſibus habuerant communia, ne qui sacrilegio^p maxime obstabant cum sacrilegis mulctarentur, & à Templi participatione excluderentur, qui illius perpetui Curatores fuerunt, in concilium cum pleno Amphictyonatus jure non diu post exclusos Phocenſes videntur fuisse cooptati. Cum enim ^q Pausanias Delphos, eodem modo quo Bœoti, Thessali, Macedones, & aliæ gentes, quæ ad concilium convenie-

⁷ Apollodorus lib. 2. Pausanias in Corinthiacis. ² Strabo lib. 9. ⁴ Compara Eusebii Canonem de Regibus Argivorum cum hac Epochâ. ^b Strabo lib. 9. ^c Strabo lib. 9. Pausanias in Phocicis. Plutarchus in Solone, Æschines in orat. contra Cresiphontem. Pausanias in Achaicis. Herodot. lib. 5. Plutarchus in Sylla. ^d Æschines in orat. *ἡ περὶ τῶν ἀμφικτυόνων*. Harpocration, Suidas, & Phavorinus in *Ἀμφικτυόνων*, Michael Apostolius lib. 3. Prov. 4. Alexander ab Alexandro, lib. 5. c. 7. Pausanias in Phocicis. ^e Strabo lib. 9. ^f Strabo ib. ^g In orat. *ἡ περὶ τῶν ἀμφικτυόνων*. ^h Æschines in orat. *ἡ περὶ τῶν ἀμφικτυόνων*. ⁱ Diodorus Siculus, lib. 15. Pausanias in Phocicis. ^k Pausanias, & Diodorus, ib. ^l Demosthenes in orat. de Pace, & antiquum Scholion ad illam orat. in fine Edit. Bas. Pausanias in Phocicis, & Diodorus Siculus, lib. 15. ^m Pausanias in Phocicis. ⁿ Strabo lib. 9. ^o Vide Æschinis orationem *ἡ περὶ τῶν ἀμφικτυόνων*. ^p Diodor. Sic. lib. 15. Pausan., lib. 10. ^q Lib. 10.

bant, bina suffragia tradit habuisse, quæ penes eos ab initio non fuere, il-
lique etiam ab ^s Harpocratore, ^s Suida, ^c Michaeli Apostolio & ^a Alexandro
ab Alexandro inter gentes Amphictyonicas numerantur, quoniam tempore
probabilius est, eos hoc jus primo consecutos fuisse. Post victoriam Aetia-
cam ^a Nicopolis etiam, quam Augustus prope eum locum, quo Antonium
superaverat, in victoriæ monumentum condidisset, Imperatoris decreto fa-
cta est Amphictyonica, & Magnetes, Ænianses, Phthiotæ, & Malienfes ^a jussi
se Thessalis conjungere, ab eo tempore non nisi cum illis participarunt bina
ea, quæ prius singuli habuerunt, suffragia. Pausaniæ igitur tempore, qui
Imperante Antonino Pio circa medium secundæ post Christum Centuriæ
^a maxime floruerat, qui Concilii participes fuere hi populi ^b recensentur,
Thessali, Macedones, Nicopolitani, Delphi, Phoces, Locrenses, Boeoti,
Dores, Iones. ^c Harpocraton, ^c Suidas, ^d Michael Apostolius, & ^e Alex-
ander ab Alexandro, inter eos etiam numerant Achæos: sed de his nihil Pau-
sanias: non omnino tamen videtur verisimile, quin hi, cum sub Arato, Phi-
lopoemone, & Lycorte Polybii patre fortissimis ducibus Græciæ ^f domini e-
vassent, Amphictyonatus jus tunc fuissent consecuti, quod olim etiam
ante Heraclidarum in Peloponnesum descensum, cum Acrisius, qui gentes
Amphictyonicas ordinavit, & Achæus fuisset, videntur habuisse. In initio
suffragia Amphictyonica penes solas Gentium Metropoles fuerunt, atque ideo
^h Strabo Amphictyonici concilii duodecim civitates primo participes fuisse
tradit, postea aliis etiam civitatibus erant ⁱ communicata, & tandem, cum Do-
res & Iones plures habuissent urbes insignissimas, ut hæ etiam in concilium
admitterentur, ultra justum numerum multiplicata fuere, cautum tamen
est, ut in nullo conventu, plura quam viginti quatuor, duo scilicet pro sin-
gulis gentibus, secundum antiquum institutum haberentur: atque ideo cum
Pausaniæ temporibus ^l penes urbes Amphictyonicas triginta essent suffragia,
soli Delphi, Athenienses, & Nicopolitani omnibus conventibus, ceteri non
nisi vicibus suis interfuerunt.

Senatores ad concilium missi ἀπὸ τῶν αἰσ τῶν πόλεων ἀγείρονται ^m Πυλαγόρας di-
cebantur: penes hos erant civitatum suffragia, quot vero à singulis delegati
fuere incertum est, Athenienses in eo concessu, quo Phoces ob excultum
agrum Girschæum Apollini sacratum condemnarunt, ^a quatuor habuerunt Py-
lagoras (delirant enim, qui lectâ oratione Æschinis contra Ctesiphontem:
præter Æschinem, Midiam Anagyrasium, & Thrasiclem Lesbium, Demo-
sthenem etiam in illo conventu supponunt non fuisse Pylagoram.) Videtur igitur
numerus eorum esse ex arbitrio civitatum, quæ eligebant: quocumque
vero ab eadem mittebantur, si penes eam esset unum tantum suffragium ^o plu-
ra in conventu non habuerunt. Quam subito conveniebant Pylagoræ, Am-
phictyonum juramento omnibus proposito, eo & semetipsos & civitates, &
quibus missi fuere, obstrinxerunt ^p Μηδμίαν πάλιν τῶν Ἀμφικτυονίδων ἀνάστατον
ποιήσαν, μήδ' ὑδάτων ναμαπαίων εἶρεν, μήτ' ἐν πολέμῳ, μήτ' ἐν εἰρήνῃ ἐάν δέ-
πῃ ταῦτα φθελῇ, στρατεύσειν ἐπὶ τῶν, καὶ τὰς πόλεις ἀναστήσειν, καὶ ἐάν τις ἢ
συνεὶ τῶν Θεῶν, ἢ συνεδῇ τι, ἢ βουλῶσι τι καὶ τῶν ἐν τῇ ἱερῇ, τιμωρήσειν, καὶ
ποδὶ, καὶ χειρὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσι διωτάμεν, i. e. urbem nullam Amphictyonicam
se everfuros, neque aqua profluente se prohibitueros, sive pace, sive bello, si
quis contra fecisset, se bellum illaturos, & urbes excisuros, & si quis Apo-
linem spoliaret, vel conscius esset illius injuriæ, vel consilium daret contra

^r Vide Æschinis orat. ^q ἐπὶ τῶν ἀμφικτυονίδων. ^s In Ἀμφικτυονίᾳ. ^t Lib. 3. Prov. 4. ^v Lib. 5. c. 7. ^x Pau-
san. in Phocicis. ^y Dion Cassius, lib. 51. Strabo lib. 7. ^z Pausanias lib. 10. ^a Meminit enim belli Judai-
ci confecti in Atticis, & Antonini in Corinthiacis. ^b Pausanias lib. 10. ^c In Ἀμφικτυονίᾳ. ^d Lib. 3. Prov.
4. ^e Libro 5. c. 7. ^f Vide Polybium lib. 2, 3, 4, 5. Plutarchum in Arato, Cæomene, Philopoemene, &
Tito Quintio, & Livium Decad. 4. ^g Argivorum enim Rex fuit, Argivi autem ante Heraclidarum descen-
sum Achæi fuerunt, & sic plerumque ab Homero vocantur. ^h Lib. 9. ⁱ Themistoclis temporibus 31. ci-
vitates Amphictyonice fuerunt. Plut. in vita ejus. ^j Pausan. lib. 10. ^k Harpocraton, Suidas & Hesy-
chius in ^l πυλαγόρας. Strabo lib. 9. ^m Æschines in orat. contra Ctesiphontem. ⁿ Pausan. in Phocicis. ^o Æs-
chines in orat. ^p ἐπὶ τῶν ἀμφικτυονίδων.

Templum, cum se ulturos, & pede, & manu, & voce, & omnibus viribus, Juramento diram execrationem addiderunt contra eos qui violaverint, & deinde a sacris factis, sive Delphis, sive Thermopylis convenissent, primo de rebus a Templi in quo sedebant, & cujus procuratores erant, scil. de donariis, Thesauris, Sacrificiis, an omnia circa ea rite sancteque facta fuissent, & deinde de publicis Græciæ rebus, an commune jus ab omnibus inviolatum servaretur, inquirebant: & si aliqua civitas, aut tota Gens circa hæc peccasse accusaretur, ad conventum a citabant, ut causam dicerent, deprehensæque circa hæc peccasse, si sacrilegium aut impietatem contra Deum admisissent, dicto Anathemate, exclusionem a Templi participatione, & a concilio, si Amphictyonica fuissent; si autem injuriæ tantum contra aliquam Græcam civitatem, ob violatas aut in pace, aut in bello Gentium leges reæ fuissent, pecuniâ quanta læsis faceret satis pro injuriâ, communi decreto mulctabantur. a Posteriori modo Lacedæmonii ob occupatam tempore pacis arcem Cadmeam, b priori modo Phocenses, & iidem Lacedæmonii paulo postea ob expulsum Templum Delphicum fuerunt condemnati. Quando in concilio aliquid majoris momenti agebatur, c quicumque ex aliqua Græca civitate, aut ob oraculum, aut ob sacrificia forte aderant, ad illud convocati fuere. Conventus, qui ex his constabat, d e *Ἑκκλησία*, qui ex solis Pylagoris, e *Συνδριον* dicebatur. De privatis litibus, aut privatorum criminibus judicare infra concilii dignitatem habebatur, nec unquam privatus aliquis, si excipias a Ephialtem Trachinium, qui Xerxi per montes Oetæos, cum a Lacedæmoniiis occlusæ fuissent Thermopylarum angustiae, in Græciam monstravit viam, in hoc concilio unquam fuerat judicatus. Sed si aliquis talis, aut impietatis contra Deum, aut injuriæ contra Græcos accusaretur, contra Gentem, seu civitatem, cujus civis erat, si non ab eadem fuisset punitus, intendebatur actio. Si condemnati sententiæ non submitterent, bellum indicebatur rebellibus: hoc autem Amphictyonum decreto duobus solis Græciæ populis, b Cirrhæis scilicet & c Phocensibus unquam fuit illatum, tam sanctum hujus concilii decretis parere a ceteris semper habebatur. Cirrhæis autem Duce Solone, Phocensibus Duce Philippo Macedonæ debellatis, priores deleti posteriores misero mulctati fuere.

Omnia Amphictyonum Decreta a summi Sacerdotis Templi Delphici, eodem modo quo acta publica apud Romanos Consulum, & apud Athenienses Archontum nomine signabantur, eaque incisa in columnis Marmoreis sub hac forma promulgata fuere, *Ἐν Ἱερῷ Κλειναρχοῦ ἱερῆς Πυλαίας Ἰδοῦ τοῖς Πυλαρχοῖς καὶ τοῖς Συνδριον καὶ Ἀμφικτιόνων ἐπαδὴ Ἀμφωνίς*, &c. Totum hoc decretum, & aliud ejusdem formæ in oratione Demosthenis de Corona legi potest.

Omni Pylaico conventui cum Pylagoris etiam e interfuerunt Hierommæones: apud Græcos autem duplicis generis & officii fuerunt Hierommæones, alii enim erant civiles Magistratus, apud quos in scripta redigebantur a contractus & judicium sententiæ, atque hi non omnino differebant ab iis, qui simpliciter *Μνήμονες*, i. e. notarii dicebantur, nisi quod forte in hoc munus electi, ut sanctius ab iis præstaretur, etiam Sacerdotes fuerint, atque ideo *ἱερομνήμονες* vocabantur, *Μνήμονα* autem scribam seu notarium fuisse interpretatur a Eustathius ad Homerum. Alii autem Hierommæones, qui per hunc vocem magis proprie significabantur erant Sacerdotes, qui ideo, quod

a Dionys. Hal. lib. 4. Strabon. lib. 9. b Æschines contra Ctesiphontem. Plutarch. in Solone, &c. c Demosthenes in orat. de Coronâ. d Diodorus Sic. lib. 15. e Pausanias in Phocicis. Diodorus lib. 15. f Æschines in orat. contra Ctesiphontem. g Æschines ib. h Spidas & Harpocraton in *Ἀμφικτιόνος*. i Herodot. lib. 7. b Plutarchus in Solone. Æschines in orat. contra Ctesiphontem. c Pausan. lib. 10. Diodorus Sic. lib. 15. Æschines in oratione contra Ctesiphontem, & Demosthenes in orat. de Coronâ. d Demosthenes de Coronâ. e Suidas, Harpocraton, Phavorinus & Hesychius in *ἱερομνήμονες*. Scholiastes Aristophanis ad Neubes. Æschines orat. contra Ctesiphontem. f Henricus Stephanus in *ἱερομνήμονες* pro hac vocis significatione citat Aristotelem. g Ad Odyss. 6. vers. 163.

circa res sacras & deorum cultum docti & periti fuerint, memoriâque tenuerint, quò ritu, & quibus sacris quisque eorum colendus esset, ^b ἀπὸ τῶ μνήμονας ἢ τῶ ἱερῶν nomen sortiebantur, iidemque omnino fuere cum illis, qui apud Ægyptios Ἱερογραμματαῖς, & apud Judæos Ἀρχιερεῖς dicebantur. Sacerdotes enim, qui apud Ægyptios in Sacris Mercurii libris, & Ægyptiaca Theologîâ versati fuere, ⁱ Ἱερογραμματαῖς, qui apud Judæos in libris Moïsis, & Judaicâ Theologia, ^l Ἀρχιερεῖς vocabantur; & secundum hanc vocis significationem, & nonde capitibus Ephemeriarum, aut familiarum interpretandus est locus, ubi Herodes dicitur congregasse, ^m Ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ: cum enim docti apud Judæos, & legis periti, quales erant Synedriorum assessores, erant vel Levitici, vel Laici, Laici γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, Levitici sive essent è familia Aharonis, sive tantum Levitæ, Ἀρχιερεῖς dicebantur, qui cum ideo γραμματεῖσι τοῦ λαοῦ opponuntur, quod è clero fuerint, æque proprie etiam γραμματεῖς τῶν ἱερῶν, seu ἱερογραμματεῖς poterant appellari, utrique autem, scilicet tam Ἀρχιερεῖς quam γραμματεῖς τοῦ λαοῦ generali voce ⁿ ὀνόματι i.e. scribæ dicebantur. Hieromnemonēs qui cum Amphictyonibus conveniebant utriusque generis fuere, & non tantum Sacerdotum, sed etiam scribarum seu notariorum præstabant officia, cum enim ad omnem conventum Pylæicum mitterentur, ^o συνεδρεύουσιν, καὶ δύνανται, Pylagoræ συνεδρεύουσιν, Hieromnemonēs δύνανται fuerunt, ^p hi igitur in eo solenni conventu sacra Deo peragebant, omniaque ad ea peragenda necessaria singuli parabant pro civitatibus suis, atque ideo etiam ^q ἐπίσημοι τῶν ἀναλισχυμένων ἐν τῇ θυσίᾳ dicebantur. ^r Iidem in confessu scribæ seu notarii fuere, omniaque ea, quæ decreverunt Pylagoræ in Tabulas referebant, curabantque ut inde in ^s columnas Marmoreas transcripta tum in Templo Apollinis Delphici, tum in Templo Cereris in Thermopylis promulgarentur, atque ideo cum Amphictyones in Templo Apollinis Delphici sedentes contra Phocenses decreta fecissent, jussunt Hieromnemonas, ut illi ^t πρὸ τῆ ἐπίσης πυλαίας, ad Pylas cum illo decreto convenirent, ut ibi scilicet etiam in columnis Marmoreis incisa, quæ contra illam gentem decreta fuerant, in utroque confessus loco in publico proponerentur.

Qui Acrisium primum hujus concilii institutorem fuisse tradunt, illud Amphictyonicum appellari volunt ^u ἀπὸ τοῦ πελοπίδου ἢ τῶ Δελφῶν τὸς συναρχόντας, κτίσας enim dicunt antiquam vocem fuisse usurpatam pro οἰκῶσι, & pro exemplis afferunt illa Homeri εὐκτίμενον πτολίεθρον καὶ εὐκτιμένην κατ' ἀλῶν, vocisque εὐκτίμενον, quæ bene habitatum significat, ab εὖ bene & κτίσας pro οἰκῶσι deducunt originem. Sed si hæc admittenda esset Etymologia, & Ἀμφικτύονες essent quasi πελοπίδωνες, ut vox cum litera scriberetur, & non cum υ, omnino requireret originis ratio. His Etymologicis similes sunt etiam ij, qui hunc conventum non ἀπὸ τῆ πύλης, quia in Thermopylarum angustiiis conveniebat, sed quia ^x Pylades ob Clytemnestræ cædem coram eo primus causam dixerat, Πυλαίαν volunt appellari. Sed approbatæ autoritatis historicis, qui tradunt contrarium, potius quam insulis Grammaticis adhibenda est fides.

Vir apud nostrates ^y insignissimus existimavit duos & diversos fuisse Amphictyonicos conventus, qui Delphis, & Thermopylis conveniebant, & unum ab Amphictyone, alterum in hujus similitudinem ab Acrisio fuisse in-

^a Etymolog. in ἱερογράμμοις. ⁱ Lucian in Macrobiis. Porphyrius lib. 4. sect. 8. Suidas in ἱερογράμμοις. ^l Vide Clarissimum Lightfoot, in Horis Hebraicis, ad Matth. cap. 2. ver. 4. ^m Matth. cap. 2. v. 4. ⁿ Bab. Beracoth. fol. 45. 2. & apud Talmudicos passim. ^o Scholiastes Aristophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱερογράμμοις. ^p Etymolog. in ἱερογράμμοις. Phavorinus, Suidas, & Harpocration ad eandem vocem. Scholiastes Aristoph. ad Nubes, Æschines contra Ctesiphontem. Diodorus Siculus, lib. 15. ^q Scholiastes Aristophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱερογράμμοις. ^r Æschines contra Ctesiphontem, & Demosthenes pro Ctesiphonte. Phavorinus & Hesychius, & Suidas in ἱερογράμμοις. ^s Diodorus Siculus, lib. 15. ^t Æschines in orat. contra Ctesiphontem. ^u Phavorinus, Etymolog. Harpocration & Suidas in Ἀμφικτύονες. Pausanias in Phocicis. Strabo lib. 9. Scholiastes Aristophanis ad Nubes. Phavorinus in Πυλαίᾳ. Scholiastes Sophoclis ad Trachinias. ^y Dominus Joannes Marhamus, in libro suo nuper edito, pag. 116.

stitutum,

stitutum. Sed cum Strabo, ubi agit, de Amphictyónico conventu ab Acrisio instituto, ^a dicat illum *Πυλαίαν* appellari, quia etiam ad Pylas seu Thermopylas conveniebat, ideoque etiam assessores Pythagoras vocatos fuisse, eosque Cereri in Thermopylis sacrificasse, ex nullo loco mihi evidentius apparet, conventus Delphis & Thermopylis celebrari solitos unum eundemque fuisse, quam ex hoc, unde ille probavit fuisse diversos. Nec differentias, quas inter hos conventus ponit vir clarissimus, quod unus scilicet ex 12 civitatibus, alter ex tot gentibus constaret, & quod unus publicas Græciæ, alter tantum Templi res procuraret, omnino agnosco. Cum enim Amphictyones Delphis conventus suos celebrarent, cum contra ^b Cirrhæos, & postea cum contra ^c Phocenses bellum decrevissent iis communibus Græciæ armis inferendum, & iidem etiam Delphis, ut ^d Diodorum Siculum legenti facile patebit, Lacedæmonios ob turbatam publicam pacem, occupatamque Cadmeam arcem condemnassent, conventumque ideo eo in loco celebrari solitum, ^e Plinius publicum totius Græciæ vocet concilium, quis dubitat, quin ibi etiam de publicis rebus consultatum fuisset? Et profecto illuc non tantum 12 civitates, sed tot gentes convenisse, easdemque omnino fuisse cum illis, qui conventum in Thermopylis celebrabant, ab ^f Æschine & ^g Pausania ita disertis verbis asseritur, ut ipsi qui asserit contrarium, si hos tantum inspexisset auctores, non poterat non evidentissimum apparuisse. Quare autem Strabo dicit hoc concilium olim ex 12 tantum civitatibus constare, supra monui. Præterea cum dicat Pausanias Achæos Conventum Ægii celebrasse, ^h καὶ δὲ πρὸς Θερμοπύλαις, καὶ αἱ Δελφοὶ Ἀμφικτύονες, & in decreto ⁱ Amphictyonum à Demosthene lato sancitur, τὰς Πυλαίων πορεύσασθαι εἰς Πύλας, καὶ αἱ Δελφοὶ ἐν αὐτῇ πανηγύρεϊ ἄγειν τοῖς, & ex eadem Æschinis oratione constet conventum, in quo hoc decretum fuerat Delphis, proximum vero in Thermopylis, & illum in initio veris, hunc igitur in initio Autumni celebratum fuisse, inde ulterius probatur, concilium quod in utrisque locis habitum fuerat unum idemque fuisse, & in hoc tantum differre, quod illius Senatores, qui in initio veris Delphis, in initio Autumni, ut ex loco ultime citato conjecturam fumimus, Thermopylis semper conveniebant.

Cum Mædædones, & postea Romani obtinuisent Græciæ Imperium, valde diminuta erat Amphictyonum auctoritas, nec ulla, nisi umbra illius, quam olim habuerunt, penes eos deinde fuisse videtur, hanc autem diu retinuerunt; quando vero primo desinebant convenire incertum est. ^j Pausaniæ temporibus conventus suos semper celebrabant, sed cum in illis tantum res sacras & Idololatricos deorum cultus curarent, Constantinæ temporibus, cum hi interdicti fuissent, cum Templo & Religione suâ videntur omnino periisse.

Ep. 6. Ἀφ' ἧς Ἑλλήν ὁ Δευκάλίωνος υἱὸς Ἰδαίοιο καὶ Ἑλλήνες ὠνομαζόμενοι τὰ πρότερον Γραικοὶ καλέεσθαι, καὶ ἡ ἀρχαία Παιδαγωγία..... καὶ ΧΗΗΔΠΙ βασιλεύοντες Ἀθηναίων Ἀμφικτύονες. In prima lacunâ suppleo, Ἀφ' ἧς Ἑλλήν ὁ Δευκάλίωνος υἱὸς Ἰδαίοιο, Hellenem enim Deucalionis filium & Phthiotidis Regem fuisse quis ignorat? In secunda & tertia suppleo, καὶ ἡ ἀρχαία Παναθηναίων συνετήσαντο ἑτη. De Festo Panathenæico hic agi ex literis quæ relinquuntur integræ manifeste apparet, sed illud nondum celebratum fuisse indicat Epochâ decimâ. Hic igitur secundum ^k Lydiatum innuitur Hellenem non instituisse, sed Erichthonico postea persuasisse, ut institueretur. Sed inimicitia, quæ necessario supponenda sunt intercessisse Helleni

^a Strabo lib. 9. ^b Plutarch. in Solone. ^c Æschines in orat. contra Ctesiphontem, & Demosthenes in orat. pro Ctesiphonte, ^d Lib. 15. ^e Lib. 35. cap. 9. ^f In orat. ^g In Phocicis ^h Pausanias in Achaicis. ⁱ Æschines in orat. contra Ctesiphontem. ^j Pausan. in Phocicis. ^k Vide illius notas ad hanc Epocham.

& Erichthonio, qui Amphictyonem Hellenis fratrem ^a regno expulerat, hoc non admittunt. Præterea instituti ratio à Chronographo nostro in omnibus aliis Epochis observata, ut res ad illum annum referantur, sub quo de illis agitur, omnino requirit: atque ideo lego potius in plurali numero *συνεστήσαντο*, & verbum illud ad Athenienses referens, opinor hic innui, eos Festum Panathenæicum in imitationem conventus Amphictyonici, ut hujus beneficio inter Atticæ *δῆμους*, eodem modo quo illius inter Græciæ gentes pax & amicitia inviolatæ præservarentur, decretis suis constituisse, quamvis ob aliquem casum, forte ^a ob bellum inter Amphictyonem & Erichthonium de regno ortum, primam illius celebrationem usque ad annum regni Erichthonii novum, & Epochæ Marmoreæ ^p 1242. distulissent. Si vero potius velis, quod illud Epochæ decimæ *Παναθηναίους τοῖς πρώτοις χειμῶνις*, quod dubium movet, de Panathenæis absolute primis non intelligatur, non refragor, cum sic etiam ne Chronographus noster dicat repugnantia æque verisimiliter possis cavere.

Καὶ Ἕλληνες ὀνομάδην τὸ πρότερον Γραιγοὶ καλέμενοι] Ut melius intelligatur, quando Græciæ incolæ *Γραικοὶ*, quando Ἕλληνας, aliaque, quæ antiquitus habuerunt, nomina primo adepti fuerunt, & quinam erant qui his nominibus vocabantur, liceat ab illis, qui primo Græciam incoluerunt, exordiri. Post confusionem Babylonicam, & dispersiones Gentium, multæ elapsæ sunt ætates, priusquam aliquis populus fixam in Græcia sedem obtinuerat. Recentiores enim incolæ, priusquam urbes aliquas condidissent, aut semitipsum in nova colonia satis firmiter munivissent, à potentioribus advenis, & illi rursus ab aliis diu semper ^a pellebantur, nec aliquis ante Inachum (Sycioniorum enim Reges, ut ficta nomina, merito rejiciunt ^r doctissimi) in hac Regione regnum stabilivit: ille vero Peloponnesum occupans, & naturalis loci munitus, utpote ad quem nullus, nisi per angustum Isthmum, patebat aditus, ibi Argivis ^s 300 annos priusquam Cecrops in Atticâ regnaverat, circa annum ætatis Patriarchæ Isaaci vigesimum primum, per annos 50 ^t primus imperasse perhibetur. Hujus ^a filius erat Phoroneus, cujus temporibus ^x Æzias, & post illum filius illius Lycaon in Arcadia primi regnabant, Phoroneus autem genuit ^v Nioben, quæ ^x prima omnium mortalium secundum Mythologicos Jovi mista peperit Pelasgum, qui ^a ductâ Deianirâ Lycaonis filiâ, illi in Regno Arcadiæ succedit, & ^b Regionem illam, quæ prius ab Æzio, & Lycaone, Æzia, & Lycaonia dicebatur, totamque Peloponnesum à suo nomine Pelasgiam, & incolas Pelasgos appellavit, ^d quod nomen usque ad Danaï tempora, qui mutato nomine eos Danaos vocavit, per 300 annos semper retinuerunt. ^e Cum Pelasgi temporibus homines solis radicibus & herbis vescerentur, easque sæpe quæ perniciosæ erant incaute comedissent, ille glandium esum apud Poetas toties decantatum, utpote multo salubriorem, primus introduxit, quibus Arcades etiam post inventas fruges diu vescébantur: atque ideo in Responso non diu ante Olympiadum initium Lacedæmoniiis dato, qui tum Arcadibus bellum illaturi Oraculum Delphicum consulebant, Pythia dixit,

Ἐ πολλοὶ δὲ Ἀρκάδι βλαστηφάγοι ἀνδρὲς ἔασι,
οἱ σ' ἀποκάλυσται.

^a Vide notas nostras ad Epocham quintam. ^b Vide notas nostras ad Epoch. 5. ^p Vide Epoch. 10. ^r Thucydides lib. 1. ^s Dominus Johannes Marthamus in *συναγωγῇ*, ad librum suum nuper editum: Salmasius de lingua Hellenistica, part. 2. cap. 1. & alii. ^t Eusebius in Chronicis. ^x Eusebius ib. Pausanias in Arcadicis. Apollodorus lib. 2. Herodotus lib. 1. ^v Pausanias in Arcadicis. Apollodorus lib. 2. Euseb. in Chronicis. ^x Dionys. Hal. lib. 1. ^v Dionys. Hal. ib. Pausanias lib. 8. Apollodorus lib. 2. ^x Dionys. Apollod. & Pausan. ib. Diodorus Siculus lib. 4. Nohnus lib. 32. Scholiastes ad Statii Theb. l. 4. ^a Dionys. Hal. lib. 1. ^b Pausan. lib. 8. Dionys. ib. Apollodorus lib. 2. ^c Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Dionysii *συναγωγῇ*, ad vers. 415. ^d Strabo lib. 5. p. 221. ^e Pausan. lib. 8. in initio. ^f Herodot. lib. 1. Pausan. in Arcadicis.

Huius Pelasgi filius erat & Lycaon ejus nominis secundus, qui Jovem Lycæum humanis sacrificiis primus coluit, & Lupercalia instituit. Lycaonis aut filius aut nepos erat Pialis, * qui filia suâ Larissa vi vitiata ex ea genuit alium Pelasgum, Phthium, & Achæum, qui (cum, ut vitiata honor illæsus præservaretur, apud antiquos semper in more esset, si femina insignioris fuisset notæ, fingere eam ab aliquo Deo compressam fuisse) ^m Neptuni filii dicebantur. ⁿ Hi non multos annos, postquam ^o Oenotrus filius Lycaonis ex eadem regione in Italiam transfierat, eodem modo agri inopiâ coacti Peloponnesum tunc incolis suis nimis angustam sextâ ætate, i. e. circa annos 125 (ætas enim Dionysio Halicarnasseo qui hæc tradit ^p ex 25 annis constat) postquam hæc Regio à Pelasgo ibi regnante primo Pelasgia dicebatur deseruerunt, magnoque secum educto exercitu Thessaliam, totamque fere Græciam, quæ extra Isthmum est, occuparunt, & à gentis nomine etiam ^q Pelasgiam appellarunt, ita ut tota ea Regio quæ postea Græcia, ab hoc tempore usque ad Deucalionis regnum per annos circa 125 Pelasgia dicebatur. ^r Partes autem illius, quas singuli fratres obtinuerunt, Pelasgiotis, Phthiotis, & Achæa ab eorum nominibus vocabantur. ^s Pelasgiotis & Phthiotis notæ erant in Thessalia provinciæ, utpote quæ ea nomina ulque ad Augusti Imperium, qui primus jussit omnes Thessalicas gentes eodem nomine Thessalos appellari, apud antiquos semper retinuerunt. Regio, quam Achæus à suo nomine Achæam denominavit, inter Oetæos montes, & Isthmum Corinthiacum sita fuit: illa autem non diu postea à diversis populis occupata in minores Regiunculas dividebatur, scilicet in Atticam, Megaridem, Boeotiam, Phocidem, Locridem, & Ætoliam, quæ ab incolis suis diversa obtinentes nomina uno communi & sibi proprio nunquam iterum vocabantur, donec Romani eas omnes in unius Provinciæ formam redigentes antiquam, utpote à Pelasgis orti restituerent nomen, & Achæam iterum appellarent. Potentissimus autem fratrum erat Pelasgus, qui in septentrionali Thessaliæ parte regni sedem habens multas ibi condidit civitates, tres autem insignioris notæ, quarum duas, ^t unam scilicet ad fluvium Peneum, alteram ad mare sitas, in matris honorem Larissas, ^u aliam autem ab urbis Argivæ nomine, è qua coloniz partem eduxerat, ^x Argos appellavit: ut autem ab ea distingueretur, hoc ^y Pelasgicum Argos, illud ^z Achæicum ab incolis suis postea dicebantur. Argos Achæicum ob eminentiam suam sæpe simpliciter Argos, illud vero semper Pelasgicum apud scriptores vocatur, atque ideo in Homero est, --- ^a ὄνομα τὸ Πελασγικὸν Ἀργεῖον. Pelasgi filius & successor erat ^b Chlorus, Chlori ^c Æmon, Æmonis ^d Thessalus, Thessali ^e Græcus. Hi omnes Pelasgis per quinque ætates, hoc est circa annos ^f 125, priusquam Cecrops in Attica regnaverat, imperasse perhibentur. Ab Æmonis ^g Æmonia, à Thessalo ^h Thessalia, à Græco ⁱ Græcia regio, cui imperaverant, primo vocabatur. ^j Eusebius non Thessalum Græci, sed è contratio Græcum Thessali partem fuisse scribit. Sed cum plures sint, qui tradunt Thessalum Æmonis filium fuisse, cum Doctissimo ^k Scaligero potius assentiendum est ^l Stephano Byzantino, in quo habentur hi Pelasgorum Reges eodem, quo à me recensentur, ordine.

* Dionys. Hal. lib. 1. Pausanias lib. 8. ^p Strabo lib. 13. ^q Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Scholiis ad Homeri Il. 8. ^r Diodorus Siculus lib. 1. part. 1. ^s Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Scholiis ad Homeri Il. 8. ^t Dionys. Hal. lib. 1. Pausanias lib. 8. ^u Dionys. Hal. lib. 1. Servius ad Virgilii Æn. lib. 3. ^v Dicit enim 432 annos ab excidio Trojæ ad Romam conditam esse 17 ætates, lib. 1. & lib. 2. ^w Dionys. Hal. lib. 1. Didymus in Scholiis ad Homeri Il. 8. vers. 681. Eustathius ad eundem locum. Didymus ad Homeri Il. 8. vers. 233. ^x Dionys. Hal. lib. 1. Eustathius in Scholiis ad Homeri Il. 8. vers. 681. ^y Vide Strabonem lib. 9. aliosque. ^z Pausanias in Phocidis. ^a Strabo lib. 9. ^b Strabo lib. 5. & lib. 8. ^c Strabo lib. 9. Eustath. & Didym. ad Il. Hom. 8. v. 681. ^d Eustathius in Scholiis ad Dionys. Halicarnassum, ad ver. 418. ^e Strabo lib. 8. p. 365. ^f Hom. Il. 8. vers. 681. ^g Stephanus Byzantinus in *Aspasia*. ^h Stephanus, ibid. ⁱ Rhianus Poeta. Stephanus in *Aspasia*, & *Θεσσαλία*. ^j Stephanus Byzantinus in *Γεωγραφία*. ^k Scilicet quinque ætates priusquam à Deucalione victi fuerant. Dionys. Hal. lib. 1. ^l Strabo lib. 9. in fine libri. ^m Dionys. Hal. lib. 1. Rhiani Poetæ fragmentum. Stephanus in *Aspasia*. ⁿ Euseb. in Chronicis. Strabo lib. 9. in fine libri. Eustathius in Scholiis ad Dionys. Halicarnassum, ad vers. 427. Rhiani Poetæ fragmentum. Stephanus Byzantinus in *Θεσσαλία*. ^o Eusebius in Chronicis. Stephanus Byzantinus in *Γεωγραφία*. ^p In Chronicis. ^q In notis ad Eusebii Chronicis. ^r In *Aspasia*, & *Θεσσαλία*.

Ultimus autem Pelasgis in Theſſalia imperavit Græcus, quò à Deucalione
 • victo Pelasgi Theſſaliâ expulſi in varias regiones diſſipati fuere, nonnullie-
 nim in Peloponneſum iterum remeabant, alii in Epirum, alii in Bœotiam, &
 inde poſt multos annos in Atticam commigrabant ad cognatos ſuos; qui enim
 Epirum olim incolebant ⁂ teſte Strabone, & qui Atticam teſte ⁑ Herodoto Pe-
 laſgi fuere, quorum hi ab Achæo, illi à Pelasgo in iis regionibus videntur fuiſſe
 collocati, atque ideo hæ gentes, utpote ab antiquiſſimis Græciæ incolis ori-
 ginem deducenſes, ſemetipſos ⁂ αὐτοχθόνες vocabant. Maxima vero Pelasgo-
 rum pars per multas regiones ciconiarum more diu vagati fuerunt, priuſ-
 quam aliquam fixam ſedem iterum obtinuerant, atque ideo ab Athenienſibus
 ⁂ per convitium Πελαργῶν, i. e. ciconiæ dicebantur: tandem vero ⁂ in Aſiam
 tranſeuntes totam illius maritimam partem, quam poſtea Æoles, Iones, &
 Doreos eos expellentes occuparunt, vicinaſque inſulas dicuntur incoluiſſe,
 multasque ibi condidiſſe civitates, quarum inſigniores à Lariffæ Pelasgi Ma-
 tris nomine, ⁂ Lariffas appellabant; omnes enim, quæ aut in Aſia, aut in Græ-
 cia Lariffæ erant, à Pelasgis conditæ fuerunt. Plurimæ autem Lariffæ ſunt
 in Aſia, quæ indicant in ea potiſſimum regione prævaluiſſe Pelasgos; ibi ⁂ ve-
 ro potentiſſimi fuere circa tempus belli Trojani, cui interfuiſſe Pelasgos ſub
 ducibus Hippothoo & Pylæo Priamo & Trojanis auxilia ferentes indicat
 ⁂ Homerus. Illo autem bello maxime attriti ⁂ inceperunt deinde viribus de-
 creſcere, donec ex hac etiam regione à Græcorum colonis expellerentur. Nec
 meliori uſi ſunt fortunâ, qui in Atticam commigrabant: ⁂ cum enim ibi re-
 gionem, quæ ſub Hymetto monte fuerat mercedem pro navatâ operâ in ex-
 truſtione muri Pelasgici, quo antiquas cingebant Athenas, accepiſſent, eam-
 que ſterilem prius & neglectam ita excoluiſſent, ut fertilis deinde fieret, &
 amœna, ab Athenienſibus, à quibus eâ donati fuere, cupidine agri potiundi
 captis, inde iterum ejiciebantur, qui cum in Lemnum tranſeuntes conati
 eſſent hanc injuriam in eos per ſeminarum rapinas ulciſci, ab iſdem duce Mil-
 tiade tandem omnino debebantur. ⁂ Qui vero in Epirum ad Dodonæos ſe re-
 cepere multo fuerunt feliciores, ab iis enim in partem agri recepti religione
 loci ab omnibus aliis belli injuriis tuti reddebantur, ⁂ cum illius Regionis in-
 colæ, eodem modo quo poſtea Delphi, ſacri exiſtimati, ſine impietatis reatu
 judicio eorum, qui tunc fuerunt, hominum non poterant bello vexari. Tem-
 plum enim Jovis Dodonæi apud eos ſitum, quod commune erat Pelasgorum
 Templum, eodem modo quo poſtea Templum Delphicum Græcorum, quam-
 diu perduraverat Pelasgorum Imperium, ⁂ ſanctiſſimum totius Græciæ ſem-
 per habebatur; illis autem ab Hellenibus devictis, Templi Delphici ab iis con-
 diti prævaluit religio: Templum tamen Dodonæum diu etiam retinuerat ſu-
 am, ⁂ & ibi à quercu, eodem modo quo Delphis à Tripode, dabantur Oracu-
 la per feminas vaticinatrices, Πελαιάδες dictas: quæ vox ⁂ cum ambigua
 eſſet, & non tantum has fatidicas, ſed columbas etiam apud Græcos ſignifica-
 ret, inde originem habuit fabula, Oracula Dodonæ à Columbis quercui in-
 ſidentibus data fuiſſe. Hoc antiquiſſimum Græciæ Templum, & à Pelasgis
 conditum fuiſſe, teſtantur ⁂ Strabo & ⁂ Eufſtathius, atque ideo Homerus habet,

⁑ Ζεὺ ἄνα Δωδωνᾶϊε Πελασγῶν ----

Et Heſiodus. Δωδώνην φηγόντι Πελασγῶν ἰδραγον ἦκεν.

Cum autem hi Pelasgi ⁂ ſenſiſſent ſe cognatis ſuis à quibus recepti fuerant,
 quod omnibus ager non ſufficeret, tandem graves eſſe, inde in Italiam tranſ-

• Dionyſ. Hal. lib. 1. ⁂ Lib. 5. ⁑ Lib. 1. ⁂ Thucydides lib. 1. Strabo lib. 9. Pausanias lib. 2. p. 110.
 • Strabo lib. 5. pag. 221. ⁂ Dionyſ. Hal. lib. 1. Strabo lib. 13. Didymus in Scholiis ad Homeri Il. x. ver.
 429. ⁂ Strabo lib. 13. ⁂ Strabo lib. 13. ⁂ Il. x. ver. 429. ⁂ Strabo lib. 13. ⁑ Herodot. l. 6. Pauſa-
 nias lib. 1. Strabo l. 9. ⁂ Dionyſ. Hal. lib. 1. ⁂ Dionyſ. ib. ⁑ Eufſtathius in Scholiis ad Homeri Il. v. v.
 233. ⁑ Herodot. lib. 2. Strabo lib. 7. p. 328. Pausanias in Atticis, p. 30. in Arcadicis, p. 490. & in A-
 chaicis, pag. 438. & in Phocicis, p. 631. ⁂ Vide Voſſium de Idololatria, lib. 1. cap. 7. ⁂ Lib. 7. p. 227. ⁂ In
 Scholiis ad Homeri Il. v. ver. 233. vide etiam Herodotum, lib. 2. ⁂ Il. v. v. 233. ⁂ Dionyſ. Hal. l. 1. l.

euntes, se conjungebant iis Pelasgis, Aboriginibus tunc dictis, quos diu ante ex Arcadia in hanc regionem duxerat ^a Oenotrus, cum iisque in unam gentem coalescentes Tyrrhenicæ, Latinæ, & Romanæ genti præbuerunt originem.

Pelasgi, qui antiquissimi fuere Græciæ domini, sic victis & dissipatis, Græciam deinde ^a Deucalion, & posterius illius, [†] à Pelasgis & moribus & lingua diversi tenuerunt, utrisque enim plane barbari fuere Pelasgi, nec in iis aliquid cum Hellenibus habuerunt commune: quænam autem fuerat quæ hi antiquitus utebantur lingua, à nullo autore indicatur. [†] Herodotus opinatur eandem esse, quæ postea loquebantur Crotoniatæ ad lacum Thrasymenum in Italia habitantes: sed cum Latina Gens, exceptis paucis iis, qui cum Ænea à Troja venerant, [†] ex solis Pelasgis tribus coloniis, prima scilicet ex Arcadia Duce Oenotro, secunda è Dodona, tertia è Pallantiō urbe Arcadicâ Duce Evandro in Italiam ductis constitisset, quid prohibet quo minus asseramus, illam quæ antiquitus utebantur Pelasgi Latinam linguam fuisse, eamque quoad voces pure Latinas linguam Græcâ ideo longe fuisse antiquiorem? Græca enim [†] lingua à Deucalione in Græcia prima habuit primordia, à quo, cum Græciæ Imperium expulsi Pelasgi adeptus esset, & à posteris illius ad devictas gentes propagata, sic tandem apud easdem obtinuit, ut omnes per totam Græciam, qui prius aliis utebantur linguis, hæc receptâ diu ante bellum Trojanum dedidiceret suas, omnes enim, qui isti bello interfuerunt, eadem linguam utebantur.

Defuncto Deucalione, ejusque imperio inter filios diviso, illi in Thessaliâ successit [†] Hellen, ubi cum magnam adeptus esset potentiam, eam regionem à Græco ultimo Pelasgorum Rege prius Græciam, & deinde à Pyrrha Deucalionis uxore [†] Pyrrhæam dictam, à suo nomine Helladem & incolas Hellenes appellavit. Græcos autem prius vocatos fuisse, qui ab Hellene Hellenes postea dicebantur, [†] Apollodorus iisdem fere, quæ in nostro Marmore habentur, testatur verbis. Hoc idem etiam tradunt [†] Aristoteles, & [†] Plinius: & [†] Isaacius Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem dicit, Γραιὶ τὸ πρῶτον οἱ ἦν Ἰλλῶν καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐκλήθησαν Ἕλληνες. Delirat igitur [†] Salmastius, qui contra tantam autoritatem ineptis tantum nititur conjecturis asserit contrarium. Aristotelis verba, quæ habentur in primo libro Meteorologicorum, hæc sunt, φανερὸν ὅτι οἱ Σελμοὶ ἐν ταύτῃ, καὶ οἱ καλέμενοι τότε Ἰλλῶν καὶ οἱ Ἕλληνες. ^b Σελμοὶ Dodonæzi erant prope fluvium Acheloum habitantes: οἱ δὲ τότε (scilicet Deucalionis temporibus, ut ex præcedentibus apud Aristotelem patet) καλέμενοι Γραιὶ Pelasgi fuere, qui à Deucalione victi [†] ad Dodonæos confugebant, cum iisque eandem regionem incolebant, ibique, quod à Rege suo Græco habuerunt, τὸ Γραιὸν retinebant nomen; qui cum postea inde in Italiam transvecti Aboriginibus se conjunxissent, qui Latinæ genti præbuerunt originem, Regionemque, à qua profecti fuerant, retento semper antiquo nomine, quod illi ab eorum Rege Græco inditum fuerat, Græciam appellassent, inde obtinuit, ut tota ea Regio, quæ ab incolis Ἕλλας, à Latinis Græcia semper vocaretur. Nèd antiquum hoc Græcorum nomen in ipsa Græcia omnino abolitum fuit: qui Parium enim incolebant, Γραιῖς vocabantur. ^d Γραιῖς autem & Γραιὸς teste Stephano Byzantino, eodem modo quo Græci & Graii apud Latinos, iisdem fuere. ^e Oropus etiam Euboica urbs, quod ab antiquis Græcis forsan

^a Pausanias lib. 8. Dionys. lib. ^a Dionys. Hal. lib. 1. ^o Herodot. lib. 1. ^p Lib. 1. [†] Dionys. Hal. lib. 1. [†] Vide Salmastium de lingua Hellenistica, part. 2. cap. 1. [†] Strabo lib. 9. Eustathius in Scholiis ad Il. Homeri β. vers. 681. Dicæarchus, c. 94. Ἑλλάδος. Thucydides lib. 1. Diodorus Sic. lib. 4. Conon apud Photium narrat. 27. Rhiani Poeta fragmentum, quod extat in Scholiis ad vers. 1085. tertii libri Apollonii Rhodii. [†] Strabo lib. 9. [†] Lib. 1. [†] De Meteoris libro 1. in fine libri. [†] Lib. 4. cap. 7. [†] Pag. 84. Vide etiam Eusebium in Chronicis, & Servium ad secundum librum Æneid. Virgilii. [†] De Lingua Hellenistica, part. 2. cap. 1. ^b Strabo lib. 8. Eustathius in Scholiis ad Homeri Il. α. vers. 233. ^c Dionys. Hal. lib. 1. ^d Stephanus Byzantinus in Γεωγ. ^e Vide Eustathium ad Homeri Il. α. pag. 266, & Stephanum Byzantinum in Ὀνόμασι.

conderetur, teste Aristotele Γραῖα vocabatur. Homerus etiam habet ῥ Θίσπεια Γραῖάντε--- Duæ priores appellationes, non dubito, quin ab antiquis Græcis ortæ fuerint: postremæ autem, quæ Tanagræ urbis Bœoticæ fuerat, aliam rationem tradit Pausanias, dicitq; illam urbem sic vocatam fuisse, quod Tanagra Æoli filia ejus conditrix, cum multos annos vixisset, ob longævitatē suam à vicinis Γραῖα etiam i.e. anus dicebatur, & ab hac forte voce ῥ Γραικῶν nomen, cum eos ideo, quod antiqui fuissent, sic vocatos velint, inepte deducunt. ¹ Simpsonus & ² Meursius: nullam enim aliam agnosco, à qua hoc nomen deduci potest, quam ad hanc significationem possis torquere; à Γραῖα autem est Γραῖῆς: sed cum hæc vox non antiquos, sed aniles significat, Græcis, nisi putes omnes longævas fuisse feminas, non omnino potest applicari. Et profecto hoc ῥ Γραικῶν nomine pro omnibus Græcis non tantum Latini, sed ipsi etiam Græci, præsertim Poetæ, non raro utebantur. ³ Stephanus enim dicit apud Sophoclem & Alcmanem Γραικῆς appellari παῖς ῥ Ἑλλήνων μητέρας. Lycophroni Protefilaus est, Γραικῶν ἄριστος. Apud Callimachum legitur, Γραικὶ καὶ γαῖης ἡμετέρης ἀδαῖς: & apud Alexandrum Ætolum,

Ἄλλ' ὅγε πᾶσι Γραικῶσι μέλειται
Τιμόδοτον. ---

Hellenes, & Regionem, quam incolebant, Helladem ab Hellene Deucalionis filio sic vocatos fuisse, ⁴ apud Autores satis constat: quo tempore vero hoc nomen per totam Græciam primo obtinuit, à nullo scriptore asseritur. Primo enim ⁵ una tantum urbs in Phthiotide ab Hellene condita Hellas dicebatur, & hæc est de qua dicit Homerus,

Ἵδ' εἶχον Φθίην, ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα.
Et rursus ῥ Πολλὰ Ἀχαιῶδες εἰσὶν αἶν' Ἑλλάδα π' Φθίην τε
Κύρα Ἀργείων. ---

Cum vero in hac urbe Hellenis potentia magna evasisset, inde etiam ad Regionem circumcirca vicinam nomen transiisse perhibetur: de tota enim hac intelligendus est Homerus ubi dicit,

Ἄνδρες τῆς κλέος κύρου καὶ Ἑλλάδα, καὶ μέισον Ἀργεῖον.

Latius vero illud per multa secula non extensum fuit: Homerus enim eos folios, qui sub Achille ad Trojam militaverant, Hellenes vocat, quos antiquæ solius Helladis incolæ fuisse iisdem versibus sic testatur,

Ἵδ' εἶχον Φθίην, ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα.
Μυρμιδόνες δ' ἐκαλέοντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Omnes vero Græcos in toto suo poemate nunquam communi nomine Ἕλληνας, sed Ἀργεῖους, καὶ Ἀχαιῆς, καὶ Δαναῶς nuncupat: atque ideo ⁶ Thucydidis est sententia, Homeri etiam ætate solos Thessalos sic audire, eo nomine ceteris Græciæ populis nondum communicato: quod etiam ulterius probat, quia nec apud eum Poetam ῥ βαρβάρων appellatio usquam occurrat, opposita autem & relata sunt βάρβαροι καὶ Ἕλληνι, τὸ βαρβαρικόν, καὶ τὸ Ἑλληνικόν, si ergo Barbaros ignoravit Homerus de ceteris gentibus, quæ Græcæ non essent, nec Hellenes novit de omnibus Græcis. Sed utrisque his Thucydidis argumen-

¹ Il. β'. vers. 498. Pausanias in Bœoticis. ² Pausanias lib. 9. ³ In Chronico Catholico ad annum Mundi 2500. ⁴ In notis ad Lycophronem, p. 225. ⁵ In Γραῖῆς. ⁶ Vide Diczarchum c. β'. Ἑλλάδος. Thucydidem lib. 1. Strabonem lib. 9. aliosque. ⁷ Strabo lib. 9. ⁸ Il. β'. ver. 681. ⁹ Il. β'. ver. 395. ¹⁰ Odyss. α'. ver. 344. vide Pausaniam in Laconicis, pag. 201. lin. 48. ¹¹ Il. β'. ver. 681. ¹² Lib. 1. in initio libri.

tis opponit ^c Strabo, primo Hesiodum & Archilocum meminisse *Ἰωνῶν*, de Græcis universis, secundo ^a Homerum *βαρβαροφώνους* vocasse *τὸς Κἄρας*. Sed hujus postremi argumenti vim satis eludit ipse Strabo, dum ^x quæ alibi habet, satis innuunt Cares ab Homero non generali nomine, & omnibus aliis gentibus, quæ Græcæ non fuerant, communi, sed particulari & proprio, quod linguam Græcam male pronuntiassent, secundum vocis significationem antiquam & magis propriam *βαρβαροφώνους* appellari. Nec quoad Archilochi auctoritatem valet primum argumentum, quia ille Homero multo recentior erat: cum vero Hesiodus secundum ^y nostrum Chronographum, & plerisque alios Homero vetustior esset, si ex Hesiodo probasset illius Poetæ temporibus Græcos generali nomine *Ἕλληνας* vocatos fuisse, vicisset Strabo. Sed Hesiodi verba, quæ contra Thucydidem affert, hoc non probant, ea enim hæc sunt, ^z *ἢ μὴ* (scilicet Hesiodum) *πρὸς τῶν Περσίδων λέγοντα ὡς Ἰωνῆες ἐμνήσθησαν αὐτοῖς*, i. e. Hesiodum de Prætidibus dixisse, universos Græcos eorum connubia ambivisse. Quis autem hic probatum videt, Hesiodi temporibus omnes Græciæ incolæ uno communi nomine *Ἕλληνας* appellari? *Ἰωνῆες* enim non omnes eos significat, qui regionem postea *Ἑλλάδα* dictam incolebant, sed qui tunc Hellenes dicebantur. An vero Hesiodi temporibus illi soli, qui antiquam *Ἑλλάδα* incolebant, an vero omnes Græciæ populi Hellenes dicebantur, quoad hanc auctoritatem æque manet incertum. Nos vero ^a Thucydidis gravissimi scriptoris auctoritatem secuti, neutrum verum putamus. Qui antiquam enim Helladem incolebant ipsius Hellenis temporibus, Hellenes dicebantur: cum autem illius filii & nepotes multi essent, & potentes, atque ideo in omnes fere totius Græciæ civitates eduxissent colonias, (ut mox de singulis ostendam) inde factum est, ut per totam Græciam dispersi fuerint, qui, quod ex genere Hellenico essent, communi privatorum sermone *Ἕλληνες* dicebantur, publice autem diversa habuerant gentium nomina, inter quas habitabant, atque ideo ab Homero Athenienses, Elei, Argivi, Bœoti vocabantur Græci, Hellenes vero nunquam: & sic intelligendus est ^b Thucydidis locus, ubi dicit, *Ὁμιλία μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας*, i. e. ut interpretatur Scholiastes Græcus, *οὐκ ἀπὸ κρινῆς δόξης ἀπάντων*, ut vero hi *Ἕλληνες* ceteris Græciæ incolis immixti magis magisque prævaluissent, sic hoc ^c *Ἰωνῶν* nomen magis magisque inceperat prædicari, donec tandem circa primam Olympiadum celebrationem pro communi omnium Græciæ incolarum agnosceretur. Cum enim Iphitus, quando hos ludos instauraverat, totius Græciæ incolæ, qui tunc omnes aut Hellenici, aut sub Hellenicorum imperio fuerant, ad illos convocasset, iisque solis, ^d ceteris lege prohibitis, concessisset certandi jus, eo tempore, quo communem primo celebraverant conventum, commune nomen primo videntur accepisse, & semetipsos generali appellatione *Ἕλληνας*, & omnes alios barbaros appellasse. Vox enim *βαρβαροί* non, ut ætatibus recentioribus, rudes & moribus feros tunc significabat. Secundum ^e Strabonem enim ii soli, qui blæsi erant, & geminatis sæpe syllabis voces vitiose pronuntiabant, nomine per onomatopœiam facto primo *βαρβαροί* dicebantur; deinde vero, voce pro omnibus iis, qui asperâ crassâ aut quocunque modo vitiosâ utebantur pronuntiatione, acceptâ, apud Græcos tandem omnes alienigenæ, quia illi, utpote à cunabulis aliis assueti linguis pronuntiatione aliena & iis insuavi utebantur, *βαρβαροί* appellati fuere, & secundum hanc solam significationem *Ἕλληνες* & *βαρβαροί* primo fuerunt oppositi. Posterioribus vero seculis, cum Græci politiâ & Philosophiâ celebres esse inceperint, ex eorum fastu, quod solos suos doctos, civiles, aut bene moratos existimabant, factum fuit, ut tandem apud eos alieni-

^c Lib. 8. pag. 370. ^y Il. β'. ver. 867. ^x Strabo lib. 14. pag. 662. ^y Epoch. 29. ^z Strabo lib. 8. p. 370. ^a Lib. 1. ^b Lib. 1. ^c Herodot. lib. 5. Alexander Macedo prohibitus erat in iis ludis certare, priusquam probasset se Græcum fuisse. ^d Lib. 14. pag. 662.

genæ omnes, & moribus rudes eodem nomine dicerentur. Ut vero Hellenes à Barbaris ob diversam pronuntiationem, sic etiam Hellenes inter semetipsum * ob diversas dialectos in Æoles, Diores, & Iones, illique rursus in multos alios, qui in ejusdem dialecti usu discrepabant, dividebantur. Quinam erant, & quam Græciæ partem incolebant, qui Æoles, Diores, & Iones dicebantur, lecturis Græcam historiam valde utile existimo, ut cognoscant; atque ideo operam adhibebo, ut in sequentibus, quinam ex his erant singuli Græciæ populi, & quo modo à Deucalione & Hellene communibus eorum omnium patribus deducebant originem, ubi nobis non deficit antiquitas, breviter & dilucide ostendam.

Hellen Deucalionis filius, dum in Phthiotide regnavit, † tres genuit filios, Æolum, Dorum, & Xuthum. Dorus & Xuthus eductis colonis regna in aliis regionibus sibi acquirebant. ‡ Æolus vero, utpote fratrum natu maximus, patri in Phthiotide successit, à quo Regio cui imperaverat, † ea scilicet quæ fluviis Asopo & Enipeo terminata ab Hellene prius Hellas vocabatur, † Æolis, & incolæ quique ab iis ortum habuerunt Æoles, & Dialectus apud eos usitata Æolica, dicebantur. † Hic ductâ Enarate Deimachi filiâ, ex eâ suscepit numerosam sobolem, illius enim decem filii, & sex filiarum numerantur. Filiarum erant Pisidice, Canache, Tanagra, Perimide, Halcyone, & Calice; filii autem Athamas, Mimas, Circaphus, Dioneus, Salmoneus, Magnes, Perieres, Sisyphus, Macedon, & Critheus. Cum ab his & à posteris eorum, quod Phthiotis omnibus non sufficeret, multæ in omnes fere Græciæ partes educerentur coloniarum, multaque ibi nova conderentur regna, per eos maxime effectum fuit, quod Hellenum appellatio & lingua per Græciam ita innotescerent, ut utraque tandem omnibus illius regionis incolis fierent communes.

Pisidicen duxit † Myrmidon, illiusque jure post Achæum Xuthi filium, qui defuncto Æolo † regnum obtinuerat, in Phthiotide regnavit, eosque quibus imperaverat, ab Achæo prius † Achæos dictos, mutato iterum nomine † Myrmidones appellavit: atque ideo Homerus de Phthiotidis incolis dicit,

‡ Μυρμιδῶνες δ' ὀκαλῶντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Myrmidonis & Pisidices filius erat † Actor, qui patri in regno successit, ductâque † Æginâ Asopi filiâ, è quâ prius à Jove, ut dicunt Mythologici, vitiatâ † Bacus nascebatur, † Menætium multosque alios filios genuisse perhibetur, quos cum jam adultos regni sui avidos esse, & de eo adipiscendo conjurasse deprehendisset, omnes perpetuo exilio damnatos Phthiotide † expulit, † filiâque suâ Philomelâ Peleo in uxorem datâ, illum in regno successorem, & in omnibus bonis solum hæredem constituit. Hic autem † Peleus Æaci filius erat, qui in Ægina insula regnavit, è qua cum ille, & frater Telamon ob cædem Phoci, † quem Æaco ex alia matre natum, quod in omnibus certaminibus præstantior esset, ex invidia occidebant, à patre expulsi ob tam impium scelus perpetuo exilio damnarentur, † hic in Salaminem ad Cychre-

* Strabo lib. 8. in initio. † Conon apud Photium narrat. 27. Apollodorus lib. 1. Strabo lib. 8. Diodorus Siculus lib. 4. Pausanias lib. 7. in initio. Scholiastes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. ver. 143. ‡ Conon apud Photium, narrat. 27. Strabo lib. 8. p. 383. Apollodorus lib. 1. Apollonii Rhodii Scholiastes, ad lib. 3. ver. 1093. † Apollonii Schol. ib. † Apollonii Schol. ib. Strabo lib. 8. p. 383. Eustathius in Dionysii *Ἐπίγραφοι*, ad ver. 820. Diodorus Siculus lib. 4. † Apollodorus lib. 1. † Apollodorus ib. † Pausanias lib. 7. in initio. † Strabo lib. 8. & 9. Eustathius ad Homeri Il. 8. v. 684. Apollonius Rhodius Theſſaliam, per totum fere suum Poema Achaidem appellat, cujus Scholiastes vide ad lib. 1. v. 243. † Eustathius ad Homeri Il. 8. v. 684. Servius ad Virgilii librum 2. ver. 7. † Il. 8. v. 684. † Eustathius ad Homeri Il. 8. ver. 684. & ad Il. 2. v. 337. Scholiastes Apollonii, ad lib. 1. & lib. 4. Hunc Apollodorus lib. 1. vocat Actonem sed omnes alii Actorem, atque ideo forte mendum est in libro impresso. † Eustathius ad Hom. Il. 8. v. 684. † Apollodorus lib. 3. Diodor. Sic. lib. 4. Pausanias lib. 1. & 2. Stephanus in *Ἀγῶναι*. † Eustathius ad Homeri Il. 2. v. 337. & ad Il. 8. v. 684. Scholiastes Apollonii, ad lib. 1. v. 71. Apollodorus lib. 1. † Eustathius ad Homeri Il. 8. v. 684. † Eustathius ib. Scholiastes Apollonii ad lib. num. 1. & 4. † Apollodorus lib. 3. Diod. Sic. lib. 4. Scholiastes Apollonii, ad lib. 1. & c. † Pausanias lib. 2. Diodorus Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 3. Scholiastes Pindari, ad Nem. Od. 5. † Pausan. Diod. & Apollodorus ib.

um insulæ Regem, ille in Phthiotidem ad Actorem, qui post natum Æacum
 • Æginam avam illius duxerat, profugiebant, à quibus expiati, & iisdem generi
 facti in regnis etiam, Telamon scilicet Salaminis, Peleus Phthiotidis jure uxo-
 rum^f succedere, ibique hic Achillem, ille Ajacem, uterque filium fortissi-
 mum, susceperunt. ^g Telamon autem Ajacem non ex Glaucē Cychrei filia,
 cujus jure regnavit, sed è Peribœa Alcathoi Megaridis regis filiâ Pelopis ne-
 pte, quam post Glaucē obitum duxerat, genuisse dicitur. ^h Achillis vero
 Philomela Actoris filia mater erat, illum enim è Thetide deâ marinâ natum
 esse, fabula est, de cujus origine sic dicit doctissimus Scholiaſtes, ⁱ ad librum
 quartum Apollonii Rhodii. Chiron vir sapiens, & Astronomiæ peritus, cum
 cuperet Peleum gloriosum reddere, Philomelam Actoris filiam Myrmidonis
 neptem ad se arcessivit, & rumorem in vulgus disseminavit, fore ut Thetis
 Jove concedente Peleus in uxorem acciperet, deosque ad nuptias cum imbre
 & tempestate venturos: hanc famam ubi sparsisset, tempus observabat, in
 quo imbrium copiam futuram & ventorum flatus inusitados præviderat, tum
 Peleo dat uxorem Philomelam, atque hinc invaluit opinio, quod Peleus The-
 tin duxerat. Post mortem autem Achillis, ^l qui in bello Trojano occubuit,
 Peleus jam ætate proventus, & Myrmidonibus suis, qui ad Trojam milita-
 bant, nudatus ab Æolibus, qui non æquo animo ferebant exterum in Æoli-
 eorum patris regno successisse, facile pellebatur, & in Co insula paupertate &
 exilio oppressus vitam dicitur finiisse. Pyrrhus igitur Achillis filius, ^m quem è
 Deidamia Lycomedis Scyri insulæ Regis filiâ genuerat, ⁿ post excidium Tro-
 jæ vatis Heleni monitu, omisso in Theſſaliam reditu in Epirum decessit, du-
 ctâque ibi Andromache Hectoris viduâ ex ea suscepit Molossum, Pielum, &
 Pergamum. ^p Pergamus cum matre Andromache, defunctis Pyrrho & He-
 leno, quibus utrisque post Hectorē ea nupta fuerat, in Asiam rediit, ibique
 Teuthranix regnum occiso Ario Rege adeptus, duas eas condidit civitates,
 quarum una matris Andromachæ, altera sub Attalicis Regibus, ^q utpote
 his regnantibus totius Asiæ metropolis satis nota ipsius Pergami nomen re-
 ferebant. ^r Molossum paternum regnum adeptus in Epiro regnavit, eamque
 à suo nomine Molosſiam & incolas Molosſos appellavit. Cum autem hujus
 progenies deficeret, ad ^s Pielii posteros regnum venit, ab eoque ^t Tharrytas,
 Alcetas, Arymbas, Æacides, & Pyrrhus, qui Romanis bellum intulit, omnes
 que, qui post Pyrrhum in Epiro regnabant, deducebant originem.

Menoetius Actoris filius à patre expulsus cum omnibus iis, quos conjura-
 tionis concios habuerat, ad ^u Opuntios in Locridem migrasse, eosque pri-
 mum Æolidarum imperio subjecisse perhibetur. Menoetio, dum Opuntiis
 imperabat, natus erat Patroclus, ^v qui occiso per ludum astragalorum Cle-
 onymo, seu ut aliis placet Æante Amphidamantis filio, solum vertere coactus
 in Phthiam venit, ibique à Peleo ob generis proquinquitatem susceptus, Achil-
 lis deinde Pelei filii amasius, & in omnibus comes fuerat.

Calyce Æoli filia ^w Aethlio Protogeniæ filio nupta ei peperit Endymio-
 nem, qui educatâ è Theſſalia Æolensium coloniâ Elidem occupavit, ^x ibique
 è Chromia Itoni filia genuit Pæonem, Epeum, & Etolum, de quibus su-
 pra dixi.

^c Eustathius ad Il. Homeri β. ver. 684. Apollodorus lib. 3. Diodorus Sic. lib. 4. ^e Eustathius ad Ho-
 meri Il. β. v. 684. ^f Eustathius ib. Diodorus Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 3. ^g Pausan. lib. 1. Apollo-
 dorus lib. 3. ^h Eustathius ad Homeri Il. β. v. 684. Scholiaſtes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. ver. 558. &
 ad lib. 4. v. 816. ⁱ Ad ver. 816. ^j Homeri Odyſſ. β. & α. Servius ad lib. 3. Æneid. Virgilii. Philostratus
 in Heroicis. Pausanias in Atticis. Pindar. Pyth. 3. ^m Scholiaſtes Pindari, ad Pyth. 3. quod etiam
 innuit Homerus in Odyſſ. α. ⁿ Servius ad Virgilii Æneid. lib. 3. Pausanias in Atticis. Plutarch. in Pyr-
 rho. Apollodorus lib. 3. ^o Pausan. in Atticis. Virgilius lib. 3. Æneid. & Servius Scholiaſtes, ad illum
 librum. ^p Pausanias lib. 1. ^q Pausanias ib. Strabo lib. 13. Justinus, Livius, Appianus, Polybius, alii que.
^r Pausanias lib. 1. Servius ad Virgilii. Æneid. lib. 3. Strabo lib. 7. p. 326. ^s Pausanias lib. 1. ^t Plutar-
 ch. in initio vitæ Pyrrhi. ^v Eustath. ad Il. Homeri α. & β. Didymus ad Homeri Il. α. v. 14. Scholiaſtes Apo-
 llonii Rhodii ad lib. 1. ^x Didymus ad Homeri Il. α. v. 1. & ad Il. α. v. 14. ^y Apollodorus lib. 1. ^z Pau-
 sanias in primo Eliacorum.

Tanagra Æoli filia a Poemandro Tanagræ conditori nupta illi urbi prius Poemandriæ dictæ nomen indidisse traditur.

Canache alia Æoli filia^b peperit Alocum, & Triopem. * Aloeus ex Iphimedia fratris Triopis filia genuit Otum & Ephialtem, qui^d Ascræ sub Helicone condidere, illumque montem Musis primi consecrarunt. Viri fortes fuere, & cum in expilando * Templo Delphico Phlegyæ Minyarum Regis adjuutores forte fuissent, inde orta fuit fabula apud Poetas, eos contra Deos bellum gessisse. Triops Dotium agrum in Thessalia possidebat, ubi cum sacro^f nemore exciso ad Regiæ structuram abusus esset, atque ideo populi odium incurrisset, & in Cnidiam profugiens Triopium, urbem ob ludos^a à Doriensibus ibi postea celebratos satis celebrem, condidit, indeque profectus totam Chersonesum, & magnam Cariæ partem suæ ditionis fecit. ⁱ Alii autem Triopium à Tropa Argivo Phorbantis filio potius conditum fuisse volunt. De ceteris Æoli filiabus nihil memoriâ dignum apud scriptores invenitur.

Perieres Æoli filiusⁱ post extinctos posteros Polycæonis, qui sextâ retro ætate in Messenia primus regnavit, à Messeniis in regnum accersitus duxit Gorgophonem Persei filiam ob Gorgonem à patre occisam sic dictam, ex eaque peperit Aphareum, & Lucippum, qui patri in regno successerunt, auctoritate autem superior erat Aphareus, qui urbem Arenem condidit, & Neleum à fratre Pelia Iolco expulsus domo recepit, & parte agri donavit. Leucippi filia erat Arsinoe, quæ Æsculapium peperit medicorum Deum, ^m cujus filii Macæon & Podalirius bello Trojano interfuere, in eoqueⁿ Machæon ab Eurypylo Telephi filio interfectus occubuit, Podalirius autem salvus evasit: qui, cum delero Ilio reditum in patriam tentasset, tempestate^o Syron in Cariam delatus ibi confedit, ^p à quo Hippocrates Cous medicorum peritissimus sedecim generationibus ab eo remotus originem dicitur habuisse. ^q Aphari filii fuere Lynceus ob visum perspicuum celebris, & Idas, quibus utrisq; sine liberis defunctis eorum regnum ad Nestorem Nelei filium delatum fuit.

Salmoneus è Thessalia^r in Elidem coloniam duxit, parteque illius regionis occupatâ urbem Salmoneam condidit, ubi^s condito ponte æneo equis per eum actis, & facibus jaculatis tonitrua & fulmina imitatus fuisse, atque ideo à Jove in Tartarum vero fulmine detrusus dicitur. Hujus Salmonei etiam meminit^t Nazianzenus, dicitque illum coriis ficcis, & lebetes currui adaptatis hanc tonitrus imitationem fecisse. Sed cum Homerus hunc Salmoneum^u ἀμύμων, i. e. inculpatus vocet, * Eustathius dicit Salmoneum expressisse fulmina, non ut esset in Jovem impius, sed ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit urentia fulgura ex spiculis, & alius quidam terræ motus est imitatus. Hujus Salmonei filia erat^v Tyro, quæ à noverca, quam illi pater Salmoneus superinduxit, male tractata ad Cretheum patrum suum, qui Iocli regnabat in Thessalam fugiebat, à quo, postquam ad Enipium fluvium à quodam vitiata, quem Neptunum fuisse dicunt Mythologici, Peliam & Neleum peperisset, pr uxore accepta Amythaonis etiam Æsonis & Phœretis mater fuisse dicitur. Pelias post Crethei obitum^w Iocli regnabat, & Jasonem fratris Æsonis filium, quod de eo cavere ab Oraculo monitus fuisset,

* Pausanias in Bœoticis. ^b Apollodorus lib. 1. ^c Apollodor. ib. Didymus ad Homeri Il. 4. ver. 385. ^d Pausan. in Bœoticis. ^e Pausan. ib. ^f Scholiastes in Lycophronem. ^g Ælian. var. hist. lib. 1. cap. 27. ^h Diodorus Siculus, lib. 5. ⁱ Herodotus lib. 1. ^j Eusebius in Chronicis. Diodor. Siculus, lib. 5. ^k Pausanias in Messenicis. Apollodorus lib. 1. ^l Pausanias in Messenicis, & Laconicis. Homerus hoc sepe testatur, & in illum Eustathius, & Didymus. ^m Pausanias in Laconicis. ⁿ Pausan. ib. ^o Suidas in Ἰωνογενῆς. Tzetzes Hist. 7. Chil. 155. ^p Pausan. in Messenicis. ^q Apollodorus lib. 1. Eustathius & Didymus ad Homeri Odyss. x. v. 235. ^r Servius ad Virgilii Æneid. lib. 6. ^s Virgilius lib. 6. & Servius ad illum locum. Didymus ad Odyss. Homeri x. v. 235. Valerius Flaccus lib. 1. Suidas in Σαλμωνίδης. ^t In secunda oratione contra Julianum, cujus Scholiasten Nicephorum etiam vide ad illum locum. ^u Homerus Odyss. x. ver. 235. ^v Eustathius ad Odyss. Homeri x. v. 235. ^w Apollodorus lib. 1. Didymus ad Odyss. Homeri x. Eustathius ad Odyss. Homeri x. Homerus Odyss. x. v. 235. ^x Apollodorus lib. 1. Didymus & Eustathius ad Odyss. Homeri x. Apollonius Rhodius, & Scholiast. illius. Pausan. in Messenicis.

periculosam in Colchidem navigationem iussit suscipere. Huic à filiabus ^a dolo Medæ occiso successit filius Acastus, cujus filiae erant Sthenele & Laodamia, ^b quarum hæc Protoselai, illa Menœtîi Patrocli patris uxoris fuere.

Nelus autem à fratre ^c Pelia, postquam cum eo de regno diu certasset, Jolco expulsus cum omnibus suæ partis fautoribus in Peloponnesum commigravit ad Aphareum cognatum suum, qui in Messenia regnabat, à quo eâ regione donatus, quæ in confiniis Elidis & Messeniæ ad mare sita erat, ibi Pylum condidit, ^d ductâque Chloride Amphionis Orchomeni Regis filiâ, insignissimæ pulchritudinis fæminâ, ex ea genuit Periclymenum, Chromium, & Nestorem, ^e ex aliis vero fæminis multos alios habuit filios. ^f Hos autem omnes, excepto solo Nestore, occidit Hercules, cum Pyliis, quod Augeæ Elidis Regi in bello contra eum gesto misissent auxilia, bellum intulisset. Nestor autem, quod à Pylo aberat, hanc cladem evasit, ob pueritiam enim suam adhuc Gereniæ manserat, ubi natus & enutritus fuit, atque ideo apud Homerum sæpius Γερηνιός dicitur. Hic patri in regno succedens post defunctos sine prole Idam & Lyncium Apharii filios ^g Messeniæ etiam regnum obtinuit, ^h indeque cum filiis Antilocho & Thrasymede ad bellum Trojanum profectus est, in quo Antiochum ⁱ à Memnone occisum amisit, ^j ipse autem Troja deleta cum Thrasymede altero filio, qui ei in regno successit, salvus rediit. Thrasymedis filius erat ^k Sillus, Silli ^l Alcæon, ^m cujus temporibus Messeniâ ab Heraclidis tunc duce Oxylo in Peloponnesum reversis occupatâ, ⁿ ille cum Pœone Antilochi filio, & Melantho Codri patre Medontis avo, qui è posteris Periclymeni erat, Athenas fugiebant, ibique illis celeberrimis familiis Medontidarum, penes quos fuerat urbis imperium, & Pœonidarum & Alcæonidarum præbuerunt originem.

Macedonem unum è decem Æoli filiis fuisse, ab eoque Macedoniam, quod hæc Regio sub illius auspiciis à Græcis primo fuisset habitata, nomen habuisse testatur ^o Eustathius. Nec quod ^p alii tradunt, Macedonem scilicet è Thyia Deucalionis filia natum fuisse, omnino prohibet, quin Æoli etiam filium fuisse dicamus, Græcos enim in ducendis uxoribus ad generis propinquitatem non omnino respexisse Crethæi & Tyrus, de quibus dixi, & ^q Cimonis, & sororis Elpinices nuptiæ satis ostendunt.

Magnes ^r Regionem, quæ sub montibus Pelio & Ossa sita est occupavit, à suoque nomine totam eam Regionem, & primariam illius civitatem à se conditam Magnesiâ appellavit. Hujus filii fuere, ^s Aleætor, ^t Pierus, Dictys & Polydectes. ^u Dictys & Polydectes insulæ Seriphi Reges fuere, à quibus Perseus educatus fuisse dicitur. Fabulas, quæ de iis, & Perseo narrantur, apud Apollodorum lib. 2. & ceteros Mythologicos videas. ^v Pierus in regione Magnesiæ è parte septentrionali vicinâ regnavit, eamque à suo nomine Pieriâ appellavit, de novem filiabus illius, quæ Musarum nominibus vocabantur, & Orpheo & Lino, qui ab iis nati fuere prius diximus ad Epocham secundam. Aleætor patri in regno Magnesiæ successit, ejus filius erat ^w Hæmon, Hæmonis Hyperochus, Hyperoch Tenthredon, Tenthredonis ^x Prothous, qui Magnetibus ad Trojam militantibus imperavit. ^y Hic post Trojæ excidium cum decimam prædæ partem ex voto Delphis Apollini consecrasset, assumtis

^a Apollodorus lib. 1. Pausan. in Arcadicis. Ovid. Metamorph. lib. 7. Diodorus Sic. lib. 4. ^b Apollodorus lib. 1. Eustathius ad Homeri Iliad. β. ad ver. 700. ^c Diodorus Sic. lib. 4. Pausanias in Messeniacis. Didymus ad Odyss. Homeri λ. ver. 280. Eustathius ad Homeri Odyss. γ. pag. 1454. & ad Odyss. λ. p. 1681. & p. 1684. ^d Pausanias in Boeoticis, & Phocicis. Didymus ad Homeri Odyss. λ. v. 280. Eustathius ad eundem locum. Homerus Odyss. λ. v. 280. ^e Didymus ad Homeri Odyss. λ. v. 285. Eustathius ad eundem librum, p. 684. Diodorus Sic. lib. 4. ^f Homerus II. λ. v. 690. Eustathius & Didymus ad illum locum. Pausanias in Messenicis. ^g Pausanias in Messenicis. ^h Homeri II. β. ⁱ Homeri Odyss. δ. & Eustathius ad Odyss. λ. p. 1697. ^j Homeri Odyss. γ. ^k Pausanias in Corinthiacis. ^l Pausan. ib. ^m Pausan. ib. & in Laconicis, & Messenicis. ⁿ Pausanias in Corinthiacis & Messenicis. ^o In Scholiis ad Dionysii ^p 277. ad ver. 427. ^q Pausanias, Stephanus in Macedonia. ^r Plutarchus in vitâ Cimonis. ^s Eustathius ad Homeri II. β. pag. 338. ^t Eustathius ad Homeri II. β. p. 338. ^u Apollodorus lib. 1. & 2. ^v Apollodorus ib. Strabo lib. 10. pag. 487. ^w Pausanias in Boeoticis. ^x Eustathius ad Homer. II. β. pag. 330. ^y Homeri II. β. v. 756. & Eustathius ad illum versum. ^z Conon apud Phorium, narrat. 29.

secum Delphorum non paucis naves iterum conscendebat, & in Cretam transiit, sed inde vi repulsus in Asiam navigavit, ibique ad fluvii Meandri ripas celeberrimam illam condidit civitatem, quæ ab urbis nomine, è quâ primi illius conditores illuc migrabant Magnesia dicebatur: circa quam cum plurimi eorum lapidum, qui ferrum trahunt, nascerentur, illi inde Magnetes dicebantur. De iis sic dicit ^d Eustathius, Ἰσίων, ὅτι ἐκ τῆς Ἀσπανῶν Μαγνήτων ἡ Ἡράκλεια λίθος ἦν, ἐκ τῆς γὰρ Ἀιλικῆς Διονύσιος. ἔτω, Ἡράκλεια ἢ καὶ Μαγνησία, δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἧς ὦν μία Λυδία, ὅθεν Ἡρακλειώτης λίθος, ὁ ὕψ' ἡμῶν λεγόμενος. Μάγνης δὲ ὑποσώμενος τὸ σίδηρον. i. e. sciendum est, è Magnetibus Asianis Heraclius lapis fuit, dicit igitur Ælius Dionysius sic, Heraclia etiam est Magnesia, octodecim autem urbes sunt Heraclia dictæ, è quibus una in Lydia est, unde lapis Heraclius à nobis Magnes vocatus, qui ferrum trahit. De differentiis autem, quæ sunt inter lapidem Heraclium & Magnetem, & quot sunt genera & lapidis Heraclii seu Lydii, & Magnetis dignissima lectu sunt, quæ apud Salmasium habentur in doctissimis illius exercitationibus, in Solinum pag. 1102.

Deioneus Æoli filius in Phocide regnavit, sic dicit ^e Apollodorus. ^f Simononius autem ibi pro Φωνίδος legendum suspicatur Φθιώπιδος: sed receptam lectionem confirmat, quod Oeneum Cephalii filium Deïonei nepotem Phocidis regem fuisse testatur ^g Diodorus Siculus. Deïonio è ^h Diomeda Xuthi ejus patris filiâ nascebantur i Cephalus, Ænetus, Phylacus, Actor, Dia, & Philonis. Cephalus ⁱ Procridem Erecthei filiam duxit, quam cum in silvis, ubi Zelotypia acta se occultasset, ut maritum venantem observaret, putans feram esse emissio jaculo ^m occidisset, ab Areopagitis ob eam cædem condemnatus Thebas in exilium abiit, ⁿ indeque in insulam sinui Corinthiaco oppositam coloniam ducens expulsis Telebois eam totam occupavit, & à suo nomine Cephalleniam appellavit. Hujus filii erant ^o Celeus, & ^p Oeneus. ^q Celeus post patrem in Cephallenia regnavit, hujus filius & successor erat Arceus pater Laertæ, cujus filius erat Ulysses, qui cum ^r Cephalleniiis, Zacynthiis, & Ithacensibus, quibus imperabat, ad Trojam profectus, omnium Græcorum, qui illi bello interfuerunt, habebatur sapientissimus. ^s Oeneum alterum Cephalii filium avo Deïoneo in Phocidis regno successisse, & Evadnem Pelia filiam duxisse tradit Diodorus Siculus. ^t Phylacus alter Deïonei filius in Thessaliam rediens Phylacem urbem condidit, & Regioni circumcirca vicinæ imperavit. ^u Hujus filius erat Iphiclus, ^x qui genuit Philacum Iphicli secundi & Pœantis patrem, ^y quorum Iphiclus Protefilaum & Podarcem, Pœas Philoctetem, qui profecti sunt ad bellum Trojanum, filios habuerunt. ^z Protefilaus & Podarces Thessalis, qui Philacem, Pyrrhasum, Itonem, Antronem, & Pteleum; Philoctetes, qui Methonem, Thaumaciam, Melibœam, & Olizonem incolebant, dicuntur imperasse. Philoctetes post reditum à Melibœis per seditionem exactus in Italiam transisse, & Petiliam primariam Lucanorum civitatem condidisse perhibetur, Strabo lib. 6. p. 254. De Æneto & Actore ceteris Deïonei filiis nihil in scriptoribus invenio, nisi quod nonnulli moderni hunc Actorem Pelei socerum fuisse nomine decepti existimarunt. ^a Diam Deïonei filiam duxit Ixion Lapitharum Rex, qui cum

^d Eustathius ad Homeri Il. β'. ver. 756. ^e Apollodor. lib. 1. ^f In Heroicis ad annum Mundi, 2596. ^g Lib. 4. ^h Apollodor. lib. 1. ⁱ Apollodor. ib. Pausanias in Atticis, & Phocidis. Eustathius ad Homeri Il. β'. & ad Odyss. λ'. v. 320. Strabo lib. 10. ^j Apollodor. Eustathius, & Didymus, & Pausan. ib. ^k Didymus ad Odyss. Homeri λ'. v. 320. Eustathius ad eundem locum, & ad Il. β'. pag. 308. & ad Odyss. α. pag. 1396. Ovid. Metamorph. lib. 7. ^l Pausanias in Atticis. Eustathius ad Homeri Il. β'. v. 631. & ad Odyss. α. pag. 1396. Strabo lib. 10. ^m Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 307. ⁿ Diodorus Siculus lib. 4. ^o Eustath. ib. ^p Homeri Il. β'. ver. 631. ^q Diodor. Sic. lib. 4. ^r Apollodorus ib. Didymus ad Homeri Odyss. λ'. ver. 289. Eustath. ad Homeri Il. β'. v. 700. & ad Odyss. λ'. v. 289. Stephanus in Φωνάκῃ. ^s Eustathius ad Il. Homeri β'. pag. 323. & ad Odyss. λ'. p. 1685. Didymus ad Homeri Odyss. λ'. v. 289. Apollodor. lib. 1. ^t Eustath. ad Homeri Il. β'. p. 323. ^u Idem Autores qui ad literam v. Pausanias lib. 4. in fine. Homerus Il. β'. v. 705. ^x Homerus Il. β'. ver. 700. & v. 716. ^y Pindari Scholiastes ad Pyth. 2. Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 101. Diodor. Siculus lib. 4.

à socero actius admōneretur, ut pro more illius temporis ei mūtera matrimonialia penderet, illum ad convivium invitatum in foveam igne plenam deiecit, primusque in Græcia fuisse à ^b Pindaro arguitur, qui cognatum sanguinem effuderat. Hic ex Dia genuit ^c Pirithoum Theseiamicum, cuius ^d filius Polypoetes Lapithis in bello Trojano imperavit. ^e Pirithoi frater Centaurus fuisse dicitur, & Centauris nomen dedisse, ^f qui cum equitandi artem in Thessalia primi exercuissent, *ἰπποκίτταυροι* etiam dicebantur, & inde fabula de duplici eorum naturâ habuit originem. ^g His equitibus subditis suis filius Centaurus aggressus est fratrem Pirithoum regno deturbare, atque inde ortum est bellum Lapitharum cum Centauris à Poetis toties decantatum. De origine & etymologia nominis *Κένταυρος* ^h postea in notis ad aliud Marmor dicturi sumus. ⁱ Philonis altera Deïonei filia Dœdalioni nupta ei peperit Autolycum, ^j qui locis circa Parnassum imperavit, cuius filia ^k Anticlea Ulyssis mater fuit, quæ cum in Ithacam iter suscipiens in via à latrone quodam ^l Sisypho dicto vitaretur, priusquam cum Laerte novo marito concubuerat, inde orta est suspicio, Ulyssēm, qui primogenitus illius filius erat, non à Laerte, sed à Sisypho genitum fuisse, quod ei exprobrat Ajax apud Ovidium, ^m cum eum dicit sanguine cretum Sisyphio, & Philoctetes apud Sophoclem, ubi dicit,

ο --- ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδίδης γόνος.
 'Ουδ' εἰ μὲν πολλοῦ Σισύφου Λαερτιά.
 'Ου μὴ δαίνωσι ---

Cercaphus filius Æoli ^p genuit Ormenum, qui Ormenium sub Pelio monte condidit, ibique regnans ^q Amyntorem & Euæmonem genuit, quorum ^r hic Eurypyli, qui Ormenis, Asteriis, Hypereis, & Titanis, ^s ille Phœnicis Achillis tutoris, qui Dolopibus in bello Trojano imperarunt, patres fuere.

Athamas Æoli filius, postquam ^t per multas Græciæ partes vagatus esset, tandem in Bœotiam venit ^u ad Andreum Penei filium, qui Orchomeniis tunc à suo nomine Andreis dictis primus imperavit, à quo Regionem, ^v quæ erat circa montem Laphystium, accipiens in ea regnavit, & post mortem Themistis Hypsei filiae, ^w è qua genuerat Proum, Schoeneum, & Leuconem, ^x duxit Ino Cadmi filiam, quâ non diu post nuptias repudiata, tertiam uxorem habuit Nephelen, è qua genuit ^y Phrixum & Hellen: eâ vero infantiâ correptâ, Ino iterum recepit, & ex ea genuit ^z Learchum, & Melicertam. ^{aa} Hæc ob odium, quo Nepheles filios habuerat, iis insidias struens persuasit gusticis mulieribus, ut clam maritis triticum, quod ferendum erat, torrerent, & eos, quos sequente anno ob frugum defectum, quod ager tostum triticum accipiens proventum suum non reddidisset, Athamas ad consulendum oraculum Delphicum miserat, ad id induxit, ut responsum referrent, Phrixum & Hellen Jovi immolandos esset: sed hos periculo abstulit ^{ab} Chrysomallus Athamantis famulus & Phrxi tutor, cum iis trans Hellespontum fugiens, in cuius tranatione Helle è navicula in aquas delapsa ^{ac} periit, indeque illi freto nomen Hellesponti datum fuit. ^{ad} Phrixus autem ad Ætiam Colchidis Re-

^b Pyth. 2. ^c Eustathius ad Homeri Il. 8. pag. 101. ^d Hom. Il. 8. ver. 740. Eustath. & Didym. ad illum locum. ^e Diodorus Siculus lib. 4. Pindar. Pyth. 2. ^f Diodorus Siculus lib. 4. Servius ad 3. librum Georgicorum Virgilii. ^g Diodor. ib. ^h Pausanias in Arcadicis. Didymus ad Odyss. Homeri 4. ver. 432. ⁱ Didymus ib. Pausan. ib. ^j Homer. Odyss. 2. ver. 85. Didymus & Eustathius ad illum locum. ^k Scholiaſtes Sophoclis ad Philocterem. ^l Lib. 13. ^m In Philoctete. ⁿ Strabo lib. 9. Eustath. ad Homeri Il. 4. pag. 762. ^o Strabo & Eustathius ib. ^p Homer. Il. 8. ver. 735. ^q Homer. Il. 4. ver. 448. & Didym. & Eustath. ad illum locum. ^r Urbem enim à se in Thessalia conditam *Ἰπποκίτταυρος* ^s *Ἰπποκίτταυρος* ^t *Ἰπποκίτταυρος* ^u *Ἰπποκίτταυρος* ^v *Ἰπποκίτταυρος* ^w *Ἰπποκίτταυρος* ^x *Ἰπποκίτταυρος* ^y *Ἰπποκίτταυρος* ^z *Ἰπποκίτταυρος* ^{aa} *Ἰπποκίτταυρος* ^{ab} *Ἰπποκίτταυρος* ^{ac} *Ἰπποκίτταυρος* ^{ad} *Ἰπποκίτταυρος*

gem salvus evasit. Hæc fraude tandem detectâ, & cum Ino vidisset maritum suum adeo irâ excandescens, ut per eam mentis non satis compos Learchum filium, quod matri forte opem tulerat, occidisset, cum alio filio Melicerta ad rupes Moluridas fugiens, inde eum & semetipsam in mare præcipitasse dicitur. Quibus postea pro diis marinis habitis, ^h Ino Leucotheæ, Melicerta Palæmonis nominibus à Corinthiis colebantur, & iis ⁱ Ludi Isthmici ^l à Glauco primò celebrati fuere, quos postea omisos ^m Theseus in Neptuni honorem iterum restauravit. Athamas ob hanc Tragœdiam, exosus locum in quo acta fuit, ⁿ regnum suum Corono & Haliartò fratris Sisyphi nepotibus tradidit, & in Thessaliam ^o rediens condidit Alum ^{am} & ^f *συμβάσις αὐτῆς ἄλλης* sic dictam, cujus ^p cives sub Achille Trojæ dicuntur militasse. Schoeneus, ^q quem Athamas è primâ uxore susceperat, urbem Schoenum in Bœotiâ condidit, filiamque ibi genuit ^s Atalantam, quam aureis pomis in cursu vicit Hippomenes. A Ptoō Templum Apollinis Ptoi ob oraculum celebre, quod in monte Ptoō prope Thebas conditum fuit, nomen habuit. ^a Leucon ante patrem obiit, illius autem filia Euippe ab avo Athamante Andreo Orchomeniorum regi pro uxore data ei peperit Eteoclem, qui Andreo in regno succedens ^r Gratus templum primus condidisse dicitur: illo sine liberis defuncto, Sisyphi posterius in ejus regno usque ad Orchomenum successerunt, quo etiam sine filiis defuncto, regnum venit ad Phrixi posteros. ^v Hic enim ex Ætæ filia genuit Presbonem, aliosque filios, ad quos & Phrixi tutorem Chrylomallum reducendos (Phrixus enim ante eam navigationem ^z in Colchide diem obierat) mittebantur Argonautæ, indeque, quod *αργυρέα μῆλον* aureum vellus significat, fabula de aureo vellere ab iis repetito habuit originem. Presbon autem ab Argonautis reductus, ^a à Corono & Haliartò avi Athamantis regnum recepit, in eoque successorem habuit filium Clyminum, qui Orchomeno defuncto Orchomeniis etiam imperavit, frater Clymeni erat Aspledon, qui Aspledonem urbem Bœoticam condidit, cujus incolæ sub Alcalapho & Jalmeno cum Orchomeniis Trojæ Militarunt. Eustath. & Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 510. De Clymeni successoribus infra, ubi de Sisyphi posteris dicturus sum, potius placet differere.

Sisyphus Æoli filius ^b Corinthum ^c ab Ephyra Epimethei filia, quæ eam primo condidit circa annum ^d 37 Regni Cécropis in Attica, tum Ephyram dictam occupavit, quam sic auxit, munivit, & quasi de nova condidit, ut pro primo urbis conditore ^e apud plerosque autores habeatur. Cum secunda post hunc ætate alius esset in Græcia Sisyphus ob latrocinia sua & vim Antickæ Ulyssis matri illatam celebris, nominis convenientia effecit, ut omnia, quæ ab isto latrone commissa fuerunt, scelera Sisypho Corinthiorum regi attribuerentur, atque ideo à Poetis à Jove in Tartarum detrusus fuisse, gravissimæque ibi pœnas saxum insuperabile volvendo subiisse fingitur. ^f Sed autoritate eorum, qui fide digniores sunt, constat Sisyphum Regem justum, & omnium Græcorum sui temporis præsertim in vita medicinis & temperantia præstantissima sapientissimum fuisse. Hujus quatuor numerantur filii ^g Ornytion, Glaucus, Thersander, & Halmus. Ornytion patri successit, duosque habuit filios ^h Phocum, & Thoantem. Phocus in regionem, ⁱ quæ circa Parnassum

^a Pausan. in Atticis, Apollodor. lib. 3. Didymus, & Eustath. ib. & Eustathius ad Odyss. i. p. 1543. Ovid. Met. lib. 4. ^b Eustathius Odyss. Homeri i. pag. 1543. Pausanias in Atticis in Corinthiacis. Didymus ad Homeri Il. i. v. 86. Plutarchus in libro de Quæstionibus Romanis. ^c Clemens Strom. lib. 1. Pausanias in Atticis, & Corinthiacis. Schol. ad Apollon. lib. 3. Plutarchus in Theseo. ^d Clemens Alexandrinus Strom. l. 1. ^e Plutarchus in Theseo. ^f Pausan. in Bœoticis. ^g Apollodor. lib. 1. Stephanus in *Ἀλφ.* ^h Homerus Il. β'. ⁱ Apollodor. lib. 1. Scholiastes ad Apollonii Rhodii lib. 2. ver. 1147. ^j Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 265. Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 497. Pausanias in Arcadicis. ^k Didym. & Eustath. ib. Ovid. Met. lib. 10. Pausan. in Arcadicis. ^l Pausan. lib. 9. ^m Pausan. ib. ⁿ Strabo lib. 9. pag. 414. Pausan. lib. 9. ^o Pausan. ib. Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. 2. ver. 1095. & v. 1125. ^p Pausan. ib. Apollonius Rhodius lib. 2. & Scholiastes illius. ^q Pausan. lib. 9. ^r Pausanias lib. 2. Eusebius in Chronicis. Apollodor. lib. 1. ^s Scholiastes Apollonii lib. 4. ver. 1212. ^t Euseb. in Chronicis. ^u Apollodor. lib. 1. & alii. Vide Scal. in notis ad Euseb. Chron. ^v Eustath. ad Homeri Il. ζ. pag. 631. & ad Odyss. d. p. 1701. & 1702. ^w Apollodor. lib. 1. Pausan. lib. 2. ^x Pausan. lib. 2. 9. & 10. ^y Pausan. lib. 2. & 10.

& Tithoream erat, duxit coloniam, eamque à suo nomine Phocidem appellavit, in quam cum una ætate posterius ¹ Phocus Æaci filius cum nonnullis Æginæ insulæ incolis commigrasset, eamque regionem quæ circa Cirrham & Crissum ad sinum Corinthicum sita erat occupasset, hoc nomen latius fecit patere, totamque eam regionem Phocidem appellavit, quæ eo nomine apud Græcos semper cognoscebatur. ^m Thoas patri in regno succedens Corinthi mansit, cujus filius forte erat Creon, quo regnante Jason Corinthum venit, & illi sine liberis defuncto successit frater ⁿ Demophon. Creontem enim Sisyphi filium fuisse prohibet temporis ratio. ^o Demophontis filius erat Propidas, cui in Regno Corinthi successerunt filii illius Doridas, & Hyanthidas, quibus ab Alete Heraclida victis & regno exutis, Sisyphidæ qui ex pactis pacis conditionibus ^q in urbe mansere, in ordinem deinde redacti, Corinthi imperium, cum ultra ducentos annos tenuissent, omnino amisere. ^r Glaucus, quem secundum diximus Sisyphi filium, dum in ludis funebribus, quos Acastus patri suo Pelix celebraverat bigis certaret, à suis equis discerptus interiit. Filius illius erat ^s Hipponous, qui postea cum Bellerum magnatem quendam Corinthum occidisset, ^p inde Belleriphontes, i. e. Belleri occisor dicebatur. Ob hanc autem cædem Corintho exulare coactus, ^a ad Prætum Argivorum regem fugiebat, à quo cum ab illius uxore Antæa tentati adulterii, quod ei ad illud sollicitanti non auscultasset, falso accusaretur, ad focerum illius Jobatem Lyciæ regem cum literis, ut occideretur missus fuit; ubi cum omnia pericula quibus ut interiret expositus fuerat, ingenti fortitudine superasset, Jobates ejus virtutem admiratus datâ ei filiâ suâ, generum suum & regni hæredem fecit. Ex hac Jobatis filiâ ^t Bellerophonti nascebantur Isander, Hippolychus, & Laodamia. ^u Isander contra Solymos Pisidiæ incolas (quos nonnulli Hierosolymitanos fuisse ridicule supponunt) pugnans occubuit. ^v Hippolochus Glaucus, Laodamiâ Sarpedon, qui Lyciis Priamo & Trojanis auxiliantibus imperarunt, nati fuere. Theriandri ^x filii fuere Haliartus & Coronus, ^y qui ab Athamante, quod putasset Phrixum occubuisse, adoptati eo in regno succedere, & Haliartum, & Coroneam urbes Boeoticas condidere, quarum Haliartus ^z ob mortem Lysandri præstantissimi Lacedæmoniorum ducis, qui in illius obsidione occisus fuit, postea evasit insignissima, sed hi cum ^a Presbon Phrxi filius à Colchide ab Argonautis reductus esset, regnum quod iis ab Athamante concessum fuit, nepoti illius iterum tradidere. Halmus, quem postremo loco diximus Sisyphi filium fuisse, ^b ad Eteoclem Orchomeni, tunc Andreidis dictæ, Regem profectus ab eo agri partem accepit, ubi Halmones vicos condidit. Hujus filix fuere Chryfogenea & Chryse. Chryses filius erat Phlegyas, à Phlegya, ^c Ixionis fratre, & Gortyniorum Rege diversus, qui defuncto Eteocle ^d illi in regno successit, urbemque in qua regnabat, ab Andreo illius conditore prius Andreidem dictam, à suo nomine Phlegyas appellavit. Hic fortissimus ^e bellator erat, & quamdiu vixerat totius Græciæ terror: ^f sed cum Templum Apollinis Delphici diripuisset, ob illud sacrilegium in Tartarum detrusus ^g gravissimas poenas à Poetis ibi fingitur subiisse. ^h Huic sine liberis defuncto successit Chryses è Chrysonæ alterâ Halmi filia natus, cujus filius & successor erat Minyas, à quo Phlegyæ deinde mutato nomine ⁱ Minyæ dicebantur. Hic poten-

¹ Pausan. lib. 9. Eustathius ad Homeri Il. 8. pag. 274. ^m Pausanias lib. 2. ⁿ Pausanias lib. 2. ^o Pausan. lib. 9. ^p Pausanias in Corinthiacis. Pindari Scholiastes ad Nem. 7. Conon apud Photium, narrat. 26. Zenobius in Paræmiis. Synellus in Chronicis. Velleius Patércolus lib. 1. ^q Pausan. lib. 2. ^r Pausanias lib. 6. ^s Apollodor. lib. 2. Homer. Il. 2. v. 150. Didymus & Eustathius ad illum locum, Pausanias lib. 2. ^t Didymus ad Il. Homeri 2. v. 155. Eustathius ad Homeri Il. 2. p. 832. ^u Homer. Didymus, & Eustath. lib. 1. ^v Homer. Didymus, & Eustath. lib. 3. ^w Homer. Il. 2. v. 203. ^x Vide Bochartum, Salmasium, aliosque. ^y Homer. Il. 2. v. 199. & 206. Eustathius ad illum librum. ^z Pausanias lib. 9. Eustathius ad Il. Homeri 8. pag. 268. ^a Pausanias lib. 9. ^b Plutarchus in vita Lysandri, & in Xenophonte de rebus Græcis. ^c Pausanias in Boeoticis. ^d Pausanias lib. 9. ^e Strabo lib. 9. Eustath. ad Il. 8. pag. 333. ^f Pausan. lib. 9. ^g Pausanias lib. 2. & lib. 9. ^h Pausan. lib. 9. Didymus ad Il. 2. v. 302. ⁱ Virgil. lib. 6. ^j Pausanias lib. 9. ^k Pausan. in Boeot. Eustath. ad Il. Hom. 8. p. 272. Stephan. in *Minyæ*.

tissimus & ditissimus omnium Græcorum fuit, primusque memoratur, qui ærarium ad pecunias servandas in Græcia ædificaverat. ¹ Minyæ filius erat Orchomenus, à quo cum patri in regno successisset, urbs quæ prius Andreis, Phlegyæ, & Minyæ dicebatur, ² Orchomeni appellationem adepta nomen iterum non mutabat, retento tamen antiquo nomine Orchomenus Minyæa ideo dicebatur, ut ab Orchomeno, quæ in Arcadia est distingueretur, atque ideo habet Homerus,

• Οἱ δ' Ἀσπληδὼνα καίον, ὅδ' Ὀρχομενὸν Μινυέιον.

Orchomeno sine liberis defuncto, ³ ad Clymenum Presbonis filium Phrixi nepotem regnum veniebat, quo à Thebanis dum Neptuni festa Onchesti celebrabat occiso, Erginus, qui filiorum illius natu maximus in regno successit, cum fratribus Azeo, Arrhone, Pyleo, & Stratio Thebas adortus urbem cepit, ⁴ & Thebani pro cæde Clymeni annum deinde tributum Ergino pendebant, donec ab Hercule, qui iis in auxilium venit, Orchomeniis vicissim victis, eo iterum liberarentur. ⁵ Hoc bello Erginus maxime attritus cum deinde hoc unum solum omni studio agebat, ut vastatam patriam ad pristinas opes & felicitatem iterum restitueret, matrimonium usque ad extremam senectutem distulisse dicitur, tunc cum multa congestâ pecuniâ de suscipiendis liberis coeperit esse sollicitus, oraculi monitu adolescentulam uxorem duxit, quæ ei peperit Agamedem & Trophonium, qui celeberrimi Architecti & omnium fere veterum, quæ in Græcia erant, Templorum conditores fuere: de ceteris quæ de Trophonio & Agamede narrantur, & de insignissimo Trophonii antro & oraculo, vide Pausaniam in Bœoticis, & Plutarchum in libro de Socratis dæmone. ⁶ His fratribus mortuo patre ob ætatem regno indoneis, Orchomeniis post Erginum imperavit frater illius Æzeus, cujus filius erat Actor, qui genuit Astyochem matrem Ascalaphi, & Jalmeni, ⁷ qui Orchomeniis in bello Trojano imperarunt, in quo Ascalapho ⁸ à Deiphobo occiso, ⁹ Jalmenus cum suis delatâ Trojâ in Pontum proficiscebatur, à quibus deducebant originem, qui in ea regione Achæi dicebantur. Post bellum Trojanum quinam Orchomeniis imperarunt incertum est, hoc à nullo autore indicato, illi autem à Phlegyæ temporibus usque ad reditum Bœotiorum è Thesalia omnium Græcorum potentissimi, ¹⁰ & ditissimi semper fuere, atque ideo apud Homerum dicit Achilles,

• Οὐδ' αἰ μὲν δειγόντες πρὸς εἰρησέμεν πόσιν δύν,
 "Οὐδ' ὅς' αἰς Ὀρχομενὸν πεπνυμένοι, ἔδ' ὅσα Θήβας
 Ἀίγυπτον ---

¹¹ à Bœotis autem post eorum reditum circa 80 annos post bellum Trojanum victi Thebanis deinde subditi fuere, & Orchomenus, quæ adhuc sejuncta erat, ceteræ Bœotiæ addebatur.

Scholiastes Apollonii ad librum illius 3. ver. 1238. dicit Corinthum, à quo urbs nomen habuit, etiam Sisyphi filium fuisse, & ludos Isthmicos in honorem Melicertæ instituisse; sed de hoc Corintho nihil ceteri antiquarum rerum scriptores. Pausanias in Corinthiacis nonnulla narrat de Corintho quodam Marathonis filio, à quo Corinthus dicta; sed cum ibi Ætam Colchidis Regem Aloëo cœvum, & Sisyphum Jasone & Medeâ recentiore facit, omnibus iis, quæ ibi narrat de Corinthorum origine, temporum ratio & aliorum scri-

¹ Pausan. lib. 9. ² Pausanias ib. Eustath. ad Il. Homeri β'. pag. 272. Stephanus in Ὀρχομενῷ. Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 511. ³ Homeri Il. β'. ver. 511. ⁴ Pausanias lib. 9. ⁵ Diodorus Sic. lib. 4. Pausanias lib. 9. Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 272. Apollodorus lib. 2. ⁶ Pausan. ib. ⁷ Pausanias in Bœoticis. Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 272. ⁸ Homeri Il. β'. ver. 501. ⁹ Homeri Il. β'. ver. 518. ¹⁰ Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 273. Strabo lib. 9. pag. 416. ¹¹ Strabo lib. 9. Pausanias in Atticis, & Eustathius ad Homeri Il. β'. ver. 380. ¹² Il. β'. ver. 380. ¹³ Strabo lib. 9.

ptorum autoritas omnino repugnant. Clemens Alexandrinus dicit non Corinthum sed Glaucum Sisyphi filium Ludorum Isthmicorum institutorem fuisse; quis igitur ille fuit, qui urbi Corintho nomen dedit, & unde illud nomen habuit originem, hoc à nullo autore satis manifeste indicato, manet incertum.

Mimas * Æoli filius Arnæ, quæ urbs Thessalica est, regnabat: hujus filius erat Hippotes, qui genuit Æolum secundum Patrem Arnes, quæ urbi nomen dedit prius alio nomine appellatæ. Hanc è furtivo concubitu gravidam esse deprehensam pater iratus mercatori Metapontino vendidit, qui eam Metapontum in Italiam abduxit, filiosque ex ea natos, qui b Æolus & Bœotus dicebantur, adoptatos habuit pro suis, donec ab eadem ab iis commissam urbe expellerentur. Æolus igitur * ad Liparum Ausonis filium insularum Liparæarum regem paratâ classe fugiebat, ductâque illius filiâ ei in regno successit: ubi cum artis nauticæ * studio multum se dedisset, & Ulyssi ad se venienti carbasis, & ventorum beneficio in navigando uti docuisset, inde orta est fabula apud Poetas illum ventorum promum fuisse, & Ulyssi utrem ventis plenum, quo felicius navigaret, dedisse. * Hujus filii fuere Aityochus, Xuthus, Androcleus, Pheremon, Jocastes, & Agathyrfus, quorum Aityochus in Liparæis insulis, Jocastes in regione circa Rhegium post patris obitum regnarunt, ceteri à Siculis & Sicanis Siciliæ incolis, ut bellum, quod contra se invicem diu gesserant, ab iis componeretur, Reges electi fuerunt, eique & posteriores eorum, donec Dorienfes huc deduxissent Colonias, hujus insulæ tenuerunt imperium, quæque in Sicilia loca Xuthia & Agathyrfis vocantur, e à Xutho & Agathyrfo Æoli filiis dicuntur nomina habuisse. f Bœotus alter Arnes filius cum matre in Thessaliam reversus patri Æolo in regno successit, quo regnante g Bœoti tempore belli Trojani, cum eorum copiæ Trojæ abfuissent, à Pelasgis & Thracibus Bœotiâ expulsi ad Arnem venerunt, qui ab Arnensibus in partem agri recepti cum iis in unam gentem coalescebant; & tunc primum h secundum nonnullos uterque populus Bœoti dicebantur; sed longe antiquius fuit Bœotorum nomen, bello enim Trojano interfuerunt, qui Bœoti dicebantur. Alii igitur i ἀνὸς τοῦ βοός, quo duce ex oraculi monitu Cadmus in Bœotiam venit; alii autem l multo verius à Bœoti Itoni filio Amphictyonis nepote, qui secundâ post Cadmum ætate Bœotis imperavit, illius nominis deducunt originem. Non igitur Bœoti ab Arnensibus; sed è contrario Arnenses à Bœotis nomen sortiebantur, eodemque modo Bœoti, quo Athenienses Iones, ab iis quos recipiebant, fuerunt appellati, ab eoque tempore pro Bœotis reputati cum iis circa m 60 annos post bellum Trojanum, quo tempore utraque gens à ceteris Thessalis Arnâ expulsa fuerat, Bœotiam quasi terram suam repetivere, eamque pulsas in Atticam Pelasgis eodem jure quo ii, qui inde expulsi fuere, sibi vindicantes agrum, qui circa fluvium Cephissum est & locum Copaidem, occupabant, ibique urbem condidere, quam in memoriam illius, è qua profecti sunt, Arnem appellant, quæ postea n Chæronea dicta, o ob cladem ibi Atheniensibus à Philippo Macedone illatam, & ob civem suum Plutarchum multum fuerat celebrata.

Cretheus quem decimo loco numeravimus, Æoli filium fuisse p è Tyro fratris Salmonei filia genuit Pheretem, Amythaonem, & Æsonem. Æson cum Peleâ fratre uterino Jolci manens q è Polymede filia Autolychi genuit

* Diodorus Siculus lib. 4. b Diodorus Siculus lib. 4. & Eustathius ad Homeri Odyss. x. pag. 1644. c Diodor. Sic. lib. 4. & 5. d Diodorus Siculus lib. 5. Eustathius ad Homeri Odyss. x. pag. 1645. Strabo lib. 1. e Diodor. lib. 5. f Diodor. lib. 5. g Strabo lib. 9. pag. 401. Diodorus lib. 4. & lib. 19. p. 700. h Diodor. Sic. lib. 4. Nicocrates & Euphorion apud Stephanum Byzantinum in Bœotia. i Vide Stephanum Byzantinum in Bœotia. l Pausanias lib. 9. Stephanus in Bœotia. m Thucydidis lib. 1. Strabo lib. 9. Diodor. Sic. lib. 4. & lib. 19. p. 700. n Pausanias lib. 9. Strabo lib. 9. Eustathius ad Homeri Il. β. pag. 270. Stephanus Byzantinus in Chæroneia. o Plutarch. in vita Demosthenis, & in vita Phocionis, & Diodorus Siculus lib. 16. p Homeri Odyss. x. v. 252. Didymus & Eustathius ad illum locum Homeri. Apollodorus lib. 1. Pausan. lib. 4. & 5. Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. 1. q Apollodorus lib. 1. Apollonius l. 1. & Scholiastes illius.

Jafonem, qui ad Colchidem navigavit. * Pheres urbem Pheras, ob Alexandrum Pherarum Tyrannum celebres, à suo nomine sic dictam in Theffalia condidit, hujus filii fuere * Admetus & Lycurgus. † Lycurgus circa Nemeam regnum habuit, ibique Opheltem Archemorum etiam dictum genuit, ‡ quem cum à nutrice Hypsipile in herbâ relictum, dum ea Argivis ad bellum Trojanum proficiscentibus fontem iverat indicatum, serpens intermisset, in ejus honorem Argivi Nemeæa certamina instituerunt, quæ postea ab Hercule quod ibi leonem Nemeæum occidisset, Jovi Nemeæo dicata singulis bienniis, eodem modo quo Isthmica, quamdiu apud Græcos manebat Jovis honor semper fuerant celebrata. * Admetus patri successit, ductâque Alceste Pelia filia Eumelum genuit. Fabulas, quæ de Admeto & Alceste narrantur, legas apud Apollodorum lib. 1. & Eustathium ad Homeri Il. β'. p. 326. Eumelus tum patri in Pherarum tum avunculo Acasto Pelia filio in Jolci regno successit, † utriusque enim earum urbium incolis in bello Trojano imperasse dicitur. * Amythaon cum Neleo fratre uterino in Peloponnesum commigravit, ‡ ibique genuit Biantem & Melampodem. Melampus insignissimus † Augur erat, atq; ideo avium voces intellexisse dicitur. Hic in Ægyptum profectus † multos Ægyptiorum ritus circa Bacchi & Cereris cultum, & obscenissimam Phalli Pompam in Græciam primus introduxit, præcipuusque post Orpheum fuit Græciæ Theologiæ Autor; ob magiam etiam & medicandi artem, quas ab Ægyptiis didicit, omnium sui temporis Græcorum fuit insignissimus. Hæc ab Anaxagora Megapenthis filio Argivorum Rege accersitus, ut feminas † Argivas insaniâ correptas ad mentis sanitatem restitueret, tertiam regni partem pro mercede postulavit, quam cum Anaxagoras non concederet, secundâ vice cum feminæ magis insanirent, accersitus tertiam partem sibi & tantundem fratri Bianti postulavit. Veritus igitur Rex, ne si tempus longius protraheret, mercedem ille peteret ampliolem, postulatis assensus est, ab eoque igitur tempore, feminis Argivis † Helleboro nigro, inde Melampodio dicto, seu secundum alios † lacte caprarum, quæ Helleborum pastæ fuissent à Melampode sanatis, Melampus & frater illius Bias & posteri eorum regno tripartito Argivis imperarunt. Fabulas, quæ de Melampode & Biante narrantur, legas apud Apollodorum lib. 1. & Didymum, & Eustathium ad Homeri Odyss. λ'. v. 289. † Melampodis filius & successor erat Antiphates, Antiphatis Oicles, Oiclis Amphiaras, qui omnes fuere Magici & vates insignissimi. † Amphiaras contra Adrastum Talai filium Biantis nepotem seditionem movens eum Argis expulit, ille autem ad Polybum Sicyoniorum regem avum suum maternum secedens illi in regno Sicyonis successit, indeque, sorore suâ Euriphyle Amphiarao in uxorem datâ, Argos iterum reversus † Tydeum Oenei filium & Polynicem Oedipodis filium à patria exulantes domo recepit, & generos fecit, & † cum eodem Amphiarao, & fratre suo Mecisteo, aliisque ducibus primum bellum gratiâ Polynicis Thebanis intulit, in quo omnes præter Adrastum periire. Amphiarai filii fuere † Alcmaon & Amphilocheus † Alcmaon in secundo bello, quod Thebanis filiis eorum, qui in priori interierant, † Εμύρησι dicti Euryalus scilicet Mecistii filius, Diomedes Tydei, Sthenelus Capanei, Ægialeus Adraſti, Polydorus Hippomedontis & Promachus Par-

† Apollodorus lib. 1. Eustathius ad Il. Homeri β'. * Apollodorus lib. 1. † Apollodor. lib. 3. Pausan. lib. 2. * Apollodor. lib. 1. Homeri Il. β'. ver. 713. Didymus & Eustath. ad illum locum. † Homerus Il. β'. v. 712. † Apollodor. lib. 1. Diodorus Siculus lib. 4. † Apollodor. lib. 1. Eustathius & Didymus ad Homeri Odyss. λ'. v. 289. Pausanias lib. 2. † Didymus & Eustath. ad Homeri Odyss. λ'. ver. 289. & ad Odyss. λ'. ver. 225. Pausan. in Messeniacis. Herodotus lib. 2. Diodorus Siculus lib. 1. & 4. Apollodorus lib. 1. † Herodotus lib. 2. Diodorus Sic. lib. 1. part. 2. † Pausan. lib. 2. Herodotus lib. 9. Eustathius ad Homeri Odyss. δ'. pag. 1480. & ad Il. β'. pag. 288. Didymus ad Homeri Odyss. λ'. ver. 225. Apollodor. lib. 2. † Dioscorides ubi agit de Helleboro. † Plin. lib. 25. cap. 5. Philandri annotationes ad Vitruvium, lib. 8. c. 3. Homer. Odyss. λ'. vers. 225. & Eustathius ad illum locum. Pausan. lib. 6. † Pausan. lib. 2. Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 288. & pag. 291. † Eustathius ad Homeri Il. δ'. p. 485. Pausan. lib. 9. Apollodor. lib. 3. † Pausan. lib. 2. & 9. Diodorus Siculus lib. 4. Apollodor. lib. 3. Eustath. ad Homeri Il. δ'. pag. 484. † Homeri Odyss. λ'. v. 225. &c. Eustathius & Didymus ad illum locum. Pausan. lib. 2. & 5. † Apollodor. lib. 3. Pausan. lib. 2. Strabo lib. 10. Eustath. ad Homeri Il. δ'. p. 489.

theopæi in patrum vindictam intulere, dux exercitus fuit, * qui, cum post expugnatas Thebas & regnum Thersandro Polynicis filio restitutum Argos reversus matrem Eriphylen, quod acceptis à Polynice donis patri eundi ad illud bellum, quo periit, necessitatem imposuerat, occidisset, conscientia illius sceleris tactus relictis * Argis in Acarnaniam secessit, in qua regione filius illius Acarnan post patrem regnans illam à suo nomine Acarnaniam, & incolas Acarnanes appellavit. † Amphilocho alter Amphiarrii filius post deletam Trojam, ad quam cum ceteris Argivis militaverat, omisso in Argos reditu ad fratrem venit, occupatâque Regione, quæ ad fontes fluvii Acheloi sita Acarnaniæ è parte septentrionali vicina fuit, in ea condidit urbem, quam à suo & urbis, è quâ profectus est, nominibus Argos Amphilochi cum appellavit, à quo Regio circumcirca vicina etiam Amphilochia, & incolæ Amphilochi dicebantur. Adraſti filius erat † Egialeus, qui in Epigonorum bello Thebanis illato à Laodamante jugulatus interiit, huius filius erat Cyanippus, quo tempore belli Trojani pubertatis annos nondum consecuto Diomedes Tydei filius, & Euryalus Miceſtii filius * Tutores illius cum Sthenelo Capanei filio, qui è posteris Anaxagoræ regnabat, Argivis ad Trojam profectis dicuntur † imperasse. Usque adhuc igitur Argivi, Messenii, Elei, plurimique Peloponnesii incolæ Æoles fuerunt, illi autem * circa 80 annos post bellum Trojanum * ab Heraclidis Peloponneso expulsi classem Aulide parabant, indeque duce † Penthilo Orestis filio in Asiam transiere, primoque * Troadem, & deinde Lesbum insulam, & in continente Lesbo vicinâ Larissas, Cumam, Cillam, ceterasque è duodecim civitates, quæ Æolidem Asianam † antiquitus constituebant, expulsis Pelasgis occuparunt, eaque maxima est Colonia, quam Æolenses extra Græciam unquam emisisse memorantur. Præter hanc aliæ antiquitus Æolensium emittebantur Coloniae, post bellum enim Trojanum † Philoctetes in Italiam, Prothous in Asiam, de quibus diximus, transiere, circa idem etiam tempus † Thoas Ætolorum Dux Tempsam apud Brutios, & Diomedes † Argyrippam quasi † Ἀργυρῖον sic dictam, Canusium, & Beneventum apud Apulos post deletam Trojam in Italiam transvecti condidere, & in eandem regionem è genere Æolico † Locri Ozo-læ è sinu Crissæo circa Olympiadem † 24. transcuntes ibi, quod urbem maritimam ventis ab occasu flantibus expositam incolebant, Locri Ἐμζεφῶλοι dicebantur. Æolicum autem genus maxime propagabant † Æolidis Asianæ incolæ, à quibus omnes fere Græci, qui septentrionalis Asiæ partes incoluerunt, deducebant originem, & ab his etiam secundum nonnullos orti erant, qui Cumam in Italia incolebant, illuc è Cuma Æolica transvecti. Sic enim dicit † Strabo, “Cuma Chalcidentium & Cumæorum est opus vetustissimum, “omnium enim Græcorum urbium, quæ sunt aut in Italia, aut in Sicilia, est “antiquissima. Duces Coloniae Hippocles Cumæus, & Megasthenes Chalci-“densis inter se pepigerunt, ut alterius populi Colonia, alterius Coloniae ap-“pellatio esset, urbs itaque Cumæ nomen gerit, videtur autem à Chalciden-“sibus condita fuisse. Hic autem Cumam Æolicam non posse intelligi esse Hippoclis patriam, quis non videt? Si enim secundum Strabonem Cuma antiquissima sit in Italia Græcorum colonia, ex ejusdem mente ante Diomedis, Philoctetis, & Thoantis tempora, quos ipse dicit mox post bellum Trojanum urbes in Italia condidisse, necessario fuit eduſta: Cumam autem Asianam

* Apollodor. lib. 3. Pausanias in Arcadicis. Eustathius ad Homeri Odyss. x. pag. 1689, & 1697. & ad Odyss. 4. pag. 1780. † Pausan. in Arcad. Apollodor. lib. 3. Strabo lib. 10. † Thucydides lib. 2. Strabo lib. 10. Apollodor. lib. 3. † Pausan. lib. 3. Diodorus Siculus, lib. 4. * Pausan. lib. 2. pag. 142. † Homeri Il. β. v. 663. † Thucydides lib. 1. Clemens Alexandrinus, Strom. lib. 1. pag. 336. * Apollodorus lib. 2. Pausan. lib. 2, 3, 4. † Strabo lib. 9. pag. 401, & lib. 13. † Strabo lib. 8, 9, & 13. Pausanias lib. 3. pag. 160. † Herodot. lib. 1. Strabo lib. 13. † Strabo lib. 6. † Strabo lib. 6. † Lycophron & Tzetzes ad Lycophronem. Virgil. lib. 10. Et Servius ad Virgilium. Strabo lib. 6. Justin. lib. 20. Plinius lib. 3. c. 11. Stephanus in Ἀργεῖον. † Strabo lib. 6. Virgil. Æneid. lib. 3. & Servius ad illum locum. Eustathius ad Dionysii Periegesin. † Eusebius in Chronicis. † Vide Strabonem. † Lib. 6.

multos annos post bellum Trojanum conditam fuisse ipse testatur ¹ Strabo, secundum igitur Strabonem Cuma in Italia Cumæ Æolicæ, utpote eâ multo antiquior, Colonia esse non poterat. De vetustate Cumæ Italicæ Straboni assentit ¹ Velleius Paterculus. Fatendum vero est ^m secundum Eusebium educationem Coloniae sub Hippocle & Megasthene multo recentiore fuisse, cum tamen ab eo ad annum 131 post deletam Trojam referatur, Cuma Italica secundum hunc etiam Cumâ Æolicâ est antiquior; ^a Herodotus enim dicit 130 annos post Trojæ excidium Lesbos cæpit Oppidatim habitari, 20 annos post Lesbum habitatam Cuma Æolica condebatur, 19 igitur annos Cumâ Italicâ est recentior, atque ideo ei originem præbuisse nunquam poterat. Cum ergo apud Stephanum Byzantinum inveniatur in Eubæa etiam fuisse urbem Cumam dictam, assentiendum est magno Casaubono tam Cumam quam Chalcidem e quibus profecti sunt qui Cumam in Italia condidere urbes Euboicas fuisse, atque ideo dicit Virgilius,

¶ Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

E Cuma profecti sunt, qui Neapoli condidere. Quasnam Græciæ, Italiæ, & Asiæ partes Æoles incolebant, & quomodo ab Æolo deducebant, originem, hæcenus explicavi, De Doribus & Ionibus rectat dicendum.

Dorus secundus Hellenis filius, regnum in Estiæotide adeptus Regionem Doridem & incolas Dores appellabat. Posteriores autem illius proximâ post ejus obitum ætate inde iterum à Perhæbis ^a pellebantur; illi enim, postquam Estiæam in Eubœa everterant, hanc regionem occupantes Estiæis, quos secum ex Eubœa eduxerant, tradidere incolendam, ab eoque primo tempore, quæ prius Doris, Estiæotis deinde accepto ab incolis nomine cæpit appellari. Doribus autem patriâ ejectis, nonnulli eorum ad Macedones cognatos suos circa Pindum montem habitantes commigrabant. Tectamus autem Dori filius cum maxima Dorum parte Jolcum ad Cretheum socerum suum & istius urbis regem profectus paratâ ibi classe cum iisdem, assumtis etiam secum e Pelasgis, qui in Thessalia relictis erant, & ex Æolibus Crethei subditis non paucis, ^a in Cretam transiit, totamque eam occupans insulam in illa primus omnium Græcorum imperasse perhibetur. Hujus filius & successor erat Asterius, qui Europam ^γ duxit, quæ cum vi rapta e Phænicia in Cretam transvecta fuisset in navi, quæ ² taurum in prora ~~ἔχοντος~~ habuerat, inde secundum plerosque, eam à tauro raptam fuisse, secundum Doctissimum vero ^a Fullerum, quod ~~ἔχοντος~~ apud Phœnices tam taurum quam navem significabat, fabula habuit originem. Asterii & Europæ filius erat ^b Minos ejus nominis primus, qui in nostri Chronici Marmorei Epochâ undecimâ temporibus Pandionis primi, Athenarum regis in Creta regnasse, & Cydoniam condidisse dicitur. Hic insignissimus ^c legislator fuit, omnesque eas Cretensium leges tot laudibus apud antiquos celebratas condidisse perhibetur, quas, ut populus majori cum reverentia acciperat, & sanctius observaret ^d se à Jove accepisse dixit, atque ideo per novem annos, quos in formandis suis legibus assumerat, sæpissime in antrum, quod in Idæ montibus erat, ascendens, ibi, eodem modo quo ^e Numa postea cum Nymphâ Egeriâ, ille cum

¹ Lib. 9. & lib. 13. ¹ Lib. 1. ^m In Chronicis. ^a In vita Homeri. ^o In Κύμῳ. ^p Lib. 6. ^r Herodot. lib. 1. Strabo lib. 9. Apollodorus lib. 1. ^s Strabo lib. 9. ^t Herodot. lib. 1. ^v Diodor. Sic. lib. 4. ^x Diod. Sic. lib. 4. ^y Eusebius in Chronicis. Apollodorus lib. 3. Diodorus Sic. lib. 4. Lycophron in Calpandra. Augustinus de civitate Dei, lib. 18. c. 12. Xanthum pro Asterio nominat. ² Lycophron, & Scholiastes illius Isacius Tzerzes. Isidorus originum lib. 8. Julius Pollux lib. 1. cap. 9. sect. 1. ³ In Miscellaneis lib. 4. cap. 10. ^b Diodorus Siculus lib. 4. Eusebius in Chronicis. Apollodorus lib. 3. ^c Plato in Minoe, & in primo libro de legibus. Diodorus Siculus in fragmentis. Strabo lib. 10. Aristot. Pol. lib. 2 c. 3. & lib. 7. c. 10. Eustathius ad Homeri Odyss. τ. v. 179. Valerius Maximus, lib. 1. cap. 2. ^d Diodorus l. 1 & in fragmentis, Eustathius ad Homeri Odyss. τ. ver. 179. & Didymus ad eundem versum. Plato in Minoe. ^e Plutarchus in vita Numæ. Livius lib. 1. Dionys. Hal. lib. 2.

Jove se colloquium habuisse finxit, & ob hanc rationem ab Homero ^{ἑννέωρ} Διὸς μεγάλης δαίμονος dicitur, verum hæc vox ^{ἑννέωρ} & Platoni explicatur ^{δ' ἐννέα} δ' ἐννέα ἔτη, i. e. nono quoque anno; atque inde est, quod Valerius Maximus dicit Minoem nono quoque anno leges à Jove accepisse, & Strabo vero & Eustathius, & Didymus vocem ^{ἑννέωρ} per ^{δὲ ἐννέα ἔτη} δὲ ἐννέα ἔτη, i. e. novem annos explicant. * Minos ex Itona Lyctii filia suscepit Lycastum, urbis Lycasti conditorem, qui ex Ida Corybantis filia ^α procreavit Minoem secundum, Sarpedonem, & Rhadamanthum; cum enim Sarpedon & Rhadamanthus duabus tantum ætatibus bello Trojano vetustiores essent, Minois primi, qui * Pandioni primo Athenarum regi cœvus circa 224 annos ante Trojæ excidium in Creta regnaverat, fratres fuisse omnino prohibet temporis ratio. Sarpedon à patre Minoe Cretâ expulsus primum in Cariam appulit, ^α ibique Miletum, (cujusalii ^α Miletum Sarpedonis amasium conditorem volunt) Mileto Creticæ cognominem condidit; ibi autem non diu manens inde ad interiores Asiæ partes transiit, Regionemque tunc ^α Milyada dictam occupavit, quæ postea ^α à Lyco Pandionis filio, qui à fratre Ægeo Athenis pulsus à Sarpedone, ad quem venerat, in regni societatem acceptus fuit, Lycia dicebatur. Sarpedonis filius erat * Evandrus, qui ductâ Laodamiâ Bellerophontis filiâ, ex ea genuit alterum ^α Sarpedonem, qui Trojæ contra Græcos militabat. Rhadamantho alteri fratri ^α Minos, cum illum ob ejus justitiæ laudem ex invidia in Creta ferre non poterat, maris Ægei insulas tradidit regendas. Minos enim omnium sui temporis ^α classe potentissimus fuit, atque ideo totius maris, quod circa Græciam est, imperium adeptus, omnes in ea insulas, expulsis latronibus & piratis, quorum prius receptacula fuerant, occupavit. Quomodo hic ab mortem filii Androgei Atheniensibus & Megarensibus bellum intulit, & Dædalum in Siciliam cum classe persequens, ibi fraude filiarum Cocali regis insulæ diem obiit, vide Plutarchum in vita Thesei, & Diodorum Siculum, aliosque. Tam hic autem Minos, quam alter, avus illius se à Jove procreatos fuisse gloriabantur, & alterutrius eorum sepulchrum diu in Creta fuit, in quo inscriptum erat, ^α Μίνω ^α τῷ Διὸς πατρὶ, postea autem voce Μίνω ^α, è Marmore vetustate exesâ solum relictum fuit, ^α τῷ Διὸς πατρὶ, atque inde orta est opinio ^α Jovis sepulchrum apud Cretenses fuisse. Rhadamanthi filius erat ^α Thoas, quo in Lemno regnante mulieres Lemniæ omnes viros suos & parentes occidere excepto solo Thoante, quem Hypsipyle filia absconditum servavit, & hinc pessima facinora per totam Græciam deinde ^α Lemnia dicebantur. Hypsipyle à Jasone, dum ad Colchidem navigabat, ad Lemnum appellente compressa peperit ^α Euneum, qui Lemniis tempore belli Trojani imperavit.

Dores, qui ad Macedones commigrabant, quamdiu cum illis habitabant ^α Μακεδονοὶ seu Macedones dicebantur, inde autem profecti Regionem, ^α quæ inter Phocidem & Oetæos montes sita est, occuparunt, ibique quatuor civitatibus Pindo scilicet, Erineo, Bœo, & Cytinio sibi conditis, antiquum recipientes nomen semetipsos iterum Dores & Regionem illam Tetrapolin

^α Odyss. 7. v. 179. ^α In Minoe & in primo libro de legibus. ^α Lib. 1. cap. 2. ^α Lib. 10. ^α Ad Homeri Odyss. 7. v. 179. ^α Diodor. Sicul. lib. 4. Eustathius ad Homeri Il. 8. pag. 313. l. 13. ^α Diodor. Sic. lib. 4. ^α Epocha Marmorea 11. Apollonii Scholiastes. Strabo lib. 14. p. 634. Eustathius ad Homeri Il. 8. pag. 313. ^α Apollodorus lib. 3. Pausanias in Achaicis. ^α Herodot. lib. 1. Diodorus Sicul. lib. 5. Strabo lib. 12. p. 573. Apollodorus lib. 3. Eustathius ad Homeri Iliad. 8. pag. 369. Pausanias lib. 7. ^α Herodot. lib. 1. Diodor. Sic. lib. 5. Strabo lib. 12. Eustathius ad Homeri Il. 8. pag. 369. Stephanus in ^α Λυσία. Pausanias lib. 1. ^α Diodorus Siculus lib. 5. ^α Diodor. lib. 7. Diodorus Siculus lib. 5. ^α Thucydides lib. 1. Diodorus lib. 5. Plutarchus in vita Thesei. Strabo lib. 10. Aristot. Politic. lib. 2. c. 8. Herodotus lib. 1. ^α Lib. 4. ^α Scholiastes Callimachi. ^α Cicero de Natura Deorum, lib. 3. Callimachus in Hymn. 1 in Jovem. v. 8. & Scholiastes illius. ^α Diodorus Siculus lib. 5. ^α Scholiastes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. Apollodorus lib. 1. Eustathius ad Homeri Il. 4. pag. 158. & ad Il. 6. pag. 980. Herodotus lib. 6. ^α Herodot. lib. 6. Eustathius ad Homeri Il. 4. p. 158. & ad Il. 6. pag. 980. ^α Homerus Il. 4. ver. 468. & Il. 5. ver. 747. & Eustathius ad illa loca. Apollodorus lib. 1. ^α Herodot. lib. 1. De explicatione Herodoti vide Salmasium de lingua Hellenistica, part. 2. c. 1. ^α Herodot. lib. 1. Strabo lib. 8. & 9. Canon. apud Phorium, narrat. 27.

Dorida appellabant. ^a Hic è Dori posteris Ægei & Thesei temporibus regnabat Ægimius, qui à Lapithis regno pulsus in auxilium vocavit Herculem, à quo in regnum iterum restitutus, ut ei pro tanto beneficio gratias referret, ⁱ Hyllum illius filium adoptavit, & cum filiis suis Pamphylo & Dymante regni hæredem constituit, in quod cum ille post Ægimii obitum cum iisdem æquali jure successisset, ab eo tempore Dore¹ in Hyllenses, Pamphylos, & Dymanes dividebantur, ^m quæ in omni postea Doricâ civitate tribuum nomina fuerunt, & Heraclidæ jure adoptionis Dore facti pro Doribus deinde semper reputati fuerunt. Heraclidæ autem erant Herculis filii, inter quos præcipui erant Hyllus, Antiochus, Tlepolemus, & Ctesippus. Hi post patris obitum sub Jolai tutelâ cum Lycimnii filiis & ceteris Herculis commilitonibus ⁿ Trachiniæ apud Ceycem regem aliquandiu manebant, cum autem adulti virile robur consecuti fuissent, Eurystheus Mycenarum Rex de iis sibi regnoque suo metuens eos totâ Græciâ pellere constituit, atque ideo Ceyci ceterisque Græciæ Regulis edixit, ne Heraclidis hospitium præberent iis bellum minitans, qui contra facerent, Heraclidæ igitur ceterâ Græciâ pulsi ^o ad Theseum Athenarum regem fugiebant, qui solus Eurysthei minas non timens supplices ob amicitiam, quam cum Hercule habuerat, & in hospitium & in agri partem recepit, & eorum gratiâ etiam bellum contra Eurystheum, qui Atticam eos inde expulsurus invaserat, cum Atheniensibus suis suscepit, quorum auxilio victis fugatique Mycenæis, ^p Hyllus Eurystheum è curru deturbatum occidit, fugatosque hostes in Peloponnesum ^q persequens multas ibi cepit civitates, sed inde peste & oraculi monitu iterum recedere coactus in Atticam rediit. Cum vero jam expulso Theseo ^r Menestheus regnum obtinuisset, illeque Heraclidas, ut quos Thesei partibus favere timuerat, in Attica non ferret, Hyllus inde etiam recedere compulsus cum omnibus suis in Doridem secessit, ibique in tertiam regni partem, quam ei Ægimius legaverat, succedens ^s Heraclidas Doribus conjunxit, quos cum in eandem gentem cum suis fecisset coalescere, eorum copiis adjutus ad bellum Peloponnesiacum quamvis Atheniensibus nudatus satis iterum fuit instructus. ^t Illud autem, quod ab oraculo Delphico monitus esset tertium fructum expectandum esse, triennium dici arbitratus per tres annos distulit, illis vero exactis reditum in Peloponnesum auxiliantibus ^u ei Pamphylo & Dymante Ægimii filiis iterum tentabat, sed cum Atreus Pelopis filius, qui, Eurystheo sine liberis defuncto, in Mycenarum regno successerat, cum magno exercitu in Isthmo Corinthiaco occurrisset, ^v Hyllus & Echemo Tegeatarum Regi bellum singulari certamine dirimendum committebatur iis conditionibus, ut si Hyllus vinceret, Heraclidæ Peloponnesum obtinerent, si vinceretur, per 50 annos reditum in illam iterum non tentarent, victo igitur occisoque Hyllus Heraclidæ in Doridem iterum redierunt, ibique cum Doribus sterilem istam & montanam regionem per centum annos, priusquam cum felici successu reditum iterum tentassent, dicuntur incoluisse. Tlepolemus autem unus ex Herculis filiis post occisum Hyllum cum proavunculo suo Lycimnio ^w ab Argivis receptus Argis habitabat, sed cum Lycimnium forte ^x occidisset inde iterum ob eam cædem fugere coactus exstructâ classe cum suis in Rhodum transiit, ubi cum invenisset incolas in duas factiones divisas contra semetipsos belligerantes, uni parti adjunxit suos, debellatâque alterâ ab iis, quibus auxilium tulerat, totius insulæ obti-

^a Diodor. lib. 4. Apollodor. lib. 2. Strabo lib. 9. Stephanus Byzantinus in *Δυμν.* ⁱ Idem Antores ib. ¹ Stephanus Byzantinus in *Δυμν.* ^m Herodot. lib. 5. ⁿ Diodorus Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 2. Pausan. l. 1. ^o Diod. & Apollodor. ib. Isocrates in Panegyrico, & in orat. ad Philippum, & in Helenæ encomio. Pausan. lib. 1. ^p Diod. Sic. lib. 4. Apollodor. lib. 2. Thucydides lib. 1. Eustath. ad Homeri Il. β. pag. 290. Pausan. lib. 1. pag. 61. & 84. Strabo lib. 8. Pindar. Pyth. 9. & Scholiast. illius. ^q Diodor. Sic. lib. 4. Apollodor. lib. 2. ^r Plutarch. in vita Thesei. Pausanias in Atticis. Eustathius ad Homeri Il. β. ^s Pindarus Pyth. Od. 1. & Od. 5. Diodorus Sic. lib. 4. & Apollodorus lib. 2. Isocrates in Archidamo. ^t Apollodor. lib. 2. ^u Eustathius ad Homeri Odys. κ. pag. 1644. ^v Herodot. lib. 9. Pausan. in Atticis, & Arcadicis. Diodorus lib. 4. Apollodorus lib. 2. ^w Diodor. lib. 4. Apollodor. lib. 2. ^x Homeri Il. β. ver. 663. & Eustathius & Didymus ad illud versum. Apollodor. lib. 2. Diodor. lib. 4. Pindar. Olymp. Od. 7. Strabo lib. 14.

nebat imperium, inde autem ad bellum Trojanum cum teteris Græcis profectus à Sarpedone interfectus fuisse dicitur. ^b Diores vero, quos ille in Rhodum secum abduxerat, ibi semper manebant Lindum, Jalysum, & Camirum incolentes, quibus circa 115 annos post Trojæ excidium alii se iungebant. ^c Diores, ex iis qui in Atticam regnante Codro expeditionem suscipientes proposito istius regionis obtinendæ exciderunt, eorumque auxiliis Con insulam occupabant. Post Homeri deinde ætatem ^d Anthes è Træzenia aliam in Asiam Doriensium eduxit coloniam, & in Chersoneso Rhodo vicinâ Cnidum, & Halicarnassum condidit, quæ cum aliis quatuor Doricis civitatibus Co scilicet, Lindo, Jalyso, & Camiro foedus ineuntes cum iisdem in Asia ^e Doridem, Hexapolin constituebant, quæ postea exclusâ à foedere Halicarnasso Pentapolis vocabatur. E Lindo ^f Antiphemus & Lacijs fratres circa Olympiadem 26 colonias eduxerunt, eorumque hic Phaselidem in Pamphylia, ille Gelam in Sicilia condidere. Hylli filius erat ^g Cleodæus, quo duce Heraclidæ exactis 50 annis, quibus ex pactis obligati erant à bello Peloponneso inferendo abstinere, tertio in avitam patriam reditum tentant, sed cum nondum venisset terra post Hyllum ætas, quam Pythia per tertium fructum significabat expectandam, priusquam in Peloponnesum redirent, in hac expeditione non minus infelici successu, quam in duabus prioribus à Peloponnesiis victi repressique in Doridem amisso duce, ^h qui in prælio occubuit, iterum redierunt. Cleodæi filius erat ⁱ Aristomachus, qui, cum ei Pythia victoriam promississet, si per viam *σινυζών* rediret, quartâ Heraclidarum in Peloponnesum descensus dux fuit, sed cum ille oraculum non recte intelligens per Isthmum Corinthiæ cum exercitum duxisset, eodem modo quo pater victis repulsisque suis in prælio occidebatur, Aristomachi autem filii ^k Temenus, Cresphontes, & Aristodemus tandem intelligentes per tertium fructum, quem Pythia dixit expectandum esse, priusquam Heraclidæ in Peloponnesum redirent, tertiam generationem, & per viam *σινυζών* non terræ, sed maris Angustias significari, classem Naupacti in Ætoliâ (quæ urbs ^l *ἡνὸς ταύτης ναυπηγίας* appellationem sortita est) fretum Corinthiacum transsistuti parabant, sed dum ibi manebant, quod Hippotes Phylantis filius Antiochi Herculis filii nepos Carnum vatem, qui futura prædicens Doriensium castra intraverat, putans magum esse ab hostibus in exercitus perniciem immissum ^m occidisset, pestis exercitum invadit; ab oraculo igitur edocti mali causam vatis cædam fuisse, Hippotem exilio damnant, & in vatis honorem festa ⁿ Carnia instituerunt, ^o quæ à Lacedæmoniiis ceterisque Doribus in Peloponneso ab eo tempore Apollini, ut pro morte vatis placaretur, quotannis semper quam sanctissime fuerant celebrata. Cum jam parata esset classis Heraclidæ ab oraculo moniti, sibi ^p trioculum ducem constituendum esse, Oxylo Ætolo Thoantis, qui Ætolis in bello Trojano imperaverat, nepoti, quem unoculo equo insidentem obviam habuerant, exercitus imperium committere, sub cuius auspiciis in Peloponnesum transeuntes; ^q circa 80 annos post Trojæ excidium Elidem, Argos, Messeniam, & Lacedæmonem expulsis Æolibus & Achæis, quorum hi in Joniam postea Achæam dictam duce Tisameno, illi in Asiam duce Penthilo Orestis filiis inde commigrarunt, occupavere, quibus inter Duces divisus ^r Oxylus Elidem, ^s Teminus

^a Homerus II. 4. v. 659. ^b Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14. ^c Strabo lib. 14. ^d Strabo lib. 8. pag. 374. & lib. 14. pag. 656. Pausanias lib. 2. pag. 142. ^e Herodotus lib. 1. ^f Eusebius in Chronicis. Pindari Scholiastes ad Olymp. 2. Athenæus lib. 8. Stephanus Byzantinus in *Γέωγ.* Thucyd. lib. 6. ^g Apollodorus lib. 2. Herodot. lib. 6. Suidas in *Κατοχῆς*. ^h Ælian. Hist. Animal. lib. 12. c. 32. Tzetzes in Lycoph. Scholiastes Pindari ad Od. 7. Pausanias in Laconicis. ⁱ Eusebius præp. Evang. lib. 5. pag. 124. ^j Pausanias in Corinthiacis. Apollodorus lib. 2. Herodot. lib. 6. Eusebius præp. Evang. lib. 5. c. 20. ^k Apollodorus lib. 2. Pausan. lib. 2, 3, 4, 5, & 7. Velleius Paterculus lib. 1. Euseb. præp. Evang. lib. 5. c. 20. Thucydides lib. 1. Isocrates in Panathænaico. ^l Strabo lib. 9. p. 427. Stephanus in *Ναυπηγίας*. ^m Apollodorus lib. 2. Eusebius lib. 5. cap. 20. Conon apud Photium narrat. 26. Pausanias lib. 3. ⁿ Suidas in *Κατοχῆς*. ^o Athenæus lib. 4. & lib. 14. ^p Ælianus var. Hist. lib. 12. c. 50. Anagraphe Olympiadum, cum Eusebianis edita ad Olymp. 26. ^q Pausan. lib. 5. Apollodorus lib. 2. Strabo lib. 8. ^r Clemens Alexand. Strom. lib. 1. Thucydides lib. 1. Velleius Paterculus lib. 1. Tatianus. ^s Pausan. in primo Eliacorum. Strabo lib. 8. Apollodorus lib. 2. ^t Pausan. lib. 2. Strabo lib. 8.

Argos, † Cresphontes Messeniam, & † Aristodemi filii Lacedæmonem obtinuerunt. * Aristodemus enim, dum Heraclidæ adhuc in Ætolia manebant, Delphis à Pyladæ filiis Tisameni consobrinis occidebatur, quod autem illi debebatur occupatâ Peloponneso filii obtinuerant imperium.

Oxylum, qui Elidem obtinuit, non Dorem sed Æolem fuisse ab Ætolo Æoli nepote ortum † supra diximus: * quicunque postea in Elide regnabant, ex Oxylis posteris fuerunt, inter quos insignissimus fuit Iphitus, qui circ 274 annos post Heraclidarum discesum Ludos Olympiacos instauravit.

Temenus, qui Heraclidarum primus Argis regnavit, † præter Cifam, Phalces, aliosque filios unam habuit filiam Hymethonem, quam cum Deiphonti Ctesippi Herculis filii pronepoti in uxorem dedisset, eoque ob prudentiam illius in bellis Duce, & in omnibus rebus consiliarius usus fuisset, filiorum odium incurrit, & ab iisdem tandem, cum timerent ne in Deiphontem etiam regnum transferret, interficitur. Deiphontes igitur cum Hymethone uxore suisque fantoribus relictis Argis regionem circa Epidaurum occupavit, † illiusque urbis & Æginæ insulæ primus Dorum obtinuit imperium. Phalces secundus Temeni filius nocturno impetu † Sicyonem occupavit, imperioque illius urbis cum Lacestade Legitimo rege (quem, quod Heraclida fuerat à Phæsto Herculis filio ortus, nec urbe nec regno expulerat) communicato, ibi regnavit, introductisque dialecto & moribus Doricis Sicyonios pro Doribus primo fecit reputari. Hujus filius † Rhegnidas apud Phliasios regnum obtinuisse dicitur expulso Hippaso, qui inde cum suis fratribus profugiens in Samum transiens ibi genuit † Euphronem patrem Mnesarchi, qui Pythagoram celeberrimum illum Samium Philosophum dicitur genuisse: sed Diogenes Laertius dicit † Cleonium fuisse, qui Phliunte profugit, & Cleonii filium fuisse Euthyphronem, Euthyphronis vero Hippasum, & Hippasi Marmacum, ab eoque genitum fuisse Pythagoram. Secundum utramque genealogiam Pythagoras Numæ Pompilio Romanorum regi, cujus † præceptor dicitur fuisse, poterat esse coævus; secundum alios vero, qui illum † Polycratis Samiorum Tyranni, † & Servii Tullii Romanorum Regis temporibus volunt floruisse, circa 200 annos fuit recentior. Cifus, qui Temeni filius natu maximus erat, † post patrem Argis regnavit, cujus filius erat † Althæmenes, † qui regnante Codro Dore in Atticam duxerat: † sed cum morte Codri, quo occiso Athenienses non posse vinci Pythia prædixerat, spe illius regionis obtinendæ omnino excidisset, † Megaridem occupat, eamque dirutis illis columnis, quæ usque ad hoc tempus in Isthmo Corinthiaco positæ † in scriptum habuerant, eo usque Ioniam seu Atticam pertigisse, Doribus suis tradidit incolendam, inter quos cum captum agrum divisisset, ipse Nicææ paratâ classe cum aliâ exercitus parte in Cretam solvit, ibique decem civitates † condidit, totiusque insulæ obtinuit imperium. † Post Cifum usque ad tertiam aut quartam generationem Argis regnabant Temenidæ, ab Argivis vero sic in ordinem redigebantur, ut omni autoritate regiâ exuti vix umbram illius retinebant: tandem vero Melta ultimo Timenidarum deposito damnatoque ipsum etiam nomen Regis Argis abolitum fuit, donec Phidon † decimus ab Hercule sextus à Temeno illud vi & armis iterum resumit, † qui Argis multisque aliis Græciæ civitatibus occupatis, tum ob potentiam suam, tum ob nummum argenteum, † ab eo circa 120 annos ante Olympiadam initium primo in Græcia ex-

* Pausanias in Messenicis, & Laconicis. Strabo lib. 8. Apollodorus lib. 2. † Pausan. & Strabo ib. Apollodorus lib. 2. Herodotus lib. 6. * Pausanias in Laconicis. Apollodorus lib. 2. † Ad Ep. 7. * Pausanias in primo Eliacorum. * Pausanias lib. 2. Apollodorus lib. 2. † Pausanias lib. 2. & Apollodorus lib. 2. † Pausanias lib. 2. † Pausan. ib. * Pausan. lib. 2. † In vita Pythagoræ. * Plutarchus in Numæ Dionys. Hal. lib. 2. Liv. Dec. 1. lib. 1. † Dionys. Laertius in vita Pythagoræ. † Dionys. Hal. lib. 2. Livius Dec. 1. lib. 1. † Pausanias lib. 2. * Strabo lib. 10. * Strabo lib. 10. & 14. * Justin. lib. 2. cap. 6. Herodotus lib. 1. 6. Strabo lib. 9. Paternus lib. 1. Cicero Tusc. Quæst. 1. Pausanias lib. 1. & 7. † Pausanias lib. 1. Strabo lib. 9. † Plutarchus in Theseo. Pausan. lib. 1. Strabo lib. 3. p. 171. & lib. 9. pag. 392. † Strabo lib. 10. & 14. † Pausan. lib. 2. † Ep. Marm. 31. * Strabo lib. 8. Herodotus lib. 6. Scholiast. Pindari, Olymp. 13. Pausan. in secundo Eliacorum. † Euseb. in Chron. Epocha Marm. 31. Strabo lib. 8. Pindarus, Olymp. 13. & Scholiastes illius. Alian. var. Hist. lib. 12. cap. 10.

culum fuit omnium Græcorum sui temporis insignissimus. Phidonis frater erat ^a Caranus, qui ex Argis educto exercitu ^a Macedoniam occupabat, primaque illius potentissimi Macedonum imperii posuit fundamenta, à quo magnus Alexander ^b cum fuerit septimus decimus, jure materni generis Achille autore paterni Hercule gloriatus est. Cresphontes, ^c qui Messeniæ regnum obtinuit, postquam illud non diu tenuerat, quod plebis nimis studiosus esset, ab optimatibus cum omnibus filiis excepto Æpyto interficitur, & Polyphontes conjuratorum princeps imperio præficitur. Æpytus autem, quod apud Cypselum Arcadiæ regem avum maternum suum puer adhuc educaretur, cladem evasit, & cum ad virilem ætatem adolevisset, auxiliantibus ei Arcadibus, Lacedæmoniis, & Argivis regnum paternum iterum recuperavit, quod cum optime administrasset, omnes, qui post illum in Messenia regnarunt, in ejus honorem Æpytidæ dicebantur. Æpyti filius & successor erat Glaucus, Glauci Isthmius, Isthmii Dotadas, Dotadæ Sybotas, Sybotæ Phintas, Phintæ successurunt filii illius Antiochus & Androches, post illos regnum adiit Euphaes Antiochi filius anno secundo Olympiadis nonæ, quo anno circa 387 annos post Heraclidarum descensum incepit ^d primum bellum Messenicum cum Lacedæmoniis, quod Euphaes usque ad decimum quartum regni annum quam fortissime gessit, tum vero illo sine filiis in prælio defuncto, regnum obtinuit Aristodemus ex Æpyti posteris, qui cum patriam à ruina vindicare non poterat prævalentibus Lacedæmoniis, semetipsum occidit, postquam regnaverat annos sex, & Messenii deinde per 39 annos victoribus servi fuerunt, illis autem exactis anno quarto tertiæ & viceessimæ Olympiadis ^e bellum pro libertate iterum renovarunt, quod per annos octodecim duce Aristomene summâ cum fortitudine & felici sæpe successu usque ad annum primum 28 Olympiadis gesserunt, tunc autem iterum victi & in graviores servitutem redacti per multos deinde annos, eodem modo quo Helotæ, inter publicos Lacedæmoniorum servos numerati fuerunt. Qui vero exilium tum gravi servituti præferebant, ad Anaxilam Rhegii Tyrannum, cujus proavus ^f Alcidas circa initium primi belli Messenici, cum per seditionem Messeniâ expulsus fuisset, Messeniorum & Chalcidensium coloniam in Italiam ducens istius urbis primus conditor fuit, duce Gorgo Aristomenis filio transeuntes istius auxilio victis Zancleis eorum urbem anno primo Olympiadis viceessimæ nonæ occuparunt, eamque ob falcis, quam habuerat, similitudinem ^g prius Zancle dictam à nomine Regionis, è qua expulsi fuerunt, deinde ^h Messenem appellarunt. De tertio bello Messenico, & quomodo Messeni eo iterum victi patria expulsi fuerunt, ab eaque omnes per multos annos exularunt, donec à Thebanis iterum reducti fuerunt, legas ⁱ Xenophontem, ^j Diodorum Siculum, ^k aliosque. Eurysthenes & Procles Aristodemi filii, qui post Heraclidarum descensum Lacedæmonem obtinuerunt, ^l quod gemini essent, & forma adeo simillimi, ut à se invicem distingui non poterant, oraculo Delphico jubente ibi utrique æquali jure simul regnabant, ab iisque duæ Regiæ familiæ, è quibus bini Reges erant, qui Lacedæmone simul regnabant, originem habuerunt. Cum autem hi fratres impuberes adhuc essent, cum Heraclidæ Peloponnesum occupassent, Theræ Thebano Autefionis filio Tisameni nepoti Therfandri Polynicis filii pronepoti, è cujus sorore Augeâ nati fuerunt, eorum tutela committebatur, illis autem adultis Theras, qui tam diu regni administratio-

^a Euseb. in Chronicis. ^b Euseb. ib. Patereulus lib. 1. Suidas in *Kαλέων*. Julius Solinus cap. 15. Julianus Imp. in Encomio Eusebiæ Imperatricis. Justin. lib. 7. Pausan. in fine lib. 9. ^c Velleius Patereulus lib. 1. ^d Pausanias in Messenicis. Apollodor. lib. 2. ^e Strabo lib. 6. & lib. 8. Pausan. in Messenicis, & Laconicis. Justinus lib. 8. Orosius lib. 1. cap. 21. ^f Pausanias in Messenicis. Justinus lib. 3. ^g Strabo lib. 6. pag. 257. Pausanias in Messenicis. ^h Siculi enim falcem *ζάγκλον* vocabant. Thucydides lib. 6. Eustath. ad Homeri Odyss. μ. p. 1716. ⁱ Pausanias in Messenicis. Strabo lib. 6. Eustath. ad Homeri Il. β. pag. 294. & 295. & ad Odyss. μ. p. 1716. & in Scholiis ad Dionys. *ἀρχηγόν*. v. 411. Herodot. lib. 7. ^j Lib. 7. ^k Lib. 11. & 15. ^l Justinus lib. 3. cap. 6. Thucydides lib. 1. Plutarchus in Cimone & Pelopida. Isocrates in Archidamo, &c. ^m Herodotus lib. 6. Pausanias in Laconicis. ⁿ Herodotus lib. 4. Pausanias in Laconicis.

nem habuerat, aliis parere nesciens^p coloniam è Lacedæmoniis & Minyis, qui à Pelasgis Atticâ expulsis Lemno ejecti Lacedæmonem venerunt, in Callistem insulam duxit, in eaque sibi regnum condidit, & tam colonis suis, quam antiquis insulæ incolis, qui Cadmei fuerant, imperans eam deinde à suo nomine Theram appellavit. Ex hujus Theræ posteris erat Battus, ^q qui Oraculi Delphici monitueducta è Thera coloniâ^r Olympiade primâ & quadragesimâ 513 annos post Heraclidarum descensum, paulo ante initium captivitatis Babylonicæ Cyrenas in Lybia primus condidit, ^s quæ urbs postea illuc ex omni Græcia novis colonis confluentibus in tantum crevit, ut Cyrenæi tandem ipsis Ægyptiis divitiis fere æquales, bello sæpe superiores evasere. Ex ipsa autem Lacedæmone duæ tantum coloniæ felici cum successu unquam educebantur, quorum primæ dux erat Phalanthus, ^t qui Parthenias, eos scilicet, qui tempore primi belli Messenici^u promiscuo concubitu nascebantur, cum ob originis ignominiam Lacedæmone non sustinuisent diutius manere, in Italiam duxit, ibique Tarentum expulsis Peucetiis occupans illam civitatem iis tradidit incolendam, à quibus sic munita & amplificata fuit, ut inter celeberrimas Italiæ urbes deinde cæperit numerari. Secundam coloniam, ^x quæ ex 3000 Lacedæmoniis & 6000 Peloponnesiis constabat, ^y voto vere sacro, anno sexto belli Peloponnesiaci Trachiniam transfulerunt, eamque civitatem, quæ tum in ruderibus jacebat, de novo conditam Heracleam deinde appellarunt. Ver sacrum erat, ^z quando aliquis populus omnem unius anni proventum deo vovens eidem pecudes in eo natas immolando, liberos, cum adoleverint, in coloniam emittendo consecrabat, atque ideo de Gallis dicit ^a Justinus, quod trecenta millia hominum ad novas sedes quærendas, velut ver sacrum, miserunt.

Non diu postquam Heraclidæ Peloponnesum obtinuerant ^b Aletes Hippotæ illius filius, qui ob cædem vatis Carni exulaverat, victis Sisyphidis Corinthum occupavit, in eamque introducens Dores suos promotio pomœrio sic auxit, ut pro Corinthi^b conditore à nonnullis habeatur, tantamque adeptus est potentiam, & tam firmiter regnum suum stabilivit, ut ille posterique illius usque ad annum tertium tricesimæ Olympiadis, quo Cypselus Tyrannidem invasit, ^c per 444 annos Corinthi semper regnarunt. Quartus ex Aletæ posteris, qui Corinthi regnabat, erat ^d Bacchis, à quo, cum magnâ adeptâ potentiâ majoribus suis valde illustrior evassisset, Corinthi reges, qui post illum regnabant, & posterii illorum neglecto Heraclidarum nomine deinde Bacchiadæ dicebantur. Ultimus Bacchiadarum regnabat Telestes ^e cujus regni anno quinto^f Corinthi primum lex omni Græciâ Trieres fuerunt ædificatæ. Teleste vero altero ante Olympiadum initium anno ^g à gentilibus suis occiso, plures deinde Bacchiadæ numero ducenti pro Regimine monarchico Aristocraticum introducunt æquali autoritate rempublicam administrabant, electoque quotannis Prytanæ è Bacchiadarum familia, qui, eodem modo quo Archon Athenis, senatui & judiciis præsideret, multo sævius quam Reges Corinthiis per annos 121 imperarunt. Anno vigesimo primo postquam hi imperium adepti fuerant, ^h Archias Euageti filius, qui secundum nostrum

^p Herodotus lib. 4. Pausanias in Laconicis in initio. Strabo lib. 8. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760, & seq. & Scholiastes illius ad illud locum. ^q Herodotus lib. 4. Solinus cap. 30. Salustius Jugurth. cap. 19. Heraclides de Polit. Justin. lib. 13. Eustathius ad Dionysii *ἑταίρων*, ver. 213. Pausan. lib. 3, & 10. Pindar. Pyth. 5. Strabo lib. 1. & 17. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760. & seq. & Scholiastes illius ad illum locum. ^r Solinus cap. 30. ^s Herodot. lib. 4. ^t Justin. lib. 3. Strabo lib. 6. Pausanias in Phocicis. Servius ad Virgilii. *Æneid.* lib. 3. ^u Justin. lib. 3. Strabo lib. 6. Eustathius ad Dionysii *ἑταίρων*. Suidas & Hesychius in *Περσικῇ*. Servius ad Virgilii *Æneid.* lib. 3. Lactantius autem Historiam de Partheniis aliter narrat. lib. 1. c. 20. ^x Thucydides lib. 3. Diodorus Siculus lib. 1. Strabo lib. 9. ^y Eusebius in Chronicis. ^z Dionysius Hal. lib. 1. & 2. Livius lib. 22, & 34. Plinius lib. 3. Strabo lib. 5. ^a Lib. 24. ^b Pausanias in Corinthiacis. Pindari Scholiastes ad Nem. 7. Conon apud Photium, narrat. 26. Syncellus pag. 179. Velleius Paterculus l. 1. ^c Velleius Paterculus lib. ^d Vide Eusebium & Syncellum. ^e Eusebius in Chronicis. Syncellus ex Diodoro, pag. 179. Pausanias in Corinthiacis. ^f Eusebius in Chronicis. ^g Thucydides lib. 1. de qua re lege notas Scaligeri ad Eusebii Chronica, pag. 66. ^h Diodor. Sic. apud Syncellum, pag. 179. & Eusebii Chronica. Pausanias in Corinthiacis. ⁱ Epocha Marmor. 31. Thucydides l. 6. & 8. Pausanias lib. 5. Scholiast. Pindari ad Pyth. 2. Plutarch. in narrat. Amatoriis.

Chronographum decimus à Temeno Argivorum rege, secundum alios vero à Bacchiadarum familia fuit, ob eandem Aetæonis pueri venustissimi, quem vim ei inferre tentans occidisset, Corintho iubente oraculo Delphico coactus exulare, educto secum magno exercitu primo. ¹ Corcyram insulam Thesprotiæ vicinam ¹ prius Phæaciam & Scheriam dictam expulsis Liburnis occupavit, eamque colonis suis tradidit incolendam, qui ibi quamvis Corinthiis primo subditi fuissent maxime ^m sub Cypseli & Periandri imperio, tantam tamen potestatem præsertim in mari adepti sunt potentiam, ut ^a circa initium belli Peloponnesiaci, cui illi originem præbuerunt, ipsis Corinthiis multo superiores evaserunt. Archias autem Corcyræ non diu mansit, sed coloniarum regimine. ^o Chersocrati Heraclidæ tradito, ipse Oraculi Delphici monitu inde in Siciliam solvit, expulsisque Siculis sub idem tempus, quo Megara & Naxos in eadem insula conditæ fuerunt, anno tertio quintæ Olympiadis, qui vicissimus primus annus erat regni Æschyli Athenis, & sextus ante iacta Romæ fundamenta ^p Syracusas condidit, duasque ibi genuit filias ^q Ortygiam & Syracusam dictas, quarum hæc urbi, illa insulæ urbi vicinæ nomina dederunt. Syracusæ autem ab Archia conditæ sic brevi creverunt, ut regnantibus ibi Gelone & Hierone, ^r opinione Scaligeri omnium non tantum Siciliæ, sed totius etiam Europæ urbium longe maximæ fuerunt, multisque aliis urbibus tum in Sicilia, tum in magna Græcia præbuerunt originem. Cum autem Aristocratia Corinthi à Bacchiadis constituta usque ad annum tertium trigessimæ Olympiadis durasset, Cypselus Eetionis filius ^s abolito eo Regimine Tyrannidem invasit. Bacchiadis igitur Corintho pulsus & in varias Græciæ partes profugientibus, ^t Damaratus, qui inter eos & divitiis, & honore valde excelluit, in Italiam decedens inter Tarquinius in Etruria habitabat, ibique genuit Lucium Tarquinium, qui post Ancum Martium Romæ regnavit. Quomodo Cypselus & filius illius Periander Tyrannidem Corinthi exercnerunt narrat ^u Herodotus. Post Cypseli autem & Periandri obitum, qui utrique 74 annos regnarunt, Corinthi deinde eodem modo quo in ceteris Græciæ urbibus Regimen penes plebem fuit.

Corintho vicina erat Megara, quam Doricam civitatem fuisse ab Althæmene Temeni nepote post Codri obitum primo occupatam, supra diximus. Hæc cum postea potentia crevisset, ^v Chalcedoni & ^w Byzantio ad ripas Hællæsponti conditis, & ^x Megaræ aliisque in Sicilia urbibus originem præbuisse perhibetur.

Tertius Hellenis filius erat ^y Xuthus, qui, quod ^b paternos Thesuros depulatus esset, à fratribus Theffaliâ pulsus, cum fautoribus suis in Atticam commigravit, ubi cum Erichtheo Atticæ regi ^d contra Chalcidenses Eubœæ incolæ belligeranti auxilia tulisset, illiusque virtute insignis parta esset victoria, ^e regionem quæ postea (cum in ea Oenoën, Marathonem, Probalyntum, & Tricorythum condidisset) Tetrapolis vocabatur, in præmium fortitudinis allatique auxilii accepit, & dignus insuper habitus, qui Regis gener esset, ^f Creusam illius filiam duxit, ex eaque genuit ^g Ionem & Achæum, quorum

¹ Scholiast. Apollonii Rhodii ad lib. 4. ver. 1212. Strabo lib. 6. ¹ Strabo ib. Eustath. ad Dionys. ² Strabo ad ver. 494. ³ Herodot. lib. 3. ⁴ Thucydides lib. 1. Diodorus Siculus lib. 12, & 13. ⁵ Strabo lib. 6. Scholiastes Apollonii ad lib. 4. v. 1212. ⁶ Thucydides lib. 6. Cron. Marm. Ep. 32. Strabo lib. 6. Pausanias lib. 5. Scholiastes Pindari ad Pyth. 2. Plutarch. in narrationibus amatoris. ⁷ Plutarch. ib. ⁸ In notis ad Eusebianam. ⁹ Diodor. apud Syncellum pag. 179. Eusebius in Chronicis. Herodot. lib. 5. Pausanias in Corinthiacis. ¹⁰ Dionys. Hal. lib. 3. Liv. lib. 1. ¹¹ Lib. 1. 3 & 5. ¹² Strabo lib. 12. Pomponius Mela lib. 1. ¹³ Marcianus in ¹⁴ *Strabo*, & Eustathius ad Dionysii ¹⁵ *Strabo*, ver. 804. ¹⁶ Thucydides lib. 6. Strabo lib. 6. ¹⁷ Pausanias in Achaicis. Apollodor. lib. 1. Conon apud Photium narrat. 27. Strabo lib. 8. pag. 383. Pausanias in Achaicis. ¹⁸ Strabo lib. 18. Pausanias in Atticis & Achaicis. Apollodor. lib. 1. ¹⁹ Euripides in Ione. ²⁰ Strabo lib. 8. Pausanias in Atticis. Conon apud Photium, narrat. 27. ²¹ Euripides in Ione. Vitruvius lib. 4. c. 1. Pausan. lib. 1. & 7. Scholiastes Aristophanis ad aves. Harpocration in ²² *Andromachæ*. Strabo lib. 8. Aurelius victor de origine gentis Romanæ. Conon apud Photium, narrat. 27. ²³ Pausan. lib. 1. & 7. Strabo lib. 8. Euripides in Ione. Herodot. lib. 7. Eustathius ad Dionys. ver. 423. & 822.

Ione, cum vir fortissimus esset, Erichtheus in omnibus bellis duce utebatur, præsertim in eo, quod contra Eumolpum & Eleusinos gessit, cui ^a cum Ion insignissimâ partâ victoriâ ipsoque Eumolpo occiso finem felicissime posuisset, tantam deinde consecutus est apud Atticos potentiam, ut defuncto Erichtheo, qui in bello contra Immaradum Eumolpi filium ⁱ occubuit, totius regni ^l administrationem adeptus, mutatâ gentis appellatione ^m Atticos deinde à suo nomine Iones, & regionem à Sunio promontorio usque ad Isthmum Corinthiacum Ioniam iussit appellari. Et hinc Ionum nomen & origo; & non à Javan, ut sciolis & dilirantibus potius placet. Postea autem Ion ab Erichthei filiiis ⁿ Atticâ exactus cum patre Xutho & fratre Achæo in Peloponnesum commigravit, ibique ductâ Helice filiâ Salinuntis Ægialiae Regis ab eo in agri partem accipiebatur, in eaque, quâ donatus erat, Regione urbem Helicem ab uxoris nomine sic dictam condidit, quæ, ^o priusquam anno quarto centesimæ primæ Olympiadis miraculoso eo, qui totam Peloponnesum concusserat, terramotu destrueretur, maxima inter omnes Achaiae urbes habebatur; in qua cum Ion, ut pote omnibus administrandæ reipublicæ & gerendi belli artibus instructus, potentiâ maxime crevisset, ab eo deinde ^p illa etiam Regio, quæ prius Ægialia, postea Achæa, usque ad Heraclidarum descensum Ionia dicebatur. Achæus autem Ionis frater, acceptis ab Ione & Atheniensibus auxiliis ^q Thessaliam invasit, ibique post Æolum regnum Phthiotidis obtinuit, ab eoque illa Regio ^r Achaia etiam & incolæ Achæi dicebantur. Filii autem illius ^s Archander & Architeles ab Æolidis iterum pulsi in Peloponnesum redierunt, quorum cum alter Argis, alter Lacedæmone habitasset, tantam in iis urbibus adepti sunt potentiam, ut utriusque incolæ ab iis deinde, Achæi seu Achivi dicerentur, eoque nomine apud Homerum plerumque vocantur. Eos enim Danaï filias duxisse, (ut tradit Pausanias) cum Danaus in Græciam venisset cum filiabus suis ^t circa 140 annos ante Erichthei obitum, qui Achæi avus fuerat, omnino prohibet temporis ratio. Sed cum Argos & Lacedæmon ab Heraclidis occuparentur, expulsi ab illis civitatibus ^u Achæi in Ioniam duce Tisameno Orestis filio commigrarunt, eamque regionem & duodecim illius civitates, pulsas in Atticam Ionibus, occupantes illam deinde, abolito Ioniae nomine, Achaïam appellarunt, ibique nunquam iterum mutatis sedibus primo sub Tisameni nepotum postea vero sub Strategi, ^v quem quantannis eligebant, imperio semper habitabant; auctique deinde divitiis, potentiâ, & multitudine incolarum duabus celeberrimis in Italia civitatibus Crotoni scilicet & Sybari, eodem tempore, quo Archias Syracusas condidit, præbuerunt originem. ^w Myscellus enim Achæorum coloniarum dux, & Archias eodem tempore ad consulendum de novis sedibus oraculum Delphos venerunt, ubi cum datâ optione Myscellus urbem saluberrimam, Archias ditissimam elegissent, Pythiæ monitu hic ditissimas Syracusas, ille saluberrimam Crotonem condidere. Conditâ autem Crotone Myscellus cum parte Coloniarum emisit ^x Iseliceum, qui Sybarin condidit, quæ utraque urbes sic brevi creverunt, ut ducentis & decim annis postquam conditæ fuerant, ^y Sybaritæ contra Crotoniatis belligerantes, quamvis trecenta militum millia in aciem produxissent, hostes tamen viribus tanto superiores habuerunt, ut ab iis prælio victi amissâ deletâque urbe omnino interiere.

^z Iones autem, qui ab Achæis pulsi ad Athenienses commigrarunt, ab iis

^a Harpocraton in *Bondipum*. Aristides in Eleusinia. Strabo lib. 8. Pausanias lib. 1. ⁱ Pausanias ib. ^l Conon apud Phorium, nar. 27. Vitruvius lib. 4. c. 1. Strabo lib. 8. ^m Eustathius ad Dionysii *ῥητορικὴν*, ad v. 423. & v. 822. Strabo lib. 8. Pausanias lib. 1. Herodot. lib. 8. ⁿ Pausan. in Achaicis. ^o Diodorus Siculus lib. 15. ^p Pausan. in Achaicis. Herodot. lib. 1. & 7. Diodor. Sic. lib. 15. Strabo lib. 8. p. 383. & alibi. ^q Pausan. lib. 7. Didymus ad Homer. Il. 4. v. 2. ^r Eustathius ad Homer. Il. 4. v. 321. Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. 1. v. 243. Didymus ad Homer. Il. 4. ver. 2. ^s Pausanias lib. 7. ^t Pausan. ib. ^u Comparsa Eusebii Chronica, & Chronicon Marmoreum. ^v Pausanias lib. 7. Strabo lib. 8. ^w Vide Polybium & Plutarchum in vitis Arati & Philopœmenis. ^x Strabo lib. 6. pag. 269. ^y Strabo lib. 6. ^z Diodorus Siculus lib. 12. Herodot. lib. 5. Eustathius in Scholiis ad Dionysii *ῥητορικὴν*, ad ver. 373. Ælian. de animalibus, lib. 16. c. 23. Athenæus lib. 7. ^z Pausan. lib. 7. Strabo lib. 3. p. 171.

ob cognationem in agri partem, & in jus civitatis accepti ibi per 50 annos permansere, iis autem exactis, ^d Neleus Codri filius, qui Medonte fratre, quod claudus esset, deposito regnum invaserat, jubente oraculo Delphico illud iterum abdicare coactus 130 annos post Trojæ excidium, ductis secum Ionibus & ex aliis Græciæ gentibus non paucis, cum ceteris fratribus, qui multi fuerunt, in Asiam transiit, expulsisque Lelegibus, Pelasgis, & Caribus, eam Regionem, quæ à novis incolis Ionia deinde dicebatur, occupavit, suisque tradidit incolendam, qui duodecim illius civitates incolentes beneficio maris, cui vicini fuerant, sic brevi creverunt, ut omnes etiam ^e maris Ægæi insulas, multasque alias & in Thraciâ & in Asiâ maritimas regiones cum Atheniensibus, quorum plerumque socii fuerunt, totiusque maris imperium obtinuerunt; ob quod, & mercaturam, quam cum Phœnicibus & Ægyptiis exercuerunt, cum præ omnibus aliis Græcis orientalibus maxime noti fuissent, inde obtinuit, ut ab omnibus illis tota Græcia ^f Ionia & incolæ Iones, eodem modo quo ab iisdem Enropæi occidentales omnes Franci, quod ea gens ob bellum sacrum in oriente gestum illis præ ceteris occidentalibus innotesceret, usque ad hunc diem appellantur. Græcorum enim Gens, apud Arabes, & Persas ^g يونان & Græcus apud Chaldæos, & Rabbinicos ^h יִשְׂרָאֵל & apud Syros ⁱ Ἰωνῶν appellantur; Quod notat Scholiastes Aristophanis ad Acharnenses. Totam Ionicæ migrationis Historiam satis prolixam habes apud Pausaniam in Achaicis, de qua etiam consulas ^j Strabonem, & Herodotum. ^k Una è duodecim Ioniæ civitatibus erat Phocæa, cuius incolæ post victum à Cyro Croesum à Persis patriâ pulsi Velæ in Italia, & Massiliæ in Gallia conditores fuere.

E Græcis igitur Thessali, ceterique omnes ^h extra Isthmum Corinthiacum habitantes (exceptis Atheniensibus, Megarensibus, & Doridis Tetrapoleas incolis) Æolidis Asianæ incolæ, & è Peloponnesiis Elei & Achæi Æoles fuerunt. Quamvis enim Achæi ab Æolo originem non habuissent, cum tamen Æolica dialecto utpote è Thessalia in Peloponnesum profecti uterentur, Æolibus etiam annumerati fuere. Qui Atticam, Eubœam, Ioniam Asianam, omnesque maris Ægæi insulas, & Thraciæ maritima incolebant, Iones erant. Ceteri autem omnes Græci nominis pro Doribus reputati fuere. Dialectus primo apud omnes, quamdiu in Thessalia habitabant, una erat, postea vero in Æolicam & Ionicam, & Ionica rursus Ionicam, & Atticam; & Æolica, in Æolicam, Bœoticam, & Doricam dividebantur. ⁱ Ionica enim & Attica, & tres hæ Æolica, Bœotica, & Dorica eadem antiquitus dialecti fuerunt. Hactenus de primis originibus omnium Græcarum gentium, & insigniorum urbium egimus: quibus explicatis, cum hæc sola ob obscuram antiquitatem aliquid difficultatis habeant, non omnino opus erit ut in ceteris simus prolixi.

Ep. 7. 'Αφ' ἧς Κάδμου ὁ Ἀγῆνορος εἰς Θήβας ἀφίκεται ..... ἔκτισε ἢ Κάδμειαν ἢ τὴν ΧΗΗΔ' Π βασιλεύοντα. Ἀθηνῶν Ἀμφικτύοντος. In Lacuna bene ponit Palmerius, καὶ χρησὸν καὶ, atque ideo legendum est εἰς Θήβας ἀφίκεται καὶ Χρησὸν, καὶ ἔκτισε ἢ Κάδμειαν. ¹ Dicunt enim Græci Cadmum ab oraculo Delphico, quod de nova condenda urbe consuluerat, jussu vaccam in utroque latere habentem signum candidum circulo plenilunii simile, cum in Bœotiam venisset, itineris ducem habere, eo in loco, quo ea defessa primo procubuit, Thebas condidisse. Sed maculam illam candidam in speciem Lunæ superstitionem Ægyptiacam in cultu ^m Apidis denotare, & Cadmum non tam ex oraculo Delphico, quam è patria religione tanta superstitione hanc bovem

^d Pausanias in Achaicis. Strabo lib. 14. Ælian. var. Hist. lib. 8. c. 5. Herodot. lib. 9. Ammianus Marcellinus, lib. 22. & 28. Harpocratian. in Ἐρυθρί. Tertullian. de Pallio. ^e Herodot. lib. 1, & alibi. Strabo lib. 10. Thucydides lib. 1, & alibi. Plutarch. in vitis Themistoclis. Aristidis, Cimonis, & Periclis. ^f Lib. 14. ^g Herodot. lib. 1. Justin. lib. 43. Athenæus lib. 13. Solinus cap. 8. Pomponius Mela, lib. 2. c. 5. Strabo lib. 6. Isocrates in Archidamo. Ammianus Marcellinus, lib. 15. ^h Strabo lib. 8. ⁱ Strabo lib. 8 in initio. ^j Pausanias lib. 9. Apollodor. lib. 3. Aristophanis Scholiastes ad Ranas. ^k De Apide vide Seldeni de diis Syris Syntagma. 1. c. 4. & Domini Johannis Marthami Canonem Chronicon. pag. 59.

observasse multo verisimilius videtur. Cadmus enim Ægyptius fuit, qui tamen è Græcia etiam habuit originem, * Io enim Jasii Argivi filia erat, quæ ab Ægyptiis rapta Ofiridi Ægyptiorum regi nupta fuit, eademque est, quam Ægyptii * Isidem vocabant, hujus filius erat † Epaphus, qui genuit Libyam matrem Agenoris & Beli, † quorum hic Danai & Ægypti, ille Phœnicis, Thasi, Cilicis, & Cadmi patres fuere. * Agenore autem & filiis Ægypto aut exactis, aut ultro ad quærendas novas sedes decedentibus, † Phœniæ & Agenor Phœniciam, † Cilix Ciliciam, & Thasus * Thasum insulam & vicina Thraciæ maritima occuparunt. * Cadmus vero in Bœotiam venit, vicisque Hyantiibus & Aonibus in eorum regione anno Epochæ Marmoræ 1255. qui est annus 50 ætatis Mosis Cadmeam condidit. Hyantes igitur Bœotiâ expulsi Hyampolin in Phocide condidere. Aones autem supplices & deprecantes à Cadmo manere permissi sunt, & cum alios sibi adjungentes Bœotos circa Cadmeam habitassent, eamq; multum auxissent, Cadmus promotus pómario urbem suam novo muro muniebat, totamque eam à nomine Thebarum in Ægypto, unde profectus fuerat, Thebas appellavit, & Cadmea deinde Thebis, eodem modo quo Cecropia Athenis, pro arce tantum habebatur. Quæ de Cadmo ad quærendam Europam misso narrantur, omnia fabulæ sunt, secundum enim nostrum marmor Cadmus Helleni & Doro cœvus erat, Asterius autem Cretæ Rex, qui Europam rapuit & duxit, Dori nepos fuit, multo igitur veriora dicere videntur, qui Europam non Agenoris, † sed Phœnicis filiam volunt fuisse. Plura de Cadmo & de iis quæ post Cadmum Thebis regnâunt legas apud Pausaniam in Bœoticis, Apollodorum lib. 3, Diodorum Siculum lib. 4, Eustathium ad Homeri Il. β'. pag. 269, Johannem Antiochenum MS. in Bibliotheca Bodliana non longe ab initio, Chronicon Alexandrinum, & Cedrenum lib. 1. Maxime autem celebratur Cadmus ob literas ab eo in Græciam primò allatas, de iis lege ex antiquioribus Herodot. lib. 5. Diodorum Sic. lib. 4. Eustathium ad Homeri Odys. ξ'. pag. 1757. Plinium lib. 5. cap. 12. Tacitum lib. 2. & Tatianum: E modernis vero Domini Johannis Marshami, Canonem Chronicum pag. 119. Bocharti Geographiæ sacre partem secundam lib. 1. c. 20. & Waltoni Prolegomina ad Biblia Polyglotta, cap. 2. Sed instar omnium est Doctissimus Scaliger, in notis ad Eusebii Chronica.

Ep. 8. 'Αφ' ε' ..... γινῆς ἐβασίλευε ἐν ΧΗΗΙΨ' βασιλεύοντο. 'Αθηνῶν Ἀμφικτύοντο. Lacunam Seldenus, & Palmerius sic suppleant. 'Αφ' ε' Ἀθηνῶν εἰδαὶ Φοινίκης ἐβασίλευε, sed quid nostro Chronographo, qui de solis rebus Græcis scribit, cum Phœnicum regibus? multo igitur melius, * Lydyatus & Dominus Johannes Marshamus legunt, 'Αφ' ε' Ευρώπας, & Λακεδαιμόνων Λακωνικῆς ἐβασίλευε. Primus, qui † in Laconia regnabat, erat Lelex, qui ex † Ægypto in Græciam unâ ante Deucalionem ætate profectus Lelegibus nomen dedit, hujus filii erant Myles & Polycæon. † Polycæon ductâ Messene Triopæ Argivorum Regis filia Regionem Laconiaë è parte occidentali vicinam occupavit, eamque ab uxoris nomine Messeniam appellavit, in qua posterius illius per quinque ætates, donec tandem iis deficientibus regnum ad Perierem Æolidam veniebat, regnasse perhibentur. Myles qui in Laconia regnabat genuit Eurotam, qui fluvio Eurotæ nomen dedit, hujus filia erat Sparte, quam cum Lacedæmon duxisset, ab Eurota in regni societatem acceptus cum eo simul anno Epochæ Marmoræ 1252. i. e. 308 annis ante Trojæ exci-

* Apollodor. lib. 2. Pausan. lib. 2. Euseb. in Chron. Syncellus pag. 152. Eusebius in Chronicis. † Apollodorus lib. 2. Eusebius in Chronicis. Strabo lib. 10 in initio. † Apollodor. lib. 2. Johannes Antiochenus liber MS. in Bibliotheca Bodliana non longe ab initio, Chronicon Alexandrinum, & Cedrenus lib. 1, Eusebius in Chronicis. † Apollodor. lib. 2. Johannes Antiochenus, Cedrenus, Eusebius, & Chronicon Alexandrinum. ib. * Iidem autores, ib. Stephanus in Φοινίκη. † Herodot. lib. 7. Apollodor. lib. 3. Johannes Antiochenus, Cedrenus, & Chronicon Alexand. ubi supra. † Apollodor. lib. 3. Pausanias lib. 5. † Pausanias lib. 9. Apollodor. lib. 3. Strabo lib. 9. * Eusebius in Chronicis. Diodorus Siculus lib. 1. † Eusebius in Chronicis, part. 1. pag. 27. Syncellus pag. 152. Pausan. lib. 7. pag. 402. † In notis ad hanc Epocham. * In Canone Chronico, pag. 124. † Pausan. lib. 3. † Pausan. lib. 1. † Pausan. lib. 3. & 4.

dium primo cepit regnare, & ad fluvium Eurotam Lacedæmonem condidit; quam ab uxoris nomine etiam Spartam appellabat. Lacedæmonis filius & successor erat Amyclas, qui urbem Amyclas condidit, Amyclæ filius erat Cynortas, qui genuit Oebalum patrem Tyndarei, cujus filii erant Castor & Pollux, & filia Helena & Clytemnestra, quarum hæc Agamemnonis, illa Menelai uxore fuere.

Ep. 9. 'Αφ' ἑναυῆς ...ων ὅξ 'Αιγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπλῶσε, καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναὶ θυγατέρες ...ωνη, καὶ Βα...αρειω, καὶ Ἑλική, καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρωθεῖσαι ἀπὸ τῆς λοιπῶν ..... αἰ. καὶ ἐδυῖ ὅτι τὸ ἄκτισ ἐμ παρ...αδι ἐν Λινδῷ τὸ Ροδίας ἐπὶ ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ βασιλεύοντο ..... Palmerius in prima & secunda Lacuna aut 'Αιγυπτίων, aut Λιβύων inferendam putat, vocem autem Λιβύων præfert, quia Libya Danaï regnum erat: Dicit enim 'Απολλόδωρος, Δαναὸν μὲν Βῆλθ. ἐν Λιβύῃ κατέφυκεν, Ἄγυπτον δ' ἐν Ἀραβίᾳ, ὅς τε κατεσχευάμενος τὴν Μελαμπίδων (legit f Scaligerus Μελαμβωρον) χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμαζεν Ἄγυπτον. Sed rejectis utrisque mihi potius placet legere, ἀναπλῶν ὅξ 'Αιγύπτου, penes tamen lectorem sit aut mea aut Palmerii uti Conjecturâ, aut utrisque invenire meliorem. In tertia lacuna supple 'Αμυμώνη, & quæ una erat è filiabus Danaï, quarum alia erat, cujus nomen in quarta lacuna quoad medias literas oblitteratur, quodnam autem fuerat, cum reliquias illius perlectis omnibus Danaï filiarum nominibus, quæ apud h 'Απολλόδωρον extant, eorum nulli possim adaptare, mihi omnino manet incertum. In quinta Lacuna Palmerius ponit ὑδρεύσαντο, quia Danaus Argis deficientibus ob siccitatem aquis, filias suas, narrante i Apollodoro, ὑδρευσομένης ἐπιμήλει. Sed quod hic de Danaï filiabus narratur, non Argis, sed Lindi in Rhodō actum fuit, atque ideo potius lego, ἰερον ἰδρεύσαντο. Danaï enim filias cum patre ex Ægypto profugas ad Lindum in Rhodō appulisse, ibique Templum Minervæ Lindiæ condidisse, & illi sacrificasse i Strabo, m Diodorus Siculus, n Herodotus, aliisque testantur. In sexta Lacuna Palmerius ponit ἐμ πρῶτῃ αδι, in ultima Ἀθηναίων Ἐριχθονίῳ. Primus enim annus, quo Erichthonius Athenis regnavit secundum Eusebium est Epochæ Marmoris 1249, annus igitur Epochæ Marmoris 1247. est regni illius tertius.

'Αφ' ἑναυῆς πρώτῃ ἀναπλῶν ὅξ 'Αιγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπλῶσε, καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος. De Danao & filiabus 50, passim veteres. Sed de Pentecontori nomine, navis longæ qua ex Ægypto profugere indito, raro. Ita dictam scribit diserte Apollodorus Bibliothecæ, lib. 2. idque à filiarum numero, uti etiam Eustathius ad Iliados α. Sed nominis originatione ea mira est. A remorum potius numero seu versus aut ordine unico, qui ex quinquaginta constabat, impositum est, uti & Argonavi. Ita etiam πεντακόντορος, ποταρχόντορος & similiter naves aliæ longæ dictæ. Hanc primam fuisse navem longam scribunt nonnulli. Hyginus Fabula CCLXXVII. "Minerva prima navem biproram Danao ædificavit in qua Ægyptum fratrem profugit. Tantūdem etiam Fabula CLXVIII. Et Plinius lib. 7. cap. 46. "Navem primus in Græciā ex Ægypto Danaus advexit. Ante, ratibus navigabatur, inuentis in "Mari rubro inter insulas à rege Erythra. Consule item Nonni συναγωγὴν ad Gregorii Nazianzeni invecivam primam numero ζξ'. Erythras autem rex non alius quam Edomus Jacobi patriarcha frater viris doctis, nec immerito, habetur. Adi, si placet Josephum Scaligerum ad Festi Ægyptinos, & Nicolai Fulleri Miscellanea sacra, lib. 4. cap. 20. Postea ad plures remorum ordines deventum est, de quibus visendi quidem Lazarus Baifius, & Grægorius Gyraldus in iis quæ de re navali edidere, sed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Eusebiarum MCCXXX, & Willebrodus Snellius in

* Lib. 2. f In notis ad Eusebii Chronica. g Apollodor. lib. 2. Pausan. lib. 2. Scholiast. ad Apollodori Rhodii, lib. 1. ver. 135. h Lib. 2. i Ib. l Lib. 14. m Lib. 5. n Lib. 2.

præfatione ad suam Histiodromicen, & Th. Rivius in Historia navali antiqua quam 4 libris edidit Londini, A. D. 1633.

Καὶ αἱ Δαναὺς Θυγαῖρες. Danaum fuisse Beli filium & Cadmi patruelem supra diximus. ° Hic à fratre, cum quo de regno certaverat, Ægypto exactus conditâ nave, quam à filiorum seu potius à remorum numero περιπόροισιν appellavit, in ea primo in Rhodum, & inde in Argolidem venit, cujus regionis post Stheneli obitum, pulso Galenore legitimo hærede, regnum adeptus illius deinde incolas, qui prius Pelasgi dicebantur, à suo nomine Danaos appellavit. Plura de eo & quinquaginta illius filiabus legas apud Apollodorum lib. 2. Pausaniam lib. 2. & 3. Eustathium & Didymum ad Homeri Il. α. v. 42. & apud Eustathium in Scholiis ad Dionysii περιήγησιν, v. 805. Diodorum Siculum lib. 5. Herodotum lib. 2. Strabonem lib. 5. pag. 221. & lib. 8. & è Modernis Dominum Johannem Marshamum, in Canone Chronico, pag. 125.

° Eusebius, ° Theophilus, & ° Josephus è Manethone antiquo rerum Ægyptiarum scriptore Danaum etiam Armaim vocant; illiusque fratrem Ægyptum maximum illum Ægyptiorum regem Sesostrim ° plerique volunt fuisse, quam vere nescio; hoc autem certum est Sesostrim valde antiquum fuisse. ° Aristoteles diu ante Minois primi tempora, ° Agathias ante Nini & Semiramidis regnum, ° Valerius Flaccus, & ° Apollonius Rhodius ante Argonautarum expeditionem, ° Scholiastes Apollonii 2900 annos ante primam Olympiadem, ° Strabo vero, ° Herodotus, ° Diodorus Siculus, & omnes, qui unquam de Sesoistre aliquid scripserunt, ante bellum Trojanum illum dicunt vixisse. Qui igitur Josephi, ut ipsi credunt, auctoritatem secuti Sesostrim Sefacum esse volunt, qui 234 an. post Trojæ excidium ° regnante Rehoboamo Templum Hierosolymitanum expilaverat, ex nimis levi fundamento, si hoc dixisset Josephus, tot autoribus æquali fide dignis contradicunt. Sed nihil tale est apud Josephum, ejus verba enim hæc sunt, ° ὁ Θεὸς ἐπιπέμψαι τὸν Ἰσραὴλ γυνήν βασιλῆα Σούσαρον, καὶ τὴν πλεονηθείᾳ Ἡρόδοτος τοῖς ἀρχαῖς ἀντὶ Σοστρί περιέπιπεν, non igitur secundum Josephum Sesostris idem est cum Sefaco, sed Herodotus male ascripsit ea Sesostris, quæ à Sefaco gesta fuere: qui vero his Josephi verbis contrarium sensum volunt imponere, ex ipso Josepho, ° qui postea Sethosin seu Sesostrin nominat, eumque Danai fratrem fuisse dicit, satis apparet, eos, quæ scripsit Josephus, non omnino intellexisse; nec si hæc illius scriptoris conjectura pro ea opinione faceret, omnino crederem; de hoc maximo totius orbis rege, qui Asiam atque Europam ° victoriis suis pervagatus fuit, tam pauca in omni Græcâ Historiâ posse narrari, nisi ab historicis temporibus per multa plura secula fuisset remotus. ° Hunc Eusebius etiam Rhamesem vocat, atque ideo de eo intelligenda esse omnia ea, quæ de Rhamse Ægypti Rege & totius Asiæ victore ° à Tacito narrantur, & rerum gestarum & nominum similitudo suadet. ° Scholiastes Apollonii dicit illum Ori filium & Osiridis nepotem fuisse, ego vero eum eundem esse cum Osiride seu Dionysio credo. ° De utrifque enim narratur eodem, quo nascebantur, die data esse vaticinia, eos orbis dominos futuros. ° Utrique in Æthiopiam, Arabiam, Persiam, Indiam & Scythiam, eodem ordine & successu expeditiones susceperunt; utrique versus occasum ° Thraciam expeditionis terminum habuerunt; utriusque in ea ° regione periclitabatur exercitus; u-

° Eusebius in Chronicis. Theophilus ad Autolyicum, lib. 3. Josephus lib. 1 contra Appionem. Apollodorus lib. 2. Pausan. lib. 2. ° In Chronicis. ° Lib. 3. ° Lib. 1 contra Appionem. ° Manetho apud Josephum, lib. 1 contra Appianem, &c. ° Politic. lib. 7. cap. 10. ° Lib. 2. p. 55. ° In Argonauticis. ° Ad lib. 4. ver. 276. ° Lib. 17. ° Lib. 2. ° Lib. 1. ° 1 Reg. 14. v. 25. 2 Chron. 12. v. 1. ° Josephus Ἀρχαιολογίας, lib. 8. c. 4. pro hac opinione maxime pugnat Dominus Johannes Marshamus in Canone Chronico. ° Contra Appionem lib. 1. ° Vide Diodorum Siculum lib. 1. & Syncellum, p. 60. ° In Chronicis ° Annal. lib. 2. an. 772. ° Ad lib. 4. v. 276. ° Plutarch. in Iside. Diodor. Siculus, lib. 1. ° Plutarch. in Iside. Diodorus Siculus, lib. 1. & 3. ° Diodor. Sic. lib. 1. & 3. ° Diodor. lib.

trique Priapis erectis illi obsceno deo originem dicuntur præbuisse; & in reditu utrique fratres habuere rebelles. Qui acuratus examinabunt, quæ de utrisque narrantur, eos in multis aliis invenient convenire, ob eaque, non dubito, quin facile concessuri sint, non omnino verisimile esse, eos, quorum Historiæ in tot circumstantiis conveniunt, diversos fuisse. Sesostris igitur non Danaï frater, sed illius abavus fuit, Danaï enim pater Belus, cujus mater erat Libya filia Epaphi, quem ex Io seu Iside genuit Osiris, Sesostris etiam dictus, qui Prometheus Deucalionis patri coævus erat. Cum igitur Deucalion anno Epochæ Marmoreæ 1310, qui est annus ætatis Mosis quartus, in Græciam venisset, inde colligitur Osiridem seu Sesostrim circa tempus, quo Israelitæ ab Ægyptiis primo afflicti fuerunt, maxime floruisse; cum igitur hic dicatur ingentes à Nilo usque ad mare rubrum deduxisse fossas, insignissimos eos, quos Romam transfulerunt imperatores Romani, obeliscos è montibus Arabicis excisos in urbe Heliopoli erexisse, multasque civitates, & quam plurima alia ex iis ædificiis & structuris, quæ in Ægypto diu cum stupore videbantur, condidisse, omniaque hæc opera nullo Ægyptio ad laborem adhibito per solos servos perfecisse; tam ex his, quam ex temporis convenientia mihi satis evidenter apparet, illum Ægyptiorum regem, qui Israelitas in servorum censum redactos tam gravi afflixit servitute, Sesostrim fuisse; ab illiusque altero nomine Ramese urbs Rameses una earum, quas pro Ægyptiis Israelitæ condidere, appellationem videtur habuisse.

Βασιλεύοντο Ἀθηναίων Ἐριχθόνιου. Quomodo Erichthonius expulso Amphictyone Athenarum regnum adeptus sit, supra diximus, maxime vero celebratur ob currus inventionem, & Panathenæa ab eo primo celebrata, de quibus utrisque noster Chronographus agit in sequentibus. Tribuum etiam nomina mutavit, easque, quæ prius, Κεαναίς, Ἀττις, Μεσσηνια, & Διακρίς dicebantur, deinde Διάδα, Ἀθηναΐδα, Ποσειδωνιάδα, & Ἥφαιστιαδα, voluit appellari. Regnum tenuit 50 annos, illudque moriens filio Pandioni reliquit. Cetera, quæ de eo narrantur, legas in Meursii libro de regno Attico, lib. 2. cap. 1.

Ep. 10. .... δοντο. Παναθηναίαις τοῖς πρώτοις ἡγομένοις ἄρμα ἔδωκε καὶ τὴν αἰγῶνα ἐδάκρυε, καὶ Ἀθηναίαις ....ον. ....αι. .... δισὶν Μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις, καὶ Τάγνις ὁ Φρυγὲς αὐλὰς πρῶτον ἔκρινεν ἐγκ....αναι.... σφρ.... μύνην Φρυγισί πρῶτον ἡύλησε, καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πάντο, καὶ τὴν ἐπὶ..... ἐτη ΧΗΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντο Ἀθηναίων Ἐριχθόνιου τῷ τῷ ἄρμα ἔδωκεντο. In prima Lacuna supplet Palmerius. Ἀφ' οὗ Ἐριχθόνιου; in secunda Ἀθηναίαις μετωνόμασε; sed suspicor Seldenum, cum Chronicon hoc è Marmore transcripserit, hanc vocem Ἀθηναίαις, ut plures alias, quoad finales literas non manifestâ lectione sed conjecturâ tantum consecutum fuisse; & etiam in syllaba ον O pro Ω legisse, non enim mihi, ut Palmerio, placet hic Ionismus, quia in ceteris Marmoris Epochis non invenitur; atque ideo potius legerem, καὶ Ἀθηναῖα μετωνόμασε. Panathenæa enim, cum in Minervæ honorem primo instituta fuissent, à deæ nomine Ἀθηναῖα non Παναθηναῖα dicebantur, eaque tandem in omni fere per totam Atticam vico quotannis celebrata fuere. Postea vero cum Theseus omnes horum vicorum incolas in unam urbem congregasset, pro multisque illis festis instituisset, ut unum commune ab omnibus Atticæ incolis Athenis celebraretur, ab eo tempore quæ prius

† Herodot. lib. 2. Diodor. lib. 1. Plutarchus in Iside. † Diodor. Sic. lib. 1. Manetho apud Josephum contra Appionem, lib. 1. & Theophilum ad Autolycom, lib. 3. † Apollodor. lib. 2. & 3. † Diodorus Siculus lib. 1. Phavorinus in Περικλῆος. Scholiastes Apollonii Rhodii. † Diodor. Sic. lib. 1. † Plinius lib. 36. cap. 9. Diodor. ib. † Diodor. lib. 1. † Lege Exodi initium. † Lege Exodi cap. 1. com. 11. & cap. 12. com. 37. † Pollux lib. 8. c. 9. sect. 31. † Pollux ib. † Pollux lib. 1. c. 1. sect. 31. Scholiastes Euripidis ad Hecubam. Theodoret. Therapeut. lib. 8. Libanius Decl. 14. † Harpocraton in Παναθηναῖαις, & Suidas ad eandem vocem. Pausanias in Arcadicis. † Plutarchus in vita Thesei. Pausanias in Arcadicis. Euripidis Scholiastes ad Hecubam.

'Αθηναῖα dicebantur Παναθηναῖα, quia pro omnibus Athenæis celebrata, appellari, & Theseus pro illorum institutore reputari cœperunt. Vocem autem 'Αθηνάις ideo vellem rejicere, quia non ab Erichthonio, sed ab [†] Erichtheo Athenarum cives 'Αθηνάιοι, & urbs 'Αθήναι dicebantur. Quamvis enim Cecrops cum urbem suam primo condiderit Minervæ consecrabat illis, qui Neptuno hunc honorem vellent contribuere suffragiorum numero superatis (de qua contentione lege ^h Meursium) ea tamen ab initio non illius deæ, sed conditoris nomen Cecropia dicta usque ad Erechthei regnum referebat, illo autem regnante, abolito antiquiori nomine, hæc urbs τῇ 'Αθηνᾷ olim consecrata ab illius etiam nomine 'Αθήναι primo cœpit appellari. De his mihi visum est lectorem monere: sed quia in Seldeni autographo 'Αθηνάις legitur hanc potius vocem in textu placuit retinere. In tertia & quarta lacuna cum Palmerio & Domino Johanne Marshamo lego, καὶ ἀγαλμα ἢ Θεῶν Μητρὸς ἐφάνη, vox enim ἐφάνη multo potius de simulacro Cybeles, quam de illius Sacris (ut volunt Seldenus & Lydiatus) primo institutis, hic verba fieri suadet. In quinta, sexta, & septima lacunā bene supplet Palmerius ἐν Κελαιναις ἢ Φρυγίαις, καὶ ἢ ἀρμονίαν ἢ καλυμμένην Φρυγίᾳ πρῶτον. ἤλυθεν, literas enim NN in ..ανναι.. pro IN, aut quadratarum aut exscriptoris errore scriptas fuisse non omnino dubitandum est. Celænæ enim in Phrygia Hyagnidis patria fuit, quod Palmerius inde bene probat, quod Marfyas, quem ⁱ Strabo, ^k Plutarchus, & ^l Nonnus dicunt Hyagnidis filium fuisse ^m Celænis habitasset. ⁿ Apollodorum autem, qui non Hyagnidem sed Olympum Marfysæ patrem dicit, & supra citati autores, & etiam ^o Pausanias convincunt errasse, ille enim in Phocicis satis aperte innuit Olympum non Marfysæ patrem, sed discipulum fuisse, quod idem in libro de Musica sæpius dicit Plutarchus. In septima Lacuna legendum esse, καὶ ἢ ἀρμονίαν ἢ καλυμμένην Φρυγίᾳ Seldenus, Lydiatus, & Palmerius consentiunt, apud Aristotelem enim, & alios, ἢ Φρυγίᾳ ἀρμονία, & ἢ Δωριστὶ ἀρμονία occurrunt, & Aristoxenus ^p apud Athenæum, quod maxime huic loco quadrat, dicit, καὶ ἢ Φρυγίᾳ ἀρμονίας εὐρησὶν Τάγνιδι τῇ Φρυγίᾳ ἀναπύθησιν. In ultima Lacuna supplet Palmerius, καὶ ἢ ὀρχήρων Θεῶν, καὶ ἢ ἡρώων, quæ voces & Lacunæ spacio & iis, quæ præcedunt, maxime mihi videntur convenire.

Παναθηναῖοις τοῖς πρῶτοις ἡμοῖοις. Panathenæa inter omnia Atheniensium festa ⁱ maxima fuere ^r ab Erichthonio in honorem Minervæ urbis tutelæ instituta. ^s Duplicita hæc erant majora & minora, minora quotannis ^t die 20 Thargelionis, majora quinto quoque anno ^u die 25 Hecatombæonis celebrata fuere. In utriusque certamina equestria, gymnica, & Musica proponebantur. Si de his plura velis cognoscere, consulas Josephum Scaligerum in Eusebianis animadversionibus ad numeros DCCLXXXIX, & MCCCCLIV, in primo de emendatione temporum capite de Periodo Delphorum Pythica; in addendis eidem operi, pag. 739. & in Canonum lib. 3. pag. 224. & 225; Petrum Castellianum in Ἑορτολογίᾳ; Coelium Rhodiginum lib. 2. cap. 27. Eustathium ad Homeri Il. β'. v. 551; & Michaellem Apostolium Centuria 15. Proverb. 80. instar autem omnium est Johannes Meursius, qui omnia, quæ de hoc festo narrantur, in librum singularem summā cum industria congestit.

^v Ἄρμα ἔδωκε. Hyginus Poetici Astronomici, lib. 2. "Alii, inquit, angustia crura habuisse Erichthonium dixerunt, eumque primo tempore adolescentiæ ludos Minervæ Panathenæa fecisse, & ipsum quadrigis cucurrisse, pro quibus factis inter sidera dicitur collocatur. Quadrigis igitur in ipsis Panathenæis certavit & victor evasit primus. Virgilius Georg. 3.

^r Herodotus lib. 8. Marcianus in Periegesi. Eustath. ad Dionysii περιήγησιν, ad ver. 4234. Vide Meursium de regno Attico, lib. 1. c. 10. & De Fortuna Atticā, c. 2. ^h Ibi ibi supra. ⁱ Lib. 12. ^k In libro de Musica. ^l Lib. 10. ^m Strabo lib. 13. p. 616. Pausan. lib. 10. ⁿ Lib. 3. ^o Lib. 10. ^p Lib. 14. ^q Scholiastes Aristophanis ad Nubes. ^r Præter Marmor. Harpocration & Suidas in Παναθηναῖαις. Apostolus Cent. 15. Proverb. 80. Apollodor. lib. 3. ^s Suid. & Harpocrat. ib. ^t Proclus in Timæum Platonis comment. 1.

Primus Erichthonius currus & quatuor ausus
Jungere equos rapidisque rotis insistere victor.

Dum victorem ait fuisse, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigide nimis ibi Servius, cui victor apud doctissimum Poetam sui propositi effector tantum habetur. Eum tria equarum millia, quarum plerisque pulli erant, nutritivisse etiam meminit Joannes Tzetzes Chiliade 3. cap. 43. Quadrigarum etiam inventionem Erichthonio tribuebant plerunque Græci, saltem in Græcia. Eusebius numero DXLIII. Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes. Sed numero CCCCXLVII. Trochilus primus fertur junxisse quadrigam. Trochilus ille Callithææ filius erat, primæ Junonis Argivæ sacerdotis; ut Theon in Commentariis ad Aratum. Callithia Spirantis Filia ea dicitur Africano apud Eusebium, Chronicorum parte prior, pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argivo Orsilocho apud Hyginum, in Heniocho, substituendum sit, dubitare non possum. Alibi enim quisnam, Orsilocho dictus, quadrigarum inventor reperitur? Et de ea re, atque depravato apud alios Trochili nomine, optime Paulus Leopardus in Emendationum, lib. 1. cap. 15. Tantum abest ut magno Scaligero assentiam ubi Corippi lacunam, in Eusebianis, hoc nomine supplet. Corippus lib. 1.

—referam primum junxisse quadrigas
Et currus armasse novos, Pelopemque secundum
In Soceri venisse necem—

Orsilocho referam, legi vult ille; corrupto nomine, ab Hygino desumpto. Thomas Dempsterus fidenter ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inserit. Sensus placet; sed vocabulum insertum non omnino. Erichthonium junxisse primo quadrigas à Corippo ibi innui, non est cur non plane fateamur. Ea enim vulgo obtinuit opinio; ut scilicet Pelopem secundo, instituto etiam certamine. At vero Cecropidis nomine Erichthonium satis obscure designasset, neque aliter quam qui nude Romulidis, singularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus Heniochum referam primas, &c. legere? Ita res ipsa suadet, & notissimum Erichthonii nomen; notissimum scilicet priscis Astronomis, saltem quotquot eorum eum primum junxisse quadrigas cum plerisque sensere. Neque ideo est Heniochus magis appellativum quam proprium, quod Aurigam interpretetur. Ita migravit heic in proprium, uti olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Castoris & Pollucis *ἡνίοχος* seu aurigis, ad designandam gentem illam in Sarmatia; de qua Plinius lib. 6. cap. 5. Etiam à Auriga, ut proprium ejus nomen, usurpatur, uti apud Arabas *العنان* *ماشك* seu retinens habenas, quod id ipsum cum Heniocho sonat; cum interim figuram huic nomini, ut proprio, interdum pingant Arabes mulum clitellatum erectum, quod ex Scaligeri notis in Manilium discimus. Sed vero & Ophiucus, Sagittarius, Arctophylax, Engonasin, Aquarius, non tam appellativa sunt quam propria in cælo nomina Æsculapii, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis, aut aliorum quos ibi finxit vetustas. Atque ita Heniochus Erichthonii, Corippi lacunæ restituendus.

Ibid. EZETÆE. Non licet per operarum formas, omnes archetyporum figuras ubique repræsentare; quod tamen plerunque in universis, sed in prioribus binis exacte, fecimus, exceptis tantummodo Γ & Ζ. de quibus & aliis aliquot ejusmodi rebus minutulis heic simul visum est monere. Τὸ Π tum in Chronologico hoc Marmore, tum in Smyræorum Decretis & Fœdere, perpetuo, crus quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum Γ. In recentioribus Inscriptionibus quas dedimus, utrunque crus æque semper extenditur; & Ζ *ζ* etiam non aliter quam usitatis Typographorum formis exa-

ratur. In vetustioribus autem hisce binis Ζῆτα hac semper figura Ξ occurrit, quæ $\tilde{\eta}\tau\alpha$ ὑπὸν sive eta supinum dicitur Alypio. Hanc autem Ξ formam pro Ξ usurpatam nondum animadvertimus. Imo suspicamur virum doctum qui id ex multis antiquitatum vestigiis à se observatum ait, affini figura deceptum esse. Vide Ortelii Thesaurum Geographicum in Cyzicus & in Sangarius. Et vereor sane ne τὸ T in ΚΥΤΙΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κυζικίων) apud Adolphum Occonem in Antonini Philosophi numismatis inde natum fuerit, quod vetus τὸ Ζῆτα seu Ξ figura eum, qui descripsit, fefellerit. De literarum Græcarum formis vetustioribus, non est cur plura heic adjiciamus. De eis vide eruditissimam V. Cl. Claudii Salmafii diatribam ad Consecrationem Templi in agro Herodis Attici, ubi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Eusebium memorat, meritiissimo castigat. Τὸ Κ autem in Γ, & τὸ Ν in Μ, cum nempe finales essent, non aliter fere, quam in compositione transiisse (quod à pronuntiationis more fluxisse nemo dubitet) bina illa Marmora legentibus palam est. Adjectum porro τὸ, plerunque tertiis personis singularibus temporum aliquot & dativis casibus pluralibus, tametsi vocalis non sequatur, legenti observandum est. Neque de eo ita sentiendum ac si aut ab Attico idiotismo aut quadratarii errore manasset. Certe vetus mos Græce scribendi, ut videtur, id plerumque exigebat. Servatur in Bibliotheca instructissima nobilissimi viri Roberti Cottoni mutilum Geneseos exemplar ante annos M, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa scribendi formula obtinet; ut cap. 8. ἐξαπέστειλεν πρὸς περσεῶν ὅκ τ' κλέω, καὶ ἀνέστρεψεν πρὸς αὐτὸν ἡ περσεῶν, καὶ εἶχεν φύλλον, &c. Passim in eodem codice eadem scribendi ratio.

Καὶ ἀγάλμα τ' θεῶν Μητρὸς ἐφάνη. ^a Hoc matris Deorum simulacrum rudis & nullius formæ lapis erat, quem Phryges à cœlo ^a delapsum & Pessinunte in Phrygia primum apparuisse dicunt, eamque urbem, ^a ἀπὸ τοῦ πεσύντου ἀγάλματ' ἐξ ἕραν, καὶ πρῶτον ἐκείσε ἐφάνηαι, incolæ volunt nomen accepisse; sed secundum nostrum Marmor non Pessinunte, sed in Cybelis montibus primo apparuit, illinc igitur Pessinuntem delatum fuit, ibi enim in insignissimo ^a templo Deum Matri exstructo repositum erat, & summâ cum religione colebatur, donec tandem ^a Romani tempore belli Punici secundi in Sibyllinis libris legentes, Pœnos non posse Italiâ pelli, nisi mater Deorum è Phrygiâ Romam allata fuisset, hoc διοπίης ἀγάλμα Pessinunte Romam transfulerunt, in qua urbe deinde eodem modo & eadem superstitione, quibus prius Pessinunte, colebatur.

^a Εὐ' Κυβέλοις Cybeli montes erant in Phrygia, ^b à quibus Deum Mater Cybele, eodé modo quo ab Idæis montibus Idæa, à Dindymenis Pessinunti vicinis Dindymene, ab urbe Sipylo Sipyrene, & ab urbe Berycintho Berycinthia dicebatur, in his enim Phrygiæ locis hæc dea maxime colebatur, in quibus Sacerdotes ^c Curetes & Corybantes dicti sacra Bacchi orgiis non dissimilia, ^c ὀνοπλίῳ κρήσῃ μὲν δορύβῃ, καὶ ψύφῃ, καὶ κυμβάλῳ, καὶ τυμπάνῳ, καὶ ὅπλων ἑπὶ δ' αὐλῇ, καὶ βοῇ infanti quodam furore correpti peragebant. De his Sacerdotibus & Dea quam colebant legas plura apud Strabonem lib. 10. Diodorum Siculum lib. 3. Rosinum de antiquitatibus Romanis, lib. 2. cap. 4. & Dempsterum ad illud caput, & Dominum Johannem Marshamum in Canone Chronico, pag. 130. & Vossium de Idololatria, lib. 1. c. 20. & lib. 2. cap. 52, & 53.

Καὶ Ὑαγνίς ὁ Φρύξ. Alexander, autor de rebus Phrygiis vetustus, apud Plutarchum libro de Musica testatur item Ὑαγνί πρῶτον αὐλῆσαι, Hyagnin Phrygem primo tibiis cecinisse. Et Apuleius fusius & eleganter, Floridem 1. “Hyagnis, inquit, fuit, ut fando accepimus, Marsyæ tibicinis pater & ma-

^a Liv. Dec. 3. lib. 7. sub finem. ^a Herodian in Commod. Strabo lib. 12. pag. 567. ^a Livius Dec. 3. lib. 9. Valerius Maximus, lib. 8. c. 15. Ovid. Fastorum lib. 4. ^b Strabo lib. 10. ^c Strabo lib. 10. Plutarchus c. ἑρμηνεύ.

“ gifter,

“gister, rudibus adhuc Musicæ seculis, solus ante alios catus canere; non-
 “dum quidem tum flexanimo sono, nec tam pluriformi modo, nec tam mul-
 “tiformi tibia. Quippe adhuc ars ista repertu nova commodum oriebatur.
 “Nec quidquam omnium est quod possit in primordio suo perfici; sed in
 “omnibus ferme est ante spei rudimentum quam rei experimentum. Pro-
 “sus igitur ante Hyagnim nihil aliud plerique callebant quam Virgilianus o-
 “pilio seu bubsequa,

Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

“Quod si quis videbatur paulo largius in arte promovisse, ei quoque tamen
 “mos fuit una tibia, velut una tuba, personare. Primus Hyagnis in canen-
 “do manus discapedinavit. Primus duas tibias uno spiritu animavit. Pri-
 “mus lævis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, gravi bombo, concen-
 “tum musicum miscuit. Huiusmodi cantum Phrygium biforem nuncupa-
 vit Virgilius. *Æneidos*. 9.

—ite per alta

Dindyma, ubi assuetis biforem dat tibia cantum.

Ad quem locum, Servius; Bifonum, imparem. Et servavit eis tibi-
 arum, id est, Phrygiarum naturam. Tibiæ, porro, inquit, aut Serranæ
 dicuntur (Sarranæ; à Sarra quæ Tyrus est) quæ sunt pares, & æquales habent
 cavernas; aut Phrygiæ, quæ & impares sunt & inæquales habent cavernas.
 Ergo biforem, dissonum, dissimilemque. Non sunt pari modulatione com-
 positæ. Et, apud eundem, Varro de tibiis maxime quarum inventor Hy-
 agnis, id est, Phrygiis; Tibia Phrygia dextra unum foramen habet, sinistra
 duo; quorum unum, acutum sonum habet, alterum gravem. Inde est quod
 tibiis interdum paribus dextris & sinistris, etiam & Sarranis, ludos actos habe-
 mus apud Terentium; interdum imparibus primum, & postea duabus dextris;
 ut in titulo *Heautontimoroumenou*. Vide item Julium Pollucem, lib. 4. &
 observa Midæ Agrigentini tibicinis victoriam in Olympiadis OA, anni tertii
 ἀναγραφῆς Scaligerianæ, & schemata apud Gruterum in Inscriptionum corpo-
 re, pag. 27, & 28. Atqui de tibi-
 arum inventionem petunt. Etenim quæ apud sanctum autorem in Geneseos
 cap. 4. com. 21. de Jubale habentur, eade tibiis intelligunt. Ibi כנור וקנה
 ei tribuuntur, quod *κινύραν & ψαλτήριον* interpretantur Hellenistæ, alii ci-
 tharam & organa. Sed paraphrasis Chaldaea utraque pro קנה substituit אבובא
 Abuba quæ pro tibia etiam sumitur. Et Ambubaiarum collegia apud Horati-
 um explicans Acro, Ambubaia, inquit, dicuntur mulieres tibicines lingua
 Syrorum. Etenim lingua eorum tibia sive Symphonia Ambubaia dicitur. De
 loco autem illo sacrae historiae, consule Marinum Mersenium ad Genesim
 quæst. 61. Ceterum Hyagnidi filii erant Marsyas & Olympus, musici celebra-
 rimus Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus *Fabula* 165, ubi Marsyas Oe-
 agri filius legitur. Hyagnis filius restituendum videtur. Neque enim Mar-
 syæ, sed Orphei pater erat Oeagrus. De Hyagne, vide porro Cælius Rho-
 diginum, lib. 9. cap. 8.

...ὁμοῖον Φρυγισί. Potius syllabas in versione cauti retinuimus, quam id,
 quod res est, forte expressimus. Autorem scripsisse puto, ἡ ἀρμονία ἢ γαλυ-
 μίῳ Φρυγισί ὁρᾶται. ἡυλησε. Harmoniam, quæ Phrygia vocatur, tibiis pri-
 mus

mus cecinit. Athenæus lib. 14, Aristoxenus, inquit, ὃ δὲ Φρυγίᾳ ἀρμονίας εὐρεῖν Ὑάγνιδι τῷ Φρυγὶ ἀνατίθῃσιν, Harmoniæ Phrygiæ inventionem Hyagnidi Phrygi assignat. Nihil ejusmodi in Harmonicis Aristoxeni quæ extant, reperitur. Sed scripsit etiam ille de Tibiis, & περὶ αὐλῶν τῆς ἑως seu de Tibiis perforandis, & de Musica opus aliud, quæ omnia, cum aliis summi viri lucubrationibus, interciderunt. In harum, quas nominavimus aliqua hoc de Hyagnide occurrisset dubium non est. Sed singularem nostro heic esse harmoniæ Phrygiæ notionem mox ostendimus.

Καὶ ἄλλος Νόμος. Nomos etiam in versione retinuimus, non sine viro-
rum doctorum exemplo. Idem ipsum est vocabulum quod Leges sive Civi-
les, sive alias quæ ad administrationem publicam attinent, significat. Sed
heic ad Musicam spectat. Νόμων autem Musicorum notio plerunque duplex
est; alterâ ex alterâ, ut fit, natâ. Interdum, idque primario præscriptæ
regulæ sonorum, phthongorum, chordarum, τάσσει seu intentioni, ἄρσει, δίσει
& diastematis, quas ultra progredi citrave regredi non licuit, Νόμοι diceban-
tur. Et tum singula instrumenta musica, tum ipsæ cantiones suos habebant
præscriptos Nomos, quorum unicuique erat οἰκεία τὰς seu intentio propria,
ut docet Plutarchus. Citharæ præscripti νόμοι κισσαρωδικοὶ dicti, tibiis αὐλω-
δικοί. Ita νόμοι λυρικοί. Et Musica inde legitima erat, de qua re vide Boetii
initium, Athenæum lib. 14, Plutarchum libro de Musica. Atque hujusmo-
di Nomorum autores præcipui dicuntur qui chordas & tonos adjiciebant. In-
de Terpander (de quo plura infra) cum citharam seu Lynam septichordem
primo, ut volunt nonnulli, fecisset, Nomos etiam, ut necesse erat, simul
fecit chordarum numero accommodos; & καὶ νόμον ἑκάστον τοῖς ἑπεσι τοῖς αὐτοῦ,
& τοῖς Ὀμήρῳ μέλη περὶ ποίησι, secundum quemlibet Nomum, & Homeri, &
suis carminibus heroicis modos aptavit, quod ait Plutarchus. Timotheo i-
tem Milesio, qui chordas porro auxit, Nomi similiter novi tribuuntur; ut
Aulædici, hoc sensu, Clonæ tibicinum principi. Nec dubitandum etiam no-
morum hac notione autorem fuisse Hyagnidem, qui item lyricus Orphei te-
trachordo Chorebi quinto nervo aucto, sextum etiam adjecit, ut testatur
Boetius de Musica lib. 1. cap. 20. Hoc sensu usurpatur vocabulum in hymno
ad Apollinem qui Homeri dicitur, sed Cynætho qui circa 69. Olympiadem
floruit ab aliis tribuitur, ut videre est apud Scholiastem in Pindari Nemæo-
rum 2.

πάντε δὲ τοὶ Φοῖβε νόμοι βεβλήσονται ῥῆθι.

Et Athenæus lib. 14, apud Arcadas, inquit, pueri ab infantia ἄδειν ἐδίδοντο καὶ νόμον τὰς ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἑκάστοι, καὶ τὰ πάτρια, τὰς ὁρχωμένους ἤσαν καὶ θεοὺς ὕμνοισι. Μετὰ δὲ ταῦτα, τὰς Τιμοδείῳ καὶ Φιλοξένῳ νόμους μανθάνοντες, χορεύου-
σιν κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις, Cantare solent jux-
ta leges, seu Nomos, hymnos & pæanas, quibus singuli, ut mos patrius ob-
tinet, Gentis suæ heroas & Deos celebrant. Dein vero, Timothei & Phi-
loxeni Nomos edocti, saltant quotannis in Theatris ad tibicinum cantum,
qui Bacchanalibus inserviunt. Quod autem specimina Nomorum cantiu-
culis expressa erant, inde varia illa, sive à primis cantiuuncularum verbis, sive
à metri aut rythmi ratione, sive ab alia ejusmodi causa, nomina Nomis, hac
notione, indita puto habemus apud Plutarchum & Pollucem, lib. 4. quos
vide. Neque aliter Plutarchum intelligendum sentio ubi νόμους πάλαι δὲ ἐπὶ τὴν
σωίσαντες, Nomos antiquitus ex carminibus heroicis compositos, ait, & Ti-
mothei exemplum affert, quam si dixerat Heroicis carminibus maxime ex-
pressa fuisse prima Nomorum specimina; quorum libros 18 composuit Timo-
theus ille; ut testis est Stephanus περὶ πολίων, in Μίλητῳ. Ita etiam capi-
enda, quæ de Terpandro atque aliis habet Proclus in Chrestomathia. Et ab
ejusmodi

eiusmodi nomorum varietate tibicinium αὐρα νομοαίολος dicitur Telesti Seli-
nuntio apud Athenæum libro jam citato. Neque forsitan aliter intelligendum
est illud ὀνόμαζεν κεφαλῶν πολλῶν νόμον apud Pindarum Pythiorum 12, quam
de multiplicibus tibiarum cantui præscriptis legibus. Vide tamen Scholia item
ibidem & Polycephalum νόμον apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus
Timotheum, Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominus dithy-
rambicen seu λέξιν διδυραμβικῶν cantasse, ne citius quam par erat videretur ve-
terem musicam innovasse. Quod perpendant qui veterem Musicam callent, &
simul morem illum Græcorum, notulas seu figuras, alias ad dictionem, alias ad
pulsus denotandum, adscribendi recolant. Nam in cantionum suarum dia-
grammatis duplices habebant figuras seu notas musicas; alias, quæ inferiores,
ad instrumentorum phthongos seu pulsus, alias, quæ superiores, ad Dictio-
nem spectantes: utrasque memorat & exhibet Boetius de Musica lib. 4. cap. 3.
Et de eis (quod in eorum gratiam qui fugientia veterum artium vestigia re-
vocare student, obiter liceat adnotare) Alypius in Isagoges præfatione,
Σημεῖα, inquit, τὸ μὲν ἄνω τὸ λέξεως, τὸ δὲ κατωτὸ κρούσεως, Figuræ superio-
res dictionem indicant, inferiores pulsus. Finita autem præfatione, se-
quitur in codice meo Ms. Αὐδῆς πρόπυ σημεῖα καὶ τὸ ἀνάτονον γένος, Lydii modi
figuræ in genere Musices diatonico. Dein vero, figuræ, minio notatæ, octo-
decim scilicet figurarum paria Lydii modi, in genere diatonico, phthongos
ita signabant, ut inter canendum superior Dictionem, inferior cuiusque pa-
ris Pulsus denotaret. Primum nempe par, quod ζῆτα ἑλλειπὶς καὶ ταὺ πλά-
γιον vocabant, περιλαμβανόμενον; atque illud Dictionem, hoc Pulsus. Se-
cundum quod, Γ ἀνεστραμμένον, καὶ Γ ὀρθὸν dixere, similiter καὶ ὑπάτω ὑπατῶν.
Atque ita deinceps in phthongorum Systemate. Eadem ratione id genus aliæ
figuræ ceterorum modorum & generum, Enharmonici nimirum & Chroma-
tici, phthongos itidem signabant. Quod tamen me satis intelligere profite-
ri non ausus sum. Autorum verba duntaxat & figuras de hac re adjicio, ut
melioris nimirum iudicii acumen expectent. Mentem autem heic de Dicti-
one & Pulsu adsequi hæcenus (neque fateri pudet) nequivi. Sed vero ita
passim intelligendus Alypius, ut figura quæ ei primo nominatur, pro superio-
re habeatur; tametsi non solum in codice meo, quæ Christophori Longolii
erat, ante annos 100 aut circiter manu exaratus, sed etiam in Mss. tam Gau-
dientii Isagoges Musicæ quam Alypii exemplaribus, tum bibliothecæ Merto-
nensis, tum Bodleianæ Oxoniis, altera cuiuslibet paris figura alteram in porre-
ctum plerunque sequatur, & proprius ille male negligatur omnino situs quo
diversa utriusque officia notari debuissent. Nam, in codicibus illis, minia-
ta delineatio figurarum descriptioni illi, quæ sola in vulgatis habetur, accessit.
De figuris etiam hisce Gaudentius sub Isagoges finem; ἐρχόμενος, inquit, οἱ
παλαιοὶ ὀνόμαζι πρὸς τὸ σημαζία τῶν ὀκτακλαίων φθόγων, καὶ ῥαύμμαζι τοῖς κε-
λευμένοις Σημείοις, ὧν (lege πρὸς ὧν) νῦν ῥήτιον. Ἡ τῶν μετρικῶν σημείων ἐκδοῖς γέ-
νη μὲν ὅτι σημειώζει τῶν φθόγων, ὅπως μὴ τὰ ὀνόματα καὶ ἐκαστον ῥαύφοιτο,
καὶ ἐνὶ τῷ σημείῳ διώκτο τις ἐπιγινώσκων, καὶ ἀποσημεῖται φθόγον. Et postea,
ἔπειτα δὲ διπλὰ καὶ ἐκαστον εἶχον τὰ σημεῖα ὧν τὸ μὲν ἄνω τὸ λέξιν ἀποσημαίνει,
τὸ δὲ κατωτὸ κρούειν. Id ipsum dicit quod Alypius. Et ad eandem rem Ari-
stides Quintilianus, πρὸς Μετρικῆς lib. 1. τοῖς μὲν κατωτὰ καὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀ-
κτακλαῖς μετρούμενα καὶ ψιλά κρέματα, τοῖς δὲ ἄνω τὰς ὀκτακλαῖς χαρακτηρίζομεν. Codex
Aristidis Quintiliani manuscriptus habetur tam in Bibliotheca Magdalenensi
Oxoniis quam Bodleianâ. Sed Magdalenensis est vetustior. Scripsit de Mu-
sica tres libros ad πρῶτους ἑταίρους Eusebium & Florentium, & compluria
habet de figuris Musices, earum ratione, usu, situ, quæ neque apud Alypium
nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuscriptis hisce Oxonien-
sibus huc transtulimus, cum quamplurimis aliis notatu dignissimis, quibus
nempe

nempe locus hic non est, ea omnino debemus insigni humanitati V. Cl. & eruditissimi Petri Turneri sodalis Mertonensis qui nobis ea communicare amicissime dignatus est. Fufius hæc explicant qui Musicam callent, & cum Bacchii τῷ γέροντι, Autoris Græci vetusti, Ilagoge comparent. Bacchius habetur integer apud Marinum Merfenium in Genesim pag. 1887. Eundem etiam Marinum de hac re consulant, pag. 1883, 1666, & 1707. Atque hisce quæ obiter indicavimus rite intellectis, cognosci demum, opinor, satis poterit quale fuerit *ῥαζαμμα* illud seu *ῥῆμα ἐπίπιδον πᾶσι τῶν μελωδευμένων ψαλμοῦν δυνάμει*, seu figura plana vires eorum quæ canuntur continens apud veteres Græcos, uti appellatur Gleonidi in Harmonica quæ Euclidi vulgo tribuitur. Diagrammatum vero seu σημείων huiusmodi (*Tablature* hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Stratonicum citharædum, de qua re consule virum summum Isaacum Casaubonum in Animadversionum in Athenæum, lib. 8. cap. 12. Alius omnino & multo simplicioris generis sunt notulæ recentiores Græcorum quas habet Merfenius in Genesim cap. 4. quæst. 56. pag. 1527. Vide porro eundem quæst. 57. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Jano Rutgersio ostendit Græculus ille de quo lepidissimum habet vir ille doctissimus politissimusque narrationem. Sed ad Nomos redimus, de quibus vide etiam Coelium Rhodiginum, lib. 9. cap. 3. & Scaligerum Poetices, lib. 1. cap. 19. Et in prima hac notatione usurpari opinor νόμον à Maximo Tyrio Dissertatione 7. ubi ἐδὲ γδ, inquit, ὁ μεσημεριῶν εἰς νόμον ἐδὲ εἰς ῥαζόν. Id genus alia sunt. Altera τῷ Νόμῳ notio est quando pro ipso genere cantici tam ex vocabulorum scilicet metris aut rythmis quam modulis musicis legitimis in honorem Deorum maxime composito sumitur. Hanc à prima defluxisse palam est. Cantica nempe quædam secundum nomos formata etiam ipsa Nomi tandem dicta, ut, in Ecclesiis tam Orientali, quam Occidentali, cantus sacri horæ qui horis Canonicis canuntur. Sed ad ea cantica quæ in Deorum honorem componebantur Nomorum vocabulum etiam restrictum est, non aliter fere quam Versus, Antiphona, Introitus, Psalmus, Hymnus, & id genus cetera, quæ ex origine sua latissime patent, ad sacras in Christianismo cantiones. Etiam in choris præcipue canebantur Nomi, sed sine antistrophis. Nec omnia in choris cantica Nomi dicta. Aristoteles Problemate 19. sect. 15. *Ἐὰν τί οἱ μὲν νόμοι ἔκ ὧν ἀντιστροφῶν ἐποιεῖντο· αἱ δὲ ἄλλαι ὧδ' αἱ χορικάς* Unde factum est quod nomi sine antistrophis peragebantur, aliæ autem quæ ad choros spectant cantilenæ non item? Vide quæ sequuntur. Et de Nomis hoc sensu consule si placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in Ὀρδίων & in Ἀρμίστιον, & Suetonium in Nerone, cap. 20. Proclus autem in Chrestomathia, diviso in tria genera carmine melico, quorum primum ait ad Deos spectare, secundum ad Homines, tertium εἰς τοὺς ποροππίνους παρὰ τοῖς θεοῖς, seu ad ea quæ obiter eveniunt, ad Deos spectare ait Hymnum, Profodium, Pæanem, Dithyrambum, Nomon, Adonidia, Iobacchum & Hyporchemata. At qui in singulari omnium explicatione Nomon Apollini proprium facit. Ἐχει δὲ καὶ τὴν ἑπωνυμίαν ἀπὸ αὐτοῦ, quin & ab Apolline nomen sumsit. Νόμμεν γδ ὁ Ἀπολλων ἐπεκλήθη, nam & Apollo Nomimus nuncupabatur. Νόμμος eum dictum non memini, Νόμον sæpius, uti & Νομχὸν melopœiæ speciem quæ item *νητοειδής* vocabatur. Martianus Capella lib. 9. Neotoides quæ & νομχὸς consuevit vocari, quæ plures sonos ex ultimis recipit. Nomen utrunque forte à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apollini proprios fuisse, nullus omnino credo. Nomus ὄρδιον Palladi sacer erat, uti etiam ἄρματα, ut aliqui apud Hesychium; licet etiam hic de Hectore curru seu ἄρματι tracto nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et noster heic plane Proclo adversatur. Quin πρὸς τοὺς θεοὺς Νόμοι, apud Græcos in usu memorantur Plutarcho. Et Polluci lib. 4. Nomi tam Jovi & Palladi quam Apollini tribuuntur.

tribuuntur. Sed vero de vocabuli ratione, Aristoteles Problemate 19. sect. 28. *Ἄρα τῶ νόμοι καλῶνται ἔς ἀδύσιν; ἢ ὅτι πρὶν ὁπῆσθαι χάμματα ἤδον τὲς νόμοις ὅπως μὴ ὁπλάδων;* ὡς περ' Ἀγαθύροισι ἐπ' εἰώγασι; καὶ τῶν ὑστέρων ἐν ᾧ δὲν παῖς πρῶτας, τὸ αὐτὸ ἐκάλει' ὅπερ παῖς πρῶτας. Unde evenit quod Nomos, quos canunt, ita nominantur? anne inde fit, quod, priusquam literas callebant, Leges cantabant, ne scilicet earum obliviscerentur, id quod etiamnum Agathyrsis in usu est? atque ideo recentiorum cantilenarum primarias eo vocabant nomine, quo ipsas primas. Certe memorant alii Græcis in usu antiquitus fuisse Leges & Decreta ad lyram recitare. Harmonia apud Martianum Capellam, lib. 9. "Quid pacis, inquit, munia? nonne nostris cantibus celebrata? Græcarum quippe urbium multæ ad lyram Leges Decretaque publica recitabant. Et de ea re vide quod infra habemus de Terpandro. Nihilominus, summi philosophi pace, persuasum non possum non habere, primariam vocabuli causam eandem fuisse quam ex Plutarcho supra adtulimus, nec à canendis legibus omnino emanasse. Duplici hac Nomi notione non animadversa, plurima de veterum, & Musica, & Poesi loca male capi necesse est. Sed defuit plerunque prima; postquam Musicis legibus, etiam auctoritate publica olim subnixis, soluti, pro artificum ingenio ad alios, atque alios Chordarum & phthongorum, tum numeros, tum intensiones, ut hodiernus mos est, transire solebant. Et secundæ usus frequens erat; unde & Marmoreo nostro auctori heic *ἄλλοι νόμοι*. Sed dum *ἄλλος* dicit, mutilam illam periochæ partem, quæ præcessit, de Nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non Modum duntaxat fuisse Phrygium, non Nomos prima notione modo Phrygio præscriptos sentio, sed cantilenarum ipsarum modulis instructarum genus, seu melica carmina quæ Deum Matri propria etiam *νόμοι Φρύγιοι* dicebantur. De eis locutus est, puto, Telestes Selinuntius, ubi Phrygium hujus numinis nomum à Pelopis comitibus in Græciam primum traductum scribit, & hymnum Lydium diserte simul memorat:

Πρῶτοι ὦρα κρατῆρας Ἐλλύων ἐν αὐλοῖς
 Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρός ὁρώας
 Φρύγῳ ἄεισαν νόμον.
 Τοὶ δ' ὀξύφωνοις πεκτίδων ψαλμοῖς
 Κρέχον Λυδίων ὕμνον.

Leguntur apud Athenæum lib. 14. Nam ut hymnus Lydius plane Cantilena heic, ita nomus Phrygius. Sic *Νόμος*. Persicus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam recte interpretatus est B. Hieronymus Eusebium (modo verbo Citharicorum venia detur) ubi Mesomedem Cretensem sub Antonino Pio, Citharicorum carminum Musicum poetam vocat, quem Eusebius, numero BPΞ, *ποιητὴν νόμων κιθαριδικῶν* appellat; uti ad I. Capitolinum doctissime animadvertit etiam V. C. Claudius Salmasius contra magnum virum, qui non modo, notis ad Eusebium, aliter omnino hallucinatus scripsit, verum etiam inde, memoriæ lapsu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid *νόμοι* essent *λυγμοὶ* ne minimum quidem odoratum esse temere satis asserit. Sed error fuit etiam plurium, *νόμοι* pro modis tantum accepisse. Tam autem modorum quam factorum carminum ad citharam aptatorum poeta erat Mesomedes, uti & fuerant quamplurimi alii, tametsi sæpius etiam in scena operas suas poetis locarent tibicines & modos faciebant, ut videre est apud Terentium. Certe tam Modos quam Carmina, seu dictionem, five metricam, five rhythmicam componere ejusdem erat, seculis vetustissimis; unde cantores & αἰοῖδι, poetæ passim dicti. Et trajectio est jocularis literarum apud Hesychium, ubi habent vulgati codices *Βαρδοὶ αἰ ὁδὸν ὦρα Γαλάταις*. Quod vir doctissimus

diffimus & de Græcis præsertim literis maxime meritis, utraq̃e Glossarii editione accepit ac si Bardi vias, quæ ὁδοὶ sunt, Gallis significasset. Dejerare autem scripsisse Hesychium, Βαρδοὶ αἰοῖδι ποῖα Γαλάπας, Bardi poetæ, seu cantores sunt Gallis, uti etiam Britannis, quod ex Athenæo, Marcellino, aliisq; scimus. Et Festus diserte, Bardus Gallice cantor appellatur, qui virorum fortium laudes canit. De Bardi porro voce videsis Turnebi Adversaria, lib. 23. cap. 15.

Νόμος Μητρός, Διονύσου, Πάνου. Præter Nomos, Deum matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primum Hyagnis Phryx. Et modus Phrygius, ante alios, religiosus signanter dicitur Apuleio, Floridorum primo. De communibus horum sacris, unde orta & Nomorum seu cantilenarum communio, consule in primis Strabonem libro 10, ubi de Curetibus agit, & Euripidis Bacchas. In Nomis hisce & qui fuere ceteris diis dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum seges, & sexcenta tam puerilia quam fabulosa. Neq; aliter fieri potuit. Atque inde recte capiendus est locus Philosophorum principis hætenus à viris alioquin doctissimis alio per tot secula, idque subinde pueriliter nimis, detorsus. In Metaphysicorum 2. cap. 3. de potentissima consuetudinis vi locutus, ἡλίχλω δὲ ἰαχὴν inquit, ἔχει τὸ σύνηδες, οἱ νόμοι δηλοῦσιν, ἐν οἷς τὰ μυθώδη, καὶ παραδεινώδη μᾶλλον ἰσχύει τὸ γινώσκειν ὡς αὐτῶν, καὶ τὸ ἐδεῖ. Qualis sit consuetudinis vis etiam ipsi Nomi demonstrant, in quibus fabulosa & puerilia, eo quod eis assueti sumus, plus valent quam vera eorum cognitio. Etiam ratio eadem in loci interpretatione forte obtinebit. Commentariis enim assuevimus plerumque, qui de Legibus sive Civilibus, sive Gentium, Philosophum loqui dictitant, quo nihil fabulosius, aut puerilius. Ubinam amabo habentur, sive apud veteres Græcos, sive alibi, ejusmodi leges? Legum, Imperiis in quibus vim fortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur; Enantiophanῶν in eis cumulus non deest; rabularum forensium sæpe distorquentur vafrities; alia eis insunt & in plerarumque gentium Legibus semper inerant quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quam fabulosa & puerilia nihil omnino minus. Etiam perquam puerile est, quod habet heic Alexander Aphrodisiensis de fabula dentium satorum unde homines prognati; ac si inde pro patria pugnandum fore lex exegisset. Et prudentius Petrus Fonseca in explanatione capitis, postquam vulgatam de Legibus Civilibus opinionem tradiderat, fortasse adjicit, tamen nomine τῶν νόμων, intelligit Aristoteles veteres quasdam cantilenas, & ad Problemata lectorem relegat.

Hætenus Cl. Seldenus. Nos quæ de Veterum Nomis, & Diagrammate desiderat Vir summus supplere conabimur. Νόμον Scaliger atque Casaubonus legem vertunt. Casaubonus præterea illud Athenæi, καὶ νόμον exponit præscriptis numeris, & Terpandri νόμος ibidem modos vocat. Omnino autem retinendum videtur Nomi vocabulum, adhibendumque tum alibi in Muscis, tum apud Strabonem, lib. 10. Ubi Thaletem Lycurgi comitem μελοποιὸν ἀνδρα, καὶ νομοθέτην appellat, dicitque illi tribui Pæanas, & τῆς ὁπηχεύουσας φιδὰς καὶ πολλὰ τῶν νομίμων. Nam & apud Aristidem Quintilianum, νομοθετῆσαι de melopæia dicitur, & ab eodem memorantur σωτήρη μέλη αὐτῶν καὶ νόμους περὶ ἡρώδου. Unde & fortasse Proclus loco superius citato Apollinem Νόμμεον appellatum recte dixerit, nisi & apud Strabonem pro νομίμων scribendum sit νομικῶν, quod tamen minus verisimile est, siquidem & apud Platonem νομοθετῆσαι & νομίμων in prædicto sensu occurrunt. Coelius Rhodiginus in Lectionibus Antiquis. “Sciendum, inquit, in Carmine & cantilena Nomon significare qualitatem
“vocis, & moderationem qua vel remissiore vel acutiore utimur: eandem
“itaque cantilenam duobus tribusve nomis modulantur Musici. Ubi quod primo dicit non intelligo, posterius falsum est. Eundem enim Nomon pluri-

bus

bus membris distinctum cum Polluce, pluribus strophis modisque varium cum Plutarcho agnoscimus; at eandem cantilenam pluribus nomis modulari nemo unquam Musicorum aggressus est, sed contrarium potius ex pluribus cantilenis unum Nomon componere soliti sunt, ut inferius constabit. Sed pergit, "Ratio autem nominis ea est, quia Græce νόμος. lex est, Veteres autem priusquam literas scirent, leges cantabant, ne illas oblivioni mandarent, quod temporibus suis in more Agathyrsis fuisse scribit Aristoteles. Ergo primas posteriorum cantilenarum eodem appellarunt nomine quo omnes vocabantur superiores. Et potuit fateri rationem integram ex Aristotelis Probl. sect. 19. (& pene verbum verbo) redditam. Pro qua etiam facit Carminis apud Romanos intellectus quoque forensis. Nam solennem Juris formulam appellari Carmen ex Cicerone colligimus, & Livio Lex horrendi Carminis appellatur, quam Duumviri in causa Horatii pronuntiarunt. Sed & Charondæ νόμος easque non cantilenas sed leges Athenis cantari solitas ex Athenæo Stephanus agnoscit. Ipse tamen & post eum Seldenus recipiunt potius Plutarchi sententiam, qui in libro de Musica hæc habet: ἐν γὰρ τοῖς νόμοις ἐκείνοις διετίρην τὸ οὐκ εἶναι πάσιν, διὸ καὶ πάντως ἐπαινυμένας εἶχον· νόμοι γὰρ περὶ ἀγροδότης ἐπειδὴ ἐκ ἐξέλιπε καὶ ἐκείνων νενομισμένον εἶδος ἔλασσε. Quæ si vera sint, erit sane Nomus Veteribus idem quod nostris, **The Tuning**, quæ in Polychordis pro Clavium diversitate (**The Key**, nostri vocant) varia est. Quod si cuilibet Nomus assignata sit sua tensio, quam omnino transgredi esset illicitum, non ita facile videtur intelligere quæ idem scribit inferius, Sacadam scil. Argivum in Nomos suo Τεμελῆ (sive Τεμερεῖ, nam utroque modo scriptum reperitur) præcepisse choro, ut canerent tres ejus strophas δουρεῖ μὲν καὶ περὶ τὴν φρυγίαν καὶ δόριαν, Λυδίαν καὶ τριτίαν. Neque commode recipient Nomi partitionem ab eodem proxime memoratam quando τὸς πᾶσι διχὺς νόμοις, καὶ καὶ ἀλλοτρίοις recenset. Siquidem accurate loquentibus tibiarum πάσι non magis convenit quam chordæ καὶ τῆς. Neque loca quibus τῆς apud Musicos occurrit contrarium aliquid modo recte intellecta suadebunt; sed nolo cum Grammaticis contendere. Fuisse autem utriusque generis Nomos extra dubium est: Quare ut utrisque, & cantui quoque accommodetur Nomi intellectus, videbitur potius accedere ad solennes illas statasque cantileneas, quas Magistri nostrates discipulis primas commendant, ut loquuntur ipsi, **To give a good shape in singing, & To make a hand for playing**, ad formandam vocem erudiendosque digitos: iis enim rudimenta totius Præxeos complectuntur, Clavis cujusque indolem aperiunt, docentque quas principalis recipiat sibi cognatas, quas tanquam nimis alienas rejiciat, & qua demum arte felicissime exprimi possint quas admittit. Atque ad hunc fere modum scriptos fuisse credo Nomorum libros 18. quos Timotheum reliquisse Stephanus περὶ πόλεως affirmat. Vocabuli autem originem quod attinet, si (quod nolim) ab Aristotele recedatur, dici potest (sicut cithara qua Nomos modulati sunt, ab inventorum patria Asias dicta est, ita & Nomorum vocabulum) ἀπὸ τῆς νομῶν, vel etiam Νομάδων esse deductum. Nam & apud Athenæum, lib. 14. Duris asserit Λίβυν καὶ αὐλον περὶ ἀγροδότην τὸς Ποιητάς, ἐπειδὴ Σαίει τις οὗ δοκεῖ περὶ τὸν δόριαν καὶ αὐλητικῶς Λίβυν καὶ τῆς Νομάδων, οὗ καὶ κατὰ τὴν μητρῴαν περὶ τὸν. Nomos scil. Cereris, quos & autor noster Marmoreus memorat. Hujusmodi porro Etymologiae & alibi frequentes sunt; sed ne extra Musicam vagemur, tunc ipsi Dorius, Phrygius, Lydiusque, gentium nominibus appellantur: Nobis quoque **an Alman**, vocatur cantilena quam primi omnium invenisse feruntur Alemanni; eademque ratione apud Italos, *Spagnolettas*, *Francescas*, *Græcas*, &c. dici Zarlinus prodidit. Atque hic obiter notandum est, κατὰ τὴν ἁπλῆν quod hoc loco simpliciter tibia canere, vel modulari significat, apud Athenæum tamen libro eodem, ubi ex Theophrasto dicit Ischiacos sanari si quis κατὰ τὴν ἁπλῆν καὶ τὸν τῆς φρυγίαν ἀρμονίαν incantationem

tationem intelligi, nequis Musicæ tribuat quod Magiæ debetur. Sed nec extra Licentiam Grammaticam esset, si derivatum dixeris nomen à Pronomo illo Thebano, qui ut Athenæus etiam inquit, πρῶτος ἡυλησεν ἀπὸ τῆς αὐλῶν τὰς ἀρμυρίας. Nomos autem aulædicos, citharædicos antiquiores fuisse verisimile est, sicut & Tibiam cithara antiquiorem esse Julius Scaliger adnotavit.

Inter eos qui ex professo Musica scripsere, solus (quantum memini) Aristides Nomi mentionem facit, lib. 2. uti superius innuimus; ibidemque originem vocis aliam affert: Ait enim, “Veteres, cantilenas, rythmos, atque saltationes adhibuisse, tam privatis lætitiis, quam publicis Deorum festis, καὶ σωτήρη μέλη πινὰ νομοθετήσανται αὐτῶν νόμους ποροσηγρόδον, firmitatem ipsis inde machinatos quod in sacris adhiberentur, mansurasque immobiles per appellationem bene ominatos, ut vertit Meibomius. Scribit Aristophanis Scholiastes, Nomos quasi primario dici de iis quæ canuntur πρὸς τὰς θεάς, quod Stephano displicet, quoniam exemplum desiderat. Est igitur è multis unum illud Athenæi ἀλλὰ μὴ οἱ ἀρχαῖοι παλαιὰς εἶδει καὶ νόμοις τὰς τῆς θεῶν ὕμνους, ut etiam moneamus pro εἶδει illic scribendum ἦδει; non enim consuetudines legesque intelligit, ut ibidem interpret existimat, sed νόμους atque ἦδην, de quibus statim dicemus.

Aristides, Quintilianus, atque ex illo ut videtur Bryennius, Melopœiæ tres constituunt species Systemate diversas, Hypatoidem, Mesoidem, & Netoidem, uterque (ut aiunt) secundam prædictas sibi vocis proprietates. Modos insuper Melopœiæ tres; Dithyrambicum, qui mesoides, Nomicum, qui netoides, Tragicum, qui hypatoides. Apud Euclidem ceterosque hæc distributio non occurrit: Sed nec apud Aristidem, aut Bryennium, proprietates illæ, quas tamen prædictas dicunt, ut Meibomius adnotavit. Nisi forte Bryennius ad illud comma respexerit; τῆς δὲ ἀνισοτόνων, καὶ ἰσμελῶν φθόγγων οἱ μὴ εἶεν ὀξείας, οἱ δὲ βαρεῖας, οἱ δὲ μέσας, ἀλλ’ ὀξείας μὴ οἱ τῆς νητῆς, βαρεῖας δὲ οἱ τῆς ὑπατάων, μέσας δὲ οἱ τῆς μεσότητος. Quibus subiungit & alias harum differentias, quartam καὶ φωνῆς τόπον, quintam καὶ τὸ εἶδος, ἴτερος γὰρ ἦδη τοῖς ὀξυτέραις, καὶ ἴτερος τοῖς βαρυτέραις ὁπταρχαί. Gaudentio τόπος ἐξ ἰσοτόνων καὶ ὅτι τὰς μὴ βαρυτέραις, τὰς δὲ ὀξυτέραις ποιεῖται, & Bryennius ex Euclide verbatim, ubi τόνον quadrifariam accipi dicit, οὗς τέτταρα, inquit, ὅταν λέγῃ φωνῆς Δωρεῖον ἢ Φρύγιον, ἢ Λυδῖον, ἢ ἄλλων πινὰ. At tres tantum Tonos Modosve antiquissimos fuisse discimus ex Ptol. Harm. l. 2. c. 10. & Bryennius diserte, πρὸς γὰρ τόνους ἀρχαιοτάτοις τῆς εἰς οὐ μὴ Δωρεῖον πρὸς τὰ βαρυτέρα τὴν φωνῆς χρῆσις, οὐ δὲ Λυδῖον πρὸς τὰ ὀξυτέρα, οὐ δὲ Φρύγιον πρὸς τὰ μέσα. Ceterum de morum differentiis Euclides, “τὸ μὴ δακτυλικόν, inquit, magnificentiam atque virile animi robur, actiones heroicas, atque his similia signare; & proinde illo præcipue uti Tragœdiam, reliquaquæ quæ ad hunc proxime characterem accedunt. Συνακτικόν vero, quo animus ad humilitatem atque ἀναιδέον ἔχειν contrahitur, convenire ideo amatoris affectibus, lamentis, atque id genus aliis. Ἡσυχαστικὸν denique, quem tranquillitas animi sequatur, καὶ κατάστημα ἐλδοθέοντες, καὶ εἰρημικόν, proinde aptari hymnos, pæanas, laudes, συμβολαίς, atque his similia. Neque dubium est quin idem sit hoc ἦδον, quod Aristidi & Bryennio dicitur μέσον; Nam ἔστι μέσον εἰς ἡρεμίαν παλάσσειν τὴν ψυχὴν ut illi loquuntur, καὶ ἡσυχαστικὸν παρέπαται ἡρεμότης ψυχῆς, ut Euclides: & in ceterorum tam Nominibus, quam caractere consentiunt.

Ex hisce invicem collatis existimo satis constare, Modum illum Tragicum, Hypatoidem, Diastalticum quoque fuisse, & Doristi modulatum. Accedit autem, quod Heraclides Ponticus apud Athenæum, veterem τὴν Δωρεῖαν rationem, iisdem pene verbis describat atque Euclides ἦδον, δακτυλικόν. Dithyrambicum vero mesoidem, Lydisti modulatum, & ad Systalticum pertinere, & Nomicum denique Netoidem, Phrygisti cantatum, & ad Medium illud Ethos

Ethos referendum, verisimillimum duco. Sed ut apertius constet, præmittenda sunt nonnulla; nam quæ huc spectant apud Autores multa sunt, sed obscura, sed intricatissime scripta, promiscue habita, quæ & alias, & ætatibus distincta oportuit, nec sibi quisquam satis constar, & ab omnibus aliis dissentit: quominus mirabitur Lector, si qua hic præter spem, receptæ, & verisimillimæ prima fronte sententiæ adversa invenerit, & ignoscentior erit sicubi erratum senserit.

Heraclides Ponticus apud Athenæum, quum nec Phrygiam debere harmoniam, nec Lydiam dici contenderet, Æoliam substituit, ejusque characterem Sytaltico simillimum; habere scil. illud “*ἡς Ἀιολέων ἦν*” superbi aliquid “tumidique, subinanis, & laxi, nihilque magis exprimere quam elatum & confidentem animum; & proinde illi maxime convenire, *ἡ φιλοποσία, ἡ τὰ ἔρωπια*; at ejusdem Sytaltici *ἦν* esse *ἡ τὰ ἔρωπια, ἡ τὴν ἀρμονίαν*, &c. Euclides docuit. Modos autem fuisse Lydios videtur multifariam constare: sunt enim tam Lydi quam Boles Doriensium coloni, & severitatem illam *ἡ Δωρεῖς* paribus utroque Flexibus fregisse vetus querela est. Mesoidem fuisse Æolum harmoniam, docet & Pratinas apud Athenæum, *τὰν μέλιν*, inquit, *νῶν ἀρεθὰν αἰολίζε τῇ μέλει*. Mesoidem quoque Lydiam, sub persona Socratis apud Aristotelem, Plato ostendit, ubi & illam repudiat inter *τὰς ἀνειμένας ἀρμονίας, ὡς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτάς*. Denique ut toti Sytaltico characteri respondeat *ἡ Λυδία*, “Niobes nuptiis accommodavit modos” Lydios Pindarus, negantque ab eo id primum institutum, sed aliorum more factum; Melanippides contra Lydiis modis Epicedia cecinisse fertur, uti & Scaliger in Poeticis observat. Fuit autem Melanippides *διγυραμβοποιός* celebris, eoque (ni fallor) nomine apud Athenæum laudatur. Illum certe Suidas in Dithyrambicis præcipuum, sed innovasse plurima memoravit, quod & Ion fecisse dicitur, & ex illius Dithyrambis citat nonnulla Euclides carmine elegiaco: illud vero inter *ἐγχενοπομίας* fuisse, uti & Phrygiam in illis harmoniam pro Lydia aliquando substitutam, perspicuum videtur. Cum enim Aristoteles de suis temporibus loquens, dicat in Politicis, *ὁ διδυραμβὸς ὁμολογούμενός ἐστι δοκεῖ Φρύγιον*, idem tamen ab antiquo deflexisse, tam carminibus, quam cantu Dithyrambos in Problematicis queritur. Strabo etiam poëtas, præcipue tragicos, Lydorum Phrygumque tam nomina, quam instituta permiscuisse prodidit; iis autem Plato dial. de Legibus id præcipue imputat, quod (*φύσει μὲν ποιητικῇ ἀγνώμονες ἢ πρὸς τὸ δίχαλον ἢ μέσης, ἢ τὸ νόμιμον*) inventioni suæ nimium indulgentes, & veræ musices rationis ignari, & nomici cantus imperiti, mutassent *τὰ ἔδη, ἢ τὰ ῥήματα*, (i.e. *τὰ ἦν* ut ex Aristide supra didicimus) & permiscuissent *ῥήματα πῶμοις, ἢ παύσαι διγυραμβοῖς*; Lucibus scil. & Dithyrambis qui Sytaltici *ἦν* sunt, modos facientes ex More *Ἡσυχαστικῷ* sive nomico, ut etiam clarius infra constabit. Atque illos secutum existimo Bryennium loco supra citato, ubi perperam dicit, *ὁ δὲ Λυδία πρὸς τὰ ὀξύπερα, ὁ δὲ Φρύγιος πρὸς τὰ μέσα*. Nisi credatur potius à librario hic, ut alibi sæpissime, manifestissimeq; peccatum. Certe *συσελητικὴ ἦν* esse cantum Mesoidem, sive Phrygius sit, sive Lydius, abunde declaratum est. Cumque ex ipsius Bryennii sententia, Sytalticum sit *διὰ τὴν λυπηρὰ κινῆσιν*, illud modis Phrygiis fieri posse nemo unquam mortalium cogitavit. Neque huic adversatur quod Bryennio *μέσον ἦν* effecisse dicitur quod nos modis Phrygiis antiquitus tributum contendimus. Nam *Medium* dici videtur, quod *ἡρεμότης* illa eadem sit quam Ptolemæus *μετρίαν ἀγαγὴν* vocat. Et si omnes *ἡδῶν* varietates tripartitio ista complectatur, erit illud *τὸ μέσον ἡρεμον*, inter *ὑποχαυνον* Sytaltici, & *διαστικόν* intermedium.

Hic sic constitutis, relinquitur tertium illum Melopœiæ modum, Nomicum scil. netoidem, ad *ἦν* illud *ἡσυχαστικόν*, sive *μέσον* omnino pertinere;

idemque res ipsa suadet. Cum enim ab Euclide accenseantur illi Pæanes, Encomia, Hymni, *συμβολία*, atque his similia, Leges à Veteribus cantatas, ornamque inde Nomorum appellationem, ex Aristotele superius didicimus; Hymnos vero, sive juxta Platonem significant *διχῶς πρὸς τὸς Θεοὺς*, ex eodem constat Nomos fuisse antiquitus appellatos, sive sumto latius vocabulo, ut in communi sententia, significant generaliter *τὰ πρὸς τὸς Θεοὺς*, non solum ex antedictis apparet, eo etiam sensu Nomorum appellationem sortitos, sed & multæ eorum species, multa nomina apud Autores occurrunt, & in hoc specieatim Marmore Cereris aliorumque Nomi memorantur. Quod autem Pæanas, sive, ut vulgo audiunt, hymnos in Apollinem attinet, sacros illi præ ceteris Polycephalum, Xynauliam, Trimerῆ, Pythicum, aliosque bene multos fuisse, ex Plutarcho, Athenæo, aliisque manifestissimum est. Quod si cum Scaligero placeat non ad Deos solum reliquos, sed & Heroas extendere, succurrit uberrimum Athenæi testimonium: quod “Apud Arcadas (*παλαιστῆρας* *ἡβῆ* *Ἑλλήνων* *Ἀρκάδας*, ut Strabo, — solos cantare peritos Arcadas, ut Virgilius dicit, apud eos inquam) pueri ab infantia consuecunt hymnos & Pæanas cantare *καὶ νόμον*, quibus singuli ut patrius mos est Gentiles Heroas, & Deos celebrant, deinde postea cum Timothei quoque & Philoxeni *νόμους* perdidicerint, ad tibias in Theatris quotannis saltant per Bacchanalia, pueri quidem puerili certamine, Juvenes virili, totoque vitæ decursu, &c. quibus omnino convenire videntur quæ Aristides memorat loco superius citato. Nomici autem modos fuisse Phrygios, quanquam ex antedictis liquere videatur, tamen nec illud negligendum est, quod Olympus atque Hyagnis Nomothetarum antiquissimi, Phryges fuerint. Non me fugit posteriore seculo, quum Musica pluribus tonis luxuriaret, alium illis fuisse quam simpliciore *ἀπλοῦ* characterem; si quis tamen aliter sentiat, fruatur per me licet opinione, etsi non penitus falsa, at certe minus antiqua.

Cæterum ex proxime allatis videtur facillimum definire quomodo intelligendum sit illud Plutarchi, quod perpendant, inquit Cl. Seldenus, qui veterem Musicam callent. Verba hæc sunt L. de M. *ὅτι ὅ οἱ κινδυνώδη νόμοι, οἱ πάλαι ἔξ ἐπῶν συνίσταντο Τιμόθεῳ ἰδιώτῃ τὸς γὰρ πρῶτους νόμους ὅν ἐπεὶ Ἀφροδυσίου, διδυραμβικὴν λέξιν ἔδωκε, ὅπως μὴ διδύς φωνὴ ἀφρονομῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν μετακινήσεται.* Quæ Seldenus ita reddit. “Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominus διδυραμβικὴν cantasse, ne citius quam par erat videre, tur veterem Musicam innovasse. Ubi notandum, 1. *Dictionem* hic cum Boethio appellari qui cantus est, eadem nempe λέξις quæ τῇ κρούσει opponitur in distributione *ἡβῆ* *σημείων*, quorum τὰ μὴ ἂν τὴν λέξιν, τὰ δὲ κατὰ κράτος. 2. Illud *nihilominus* temere interpositum, mutasse commatis sensum. 3. *Citius quam par erat*: non bene respondere, *τῇ διδύς*, quod potius *prima fronte statim, facile*, aut ejusmodi voce aliqua reddidisset. 4. Præterquam quod illud veterem Musicam innovasse non satis congrue dictum sit, vocabulum *ἀπνοῦσσαι* *τῇ ἀφρονομῇ* nullo modo respondere. Timotheum vero intelligi Milesium illum, διδυραμβοποιῶν à Diodoro adnumeratum, & eorum fortasse antiquissimum, qui etiam φιλοκαυνίας Spartæ pœnas dedit, admonere supervacaneum est. Sensum igitur commatis existimo hunc esse. Timotheum scil. Dithyrambicum quod canebat dissimulasse admixtis veterum Nomis (qui & heroico carmine conscripti & lege stabiliti erant) ne illum Judices quibus id etiam lege demandatum est, facile deprehenderent contra sancitam legibus harmoniam, cantu ut ita dicam præternomico peccantem. Videtur enim, ex loquendi formula, Plutarchus omnino respexisse ad illum Platonis locum, quem etiam fortasse male reddendo suam Nomi etymologiam invenit. Est autem in dialogo de legibus tertio, in hæc verba, *Νόμους πᾶσι αὐτὸ τὸν τῦνομα ἐκάλουν, &c. Τέττον δὲ Ἀφροδιταγμένων, καὶ ἄλλων πῶν, ἐκ ἐξῆν ἄλλω εἰς ἄλλο καταρτίζονται μέλεις ἑδῶ. Τὸ δὲ κύριον τέττον, γινώσκει πᾶς, καὶ ἄμφοτερον γινόντα διχῶς, ζῆται* *μῦθ*

μὴν τε αὖ τ' μὴ παιδάρμον, ὃ οὐ γὰρ ἦν ἐδιδόντες ἄμφοροι βοᾶν ἀλλήλους, καὶ δὲ τὰς πάντων, ἐδ' αὖ κερταί ἐπαίνοις ἀποδιδόντες, ἀλλὰ τοῖς μὴ γηρονόσοις ἐπὶ παιδάρμῳ, διδάρμον ἀπέσπιν ἦν αὐτοῖς μὲν Ἰγνὸς Διὸς τίλιν· παύσι δ' ἡ παιδαγωγῆς, ἡ τῇ πλάττω ὁχλῶν ῥαβδῶν χρυσέας ἢ χρυσοῖς ἐγίνετο. ut & hinc obiter constet, quid sentiendum sit de Virga quam Rhapsodiis (h. e. Nomis) Homericis nomen fecisse vetus sententia est, ut Eustathius tradit. μὲν δ' ταῦτα περιέονται τῷ ῥαβδῶν ἄρχοντες μὴ δ' ἄμφοροι ὡς ἀνωμαλίας ἐγίνοντο ποιηταί, &c. In sequentibus vero ὡς ἀνωμαλία illa declaratur; quod nempe, ut supra diximus, Poetæ ἀγνώμονες ἐπὶ τῷ δίκαιον τ' μέτρῳ, ἡ τὸ νόμον (et ut inferius dicit, "Musæam in ciente & imperita vecordia eminentes, quasi certo solidoque fundamento minime confisteret) miscuerant Threnos Hymnis & Pæanas Dithyrambis. Veritus igitur indictam Paranomiæ multam Timotheus φιλοκαμνίαν dissimulavit uti diximus, ὅπως μὴ διδύς φανῇ ἀγνώμων, &c. Atque Timothei exemplo verisimile est æqualem illi Philoxenum (Timotheus enim Ol. 83. Philoxenus vero διδυραμβοποιός Olym. 85. floruit) conatum ut Aristoteles memorat, ὅτι τῇ Δωριεὶ ποιῶσαι διδυράμβου τοῖς μέτρῳ, atqui non potuisse, sed incidisse in τὴν Φρυγίαν, cujus harmonia, sive ἁδῶν, ad Dithyrambicum propius accessit.

Nomorum multa extant apud Autores nomina, siquidem appellati sunt ἀπὸ μὴ ἔδων ὅθεν ἦν, αἰώλιον ἡ βοιωπικόν, ἀπὸ ῥυθμῶν δ', ὀρδινόν, ἡ τροχάειον, ἀπὸ δ' ἡ τροπῶν, ὀξύς, ἡ τετραοιδόν, &c. ut inquit Julius Pollux in Onomastico. Apud Plutarchum quoque (ut ceteros mittam) αὐλωδινὸν ἦν Ἀπόδεδιτὸν, Ἐλεγει, Κωμάρχειον, Σχοινίων, Κηπίων πε, ἡ Διόν, ἡ Τριμελής. & inferius, Olympum dicit invenisse νόμον αὐλητικὸν εἰς Ἀπόλλωνα τὸν χαλκόμενον Πολυνέφαλον. Ἀπόδεδιν quoque & Σχοινίωνα Clonæ tribuit. Τριμελὲς Sacada Argivo. Illum ex Plutarcho superius exposuimus; de ceteris non satis constat. Quod enim Scaliger affirmat, Dictum à numerorum frequentia πολυνέφαλον profecto non capio. Multo minus admittendum censeo quod Magister ejus Rhodiginus protulit, "diversum forte non esse à nomo quem Synauliam vocant, ea vero est quum tibicines duo incinunt idem, aut certe ubi citara & tibia concentum faciunt. Desumptum hoc à Scholiaste Aristophanis, qui hunc Ὀλύμπιον νόμον vocat. Scholium vero tum ex se ineptum est, tum Athenæo prorsus contrarium. Erat enim ex illo Ξυναυλία, ἃν τις συμφωνίας αἰμοιβᾷ αὐλῇ, ἡ ῥυθμῷ χειρὶ λόγῳ τῷ ποσειδωνοειδῶν. Pessime omnium Pindari Scholiastes, scitissimum illud Poetæ commentum, Tibiam scilicet invenisse Pallada sibilum illum imitatum, quem ediderant serpentes Medusæ à Perseo obtruncatæ, modosque illis aptatos communicasse mortalibus, & ab anguium multitudine appellasse κεφαλαίων πολλῶν νόμον, historica fide dignum existimat. Quod si Nomorum ingenium propius intueri libeat, commodissimus videtur locus ille Pollucis supra citatus: antedictis enim subjungit, μέρη δ' κισσαρδικῷ νόμῳ Τερπανδρὸς κατατάσσονται, ἑπαρχα, ἑπαρχαῖα; μέταρχα, κατὰ τροπὰ, μετακατὰ τροπὰ, ὁμφαλὸς, σφραγίς, ἐπίλογος. ubi si animi gratia commentari liceat, crediderim Nomon sic distributum illi non ab similem fuisse quem nos *A suit of Lessons*, vocamus, Theatro præcipue destinatum, & antiquissimam Dramatis partitionem secutum; ut fortasse ἑπαρχα, sive ἑπαρχαῖα præcesserit prologum; aut si malis accuratius distinguere, ἑπαρχα illud fuerit quod nos *An Entry*, dicimus, breve aliquod præludii genus, & ut Plutarchus inter Terpantri inventa memorat ποσειδωνοῦ π κισσαρδικῶν, quæ primam ariam introducit. Μέταρχα vero Ἐπιτάφιν proxime antecesserit, Κατὰ τροπὰ Catastasin, Μετακατὰ τροπὰ, Catastrophen, Ὀμφαλὸς Epilogum; totam denique Fabulam clauserit & quasi obsignaverit Σφραγίς, cujus pars ultima ἐπίλογος fuerit; qualem nos *a Brouch* appellamus. Eodemque ut videtur consilio, Sacadas ille Argivus Nomum suum ῥυθμικόν in quinque membra dissecuit: quanquam ῥυθμικός ille Terpantrio aliquantulum provector sit,

pro-

propriusque accedat ad illas Italorum *Operas*, quas nunc Theatra, tam nostras quam Gallica imitantur. Apud Pollucem enim describitur, his verbis. Τὸ ἥ Πυθικὸν νόμον αὐλητικῷ μέρη πέντε. Γῆρα, Κατακελεύσους, Ἰαμβικόν, Σπονδιαῖον, Καταχρόσεις. Δίλωμα δ' ἔστι νόμος τὸ τῷ Ἀπόλλωνι μάχης ὡς τὸ δρᾶσθαι. Καὶ ἐν μὲν τῇ πέτρᾳ, διοράτε τόπον αἰ ἀξιῶ ἔστι τῷ ἀγῶνι. ἐν δὲ τῇ κατακελεύσει, περιχλῆται τὸ δρᾶσθαι, ἐν δὲ τῇ Ἰαμβικῇ μάχεται, ἐμπεριέληφε δὲ τὸ Ἰαμβικόν, καὶ τὰ σιληπτικὰ κῆματα, καὶ τὸ ὀδοντισμόν, ὡς τῷ δρᾶσθαι ἐν τῇ πεξόδεω συμπεριόντῃ τὸ ὀδόντας. Τὸ δὲ Σπονδιαῖον δηλοῖ τὸ νίκην τῷ Θεῷ, ἐν δὲ τῇ καταχρόσει ὁ Θεὸς τῷ ἔθνημα χρόσει. Aliis porro temporibus videtur Nomorum vocabulum indifferenter tributum cuilibet cantilenæ, quæ ut Phavorinus ex Suida inquit, ἀρμονίαν ἔχει τακτικῶν, καὶ ῥυθμῶν ὠρισμῶν. Nam & in sympotiacis scribit Plutarchus, ubi saliantur equæ Nomon incini solitum quem vocant Hippothorum. Neque credibile est, ita defecisse felicitatem illam Græcorum in nominibus fingendis, ut suis etiam appellationibus caruerint Nomi, quibus, ut inquit Julius Pollux, Ὁι Τυρρῆνοι τῇ Ἀριστοίλῳ λόγῳ ἢ πυκνότερον ἢ αὐλῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ μασηγῶσι, καὶ ὀψοποιῶσι. Et quidem de Nomis hætenus, Superest ut de Diagrammate nonnulla qua possumus brevitate subjungantur.

Est igitur Διάγραμμα secundum Euclidem ἡμῶν δῆπιδον τὰς ἡμῶν μελωδῶν πειρίαν διωάμεις, διωάμεις ἡ ἔστι πᾶσι φθόγῳ δὲ τῇ γνωρίζομεν τῇ φθόγῳ ἔχον. Cl. Seld. supra & D. Chilmead in suis ad Dionysium notis Tabulaturæ nostræ comparant, Causabonum opinor secuti, sed ex intellectu vocabuli illius apud nostrates non satis accurate. Nobis siquidem Tabulatura dicitur, quæ Alphabeti literis designat cantilenas, Instrumentis præsertim Polychordis aptas, cantui vero accommodari nec solet unquam, nec fortasse potest nisi magno & inutili molimine. Opponitur itaque modo communi, qui pentagrammis notisque vulgaribus melodiam vel vocibus, vel etiam instrumentis scribit. At diagrammate antiquo comprehensa sunt duum generum, σημεῖα, quorum τὰ μὲν ἄνω λέξεως, τὰ δὲ κάτω κρέσεως. alter ordo vocibus, alter instrumentis convenit. Διπλῆ δ', inquit Aristides, ἡ ἐκδεῖς τῇ σημεῖων γήγονεν ἡμῶν ἐκ τῇ κάτω γραφομένης ὁμοιότητι, πῶς ἡμῶν ἄνω θεωρεῖται ἀκλῆδαν, καὶ ὅπως ἴσῃς μὲν κάτω τῷ κῶλα, καὶ τὰ ἐν τῇ φθόγῳ μετὰ κῶλα ἢ ψαλὰ κρέμεται. τῇ δὲ ἄνω τὰς φθόγους γραφικῶς ὁμοιότητι, καὶ ὅπως τὰ κῶλα τῇ μετὰ κῶλα ἀπορρήτῃ συγκύπτῃ δὲ ἀκλῆδαν ἀντὶ τῇ ἐν γῆραι γραμμάτων κῶλα τῇ ποικίλῃ ἐκδεῖσιν ὑπογράφεται καταπύκνυνται. πῆρυξ δὲ τὸ διάγραμμα τῇ πρόπῃ γίνεσθαι ἀπὸ πᾶσι, αἱ ἔχουσιν οἱ τῶνοι πρὸς ἀλλήλους ἀναδιδάσκον. Ipsum autem Diagramma ejusque σημεῖα Generibus tonisque omnibus, & tam λέξει quam κρέσει propria, exhibuit Meibomius in sua Musicorum editione, rectene an secus Kircherus viderit, qui aliam omnino formam alios Characteres tuetur in sua Musurgia. Nobis res ipsa non videtur tanti, neque operæ pretium Characteres hic apponere: nisi superessent aliqua saltem veteris Musicæ specimina hisce alphabetis expressa, nam ipsum profecto commentum crassius est quam ut in usum denuo revocari possit. Sufficiet igitur adnotare, Veteres cum ignorant, tactum quod nos *Tempus* Itali *battutam* vocant, illius defectum partim duplici hoc Characterē, partim rhythmis metrisque aliquid supplevisse. Frustra enim se torquent Grammatici, ut putidam suam & impossibilem de Rhythmis sententiam tueantur, quibus tam nihil à veteribus tributum est ut Athenæus diserte dicat, Homerum λέγει τὸ μεμελοποιημένας πᾶς ἑαυτῷ τὸ ποιεῖν, quod ipse Musices uti & scientiarum omnium peritissimus sibi modos faceret, rhythmicam susque deque habuisse, ἀφροντισὶ τὸς πολλὰς ἀκατάλυς ποιῶν εἴχους, καὶ λαγάρους ἔτι καὶ μεινῆς. Xenophanem vero aliosque, τὸς μὴ θεωροῦντας ὡς τῷ ποιήματα μελωδίαν, qui ipsi Musicæ rudes aliorum in Melopœiis utebantur opera, ἐκπονῶν τὸς εἴχους τοῖς ἀειδοῦσι, καὶ τῇ πᾶσι τῇ μέτρῃ, πρᾶ

igno-

ignorantia, scil. in eo industriam laudemque posuisse, quod Musicorum juxta & Poetarum, Philosophorum quoque atque omnium fortasse hominum sine exemplo maximus consultissime neglexerat. Idemque serio advertentibus adeo res ipsa suggerit, ut autoritate vix sit opus ad convehendam istam opinionem, quæ tam densis laborat absurditatibus ut sit infra confutationem. Sed ista fusius prosequi non est hujus instituti, uti nec cognatum illud antiquorum Musicam cum nostra conferre, neque profecto opus esset si vel nostram intel- ligerent qui exagitant, vel antiquam qui laudant.

Ep. 11. 'Αφ' ἑ Μίνως ..πρ..... βα..... δ... αωνιαν φῆμισ, καὶ σίδηρ. πύρεθ. ὅ τῃ Ἰδῇ εὐρόντων τῷ Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμ. κ..... λδόντ. Ἀθη- νῶν Πανδίων. In quatuor primis Lacunis suppleo Μίνως ὁ πρῶτ. ἐξ Ἀ- λδουσ, καὶ Κυδωνίαν ὠμισ. De iis vocibus, quas in tribus prioribus Lacunis inferui, nullum est dubium, quin eædem sint, quæ oblitteratæ fuere. In quarta La- cuna aut Κυδωνίαν legendum est, aut Ἀπολλωνίαν; literæ enim, quæ relin- quuntur integræ nec Lyctiæ, ut placet ^a Lydiato, nec ulli alii antiquæ ali- cujus Creticæ civitatis nomini possunt adaptari. ^b Apollonia autem & Cydonia ejusdem civitatis nomen est; antiquitus enim Apollonia postea Cydonia di- cebatur, ^c quæ cum inter tres celeberrimas Cretæ civitates numeretur, & ^d omnium istius insulæ antiquissima esset, quam optime antiqui istius Regis Minois Regia esse poterat: sed cum Chronographus noster nomina locis, habitâ ad sua tempora ratione, imponat, & Apolloniæ nomen, longe prius- quam hoc Marmor exaratum fuit, ^e antiquatum esset, Κυδωνίαν potius quam Ἀπολλωνίαν in lacuna infero, primamque literam Δ, quæ lacunam præce- dit reliquias literæ Α in καί, & Α in --αωνιαν pro Δ, & Ο pro Ω scriptas fuisse non omnino dubito. In quinta lacuna lego, καὶ Δαμναμένως ἐπὶ ΧΗΘ ΔΠΙΙ βασιλδόντ. Celmis enim & Damnaneus inter Idæos Dactylos, qui fer- rum invenerunt, insignissimi fuere; atque ideo Clemens Alexandrinus iis so- lis ferri inventionem attribuit, ^f inquit enim Κέλμεις καὶ Δαμνανεὺς δι τῷ Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον ἔβρον ἐν Κύπρῳ (legendum est ἐν Κρήτῃ) Phoronides autem apud Apollonii Scholiastem Celmi & Damnaneo (quem ille eodem mo- do, quo sæpius Nonnus, Δαμναμέντα vocat) Acmonem jungit his versibus.

Κέλμεις, Δαμναμενός τε μέγας, καὶ ὑπέρβι. Ἀκμων,
Ἐυπαλαμοὶ θεράποντες ὀρέης Ἀδρηγεΐης,
Οἱ πρῶτοι πύχην πολυμήτι. Ἡφαίστιο
Εὖρον ἐν ὑρείῃσι νάπαις, ἰέντα σίδηρον
Ἔς πύρ' ἤνεγκαν, καὶ ἀεπρεπὲς ἔργον ἰδέσθαι.

Annum Epochæ, qui deletur in Marmore, restitui ex Eusebio, & ille enim dicit Minoem, primo anno Pandionis primi Atheniensium Regis trigesimò secundo primum in Creta regnasse, qui annus secundum Eusebii Canonem Regum Atheniensium (cum quo in omnibus convenit nostrum Chronicon) est 1168. Epochæ Marmoreæ.

Μίνως ὁ πρῶτ. Hic Minos Cretensium Rex primus dicitur, ut distin- guatur ab altero Minoe illius nepote, qui secundus illius nominis temporibus Ægei Athenarum regis in Creta regnavit, de utrisque fati diximus in notis ad Epocham sextam, pag. 146, & 147.

Καὶ σίδηρος εὐρέθη ἐν Ἰδῇ εὐρόντων Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμ. καὶ Δαμναμένως. Ab Idæis Dactylis ferrum in Idæis montibus in Creta primum inventum fuisse notissimum est. ^h Cum enim silvæ istorum montium fortuito conflagrai- sent, & vi istius ignis ferrum ἐ visceribus montis emissum fuisset, inde hi

^a In notis Chronologicis ad hanc Epocham. ^b Stephanus in Κυδωνία. ^c Strabo lib. 10. ^d Ejus incolæ enim erant ἀντιχῆναι. Strabo lib. 10. p. 475. ^e Cydon, enim à quo urbs Cydonia dicta fuit, Minois primi nepos erat. Stephanus in Κυδωνία. ^f Strom. lib. 1. ^g In Chronicis. ^h Clemens Strom. lib. 1.

utpote istius montis accolæ, hoc metallum, eodem modo quo ¹ Galli ex tali casu argentum, igne elaborare, & ad humanos usus adhibere primi omnium Græcorum didicere. Hi Idæi ¹ à monte Ida, cujus accolæ fuerunt, dicebantur, & Dactyli à numero, tot enim erant quot δάκτυλοι in manu, postea vero plures fuerunt, & tandem in gentem crevere, è quibus semper electi erant, qui Jovis in Creta Sacerdotes fuere. Hi à nonnullis Curetibus & Corybantibus originem præbuisse, ab aliis iidem cum illis fuisse existimati fuerunt. De iis & ferro ab illis invento ex antiquis ante alios legas Strabonem lib. 10. & Apollonii Scholiasten ad lib. 1. Consulas etiam, si placeat, Diodorum Siculum lib. 5. & 17. (qui in hoc à ceteris dissentiens errat, quod Idæos Dactylos Idæ in Phrygia, & non Idæ in Creta accolæ dicit) Eustathium ad Homeri Il. β'. pag. 353. Clementem Alexandrinum Strom. lib. 1: Pausan. lib. 5. & è recentioribus Dominum Johannem Marhamum, in Canone Chronico pag. 246. Vossium de Idololatria, lib. 2. c. 53. & ante alios. Scaligerum ad numerum Eusebianum DXCVIII, & Canonum Isagogicorum, lib. 3. pag. 249.

Βασιλεύοντι. Ἀθηνῶν Πανδίων. Pandion ^a quintus erat Athenarum Rex. o Hic bello contra Labdacum de finibus excitato, in auxilium vocavit Te-reum ^p Thracum, qui Dauliam in Phocide occupaverant, Regem, eique victo hoste, filiam ^a Progen in uxorem dedit, de cujus & sororis Philomelæ infortunio legas Poetas. Cetera, quæ de Pandione narrantur, habes apud Meursium de Regno Attico, lib. 7.

Ep. 12. Ἀφ' ἧ Δημήτηρ ἀφικυμένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφυτεύει, ἢ πρ.....
πρα.....ωπ δ... εἰπτολέμῳ ἔ Κελέν, ἢ Νεαίρας ἐπ ΧΗΔΔΔΔΠ βασι-
λεύοντι. Ἀθηνῶν Ἐριχθίδος. In prima lacuna obvium est supplere ἐφύτευει.
In tribus aliis supplet Palmerius, ἢ πρίνινον ἔπραυνε ἢ βίον ἄλγ' Τριπτολέμῳ,
i. e. ilicem mansuefecit vivendi genus per Triptolemum. Sed durior est
expressio, quam admitti potest, nec lacunæ spatio convenit, atque ideo cum
notissima sit fabula fruges à Cerere per Triptolemum ad gentes missas fuisse,
lego potius, ἢ πρὸς ἄλλους ἐπιμύσει πρῶτῃ δὲ Τριπτολέμῳ, P enim pro E post
Π in ἐπιμύσει oblitteratâ infimâ lineolâ in vetusto Marmore facile legi poterat
A vero in-πρα- est dimidia pars literæ M, cujus alterâ parte oblitteratâ, ea à Sel-
deno pro A facile errore accipiebatur.

Δημήτηρ ἀφικυμένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύττει. Fabulæ, quæ de Cerere Athe-nas ad quærendam filiam veniente narrantur, satis notæ sunt. Quæ veritati pro-priora videntur narrat, ^p Diodorus Siculus, "Cum per totum fere orbem ter-rarum, Ægypto tantum exceptâ ob regionis naturam, omnium confessi-one ingens siccitas cum magnâ simul frugum hominumque pernicie orta
"esset; Erichtheus ex Ægypto magnam frumenti copiam Athenas ob cogna-tionem advexit, ideoque beneficio affecti cives Regem sibi virum bene de-se meritum constituerunt, qui principatum suscipiens initia illa Cereris in-
"Eleusine docuit, & mysteria instituit. Per illud igitur, quod hic dicitur de Cerere anno Ep. Marm. 1145. qui est annus Erichthei 15, Athenas veni-
enti intelligendum est, Cultum & ritus istius deæ ex Ægypto translatos per E-richeum hoc anno primum Athenis institutos fuisse, Δημήτηρ enim, seu Ce-res Græcorum ^s est Isis Ægyptiorum, de qua re vide Vossium de Idololatriâ lib. 1. cap. 17.

Βασιλεύοντι. Ἀθηνῶν Ἐριχθίδος. Erichtheus omnium, qui Athenis re-gnarunt, excepto Theseo erat celeberrimus, ab eoque, qui post illum usque

¹ Athenzus enim lib. 6. dicit, ἐπὶ τῇ Γαλατίας αὐτομάτως ὕλη ἐμπεσούσης ἀργύρου διήμνη. ¹ Strabo lib. 10. Pausan. lib. 5. Eustathius ad Homeri Il. β'. pag. 353. ^a Euseb. in Chronicis. ^o Apollodor. lib. 3. Ovid. Met. lib. 6. ^p Thucydides lib. 2. Strabo lib. 7. Conon apud Photium narrat. 31. Pausanias in Atticis. ^a Thucyd. lib. 2. Ovid. Met. lib. 6. Conon. lib. 1. Lib. 1. ^o Herodot. 2. Diod. lib. 1. Plutarch. in Theseo.

ad Melanthum Codri patrem Atheniensium Reges erant, originem habuere. Omnia, quæ de eo ab antiquis scriptoribus narrata fuere, invenies apud Meursium de Regno Attico, lib. 2.

Ep. 13. Ἀφ' ἧς Τριπτο... ἵσπερ ἐν τῇ Ραρεία καλυμνῇ Ἐλευσίνι ἐτη ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντες Ἀθηναίων ..... In prima Lacuna Τριπτόλεμος καρπὸν ἵσπερ ἐν. In secunda H, In tertia Ἐριχθίδας, obvium est supplere.

Τριπτόλεμος καρπὸν ἵσπερ ἐν τῇ Ραρεία καλυμνῇ Ἐλευσίνι. Triptole- mum à Cerere edoctum fruges serere, easque serpentibus alatis per aerem vectum urbibus distribuisse canunt poetæ. Veritati autem historicæ propius est, Triptoleum fruges ab Erichtheo acceptas in campo Rhario servasse, productumque in illo campo frumentum quæstus gratiâ ad Græciæ urbes longâ nave apportasse, quod apud Eusebium narrat Philochorus antiquus rerum Atticarum scriptor, indeque secundum Scaligerum, quod illa navis ob longitudinem serpenti similis esset, secundum alios vero, quod Draconem in prorâ ὠχρήσθησιν habuerat, fabula de Triptolemo ab alatis serpentibus vecto habuit originem.

Ἐν τῇ Ραρεία καλυμνῇ Ἐλευσίνι. Prope Eleusinem erat Campus Rharius * à Rharo ὁ filio Cranai, & ὁ πατὴρ Celei, à quo natus est Triptolemus, sic dictus, in quo Triptoleum fruges primum servasse testatur Pausanias, in cuius rei memoriam ^b hic campus ad solum illud hordeum ferendum, quod in Mysteriis Eleusiniis ad molas & liba adhibebatur, destinatus, quamdiu sacra Eleusinia in Græciâ manebant, semper sacer erat.

Ep. 14. ...υιο ... γ... αὐτῷ ποιήσιν ὅξ... θηκε κόρης τε ἀρπαγὴν; καὶ Δήμητρος Ζή- τησιν, καὶ ἧ αὐτῷ ..... τοῦ ἱεροῦ ἀποδεξομένων τὸν καρπὸν ἐτη ΧΗΔΔΔΠ βασι- λεύοντες Ἀθηναίων Ἐριχθίδας. De Cerere, Triptolemo, & Proserpina in mutilis hisce periochis egisse autorem liquet. Monemus nos tantum, utcun- que Mysteriorum seu Eleusiniarum initia hoc anno collocanda fuerint (de qua re videsis Eusebium numero DCXIX.) tamen vestigia, tam hujus, quam proximæ periochæ, quæ supersunt Græca, sive de Musæo, sive de Eumolpo, sive de utrisque, quibus Mysteria à nonnullis tributa sunt, breviusculam nar- rationem præ se ferre. Hactenus Seldenus. Palmerio autem æque verisimile est de Pampho, ac de Musæo aut Eumolpo hic agi, ipse etiam addo Orphe- um. Deesse enim in prima Lacuna antiquissimi alicujus Poetæ nomen, qui de Proserpinæ raptu & Cereris erroribus scripsisse putabatur, ea quæ relin- quuntur satis ostendunt. De his autem Eumolpum, & Musæum Suidas, Pam- phum & Orpheum, ^d Pausanias, alique circa hæc tempora testantur scripsisse. Sed quod de Musæi poematibus agatur in sequentibus, ejus nomen hic resti- tuendum esse non credo; quisnam vero è ceteris tribus, & an necessario u- nus eorum sit, de quo in hoc loco agitur, è nullo fundamento possum certo affirmare, atque ideo Lacunam semper linquo hiantem. In quarta Lacuna restituo ἱεὶς θηκε, in fine ultimæ Lacunæ, καὶ μύθους, interposito υ, quod aut à quadratario aut exscriptore omissum fuisse non dubito. Quodnam vero sit, quod in initio illius Lacunæ oblitteratur, cum nulla in ea literarum vestigia supersint, mihi non omnino liquet.

Κόρης τε ἀρπαγὴν. De Proserpinæ raptu satis multa apud poetæ. Erich- thei etiam filia erat ^e Proserpina dicta, quam pater accepto oraculo se in bello, quod contra Eleusinos gesserat, hostes profligaturum, si unam è filia- bus Diti immolasset, ad aram adductam cædebat, & inde forte fabula de Pro- serpina à Dite raptâ habuit originem.

^ε In Chronicis. ^ν In notis ad Eusebiana. ^κ Vide Suidam in Ραρείς. ^γ Hesychius in Κορηναῖ. ^ζ Suidas in Ραρείς. ^α Lib. 1. ^β Pausan. ib. Plutarch. in præceptis conjug. ^δ In Μουσῶν & Εὐμολποῦ. ^δ Lib. 1. & 9. ^ε Stobæus Serm. 38.

Μύθους τῶν ἐποδῶν καὶ καρπὸν. Qui fruges & sacra Eleusinia à Cere-
re dicebantur accepisse, teste f Homero erant Celeus, Triptolemus, Eu-
molpus, & Diocles. s Clemens autem Alexandrinus Baubonem, Dysfaulem,
Eubuleum, Eumolpum, & Triptolemum nominat, eorumque Eumolpum
subulcum, Triptolemum pastorem, Eubuleum bubulcum, tradit fuisse. h Ar-
nobius autem de iis dicit, " Illud temporis has partes incolebant terrige-
næ, quibus nomina hæc fuerunt Boum Triptolemus, capellarum Dysfaules
custos, Eubuleus pecorum, lanitii gregis Eumolpus.

Ep. 15. ....νυ παῖ μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσίνι, καὶ παῖς τῷ.....
σαῖα ποιεῖ... σέξιδηκ...ως τῷ Γανδίωνῳ. In prima Lacuna supplet Palme-
rius i Ἀφ' ἑ Καύκων ὁ Κελαῖνυ, quia dicit Pausanias, ὡς αὐτὴν ἡ Μεσσηνία τῷ ὄρ-
για κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθε ἐξ Ἐλευσίνος. ὁ Κελαῖνυ τῷ Φλύνυ.
Sed quid hæc ad rem? Caucon in Messenia initia magnarum dearum docuit:
sed hic agitur de eo, qui initia Cereris in Eleusine instituit. Suppleo igitur
Ἀφ' ἑ Εὐμολπῳ. ὁ Μυζαῖνυ. Eumolpum enim Musæi filium mysteria in Eleu-
sine primum instituisse l plures dicunt; N autem in Μυζαῖνυ pro ΑΙ in exeso
Marmore à Seldeno facili errore legi poterat. In ceteris autem Lacunis sup-
plendum esse, καὶ παῖς τῷ πατρὶς Μυζαῖνυ ποιήσεις ἐξέιδηκε ἐπὶ ΧΗ.... βασιλεύ-
οντῳ. Ἀθηναίων Ἐριχθεὺς τῷ Γανδίωνῳ, ea quæ relinquuntur integra satis o-
stendunt: de anno vero ex nullo certo fundamento possum conjectare.

Ἀφ' ἑ Εὐμολπῳ. ὁ Μυζαῖνυ. Hic Eumolpus erat adnepos alterius Eumol-
pi. l Eumolpus enim Thracum Rex genuit Cerycem. Cerycis filius erat
Eumolpus secundus, m qui cum Tereo ἐ Thracia profectus, eodem tempore
quo ille Daulidem in Phocide, Eleusiniam in Attica occupavit, ibique fili-
um habuit Antiphemum, qui genuit Musæum Poetam, cujus filius erat Eu-
molpus tertius, qui n in sacris Eleusiniis ab Erichtheo institutis primus
ἱεροφάντης seu Antistes fuit. Cum igitur solius antistitis seu ἱεροφάντην offici-
um esset mysteria Eleusinia ἀναφαίνειν, seu initiatis manifestare, quis alius
mysteria primo in Eleusine ἀναφαίνειν præter primum Antistitem dici potest?
Cum autem hæc sacra magnâ religione inceperint observari, & Antistitis igi-
tur dignitas magnâ evalisset, o Eumolpus eâ elatus de regno etiam coepit co-
gitare, de eoque cum Erichtheo diu bellum gessit; tandem vero tam Eumolpo
quam Erichtheo prælio occisis, p inter superstites conventum fuit, ut Erich-
thidæ Reges, Eumolpidæ Antistites semper essent; atque inde est quod qui
in Eleusiniis postea Antistites erant ex Eumolpi omnes genere fuerunt.

Τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσίνι. Hæc mysteria ab Atheniensibus cele-
brata q in honorem Cereris, & in memoriam frugum sationis ab ea inventæ
instituta fuere. r Majora erant & minora, s illaque quotannis Agris, t hæc
tantum quinto quoque anno Eleusine celebrata fuere. u Minora μυστήρια,
majora * πλεταῖ seu perfectiones mysteriorum fuerunt: qui γ illis initiati
erant μύσαι, qui his ἐποπταὶ dicebantur. De hoc festo omnibusque illius my-
steriis & Ceremoniis legas Meursium, qui omnia quæ de eo traduntur in li-
brum singularem summâ cum industriâ congeffit.

De Temporibus quibus hæc festa celebrata fuere monet Seldenus quod ma-

f In fragmento apud Pausaniam in Corinthiacis. s In Protreptico. h Lib. 5. i Pausan. in Messenicis.
k Tzetzès ad Lycophronem. Scholiastes Sophoclis. Oed. Col. Suidas in Εὐμολπῳ. Etymol. in Εὐμολπῳ.
l In Scholiis ad Sophoclis Oedipodem in Colono. m Strabo lib. 7. n Hesychius in Εὐμολπῳ. o Pau-
sanias in Atticis. Clem. Alex. Strom. lib. 1. Scholiastes Euripidis in Phœniciis. Thucyd. lib. 2. Scholia-
stes Sophoclis, ubi supra. p Isocrates in Panathenæico. Lycurgi orat. in Leocratem. r Pausan. in Atticis.
q Justin. lib. 2. Aristides in Eleusinia. Diodorus lib. 1. alii que plures. s Scholiastes Aristoph. ad Plutum 2.
Stephanus in Ἀρχα. Eustath. ad Il. Homeri β. Plutarch. in Demetrio, &c. t Stephanus in Ἀρχα. Eusta-
thius ad Il. β. Plutarch. in Demetrio. u Tertullianus adversus Valentinianos. v Scholia Aristophanis ad
Plutum 2. Didymus ad Il. θ. Tzetzès in Lycophron. x Clemens Strom. lib. 7. Maximus in Dionys. Ario-
pag. cap. 7. γ Suidas in ἐποπταῖς. Scholiastes Aristoph. ad Ranas. Plutarch. in Alcibiade. Harpocration in
ἀντίπαπυρῳ. Marinus in vita Procli. Themistii orat. in patris obitum.

jora mysteria mense Boedromione seu sub autumnum, Minora Anthesterione seu tempore verno peragi solebant. Et utriusque Festi tempestatum & nominum discriminis rationem à Solis ad æquinoctia accessu & recessu petit Julianus Imperator in Oratione, εἰς μητέρα τῆς θεῶν, idque ac si mysteria utraq, utcunque nomine tenus Cererem & Proserpinam, revera tamen Solem ipsum, quem velut summum, ad Gentilitatis Theologiam, Deum colebant, primario respexissent. Τὸν ἰσημερινὸν κύκλον, inquit ille, ἡ θεὸς αὐτὴ κατενέμαται. Τελεῖται γὰρ περὶ τὴν ζυγὸν Διοῖ καὶ Κέρη τὰ σιμνά, καὶ ἀπόρρητα μυστήρια, καὶ τὴν εἰκώτως γίνετο. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπὸντι τῷ θεῷ πλεοδῆναι πάλιν, ἵνα μηδὲν ὑπὸ τῷ αἰθέρι καὶ σκοτεινῆς δυσχερὲς παιδωμῶν ἐπικρατῆσσι διωάμετο. Δις γοῦν Ἀδλωαῖοι τῇ Διοῖ πλοῦσι τὰ μυστήρια· ἐν αὐτῇ μὲν ἡ Κερῶ, τὰ μικρὰ φασι μυστήρια· τὰ μεγάλα δὲ περὶ τὰς χηλὰς (τὴν ζυγὸν potius legendum) ὄντο. Ἡλὶς δὲ αἰετὶς ἀναγχαῖα ἐφ' ἑλὼ αἰτίας. Μεγάλα δὲ ὀνόμασαι καὶ Μικρὰ νομίζω, καὶ ἄλλων ἕνεκα, μέγιστα δὲ, ὡς εἰχὲς τέτυκτο ἀποχωρεῖν τῷ θεῷ μέλλον ἢ ὅτε ποροῖοντο. Διότι ἐν τέτοις ὅσοις εἰς ὑπόμνησιν μόνον ἂν καὶ παρόντο τῷ σωτήρι καὶ ἀναγωγῇ θεῷ, τὰ περιττεῖα κατεβάλλοντο τῇ πελετῇ. Εἰτα Μικρὰ ὕπερον ἀγνεία συνεχῆς καὶ τῇ ἱερῶν ἀγνεία. Ἀπὸντο δὲ λοιπὸν τῷ θεῷ πρὸς τὴν ἀντίχουσα ζόνην καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωτηρίας αὐτὸ τὸ καφαλαῖον ἐπιπλεῖται τῷ μυστηρίῳ. Orationem Juliani unde hoc descripsimus. Ms. mecum pridem communicavit, ut solet id genus alia, pro sua humanitate, vir doctrina & morum suavitatem insignis Patricius Junius Bibliothecarius Regius; & de hoc loco me monuit. Integram Orationem cum duabus aliis Apostatae nondum in lucem editis ante sexenium transmissit ad V. Cl. doctissimumque Dionysium Petavium qui eas publici juris facere pollicitus est. Seld.

Μεγαλὴ ποιήσεις. De Musæi hujus antiquissimi Poetæ carminibus omnibusque aliis illius nominis qui Poetæ fuerunt, legas Doctissimum Meursium Atricarum lectionum, lib. 2. c. 19.

Ἐρχιδίως τῷ Πανδίων. Erichtheum Pandionis cui successit filium fuisse * tradit Apollodorus. Diodorus autem Siculus in loco supra citato eum non Atheniensem sed Ægyptium dicit fuisse.

Ep. 16. Ἀφ' ἧς χάδαρχοι πρῶτον ἐλθέτω ..... πρῶτον ἰαόν .. εἰν..... .. Διὶ βασιλεύοντο. Ἀθηνῶν Πανδίων τῷ Κέκροπι. Lustratio urbis quæ in Thargeliis seu 6 die Thargelionis quotannis celebrari solita est, forsitan hic intelligenda. Urbem scilicet immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro sexu sequiori, februabant. Vide Harpocracionem in φάρμακ, Helladium apud Photium cod. CCLXXIX. pag. 1590. Joannem Tetzem Chiliad. 5. cap. 23. & Chil. 8. cap. 239. Michaellem Apostolium Centuria 16. 3. & Suidam in πείρημα. Adde Meursii Atricarum lectionum lib. 4. cap. 22. & Græciæ feriatae lib. 4. in Thargeliis: Festum ejusmodi mense Februario Romanis erat. Vide Pompeium in Februario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copiose narrat præstantissimus Vir Hugo Grotius in defensione Fidei Catholicæ. Victimæ autem humanas seu ἀνθρωποθυσίας plerunque suffulit Adrianus Imperator quod memorat Porphyrius lib. 2. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων. Hactenus Seldenus. Sed huic Seldeni sententiæ opponit Palmerius temporis repugnantiam, urbis enim lustratio mense Thargelione celebrata non Pandione, sed Ægeo Athenis regnante ob pestem, quæ propter cædem Androgei immissa fuisse putabatur, a teste Helladio coepit fieri; de lustratione igitur ob cædem facta illiusque ritibus primo Athenis institutis hic locus illi potius videtur interpretandus, pro qua opinione facit, quod syllaba υ, quæ relinquitur integra post primam Lacunam, in ea τῷ φόντι restituendum esse videtur innuere. Sed cum in præcedentibus & sequentibus de Panathenæo-

* Apollodor. lib. 3. * Apud Photium.

rum, Eleusiniarum, & Lycæorum initiis, de novo vero ritu introducto nunquam in toto Chronico agatur, suadetur inde præferendam esse Seldeni opinionem hic potius de Festi, quam ritus alicujus primâ institutione verba fieri, Helladii enim Grammatici testimonium, qui dicit ob Androgei cædem urbis lustrationem primo fieri, non tanti est, ut auctoritatem nostri Chronographi, qui multis seculis antiquior fuit, & in historicis longe peritior destruat. Ob Androgei cædem, & pestem, quæ eam secuta est, Athenienses forte eadem solemnitate, qua postea Epimenides ob pestem, quæ propter Cylonium piaculum urbem invadere putabatur, Athenas lustrabant; eaque forte lustratio, cum antiquissima esset, de qua in historia scribebatur, Helladio occasionem dedit opinandi, omnes, quæ quotannis postea Athenis fierent, lustrationes ab ea originem habuisse, atque ideo in prima Lacuna lego potius *Ἀγ. φόνε*, quia hæc lustratio per cædem immolatis viro & feminâ facta fuit. Literæ numerales *ΔΙΙ* quæ relinquuntur integræ, satis ostendunt in ultima Lacuna restituendum est *ΕΤΗ ΧΙΔΙΙ*, cum enim Pandion inceperit regnare anno Ep. Mar. 1069. & regnum per 25 tantum annos tenuerit, nullus alius per totum illius regnum annus in eadem notas numerales potest desinere. Quæ in ceteris Lacunis oblitterantur, mihi non omnino videntur posse restitui.

Βασιλεύοντες Ἀθηναίων Πανδίων, τῷ Κέκροπι. Erichthei ^d filii erant Cecrops, Orneus, Pandorus, & Metion. ^e Orneus Orneis nomen dedit. Pandorus in Eubœam ^f coloniam duxit. ^g Cecrops autem regnum obtinuit, illudque moriens filio ^h Pandioni reliquit, qui eo tandem ⁱ à Metionis filiis pulsus Megaræ in exilio obiit, cum regnasset annos 25. Quæ de Pandione & patre illius Cecrope narrantur, omnia invenies collecta apud Meursium de regno Attico, lib. 2.

Ep. 17. *Ἀφ' ἧς ἐν Ἑλλάδι ὁ γυμνικός.....* Post vocem *γυμνικός* obvium est supplere *ἄγων ἔξεσις*, & in fine *Βασιλεύοντες Ἀθηναίων Πανδίωνος τῷ Κέκροπι* proxima enim Epochæ ostendit ejus regnum non dum exiisse.

Ἐν Ἑλλάδι γυμνικός ἄγων ἔξεσις. Cum Festum Eleusinium per novem dies celebratum fuisset, inter plures alios ritus & Ceremonias, quæ per eos peragebantur, Certamen Gymnicum, de cujus primâ institutione hic agit Chronographus noster, in honorem Cereris, & in memoriam frugum ab ea inventarum ^l septimo Festi die proponebatur, ut ^m homines inter se certantes periculum facerent quantum roboris ex alimento illo mansueto iis accessisset, ⁿ Ei qui victoriam obtinebat, pro præmio dabatur hordeum; illud enim ^o antiquissimum apud Athenienses frumentum fuit, cujus serendi artem ^p cum à Cerere dicantur accepisse, in ejus solius inventionis memoriam, Tritico, aliisque frugibus diu postea primo inventis, hoc Festum fuit celebratum. Monet Seldenus hallucinatos esse viros doctissimos qui certamen Panathenaicum idem cum Eleusinio fuisse putarunt. De illo satis ante dictum est. De utroque Aristides in *Παναθηναϊκῷ Ἐνδοξόπατοι πάντων*, inquit, *οἱ καὶ τῇ Ἑλλάδι ἀγῶνες, καὶ μὴ τέτων πρεσβύτατος ὁ τῷ Παναθηναίων εἰς βέλει ὁ τῷ Ἑλεσινίων.* “Celeberrima æstimauntur Græciæ certamina. Horum autem vetustissimum est Panathenaicum, aut, si mavis Eleusinium. Nam de tempore Eleusinii instituti, ne Aristidi quidem ea in oratione constituisse sentio; sententiam saltem eum dissimulasse; unde nata est illa de utriusque vetustate vacillatio, quam male interpretati viri alioquin præstantissimi utrumque certamen confudere. Sed id ipse Aristides in *Ἑλεσινίῳ ἀγῶνα*, oratorie saltem dixit, *γυμνικὸν ἡμέωται πρῶτον Ἑλεσίνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ*

b. Diogenes Laertius in vita Epimenidis. c. Eusebius in Chronicis. d. Eustathius ad Homeri II. β'. Apollodor. lib. 3. Pausanias lib. 2. & 10. e. Pausan. lib. 2. f. Eustathius ad Homeri II. β'. g. Pausanias in Atticis, & Achaicis. Eusebius in Chronicis. Apollodor. lib. 3. Tzetzès Chil. 1. c. 4. & Chil. 5. c. 19. h. Euseb. in Chronicis. Pausan. lib. 1. Apollodor. & Tzetzès, ubi supra. i. Apollodor. lib. 9. Pausanias lib. 1. l. Gellius lib. 15. c. 20. m. Aristides in orat. Eleusinia. n. Aristides ib. Scholiastes Pindari ad Olymp. 9. o. Pinius lib. 18. c. 7. p. Aristides in Eleusinia.

τὸ αἶθρον ἔῃ τῷ καρπῷ τῷ φανέντῳ, περρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχυρὸν
 ἢ ἡμέρην σφοδρῆς ἐπιδόξῃ. “Primum gymnicum certamen Eleusine peractum
 “esse, cum quidem ex frugibus natis constaret præmium, periculum facien-
 “tibus hominibus, quantum ipsis ex alimento mansueto roboris accessisset.
 Sed & aperte distinguuntur apud optimum Pindari Schol. ad Olymp. αἶδ. 7.
 De Rhodio pugile; ἥτοι, inquit, τὰ Παναθηναῖα νενικηκῶς ἢ τὰ Ἑράκλεια ἢ τὰ
 Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἑλδονία, ἢ τὰ Γανεμνῶια. Et diserte in Chrestomathia Hel-
 ladius, ὅτι πρῶτα μὴ τὰ Παναθηναῖα συνέστη, εἶτα τὰ Ἑλδονία ἐπὶ Πελεΐᾳ τεθ-
 νηκότι προὔδηθη αἶθρα. Θέτταλοι, “Primo Panathenæa instituebantur, deinde
 “Pelææ mortuo Eleusinia certamina instituerunt Theffali. Cetera facit re-
 centiora. Vide Photium, pag. 1590. Adi si placet Petri Fabri Agonistici,
 lib. 3. cap. 29. Seld.

Ep. 18. Ἀφ' ἑ .....αι ...τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρχαδίᾳ ἐγμέτο, καὶ λ... κε...
 Λυκαόνῳ ἐδόθη... Ἰσίδ' Ἑλλ... σι ... η... βασιλεύοντῳ Ἀθηναίων Πανδίωνῳ. τῷ
 Κίερος. In prima & secunda Lacuna supplet Palmerius, Ἀφ' ἑ ἀνθρωπο-
 θυαῖαι καὶ τὰ Λυκαῖα; ἢ in Lycæis enim Arcades humanas victimas immolabant.
 In quatuor ultimis Lacunis legit, ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ ΧΗ., de ceteris difficile est
 aliquid conjectare.

Ἀνθρωποθυαῖαι καὶ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρχαδίᾳ ἐγμέτο. Lycæa antiquissima e-
 rant inter omnia Græcorum Festa, ἢ a Lycaone istius nominis secundo Ar-
 cadie rege, de quo supra diximus, circa 150 annos priusquam Cecrops in
 Attica regnaverat instituta. Ille enim postquam Lycosuram primam totius
 Græciæ urbem in Lycæis montibus condidisset, ibi etiam Jovi Lycæo aram
 posuit, in quam cum humana sacrificia immolasset, inde orta est fabula, il-
 lum Jovi Epulas ex humanis carnibus præbuisse, & ob illam immanitatem in
 lupum mutatum fuisse. De tempore, quo hæc Festa iterum instaurata quo-
 tannis deinde inceperint celebrari, hic agit Chronographus noster. Imma-
 nia enim hæc sacrificia quotannis ab Arcadibus celebrata fuere, eaque usque
 ad suum tempus permanisse dicit Theophrastus ἢ apud Porphyrium. Et non
 tantum apud Arcades, sed alios etiam Peloponnesios obtinuit immanis hæc
 homines immolandi consuetudo: Lacedæmone autem eam sustulit Lycurgus,
 instituitque, ut abolito hoc ferali ritu, ἢ ejus loco pueri tantum, donec sangui-
 nem emitterent, ad aras quotannis caderentur. Propè Jovis aram in monte
 Lycæo etiam erat Hippodromus, ἢ in quo antiquissimum totius Græciæ age-
 batur certamen, iique qui victoriam obtinebant ἢ ænea arma pro præmio ha-
 buere. De hoc Agone & de Lycæis plura legas apud Scaligerum in notis ad
 Eusebii Chronica, numero DCCCLXVI. Johannem Meursium in Græcia
 Feriata in Λυκαῖα, & Dominum Johannem Marshamum in Canone Chroni-
 co, pag. 275.

Ep. 19. Ἀφ' ἑ Κα..... γ.....ησια Ἑρακλῆς .....ω.....δοξ.....βασι-
 λείοντῳ Ἀθηναίων Ἀιγέῳ. Herculis labores aliquot sub Ægeo rege collocan-
 tur apud Eusebium, numero DCCLXVIII. sed an de his in mutilo Marmore
 agatur incertum est. Dominus Johannes Marshamus de initiatione Herculis,
 & parvorum mysteriorum initiis hic agi opinatur, quæ conjectura maxime
 mihi placet, cum non omnino verisimile videtur, Chronographum nostrum,
 qui tempora, quibus alia Atheniensium festa inceperant, tam diligenter ob-
 servat, hoc festum, quod quotannis celebratum post magna Eleusinia omni-
 um insignissimum fuit, velle neglectum prætermisisse: atque ideo hunc mu-
 tilum Marmoris locum sic restituo, Ἀφ' ἑ κατὰρχια ἐγμέτο Ἀθηναῖσι, καὶ Ἑρα-

ἢ Pausanias in Arcadicis. ἢ Pausan. ib. s. ad Ep. 6. ἢ Pausan. in Arcadicis. ἢ De abstinentia, lib. 2.
 ἢ Pausanias in Laconicis. ἢ Pausan. in Arcadicis. ἢ Scholiastes Pindari. ἢ Can. Chron. p. 288.

καλῆς ἐμνήθη ἐν Ἀγραις παρῶν, καὶ ἔδοξε ἐπιτίθεσθαι τῇ Χ.... κα enim ante α in ησαι omittit, & T post δος pro E deletis duabus inferioribus lineolis legi facile poterat.

Καθάρσια ἐγέρθη Ἀθηναῖσι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμνήθη ἐν Ἀγραις. Hercules enim post ^b Centaurorum cædem, cum ab Erystheo ad alios labores demandatus esset, priusquam eos adiret, & initiari vellet, Athenas venit. Lex autem prohibebat peregrinum initiari, nec tamen hoc Herculi denegare audebant Athenienses: ejus igitur gratiâ minora mysteria in ^d Agris instituerunt, iisque Hercules, postquam ob cædem Centaurorum lustratus fuerat, initiabatur, ab eoque tempore ^e hæc mysteria quotannis celebrata fuere. Qui iis initiati erant, prius ^f ad Ilissum fluvium ob omnes pollutiones prius admittas lustrabantur, & deinde ^g sacris, & votis de futurâ vitâ sanctius agendâ rite factis, præmissoque castitatis exercitio, sine quo nihil prodesse putabatur initiatio, pelle victimæ Jovi immolatæ operti ^h per Daduchum in sacellum, quod Agris erat ⁱ Sacello Eleusinio multo minus, introducebantur, minoribusque mysteriis initiati, iis ^l præparati erant, ut proximis Eleusiniis, quæ quinto quoque anno celebrata fuere, ad majora etiam admitterentur. Nam ut lustrationes ad minora mysteria, sic minora ad majora initiandos præparabant, ut apud Clementem Alexandrinum habetur, inquit enim, ^m τῶν μυστηρίων, τῶν παρ' Ἑλληνῶν ἀρχαί μὴ τὰ καθάρσια, καθάρσιος καὶ τῆς βαρβαρίας τὸ λείπον. Μετὰ ταῦτα δὲ ἔστι τὰ μικρὰ μυστήρια διδασκαλίας πινὰ ὑποδείκνυνται ἔχοντα, καὶ θεωρησκάδης τῶν μελλόντων. Τα δὲ μεγάλα πρὸς τῶν συμπάντων, καὶ ἐμμενῶν ἐπὶ ὑπολείπεται, ἐποπιδείναι καὶ θεωροῦναι τὸ φύσιν καὶ τὰ παράγματα.

Βασιλεύοντες Ἀθηναῖσι Ἀιγῶς. Ægeus ⁿ adoptivus tantum Pandionis filius erat, naturalibus tamen Lycio scilicet Pallanti & Niso, quod illius fortitudo in expellendis Metionidis qui ^o Pandionem Athenis ejecerant maxime emicuisset prælatus, regnum obtinuit, illudque filio suo Theseo moriens reliquit. Hujus res gestas satis prolixè narratas habes apud Meursium de regno Attico lib. 3.

Ep. 20. Ἀφ' ἧς Ἀθηναῖσι....σ τῶν κερπῶν ἐγέρθητο, καὶ μεντοδόμενος.... Ἀθην... αλων ἐν...σ ὑπορχν...σ αμ Μίνως ἀξιώσει τῇ ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντες Ἀθηναῖσι Ἀιγ... Omnes has Lacunas Palmerius sic supplet. Ἀφ' ἧς Ἀθηναῖσι σπάνις τῶν κερπῶν ἐγέρθητο, καὶ μεντοδόμενος τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπόλλων ἐνηγὼν δίχας ὑπορχν ας αμ Μίνως ἀξιώσει τῇ ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντες Ἀθηναῖσι Ἀιγῶς, quæ supplendi ratio tam obvia est, ut ad pleniorē illius explicationem nihil omnino deesse videtur, nisi ut historia, quam hic attigit Chronographus noster, plenius narretur. ^p Eam sic habes apud Diodorum Siculum. “Ex Minois filiis Androgeus quidam regnante Ægeō ad solenne festum Panathenæorum profectus concertantes omnes vicit, unde familiaritatem Pallantis filiorum conciliavit, quam cum suspectam haberet Ægeus, ne forte Minos opem ferens Pallantis filiis eum regno spoliaret, insidias Androgeo struxit, dumque Thebas ad spectaculum quoddam sacrum proficiscitur, dolo eum interfecit operâ popularium ad Oenoem Atticæ. Minos vero cognito filii casu Athenas venit ad exigendam de Androgei cæde pœnam, sed cum nihil impetraret, bello Atheniensibus indicto Jovem precatur, ut immittat siccitatem, atque famem Civitati Atheniensium. Neque mora statim Atticam Græciamque universam siccitas corruptis frugibus infestabat, quâ de causâ

^b Diodor. Sic. lib. 4. Didymus ad Homeri Il. 6. v. 368. ^c Diodor. Didym. ib. Scholiast. Aristoph. ad Plut. 2. Tzetzes ad Lycophrontem. ^d Stephanus in Ἀγραις. Eustathius ad Il. 6. Clemens in Protreptico. ^e Diodor. & Scholiast. Aristoph. & Tzetzes, ubi supra. ^f Polyænus lib. 5. ^g Arrian. in Epictetum lib. 3. c. 21. Schol. Aristophanis ad Plut. secund. Clemens Strom. 5. ^h Suidas in Διὸς καὶ Διόν. ⁱ Dion Chrysostomus orat. 12. ^l Marinus in vita Procli. Themistii orat. in patris obitum, & in altera ad Jovianum Imperatorem. ^m Clemens Strom. 1. 5. ⁿ Plutarchus in vita Thesei. ^o Pausan. lib. 1. ^p Lib. 4.

“ post-

“ postquam principes civitatum convenissent, deum rogant, quonam pacto
 “ liberari malis possent. Ille vero Æacum adire jubet Jovis & Æginæ fili-
 “ um, atque eum convenire, ut pro salute omnium vota faceret, qui manda-
 “ ta cum fecisset, perfecit quidem vota Æacus, siccitasque apud ceteros Græ-
 “ cos desit, sed Athenienses tamen porro etiam premebantur; itaque cum
 “ deum ipsi sciscitari cogerentur, quam possint ratione malis istis liberari,
 “ responsum accipiunt dandas esse pro Androgeo interfecto Minoi pœnas,
 “ quas is exacturus foret, cumque deo morem Athenienses gererent, jussit
 “ ipsos Minos dare pueros septem ac puellas item totidem, idque septimo quo-
 “ que anno, quibus datis liberata malis Attica universa & à bello Minos disti-
 “ tit. His similia etiam habes apud ¹ Apollodorum, ² Plutarchum, ³ Pausa-
 “ niam, ⁴ Theodoretum, ⁵ Chrysostomum, & Servium ⁶ Virgilii Scholiasten.
 De hoc autem Minoe qui secundus illius nominis Cretæ regnavit ⁷ satis dixi in
 præcedentibus.

Ep. 21. Ἀφ' ἧς Θεοῦ.... Ἀθηνῶν πᾶσι δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ σωφύκεν, καὶ
 πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατίαν ἀπορεῶ.....Θ. Ἀθηνῶν τὴν τῆς Ἰσθμίων ἀγωνία
 ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνειν ἐπὶ ΠΗΗΗΗ ΠΔΔΔΔΠ. In prima Lacuna obvium est
 supplere Θεοῦς, quid sit ἀπορεῶ in secunda nescio, nulli enim Græcæ voci ad-
 aptari potest, suspicor igitur Seldenum omnes has literas ex exeso Marmore
 male transcripsisse, atque ideo in ea Lacuna lego καὶ δέσκει αὐτοῦ βασιλεύοντ.Θ.
 Ἀθηνῶν, καὶ τὴν τῆς Ἰσθμίων ἀγωνία ἔθηκε, aut enim καὶ δέσκει, aut aliquam aliam
 vocem ejusdem significationis hic inferendam esse satis ostendunt ea, quæ præ-
 cedunt, nec, cum in omnibus aliis Epochis illius, qui tunc Athenis regna-
 bat, nomen inferatur, hic ullo modo omissum puto, atque ideo potius lego,
 αὐτοῦ βασιλεύοντ.Θ. Ἀθηνῶν, quam νομόρχαθ, aut πολέμαρχ.Θ. cum Palme-
 rio, quia quamvis Theseus nonnihil de suo jure populo concessisset, semper
 tamen & nomen, & dignitatem regis retinebat.

Θεοῦς Ἀθηνῶν τῶς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ σωφύκει. Historiam quam hic
 attigit Chronographus noster, sic plenius narrat ¹ Plutarchus. “ Theseus
 “ post Ægei obitum grande & mirificum opus in animo agitando omnes Atticæ
 “ incolas in unam civitatem collegit, uniusque urbis unum reddidit populum,
 “ qui adhuc dispersi erant, & ægre ad agendum in communi de republica con-
 “ vocari poterant, nonnunquam etiam dissidebant mutuo, belloque certa-
 “ bant. Hos adiit, proposuitque eam rem singulis populis, & familiis, cujus
 “ consilium privati & inopes cito acceperunt, opulentis vero & potentiori-
 “ bus quum rempublicam regno fore liberam proponeret, in qua omnis pe-
 “ nes populum esset futura potestas, ipse vero moderator tantum belli, &
 “ legum custos foret, cetera paria omnibus, hæc iis persuasit: alii vero opes ejus
 “ veriti jam amplas atque audaciam, malebant sponte his, quam vi compulsi
 “ assentiri. Dissolvit igitur vicatim Prytanea & Curias, & Magistratus, u-
 “ noque statuto omnibus communi Athenis Prytaneo, & una curia, ubi hoc
 “ tempore conspiciuntur, Asty & urbem Athenas appellavit, & Panathenæa,
 “ ut commune esset pro omnibus sacrificium, instituit. Celebravit etiam Me-
 “ toecia, i. e. Festum demigrationis sexto decimo die mensis Hecatombæonis,
 “ quem etiam nunc Festum agunt, depositoque, ut promisit, regno, rempub-
 “ licam ordinavit à Diis auspiciatus.

Καὶ τὴν Δημοκρατίαν καὶ δέσκει. Adeo ut popularis libertatis osoribus, seu
 ὀλιγαρχίᾳ solenne inde fuerit, Theseum veluti omnium primum autorem ma-
 jorum civitati incusare; quod notat Theophrastus capite περὶ ὀλιγαρχίας. Vi-
 desis Isocratem in Panathenæica & Sigonium de Republica Atheniensium,
 lib. 1. c. 5. Seld.

¹ Lib. 3. ² In vita Thesei. ³ Lib. 1. ⁴ Therapeut. lib. 19. ⁵ In Epistolam Pauli ad Titum, cap. 2.
 Hom. 6. ⁶ Ad lib. 6. ⁷ Ad Ep. 6. ⁸ In vita Thesei.

Καὶ τὸ τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔδθη Σίνιν ἀποκτείναι. Ludos Isthmicos à Glauco Corinthi Rege in honorem Inūs, & Melicertæ primo institutos a fuisse supra diximus. Hos ^b Theseus, eodem modo quo postea Iphitus Olympicos, postquam Sinin occidisset, è voto forte in pugna facto iterum instauravit, & Neptuno consecravit, in cuius honorem c singulis bienniis deinde in Isthmo Corinthiaco inde Isthmici dicti celebrati fuere, & victorès ^d primo pinu è luco Pineo templo Neptuni Isthmici vicino decerpτὰ, postea vero in imitationem Nemæorum apio coronati fuere. Post excisam à Romanis Corinthum, e Sicyoniis datum est negotium ut hos ludos curarent. Postea vero sub Imperatoribus Romanis restauratâ iterum Corintho ad illius urbis ^e incolas pristinus honor iterum rediit, ab iisque deinde, certaminibus Musicis, gymnics, & bestiariis seu venatoriis in Theatris immensis sumptibus propositis, multo majori solennitate & vicinorum conventu, quam unquam antea, celebrati fuere.

Ep. 22. Ἀπὸ τῶν Ἀμμον.....π..... ΔΔΔΔΙΙ βασιλεύοντ. Ἀθηναίων Θεσίως. In ultima Lacuna obvium est supplere, ἔπ. ΠΗΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙ. Sed quid sit, quod hoc anno actum fuit, cum ea, quæ relinquuntur, nullum omnino præbeant conjectandi fundamentum, non possum divinare.

Βασιλεύοντ. Ἀθηναίων Θεσίως. De Theseo hoc celeberrimo & maximo Athenarum Rege legas Plutarchum, qui vitam illius scripsit, & Johannem Meursium, qui tum ea, quæ habet Plutarchus, tum omnia alia quæ de hoc Rege ab aliquo alio antiquarum rerum scriptore narrantur, in librum singularem congeffit.

Ep. 23. Ἀφ' ἑ Ἀργείοι ἐν Ἀδρασ..... βασιλεύοντ, καὶ τὸ ἀγῶνα.....α.... ηθ.... αν..... ἔπ. ΠΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠΙΙ βασιλεύοντ. Ἀθηναίων Θεσίως. In prima Lacuna Palmerius supplet, Ἀφ' ἑ Ἀργείων ἐν Ἀδρασι, καὶ Ἀμφιάρεα. ἐβασιλεύοντ, sed quid significat illud *eu* omnino nescio, nullo enim modo huic loco videtur convenire, suspicor igitur has duas literas esse tantum reliquias alterius vocis, quæ tota legi non poterat, atque ideo mihi videtur locum sic restitui debere, Ἀφ' ἑ Ἀργείων Ἐπίοκλ., Ἀδρασι, καὶ Ἀμφιάρεα. ἐβασιλεύοντ, omnes enim hos simul Argivis imperasse s supra monui, in voce autem Ἐπίοκλ. litera Y pro T ob similitudinem earum literarū in antiquis marmoribus facile legi poterat. Ceteras quas restitui literas, aut Quadratarii, aut exscriptoris errore omissas puto. In ceteris Lacunis rectissime videtur Palmerius restituisse, καὶ τὸ ἀγῶνα ἐν Νεμέῃ σπυρίθλιδος πρώτοι. Hi enim Argivorum reges ad bellum Thebanum profecturi ludos in Nemæa primi celebrabant. Rem sic narrat Apollodorus. ^h Porro Adrastus cum duçibus septem collectum exercitum in Thebas ducere maturat. Profecti vero in Nemæam, cui Lycurgus Rex præerat, aquam deposcunt, & his ad fontem viæ dux fuit Hypsipyle Lemnia, relicto in herba parvulo infante Ophelte nomine Euridices & Lycurgi filio, cuius nutrix erat. Dum autem ea demonstrat iter ad fontem, relictus puer à Dracone occiditur, Draconem vero Adraasti apparitores interemerunt, ac puerum sepeliunt. Tum Amphiarus id inquit prodigium futura prænunciat, Sed & hunc puerum Archemorum vocarunt, & in hujus memoriam Nemææ certamen instituerunt, in quo Adrastus equo vicit, cursu vero Eteoclus, Cæstibus Tydeus, cursu & disco Amphiarus, jaculo Laodocus, lucta Polynices, & arcu Parthenopæus. Cum Hercules Nemæum leonem occidisset, hos ludos iterum instaurabat, & i Jovi Nemæo

^a Ad Ep. 6. ^b Plutarch. in Theseo. ^c Pindar. Nem. Od. 6. Aristides Rhetor. ^d Plut. Sympoſ. lib. 3. prob. 5. Pindarus in Isthmicis Od. 2. Diodor. Sic lib. 16. Julianus in Epistola pro Argivis. ^e Pausanias lib. 2. ^f Julianus in Epistola pro Argivis. ^g Ad Ep. 6. ^h Lib. 2. ⁱ Schol. Pindar. in vita Pindari.

dicabat,

dicabat, in cuius honorem deinde ¹ singulis bienniis celebrati fuerē, ^m & victores coronam ex viridi apio pro præmio habuere. Primo eodem modo quo Isthmica singulis bienniis, postea vero Imperatoris Juliani temporibus ⁿ singulis annis celebrati fuerunt. De his plura vide apud Fabri Agonisticon, lib. 2.

Ep. 24. 'Αφ' ὧ οἱ...νες εἰς Τροίαν ἐ..εχάδ...ἐπὶ ΗΗΗΗΗΔΙΙΙΙ βασιλεύοντ. 'Αθ...νεοδ'ως τρεῖςκαιδεκάτῃ ἔτους. Ea quæ relinquuntur integra satis ostendunt omnes has Lacunas sic supplendas esse. 'Αφ' ὧ οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράπτουσ' ἐπὶ ΗΗΗΗΗΔΙΙΙΙ βασιλεύοντ. 'Αθηνῶν Μενεσθέως τρεῖςκαιδεκάτῃ ἔτους. De hac expeditione & tempore, quo suscepta fuerat satis multa tradere alii, quos vide.

Βασιλεύοντ. 'Αθηνῶν Μενεσθέως. Hic Menestheus ^o erat filius Petei, qui patrem habuit Orneum unum è filiis Erichthei, qui Theseo per seditionem Athenis pulso ejus loco regnavit annos 23. Omnia quæ de eo in aliquo antiquo scriptore narrantur, habes apud Meursium de regno Attico, lib. 3. cap. 5.

Ep. 25. 'Αφ' ὧ Τροία ἦλθ' ἐπὶ ΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντ. 'Αθηνῶν ...εως δ'ἀνδρῶν ἔτους μηνὸς Θ.....ν. ἐβδόμη φθίνοντ. Non est dubium quin Lacunæ sic debent suppleri, βασιλεύοντ. 'Αθηνῶν Μενεσθέως δ'ἀνδρῶν ἔτους μηνὸς Θαργηλίων. Bene enim monet Seldenus, Alius quam Thargelion mensis esse nequit. Neque enim alius mensis sive à Θ, sive ab aliqua figura huic simili incipit. Attici item scriptores Thargelione mense Trojam captam plerumque tradunt, de qua re postea in notis Chronologicis ad Canonem Chronicum.

Δ'ἀνδρῶν ἔτους. Quadratarum incuria omissum est proculdubio hic εἰκοστὴν, ita ut annus Menesthei vigesimus secundus ab autore signatus fuerit. Nam si anno ejus 13. expeditionem fecere, quid hoc est anno 2. Trojam cepisse? Res palam est. Numerorum autem notæ tum de expeditione, tum de Troja capta subobscuræ sunt in Marmore, nec tamen alias, quam quas repræsentamus, credet quisquam, qui optima perspicillorum fide, etiam iusta Elementorum alibi in Marmore quantitate nixus, eas denuo elícuerit. Seld.

Ἐβδόμη φθίνοντ. Notandum est menses apud Athenienses lunares fuisse. Cum igitur Luna cursum suum Synodicum 29 diebus, & dimidio absolvat, menses unicujusque anni in plenos & cavi dividebantur, sex pleni ex 30 & sex cavi ex 29 diebus constabant, singulique eorum in tres partes dividebantur. Decem enim primi dies mensis ἡμέραι μηνὸς ἱσαμένῃ, decem proxime ἡμέραι μηνὸς μεσσηντος, ultimi ἡμέραι μηνὸς φθίνοντ. dicebantur. Dies μηνὸς ἱσαμένῃ, & μεσσηντ. ab initio, dies vero φθίνοντ. retro à fine numerati fuere. Ἐβδόμη igitur ἱσαμένῃ est septimus mensis dies, ἐβδόμη μεσσηντος est decimus septimus, ἐβδόμη φθίνοντος est septimus à fine, i. e. si mensis sit plenus, vigesimus quartus, si cavi, vigesimus tertius mensis dies.

Ep. 26. 'Αφ' ὧ ὁ 'Ορέστης.....ιοία ἡβ' ἀντο.....ἰγισθῶ θυγατρὶ...ον.....ἰγισθῶ, καὶ αὐ.....αο ὃν 'Αρείω πάγῳ, ἣν 'Ορέστης ἐνίκησεν .....ων...ἐτη..ΗΗΗΗΔΔΔΔ..ΙΙ βασιλεύοντ. 'Αθηνῶν Δημοφῶντ. In prima Lacuna legit Palmerius, 'Ορέστης ἐν Σκυδίᾳ. I enim pro Y, & O pro Θ, in vetusto Marmore facili errore à Seldeno legi poterant. Ceteros vero mutilos locos sic restituit, ἡβ' αὐτῶν μανιῶν ἰάδῃ καὶ 'Αγισθῶ θυγατρὶ 'Ηελγῶν τῇ Αἰγισθῶ, καὶ αὐτῇ δίκη ἐγέρθη ἐν 'Αρείῳ πάγῳ, ἣν 'Ορέστης ἐνίκησεν ἰσῶν ψήφων ἑσῶν ἐτη ΗΗΗΗΗΔΔΔΔΔΙΙ βασιλεύοντ. 'Αθηνῶν Δημοφῶντ. Cui in omnibus consentio, nisi quod

¹ Juliana Episto'la pro Argivis. ^m Strabo lib. 8. Diodorus Sicul. l. 19. ⁿ Juliana Episto'la pro Argivis: ^o Euseb. in Chronicis. Paulan. lib. 2. Eustathius ad Il. Homeri β'. Plutarchus in Theseo. ^p Plutarch. in vita Thesei. Paulan. l. 1.

in quarta Lacuna pro τῇ Αἰγίσθῃ mihi potius placeat legere ὑπὲρ Αἰγίσθῃ, de cæde enim Ægisthei causa acta erat, Αἰγίσθῃ vero συγκατ' Ἡρακλῆϊ τῇ Αἰγίσθῃ, vana & non admittenda est repetitio. Quomodo Orestes ob matris cædem furiis actus fuit, & in Scythiam ad sororem Iphigeniam Dianæ Tauricæ Sacerdotem venit, ab eaque sanatus fuit, satis notæ sunt fabulæ. Eas legas apud Pausaniam, lib. 1, 2, 3, & 8. Sophoclis Electram, & Æschyli Eumenides, & Scholia ad illas Tragoedias, Euripidis Iphigeniam in Tauris, maxime vero prolixus est in fabulis de Oreste narrandis Johannes Antiochenus lib. 5. quæ ipse narrat, eadem contra&ctius habentur omnia apud Epitimatorem illius Cedrenum.

Ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. De Areopago, & quomodo coram illud concilium Orestes in jus vocatus ob matris cædem absolutus fuit, satis diximus in notis ad Ep. 3.

Βασιλεύοντ' Ἀθηνῶν Δημοφῶντ' Demophoon Thesei⁹ filius erat, qui post Menesthei obitum paternum regnum iterum recuperavit, illudque per triginta tres annos tenuit. Omnia, quæ de eo ab aliquo scriptore narrantur, habes apud Meursium de regno Attico, lib. 3. c. 6, 7, & 8.

Ep. 27. Ἀφ' εἰ ..... Κύπρῳ Τόλκῳ. ᾧ κισὲν ἐτῇ ΠΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ βασιλεύοντ' Ἀθηνῶν Δημοφῶντ'. In Lacuna supplendum, Σαλαμίνα ἐν Κύπρῳ. ¹ Teucer enim cum post reditum à Troja, quod fratris Ajacis obitum non vindicasset, seu secundum alios quod illius cineres secum non reportasset, à patre Telamone non reciperetur, cum iis quos secum à Troja reducerat in Cyprum solvit, ibique, eodem tempore quo Agapenor⁵ cum Arcadibus suis in eadem insulâ Paphum extruxerat, urbem Salaminem ab insulæ nomine à qua exulaverat sic dictam condidit, ⁶ in eaque urbe posteri illius per multa secula usq; ad Euagoram ob encomium illius ab Isocrate scriptum celebrem, qui circa centesimam⁷ Olymp. Salaminis rex fuit, semper regnasse perhibentur. De Colonia à Teucro in Cyprum ductâ Historiam fusius habes narratam apud Stephanum Lyfignanum, Cyprium in Cypri Chorographia Italiae scriptâ.

Ep. 28. Ἀφ' εἰ Νελεὺς ᾧ κισ..... γ..... αλαηχαρ..... σι..... αν Ἐφεσσὶν Ἐρύθρας Κλαζομβιάς Τ...ην καταγερὸν ὑπὸ Κολοφῶνα ...ιυεντα..... α..... Σάμον ....πα...ιωνι... ἐλήετο ἐτ..... ΔΙΙΙ βασιλεύοντ' Ἀθηνῶν Μενεαδίας τρεισκαίδεκάτῃ .....υς. De Ionica migratione & duodecim civitatibus in Asia ab Ionibus Duce Neleo occupatis in mutilo hoc Marmoris loco agi ex iis, quæ reliquuntur integra, satis apparet. Palmerius igitur omnes has Lacunas sic supplet, Ἀφ' εἰ Νηλεὺς ᾧ κισε Μίλητον ἐν Καρία λαὸν ἀγείρας Ἰώνων οἱ ἐκπῆ Ἐφεσσὶν, Ἐρύθρας, Κλαζομβιάς, Τέων, καὶ Λέβεδον ὑπὸ Κολοφῶνα, Κολοφῶνα, Μυῦντα, Φωκαίαν, Περλήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐλήετο ἐτ. Sed Lebedus non erat sub Colophonem, sed ² 20 stadia ab illa distabat, nec Lacunæ spacium admittit, ut vox Κολοφῶνα iterum repetatur. Eâdem igitur licentiâ, quâ Palmerius pro καταγερὸν, ponit καὶ Λέβεδον, ego pro ὑπὸ lego καὶ. Ultimam partem hujus loci Lydyatus in notis Chronologicis, quas vide, sic restituit, ἐτῇ ΠΗΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντ' Ἀθηνῶν μὲν Νηλεὺς τρεισκαίδεκάτῃ ἔτους, atq; ideo mutilus hic Marmoris locus repletis omnibus Lacunis sic legendus est, Ἀφ' εἰ Νηλεὺς ᾧ κισε Μίλητον ἐν Καρία λαὸν ἀγείρας Ἰώνων, οἱ ἐκπῆ Ἐφεσσὶν, Ἐρύθρας, Κλαζομβιάς, Τέων, καὶ Λέβεδον, καὶ Κολοφῶνα, Μυῦντα, Φωκαίαν, Περλήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐλήετο ἐτῇ ΠΗΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντ' Ἀθηνῶν μὲν Νηλεὺς τρεισκαίδεκάτῃ ἔτους.

⁹ Justinus lib. 2. Eusebius in Chronicis. Pausan. lib. 1. ¹ Servius ad Virgilii Æn. lib. 1. Strabo lib. 14. Tzetzes in Lycophronem p. 80. ⁵ Pausan. lib. 2. ⁶ Isocrates in Euagora. Pausan. lib. 2. ⁷ Diodorus Siculus lib. 15. ² Strabo lib. 14.

Νηλεὺς Μίλητον ᾤκησε. De hac Ionum colonia Duce Neleo in Asiam ducta dixi in præcedentibus, de qua etiam Pausanias, *Ælianus*, & Strabo multa tradidere, quos videas in locis supra, ad Ep. 6. notatis.

Τὰ Πανιώνια ἐγέρτο. Panionia ^a communia erant omnium Ionum Festa in Neptuni honorem celebrata, ad quæ duodecim Ioniæ civitatum incolæ quotannis convenientes pro communi salute Deo sacra faciebant, & deinde de eadem inter semetipsos, eodem modo quo in Panbœotiis Bœoti, & in aliis Festis alii ejusdem gentis Græci, consultabant. Hæc Festa antiquitus ^b in loco prope Mycalen Panionio dicto habita fuere, postea vero cum ob crebra bella cum Caribus aliisque Gentibus gesta illic amplius celebrari non poterant, ad locum magis tutum ab Epheso non procul ^c translata fuerunt. Eorum Curatores erant ^d Prienienses, ex iisque quotannis nobilis juvenis electus fuit, qui sacrificiorum & ludorum curæ præpositus Rex Sacrorum dicebatur.

Βασιλεύοντος Ἀθηναίων μὲν Νηλέως. Μενεσθεὺς hic non posse legi omnium Historicorum suadet autoritas, excepto enim illo Menestheo, qui secundum nostri Chronologi computum 154 annos ante Ionicam migrationem Theseo successerat, nullus alius illius nominis Athenis unquam regnasse memoratur. Pro Μενεσθεὺς igitur restituendum est μὲν Νηλέως. De ratione emendationis, & tempore quo Neleus Iones in Asiam primo duxit, legas Lydiati notas Chronologicas. Notandum autem est Neleum hic βασιλεύειν improprie dici, quia post Codrum Nelei patrem ^e nemo unquam Athenis regnabat. Postquam enim Codrus in bello Dorico semetipsum pro publica salute devovisset, Athenienses Regi tam optime de se merito nullum alium succedere satis dignum existimantes decreverunt, ut abolito regio nomine Archontes deinde reipublicæ præessent, qui primo perpetui, postea decennales, & tandem annui fuere. Perpetui & decennales erant ^f sola Codri familia, annui vero ^g quacunque modo census habuissent dignitati pares, populi suffragiis eligebantur. De his plura vide in notis ad Chronici proœmium.

Ep. 29. Ἀφ' ἧς Ἡσιόδο. ὁ ποιητὴς ..... ἐστὶν ἸΦΗΙΩΔΔΔ. Βασιλεύοντος Ἀθηναίων..... In prima Lacuna legendum esse ἐφάνη ex iis, quæ in proxima Epochâ habentur integra, satis apparet. In secunda Lydiatus ἸΦΗΙΩΔΔΙΙ Seldenus vero ἸΦΗΙΩΔΔΔ restituunt. Seldeno qui Marmor inspexit potius assentiendum est. In tertia Lacuna Μεγακλῆς, sive enim annus sit ἸΦΗΙΩΔΔΙΙ, sive ἸΦΗΙΩΔΔΔ, Megacles Athenis Archon fuit ^h principatum enim anno Ep. Mar. 684 adeptus usque ad an. Ep. Mar. 655 secundum Eusebii computum tenebat.

Ἡσιόδο. ὁ ποιητὴς ἐφάνη. Hesiodus ⁱ Cumæ in Æolide Asianâ nascebatur, indeque puer adhuc à patre Dio & matre Pycinède in Bœotiam deductus in urbe Ascra, ubi parentes sedes fugebant, educatus fuit, ubi cum sub Helicone monte, cui Ascra vicina erat, oves pascens Poeticæ operam dedisset, ^b inde secundum nonnullos mons ille, quasi musarum sedes esset, Poetis primo cæpit sacer haberi. De Hesiodi operibus hæc apud Pausaniam habentur. ^c “Bœoti
“ qui circa Heliconem domicilia habent ex opinione quadam à majoribus ac-
“ cepta Hesiodum negant aliud quicquam præter poema, quod ἔργον appellatur,
“ scriptum reliquisse; quin & ex eo Musarum invocationem, quæ in exordio
“ est, remonent, principium poemati statuentes illud carmen (undecimum
“ scilicet) à quo de Contentionibus agere incipit. Quin & plumbeam mi-
“ hi tabulam ostenderunt juxta fontem Hippocrenen positam, sed vetustate

^a Diodorus Siculus lib. 1. Strabo lib. 8. & lib. 14. Herodorus lib. 1. ^b Diodor. Sic. lib. 1. ^c Diod. ib. & Dionys. Hal. lib. 4. ^d Strabo lib. 8. & lib. 14. ^e Justin lib. 2. Eusebius in Chronicis. Velleius lib. 1. ^f Euseb. in Chronicis. ^g Suidas in Ἡσιόδο. Strabo lib. 9. p. 409. & lib. 13. pag. 622. ^h Vide notas meas ad Ep. 2. ⁱ Pausan. in Bœoticis.

“ magna ex parte vitiata, in qua Hesiodi Poema ἔργα dictum inscribebatur.
 “ Diversa est ab hac eorum sententia, qui multa alia versuum volumina Hesiodo ascribunt, ea videlicet, quæ in mulieres decantata sunt, & quas Μεγάλας νοίας appellant, Θεογονίαν, in Melampodem vatem Carmen, Thesei cum Pirithoo ad inferos descensum, Chironis præceptionem ad Achillem instituentum, tum quæ operibus & diebus continentur. Idem Boeoti Hesiodum divinandi artem ab Acarnanibus tradunt didicisse, & extant sane ejus de divinatione Carmina, quæ ipsi legimus, ac præterea offentorum enarrationes. De his Hesiodo peribis etiam legas quæ habet Meursias Atticarum lectionum lib. 2. cap. 19. & Heinsii introductionem ad Hesiodi libros. De Hesiodi morte hæc narrantur. ¹ Milesius quidam, cum quo hospitii & convictus usus Hesiodo intercedebat, apud Locros hospitis filiam clam vitiabat. Re compertâ Hesiodum ut flagitii conscium puellæ fratres interficiunt, & illius cadaver in mare præcipitant, quod ad Rhium eo tempore, quo Locri publica pro totâ gente eo in loco sacra faciebant, fluctibus devolutum ^m ab omnibus agnoscebatur, quæsitique percussores & ab Hesiodi ⁿ cane proditi ob eadem tanti viri cum tota familia ^o interfecti fuerunt, Poetæ autem cadaver eo in loco, quo inventum fuit, publicâ totius gentis curâ sepeliebatur. ^p Pausaniæ vero temporibus Hesiodi sepulchrum Orchomeni videbatur, illic illius officibus oraculi Delphici monitu ab Orchomeniis cum peste laborassent in mali remedium postea translatis.

Ep. 30. Ἀφ' ἧς Ὁμηροῦ ὁ ποιητὴς ἐφάνη ἐπὶ ΨΗΔΔΔΔΙΙΙ βασιλεύοντι. Ἀθηνῶν...ιογνήτη. In Lacuna supplendum est Ἀθηνῶν Διογνήτη. Diognetus enim an. Ep. Mar. 657 Athenis principatum adeptus illum per 25 annos ab Eusebio dicitur tenuisse.

Ὁμηροῦ ὁ ποιητὴς ἐφάνη. Homeri vitam habes ab Herodoto scriptam, de eo etiam apud Strabonem & Pausaniam multa in omni fere libro habentur, de tempore, quo ille & Hesiodus floruerunt, legas notas Chronologicas Lydiati, Seldeni notas ad Canonem Chronicum, & eos Autores, qui à Seldeno citantur, quibus addas etiam Dominum Johannem Marshamum, ^q qui in Canone suo Chronico, multa de utrisque his Poetis è variis autoribus magnâ cum industria congeffit.

Ep. 31. Ἀφ' ἧς ...δων ὁ Ἀργεῖος ἐδήμωσεν... νευ... ἐσκέλευσε καὶ νόμισμα Ἀργυρεὺν ἐν τῇ Ἀργίῃ ἐποίησεν ἐνδεχάτο. ὡς ἀφ' Ἡρακλέους ἐπὶ ΨΗΔΔΔΙ βασιλεύοντι. Ἀθηνῶν... In prima Lacuna supplendum est, ἀφ' ἧς Φεῖδων. Phidonem enim fuisse, qui in Æginâ insulâ nummum argenteum primo excudebat satis notum est. Quid sit ἐδήμωσεν omnino nescio, si legam, ἐδήμωσεν vocis significatio nec alicui de Phidone narratæ historiæ, nec ob voces quæ hoc actum verbum debent sequi Lacunæ spacio quadrat. Cum igitur Phidon Rex Argivorum esset, & nostri Chronographi constans methodus sit, quando de aliquo rege agat, ab illius regno incipere, ut in Epocha quintâ, sextâ, & undecimâ, aliisque videas, suspicor hic ἐδήμωσεν aut Quadratarium, aut exscriptoris errore pro ἐδήμωσεν scriptum fuisse, atque ideo in secunda & tertia Lacuna suppleo, ἐδήμωσεν ἐν Ἀργεῖ, καὶ Μίτρα, καὶ αἰθρῇ ἐσκέλευσε. In ultima lacuna syllaba ^{us} relicta monet supplendum esse Φερεκλῆς, sed tempus repugnat; Phericles enim ante annum Ep. Mar. 626. ^r secundum Eusebium principatum Athenis non obtinuit, Diognetus igitur an. Ep. Mar. 631. adhuc in imperio fuit, atque ideo potius legendum est Διογνήτη, & lite-

¹ Plutarch. in convivio septem sapientum. Pausanias lib. 9. ^m Plutarchus dicit Poetæ cadaver Rhium à Delphinis allatum fuisse. ib. ⁿ Plutarch. de solertia animalium. ^o Plutarchus in convivio 7 sapientum. ^p Pausan. lib. 9. ^q Pag. 49. & seq. ^r In Chronicis.

ram Σ, aut in Marmore aut in Seldeni cōtypo superabundasse supponendum; nisi eum computum, quo doctissimus Meursius in libro de Regno Attico utitur, potius sequeris, secundum quem fatendum est, annum Ep. Mar. 631. secundum imperii Phericlis fuisse. Sed prior computus ad eum, quem noster Chronographus sequitur, multo propius accedit.

Φιδὼν ἐδημοκράτει ἐν Ἀργεῖ. Postquam enim Argivi Temini posteros à regno deposuissent, & reipublicæ regimen ut penes populum esset constituissent, Phidon vi & armis avitum regnum iterum resumpsit, & non tantum Argivis, sed ceteris etiam Peloponnesiis imperans omnium in Græcia Regum sui temporis evasit potentissimus.

Μίτρα καὶ αἶθρα ἰσχυράσιν, καὶ νόμισμα ἀργυρῶν ἐν τῇ Ἀργεῖ ἐποίησιν. Phidonei pondera & mensuras invenisse Strabo, Plinius, Pollux, & Scholiastes Pindari, Herodotus, Syncellus, Eusebius, alique, nummum etiam argenteum ab eo primum cūsum fuisse iidem autores, eorūmq; Strabo & Pollux hoc in Ægina insula factum fuisse cum Chronici nostri autore consentiunt. Æginetæ enim insulæ sterilitate laborantes in mari negotiari coacti erant, unde ad commercia nummi argentei iis primo à Phidone Argivorum rege cūsi fuerunt, dicit igitur Ælianus de Æginetis quod πρῶτοι νόμισμα ἐκόσμησαν, & hinc Æginææ drachmæ, & Æginæa talenta, eodem modo quo Euboicæ drachmæ, & Euboica talenta, ab Eubœa Argolidis loco, ubi idem Phidon nummum aureum primo excudebat, & non ab Eubœa insula nomina habuere. De differentiis nummorum apud Græcos, & valore eorum legas Pollucis onomasticon, lib. 9. cap. 6. & quæ inde transcripsit Doctissimus Brerewoodus, in libro de Nummis, ponderibus, & mensuris antiquorum. Antequam Phidon hos nummos excudebat narrante Pausaniâ apud Græcos, "mos fuit, ut sibi, quæ quisq; vellet per commutationem bobus, servitiis, rudi auro & argento ultra citroque datis & acceptis compararet, atque ideo illud Homeri ubi de Glaucō dicit quod,

ἔ--πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τάλαν' ἄμα βῶ
Χρυσία Χαλκείων ἐκτόμβοι' ὀνειβαλοίων.

intelligendum est de tot bobus, & non de nummo (ut nonnulli volunt) bove signato, quod Didymus ad hunc locum annotat. Dicit enim, Ἐκατόμβοι ἐκάρην βοῶν ἄξια, ἢ ὃ νόμισμα ἐκάρηντο βῶν ἢ μετὰ πέντε κίληται νόμισμα Ἀττικόν, βοῶς ἐκάρη εἰρήνα. Eustathius autem aliter locum interpretatur. Romani Q. Fabio Pictore, & Q. Ogulnio gallo Coss. anno U. C. 485, & quinto ante primum bellum Punicum, postquam arcem Samniticam, in qua Argenti copia erat, expugnassent, nummum argenteum primo excudebant, prius autem solis æneis nummis utebantur, Argenteum igitur nummum 625 annos, ante quam Romæ cūsus fuit, Græci habuere.

Ἐνδέκατος ὢν ἀπ' Ἡρακλῆος. Phidonei Strabo decimum ab Hercule fuisse tradit, & Agonem Olympiacum invitis Eleis statuuisse; quod idem etiam narrant Herodotus, & Pausanias, illudque octavâ Olympiade Pausanias factum dicit. Sed hæc nequeunt constare, Hercules enim regnante Athenis Ægeo maxime inclauit, à morte autem Ægei ad octavam Olympiadem sunt anni 513, si igitur Phidon decimus ab Hercule octavâ Olympiade floruerit, singulis generationibus, quæ inter Herculem & Phidonei intercesserunt, plures quam 50 anni attribuendi sunt, quod nullo modo admittendum. Lydiatus igitur (quem vide) ut tam Herodoto, Straboni, & Pausaniæ, quam nostro Chronico fides constaret, duos Phidones distinguit, quorum

• Pausanias lib. 2. Strabo lib. 8. Plutarch. in *ιστορίᾳ*. Herodotus lib. 6. • Lib. 8. • Lib. 7 c. 56. • Lib. 9. cap. 6. • Ad Olymp. 19. • Lib. 6. • Pag. 198. • In Chronici. • Strabo lib. 8. • Var. Hist. lib. 12. cap. 10. • Iulius Pollux. • Lib. 3. pag. 181. • Il. 2. ver. 235. • Plinius lib. 33. cap. 3. • Zonaras. • Lib. 8. • Lib. 6. • Lib. 2. • lb. • In notis Chronologicis ad hanc Epocham.

primum nummum Argenteum excudisse, secundum prioris nepotem aut pro-nepotem Olympiade octavâ ludis præsidisse supponit, Strabo vero, & Pausanias utrosque confundunt. ¹ Eusebius & ² Syncellus, cum nostro Chronogra-pho consentientes Phidonem undecimum ab Hercule, & septimum à Teme-no dicunt, & ad tempus etiam in nostro Chronico huic Regi assignatum, cum eum anno 26 Thespiei nummum Argenteum primo cudisse dicant, multo pro-pius, quam aut Herodotus, aut Strabo, aut Pausanias accedunt.

Ep. 32. 'Αφ' ἑ 'Αρχίας 'Ευαγῆτι δέκατος ὢν ἀπὸ Τεμένυ ἐκ Κορίνθου ἡγάγετο ἡ ἀποικίαν..... Συρακῶν.....τΘ. 'Αθηνῶν 'Αιγύλυς ἔτις εἰκοστὴ καὶ ἑνὸς. Mutili loci sic supplendi sunt, ἡγάγετο ἡ ἀποικίαν εἰς Συρακῶνας ἐτη ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙΙΙ, ΒασιλεύοντιΘ. 'Αθηνῶν 'Αιγύλυς. Secundum ³ Eusebium enim vigesimus primus annus Æschyli est septuagesimus quartus ante Magistratum Cerontis primi an-nui Archontis. Si igitur secundum nostrum Chronicon annus, quo Creon A-thenis primus archon fuit, est annus Ep. Mar. CCCCXX, vigesimus primus annus principatus Æschyli est annus Ep. Mar. 494. De ceteris, quas restituui, vocibus nullum est dubium.

'Αρχίας 'Ευαγῆτι. Hic notat Seldenus, Archiæ, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem aulbi occurrere se incompertum habere. Sed de colonia ab eo à Corintho deductâ, Syracusis conditis aut ampliatis, & Temeño (unde Te-menidæ) observat fatis haberi apud Thucydidem in sexto, Marcianum Hera-cleotem, Pausaniam in Eliacorum primo, Strabonem lib. 6. & 8. & Scalige-rum ad numerum Eusebianum MCCLXXXIV, quibus ipse etiam addo Plu-tarchum in narrationibus amatoriis, & Scholiasten Apollonii Rhodii, ad lib. 4. & è Modernis Dominum Johannem Marshamum in Canone Chronico, pag. 466. Videas etiam si placeat notas meas ad Ep. 6. ubi omnia ea, quæ de Te-meno, Archia, & Syracusis conditis ab aliquo antiquo scriptore narrantur, simul congesta habes.

Ep. 33. 'Αφ' ἑ κατ' ἐνιαυτὸν ἡρ. εν...ρ.ων εἴ.. ΗΗΗΗΔΔ. Lacunas Selde-nus sic supplet, ἀφ' ἑ κατ' ἐνιαυτὸν ἡρήθη ὁ ἄρχων. Sed literæ, quæ relinquun-tur, & Lacunarum spacium multo melius Palmerii supplementa admittunt, atque ideo cum eo potius lego, ἀφ' ἑ κατ' ἐνιαυτὸν ἡρξεν ὁ Κρέων ἐτη. Creone-nim primus Archon annuus fuit. De eo lege Meursium, De Archontibus lib. 8. Petavium lib. 13. pag. 585. & Sigonium in fastis Atticis. De Archontis officio, & quot eorum erant quotannis electi, fatis dixi in notis ad Chroni-ci proœmium.

Ep. 34. 'Αφ' ἑ .....ο...υ..... ἐτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ 'ΑρχοντιΘ. 'Αθήνησιν Λυσία. Cum annus Ep. Mar. 418. incidat in tertium annum 24 Olympiadis ob prælia inter Lacedæmonios & Messenios acerrimis animis commissa, & Tyr-tæum poetam ab Atheniensibus Lacedæmoniis pro duce datum celebrem; Lacunas sic suppleo, 'Αφ' ἑ Λακεδαιμονίοις ὁ Τυρταῖος σπευδόμενος ἐτη. Cum enim Lacedæmonii ⁴ ab Aristomene & Messeniis in prælio male mulctati essent, de belli eventu Oraculum Delphicum consulunt, ab eoque jubentur ducem belli ab Atheniensibus petere. Porro Athenienses cum responsum co-gnovissent, in contemptum Spartanorum Tyrtæum poetam altero pede clau-dum, & mente non satis sanum misere, qui elegos & anapesta decantans, sic Lacedæmoniorum animos ad prælia excitabat, ut illi deinde multo majori fortitudine ferocioribusque animis bellum gerentes illius carminibus debuere, quod, cum cetera defecissent belli subsidia, tandem victores evasere. De his

¹ In Chronicis. ² Pag. 198. ³ In Chronicis. ⁴ Pausanias in Messenicis. ⁵ Pausan. ib. Justin. lib. 3. Suidas in Τυρταῖο.

Plura videas apud Pausaniam in Messenicis, Strabonem lib. 8. Justinum lib. 3. Suidam in Τυρταῖοις, & Plutarchum in Apothegmatibus Laconicis. Pro Λυσία lege Λυσίαν; qui vero hic Λυσία, apud * Pausaniam Τλησίαι vocatur.

Ep. 35. Ἀφ' ὃ Τέρπανδρος ὁ Δερδενέος ὁ Λέσβιος τὰς νόμους τῶν...α...ων...δ... ὑδάτι αὐλητ...λησε, καὶ ἡ ἔμπεδος ἑμὴ δίκην μετέστησεν ἔτ.. ΗΗΗΔ-ΔΔΔΙ' Ἀρχοντος Ἀθήνησι Δερπίλου. Omnes has Lacunas Palmerius sic supplet, τὰς νόμους τὰς Λύρας, καὶ αὐτῶν ἐδίδαξεν, ὥς καὶ αὐλήταις συνήυλησε, pro θα, enim ponit καὶ quia ex-ὑδάτι neminem hic credit aliquid, quod Hellenismum sapiat, posse elicere. Sed maximum est dubium, quid sit, καὶ ἡ ἔμπεδος ἑμὴ δίκην μετέστησε, de hac periocha sic dicit Seldenus. De Terpandro hoc dici nemo sanus putet. Quid enim cum Terpandro auctori nostro, qui quadringentis aut circiter postea annis vixit? Libenter ἐπιχω heic. Nec tamen quod conjectura suggerit, invidebo. Cum venia id forsitan placebit, sine qua placet nihil. Autor heic legitimæ Musicæ, cum Imperio forsitan, in Republica sua præfuit, & prehensionem seu in jus vocationem, seu utramque habuit eorum qui, contra quam leges aut mores recepti præscripsissent, Musicam innovassent, atque, inter narrandum Terpandri novationem, alium sibi coævum (ita videri possit) obiter & parenthesi memorabat, qui, Terpandri exemplo fretus, etiam in receptos illos harmoniæ mores commiserat, & in jus demum vocatus absolutus est. Judicium in re hujusmodi latum habes apud Boetium lib. 1 de Musica in Laconico illo Ephorum Decreto in Timotheum Milesium, quod in evulgatis libris misere corruptum habetur. Reperitur etiam tum apud Paulum Leopardum Emendationum, lib. 8. cap. 14. tum in Gregorii Gyraldi Historiæ Poetarum, Dialogo 9. Sed emendatius apud Josephum Scaligerum in Manilianis, pag. 426. Actio in Timotheum instituta est, præcipue quod chordarum lyræ numerum usque ad undecem auxisset, atque ita juvenum animos corrupisset, τὴν πολυφωνίαν εἰσαύγων. Sed Artemon apud Athenæum lib. 14. scribit eum, dum in judicio stabat, atque aderat minister, qui, ex Decreto, superfluas chordas præcideret, lyramque ad septem reduceret, Ἀπολλώνιστον seu minutulum Apollinem indicasse, πρὸς ἡ ἀντὶ τῶν συντάξιν ἰσόχρδον λύραν ἔχοντα καὶ ἀφεδνῆαι, "Cujus lyræ tot erant chordæ "haud diversio situ dispositæ, atque inde absolutum fuisse. Judicium de Timotheo annos C. aut circiter auctoris nostri Ἀναγερῶν antevertit. Sed etiam ejus ævo, hoc est, post initia imperii Græci, seu Seleucidarum, insignes, pro artificum ingeniis, in Musicam receptam irrepsisse mutationes palam est ex iis imprimis quæ apud Plutarchum habet Aristoxenus de Telestia Thebano sibi coævō, & de Aristonico Argivo Menecharmus, & Lysandro Sicyonio Philochorus apud Athenæum lib. 14. Alia ejusmodi sunt. Et ejusmodi quæpiam reum coram ipso auctore, judicis partes sustinente, absolutum præcedens forte lacuna heic occuparat. Sed Palmerius pro ἡ ἔμπεδος ἑμὴ δίκην, scribit, ἡ ἔμπεδος δίσκος δίκην. De Ratione emendationis & explicatione periochæ sic emendatæ hæc habet. Multum elaboravit, & ingeniose multa excogitavit, ut solet Doctissimus Seldenus, ut aliquem sensum commodum tribueret lectioni, quæ extat in voce ἔμπεδος ἑμὴ. Sed incassum se torquebat vir summus: est enim mendosa, & unius literæ transpositione laborat, & proculdubio sanabitur, si legas THENEMΠΡΟΘΕΣΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝ. περὶ δίσκου Hefychio est καρὸς, ὅρις (ubi forte legendum καρὸς ὅρις i.e.) διορία, ὅρισμα. Inde ἔμπεδος δίσκος dicitur, qui ad tempus adest, qui ad horam præstitutam aliquid agit. Cum autem de Musica hic agatur, ἔμπεδος δίσκος δίκη, lex rythmi, quam nos vernacule *Cadence*, *cadentiam*, vocamus, eo quod manus vel pes debet una cum sono quodam cadere. Itaque Terpan-

* In Messenicis.

der hoc loco dicitur antiquum rythmi morem mutasse, & quum olim requireretur, ut exacte ad ἀρCiv vel θέCiv caderent soni, eam antiquæ Musicæ simplicitatem mutasse, & introduxisse alium morem licentiozem, sed gratiozem, & sonos aliquando extendisse vel contraxisse ultra vel citra momenta ῥ ἀρεως vel θέσεως (quod nunc Syncopas facere vocant, eo quod vox canentis cum cessat in momento ῥ θέσεως ubi expectatur ab audiente, videtur Syncopen pati.) Sic ego puto hunc locum intelligendum. Hactenus Palmerius, sed Lydiatus pro ἱμπεροδῖ ἐμῷ, legit ἱμπεροδὶ δῆμῳ, quæ multo potior est lectio, & omnibus aliis conjecturis præferenda. ὁ Terpander enim, cum Lyræ, quæ prius ex quatuor tantum nervis constabat, ut ei modos Lyricos ῥ à se primo inventos adaptaret, septichordem fecisset, eaque Lacedæmone usus esset, quod antiquam musicam legibus stabilitam mutasset, coram populo in jus vocatus, secundum ῥ Plutarchum multatus, secundum Marmor absolutus fuit. Marmoris autem autoritas præferenda est, quia septichordem Terpandri Lyræ tandem eam solam fuisse, quæ Lacedæmone in usu erat, invenimus. ῥ Timotheus enim ab iisdem Lacedæmoniis, quod hac non usus fuisset, sed eā, quæ ex undecim nervis constabat, postea condemnatus erat. Sola igitur Terpandri Lyræ à Lacedæmoniis admissa fuit, quod factum videtur post hoc iudicium, quod attigit noster Chronographus, in quo cum tantum evicisset Terpander, ut non tantum ob mutatam antiquam Musicam absolveretur, sed etiam omnibus deinde persuasum esset eam mutationem in melius factam fuisse, inde forte obtinuit, ut legibus sancitum esset, solam Terpandri septichordem Lyræ apud Lacedæmonios deinde in usu fore; quam cum tanta semper religione retinuissent, eaque solâ uterentur, non omnino verisimile videtur, illum, qui hanc Lyræ Lacedæmonem primo attulit, populi suffragiis condemnatum fuisse. Præterea Terpander magno semper apud Lacedæmonios in honore habebatur: quis igitur credet eum ab iisdem unquam multatum fuisse? ῥ Cum enim Lacedæmonii seditione laborarent, Apollinis Oraculum consulentes responsum tulerunt, ut Terpandrum Musicum Lesbo accerferent, qui veniens, & Musicâ suâ usus eorum animos composuit, tumultumque sedavit. Spartani igitur Terpandrum deinde summo in honore habentes, si quando post hæc Musicum quempiam insigniorem audirent, exclamabant, μὲν Λέσβιον ῥ δὸν, quasi maximæ laudes essent, quæ Musico dari poterant, eum dicere Terpandro secundum. Hic etiam dicitur in festis Carneis in honorem Apollinis, Lacedæmone institutis ῥ primo Musico certamine vicisse, tantumque Lyrâ potuisse, ut ῥ Boetius dicat eum dulcedine illius solitum fuisse Iones & Lesbios ab eorum morbis liberare.

Τὸς νόμους, τὸς λύρας. De Nomis antea diximus. In utraque vocabuli notione, Nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, ut volunt aliqui, primus, quem alii tamen Philammonem fuisse malunt. Sed hanc rem dijudicandam puto ex varia Lyræ Chordarum accessione. Nova enim quælibet accessio novos peperit Nomos seu leges Musicas. Tetrachordem aiunt Orphei, cuius Mercurius dicitur inventor, primo auxit Chorebus, secundo Hyagnis, tertio Terpander, septimâ adjectâ. Ita Boetius de Musica, lib. 1. cap. 20. ubi Nicomachum affert autorem, Lyræ quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei ætate, constituisse. Certe Nicomachus Gerasenus disertè Orphei Lyræ ait fuisse septichordem, atque, ipso à Mænadibus discerpto, in mare jactam. Ejectam autem ad Antissam Lesbi insulæ urbem. Repertam ad Terpandrum (qui Antissæus) allatam esse. Illum vero secum in Ægyptum portasse ut antistibus sacris ostenderet, ejusque inventorem se primarium seu

ῥ Strabo lib. 13. pag. 618. ῥ Suidas in Τέρπανδρῳ. ῥ In libro de institutis Laconicis. ῥ Legas decretum quo condemnatus fuit Timotheus, quod habes apud Liliū Gyraldum, Hist. Poet. Dial. 9. ῥ Paulum Leopardum emendationum, lib. 8. c. 14. & in notis Scælig. ad Manilium de Sphæra. Et apud Boetium. lib. 1. de Musica. ῥ Zenobius Centur. 5. prov. 9. ῥ Athenæus lib. 14. ῥ In libro de Musica.

πρωτόδωτον venditasse. Vide Nicomachum in Harmonicæ Enchiridii, lib. 2. cap. 1. Et Nicephorus Gregoras ad Synesii insomnia septem etiam chordas Orphei Lyrae tribuit, ita alii. Neque sane temporum rationi satis conveniunt quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetustior, si nostro & Eusebio fides. Higynus item Mercurium primo, septichordem formasse Lyram memorat. De Terpandro porro, Nomis ejus, Lyra septichordi, atque aliis in Musica ab eo novatis, vide Plutarchum de Musica, Cleonidis quæ Euclidi tribuitur Harmonicam, Athenæum lib. 14. Strabonem lib. 13. Suidam, Anonymum cum Censorino plerumque editum, cap. 19. & veterem hypothesein Pythiorum apud Pindari Scholiasten. Et de Lyrae forma, & Chordis, earumque variatione, consule insuper in primis viros summos Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. cap. 48. Filium ad Manillum, pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines, pag. 54. Et συναγωγῇ historicā cum Eusebio editā, Simonidem Lyricum, nepotem scilicet, τῇ λύρᾳ ἢ τρίτον φθόγγον traditur ad invenisse: vide ibi Olympiade ΝΓ'. Ceterum Clemens Alexandrinus, Stromat. α'. de Terpandro, Μέλ. πρῶτ. inquit, ὡς ἐλέθη τοῖς ποιήμασι, καὶ τὰς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος. ἢ Ἀρπυαῖ. quod Hervetus vertit, "Modos Poematibus primus adjecit & Lacedæmoniorum leges numerosis versibus scripsit. De Poematibus vide quæ supra ex Plutarcho adnotavimus, ubi de Nomis. Sed Νόμους heic Leges denotare mihi persuasum omnino non est. Civiles scilicet, quæ tamen apud veteres Græcos, seculis eorum vetustioribus, ni fallat Capella, canebantur; de qua re etiam nos supra aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctissimus ille pater prima artium, quæ tunc in usu, inventa recentiora fuisse, & Ebraicā antiquitate multo posteriora. Quamplurima enumerat. Inter ea etiam hoc objicit, quo tempore nihil minus in usu fuisse merito existimarit quisquam alicubi omnino Civiles Leges in Græcia, nedum Lacedæmone, sive cantari, sive versibus scribi numerosis. Neque enim ejusce rei exemplum a libi reperire potuit Aristoteles suo ævo præterquam apud Agathyrso. Ut videre est in Problematum decimo nono. Intempestive igitur nimis neque ad rem, de Legibus Civilibus, hæc scripserat Clemens. Sed vero de Nomis, id est cantilenis sacris tunc temporis Lacedæmone usitatis, appositissime. Notissimum erat, Græcorum Festis Nomos hujusmodi cani, quod scimus ex Plutarcho libro de Musica, ubi Olympo autori tribuuntur, Νόμοι ἀρμονικῇ οἷς νῦν ἄρχονται (quæ ejus verba sunt) οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ ἑορτῇ τῇ δ' αὖτ' ἐν τῇ, "Nomis harmonici, quibus nunc etiam utuntur Græci in Festis Deorum. Sed nec ἐμελοποίησεν est Clementi, numerosis versibus scribere, sed Modulis, seu notis Musicis temperare, aut phthongos aptare, id est καὶ φθόγῃς, etiam μέλη ἀρπυαῖ: adeo ut id, quod hic dixit, non aliud fuerit quam Terpandrum tum poematis primum modos adjecisse, seu carmina fecisse melica, tum Musicæ sacræ, cujus in Nomis seu cantilenis sacris tunc usus erat Lacedæmone, autorem fuisse. Ita Timosthenes Ptolemæi Philadelphi classis præfectus Nomon Pythicum, cujus usus solennis in certamine Pythico, & partes ejus quinque ἐμελοποίησε, apud Strabonem, lib. 9. De opinionis in hac re Patris veritate, non disceptavimus. Sed aliam fuisse ejus mentem credere nequeo. Lacedæmonios autem signanter nominavit, quia nulla Græcarum civitatum æque ac illi Musicam, sive bello, sive pace, curabant. Testes sunt Athenæus lib. 14. Capella lib. 9. Agellius lib. 1. cap. 11. Joannes Tzetzes Chiliad. lib. 1. cap. 16. Sextus Empericus adversus Mathematicos, lib. 4. alii. Seld.

Ep. 36. 'Αφ' ἢ 'Α..... Λυδ..... πλδσ..... ΔΔΔΙ 'Αρχοντ. 'Αθήνησιν
'Αρξισκλέους. Lacunas sic supplet Seldenus, 'Αφ' ἢ Αλυάτης Λύδων ἐβασίλευ-
σεν ἐπὶ ΗΗΗΔΔΔΔΙ, De literis numeralibus restitutis vide illius notas ad Cano-

Bbb

nem

nem Chronicum, & Lydiatum in notis Chronologicis. Palmerio autem, quia in Autographo habetur *Λυδδ* cum *ο*, *Λύδδς* potius quam *Λύδων* *ἐβασίλειος* placet legere. Sed verba imperandi raro regunt Dativum, nisi apud Poetas: nec verisimile est Chronographum nostrum, qui in omnibus aliis locis post verbum *βασιλεύω* genitivum ponit, illud verbum in hac Epocha contra linguæ Analogiam cum dativo construxisse. Multo igitur melius Doctissimus Seldenus supponit *ο* in *Λυδδ* aut quadratarii errore pro *ω* scriptum, aut suo pro ea litera in exeso Marmore lectum fuisse. Hic Alyattes Lydorum Rex erat pater Cræsi. De eo legas Herodotum lib. 1. Diogenem Laertium in vita Biantis, Strabonem lib. 14. & Polyænum lib. 6. & lib. 7.

Ep. 37. Ἀφ' ἧ Σαπφῶ ἐν Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἐπλάσσε φυγῆς .....ολ.....
 9..... τΘ. Ἀθήνησιν μὲν Κεῖτις τῷ περὶν, ὃν Συρακίαις ὁ ἦν Ὀμόων κα-
 πόντων ἢ ἀρχήν. Syllaba τΘ. post ultimam Lacunam monet in ea legen-
 dum esse ἀρχοντΘ. Annum Epochæ, qui in Lacuna eam vocem præcedente ob-
 literatur, supponimus esse 330. Secundum enim ^f Eusebium Sappho & Al-
 cæus duodecimo Alyattis anno floruerunt, qui est annus Epochæ Marmoræ
 secundum ipsum Marmor 330. Annus enim 341, ut in præcedente Epochâ
 patet, erat primus Alyattis. In ultima igitur Lacuna restituiamus ἐτη ΗΗΗ.
 ΔΔΔ ἈρχοντΘ. Ἀθήνησιν μὲν Κεῖτις. Quæ in ceteris Lacunis delentur impos-
 sibile est restituere.

Σαπφῶ ἐν Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἐπλάσσε. Phaon Lesbios, quem misere
 deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificaverat, quem demum
 (ut noster hic innuit) Sappho secuta est, & tædium, quod ob absentem ama-
 tum passa est, & patriam fugiens. Ovidius in amatoria Sapphus Epistola ad
 Phaonem,

Nunctibi Sicelides veniunt nova præda puellæ,
 Quid mihi cum Lesbo? Sicelis esse velim.

Sed amoris postea, ac spretæ formæ injuriæ impatiens in Acarnaniam se con-
 tulit, ad Leucatem Petram, indeque in amoris remedium se in mare præcipi-
 tans occubuit, ab eoque tempore secundum Menandrum apud ^f Strabonem ad
 hanc Petram è tota Græcia se recipiebant desperantes amatores, ut ab ea saltu
 se in mare mittentes amoris insaniam liberarentur. ^h Ipse autem Strabo Cepha-
 lum ob amorem ⁱ Parolæ, Ovidius Deucalionem ob amorem Pyrrhæ, Ptolom-
 us autem Hephæstion, quem vide apud Photium, Cod. CXC, multos
 alios dicit ante Sappho in amoris remedium hunc saltum subisse, quo-
 rum plerique fere omnes periere: qui evaserunt, vulneribus, ossium fractu-
 ris, aliisque ab eo saltu acceptis damnis forte debuerunt, quod amoris po-
 stea non meminere. In Petræ ⁱ cacumine erat Apollinis Leucadii fanum,
 in quo isti deo vota & preces faciebant saltum subituri. Et in festis huic
 deo quotannis eo in loco celebratis Acarnanibus solenne erat reorum ali-
 quem ab hac Petra, ei pluris omnisque generis avibus, quorum volatu saltus
 sublevaretur, alligatis, averruncandi gratia præcipitasse; infra autem in lembis
 erant, qui dejectum quantâ poterant celeritate è fluxibus extrahentes, eum, si
 nullo scopulo allisus cum vita evasisset, extra fines saluum emittebant. De
 hoc Leucadio saltu lege Strabonem lib. 10. Ovidii Epistolam pro Sappho ad
 Phaonem scriptam, quæ, nisi cognoscatur quid sit Leucadius saltus, probe
 intelligi non potest. Ante alios autem legas Ptolomæum Hephæstionem apud
 Photium Cod. CXC. & quæ ex eo transcripsit Josephus Scaliger in notis ad
 Ausonium, lib. 2. cap. 18. & Lilium Gyraldum Hist. Poet. Dialog. 9. ubi de

^f In Chronicis. ^g Lib. 10. pag. 452. Suidas in Σαπφῶ. ^h Ib. ⁱ In Epistola Sapphus ad Phaonem.
^j Strabo lib. 10.

Sappho agit. Hic saltus maxime viris proprius erat: quod igitur Sappho eum subiit, inde Criticis placet eam apud Poetas masculam vocari. Dux autem Sapphoi fuere, utraque Lesbica & ob Poeticam celebres, prior vero Eressia, secunda Mitylenæa erat. Quæ Phaonem arsit secundum nonnullos Eressia fuit, sed hos errasse convincit Marmoris autoritas. Sappho Mitylenæa, de qua hic agitur, Scamandronymi filia erat, & soror Caraxi, Rhodopes insignissimæ meretricis amasii, quem ob eum amorem versibus suis sæpe perstringebat. Primo nupta fuit Cercalæ ex Andro insulâ viro ditissimo, ex eoque filiam Cleidem peperit; illo autem defuncto omni lasciviæ generi se dedit, & multis amoribus defamata erat, quos carminibus etiam suis decantabat; eaque, & post illam Anacreon, primi dicuntur fuisse, qui magnam carminum partem in exprimendis amoribus consumsere. Sappho autem postquam multis aliis amoribus implicata esset, tandem Phaonem juvenem Lesbium arsit, quem à Venere, quod, cum nauta esset, eam sub anus specie apparentem sine mercede transfretasset, formosissimum dicunt factum fuisse. Fabulam legas apud Ælianum Var. Hist. lib. 12. c. 18. & Palæphatum *ἡ ἀπιστία* non longe à fine. Sed Plinius Phaonem amatum dicit propter herbæ radicem, quam nostri centum capita vocant, quæ alterutrius sexus similitudinem refert, unde si viris contigerit mas, amabiles fiunt, quo pacto, inquit, amatus fuit Phaon Lesbicus à Sappho. Hæc ob Poeticæ laudem tam celebris fuit, ut Strabo nullam aliam ei similem fuisse, ne in minima quidem Poetices parte asserat: tantoque semper à Mitylenæis in honore habebatur, ut omnibus eorum numismatibus illius imago imprimeretur. Scripsisse dicitur 8 Lyricorum libros novem, & etiam Epigrammata multa, Elegia, Iambos, Monodias, Epithalamium, aliaque multa. Harmoniam mixo-Lydiam invenit, ab eaque hanc didicere Tragœdi, qui eam cum Dorica conjungentes Tragœdiis adaptarunt. Carmen etiam Sapphicum ab ejus nomine dictum primo excogitavit, & plectrum invenit. Ei in Poetices studio maxime socia erat Erynnæ, & ipsa etiam Mitylenæa erat, & maxime celebris ob trecenta carmina ab ea in colum scripta æquali olim laude cum Homeri carminibus celebrata, & quod hæc ante decimum nonum ætatis annum, quo virgo occubuit, scripta fuissent. De hac & Sappho dicit Poeta antiquus apud Eustathium.

Σαπφὴ δ' Ἡένης ὄσον μάλιστα ἀμείνων,
Ἡένη Σαπφῆς πόδων ὅν ἑξαμέτραι.

Ἐν Συρακίαις δ' οὗ ὁμοῦ κατηχόντων ἡ ἀρχή. Pro ὁμοῦ Palmerius, & D^s Johan. Marshamus, opinantur legi debere Γεωμόρων, & non male; de finitimis enim nullibi, de Geomoris autem apud Herodotum Syraculis rerum potentibus facta est mentio. Hi autem Geomoni optimates erant, qui agrum Syracusanum inter se partiti, servis suis, qui Callicyrii dicebantur, elocabant colendum, indeque nomen adepti reipublicæ præerant, donec à Callicyriis servis suis expellerentur. Expulsi autem ad Gelonem Gelæ tunc Tyrannum fugiebant, qui cum eos Syracusas iterum reduxisset, illorum ope obtinuit, ut illius etiam civitatis fieret Tyrannus. Sed quia in Seldeni autographo legitur ὁμοῦ, eam potius vocem in textu retinemus.

■ Vide eos qui notas scripsere in Horatium. ■ Athenzus lib. 13. ■ Athenzus ib. ■ Ælian. V.H. l. 12. c. 19. Herodot. l. 2. Suidas in Σαπφῇ. ■ Athenzus lib. 13. p. 596. ■ Suidas in Σαπφῇ. ■ Athenzus lib. 15. pag. 687. Pausanias lib. 1. & lib. 6. ■ Pausanias in Ἀττικῇ, pag. 44. ■ Suidas in Σαπφῇ. Ælian. Var. H. lib. 12. c. 19. ■ Lib. 22. c. 8. ■ Lib. 13. p. 617. ■ Pollux lib. 9. ■ Eustathius ad Homer. Il. β. p. 327. Suidas in Σαπφῇ. ■ Plutarchus in libro de Musica. ■ Diom. Grammat. alii que. ■ Athenzus lib. 14. pag. 635. ■ Eustathius ad Homer. Il. β. pag. 327. ■ Ib. ■ Lib. 7. ■ Herodot. lib. 7. Suidas in Καλλιόγῃ.

Ep. 38. ....οντις Κυρρῶν καὶ ὁ ἄγων ὁ γυμνικὸς ἐπὶ τῇ Χρυσῇ
 πίτις ἀπὸ τῆς λαφύρων ἐπὶ τῇ ΗΗ·ΔΔΠΙΙ Ἀρχοντῶν Ἀθηνῶν Σίμωνῶν. In prima
 Lacuna supplet Palmerius. Ἀφ' ἧς Ἀμφικτύονες ἐλόντες Κυρρῶν, quæ
 supplendi ratio in Græca historia versato satis obvia est. In ultima Lacuna
 supplendum est Σίμωνῶν. In media vero Lacuna, in qua litera numeralis ob-
 literatur, legendum esse ἐπὶ τῇ ΗΗΗΔΔΠΙΙ numerales notæ sequentis Epochæ &
 cæ quæ in hac integræ relinquuntur satis ostendunt.

Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἐλόντες Κυρρῶν. Cum^a Cyrrhæi ob mercaturam, quam
 cum Italis & Siculis exercebant, opibus aucti vestigalia acerbius exegissent ab
 iis, qui ad Oraculum Delphicum proficiscebantur, ipsique etiam Templo in-
 iurii essent, Amphictyones sibi duces eligentes Clisthenem Sicyonium, Alc-
 mæonem Atheniensem, & Eurylocum Thessalum, Solonis^a Atheniensis
 suasu iis bellum inferunt, ejusdemque^a astu Cyrrham capientes, in illius ex-
 pugnationis memoriam, ludos Pythicos in Apollinis honorem quinto quoq;
 anno celebrandos instaurabant, captamque^a urbem & agrum, illius incolis
 sub hasta venditis, eidem deo consecrantes Delphis in sacros usus tradidere, ab
 eoque tempore Cyrrha Delphorum, à quibus circa^a 70 stadia, seu 9 milliaria
 distabat, ^a navale fuit. Hæc urbs antiquitus^a Crissa dicebatur, ab eaque
 sinus Corinthiacus, ^a Crissæus etiam vocatus fuit, ^b in eo enim Sicyoni è re-
 gione ad ostium Plisti amnis in Phocide sita fuit. In eodem latere Cyrrhæ
 opposita erat^a Anticyrrha ideo sic dicta, ob Helleborum ibi natum^a cele-
 bris, quæ herba quum in alia Græciæ parte prope sinum Maliacum magnâ co-
 piâ nasceretur, occasionem præbuit, ut urbs ibi condita Anticyrrha inde e-
 tiam diceretur. Utriusque urbis nomen plerique apud antiquos non observa-
 tā Etymologiæ origine Anticyram scribebant. Ad utrasque, majori autem
 cum successu ad posteriorem ob Hellebori præstantiam, navigabant in-
 sani.

Καὶ ὁ ἄγων ὁ γυμνικὸς ἐπὶ τῇ χρυσῇ πίτις ἀπὸ τῆς λαφύρων. De Pythico cer-
 tamine hic agitur; quod^a antiquissimum totius Græciæ fuisse perhibetur, ab
 ipso Apolline, in cujus honorem celebratum fuit, primo institutum; cum e-
 nim ille^a è Delo insulâ, ubi natus erat, cum matre Latona in Phocidem transi-
 isset, in Parnassi montibus in latronem quendam Pythonem appellatum, quem,
 quia in montium latebris peregrinantibus insidiebatur, Draconem etiam co-
 gnominabant, incidisse dicitur; quem in Apollinem irruentem cum Latona
 prius animadvertisset, exclamabat, ^a ἴε παῖ, ἴε παῖ, Apollo igitur emissa sagitta
 Pythonem occidebat, & post victoriam^a composito illo hymno, quem à vo-
 cibus, quibus mater eum ad pugnam excitabant, factâ in iis quâdam mutatio-
 ne ἴη παῖαν, i.e. Io Pœan dictum Græci in præliis, & maxime post victorias
 canebant. In memoriam hujus latronis à se occisi^a certamina Musica, in qui-
 bus hic hymnus à citharædis ad citharas caneretur, singulis octoenniis agen-
 da Delphis instituit, eaque seu à Pythonis, quem occidebat, seu potius ab
 urbis illius Pythûs, ubi celebrata erant, nomine Pythica appellabat; urbs e-
 nim Delphica antiquitus à Pythone, ^a Pytho dicebatur, indeque Apollo, quia
 in ea maxime colebatur, Pythius, & vates, quæ responsa ab illius oraculo da-
 bat, Pythia dicebantur. ^a In hoc certamine primus vicisse dicitur Chryso-
 themis Cretensis, cujus pater Carmanor Apollinem de cæde purgasset, & post

^a Strabo lib. 9. Pausan. lib. 10. Æschines in orat. contra Ctesiphontem. Argumenta Pindari Pythiorum.
 Plutarch. in Solone. ^a Plutarchus in Solone. ^a Pausanias lib. 10. ^a Pausan. lib. 10. Argumenta Pinda-
 rii Pythiorum. Strabo lib. 9. ^a Pausanias lib. 10. Æschines in orat. contra Ctesiphontem. ^a Strabo 80
 stadia, Pausanias 60 Cyrrham à Delphis distare dicit. ipse, quo minus ab utrisque discedam, medium eligo.
^a Pausan. lib. 10. Strabo lib. 9. ^a Pausanias lib. 10. Eustath. ad Il. Homeri 8. pag. 273. ^a Eustath. ib.
^a Pausan. lib. 10. Strabo lib. 9. ^a Pausan. lib. 10. Strabo lib. 9. ^a Strabo lib. 9. Pli. ius lib. 25. c. 5. ^a Pau-
 san. lib. 10. ^a Argumenta Pythiorum, Pindari. Strabo lib. 9. ^a Strabo lib. 9. Clearchus So'ensis in primo
 libro proverbiorum. Strabo lib. 9. Eustathius ad Homeri Il. 2. pag. 1275. vide etiam illum ad Il. 6.
 pag. 137. & 138. ^a Strabo lib. 9. Pausan. lib. 10. Argumenta Pythiorum Pindari. ^a Eustathius ad Homeri
 Il. 8. pag. 274. Phavorinus in 1075. ^a Pausan. lib. 10.

eum Philammon, & deinde Thamyris Philammonis filius; & tandem post multos annos hoc certamen etiam ingressus est Hesiodus Poeta, sed, quod ad cantum citharam pulsare non poterat, repulsam tulit. Postea vero omnino neglecta & diu intermissa fuere certamina Pythica, * donec Amphictyones post captam Cyrtham secundum ° Paulaniam anno tertio quadragessimæ octavæ Olympiadis, secundum Marmor vero anno secundo quadragessimæ septimæ, eodem modo quo Iphitus Olympiaca, de novo iterum instituerunt, & Citharædis, † qui soli antiquitus in his ludis certabant, aulædos etiam adjecerunt, (quos proxima Pythiade, quod minime gratum erat quod ab iis canebatur, iterum sustulerunt) eosque qui cithara ludentes sine cantu modulabantur carmen, quod nomus seu modus Pythius dicebatur. De eo legas Strabonem lib. 9. pag. 421. quæque è Strabone transcripsit Julius Scaliger Poetices, lib. 1. c. 23. Et præter hæc Musica certamina ‡ Gymnica etiam & Equestria proponebantur, tandemque etiam armatorum cursus, & bigarum certamen, ceteraque ludicra addebantur. Antiquitus hæc § certamina enneaterica erant, i. e. post exactos octo annos in initio noni cujusque anni agebantur, post eorum autem instaurationem singulis ¶ quadrienniis, eodem modo quo Olympiaca, celebrata fuere. In eo agone, † qui post captam Cyrtham proponebatur, pecuniæ ex illius urbis spoliis, in aliis vero omnibus * coronæ tantum è lauro factæ victoribus pro præmiis dabantur, atque ideo ille agon Χρηματίας, ceteri omnes σπανίται dicebantur. Locus certaminis equestris erat * Campus Cyrthæus, cetera vero omnia ipsis Delphis acta fuisse videntur. † Ludorum præsides Amphictyones, Curatores vero Delphi fuere. Si de his plura velis, legas ex antiquis Strabonem lib. 9. Pausan. lib. 10. Argumenta Scholiis Pindari Pythiorum præfixa. E modernis vero Julium Scaligerum, Poetices lib. 1. cap. 23. Cælium Rhodoginum Antiq. Lect. lib. 14. cap. 19. Petrum Fabrum in Agonistico lib. 1. cap. 17. & 25. & lib. 2. cap. 24. & Dominum Johannem Marshamum in Canone Chronico, pag. 619.

Ep. 39. 'Αφ' εἰς ... ἀνίτης ἀγὼν πάλιν ἐπὶ δὴ ἐν τῇ ΜΗΗΔΠΠΗ. Ἀρχοντὶς. Ἀδύνησι Δαμασίῳ τῷ δαδέρῳ. In Lacuna obvium est supplere Σπανίτης. Agon enim Pythicus post instaurationem illius ab Amphictyonibus factam * primo Χρηματίας, postea vero Στεφανίτης fuit.

Ep. 40. 'Αφ' εἰς ὅν Ἀδύ... αἰς κωμῶ... ρ... εδῆ... σάνι... τῷ Ἰχέρειον ἦν... τῷ. Συναίειον, καὶ Δόλον... ἰεδ... πτω... ἰεαδ... αρχ... νοιν... ερ... ὅ... .. priores Lacunas sic supplet Palmerius. 'Αφ' εἰς ὅν Ἀδύναις Κωμῶδία πρώτη ἐπὶ δὴ ἐπὶ σάνις τῷ Ἰχέρειον διέκτων Συναίειον, καὶ Δόλον... τεδρείπτω... ἰεαδων αρχον πίδον οἶνυ, quibus ipse addo ἀνίφειον ἐν τῇ ΜΗΗ... αρχοντὶς. Ἀδύνησι... de anno & Archontis nomine conjectandi nullum datur fundamentum.

Ἐν Ἀδύναις Κωμῶδία πρώτη ἐπὶ δὴ ἐπὶ σάνις. De Comœdiæ origine & vocis Etymologiâ multa & diversa legas apud Donatum in Prolegomenis ad notas in Terentium, Diomedem Grammaticum lib. 3, Scholiastem Aristophanis in iis quæ Scholiis suis præmisit, Athenæum lib. 2. Aristotelem de Poetica, & Etymologicum in Κωμῶδία. Maxime autem mihi placent, qui Κωμῶδιαν ὁ ἀπὸ τῆς Κώμης, καὶ τῆς φῶδης dictam volunt. Comœdiæ enim antiquitus erant Cantelinæ in honorem Bacchi post comestiones & compotationes à pastoribus & rusticis per Atticæ δῆμους seu vicos decantatæ, maxime vero in I-

* Strabo lib. 9. Pausan. ib. Argumenta Pythiorum, Pindari, Helladius apud Photium. ° Lib. 10. † Pausan. ib. Strabo lib. 9. ‡ Pausan. lib. 10. Strabo lib. 9. § Cenforinus cap. 18. ¶ Pausanias lib. 10. † Pausan. lib. 6. & 10. † Pausan. ib. * Pausan. in Phocicis, in fine fere. † Strabo lib. 9. Pausan. lib. 6. & 10. Argumenta Pythiorum Pindari. * Pausanias lib. 6. & 10. † Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Scholiastes Aristophanis in Prolegomenis ad Aristophanem. Etymolog. in Κωμῶδία.

cario oppido, ubi secundum Athenæum, tum Comoedia, tum Tragoedia; ab ebrietate & temulentia, ἡ γυνή, i.e. vindemiæ tempore originem habere, atque ideo utraq̃ue communi nomine antiquitus τραγῳδία dicebantur. Et profecto in initio non tantum nomine, sed aliis etiam multis conveniebant Comoedia & Tragoedia, utraque enim tum erat carmen ἀνταρχαστικόν, & simplex, sine personis aut scenarum ornatu decantatum, utraque erat convitiis plena, & in hoc tantum antiquitus discrepabant, quod Comoedia Mimos, Tragoedia Satyræ propius accedentes, hæc severe, illa ridicule civium primorum vitia perfringeat. Comoedia autem, quæ postea viguit, ab hac longe diversa erat, quatuor enim Athenis numerantur Comoediæ ætates, in quibus omnibus magnas mutationes subiit, donec eam tandem, quam nunc habet, à Menandro obtinuit perfectionem. Prima illius ætas à Sufarione, de quo hic in nostro Marmore agitur, habuit initium; ille enim, quia primus Comoediam Athenis edidit, pro illius inventore à plerisque habetur. Sed Comoedia longe ante Sufarionem (quem inter annum Epochæ Marmoreæ 318, & 297, i. e. inter Olympiadem 50, & 540, quo tempore maximum inclaruit Solon Atheniensis legislator, floruisse indicat mutilum Marmor) per Atticæ vicos videtur decantata fuisse. Sufarion autem eam, quæ prius per compita incondite canebatur, primus ἐν οὐκίᾳ in populi conspectu edidit, & ἀνταρχαστικόν illud pastorum carmen ita excoluit, ut in urbem ipsasque Athenas deinde recipi dignum videretur. Hæc tamen Comoedia, utpote jam in primis incunabilis, valde rudis erat, ex solo enim choro sine histrionum personis constans nec scenæ ornatum, nec ullius fabulæ argumentum habuit, sed in ea civium res gestæ, cum eorum nominibus qui gesserunt, palam in conspectu populi incondite decantabantur. Comoediæ fictum argumentum primo addidit, & talari veste in scena usi sunt Epicharmus, & Phormus Siculi, qui eodem tempore, regnantibus Syracusæ Gelone & Hierone, in Sicilia simul florere, ibique primo circa horum tempora, hæc Dramatis species, habitâ ad originem ratione, quia per Atticæ vicos olim decantata erat, Κωμῳδία dicebatur. Κωμῳδία enim non est Attica, sed Dorica vox; Doricis enim κῶμοι Atticis δῖμοι dicuntur. Cum autem Epicharmus, quod coram Hieronis uxore obscœnum quid protulisset, ab illo solum vertere coactus in Coo insula exulasset, inde insignissimæ eæ, quas scripserat fabulæ, cum iisque hoc Doricum earum nomen ad omnes Græcos ipsosque etiam Atticos transiere, apud quos Epicharmi Comoediæ tanto deinde in pretio fuere, ut Chonnidæ, Magnes, & Mullus insignissimi Athenis Poetæ Comici, ad earum exemplar scribere, quas deinde edidit Comoedias, primique dicuntur fuisse, qui in Comoediis suis præter civium convitia fictum aliquod argumentum habuere. Sed hæc tamen à solo choro constabat vetus Comoedia, eaque erat, quæ primâ Comoediæ ætate Athenis viguit. Postea autem multa alia ei addita fuere, & tunc, eo scilicet tempore, quo Pericles Athenis maxime floruit, secunda Comoediæ ætas habuit initium. Cum enim sub illius præstantissimi viri administratione Republica maxime florente, & urbe in pace constituta, populus ex otio scenicis ludis magnopere se dedisset, magnaue victoribus donasset præmia, iis extimulati Poetæ Comici ad excolendas fabulas suas, ut populo deinde magis placerent, multa inveniunt. Cratinus histriones induxit, & Comoediam in actus distribuit; Crates, Plato Comicus, Pherecrates, & Phrynichus alia addidere, donec tandem tempore belli Peloponnesiaci, ab Eupolide, & A-

^c Lib. 2. ^e Donatus & Scholiastes Aristophanis ubi sup. Aristoteles de Poetica. ^f Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Scholiastes Aristophanis. Aristot. de Poetica. ^g Diomedes Gram. lib. 3. Scholiastes Aristoph. ib. Clemens Strom. l. 1. ^h Vide Plat. in Minoe. ⁱ Platonius de ἀλφειῶν κωμῳδίᾳ. Scholiastes Aristophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Aristot. Poet. ^k Aristoteles Poetics, cap. 5. Suidas in Ἐπίχαρμῳ, & Φορμῳ. ^l Scholiastes Aristophanis in Prolegomenis. Aristoteles Poetics, cap. 3. ^m Diomedes Gram. l. 3. ⁿ Aristot. Poet. Diomedes Gram. lib. 3. ^o Plutarch. in Pericle. ^p In Prolegomenis ad Aristoph. ^q Aristot. de Poet. Diomedes lib. 3. Platonius de ἀλφειῶν κωμῳδίᾳ. Scholiastes Aristophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium.

ristophane omnino perfecta erat. Illa Comœdia, quæ his duabus prioribus Comœdiæ ætatibus Athenis viguit, Vetus Comœdia dicebatur, Mordacissima autem erat hæc ^s Comœdia, & nonnunquam obscœna, & nominatim perstringebat vitam moresque primatum; atque ideo populo maxime placebat, cui ex invidia semper gratum erat convitia de potentioribus imo & melioribus audire. Atque ideo ut infimorum plausum captarent, neutris parcebant Poetæ Comici; sed eadem licentiâ, quâ Cleonem, Cleophontem, & Hyperbolum sedtiosos & improbos, optimos etiam Euripidem & Socratem in scena lædebant, quorum hunc in Nebulis, illum in Equitibus Aristophanes traducebat. ^t Sed cum post captas à Lyfandro Athenas totum Reipublicæ regimen abolitâ Democratiâ penes optimates esset, sublata est hæc maledicendi licentia, lege latâ, ut iis licitum esset, qui in scena injuriis affecti essent, Poetam in jus vocare. Ab hoc igitur tempore sublato è Comœdia choro, in quo maxime regnabat maledicentia, incepit tertia Comœdiæ ætas; quæque in ea vigeat, postquam Comœdia nova inventa erat, Media Comœdia dicebatur, cujus generis fabulæ insigniores Athenis editæ ^x 1017, & Poetæ Comici earum scriptores 57 numerantur, quorum Antiphanes & Stephanus fuere celeberrimi. Hæc Comœdia à veteri differebat, quod chorum non habuit, & neminem nominatim lædebat, nisi ipsos Comicos: post enim latam hanc contra convitia legem semper Poetis indulta licentia erat aliorum Poetarum dicta & scripta cavillari; in quibus igitur hoc factum erat, choro *παρὰ τὸν χορόν* succedere. Sed cum in his Poetæ non tantum suæ professionis hominibus, sed alios etiam è potentioribus civibus celato nomine obscure & ænigmatice læderent, quæque in hos effusa erant convitia, singuli in se dicta fuisse suspicarentur, Temporibus Alexandri Magni, hæc etiam malidicentiâ prohibitâ, omnis deinde reprehendendi potestas è Comœdia sublata est, illiusque ab hoc tempore quarta secuta est ætas, quæque in ea viguit ^y Comœdia Nova dicebatur, quæ prologo etiam donata à Comœdia media differebat, quod hunc loco *παρὰ τὸν χορόν* sublata omni maledicendi licentiâ habuit; à veteri secundæ ætatis, quod choro etiam caruit, à veteri primæ ætatis, quod illa è solo choro sine personis, hæc è solis personis sine choro constabat. Hujus novæ Comœdiæ scriptores Græci ^a insigniores erant sexaginta quatuor, quorum Philemon, Menander, Diphilus, Philippides, Posidippus, & Apollodorus in Prolegomenis ad Scholia Aristophanis, utpote eorum celeberrimi, nominantur. Omnium autem judicio maxima gloria fuit Menandri, cujus fabulæ numerantur 108, à quo Comœdia ultimam adeptam perfectionem, talis primo facta est, qualis à nostræ ætatis Comœdis in scena exhibetur. E. Triplici hac Comœdia Romani novam solam imitabantur, primusque qui eam Romæ edidit, erat ^b Livius Andronicus, Marci Livii Salinatoris, cujus & liberos erudierat libertus, qui anno V. C. 514. C. Claudio Centone, & M. Sempromio Tuditano Coss. anno secundo post finitum primum bellum Punicum, tum Comœdiæ, tum Tragœdiæ Romanis exhibendæ primus autor erat. Livii exemplum quinquennio postea secutus est ^c Nævius, qui belli etiam primi Punici, cui interfuit, historiam scripsit. Post illum autem ^d Licinius, Cæcilius, Plautus, Terentius, multique alii Comici Romæ inclaruere: omnium autem insignissimi erant Plautus, & Terentius. Eorum ^e Fabulæ, quoad argumentum, dividebantur in Togatas, & Palliatas; quoad Personas, in Prætextatas, Trabeatas, Togatas, & Tabernarias; quoad actionem in Motorias, Statarias, & Mixtas. Fabula Togata fuit, cujus Argumentum erat Romanum, Palliata cujus Græcum; Toga enim Romana, Pallium Græca vestis erat. Fabula Prætextata erat, quæ è personis primariis, quales erant Reges, Cæsares,

^a Horat. lib. 1. Sat. 4. ^A cron Scholiastes Horatii ad illum locum. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. August. civit. Dei, lib. 4. c. 9. ^c In prolegomenis Terentianis. Horatius de Arte Poetica, & Acron Scholiastes illius. ^x In Prolegomenis ad Aristophanem. ^y In Prolegomenis Terentii, & Aristophanis, & in Platonio. ^a Prolegomena Aristoph. ^b Livius historicus, lib. 7. Diom. Grammat. lib. 3. Acro in Horat. lib. 2. Epist. ad / ug. Cassiodorus in Coss. Cicero in Bruto, & Tuscul. Quæst. Prol. Valer. Max. lib. 2. cap. 4. A Gellius lib. 17. cap. 21. ^d A Gellius lib. 15. cap. 24. ^e Prolegomena Terentiana. Diomedes Gram. lib. 3.

& magistratus Romani, quorum Toga prætextata erat, constabat, quas easdem personas cum ^f C. Melissus Augusti libertus & Bibliothecarius cum togis trabeatis in scenam introduxisset, eadem deinde fabula trabeata etiam coepit appellari. Fabula Togata erat, quæ è personis privatis, quæ solam simplicem gerebant Togam, constabat. Fabulæ Tabernariæ secundum ^s Scaligerum dicebantur, quarum personæ erant ex infimâ plebe, qualis in Tabernis habitabant: secundum Festum vero mixtæ erant è Prætextatis & Togatis, dicit enim ille in Schedis Pomponii Læti, "Togatarum duplex genus, prætextatum, hominum fastigio, quæ sic appellantur, quod togis prætextis Rempublicam administrarent. Tabernariarum, quia hominibus excellentibus etiam humiles permisti, ut sunt plagarii, servi denique & Cauponæ è Tabernis honeste prodeunt persæpe. Atque ideo bene observat ^h Doctissimus Vossius, quod fabula Prætextata & Trabeata plerumque erat Tragœdia, qualis est Octavia, quæ attribuitur Senecæ, Fabula Togata Comœdia, & Fabula Tabernaria mixta ex utrisque, quam Tragico-Comœdiam appellamus, cujuscumodi sunt Amphitryo Plautina, & Græcorum Hercules Lycimnius. Tragœdia enim, cum de rebus grandibus agat, è personis nobilioribus, quales erant Reges, Duces & Magistratus; Comœdia, cum de rebus jocosis erat, è privatis & vilioribus: Tragico-Comœdia vero, cum illius argumentum erat mixtum, ex utrisque constabat. ⁱ Motoria Comœdia erat, cujus actio erat turbulentior, stataria cujus actio erat quietior, in mixta utraque concurrebat. Motoria est Amphitryo; Stataria Cistellaria; Mixta Eunuchus & Andria. Comœdia quoad quantitatem dividebatur in Actus, & in Prologum, Protasin, Epitasin, & Catastrophen. Actus erant quinque, & hi rursus in scenas dividebantur. Actus distinguebantur antiquitus chori interventu, choro autem sublato Tibicinum cantu. Distributio Fabulæ in actus ab ipsis Poetis, actus vero in scenas à Grammaticis excogitata fuit, eaque è veteribus Plauti & Terentii Codicibus abest. Prologus est Proœmium Fabulæ à novæ Comœdiæ scriptoribus primo excogitatus. Protasis est Dramatis initium, quo quod antecessit narratur, & ad reliquam fabulam via munitur. Catastrophe est exitus Fabulæ, quo exponitur fortuna in Tragœdia in pejus, in Comœdia in melius conversa. Epitasis est quicquid Fabulæ inter Protasin & Catastrophen intercessit. Tam Comœdiæ quam Tragœdiæ in Theatro agebantur, quod in ^m modum erat Hemicycli, in quo erat scena, proscenium, pulpitum, & onchestra. Scena erat frons Theatri ab uno ejus cornu ad alterum cum cooperturâ; Proscenium locus erat ante scenam porrectus; Pulpitum in Proscenio erat, in illudque prodibant actores: Onchestra fuit ubi apud Græcos saltarent, apud Romanos Senatores spectarent. Scena erat Pulpito altior, Pulpitum proscenio, & Onchestra. ⁿ Comœdias Romæ edendi quadruplex erat occasio. Vel enim à Curilibus Ædilibus in ludis Megalensibus magnis diis consecratis, vel in honoré Apollinis, vel pro salute plebis, vel in funere alicujus viri patricii ad retinendum populum, dum pompa funebris institueretur, edebantur. Athenis autem multo frequentius exhibiti fuerunt Ludi scenici, præsertim post bellum Peloponnesiacum, quo tempore his & diebus Festis celebrandis ita dediti fuere Athenienses, ut ^o eorum gratiâ neglectâ armorum, omnique imperii propagandi curâ, per tam foedissimum otium semetipsos & rempublicam Macedonibus in servitutem prodidere. De Comœdia plura legas apud Julium Scaligerum Poeticæ, lib. 1. & lib. 3. Liliū Gyraldum Hist. Poet. Dial. 6. & Vossium Institutionum Poeticarum, lib. 2. Ex antiquioribus autem legas Prolegomena Donati ad Terentium, Platonium, Aristotelem de Poetica, quæque Scholiastes Aristophanis de Comœdia habet in Prolegomenis ad Aristophanem.

Τῶν Ἰκαρίων ἐν ἐντῶν Σουαείων, καὶ Δόλων. ^o Icaria oppidum Atticæ

^f Suetonius in illustribus Grammaticis. ^g Poet. lib. 1. ^h Poeticarum institutionum lib. 2. ⁱ Prolegomena Terentiana. Diomed. Grammat. ^m Vitruvius lib. 5. cap. 3. & seq. & in Proœm. lib. 7. Tertullianus de spectaculis, alii que. ⁿ Prolegomena Terentiana. ^o Justin. lib. 6.

in montibus Icaris situm, & Δῆμος Tribus Ægeidis fuit; omnes enim Atticæ villæ Δῆμοι dicebantur. Celebris erat hæc villa propter Hircum ibi, quod vitem læsisset, Baccho primum immolatum, cui cum etiam Icarientes circa aram fumantem ἀντροχῶδιασιν quædam carmina decantarent, in quibus potentiorum mores vitamque perstringebant, ab his sacrificiis, tum Comœdia, tum Tragœdia dicantur originem habuisse; utræque enim in Icario vico natæ fuerunt, indeque illa à Sufarione, hæc à Thespide Athenas primo allatæ; utriusque enim hi Icarientes erant. Sufarionis Senarii aliquot de Femina citantur Stobæo Sermone 67; iidem sunt quos dissimulato Stobæi nomine habet Gyraldus de Poetis Dialogo 6, qui nihil aliud de Sufarione à se reperi- tum esse ait. Sed præter Stobæum de Sufarione habet Diomedes Grammaticus, quod ad rem nostram magis pertinet, eum in Icario vico Comœdiæ inven- torem fuisse. Clemens etiam Alexandrinus habet Strom. lib. 1. ἐπεὶ νόστον Κω- μῳδίας Σουφάρων ὁ Ἰκαρίδης, & in Prolegomenis ad Aristophanem etiam dici- tur, ὅτι Κωμῳδίας ὑπερῷον φασιν εἶναι Σουφάρων. Nonne Sannarion idem fuit, qui Sufation hic dicitur? haud rarum enim est, ut nomina, quæ raro occur- runt, depravatissime à librariis describantur. Sannarionis autem Atheniensis Comici nomen apud Athenæum aliquoties occurrit: habet etiam Suidas, & veteris Comœdiæ autor primus aut inter primos fuisse dicitur, vide Julium Scaligerum Poetices, lib. 1. cap. 7. Vossium institutionum Poeticarum lib. 2. & Gyraldum Poet. Dial. 6. Pro qua re ulterius facit, quod in iisdem Aristophanis Prolegomenis, qui Comœdiæ inventor fuit in uno loco Sufarion in alio Sannarion appellatur, nec contra facit, quod Sannarion Atheniensis, Sufarion Icarientis dictus fuerit, qui enim Icarientis necessario etiam Atheniensis erat, populus enim Atheniensis in Tribus, & Tribus in Δήμοις dividebantur; cum igitur Icarium oppidum esset Δῆμος Tribus Ægeidis, quicumque illius op- pidi incolæ erant, necesse est etiam cives Athenienses fuisse.

Οἱ Τεθρίππων ὁ Ἰκαρίδης ἀρχὴν πῶλον οἶνον ἀνέφερον. Sic locum restituit Pal- merius, de talibus autem præmiis negat se aliquid unquam legisse, sed si Do- nati Prolegomena ad Terentium, aut Diomedem Grammaticum unquam inspexisset, ibi legere poterat, solenne esse in Bacchi festis cantoribus pro præmio utrem musti plenum accepisse: qui vero antiquitus, i. e. in prima veteris Comœdiæ ætate Athenis in Bacchi festis canebant, Tragœdi & Co- mœdi fuere. Manifestius dicit Aristophanis Scholiastes, Τρυγῳδίαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Κωμῳδίας, ἀπὸ τοῦ τοῖς νικῶσι κωμικοῖς πρῶτον δίδωσθαι, τέπειν νέον οἶνον, ampliōri- bus autem postea, qui Comœdia vincebat, præmiis donabatur. Temporibus Alexandri legem latam invenimus, autore Lycurgo oratore, ut qui Comœ- dia vincerent, si Athenienses non essent, jure civitatis donarentur.

Ep. 41. 'Αφ' ἑ Γεσις-εατ. 'Αθηνῶν ἐπὶ ἐκείνῳ τῷ ΗΗΠ ΔΔΔΔΠΠ 'Αρ- χαντ. .... ικ.....υ. In prima Lacuna supplendum esse 'Αθηνῶν, methodus per totum Marmor observata satis evidenter ostendit. In secunda è Plutar- cho, qui dicit Pisistratum Tyrannidem Athenis occupasse, cum Comias Ar- chon esset, restituo Κωμίας. De Pisistrato, & quomodo Tyrannidem Athenis obrinuit, eamque, postquam multos annos tenuerat, filiis reliquit, legas Hero- dotum lib. 1. & lib. 5. Thucydidem lib. 1. Plutarchum in vita Solonis, quæ- que ex his aliisq; antiquis autoribus collegit eruditissimus in Græca Historica Johannes Meursius in libro singulari De Pisistrato.

Ep. 42. 'Αφ' ἑ Κερῖς. 'Ασῆς ..... Δέλφ. α..... ΔΔΔΔΠ 'Αρ- χαντ. 'Αθηνῶν τῷ Δήμῳ, sic legit Seldenus, ultimaque hujus Periochæ verba

† Stephanus in Ἰκαρία. Hesychius in Ἰκαρία. Solinus cap. 17. Plinius lib. 4. c. 7. Harpocrat. in Ἰκαρία. † Porphy. ἐπὶ δὲ τῷ. † Diomed. lib. 3. † Lib. 3. † Diomed. ib. † Plutarch. in vita Lycurgi orato- ris. † In vita Solonis.

interpretatur, Archonte Athenis populo, quasi hoc anno nullo Athenis Archonte electo totum Regimen penes populum esset, sed scdissime erravit vir doctissimus, eum enim ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ pro ΕΥΘΥΔΗΜΟΥ legisse manifestissimum est, Euthydemusenim, ut notat Autor Anagraphes Olympiadum cum Eusebianis à Scaligero editæ, Archon erat anno primo quinquagesimæ sextæ Olymp. qui an. est Epochæ nostræ Marmoræ ΗΗΙΔΔΔΔΙΙ, quem ipse Seldenus monet, & literæ numerales, quæ relinquuntur integræ, demonstrant hic supplendum esse. In ceteris Lacunis suppleo, 'Αφ' ἑ Κροῖσῳ. ἡ Ἀσίας ἐ- βασιλεύσε, ἡ εἰς Δέλφους ἀπέστειλεν ἑπ. De initio regni Cræsi in mutilo hoc Marmoris loco agi ex Eusebio liquet, secundum illum enim Alyattes Cræsi pater 49 annos regnavit, si igitur Alyattes an. Ep. Mar. 341 regnare incep- rit, annus Ep. Mar. 292 erit primus regni Cræsi.

Ἐἰς Δέλφους ἀπέστειλεν. Apollinem Delphicum magna semper religione 7 co- luere Lydorum Reges, maxime vero illum veneratus est Cræsus: Sæpius e- nim ad consulendum illius oraculum misit, maximaque, quæ in hujus Dei tem- plo Delphis antiquitus videbantur donaria, ab hoc Rege dicuntur consecrata fuisse. Celeberrimum apud antiquos fuisse oraculum Delphicum satis notum est. Sed quam originem habuit, & quale fuit nemo satis explicavit, mihi igitur in animo erat plenam illius historiam, quanta haberi poterat ex antiquis scriptoribus, hic subungere; sed cum hoc opus nimis longum esset, & ipse mo- near ad finem properare, à proposito cogor decedere, atque ideo tibi impræ- sentiarum hæc de eo sufficiant, quæ habet Diodorus Siculus Bibliothecæ suæ, lib. 16. “ Sed quoniam Tripodis mentio hic facta sit, historiam antiquitus de
“ eo traditam hic repetere non in tempestivum arbitror. Olim à capris hoc o-
“ raculum inventum fuisse memoratur, cujus gratia mactatis ut plurimum ca-
“ pris ad hunc usque diem Delphi consulunt oraculum. Inventionis hunc por-
“ ro modum tradunt. Terræ hiatus eo loco fuit, ubi nunc adytum, quod vo-
“ catur, Templi existit, circumque hunc capræ pascentes oberrarunt, quod
“ Delphi tunc nondum incolerentur. Ibi frequenter accidit, ut quæcunque
“ propius ad voraginem accedens despiceret mirum in modum exsultaret, &
“ vocem ab usitata prius dissonam emitteret. Id pastor gregis ut insolens ad-
“ miratus quid rei foret exploraturus accessit, & ipse despectans eodem modo
“ quo capræ affectus abiit, nam istæ ut divino afflatæ spiritu se gessere, hic fu-
“ turos eventus præcinebat; mox famâ ad accolâs divulgata tam miris mo-
“ dis affectos fuisse, qui specui approximarunt, plures eo loci convenere;
“ cumque propter rei novitatem periculum facerent omnes, quicumque pro-
“ pius adierant furore divino corripiebantur; hinc locus ille, ut fatidicus pro
“ miraculo habitus, terræque Oraculum credebatur. Duravit ad tempus illud
“ mos, ut qui divinare vellent, antro propinquantibus de futuris alter alteri
“ responfarent. Sed cum multi per excessum mentis lymphaticum in spe-
“ cum desultarent, omnesque è conspectu hominum auferrentur, consultius ac-
“ colis visum, ne quis alius idem periculum incurreret, unam fæminam omni-
“ bus vatem constituere, quæ fatidicis posthac effatis præesset, machinamque
“ ei fabricari quâ conscensâ citra noxam afflatu divino repleti, & consulen-
“ tibus vaticinari possit. Machinæ tres erant bases, unde Tripodis illi nomen
“ obvenit. Figuram ejus propemodum omnes hodieque conflati ex ære Tri-
“ podes imitantur: Quemadmodum igitur oraculi sedes inventa, quibusque
“ de causis Tripus exstructus sit, satis jam declaratum arbitror. Oracula à vir-
“ ginibus olim data fuisse fama est, quod & naturam haberent incorruptam, &
“ ob virginitatem Dianæ similes essent; adde quod servandis oraculorum se-
“ cretis magis idoneæ viderentur; sed posterioribus temporibus aiunt Eche-
“ cratem Thessalum ad Oraculum profectum visam fatidicam vatem ob exi-
“ mam illius pulchritudinem deperire, & ei per vim raptæ stuprum intulisse,
“ quod facinus Delphos impulit, ut lege sancitâ caverent, ne virgo deinceps,

sed

“ sed femina quinquagenaria major, virgineo tamen ornatu, in memoriam antiqui in vaticinando moris dei responsis præfideret. Hactenus Diodorus, Si plura velis de hoc oraculo, sparsim possis colligere è * Strabone, * Pausania, b Plutarcho, aliisque antiquis autoribus.

Ep. 43. Ἀφ' ἧς Κῶρος ὁ Πάριον βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε, καὶ Κροῖσόν τε .....
 σφαλ..... Ἰππώναξ καὶ τῶν οἰαμβοποιῶν. Lacunas sic
 supple, καὶ Κροῖσόν τε Πυθίης σφαλόμενον ἐξώρηνεν ἐπὶ, ΗΗΘΔΔΠΙΙΙ Ἀρχοντῶν
 Ἀθήναι..... καὶ Ἰππώναξ, &c. Croesum enim ab Oraculo Delphico, quod prædixerat eum magnum imperium eversum, si fluvium Halym transisset, deceptum Cyro bellum intulisse, ab eoque victum, & postea, expugnatis Sardibus, captum fuisse, satis nota est historia. Eam narrant Herodotus lib. 1. Xenophon in Κυρουπορεία, Justinus lib. 1. Frontinus lib. 2. & lib. 3. Polyænus lib. 7. alique. Annum supplevi ex Eusebio, qui dicit Croesum 15 annos Lydis imperasse: cui consentit etiam c Herodotus, qui dicit Croesum postquam quatuordecem annos regnasset, i. e. in initio decimiquinti captum fuisse. Si igitur Epochæ Marmoreæ annus 292. sit primus annus regni Croesi, annus Ep. Mar. 278, est ultimus illius. Post annum Epochæ Ἀρχοντῶν Ἀθήναι, observata per totum Chronicon methodus jubet supplere, nomen autem illius qui hoc anno Archon Athenis fuit in ultima Lacuna oblitteratum è nulla historia possum supplere.

Ἐπὶ Πυθίης. d Pythia vates erat, quæ Oracula Apollinis Delphici consulentibus dabat responsa. Quoties enim aliquis ad Templum accesserat ad deum dere aliqua consulendum, peractis sacrificiis huic vati causam adventus exponebat, quæ consensu Tripode, qui in specu erat, ubi spiritum acceperat, soluta oratione Oraculum proferebat, quod Poetæ quidam fani administri in versus numerosque redigentes ei, qui Apollinem consulebat, carminibus tradidere.

Ἰππώναξ ὁ ἰαμβοποιός. Carmen Iambicum, quo Hipponax hic dicitur inclaruisset, sic dictum fuit e ἀπὸ τῆς ἰάπτειν, quod est convitiari, maledicere, antiquissimus enim Iamborum usus in convitiando fuit. Cum enim f Archilochus Parius invektivum in Lycamben, quod ei filiam Neobolem despondens, deinde mutata voluntate non dederit, & in ipsam etiam Neobolem scripsisset, hoc carminis genus primus invenit, in quo tantam amarulentiam posuit, ut quos eo læserat, ad laqueum adegisse perhibetur. g Hanc igitur cum Homero gloriam communem habuisse dicitur, quod opus, cuius autor erat, in eo perfectissimum inveniatur. Præter Archilochum autem h duo tantum memorantur, qui in Iambis inclaruere, Simonides scilicet Amorginus, & Hipponax Ephesius, de quo in hoc loco agit Chronographus noster. i Huic notabilis vultus foeditas erat, quam ob rem imaginem ejus Bupalus & Anthemus Pictores Chii lasciviâ jocorum proposuere ridentium circulis, quod Hipponax indignatus, in injuriæ vindictam ad scribendum Amphiloichium carmen se magna industria dedit, l illudque ut vehementius feriret in Scazontem primo descedens, tantâ amaritudine in Bupalum & Anthemum distrinxit, m ut eodem successu, quo Archilochus focerum, ipse hos derisores suos ad laqueum adegisse perhibetur, atque ideo n Horatius utrosque jungit dicens,

* Lib. 9. * Lib. 10. b In libris αβγδ εζζζ δαλφοίς, καὶ αβγδ μὴ χροῖς ἡμισημένιος πλε Πυθίαν; καὶ αβγδ ζηλαιοπύται, καὶ Χρηστέων, aliisque in locis. c Lib. 1. d Vide ea quæ è Diod. supra attulimus. Strabonem lib. 9. Pausan. lib. 10. & Plutarchum in locis supra citatis. e Proclus in Chrestomathia. f Horatius in Epist. 3. ad Mecæn. lib. 1. & in Poetica, & Acron. Horatii. Schol. ad utraque hæc loca. Et etiam ad Epoda. Proclus in Chrestomathia. g Velleius Pater. l. 1. h Proclus in Chrestomathia. i Plinius lib. 36. c. 5. l Dionys. Hal. Atheniens lib. 15 vocat Scazontem Hyponactem Iambum. m Eustathius ad Homeri Odys. λ. p. 1684. Cicero lib. 3. de Natura Deorum. n Epod. 6.

Cave, Cave, namque in malos asperrimus
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ spretus infido gener,
Aut acer hostis Bupalò.

Ep. 43. 'Αφ' ἧς Θέσπιδος ὁ ποιητὴς.... αχ ..... Θ. εἰδίδαξεν 'Αλ... σιν... πιδι ο..ρα· γ... χ... ἐπ' ΗΗΙΔ... ἀρχοντ... Αθ... ναίει τῷ... πύργῳ. Has Lacunas à Palmerio & Seldeno hiantes relictas sic suppleo, 'Αφ' ἧς Θέσπιδος ὁ ποιητὴς ἔξ ἀμάξης πρῶτ... εἰδίδαξεν 'Αλκίαν, καὶ ἐπὶ τῇ τράγῳδῳ ἄδλον γεννηκῆσθαι, ἐπ' ΗΗΙΔ ΔΔΙΙ ἀρχοντ... 'Αθήνησιν 'Αλκαίαν τῷ πύργῳ. X enim in αχ, pro ζ facile in exeso Marmore legi poterat. I, est dimidium literæ H, alterâ illius parte oblitteratâ. X post sextam Lacunam pro K, ab exscriptore lectum puto. Difficile enim sæpe est in antiquis Marmoribus has literas distinguere. 'Αλκαίαν in ultima Lacuna restituitur à Lydiato quem, vide in notis Chronologicis.

Θέσπιδος ὁ ποιητὴς ἔξ ἀμάξης πρῶτ... εἰδίδαξεν 'Αλκίαν. De hoc Thespide controversia est inter Grammaticos ° an erat decimus sextus, an secundus, an omnino primus, qui Tragœdiam docuit. Qui decimum sextum dicunt, & inter Dores primo volunt natam fuisse Tragœdiam, & ab Epigene Sicyonio primo inventam, qui cum Tragœdiam de Baccho docuisset, in qua nihil ad Bacchum erat, notissimo inter Græcos proverbio, ἔδδεν πρὸς Διόνυσον, quod ei post actam fabulam à populo acclamatum fuit, primo dedit initium. Hujus nonnullæ fabulæ ° ab Athenæo citantur. Sed cum Tragœdia, quæ ante Thespidem apud antiquos edebatur, carmen valde rude, & ἀυτοχρηδασικὴν esset, eodemque modo quo Comœdia è solo choro constaret; Thespis qui choro personam addidit, fabulamque primo ex arte docuit, eamque totam fere mutatam ita excoluit, ut quæ prius à solis pastoribus, rudioribusque villarum incolis decantabatur, ipsis deinde esset Athenis digna, merito pro primo ipsius autore à plerisque habetur: atque ideo de eo dicit Horatius in Epistola de Arte Poetica,

Ignotum Tragicæ genus invenisse Camænae,
Dicitur & plaustris vexisse poemata Thespis,
Quæ canerent agerentque peruncti sæcibus ora.

Thespis enim nondum exstructis Theatris plaustrum pro scena habuit, ex eoque docuit quas populo exhibuit Tragœdias, atque ideo in mutilo Marmore supplevi, ἔξ ἀμάξης. Quæ in his agebantur Tragœdiæ, eodem modo quo Comœdiæ, mordacissimæ erant, & convitiis in primates plenæ, atque inde quicunque convitia in aliquem jaciebat, ἔξ ἀμάξης λίσσεν, seu ἔξ ἀμάξης notissimo apud Græcos proverbio cœpit dici. Hujus fabulæ argumentum trahebatur è calamitatibus heroum regum, & illustriorum hominum, & atque ideo, qui eum agebant, usque ad Æschylum, ut majorem incuterent terrorem, sæcibus vini ora perlinebant, indeque nonnulli deducunt vocis originem, voluntque Τραγωδίαν, dici quasi Τρυγωδίαν, à τρυξ fæx, sed supra monui Τρυγωδίαν, non tantum Tragœdiæ, sed etiam Comœdiæ, antiquitus nomen fuisse; atque ideo multo potior videtur aliorum Etymologia, qui dicunt Τραγωδίαν dici ἀπὸ τῷ τραγῷ, καὶ τῷ ὄδῳ, quia Tragici Poetæ hircum olim pro præmio habuere. Atque ideo dicit Horatius,

° Carmine qui Tragico vilem certavit obhircum.

° Suidas in Θέσπιδος. ° Aristot. Poet. c. 3. ° Suidas in Θέσπιδος. ° Michael. Apostolius, cent. 15. prov. 23. Lib. 9. ° Diogenes Laert. in vita Platonis. ° Horatius in Arte Poet. Acron Scholiastes Horatii, Clemens Strom. lib. 1. Donatus in Prolegomenis ad Terentium Diomed. Gram. lib. 3. ° Horatius in Arte Poetica. ° Tzetzes in Prolegomenis ad Lycophronem. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. ° Diomed. Gram. lib. 3. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. ° De Arte Poetica.

De Thespide plura legas apud Plutarchum in vita Solonis, Julium Scaligerum Poetices, lib. 1. Liliū Gyraldum Hist. Poet. Dial. 6. Isaacum Casaubonum De Satyrica Poesi, lib. 1. cap. 5. & Vossium Institutionum Poeticarum, lib. 2. Thespidis discipulus erat Phrynichus, qui ipse etiam Tragœdiam multum excoluit. Post hunc circa tempus primi & secundi belli Persici claruit Æschylus, qui secundam personam multaque alia Tragœdiæ ad eam excolendam addidit. De eo sic dicit Philostratus. "Erat Æschylus Poeta Tragicus, qui cum Tragœdiam incompositam inornatamque animadverteret, Choros in unum contraxit, disjunctissimi antea cum forent, & histionum crebras responsiones auferens, unici cantus prolixitate intra scenas faciendam jugulationem excogitavit, ne coram populo trucidationes hominum fierent, quæ licet ipsa per se sapientia carere nemo dixerit, ulterius tamen aliquid excogitandi etiam in Poetica minus peritis præstitit occasionem. Cum rursus ipse excogitaret, quo pacto dignitatem Tragœdiis posset afferre, videretque ejusmodi arti sublimitatem potius, quam humilitatem convenire, apparatus ornatiōes instituit, & heroum figuris magis accommodatas, & pulpitis histiones superimposuit, ut alti sicut heroes graderentur, vestibulque primus eosdem ornavit, quas heroas & heroinas decere putabar. Quibus de causis Athenienses Tragœdiæ parentem putant, & in Bacchi festis etiam mortuum advocant. Ejus igitur Tragœdiæ etiam à morte ejus actæ fuerunt, quique eas docebant etiam Atheniensium decreto vicere denuo. His similia etiam habes apud Athenæum lib. 1. Aristotelem de Poetica, Horatium in Epistola ad Pisones, Acronem Horatii Scholiastem, aliosque. Tertiam personam in Tragœdiam induxit Sophocles, à quo & Euripide omnino perfecta est Tragœdia, πὶ πρόπρον ἢ ἐν τῇ παραδίᾳ μόνῳ ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕπερον δὲ θέσις ἵνα ἀποκεκλιῶν ἐξέρχοντο ὑπὲρ τοῦ ἀναπαύεσθαι τὸ χορὸν, καὶ δεύτερον Ἀρχύλῳ, καὶ τῷ τρίτῳ Σοφοκλεῖ, καὶ συνεπλήρωσεν τὴν παραδίαν. Tragœdiæ partes eadem erant, quæ Comediæ, quas supra descripsimus. Si de hoc Dramate plura velis, legas Aristotelem de Poetica, Diomedem Grammaticum lib. 3. Liliū Gyraldum Hist. Poet. Dial. 6. Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. & 3. Vossium Institutionum Poeticarum lib. 2. & Isaac. Casaubonum de Satyrica Poesi, lib. 1. & Canonem Chronicum insignissimi viri Domini Johannis Marhami, pag. 621.

Ἀλkestιν. Alcestis igitur erat prima Tragœdia quam docuit Thespis; cognominem habet Euripides. Sed in recensendis Thespidis Tragœdiis nemo scriptorum puto Alcestin memorat. Seld.

Ep. 45. Ἀφ' ἧς Δαρειῶ. Πέρσων ἐξασίλῃσι Μάγνυ τελευτῶντων. ἱπ... 𐌶𐌷𐌸 Ἀρχοντ. Ἀθην..... In prima Lacuna Seldenus, Lydiatus, & Palmerius suppleunt HH 𐌶𐌷𐌸, sed annus Ep. Mar. 253 incidit in annum Julianæ Periodi 4197, qui est annus Nabonassari 231, secundum vero infallibilem Ptolemæi Canonem Darius Hytaspis non an. Nab. 231. sed quadriennio prius, anno scilicet 227 incepit regnare. De hoc Metachronismo multum se torquet Lydiatus, quem vide. Seldenus autem exclamat, manifestissimus est error; sed erroris ipse autor videtur, suspicor enim eum legisse 𐌶𐌷𐌸 pro 𐌶𐌷𐌹; cum enim Marmor, è quo Seldenus hæc transcripsit, utpote 1893 an. priusquam ille librum suum edidit, exaratum, tam misere exesum fuerit, ut sine perspicillorum ope omnino esset non legendum, literæ numerales ΠΙ deletâ lineolâ transversa in litera Π in notas numerales III, facile poterant mutari. Annus autem Ep. Mar. 256, est Nab. 228, qui revera primus erat Darii Hytaspis. Cum enim Ptolemæus initium Darii ad an. Nab. 227 referat, illum annum, quo Magi regnarunt, ejus regno etiam adjecisse evidentissimum est. In initio se-

ε Suidas in Φρύνχῳ. † In Apollonii vita, lib. 6. cap. 6. ‡ Suidas in Σοφοκλῆ. Aristot. Poet. cap. 4. Diogenes Laert. in vita Platonis. § Diogenes Laert. in vita Platonis. † In notis Chronologicis ad hæc Epocham. ‡ In notis ad Canonem Chronicon.

cundæ Lacunæ lego 'ΑδίνηCi. Quis vero hoc anno Athenis archon erat, cujus nomen in fine illius Lacunæ obliteratur, nulla docet historia.

Δαρείου. Γέρων ἐβασίλευσε. Post Cyrum ^m Persis imperabat Cambyfes filius illius, qui Ægyptum imperio suo subjecit, in qua moratus, cum è somnio præcognovisset ⁿ Smerdem post se regnaturum, Susam ad occidendum fratrem eo nomine appellatum mittit: eo autem occiso Patizithes magus, quem Cambyfes Susâ decedens urbi & Regiæ suæ præposuerat, illi fratrem suum Smerdem etiam dictū, & Smerdi Cambyfis fratri ^o oris totiusq; corporis lineamentis persimilem substituit, & vivente adhuc Cambyse ^p regem constituit, qui eodem mox mortuo ab omnibus existimatus Cyri filius fuisse per unum annum à nemine perturbatus regnabat; tunc autem dolo detecto, eoque à Persarum primatibus occiso, Darius Hystaspis filius, qui unus conjuratorum fuit, regnum obtinuit. Historiam plenius narratam habes apud Herodotum lib. 3. Justinum lib. 1. Polyænum lib. 7. Valerium Maximum, lib. 7. cap. 3. Ctesiam in Photio Cod. 72. & Ammianum Marcellinum, lib. 23.

Μάγος πλάττειντο. Smerdes, quo occiso Darius regnabat, Magus dicitur, quia è Magorum secta erat; quæ ^q à Zoroastre aut secundum alios ab ^r ipso Nimrode originem habens per totum Orientem, maxime vero in Persia, & Assyria viguit, ibique etiam ad hunc usque diem viget. Hi duo statuunt principia, Lucem & Tenebras, ab iisque hausit, quæ de suis duobus principiis docuit, Manes Hæreticus. Lucem deum primum & Rerum omnium principium, Tenebras vero Deum creatum, & hunc mali, illum boni autorem statuunt: Qui boni autor putabatur antiquioribus Oromasdes, recentioribus قديمان Kadiman, i. e. antiquus & برهان Yazdan; qui mali ab antiquioribus Arimanius à recentioribus اهرمن Ahraman vocabatur. Lucem igitur quia boni causam maxime colebant Magi, honorisque, quem ei habebant testificandi gratiâ, solem, & ignem ut solis Symbolum, colebant, ipsasque etiam stellas, à quibus mundum regi putabant. Atque ideo ad malos earum influxus avertendos Telesmata faciebant, & coeli faciem, Planetarum, Stellarumque cursum quam accuratissime observabant; quique inde de futuris prædicere suscepere, Astrologiæque initium dedere, antiquissimi & primi fuere, alioque nomine etiam Chaldæi appellantur. De his legas Diog. Laert. in Proœmio, Herodot. lib. 1. Plutarchum in Iside, Agathiam lib. 2. Michaellem Psellum in libro οὗτοι καὶ παρ' Ἀστρολόγους, καὶ Χαλδαίων δογματῶν. Francisci Patricii Zoroastrem, Johannem Vossium de Idololatriâ lib. 1. c. 5, & lib. 2. c. 19. Instar autem omnium est Clarissimus Pocockius, qui è Libris Linguis Orientalibus scriptis, in quarum scientia nostrum est μέγα αὐχημα, tum magorum sectam, tum Zabiorum, qui à Magis videntur originem habuisse, & in iisdem quibus illi antiquitus locis vigneret, & adhuc vigent, in specimine suo Historiæ Arabicæ quam optime descripsit.

Ep. 46. 'Αφ' ἑ 'Αρμόδιου, καὶ .....των ἀπικτε.....ρχον Γαισσεράτου 'Α..... .....ον, καὶ 'Αθηναῖοι σ...ρ...ητὲς τὸς Γαισσεράτους ἐκ.....κλασ...υ τείχους ἐπὶ ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ Ἀρχοντῶν. 'Αθήνησι..... In tribus prioribus Lacunis suppleo, 'Αρμόδιου καὶ Ἀριστογείτων ἀπικτεῖναν Ἰππαρχον Γαισσεράτου Ἀθηναίων Τύραννον, in ceteris è Palmerio, καὶ Ἀθηναῖοι συμπάρειητὲς τὸς Γαισσεράτους ἐκχωρεῖν τὸ Πελασγικὸν τείχος ἐπὶ ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ Ἀρχοντῶν. Ἀθήνησι Κλειδίνους. Dicit enim ^s Herodotus de ejectione Pisistratidarum, παρέστη δὲ ὅθι μισθῷ τοῖσι πικνοῖσι, ἐπ' οἷσι ἐβέλοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε ἐν πέντε ἡμέρησι ἐκχωρεῖν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. 'Αρμόδιου, καὶ Ἀριστογείτων ἀπικτεῖναν Ἰππαρχον. Historiam, quomodo Har.

^m Prolomzi Canon. Euseb. Chron. Herodot. lib. 3. Justin. lib. 1. Ctesias apud Photium. ⁿ Herodot. lib. 3. ^o Justin. lib. 1. ^p Herodot. & Justin. lib. 1. ^q Plutarch. in Isid. Diogenes Laert. in Proœmio. ^r Clemens Alexandrinus dicit Nimrodem primo ignem coluisse, ignis autem cultores Magi. ^s Lib. 5.

modius & Aristogeiton, Hipparchum interfecerunt, legas apud Herodotum lib. 5. Thucydidem lib. 1. & lib. 6. Aristot. Rhet. lib. 2. c. 24. & Polit. l. 5. c. 8. Maximum Tyrium, Dissert. 8. Justin. lib. 2. Ælian. Var. Hist. lib. 11. c. 8. & Platonem in Hipparcho. Cum per hanc cædem primo aperta esset via ad restituendam Atheniensium libertatem, evertendamque Pisistratidarum Monarchiam, Harmodius, & Aristogeiton, qui Hipparchum interfecerunt, quamvis hoc minime ^a animo patriæ liberandæ fecissent, ipseque quem interfecerunt, Regum optimus & Philosophorum sui temporis doctissimus esset, tanto Athenis in honore semper habebantur, ut ^a omnibus aliis, qui in eâ urbe unquam nascebantur civibus prælati, quam diu libera manebat Respublica, æque ac præstantissimi heroes, non multo minus, quam ipsi dii, in eadem colebantur. Quotannis ^o illis parentatum fuit, illudque Polemarcho post Archontem Eponymum & Regem præstantissimo inter Atheniensium magistratus dabatur munus. ^p Lege Sancitum fuit ut eorum nomina nullis nisi liberis & ingenuis inderentur, ut ^q eorum laudes in omnibus convivis symposiis etiam & diebus Festis, ^r maxime in Panathenæis peculiari carminum genere quæ Scolia dicebantur (quorum nonnulla habes apud Athenæum lib. 15.) canerentur, & ut ^s posterius ob parentum merita primum in omni consessu locum haberent, & publicis sumptibus in Prytaneo alerentur, multaque alia præ ceteris civibus privilegia & immunitates haberent. Et cum aliis lapideæ solæ statuæ, his honoris gratiæ ^t Æneæ eæque ^u in foro ponebantur, qui honos nisi ^v Cononi per paucissimisque aliis, qui patriæ liberatores existimabantur, nulli alii dabatur.

^{ιππαρχον} ^{παρισράτη} ^{Ἀθηναίων} ^{τύραννον}. ^v Rex optimus & præstantissimus moribus & doctrina inter omnes Græcos fuit Hipparchus, summæque cum justitiæ & æquitatis laude Rempublicam administrabat, & tam propensi erga doctos animi fuit, ut quicumque per totam Græciam, aut Poeticâ, aut Philosophiâ, aut aliquâ aliâ arte, aut scientiâ excellebat, magnis datis stipendiis ad se alliciebat, atque ideo apud se habuit ^x Simonidem Cæum, & Anacreontem Teium Poetas insignissimos, & multos alios usque ad cædem suam. Controversia est inter antiquos, an primogenitus Pisistrati filius, an Hippia junior fuit, plerique Hipparchum seniore tradunt, iis autem contradicit Thucydides, sed hujus objectionibus respondit Meursius, contenditque Hipparchum primogenitum Pisistrati filium fuisse, nec ante illius obitum Hippiam Athenis regnasse, eum vide in Pisistrato.

^{ἐκχωρῶν τῷ Πελασγικῷ τείχεϊ}. Murus Pelasgicus ille est, ^a quo Arx Athenis circumcincta fuit, sic dictus, quia à ^b Pelasgis condebatur. ^c Hi enim à Bœotis, qui circa 70 an. post bellum Trojanum ab Arna Thessaliæ in patriam redierunt, Bœotia pulsi ^d in Atticam se receperunt, ubi agrum sub Hymetto monte ea conditione ab Atheniensibus accipientes, ut arcem ^e palis tantum spinosis prius septam muro lapideo circumdarent, hunc condidere, qui postea à conditoribus Murus Pelasgicus dicebatur, de eo vide etiam Johan. Meursium in Cecropia, & quæ prius habuimus in notis ad Ep. 6. De ejectione Pisistratidarum hæc narratur Historia, ^f Alcæonidæ, potens Athenis familia à Pisistratidis pulsi mercede pacti sunt cum Amphictyonibus templum Delphicum, circa 40 annos antea incensum, de novo ædificare: Delphis igitur sedentes, ^g Pythiam

^a Ut legas apud Thucyd. lib. 6. ^b Dion. Chrysostomus, orat. 11. Æschinis orat. in Timarchum, &c. ^c Pollux lib. 8. c. 9. sect. 4. ^d Libanius Declam. 29. A. Gell. lib. 9. c. 2. ^e Athenæus lib. 15. Hefychius & Suidas in Ἀρχαῖς μέλοι. Aristoph. in ^f car. & Scholiastes illius. ^g Philostratus in Apollonii vita lib. 7. cap. 2. ^h Isteus ⁱ Δικαιογόνος κληρῶν. Dinarchi orat. in Demosthenem. Theodoret. Therapeut. lib. 8. Demosth. orat. in Leptinem. ^j Theodoret. Therapeut. 8. Demosthenes orat. in Leptinem. Plutarchus in vita Antiphonitisoratoris. Lucianus in Parasito. ^k Lucian. ib. Aristot. Rhet. lib. 1. c. 9. ^l Demosthenis orat. in Leptinem. ^m Thucyd. lib. 6. Plato in Hipparcho. Ælian. Var. Hist. lib. 8. c. 2. ⁿ Plato in Hipparcho. Ælian. Var. Hist. l. 8. c. 2. ^o Herodot. lib. 5. Philostratus in Herode Sophista. Lucianus in bis accusato Thucyd. lib. 2. Pollux lib. 8. c. 9. sect. 19. Aristoph. in avibus. Dionys. Hal. lib. 1. ^p Pausan. in Atticis. Herodot. lib. 6. Dionys. Hal. lib. 1. ^q Strabo lib. 9. ^r Herodot. lib. 6. Dionys. lib. 1. ^s Syriacus in Hermogenem. Sopater in libro cui titulus, ^t Διγίσεις ζήτημάτων. ^u Herodot. lib. 6. Thucyd. lib. 1. & lib. 6. ^v Herodot. l. 6.

datâ pecuniâ induxerunt, ut quoties Spartani venirent ad Oraculum confilendum, juberet illos liberare Athenas. Lacedæmonii igitur primo Anchiomolium cum exercitu, & eo victo occisoque Regem, suum Cleomenem ad liberandas Tyrannide Athenas mittunt. Pisistratidæ autem à Cleomene victi relictâ urbe intra murum Pelasgicum in arce se muniunt, parati longam obsidionem sustinere; sed captis eorum liberis, quos clam ex Attica mittebant, eorum gratiâ cum Atheniensibus Lacedæmonisque, qui ad eos liberandos venerunt, pacti sunt, ut intra quinque dies arce muroque Pelasgico, intra quem se munivissent, totaque Atticâ excederent. Et sic finita fuit Pisistratidarum Tyrannis. Historiam plenius habes narratam apud Herodotum lib. 5. & Thucydidem lib. 6. quæ alii de ea habent autores legas à Meursio collecta in illius Pisistrato.

^aEm HHΔΔΔΔΠIII. Cum Pisistratidæ non eodem anno, quo Hipparchus occisus fuerat, ^b sed quarto postea testibus Herodoto, Thucydide, & Platone Athenis pellerentur, manifestum est hic à Chronographo nostro res diversis annis actas in eâdem Epocha simul conjungi, quod etiam ab eo in Epocha 23. factum observes. Eteoclus enim, Adrastus, & Amphiarus non eodem anno, quo ad bellum Thebanum profecturi ludos Nemæos primo celebrarunt, sed ut eorum historiam legenti apparebit, multos annos antea inceperunt Argis regnare. Eodem igitur modo, quo ibi regnum eorum regum Nemæorum institutioni, sic hic cædes Hipparchi Pisistratidarum ejectioni per modum præfationis præmittitur, ita ut hoc solum, quod ultimo loco, & non illud, quod primo narratur, ad annum subjunctum debet referri. Ad annum igitur Ep. Mar. 248, qui est Olympiad. 67. an. 1. non Hipparchi cædes, sed Pisistratidarum ejectio à Chronographo nostro refertur. Ille igitur à Thucydide uno anno differt, quod non cum illo Pisistratidarum ejectionem viginti tantum annos, sed viginti & unum pugnam Marathoniam facit antecedere: secundum illum enim pugnatum est Marathone an. Ep. Mar. 227. Inter autem an. 227, & 228. anni 21 intercedunt, sed hæc unius anni levis est differentia, & forsan non à Chronographo, sed ab exscriptore facta.

^aΑρχοντ. Ἀθηνῶν Κλεισθένες. Sic locum restituit Palmerius, quia enim Clistenes dicitur post expulsos Pisistratidas ^b rempublicam Athenis ordinare, & leges statuisse, concludit inde illum in summo magistratu eo anno, atque id eo Archontem fuisse. ^c Hic autem Clisthenes è familia Alcmaeonidarum fuit, omniumque sui temporis Atheniensium celeberrimus. Alcmaeonidarum autem familia Athenis valde insignis erat, magnæ potentiæ, & vetustissimæ nobilitatis, ^d à Nestore enim Pyli Rege deducebat originem. Nestoris filius erat Thrasymedes, Thrasymedis Sillus, Silli Alcmaeon, qui à Doribus circa 80 annos post bellum Trojanum Messeniâ, ubi regnabat, pulsus Athenas fugiebat, ibique huic familiæ nomen & initium dedit. Ex hujus posteris multis post eum seculis claruit Athenis. Megacles, qui Cylonii piaculi, quod urbem diutissime turbavit præcipuus autor erat. Cylon enim Atheniensis vetustæ nobilitatis & magni animi juvenis, cum in Olympiade 35 vicisset, & Theagenis Megaridis Tyranni filiam duxisset, superbia elatus de occupanda ^e Athenis Tyrannide cogitabat. Consulto igitur Oraculo, cum responsum accepisset, arcem τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῷ Διὶ, occupandum esse, ignorans Diasia (de quibus vide Meursium in Græcia feriatâ) esse illud Festum, sed ratus Deum Olympia intellexisse, quæ maxima Jovis Festa existimabat, dum ea agebantur collectis focis suis, & copiis etiam à Theagene socero acceptis, facinus aggrediebatur, & arcem occupabat: quo cognito Athenienses ad eum expellendum concurrunt, arcemque diu obsidebant. Cylon igitur ejusque frater clam eva-

^b Plato in Hipparcho. Thucyd. l. 6. ^c Thucyd. l. 6. ^d Herodot. lib. 6. Plutarchus in Pericle. ^e Plutarch. & Herodot. lib. ^f Pausanias in Messenicis. Herodot. lib. 6. ^g Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5. Plutarchus in Solone. ^h Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5. Plutarch. in Solone. Scholiastes Aristophanis ad equites.

fere, socii autem, qui relictī fuerant, fame consumpti ad aram Minervæ, quæ in arce erat supplices confederunt, & cum coacti essent inde descendere ad causam dicendam filum aræ alligatum manibus tenebant, eo autem inter descendendum forte disrupto, Megacles, qui eo anno Archon erat, cum collegis suis eos corripientes, quasi à Dea cuius supplices erant rejectos, omnes interficiunt, ideoque iram Deæ implacabilem incurrisse existimati illi posteriq; eorum ob violatam aræ religionem, *ἱεραγῆς καὶ ἀλιτῆροι* τὸ Θεῷ dicebantur, multæque Athenis turbæ ob hoc facinus ortæ fuerunt. Cum enim filii eorum, qui occidebantur, adulti essent, patrum interfectores continuo accusabant admissi piaculi, ab iisque & posteris eorum diu mota est seditio contra eorum posteros, qui admiserunt, iisque tandem Solonis temporibus, cum gravis pestis, quæ tunc forte urbs laborabat, ob hoc piaculum à Dea immissa putabatur, Athenis pellebantur, & Epimenides à Creta accersitus fuit, ut urbem ob hoc scelus contra deam commissum lustraret. Non diu autem postea iterum rediere. Alcmaeon enim Megaculis filius valde Athenis claruit, magnumque familiæ suæ attulit splendorem. Cum enim iis Lydis qui Sardibus à Cræso ad consulendum Oraculum Delphicum mittebantur, administrum se præbisset, eosque comiter accepisset, ob illud beneficium à Cræso accersitus, multas ab eo divitias accepit, domumq; inde suam valde locupletam habuit, dignusque existimatus fuit, qui ex omnibus Græcis ab Amphictyonibus in bello, quod contra Cyrrhæos gerebant, dux eligeretur. Maximam autem Alcmaeonidarum familiæ gloriā addidit Megacles Alcmaeonis filius. Clisthenes enim Sicyoniorum Tyrannus, cum ea Olympiade, quæ ipse victor erat, præstantissimos Græcorum voce præconis invitasset ad ambiendas unigenitæ suæ filiæ nuptias, multique ex omni Græciæ parte convenissent, omnium eorum, postquam per anni spatium in singulorum virtutes inquisivisset, dignissimum iudicabat Megaclem, eique ideo filiam dabat: quibus nuptiis Megacles opibus & splendore auctus valde inde Athenis claruit, & paulo ante Pisistrati Tyrannidem, cum Athenienses in tres factiones dividerentur, in *Διακρίεις*, scilicet *Παλαιίς*, & *Πεδιαίς*, i. e. in eos qui in montanis locis, & qui in maritimis, & qui in vallibus habitabant, ipse *Παλαιίς* ducebat, ceteras duas factiones Pisistratus & Lycurgus. Cum autem Pisistratus Tyrannidem obtinisset, Megacles & cum illo omnes Alcmaeonidæ secundo exulabant. Non diu autem postea Megacles cum Lycurgo contra Pisistratum conspirans, eo ejectione iterum rediit. Sed quinq; annis postea facto cum Lycurgo diffidio Pisistratum datâ ei filiâ in uxorem iterum reducit, & mox quod nolens ex Megaculis filia, qui piaculo tenebatur sobolem suscipere, cum eâ non concubivisset, secundo fecit exulare. Cum igitur Pisistratus ope Thebanorum & Argivorum tertio Tyrannidem occupasset, tertio iterum exulant Alcmaeonidæ, eique tunc defuncto Megacle illius filium Clisthenem avo materno cognominem (cujus nomen in mutilo hoc Marmoris loco à Palmerio restituitur) pro duce habuere, qui cum post Hipparchi cædem tentato in patriam reditu conatu excidisset, Lipsydrium supra Pœoniam occupabat, corruptâque Pythiâ, ut supra narravi, Lacedæmonios ad auxilium suum attraxit, eorumque ope ejectis Pisistratidis, Athenas Tyrannide liberavit, magnamq; ideo in ea urbe adeptus potentiam omnia fere in republica gessit, multaque in ea mutavit. Senatorum enim numerum à quadringentis ad quingentos, & Tribuum à quatuor ad decem auxit, abolitisque *Τελεόντων*, *Ἐργαδῶν*, *Ὀπλίτων*, & *Αἰγχεῶν*, nominibus, quæ iis antiquitus ab Ione indita fuere, eas ab Heroum nominibus, qui deinde *ἐπώνυμοι* dicebantur denominavit. Hi autem *ἐπώνυμοι* erant Cecrops, Pandion, Erichtheus, Ægeus, Acamas, Reges Athenienses, Hippothoon

^a Diogenes Laert. invita Epimenidis. Plutarchus in Solone. ^r Herodot. lib. 6. ^t Plutarch. in Solone. ^v Herodot. lib. 6. ^x Plutarch. in Solone. Herodot. lib. 1. ^y Plut. ib. ^z Herodot. lib. 1. ^a Herodot. lib. 1. ^b Herodot. lib. 5, & 6. Plutarch. in Pericle. ^d Pausanias in Articis.

Neptuni filius, Antiochus Herculis filius, Ajax Telamonis filius, Leon, qui filias pro publica salute devovit, & Oeneus Pandionis secundi filius, quibus Athenienses postea Attalum Pergamenum, & Ptolomæum Philadelphum Ægyptium, ob beneficia ab iis regibus accepta addidere, & Tribus deinde duodecim fecerunt. Hi Athenis magno in honore habebantur, eorumque statuæ prope quingentorum curiam ponebantur, ad easq; & non ad Archontum Eponymorum (illi enim eo nomine statuas non habebant) ut * stupidissime hallucinatur Petitus, suspendebantur Leges à Nomothetis scriptæ, ut, priusquam latæ erant, ab omnibus approbarentur. Hic etiam Clisthenes † Ostracismum, quo in exilium Tyrannidis evitandæ causâ mittebantur potentiores, primus instituisse, eoque primus damnatus perhibetur, sed falso: non enim ab Atheniensibus, sed ‡ à Cleomene Lacedæmoniorum Rege, ab Isagora, qui Tyrannidem affectabat, accersito sub prætextu reatus ob Cylonium piaculum cum septingentis militaribus familiis urbe pellebatur, ejectis autem ab Atheniensibus Cleomene & Isagora iterum rediit, & § Democratiam secundum Solonis leges stabilivit. † Clisthenis frater erat Hippocrates, qui genuit Megaclem, & Agaristam. Agarista à Xantippo ducta peperit Periclem. Megacles vero genuit Dinomacham matrem Alcibiadis; hinc Alcibiadis cum Pericle, & utriusque cum Alcæonidis cognatio, ob quam utrique piaculo ob supplicum cædem tenebantur: * atque ideo in initio belli Peloponnesiaci Lacedæmonii, cum Pericle ejecto Athenienses facilius vinci sperarent, per legatos postulabant, ut de piaculi reis iterum Quæstio haberetur.

Ep. 47. 'Αφ' ἧς Χοροὶ πρῶτον ἡγωνίσαντο ἀνδρῶν ὃν διδάξαι Ὑπο. x. Θ. Χαλ. κιδ. .... ὄνικ. .... ἐπὶ ΗΗΔΔΔ. .... Ἀρχοντ. Θ. Ἀθήνησι Λυσιστράτου. Lacunas sic supple, ὃν διδάξαι Ὑπόδικ. Θ. Χαλκιδίδος ὄνικ. Cεν ἐπὶ ΗΗΔΔΔΔΙΙΙΙ, cum enim numerus restituendus debet esse unus eorum, qui inter numerum 248 & 238 intercedunt, numerum ΗΗΔΔΔΔΙΙΙΙ eligo, utpote qui omnium eorum, qui hic restitui possunt, Lacunæ spatio maxime mihi videtur convenire. Prætera non dubium est, quin hic pro Λυσιστράτου, reponendum sit Ισαγόρου. Isagoras autem archon fuit, testibus † Dionys. Hal. lib. 5. & Anonymo ἀναγξαφῆς Olymp. Autore, Olymp. 68, an. 1. an. autem primus Olymp. 68. est an. Ep. Mar. 244.

Χοροὶ πρῶτον ἡγωνίσαντο. Sublatâ è veteri Comoedia Chorum licentiâ, agi cœperunt seorsim, ut primo ferme agebantur. Nam vetus Atheniensium mûsa nihil aliud erat præter χοροὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, choros puerorum & virorum, quod docet Maximus Tyrius dissertatione 21. Unde etiam Tragoedia & Comoedia tandem propagatæ. Trichoriam Lacedæmonii instituerat Tyræus ad tres ætates, Puerorum scilicet chorum, Virorum, & Semum. Vide Pollucem lib. 4. De chori item vetustate, vide Eusebium numero DCCXXIV, ubi de Philammone, & Philostratum in vita Apollonii, lib. 4. cap. 6. ubi de Æschylo. Virorum autem non solum agebatur chorus, sed demum in certamen evasit, quod vicit primus choragus hic seu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat & eum docuit seu edidit) cuius nomen pene in Marmore oblitteratum aliunde restitui, puto, nequit. Hypodicus si legam, favent satis & elementorum quæ supersunt vestigia & lacunæ spatiolum. Chalcidensem fuisse palam est. Nam Χαλκιδίδος tantum non integrum in Marmore habetur. Quisquis demum heic fuerit, & Poetam & Musicum fuisse insignem dubitandum non est. Viderint igitur perspicaciores an Hippicus carminum scriptor numero Eusebiano MCCCCLXXVII. (qui æque ignotus est) aut Hippasius, nomen apud Capellam æque controversum lib. 9. aut Pondas & Hyperides, in libello cum Censorino plerumque edito, aut medelam heic submittrent, aut hinc accipiant. Seld.

* In libro De Legibus Atticis. † Var. Hist. l. 13. c. 24. ‡ Herodotus lib. 6. § Aristot. Polit. lib. 5. c. 1. & lib. 6. c. 1. † Herodot. lib. 6. Plutarch. in Pericle, & Alcibiade. * Thucydides lib. 1. Plutarchus in Pericle.

Ep. 48. 'Αφ' ε' νε..... 'Ιππα..... ἐν 'Αθήνῃσιν ἐπὶ ΗΗΔΔΔΙ ἀρχόντῳ. 'Α-
θήνησι Γυδοκρίτῳ. Quid sit, quod de Hippiā in hoc mutilo Marmoris loco obli-
teratur, nescio, nec Seldenus, nec Palmerius, nec Lydiatus restituerunt, nec
ipse possum restituere. De Hippiā narratur, quod postquam Athenis pulsus
fuerat, in Sigeum Hellesponti concessit ad Hegesitratum fratrem suum ho-
tum, quem Pisistratus hujus urbis, postquam eam à Mitylenæis eripuerat,
constituit Tyrannum. Inde non diu postea Lacedæmonem accersitus fuit,
Cum enim Athenienses in liberā patriā potentiā valde creverint, ad eos reprimē-
dos Lacedæmonii in animo habuerant eum Athenas iterum reducere,
sed cum huic consilio omnes socii restitissent, Hippas, ubi nullam recupe-
randæ per Græcos Tyrannidis spem viderat, Sigeum iterum redit, & cum A-
myntas Macedonum Rex Anthemuntē, Thessalī Iolcum urbem obtulissent,
neutram recipere voluit, sed animo ulciscendi Athenienses primo Lampsa-
cum ad Hippoculum Æantidem illius urbis Tyrannum generum suum, ab eoq;
ad Persas profectus iis bellum Atheniensibus illaturis se ducem præbuit, cum
iisque contra patrem pugnans, tandem in prælio Marathonio jam valde se-
nex, & secundum Meursii computum nonagenario major occubuit. An
vero de fuga Hippiae ad Persas hic agatur, sive de aliqua alia re ab eo gesta,
quæ ob defectum Historiarum ignoratur, cum tam pauca in mutilo hoc Mar-
moris loco earum vocum, quæ obliterantur, restent vestigia, non possum
conjectare.

Ep. 49. 'Αφ' ε' η' ἐν Μαραθῶνι μάχῃ ἐλθεῖς 'Αθηναίοις πρὸς τὸν Πέρσας... 'Α-
ρίντια σ.....ων Δαρείν ἀδελ..... & στρατὸν ἐνίκαν 'Αθηναῖοι, ἐπὶ ΗΗΔΔΠΠΙ,
'Αρχόντῳ. 'Αθην.....δότην Φ..... ἐν μάχῃ σωτηγωνίᾳ 'Αιγύλῳ. ὁ Ποιητὴς
...ων ΔΔΔΠ. Lacunæ omnes, sic à Palmerio supplentur, μάχῃ ἐλθεῖς 'Α-
θηναίοις πρὸς Πέρσας, ἐν 'Αρίντια Σατραπὴν πρὸς Δαρείν ἀδελφίδῳ & Στρατὸν
ἐνίκαν 'Αθηναῖοι, ἐπὶ ΗΗΔΔΠΠΙ, 'Αρχόντῳ. 'Αθηνῃσι τῷ δότην Φανίππῳ, ἐν
μάχῃ σωτηγωνίᾳ 'Αιγύλῳ. ὁ Ποιητὴς ἐπὶ ὧν ὦν ΔΔΔΠ. Ad quæ supplementa
Historia, & vocum reliquæ satis manifeste dirigunt. Sola manet difficultas,
quis sit hic Ariētes, qui dux Persarum in pugna Marathonica dicitur fuisse.
De Artapherne Artaphernis Darii fratris filio, & Dati Persarum in pugna
Marathonica ducibus in omni legitur historia, de Ariēte vero in nulla. Ille
autem Artaphernes, Herodoto dicitur, πᾶσι 'Αρταφέρνησι ἀδελφίδῳ. Δαρείν.
Palmerius igitur, quia ei haud verisimile videtur nomen patris in filio repēti-
tum fuisse, Herodotum ex Marmore corrigit, putatque aut ipsius Historici,
aut Librarij errore Artaphernem appellari, qui Ariētes revera diceba-
tur. Sed hoc nimis audax inceptum est à recepta lectione ex tam levi conje-
cturā decedere. Præsertim cum non tantum Herodotus, sed Pausanias,
& Cornelius Nepos, aliq; etiam illum qui, Persarum in pugna Marathonica dux
fuit, Artaphernem vocant. Multo igitur mihi verisimilius videtur Seldenum
in fracto, & exeso Marmore, APIENTEAE, male pro ΑΦΕΡΝΕΑ reliquias
vocis ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ, legisse literis fere disparentibus. Φ enim deleta pri-
ori literæ parte in P, & E deletis tribus lineolis transversis in I facile mutari po-
terant; P impactā in Marmore ad pedem literæ transversā fissurā pro E pore-
rat legi, atque ideo deletā literā T, quæ post N superabundat, locum sic
restituo, ἐν 'Αρταφέρνησι Σατραπὴν πρὸς Δαρείν ἀδελφίδῳ. Artaphernes enim,
qui Persis in pugna Marathonica imperabat, Darii ē fratre nepos fuit. De hac
pugna, & victoria, quam Athenienses in ea obtinuerunt, legas Herodotum

Thucyd. lib. 6. Herodot. lib. 5. Herodot. lib. 5. Herodot. lib. 5. Thucyd. lib. 6. Herodot.
lib. 5. Cicero ad Atticum, lib. 9. epist. 10. Tertul. adversus gentes. Justinus lib. 2. In Pisistrato
exp. ult. Herodot. lib. 6. Cornelius Nepos in Miltiade. Pausanias lib. 1. &c. Lib. 6. Lib. 5.
Lib. 1. In Miltiade.

lib. 6. Justinum lib. 2. Pausaniam in Atticis, Cornelium Nepotem in vita Miltiadis, Plutarchum in Themistocle & Aristide. In quarta, quinta, & sexta Lacuna, restituo Ἀρχοντὸς Ἀθηνῶν τῷ Δελφίῳ Φαινίππῳ, Phænippum enim eo anno, quo ab Atheniensibus contra Persas in Marathone pugnatum fuit, Archontem Athenis fuisse testatur Plutarchus in vita Aristidis.

Καὶ ὁ μάλιστα σωτηριώτατος Αἰσχύλος ὁ Ποιητής. Hic Æschylus insignissimus Poeta Tragicus fuit, cujus septem Tragœdiæ adhuc supersunt. Vitam ejus habes iis à Scholiaste præmissam, in qua etiam narratur, illum in pugna Marathonica fortissimi militis officio functum fuisse, quo tantum postea gloriatus fuit præsertim in senectute, ut cum paulo ante obitum carmen aliquod de pugna Marathonica scripsisset, in ipso operis fronte suum, & patriæ nomen inscripsit, καὶ οἱ τὸ ἀνδρείαι μάρτυρας ἔχουσιν Μαραθῶνιον ἄλσος καὶ Μήδων τὸς αἰσὺν ἀποβάντας. Multo autem major in bello gloria fuit fratrum illius Arminiae & Cynægiri, quorum hic ^b in pugna Marathonica contra Persas fortissime pugnans occubuit, ille in prælio Salaminio omnium Atheniensium ^c primas fortitudinis laudes obtinuit.

Ep. 50. Ἀφ' ἑ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τῷ Ποιητῷ ποιητὴς ὦν καὶ ..... νησι καὶ Δαρεΐου πλοῦτος Ξέρξης δ' ὁ υἱὸς βασιλεύει ..... ΔΠ, Ἀρχοντὸς Ἀθηνῶν Αἰσίδα. Lacunas obvium est, sic supplere, ποιητὴς ὦν καὶ αὐτοῖς ἐφάνη Ἀθηνῶν, καὶ Δαρεΐου τελευτᾷ, Ξέρξης δ' ὁ υἱὸς βασιλεύει, ἐτη ΗΗΔΔΠ. De Simonide vide quæ infra annotantur ad Ep. 55. De Darii autem morte, & quomodo Xerxes regnum illius obtinuit, legas Herodotum lib. 7. Justinum lib. 2. & Plutarchum in libro περὶ Φιλαδελφίας.

Ep. 51. Ἀφ' ἑ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς Τραγωδία πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐεπίδης ὁ ποιητὴς ἐνίκησε, καὶ Σπείχου ποιητὴς ἢ Ἑλλάδα ..... ο, ἐτη ΗΗΔΔΠ, Ἀρχοντὸς Ἀθηνῶν Φιλοκράτης. Lacunam suppleo, εἰς ἢ Ἑλλάδα ἀφίκατο. Stesichorus enim Siculus fuit, vocem autem εἰς ante τὴν inferendam esse requirit verbum ἀφίκατο, eam cum in fine lineæ restituenda sit, ob fractum Marmoris marginem in illo desideratam fuisse bene poterat Seldenus non observare.

Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς. De hoc, & quantum Tragœdiæ addidit satis diximus ^d in superioribus, plura de eo habes ex antiquis scriptoribus collecta apud Liliū Gyraldum. Histor. Poet. Dial. 6. & Vossium Institutionum Poeticarum lib. 2. in quibus etiam de Euripide multa habes.

Σπείχου εἰς ἢ Ἑλλάδα ἀφίκατο. Stesichorus hic ex Himera in Sicilia fuit, & inter decem insignissimos Poetas Lyricos numeratur. ^e Ceteri fuerunt Bacchilides, Ilycus, Anacreon, Pindarus, Simonides, Alcman, Alcæus, Sappho, & Corinna, & cum ^f Coream Alcman Lacedæmonius, Amatoria Anacreon Teius, ὑπόρχου seu Canticum ad saltandum accommodatum Pindarus Thebanus, Stesichorus Hymnum primo invenisse perhibetur. Lyrica hic sua ^g Dorice scripsit, Doricus enim ille fuit à Sicilia. Plura de eo legas apud Liliū Gyraldum Poet. Hist. Dial. 6.

Ep. 52. Ἀφ' ἑ Ξέρξης ἢ γεδάρν ἐξέδωκεν ὁ Ἑλλησπόντος, καὶ ..... εναὶν ὁ Θερμῶν καὶ μάλιστα ἐνέμετο, καὶ Ναυμαχία Ἑλλήνων περὶ Σαλαμῖνα περὶ τὸς Πέρσας, ἢ οἱ Ἕλληνες, ἐτη ΗΗΔΠΠ, Ἀρχοντὸς Ἀθηνῶν Καλ.... δ. In duabus primis Lacunis restituo, καὶ Ἑλλήνων ὁ Θερμοπύλαις μάλιστα ἐνέμετο; cum enim nulla Græca vox, quæ hic inseri potest exeat in εναὶν, eas literas ex aliarum reliquiis

^a Pausan. lib. 1. ^b Justin. lib. 2. Plutarchus in Parallelis. Herodot. lib. 6. Suidas in Κοινῇ ἱστορίᾳ. ^c Di-
odor. Sic. lib. 11. Ælian. Var. Hist. lib. 5. c. 19. ^d In notis ad Ep. 40. ^e Tzetzes in Prolegomenis ad Ly-
cophronem. ^f Clemens Strom. lib. 1. ^g Pausan. in Corinthiacis, Arcadicis, Boeoticis, & Phocicis. Plu-
tarch. περὶ Μυσικῆς. Tzetzes in Prolegomenis Lycophronis.

collectas fuisse manifestissimum est. In tertia Lacuna suppleo Καλλιάδης, il-
lū enim hoc anno Archontem fuisse testantur ^h Herodotus, ⁱ Laertius,
^l Diodorus Siculus, ^m Dionysius Halicarnasseus, & Thomas Magister in vita
Euripidis.

Ξέρξης ἔφ' ἑδίων. Quomodo Xerxes junctis navibus pontem supra Hellepon-
tum fecit, per quem exercitus in Græciam transiret, legas Herodotum in Po-
lyhymnia & hujus rei explicationem eruditam apud Dionysium Petavium, ad
Themistii orationem decimam. seld.

Ἐν Θερμοπύλαις. Thermopylæ erant angustiae, per quas solas è Thessalia in
australes Græciæ partes patebat aditus, per eas igitur Xerxi Atticam inva-
suro erat transeundum. Θερμοπύλαι dicebantur, ἀπὸ τῆς πύλης, quia, ut janua,
angustæ erant, & τῶν θερμῶν, quia in illis angustis multæ Thermæ, seu fontes
aquæ calidæ fuerunt. Non erant inter montes, ut plerique in Tabulis Geo-
graphicis describunt, sed ex uno tantum latere montes, ex altero sinum Melia-
cum habuerunt, uti in perspicacissima tabula eas descripsit peritissimus Geogra-
phorum Philippus Brietius, in qua uno intuitu videbis omnia ea, quæ ^a Stra-
bo, ^o Herodotus, & ^p Pausanias satis prolixè descripserunt. De pugna quæ in
his Angustiis inter Xerxem, & Leonidem Lacedæmoniorum regem, commis-
sa fuerat. Legas etiam ^a Herodotum, ^p Pausaniam, ^s Diodorum Siculum, ^j Ju-
stinum, & ^p Plutarchum. De pugna etiam navali p̄tope Salaminem à Græcis
contra Persas commissa, ingentique, quæ ibi parta erat victoria, eosdem legas
autores.

Ep. 53. Ἀφ' ὅ ἡ ὄν ...ταῖς μάχῃ ἐξήμετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον ἔξερξε
τρατηγόν, ἣν ὀνόμαζον Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιον ἐτελεύτησεν ὅν τῇ μάχῃ καὶ τὸ
πῦρ ἔρδυνε.....εὐρία πρὸς τὴν Αἰτνίδον, ἐτη Η...ΠΙ, Ἀρχοντος Ἀθηνῶν Ξαντίππου.
Primam Lacunam supple, ὅν Πλαταιαίαι, secundam καὶ τὸ πῦρ ἔρδυνε, seu potius
ἔρρύηκε, cum autem hoc verbum cum iis vocibus, quibuscum in hoc loco con-
strui debet, mihi non videtur tam proprie posse convenire, multo potius vel-
lem hic supplere ἡρύχθη, si hæc vox iis, quæ relinquuntur, literis bene po-
tuisset adaptari; sed sive hæc, sive illa, sive aliqua alia hic inferatur, sensus
debet idem esse, eo scilicet anno, quo ad Plataeas pugnatum fuit, Ætnam ignes
evomuisse.

Γ. Literas numerales debere esse ΗΗΔΠΙ, eæ, quæ sunt in præcedenti & se-
quenti Epochâ, satis ostendunt. De pugna ad Platæam commissâ, & victo-
ria ibi à Græcis contra Persas partâ legas Herodotum, lib. ult. Plutarchum
in Themistocle & Aristide, Cornelium Nepotem in Pausania, Diodorum Si-
culum lib. 11. eodem die quo hæc Platææ parta est victoria, Persæ etiam, ad
Mycalen Ioniz promontorium in prælio navali ab Atheniensibus duce Xan-
tippo Periclis patre, qui hujus anni Archon dicitur, æquali clade superati fu-
erunt. De ea eosdem quos supra citavi legas autores.

Ep. 54. Ἀφ' ὅ...λων ὁ Δεινωμένος ..... ἐπεράνδυσεν, ἐτη ΗΗΔΠΙ, Ἀρχοντος
Ἀθηνῶν Τιμοδίνου... In prima & secunda Lacuna legas, Γέλων ὁ Δεινωμένος
Συρακυσῶν ἐπεράνδυσεν, in ultima, Τιμοδίνος. Quomodo Gelo, cum prius
Gelæ Tyrannus esset, Syracusas etiam obtinuit, supra ex Herodoto narravi in
notis ad Ep. 37. Cum de eo satis multa in Lydiati notis Chronologicis habeantur,
non opus est ut plurâ annectam,

^h Lib. 7. ⁱ In vita Anaxagoræ. ^l Lib. 11. ^m Lib. 9. ^a Lib. 9. ^o Lib. 7. ^p Lib. 10. ^s Lib. 7.
^j In Atticis. ^a Lib. 11. ⁱ Lib. 2. ^p In Themistocle.

Ep. 55. .... Σιμωνίδης, ὁ Λεωπαρίτης ὁ Κᾶθ', ὁ τὸ μνημονικὸν εὖ ἔ-
 νικησεν Ἀθήνησιν διδάσκων. Καὶ αἱ εἰκόνες ἐπ' αὐτῆς Ἀρμόδιον, καὶ Ἀριστογείτονον, ἐπὶ
 ΗΗ... Ἀρχόντων Ἀθήνησιν ... μούρτυ. In prima Lacuna lege Ἀφ' ἧς, in secunda
 ΗΗΔΙΙΙ, in tertia, Ἀθήνησιν Ἀδαιμόντι. * Adimantus enim archon erat pro-
 ximo post Timosthenem anno. Si igitur Timosthenes archon fuerit, An. Ep.
 Mar. 215, annus, quo Adimantus hunc Magistratum gessit, erat 214. Restitu-
 endum autem hic Ἀδαιμόντι literæ μούρτυ, quæ integræ relinquuntur, satis
 ostendunt.

Σιμωνίδης ὁ Λεωπαρίτης. Bini Simonides clariores apud Scriptores habentur.
 Avus & ex filia nepos. Avus Leoprepis filius vocatur Suidæ; atque ei memo-
 randi artis inventio tribuitur, de qua item Cicero de Oratore Secundo. At
 ex nostro liquet Leoprepem avi generum fuisse & nepotis patrem. De avo
 antea dixerat. Heic de nepote. Cuius uterque fuit; uterque Poeta. Neque
 igitur avo sed nepoti inventio illa debetur. De Simonide hoc, vide Joannem
 Tzetzem Chiliade 1. cap. 24. ubi victorias reportasse ait quinquaginta sex.
 Consule etiam Valerium Maximum, lib. 8. cap. 7. Seld.

Καὶ αἱ εἰκόνες ἐπ' αὐτῆς Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονον. Statuæ de quibus hic agit
 Chronographus noster, non primæ erant, quæ Harmodio & Aristogitoni
 ponebantur; longe enim antea, quarto scilicet postquam Hippias Athenis
 eodem, quo Tarquinius Româ pellebatur, anno æneæ illis statuæ in foro
 erectæ fuere, eæque primæ erant, quæ Tyrannicidis unquam publice pone-
 bantur. * Sed captis à Xerxe Athenis hæ Susam translatae fuerunt, novæ i-
 gitur illis post finitum bellum Persicum & restauratas iterum Athenas, quas
 Persæ destruxerunt, ponebantur, de iisque hic agere videtur Chronographus
 noster. Quæ autem Susam à Persis avectæ fuerunt, * Alexander captâ eâ
 urbe iterum remisit, quæ suis locis in foro iterum erectæ, ibi usque ad tem-
 pora Bruti & Cassii permansere, qui cum Casarem eodem modo, quo Har-
 modius & Aristogiton Hipparchum interfecissent, inter alios honores, quos sibi
 ob illud parricidium arrogarunt, hunc Athenis, ut maximum, quem in illa
 civitate consequi poterant, habuere, * quod statuæ æneæ juxta statuas Har-
 modii & Aristogitonis illis etiam in foro ponebantur.

Ep. 56. Ἀφ' ἧς Ἰερὼν Συρακυσῶν ἐτυράννευσεν ἐπὶ ΗΗΠΙΙ Ἀρχόντων Ἀθήνησιν
 Χ... .. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς καὶ τῶν. In Lacuna supple Χάρης,
 * Chares enim Athenis Archon erat proximo post Adimantum anno, si igitur
 Adimantus Archon esset, anno Ep. Mar. 214, an. Ep. Mar. 213 Archon erat
 Chares.

Ἰερὼν Συρακυσῶν ἐτυράννευσεν. Mortuo Gelone ei successit frater illius * Hi-
 ero, quem carminibus suis celebrat Pindarus Poeta, & Syracusis regnavit an-
 nos decem, ei successit * frater Thrasylbulus, qui, cum non ut fratres illius, sed
 crudeliter imperium exercuisset, undecimo regni mense Syracusis pulsus apud
 Locros exulavit, & democratia deinde restituta per 60 annos usque ad Tyran-
 nidem Dionysii senioris in Republica Syracusanâ fuerat stabilita. De his le-
 gas Diodorum Siculum lib. 11. De Epicharmo, qui hic dicitur Hieronis tempo-
 ribus floruisse, satis diximus in notis ad Ep. 40.

Ep. 57. Ἀφ' ἧς Σοφοκλῆς Σοφίλῳ ὁ ἐν Κολωνῷ δῶνικτος τραγῳδίας ἔπεικε ὡς
 ΔΔΠΙΙ, ἐπὶ ΗΗΠΙ, Ἀρχόντων Ἀθήνησιν Ἀλκιβιάδων. Hæc Periocha, cum
 tota integra sit, nullo egit supplemento, Sophoclis adhuc ex 130, f quas

* Dio 1. Sic. lib. 11. γ Plin. lib. 34. c. 4. * Arrian lib. 3. Plin. lib. 34. c. 8. * Arrian. ib. b Dion
 Cassius lib. 4. Zonaras Anal. lib. 2. Xiphilin in Augusto. c Diod. Sic. 1. 11. d Aristot. Polit. lib. 5. c. 12.
 Pinda i Scholiastes ad Pyth. 3. e Diodor. Sic. lib. 11. Aristot. Polit. lib. 5. c. 12. f In vita illius Tragediis
 à Scholiaste præfixa.

scripserat, Tragœdiis septem supersunt, quibus præfixam habes vitam illius, quam etiam legas apud Liliū Gyrāld. Hist. Poet. Dial. 6.

Ἐκ Κολωνῶν. Κολωνός est nomen vici, s seu δήμος Attici, h è quo Sophocles fuit, cuius Tribus incertum est. Populus enim Atheniensis in Tribus, & Tribus in δήμους dividebantur. Tribus ab Heroibus, δῆμοι à villis, è quibus Theſei temporibus populus Athenas commigrabant, denominationes habuere. Duo i autem erant Athenienses Κολωνοί, unus * circa 10 stadia ab Athenis diffusus, alter intra urbem in ipso foro i inde Ἀγοραῖος dictus situs fuit. In urbano m Colono mercenarii, in Rustico Muliones dominos quærentes conveniebant, atque ideo hic * ἱππῶς, ille ° μύλων etiam dicebantur. Qui autem δήμος seu populo Atheniensi nomen dedit, erat Κολωνός extra urbem situs, qui celebris fuit, quod r Oedipus à Creonte regno exutus illuc fugiebat, ubi cum filia Antigona misere aliquandiu vitam pauper & cæcus degebat, donec tandem Athenienses misericordiâ tacti illâ sede eximerunt, eiq; in ipsis Athenis hospitium & alimentum, quamdiu vixerat, præbuere, & mortuum in Areopago sepulchro & monumento donavere. De hujus post exilium miseriis Tragœdiam scripsit Sophocles dicta Ὀιδίπυς ἐν Κολωνῷ, quam inter septem illius, quæ adhuc supersunt, Tragœdias habes editam.

Ep. 58. Ἀφ' ἧς ὁν Ἀἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσεν· ἢ Σιμωνίδης ὁ Πρωτὸς ἐτελεύτησε βίῃς ἐτη ΕΔΔΔΔ, ἐτη ΗΗΠ Ἀρχοντῶν. Ἀθήνησι Θεαγενίδου. In prima Lacuna supple, ἔπεσε in secunda è Diodoro Siculo Θεαγενίδου.

Ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε. De saxo illo quod è cœlo in Ægos flumen cecidisse dicitur, vide Plinium lib. 2. cap. 58. Eiusdem casus & prædictionis Anaxagoræ meminit Laertius in ejus vita. Et apud eundem Silenus historicus ἐπὶ ἀρχοντῶν scribit διμύλων λίθον ἔξ ἑρᾶν πέτρῶν, Archonte Dymilo lapidem è cœlo decidisse. Sed hujus nominis archon alibi non reperitur. Unde Josephus Scaliger librariorum in Laertii exemplaribus Lacunam, quæ archontis nominis locus fuerat, ita præterisse existimat, ut ex διμύλων λίθον, quod lapidem instar duarum molarum ei significant & auctoris verba erant archontem sequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἐπὶ ἀρχοντῶν Λυσανίου διμύλων, &c. Vide eum ad Eusebiana numerum MDLI. Certe & ipsum Anaxagoram dixisse solem fuisse μύλον ὀξέπυρον, seu molarem lapidem ignitum legimus apud Josephum contra Appionem; ubi tamen μύδρον ὀξέπυρον, ut apud Laertium habetur, id est, massam candentem reponi vult Isaacus Casaubonus. Sed demum si archontis nomen fuerit apud Laertium, ita ut vult Scaliger, prætermisum, nostro heic auctore, interficere Θεαγνίδου, Philostratus autem ait Anaxagoram prædixisse ὡς λίθον πέλ' Αἰγὸς ποταμῷ ἀπὸ τοῦ ἑρᾶν ὁδοδύσσοντα Lapidem, pluraliter, in Ægos flumen è cœlo casuros; De vita Apollonii lib. 1. cap. 2. Seld.

Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησε βίῃς ἐτη ΕΔΔΔΔ. De duobus Simonidis avo & nepote Poetis Lyricis supra i dicitur. Avus erat, qui hic post tam longævam senectutem occubuisse fertur, idemque qui Hipparcho Pisistrati filio familiaris erat; si enim annos natus esset 90 an. Ep. Mar. 205, nascebatur an. Ep. Mar. 295, qui erat annus Tyrannidis Pisistrati tertius, quum igitur Hipparchus ad Tyrannidem accessisset, annos natus erat triginta. De eo & altero Simonide nepote illius vide quæ supra annotantur ad Ep. 50. Alii etiam erant hujus nominis Poetæ, quorum unum in Amorgo insula natum inter tres

* Scholiastes Aristoph. ad aves. Demosthenis orat. in Neoram. h Vide vitam Sophoclis Tragœdiis præfixam. i Harp. in Κολωνίῃς. Pollux lib. 7. c. 29. Etymolog. in Κολωνίῃς. k Thucyd. 1. 8. l Harpocrat. ib. m Harp. Pollux, Suid. & Etymol. ubi supra. n Idem Autores ibid. & Schol. Sophoclis ad Oedipodem in Colono, & Paulan. in Atticis. o Schol. Aristoph. ad aves. p Pollux ib. Paulan. in Atticis. Didymus ad Il. Homeri λ. Apollodor. lib. 3. Schol. Statii ad Theb. 12. q In notis ad Ep. 50. celeber-

celeberrimos Iamborum scriptores supra memoravi ad Ep. 43. De ceteris vide Vossium in libello de Poetis Græcis.

Ep. 59. Ἀφ' ἧ Ἀλ... ἀνδρῶν ἐτελεύτησεν ὁ δὲ υἱὸς Γ... δίκης Μακεδόνων βασιλεύει ἐτη ΗΨΔΔΔΔΠΙΙΙ Ἀρχοντῶν Ἀθήνησιν Εὐδίππου. In prima Lacuna lege Ἀλέξανδρῶν, in secunda Περδίκκας. Qui hic Εὐδίππῳ dicitur, in Diodoro Εὐπίπῳ vocatur, ibique traditur 79 Olymp. an. 4 Archon fuisse, atque ideo Lydiatus ē humeralibus ΗΨΔΔΔΔΠΙΙΙ, unam virgulam subducit, ut Marmor cum * Diodoro conveniat, at secundum meum computum annus quartus Olympiadis 79 est annus Ep. Mar. 197, & non 198, atque ideo si admittenda esset in Marmore mutatio, Numerales literæ debuerant scribi ΗΨΔΔΔΔΠΙΙ. Sed cum Chronographus noster in plerisque alijs Epochis uno anno, & in nonnullis etiam duobus à Diodoro differat, nullam video necessitatem, quare hic putaretur cum eo convenire.

Ἀλέξανδρῶν ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Περδίκκας Μακεδόνων βασιλεύει. Ne nobis in sequentibus moram faciant Macedonum Reges, notandum hic est, quod * supra etiam diximus, Macedones ab Argivis originem habuisse, & Caranum Phidonis Argivorum Tyranni fratrem Regno Macedonico primo initium præbuisse. † Post hunc Cænus, Thurimas, Perdiccas, Argius, Philippus, Alcetas, & Amyntas successionis ordine regnarunt. Amyntæ filius erat Alexander, de quo hic agit Chronographus noster, † qui & potentia, & virtute majoribus suis longe erat superior, primusque est ē Macedoniæ Regibus, de quo aliquid historiā dignum memoratur. * Cum enim sororem suam Bubari nobili Persæ in uxorem dedisset, conciliato sibi iis nuptiis Persarum favore eorum liberalitate multum crevit, & cum Xerxes Græciam occupasset, ab eo quicquid est inter Olympum & Hæmum montes dono accepit. Animo autem multo amicus erga Græcos quam Persas fuit: atque ideo cum Mardonius statuisset cum Græcis prope Platæas pugnare, † proximā ante pugnam nocte Atheniensibus indicavit; ob quod beneficium à Græcis omni benevolentia & honore exceptus ad ludos Olympiacos † admittebatur, in iisque nonnullis certaminibus vicit. Huic cum regnasset annos 43 † succedit filius illius Perdiccas, cujus primum regni annum Eusebius Olympiadis octogesimæ anno primo, Chronici Marmorei autor Olympiadis septuagesimæ nonæ anno tertio; ejusdemq; exitum hic Olympiadis nonagesimæ anno primo, ille Olympiadis octogesimæ septimæ anno primo ascribunt. Sed cum apud Thucydidem gravem, & summæ autoritatis historicum † anno decimo quinto belli Peloponnesiaci, qui est annus quartus nonagesimæ Olympiadis, mentio fiat Perdiccæ in Macedonia regnantis, quam foedissime errant utrique. Ut ambo igitur corrigantur, ad annum decimum septimum belli Peloponnesiaci, seu Olympiad. 91. an. 2. protrahendum est Perdiccæ regnum, cui defuncto successit filius † Archelaus Euripidis Poetæ Tragici fautor & patronus, qui à Cratæro amasio suo per imprudentiam fauciat occubuit, cum regnasset annos quatuordecim. Ei succedit filius illius Orestes puer adhuc, atque ideo ei datur Tutor Aëropas, qui occiso pupillo suo cum tres annos regnaverat, ipse regnum occupat, filioque suo Pausaniæ post annos quatuor moriens reliquit. Pausaniam autem, cum regnasset annum unum, occidit Amyntas, regnumque, utpote sibi debitum, successionis jure † accepit, filius enim erat Aridæi, qui erat filius Amyntæ fratris Perdiccæ Regis. Eo autem non diu postea ab Illyriis Macedoniā pulso, per duos annos regnabat Argius, donec Amyntas à Theffalis reductus regnum iterum recuperavit tenuitque annos 24. Filii illius

† Lib. 11. * In notis ad Ep. 6. † Eusebius in Chronicis. Dexippus apud Eusebiana Scaligeri, & Syn-cellum. † Justin. lib. 7. * Justin. lib. 7. † Herodot. lib. 9. † Herodot. † Eusebius in Chronicis. Dexippus ubi supra. † Lib. 6. † Euseb. & Dexippus ubi supra. † Euseb. & Dexippus ib. Justin. lib. 7. Diodorus lib. 14.

ex uxore Euridice suscepti numerantur e Alexander, Ptolomæus Alorites, Perdiccas & Philippus, qui omnes post Amyntam successionis ordine, Alexander scilicet annum unum, Ptolomæus annos tres, Perdiccas quinque regnarunt. Perdicca autem in bello contra Illyrios occiso, regnum accepit Philippus Alexandri magni pater, de quo satis multa in Justino, & Diodor. Sic.

Ep. 60. 'Αφ' ὅ 'Αισχύλῳ ὁ ποιητὴς βιώσας ἐτη ΙΔΠΙΙΙΙ, ἐτελεύτησεν ὁ ..... καὶ ... καλῶς ἐτη ΗΙΔΔΔΔΔΙΙΙ ἀρχόντῳ 'Αθήνησι Καλλίῳ τῷ προπύρῳ. In prima Lacuna supple, ὁ ποιητὴς. In secunda & tertia, ὁ Γέλας καὶ Σικελίας.

'Αισχύλῳ ὁ ποιητὴς βιώσας ἐτη ΙΔΠΙΙΙΙ ἐτελεύτησεν ὁ Γέλας καὶ Σικελίας. De Æschyli Poetæ obitu hæc narrantur. Cum ille jam ætate provectus Tragœdia cum ὁ Sophocle certaret, ab eoque tunc valde juveni superaretur (quæ eadem est forsan Sophoclis victoria, cujus meminit Chronographus noster Ep. 57.) ex animi ægritudine Athenis in Siciliam secessit, ibique e Catanæ, eo tempore ^h quo Hiero Syracusarum Tyrannus eam urbem de novo condens a vicino monte Ætnam appellavit, fedes fixit. Post obitum autem Hieronis & Thrasybuli Hieronis fratris exilium Gelam videtur migrasse. Ibique ⁱ quum in aperto quodam loco sedisset, quod eo die e quodam vaticinio timuerat se regulæ casu periturum, ab Aquila, quæ supervolans testudinemque in unguibus tenens eam in calvi senis caput putans album saxum fuisse demisset, ut fractâ testâ, quod intuserat, eliceret & vesceretur, confracto elisoque cerebro interfectus fuisse perhibetur. Mortuum autem ⁱ Geloi magnifice sepelivere, juxtaque eorum urbem illius sepulchrum diu videbatur, in quod inscriptum erat hoc Epitaphium,

- Αἰσχύλῳ Εὐφορίωντῳ Ἀθηναῖον τὸδε κέλεται,
Μνήμα καταφθιμένων προφύροιο Γέλας.
■ Ἀλλὴν δ' οὐδὲν Μαραθώνιον ἄλλοτ' ἂν εἴποι,
Καὶ βαθυχαυτίης Μῆδ' ὅτ' ἐπικύβητο.

Et profecto non tantum ex hoc Epitaphio, sed etiam e Plutarcho, qui in vita Cimonis dicit, Æschylum prope Gelam sepultum fuisse, satis manifeste probatur, illum Gelæ occubuisse. Fallitur igitur Lydiatus, qui in mutilo Marmoris loco supplet Ἀιτνία, quasi Æschylus Ætnæ seu Catanæ, quod nemo unquam dixit, & non Gelæ, diem suum obiisset. Magnos hic honores post obitum suum in Sicilia, Athenis, totaque Græciâ est consecutus. Filii illius erant Bion & Euphorion utrique Tragœdi, qui & suis & patris Tragœdiis, quas iterum edidere, victorias obtinuerunt. Plura de Æschylo legas apud Liliū Gyraldum, Hist. Poet. Dial. 6. & in notis Stanleii ad vitam Æschyli.

'Αρχόντῳ Ἀθήνησι Καλλίῳ. Cum Marmore consentit Scholiastes Aristophanis ad Acharnenses, dicit enim, 'Ετελεύτησε γὰρ Αἰσχύλῳ ἐπ' Ἀρχόντῳ Καλλίῳ τῷ μὲν Μνησίδοι.

Ep. 61. 'Αφ' ὅ Εὐριπίδης ἑπὶ ὧν ΔΔΔΔΙΙΙ, Τραγῳδία πρῶτον ἐνίκησεν ἐτη ΗΙΔΔ.....οντῳ Ἀθήνησι Διφίλῳ..... ὅς γ' καὶ Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ ..... ξαγρέας. Lacunas sic supple, ἐτη ΗΙΔΔΔΔ Ἀρχόντῳ Ἀθήνησι Διφίλῳ, ἐξ ὧς γ' καὶ Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ Ἀναξαγρέας. Numerales notas debere esse ΗΙΔΔΔΔ, ætas Euripidis satis manifeste ostendit. Si enim ille natus esset an. Ep. Mar. 222, ille annus, qui erat ætatis illius 43, est an. Ep. Mar. 180. De Euripide Tragœdo legas vitam illius a Thoma Magistro scriptam, quæque

¹ Justin. l. 7. Plut. in Cimone. Schol. Æschyli in vita illius. ² Schol. Æsch. ib. ³ Schol. Æsch. ib. Diodorus lib. 11. ⁴ Scholiastes Æschyli ib. ⁵ Plutarchus in vita Cimonis. Scholiastes Æschyli in vita illius. ⁶ In vita Æschyli Plutarchus in l. bello de exilio. ⁷ In vita Æschyli & in Atheni lib. 14. ⁸ Ep. Mar. 51.

ex eo aliisque autoribus à Lilio Gyraldo, colliguntur Hist. Poet. Dial. 7. De Socrate & Anaxagora legas Diogenem Laertium.

Ep. 62. Ἀφ' ἧς Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκκῃ τελευτήσῃ. ἔτη Η.....οντ. Ἀθήνησιν Ἀστυφίλῳ. In Lacuna lege ἔτη ΗΨΠΙ Ἀρχοντ. Ἀθήνησιν Ἀστυφίλῳ. Altyphilus enim archon Athenis erat, ῥ anno primo nonagesimæ Olympiadis, qui est annus Ep. Mar. 156. De Archelao modo diximus in notis ad Ep. 59. Vide etiam, si placeat, Lydiati notas Chronologicas, pag. 6, & 7.

Ep. 63. Ἀφ' ἧς Διονύσιος Συρακυσῶν ἐτυραννίδεν ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙ, ἄρχοντ. Ἀθήνησιν Εὐκτῆμον. Quomodo Dionysius abolitâ Democratiâ, quæ ab exilio Thrasylbuli per annos 60 Syracusis itabilita fuit, Tyrannidem invasit, eamque per annos duodequadraginta satis feliciter gessit, nimis longa est Historia, eam legas apud Diodorum Siculum, lib. 13.

Ep. 64. Ἀφ' ἧς Εὐριπίδης ῥ..... λούτη. ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, ἄρχοντ. Ἀθήνησιν Ἀντιγόνης. In Lacuna legas, Εὐριπίδης βιώσας ἔτη ΨΔΔΠΙ ἐπ' αὐτῇ. Euripides enim natus erat an. Ep. Mar. 222. Anno igitur Ep. Mar. 145, quo obiit, annos natus erat 77, atque ideo bene observat Palmerius Seldenum, cum in Canone Chronico dicat Euripidem septuagenarium occubuisse, turpiter errasse. ῥ proxima ante Lacunam litera est literæ B pars relicta.

Εὐριπίδης βιώσας ἔτη ΨΔΔΠΙ ἐπ' αὐτῇ. De Euripidis morte narratur, ῥ quod cum uxor illius cum Cephisophonte proprio ejus mimo deprehensa fuisset, atque ideo à Comicis in omni fere scenâ irrideretur, illius contumeliæ impatiens Athenis decessit, & in Macedoniam ad Archelaum regem proficisceretur, à quo cum honeste reciperetur, & magnos honores, summamque dignitatem in illius aulâ consecutus fuisset, aulicorum contraxit invidiam, ῥ atque ideo illi, cum Euripides nocte quadam à regis cœnâ rediret, ei immittunt canes rabidos, à quibus dilaceratus interiit. Sic historiam narrant Valerius Maximus, & A. Gellius. Diogenianus Parœmiographus dicit illum, qui hos canes immittebat, Promerum dictum fuisse, indeque proverbium Περμέρου κύνες originem habuisse. Sed Thomas Magister in Euripidis vitâ tradit eum in silvâ quâdam à Regis canibus, quibuscum venatum iverat, dilaceratum perisse. Ad nuncium illius mortis magnus Athenis per totam civitatem erat luctus, & inter alios maxime eum lugebat Sophocles æmulus illius; atque ideo in certamen tunc temporis celebratum ipse pullâ amictus tunicâ mimos suos sine Coronâ introduxisse narratur. Cetera, quæ de hoc insignissimo Poeta Tragico traduntur, habes apud Liliū Gyraldum in Hist. Poet. Dial. 7.

Ep. 65. ....Σοφῶν λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ...ΛΔΔΔΙ, ἐπ' αὐτῇ, καὶ Κυρ. ἄνερ.....οντ. Ἀθήνησι Καλλίῳ τῷ δούτῳ. Lacunas sic supple, Ἀφ' ἧς Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ΨΔΔΔΔΙ, ἐτελευτήσας, καὶ Κυρ. ἀνέβη εἰς Γερούσιαν ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙ, Ἀρχοντ. Ἀθήνησι Καλλίῳ τῷ δούτῳ. Callias enim ῥ secundum Diodorum Siculum, Archon erat Athenis anno tertio 93 Olympiadis, qui est an. Ep. Mar. 142. Sed cum Sophocles annos natus esset ῥ 28 an. Ep. Mar. 206; anno Ep. Mar. 142 annos natus esset 92; & literæ relicte satis manifeste ostendunt in tertia Lacuna legendum esse ΨΔΔΔΔΙ; annus igitur quo Sophocles annos natus erat 21, est annus Ep. Mar. 143. Chronici igitur autor Diodorum,

ῥ Diodorus Siculus lib. 6. ῥ Thomas Magister in vita Euripidis. ῥ A Gellius lib. 15. c. 20. Valerius Maximus lib. 9. c. 12. Diogenianus in Parœmiis. ῥ Thomas Magister in vita Euripidis. ῥ Lib. 13. ῥ EPOCH. 57.

uno anno antecedit, quod non tantum in hac Epocha, sed in omnibus fere aliis ab eo factum observetur.

Σοφοκλῆς ὁ Ποιητὴς βιώσας ἔτη ΙΓΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν. De Sophoclis morte narratur à nonnullis quod uvæ grano * stranguatus fuerat; alii autem dicunt eum, quod cum Tragœdiam suam Antigone, quæ adhuc superest, in extrema senectute scriptam docuisset, præter spem victoriam obtinuerat, præ repentino gaudio expirasse. * Pausanias & qui Sophoclis vitam scripsit illius Tragœdiis præfixam, dicunt eum eo tempore, quo Lysander Athenas obsidebat, occubuisse, atque ideo, cum ejus ossa Decelæam in paternum tumulum deportari non poterant, Liberum patrem Lysandro apparuisse, jussisseque eum, ut novam Serenem sepeliri permetteret, omnibusque, qui mortuis haberi consueverant, honoribus prosequeretur; Lysandrum igitur à transfugo edoctum Sophoclem defunctum fuisse, per præconem veniam concessisse, ut ad sepulchrum deportaretur. Sed huic historiæ contradicit tempus, ad quod Chronographus noster Sophoclis mortem refert: secundum illum enim occubuit Sophocles Olymp. 93. aq. 2. qui est belli Peloponnesiaci annus 25; non autem eo anno, sed anno 27, qui illius belli ultimus erat, Lysander Athenas obsidebat.

Καὶ Κύρος ἀνέβη εἰς Περσίαν. Cyrus, de quo hic agitur, filius erat secundus Darii Nothi Persarum Regis: primogenitus fuit Artaxerxes Mnemon. * Artaxerxi pater legavit regnum, Cyro Lydiæ aliarumque omnium minoris Asiæ provinciarum præfecturas, quas ille vivente adhuc patre obtinuerat. Ex his bis in Persiam regni gratiâ, cujus valde cupidus erat, primo vivente adhuc patre ad nuntium illius morbi è quo occubuerat, ut per matris favorem paterno Testamento, secundo post patris obitum ingenti exercitu, ut bello illud obtineret, dicitur ascendisse. De primo ascensu hic dicit Chronographus noster, de secundo in Ep. 67. Totam Historiam plenius narratam habes apud Plutarchum in vita Artaxerxis, Diodor. Sic. lib. 14. & Xenophon. qui de ultima illius expeditione plenam scripsit Historiam.

Καλλις τῷ περὶ. Calliam Archontem Athenis fuisse anno tertio Olymp. 93. testatur ^b Diodorus Siculus. Sed, cum duos ejusdem nominis ante eum annum apud Diodorum Archontes fuisse invenimus, quare Callias, qui eo Archontis Magistratum gessit, ^α πρώτῳ vocatur, merito lectorem torquat. Seldenus opinatur hunc Calliam eundem fuisse, qui 50 retro annis Epoch. 60. dicitur Archon fuisse, atque ideo hic iterum ^α πρώτῳ appellari; sed cum Callias, qui Epoch. 60 Archon dicitur, esset ille dives Atheniensis, qui ^c Elpenicen Cimonis sororem circa initium secundi belli Persici, annis retro 74 duxerat, tot anni prohibent illum jam in vivis fuisse. Bene igitur Palmerius & Lydiatus pro ^α πρώτῳ, ^β δεύτερῳ restituendum putant; circa hoc enim tempus floruit Callias iste, qui sororem suam Hipparetam Alcibiadi in uxorem dedit, eumque eundem fuisse, quem in hoc Marmoris loco Archontem dicit Chronographus noster, non omnino dubito. Hic autem Callias erat filius Hipponici, & prioris Calliæ nepos, cujus respectu merito Callias ^β δεύτερῳ dici potest, quia secundus erat ejus nominis ex eadem familia, qui & hunc Magistratum gessit, & omnium Atheniensium erat ditissimus.

Ep. 66. 'Αφ' ἧς ... ἐλέσθης Σε..... νίκησεν Ἀθήνησιν ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙ, Ἀρχοντῶν Ἀθήνησι Μικῶν. Lacunas sic restituo, 'Αφ' ἧς Τελέσθης Σελινόντι ἐνίκησεν.

Τελέσθης Σελινόντι. Telestes ^d insignis erat Dythyramborum scriptor, è Selinunte Siciliæ urbe ortus, atque ideo dialecto Dorica scripsit: ejus tamen

* In vita illius cum Tragœdiis edita. ^γ Valerius Maximus lib. 9. c. 12. Lucianus in Macrobiis, & Scholiastes in vita Sophocli. ^δ Lib. 1. ^ε Plutarchus in vita Artaxerxis. ^ς Lib. 13. ^ζ Plutarch. in Cimone. ^η Atheneus lib. 14. Diodor. Sic. lib. 14.

dithyrambi adeo celebres fuere, ut cum Alexander ex ulterioribus Asiae partibus ad Harpalum scripsisset, ut ei libros mitteret, Ille post Homerum, Æschylum, Euripidem, & Sophoclem, Telestæ, & Philoxeni Dithyrambos, ut dignissimos qui à doctissimo illo rege legerentur, dicitur misisse. Dithyrambi autem erant Cantilenæ in honorem Bacchi decantatæ, atque ideo Dithyrambi dicebantur (Dithyrambus enim & Bacchi nomen apud Græcos, quia ille erat *δὲς Δύρας ἀμβλῶν*, i. e. bis natus.) Ab invocatione illius dei incipiebant, eorumque initium plerumque erat *ἀμφὶ μοι ἄναξ*, atque inde etiam *ἡ Ἀμφιάνακτες* dicebantur. Ebriorum hoc carmen erat, & vix unquam nisi in Symposiis aut Bacchi festis à temulentis & Bacchico furore correptis canebatur, & ut his magis conveniret, turgidis novis & sesquipedalibus vocibus plerumque constabat, ita ut, quando à Bacchico furore correptis canebatur, illud etiam aliquid furoris visum est in se habuisse: & ut omnia haberet furori convenientia, cum insanis motibus, saltu, & ad tibias, & modos Phrygios canebatur, indeque, qui furebant, *διδυραμβῶν*, & qui aliquid inconsiderate aut temere agebant, *διδυραμβοποιῶν τῶν ἔχον ἑλπίσιν*, proverbio apud Græcos dicebantur. De Dithyramborum origine dicit Proclus, *τοῖσι δ' ὁ μὲν Διδυραμβὸς ἀπὸ τῆς καὶ τῆς ἀγροῦς παλαιᾶς, καὶ τῆς οὐ τοῖς πῶτις ὀφεισμένης εὐρεθῆναι*. Eos autem primus excoluit & ex agris in urbes transtulit Arion à Lesbo Methymnæus, de quo & Delphino fabula narratur, & in Dionysiacis Corinthi primus canebat. Philoxenus autem Cytherius, de quo infra agitur Epoch. 70. hoc carminis genus perfecit, & in iisdem etiam Dionysiacis Corinthi dicitur cecinisse, & à Diodoro Siculo eodem tempore quo Telestes Selinuntius, & Timotheus Milesius traditur floruisse. Tam de Philoxeno, quam Teleste plura legas apud Liliū Gyraldum, Hist. Poet. Dial. 9. De Dithyrambis legas Scaligerum patrem Poetices, lib. 1. cap. 46. & Vossium Institutionum Poeticarum, lib. 3.

Ep. 67. *Αφ' ἧς..... αὐτὸν ἀναβαίνετε, καὶ Σωκράτης φιλόσοφος..... ἐλθὲν..... ἐν τῇ Εἴδῃ, ἐν τῇ Ηἰδῇ Πη, Ἀρχοντὸς Ἀδμήτου Λαχῆ...* Lacunæ sic supplæ, *Αφ' ἧς ἀπὸ τῆς ἀγροῦς οἱ μὲν Κύριον ἀναβαίνετε, καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐν τῇ Λαχῇ βίῃ ἐν τῇ Εἴδῃ, ἐν τῇ Ηἰδῇ Πη, Ἀρχοντὸς Ἀδμήτου Λαχῆ...* De iis Græcis qui cum Cyro in Persiam contra Artaxerxem ascenderunt, & rediit eorum, plenam & accuratam historiam habes à Xenophonte eorum diæscriptionem. Legas etiam si placeat Diodorum Siculum, lib. 3. Diogenem Laertium in vita Xenophontis, & Plutarchum in vita Artaxerxis.

Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐπελάττειται. Narrat Plato in Apologiâ pro Socrate scriptâ, quod cum Chærephonti datum esset Delphis Oraculū, *ἀνδρῶν ἀπὸ πάντων Σωκράτης σοφώτατος*, Socrates ut intelligeret, quomodo ipse ceteris sapientior, quid sapientiæ erat in aliis hominibus diligenter inquirebat, atque ideo Poetas, opifices, oratores, ceterarumque professionum homines adiit, quos cum omnes desipere & sapientiâ carere deprehendisset, eos valde carpebat. Melitus igitur è Poetis, Anytus ex opificibus, & Lycon ex oratoribus se à Socrate rideri non ferentes, primo Aristophanem Comicum instigarunt eum in scena traducere, & cum hoc populo placere vidissent, audaciam inde sumentes actionem capitalem contra eum intendebant, & impietatis erga deos & corruptæ juventutis accusabant. Cum igitur Socrates à iudicibus de more interrogatus esset, quānam potissimum pœna se dignum existimaret, ut inquit in Prytaneo alar è publico, quo responso irritati iudices eum temere capitis damnantes cicutam bibere coegerunt. Cujus mortis Athenienses adeo postea pœnituit, ut Palæstras & Gymnasia clauderent, & accusatoribus Socratis indictâ causâ ad

• Plutarchus in vita Alexandri. • Proclus in Crestomathia. • Proclus ib. Tzetzes in Prolegom. ad Lycophronem. • Suidas, Scholiastes Aristophanis ad Nubes. • Athenæus lib. 14. • Aristot. Rhet. lib. 3. c. 3. • Plato in Phædro, & Proclus in Crestomathia. Aristot. Polit. lib. 8. c. 7. • Herodot. Lib. 1. • Vide Plutarch. in conviv. Sapientum. Herod. 1. 1. • Lib. 14.

mortem damnatis, cum jam mortuum æneâ statuâ publice donarent, summisque honoribus ut virum de republica optime meritum coerent. Hæc legas in Apologiis pro Socrate, à Platone, & Xenophonte scriptis, Diodoro Siculo lib. 14. Diog. Laert. in vita Socratis, Ælian. Var. Hist. lib. 1. c. 16. Tusc. Quæst. lib. 5. Max. Tyr. dissert. 2. aliisque.

Ep. 68. .... 'Αθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠ, Ἀρχοντῶ. Ἀθήνησιν
Αεὶσχεστὺς.

Ep. 69. 'Αφ' ..... Με.... εἰανῶ διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη
Η..... In duabus hic Epochis, cum tam pauca earum vo-
cum, quæ obliterantur, maneat vestigia, nemo credo potest aliquid resti-
tuere.

Ep. 70. Ἀφ' ἧ Φιλόξενῶ Διδυραμβοποιὸς πελάτῃ βίῳ. ἔτη ΙΔΠ, ἔτη
ΗΔΠΙ, Ἀρχοντῶ. Ἀθήνησιν. Γυδίον. De Philoxeno Dithyramborum scriptore
modo diximus. Si plura de eo velis, adeas Diodor. Sic. lib. 14. & Lilius Gy-
rardum Hist. Poet. Dial. 9.

Ep. 71. Ἀφ' ἧ Ἀναξανδρίδης ὁ Χαμφοδοπιὸς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΙΙΙ, Ἀρχοντῶ. Ἀθήνησιν
Καλλίον. Callias enim Archon fuit tertio post Pytheam anno. Si igitur Pytheas
Archon esset, an. Ep. Mar. 116, annus debet esse 113, quo Callias hunc Ma-
gistratum gessit. Cetera ex observata in aliis Epochis Methodo restituimus.

Ep. 72. Ἀφ' ἧ Ἀστυδάμης Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΙΙΙΙ, Ἀρχοντῶ. Ἀθήνησιν
Ἀστυ. Κατεσχῆν ἡ τότε κα. .... In Lacuna restitue, κατεσχῆν ἡ τότε
ἡ ἐν ὑπερῷ μέγας κομήτης.

Ἀστυδάμης Ἀθήνησιν ἐνίκησεν. Secundum Suidam duo erant Astydamæ, pater
& filius, utrique Tragici Poetæ, quorum pater 240 Tragicæ scriptis, &
quindecies vicisse dicitur. An vero hic aut filius sit, qui in hoc Marmoris
loco è Tragœdia vicisse, & in Diodoro Siculo anno secundo nonagesimæ quin-
tæ Olympiadis primo Tragicæ docuisse dicitur, non possum certo statuere.

Κατεσχῆν ἡ τότε ἡ ἐν ὑπερῷ μέγας κομήτης. Quidnam id fuerit, quod hic
autor interfuerat, satis perspectum non habeo, sed si bene ariolor Cometæ
flammis cœlum micans, seu ardens notarat. Certe sub Archonte, Aristote-
lis exemplaribus Aristæo dicto, ingens in Achaia visus est cometa, in hyeme
circa occasum æquinoctialem, cujus radii etiam tertiam partem cœli illumina-
runt. Vide eum Meteorologicorum, lib. 1. cap. 6. Εἰ δὲ μέγας κομήτης, & ὁ
μέγας ἀστὴρ dicitur. Τὸ δὲ, inquit, φησὶν ἀπὸ τριτῆς πρὸς τὴν τρίτην μέρος τῆς ὑ-
περῶς, “Lumen ejus se extendebat usque in tertiam cœli partem, id est, circa
occasum, ἐφωτίζετο τὸ τρίτον μέρος τὸ ὑπὲρ γλῶ, “tertiam Hemispherii par-
tem illuminabat, quæ verba sunt Olympiadori ad eundem locum. Loqui-
tur de eo Aristoteles ac si suo ævo apparuisset. Natus est Aristoteles Olympi-
ade 99, teste Laertio, atque ita 12 annum ætatis agebat, Olympiadis 101
quarto, seu archonte Asteio, de cujus nomine in Marmore non dubitandum.
Nam etsi quintum elementum non satis manifestum sit, hæud aliud tamen fu-
isse quam quod Ἀστυ formet ex vestigiis palam est. Neque lacunæ spatium
quam τὸ ἰόντι amplius est. At vero neque dum vixit Aristoteles, Aristæus ar-
chon reperitur, nec in perpetua illa serie archontum 150 aut circiter, quæ A-
ristotelis excessum proxime antevertit, nec alibi occurrit aut nomen archon-
tis ejusmodi, aut aliud quod tam Aristæo proximat quam Asteius, uti vocatur
etiam in Fastis archon hujus anni. Sub Alcisthene autem archonte qui proxi-

1 In Ἀστυδάμης.

num occupat annum, id ipsum quod Aristæi anno apud Aristotelem tribuitur, collocare videtur Olympiadum ἀναγραφῇ Scaligeriana. Λαμπάς, inquit, ὥφθη καὶ τὸ ἕρπονός ἐπὶ πολλὰς νύκτας ποσάπτω ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτός, ὥς ἐπὶ τῇ γῆς σμὰς ποιεῖν ὥρα πλησίως τῇ σελῳῃ, “Fax coelo visa est plures noctes, cujus tantus erat luminis fulgor, vis tanta, ut etiam vix minores fecerit in terra, quam luna, umbras. Sed vitium solenne est, in annos proximos Epochas ex locis propriis defilire; & non semel in ea ἀναγραφῇ commissum. Seld.

Ep. 73. . . . . ἤλυτο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΠΙΙ, Ἀρχοντῷ Ἀθήνησιν Φρασικλίδι . . . . . βασιλεύει. In prima Lacuna lege, Ἀφ’ ἧς μάχη ἐν Λευκτροῖς ἐγένετο, in secunda, καὶ ἐτελεύτησεν Κλεόμβροτος Λακεδαιμονίων βασιλεύς. Pugna enim, in qua Thebani hoc anno Lacedæmonios vicerunt, in Leuctris commissa fuit, in eaque occisus fuit Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex. De hac pugna legas Cornelium Nepotem in vitis Pelopidæ, & Epaminondæ, & Plutarchum in vita Pelopidæ, Diodor. Siculum lib. 15. & Xenophontem de Rebus Græcis lib. 6.

Ep. 74. Ἀφ’ ἧς Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πολ. . . . . Lacunam sic supple, καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρχαδίᾳ, ἔτη ΗΠΙ, Ἀρχοντῷ Ἀθήνησιν Δυσκινῆτι. Megalopolis in Arcadia paucis post pugnam Leuctricam mensibus, eodem quo pugna commissa est anno, qui erat secundus Olympiadis 102, & Epochæ Marmoreæ nostræ ΗΠΙΙ, archonte Athenis Phrasiclides secundum Pausaniam condebatur. Sed secundum mentem Chronographi nostri hanc urbem Archonte Athenis Phrasiclides conditam fuisse prohibet methodus illius per totum Chronicon observata, in quo nunquam bis ponit ejusdem Archontis nomen, sed semper omnia, quæ sub eodem Archonte evenerunt, simul enumerat, atque ideo in Lacuna potius ponimus Archontem Dyscinetum, qui proximo post Phrasiclidem anno Magistratum gessit, & annum ΗΠΙ, quo Megalopolis ab Epaminonda Thebanorum Duce condi incepta. Perfecta autem fuit duobus annis postea archonte Athenis Naufigene, quod dicit Diodor. Sic. lib. 15.

Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν. De primo Stefichoro dicitur in notis ad Ep. 51. de quo & secundo etiam Stefichoro legas in notis Chronologicis Seldeni ad eandem Epocham.

Καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις. * Megalopolim post pugnam Leuctricam condidit Epaminondas Thebanus, in eamque magnam Arcadum multitudinem congregavit, ut illi, qui prius per vicos dispersi facile Lacedæmoniorum imperio subiciebantur, jam in unam magnam urbem collecti illius beneficio semetipsos, & libertatem suam melius possent contra eosdem tueri. Quo consilio idem Epaminondas non diu postea conditâ Messene omnes fere Messenios in eam congregavit, per easque duas civitates, ut præviderat sapientissimus Thebanus, effectum fuit, ut Lacedæmonii deinde nec Græciæ, nec Peloponnesi domini fuere.

Ep. 75. Ἀφ’ ἧς Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν ὁ ᾧ ὑπὸς Διονύσιος ἐπυρρόνυσεν, καὶ Ἀλε. . . . . λαύει, ἔτη ΗΙΙΙ, Ἀρχοντῷ Ἀθήνησιν Ναυσικλέει. In Lacuna lege, Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει. † Alexander enim Pheræus occiso patruo suo Polyphrone ejus loco Pheris hoc anno incepta regnare.

Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, &c. De morte Dionysii senioris, & filio il-

* In Arcadicis. * Pausanias in Arcadicis. † Plutarch. in vita Pelopidæ.

lius etiam Dionysio dicto, qui ei in regno successit legas Diodor. Sic. lib. 15. Plutarch. in Cornel. Nepot. in vita Dionis.

Ἀλέξανδρος. ἐν Φεραῖς βασιλεύει. Hic Alexander nepos erat Jasonis Pheræi viri eximii, & in bellicis artibus præstantissimi, * qui cum Thessalos persuasisset, ut Græcorum sibi imperium vindicarent, ab iis summæ rerum præfectus omnibus Thessalis imperabat. Cum autem inito cum Macedonibus foedere, multisque è finitimis in armorum societatem pertractis, paratus esset Græciam invadere, illum Polydorus & Polyphron fratres illius, tanti imperii cupidi immisissis sicariis interficiunt, & in illius imperio succedunt : sed Polyphron confortis impatiens mox Polydorum dormientem jugulat. Polydori filius erat Alexander, de quo hic agitur, qui non diu postea patrem ultus Polyphronem etiam interficit, ejusque Regnum adeptus * undecim annos Phæræis aliisque Thessalis summa immanitate imperavit. Plura de eo & bellis, quæ cum Thebanis gessit legas Diodorum Siculum lib. 15. & Plutarchum, & Cornelium Nepotem in vita Pelopidæ.

Ep. 76. Ἀφ' ἧς Φωκεῖς τὸ ἐν Δέλφοις ..... νηϞι Κηφισοδώρου. In Lacuna lege, τὸ ἐν Δέλφοις ἱερὸν ἐσύλδθη, ἐτη ΙΔΔΔΔΙΙΙ, Ἀρχοντὸς ἈθήνηϞι Κηφισοδώρου. Κηφισοδώρου enim pro Κηφισοδώτῃ aut exaratum in Marmore, aut à Seldeno transcriptum fuisse, evidentissimum est; Cephisodorus enim Archon erat anno tertio Olympiadis 103; hoc autem anno nemo unquam dixit Phocenses Templum Delphicum expilasse; sed novem annis postea, Olympiadis scilicet centesimæ quintæ anno quarto, quo Archon fuit Agathocles, secundum * Pausaniam & Anonymum Olympiadum ἀναγεραφῆς autorem hoc sacrilegium commissum fuit. Proximo autem ante Agathoclem anno archon erat Cephisodotus, atq; ideo Phocensium sacrilegium ad illius potius, quam Cephisodori, qui novem retro annis archon erat, Magistratus annum à Chronographo nostro relaturn fuisse multo melius possumus supponere, annus autem tertius centesimæ quintæ Olympiadis est annus Ep. Mar. ΙΔΔΔΔΙΙΙ, hunc igitur numerum in Lacuna restituimus. De hoc Phocensium sacrilegio & bello sacro dicto, quod inde originem habuit, legas Diodor. Sic. lib. 16. & Pausan. lib. 10.

Ep. 78. Ἀφ' ἧς Τιμόθεος βιώσας ἐτη ΙΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν ετ..... καδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρταξέρξης ἐπιδύτησεν ..... ὃς ἦν β..... ὀρίκησεν, ἐτη ΙΔΔΔΙΙΙ, Ἀρχοντὸς ἈθήνηϞιν Ἀγαθοκλέους. Sic locum legit Seldenus, & hunc Marmoris locum in duas Epochas distribuens, sic putat ultimam primæ Lacunæ partem debere suppleri, Ἀφ' ἧς Φίλιππος ὁ Ἀμύωντι τῷ Μακαδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησεν, ὅστις ὁ υἱὸς βασιλεύει τῷ Πέριον, ἐτη. Sed cum Agathocles proximo post Cephisodotum anno Magistratum gessit, si hunc Marmoris locum in duas Epochas distribuamus, in utrisque ejusdem Archontis nomen debet poni, quod prohibet methodus à Chronographo nostro in omnibus aliis Epochis observata. Præterea diu ante expilatum à Phocensibus Templum Delphicum, & Artaxerxes occubuit, & Philippus cœpit regnare, atque ideo secundum mentem Lydiati, sic mihi potius placet locum restituere. Ἀφ' ἧς Τιμόθεος βιώσας, ἐτη ΙΔΔΔΔ, ἐπιδύτησεν ὁ Ἀθήνησι, καὶ Φίλιππος ὁ πόλιν ἐκτίσεν ὁ Φίλιππος Μακαδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν ἐπιδύτησεν, καὶ τὸς Διονυσίου στρατηγὸς ὁ Δίων ἐνίκησεν, ἐτη ΙΔΔΔΔΙΙΙ, Ἀρχοντὸς Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλέους. Anno enim Ep. Mar. 93. qui est Olymp. 105. an. 4, & Philippus Philippos urbem condidit, & Alexander Pheræus ab uxore sua jugulatus interiit, & Dion Dionysii Tyranni Duces superavit. De his lege Diodor. Sic. lib. 16. & Plutarch. in vita Pelopidæ, & Di-

* Lib. 10.

onis. Timotheus, qui in hac Epocha nonagenarius occubuisse dicitur, videtur fuisse insignis ille Lyricus Milesius, qui Lacedæmone mulctatus fuit, quod chordarum Lyræ numerum à septem usq; ad undecem augens antiquam Musicam mutasset. De eo lege Athenæum lib. 14. Boetium de Musica lib. 1. Lilius Gyrard. Hist. Poet. lib. 9. & Joseph. Scaliger. in Manilianis pag. 426.

Ep. 79. ....νεῦ, ἐπὶ ΙΔΔΔΔΙ, Ἀρχοντῶν Ἀθηνῶν Καλλισ..... σοφῶν.....τ...τετυ. Lacunas has, quas Seldenus, Lydiatus, & Palmerius, se supplere posse desperarunt, sic restituo Ἀφ' ἑ Αλέξανδρῶν Μακεδόνων βασιλῆς ἐ- γένετο, ἐπὶ ΙΔΔΔΔΙ, Ἀρχοντῶν Ἀθηνῶν Καλλιστράτου, καὶ Δεισοπίλης ὁ Φιλόσο- φος καὶ τῶτον. Secundum ^a Eusebium enim, qui iisdem autoribus, quibus Chronographus noster, cum in omnibus fere cum eo consentiat, in compo- nendo Chronico suo videtur usus fuisse, Alexander Magnus ille Macedonum Rex hoc anno, secundo scilicet Olympiadis centesimæ sextæ, nascebatur, ^b alii autem uno anno, alii biennio prius natus volunt. De nato autem Alex- andro hic agi à Chronici nostri autore suadet, quod hoc dignissimum illius observatione, nec aliquid aliud præter Sacrilegium Phocensium, & bellum inde ortum, de quo prius dixerat, hoc anno actum, cujus hic meminisse Chro- nographus noster supponi potest, in ulla historia memoratur. Aristotelem eo tempore, quo Alexander natus fuit, cum illius magister esset, floruisse satis notum est. ^d Natus enim fuit Aristoteles anno primo nonagesimæ nonæ Olym- pidis, & anno ætatis 17 in Platonis Scholam admittebatur, anno igitur Ep. Mar. 91, qui est Olymp. 106 annus secundus, natus erat annos triginta, & tredecem in audiendo Platone poluerat.

Ep. 80. Ἀφ' ἑ Κλ.....η ΙΔ..... Ἀρχοντῶν ..... Mutilum hoc locum sic restituo, Ἀφ' ἑ Καλὶππῶν Δίωνα ἀποκτείνει Συρακουσῶν ἐτυράννου, ἐπὶ ΙΔ- ΔΔΔ Αρχοντῶν Ἀθηνῶν Διοτίμου. In exeso enim Marmore literis pene evani- dis A pro A post K facile legi poterat. Calippum autem, quem ^c Cornelius Nepos vocat Callicratem, hoc anno, quo Archon Athenis erat Diotimus, Dionem occidisse & Tyrannidem Syracusis occupasse, testatur Diodor. Siculus lib. 16. Sed si literas Κλ, quæ in Seldeni autographo habentur, potius placet retinere, De Clearchi Heracliæ Ponticæ Tyranni morte, quem anno sequen- te, quarto scilicet centesimæ sextæ Olympiadis, Archonte Athenis Eudemo oc- cisum fuisse idem narrat Diodorus, hic agi supponas, & locum sic suppleas, Ἀφ' ἑ Κλεάρχῶν Ηρακλείης Τύραννῶν ἐφορήθη, ἐπὶ ΙΔΛΔΔΠΙΙΙ, Ἀρχοντῶν Ἀ- θηνῶν Εὐδήμου. Sed magis ad propositum Chronographi nostri Res Siculæ, quam Ponticæ videntur pertinere, præsertim cum quo tempore omnes Syra- cusanæ Tyranni inceperint regnare diligenter adhuc observavit. Quæ per 88 deinde annos usq; ad primum annum primi belli Punici in Chronicum suum redegit extremâ Marmoris parte distractâ amissâque omnino desiderantur.

^a In Chronicis. ^b Plutarchus enim narrat Alexandrum eodem tempore, quo Iudi Olympiaci cele- brati erunt natus fuisse. ^c Solinus. ^d Diog. Laert. in vita illius. ^e In vita Dionis.

APPARATUS CHRONOLOGICUS, ET CANON CHRONICUS AD EPOCHAS MARMOREAS;

Maximam partem ad mentem

J O H A N. S E L D E N I.

UT satis intelligantur clariora vetustissimæ, quam Marmori debemus, Epocharum descriptionis vestigia, & usui facilius accommodentur, post Notas Historicas, adjecimus etiam *Apparatum Chronologicum, & Chronicum Canonem*. Ad primum recte instituendum, Tria item aperienda sunt, & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempe quibus Tempora putantur, ratio; Annus in quem Termini, ad quos intervalla deducuntur, sive ceteriora calculi parapegmata incidunt; & demum Astyanactis archontis Parii (ita enim mutilum illud in fronte nomen supplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis *ἱππόμυς* initia; quibus porro accedat de archontum ceterorum, quorum annis singulis Epochæ notantur complures, quantum sane fieri potest, initiis & finibus indicium. Horum enim quodpiam quo minus scimus, eo in Epocharum & intervallis & parapegmatis, ut magis cæcutiamus necesse est. Atheniensibus, ad quorum tempora omnia plane heic exigenda sunt, quemadmodum & plerisque aliis gentibus, in usu fuisse annos tum Naturales, seu hierophanticos, tum Civiles, seu populares, tam certum est ut de ea re dubitari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos esse seu Astronomicos, id est, circulari Solis *ἡλίου* *ἐπὶ τὸν πόλιν* motu terminatos credebatur. Atque redeuntis ævi constans, communis, & æquabilis mensura hi erant; systemata nimirum dierum 365, & plerunque quadrantis, qualia sunt ipsi Juliani quibus hodie utimur, aut eis proximantia. Horum, ante alios, insignis est testis autor vetustissimus Geminus. Civiles anni erant Lunares, qui scilicet Festis celebrandis, Magistratibus ineundis, creditis, usuris, stipendiis, pensionibus solvendis, & id genus aliis statis temporibus, perficiendis aptati, inæquales quidem fuere, adeo ut Communes Naturalibus, diebus aliquot, essent minores; Embolimæi, pro embolismi varietate, pluribus majores. Utrique tamen ita dispositi erant, ut, per solennes integrorum, suis locis, mensium embolismos, & dierum, ad patrium ritum, prosthaphæreses, post certam annorum Naturalium absolutam periodum, ab eodem naturali initio denuo Civiles redintegrarentur, & utriusque sideris rationum ejusmodi fieret pariatio, quæ in orbem deinceps similiter rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primo dierum erat 360, quot scilicet menses pleni 12 conficiunt. De hisce capio Herodotum in Clio, seu Solonis ibi de infelicitate humana ad Cræsum orationem. Neque vero Lunares appello, perinde ac si veris Lunæ motibus is numerus dierum respondisset. Sed, rudi hætenus Mathematices in Græciæ ævo, mensurari Lunæ motus quam annui Solis imperitiores non minore quam 30 dierum spatio Lunam circum suum peragraré falso autumabant, & ad eum calculum neomenias, exactiori artificio carentes, & cetera tam sacra quam civilia celebrabant.

lebrabant. Postea, exploratâ, quæ vero prior erat, mensis atque anni Lunaris quantitate, diebus 354, cum horis & scrupulis appendicibus Civilis annus terminabatur, post certas etiam (uti vetustior) periodos, anno Solari seu Naturali per embolismos & prosthaphæreses conciliatus. Atque, ad huius generis formulas, annis eorum peractis, primo in Trieteridibus, postmodum Octaeteridibus Cleostratæ & Harpaleæ, inde in Metónica Enneadecateride seu cyclo decemnovennali, & demum in Calippica Hebdomontaexaeteride seu cyclo annorum 76, (neque enim infra auctoris nostri Marmorei ævum descendimus) utriusque sideris circulares motus & tempora ab iis mensurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hisce Censorinus satis, ad rem nostram, de Die Natali capite 18. Sed vero non solum adinvicem erant inæquales civiles anni seu Lunares, verum etiam ipsa inæqualitas per frequentem periodorum novationem & multiplices artificum errores adeo incerta erat & tumultuaria, ut, superioribus maxime seculis, Festa sua, variatim inde revertentia, ne ipsi quidem Dii (ut Iepide, apud Aristophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoscerent; Sed, cum sacrarum epularum lautitias, sive ad verum Lunæ motum, sive ad elapsi ultimo anni rationem, expectabant, ἡ ἰορτὴ, ob dierum sive anticipationem, sive compendationem, μὴ τυχόντες καὶ τῷ δαίτῳ ψευδιντες, tam festo die quam epulis frustrati redirent jejuni, eoque nomine Lunæ ipsi graviter minarentur. Quin postea quam propius ad veras Lunæ rationes accesserant novæ periodi, ita ut non tam dissimiles locos neomeniæ, panegyres, & festa quotannis redeuntia sortirentur, ejusmodi nihilominus mansit Communium & Embolismorum inæqualitas, atque ea alternationis disparitas, ut ne sic quidem communis mensuræ oratione præstare potuissent officium sine accuratissimâ simul embolismi cujuslibet, præter id genus cetera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione, quâ operosius vix quidquam erat in calculo, aut in turba periodorum incertius. Quamobrem, tamen si anni vocabulo, ubi veteribus Græcis de stipendiis, verbi gratiâ, solutionis tempore, quod ad civilis anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaris denotatur (cujus rei expressissimum est apud Aristotelem in Oeconomicorum secundo, ubi Cleomenis fraudem memorat, exemplum) attamen, intervallis per annos generatim designandis, alium quam Naturalem seu Solarem annum, æquabilem scilicet, stabilem, communem & notissimam mensuram, Scriptorem apud eos quempiam, adeoque inter eos Autorem nostrum, adhibuisse credibile puto non est. Maxime auctoris nostri seculo, quod in periodum Calippicam primam, ut mox demonstrabitur, incidit, cui, uti & proxime saltem superiori, non modo ad æquandam Lunarium anomaliam, sed etiam ad annos simpliciter designandos, Solares in usu fuisse manifestum est. Inde annus absolute Platoni in Timæo dictus, Solaris est. *Lunæ motu Mensis*, inquit, *conficitur*, ἐνιαυτός ἐστι πόταν ἡλιος ἡ αὐτὴ περιέλθοι κύκλον, annus vero postquam Sol suum absolverit circulum, quod nec de alio anno solari quam quo nunc utimur intelligit, ad eundem, scriptor vetustus Chalcidius. Neque de alio sane anno loqui Aristotelem, sumorum aliquot viro- rum pace, existimo, ubi, temporum spatia explicando, dies duntaxat 360, numero rotundo, annuæ tempestatibus tribuere videatur. Libro 6, de Historia animalium cap 20. Κύνει, inquit, ἡ μὲν Λακωνικὴ (κύων) ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὸ ποὺ ἐστὶν ἡμέραι ἐξήκοντα καὶ ἄρα μᾶλλον ἢ δύο ἢ τρισὶ πλείοναι ἡμέραι, καὶ ὀλίγαι μᾶλλον. « Gestat uterum canis Lacouica, sextam anni partem, quæ sexagenis ex diebus constat; quanquam uno alterove, aut tertio die plures; pauciores vero uno; ut recte vertit Julius Scaliger, & Theodorum Gazam, qui aut uno vel altero die plus minusve habet, in corruptum notat incidisse exemplar. Et paulo post etiam Aristoteles, ἐνιαυτός ἐστι πόταν ἡλιος ἡ αὐτὴ περιέλθοι κύκλον, τὸ ποὺ ἐστὶν ἡμέραι ἐξήκοντα, καὶ δύο. « Nonnullæ canes, uterum ferunt quintam anni partem, id est, dies 72. Annus hic Solaris intelligitur.

relegitur. Neque enim, aut Aristotelis ævo, aut eo quod eum præcessit, Lunariorum tot dierum systema esse credebatur, quod ex periodorum Cleostratæ, Harpaleæ, Metonicæ, etiam Callipicæ, (nam post ejusce etiam initia Aristoteles circa sexennium vixit) ratione satis deprehenditur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, uti appellatur, Minorem, trahi ab incomparabili viro Josepho Scaligero. Atqui nec de ipso anno, ita ei dicto, mihi quidem persuadet. Ingeniosissimum agnosco Inventum. Sed qua ratione veterum testimoniis ita subnitatur, ut fides ei sit habenda, nondum ex eruditissimis ejus lucubrationibus, quarum nec indiligens fui, mihi compertum est. Sed vero neque Aristotelem ex tot solum diebus annum Solarem constituisse quis, sine summa in magnum Philosophiæ parentem injuria, autumat. Nam tum in Metonica enneadecaeteride tum in hebdomedontaeteride Calippi (quibus utrisque labentibus floruit Aristoteles) annum Solarem dierum fuisse 365, præter horas appendices, ab eo ignorari plane nequibat. Sed rotunde ad morem loquutus est vulgi, quod, utcunque recepta, ob æquationem & temporum per secula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque ea quæ à vero propius aberat; exprimendis tamen anni partibus, quibus agriculturæ, uteri gestationis, & id genus aliorum tempestates mensurabat, ejusmodi dierum numerum qui maxime multiplices haberet ex diebus integris conflatas partes, unde scilicet divisioni esset commodissimus, uti fieri amat, retinebat: quinque, qui appendices erant, diebus, eo quod multiplicem divisionem impedirent, non minus quam horis & momentis, neglectis. Nam et si quinta pars anni Solaris, sive Metonici, sive Calippici, dies habuit 73, atque ita totidem dies pro quinta anni parte vulgo usurpari potuit; attamen, si ad eum modum porro supputassent, nullam aliam ex diebus integris constantem habuissent; sed in divisione, seu partium pro vario usu, indicatione, admomenta non ad dies satis incommode necessario numerassent. Sed notissima plerumque fuit numeri 360, ut etiamnum est in calculo Astronomico, commoditas. Alias autem integer annus, ut communis erat intervallorum mensura, solis integra revolutio Aristoteli æstimabatur. Et tralatitium satis est numeros rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermittis, ubi per necessaria non sunt, adhiberi. Id ipsum fere quod heic Aristotelem fecisse censemus, fecit olim Gregorius Magnus, cum dies 36 anni Juliani pars decima ei habiti sunt; uti videre est Homilia ejus 16 ad Evangelia, & Dist. 5. de Consecratione c. 16. Neque aliud Jurisconsulti Romani, qui in eodem anno, menstruum tempus simpliciter dictum nec termino diei quoti, à quo, signatum, triginta tantum diebus, atque hisce multiplicatis menses plures metiri solent, quod habetur C. de jure deliberandi l. 22. sect. 1. & 2. Idem docet Alexander Consilio 114, Alciatus ad lib. 98. Cum biffextus D. de verborum significatione, alii. Haud aliter, opinor, intelligendum est illud Cleobuli, de duodecem anni filiis, quorum singulis triginta filia, ænigma Græcum quod in disputationibus de anno Græcorum afferri solet; nisi forsan ad superiora secula, quibus annum Lunarem revera diebus 360 confici creditum est, spectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille Doctissimus Varro, ubi, apud Nonium, tot scribit statuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas,

Quot lucas habet annus absolutus:

Signanter dicit *annus absolutus*. Non pro eo quod est annui Solaris motus tempus absolute finitum, sed pro absoluto illo & rotundo dierum numero, qui diebus illis multiplicem divisionem minime ferentibus liber & absolutus, annum mensurare vulgo solebat. Inde est quod si tuarum numerus erat 360, uti à Plinio libro 34, cap. 6, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente* ab hoc ipso Varronis loco perperam intellecto emanasse suspicor, & temere viro alioquin scientissimo excidisse. Neque enim

hujusmodi anni five Lunar, five Solaris vestigium, puto, circa Demetrii Phalerei seculum in Græcorum monumentis omnino occurrit. Erat autem Demetrius auctori nostro & primæ periodo Calippicæ labenti cœvus. Ita tandem annorum simplex dinumeratio, tum alibi apud Aristotelem, tum apud vetustiores Græcos, qui extant, de solaribus, seu Julianis, saltem qui Julianis proximant, intelligenda est. Ejusmodi habendus etiam Decennii calculus apud Homerum in Iliados secundo, quod nempe belli Trojani mensura. Inde Themistius ad Physicorum quarti extremum, πόνε, inquit, χρόνῳ τὸ Ἰλίον ἐάλω; δὲ καὶ ἔτεσιν· τὸ τοῦ δ' ἔξιν ποσὶδε περιφορά τῆ ἡλίου, *Quanto tempore Ilium captum est? Decem annis, id est, decem solis revolutionibus.* Annis ejusmodi fignantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum uterque Nostro antiquior est) Induciæ, Fœdera, & quæ sunt id genus aliæ temporum durationes. Atque inde est quod Thucydides, ubi annos Peloponnesiaci belli numerat, non per archontum series aut nomina, quod idem est ac si dixisset, non per annos Lunares (quibus singulis archontes singuli imperabant) sed per æstates & hyemes, quæ annos plane solares significant, se putare profitetur; & decennium ejusdem belli integrum, & hujusmodi nempe annis conflatum ἀστρονομικῶν vocabulo denotat, quod ὁλοκλήρων seu solidorum & Naturaliter revertentium annorum spatio recte interpretatur Scholiastes. Vide eum libro quinto. Hinc vetustissimis Græcorum, annum simpliciter dictum nomine à Sole, quem Λύχον vocabant, sumto, indicari credebatur. Id Λυκάδας est. Homero usurpatum Odyss. ξ'. Macrobius Saturnalium 1. cap. 17. *Annum vetustissimi Græcorum Λυκάδαρον appellat, ὃ ὑπὸ τῇ ἡλίῳ, id est, Sole βαυνόμηνον καὶ μαρτυρόμενον. Λύχον autem Solem vocari Lycopolitana Thebaidos civitas testimonio est, quæ partim religione Apollinem itemque Lupum, hoc est, Λύχον colit, in utroque Solem venerans.* Nec quisquam alios quam solares in Eratosthenis, Nostro cœtaneï, Canonibus Chronicis intellexit. Idem usurpabantur in Chaldæorum veterum, & Ægyptiorum temporis calculo. Et tandem universe id verum fuisse videtur etiam ab initio seculi, quod scribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in civilem usum Romanis receptus est annus Solaris, aliter quam ad Lunares æquandos) *homines populariter, seu vulgari temporum dinumeratione, Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin nostrum & cœtaneos, in Græcia & ubicunque periodus Calippica civiles annos æquabat, scriptores ita reditu Solis tempora mensos esse verisimillimum est, ut etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minus nec aliter adjicerent quam Romani post Julianam anni novationem, & Christianæ etiamnum Europæ gentes. Sic ratio certissima temporum constare potuit, & revertentium annorum initia satis retineri, quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum post periodum annorum 1440, prorsum vagari necesse erat; uti in veteri Ægyptiorum rationibus. Calculus autem hujusmodi quadrantum in Calippica periodo nemini non obvius erat. Nam anni ejusdem solares, ipsissimi erant Juliani. Et de Annorum, quibus usus est Noster, ratione, hæcenus. Plura de ea multa dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimis videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores variis apud veteres annorum formis turbati, in limine hæsitarent, præmonere duximus. Quod vero ad Terminorum ad quos, seu citeriorum parapegmatum, Annum attinet: cum intervalla omnia usque ad Astyanactem Parium & Diognetum Atheniensem Archontas (quos ἐπινύμνε seu annuos fuisse dubitandum non est) deducantur, par sane est ut ante eorum initia quodlibet intervallum penitus absolutum esse existimemus, atque sic putata ab Autore tempora fuisse, ut in annum Solarem qui proxime Archontû horum initia antecedeat, universi termini citeriores incidant; habita nempe, ut necessarium est, ratione varietatis mensium, dierum, & anni tempestatum, ad quas sigillatim spectabant termini à quibus, five ulteriores. Scio nihilominus τὸ Ἰ.Θ., seu ἱ.Θ., uti nostro scribitur, id est, usque, tam inclusionem, quam exclusionem sæpius signare.

Et

Et si inclusio heic eo intelligatur, Annus terminorum erit ipse archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, nisi exclusionem denotari sentiamus, uti & ego quidem sentio, & in huiusmodi rationibus res ipsa ferme exigat. Atque ita sane verissimum est Autorem nostrum ipso Archontum anno Chronologiam suam scripsisse. Quotus igitur annus ille Archontum initia præcedens, seu Annus Terminorum citeriorum fuerit in Periodo Juliana, quæ tum communis, tum optima annorum mensura est, perpendamus. Ut is rite eruatur, Epochæ Autoris nostri, de quibus omnino consensus est apud Scriptores alios fide dignissimos, observandæ; atque ex eis per annorum adjectionem annus, quem quærimus, prodibit. Cum autem, juxta tria illa, de quibus Varro apud Censorinum, temporum discrimina, Obscurum nempe seu, ut vocat ille ἀδελος, Mythicum five Fabulosum, & Historicum; in primo nullas, in secundo & tertio complures habeat noster Epochas; eæ vero, quæ ad secundum spectant, non minus sint plerunque incertæ quam quæ ad primum, adeo ut de illis etiam inter veteres passim disconveniat; è tertio duntaxat sumendæ sunt quæ hic usui esse possunt. Secundum autem, quod Olympiadum Iphitearum initia antevertit, apud nostrum durat usque ad Epocham de Colonia Syracusas deducta ab Archia, regnante Athenis Æschylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli sunt Mythici. Hæc autem & quæ sequuntur, Historici. In Historico tamen intervallo, ad eliciendum annum Terminorum, non sine delectu adhibendæ sunt Epochæ. Etenim in hoc etiam sunt nonnullæ huic rei nimis incertæ; quippe controversæ. Controversam autem Epocham heic in partes trahere, est ipsam, quam venamur, rem æque controversam imprudentur relinquere. Superest igitur ut certissimas selegamus. Eæ sunt de quibus non solum unanimis inter Scriptores editos, sed etiam inter hosce & Nostrum reperitur consensus, quales sunt anni aliquot Archontum qui proximo ante Nostrum seculo Imperia tenuere, adeoque etiam ei ante alias notissimi. Hujus generis sunt omnium Archontum anni qui, Marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem Archontem sequuntur; Aristocratis scilicet, Pythæ, Asteii, Phrasiclidis, Naufigenis, & Agathoclis, quos singulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	Archonte.
Ex quo	CXXXV	Aristocrate.
Ex quo mortuus est Philoxenus	CXVI	Pythæ.
Ex quo Aftydamus vicit	CIX	Asteio.
A pugna Leuctrica	CVII	Phrasiclide.
A morte Dionysii Siculi	CIV	Naufigene.
A morte Timothei	XCIII	Agathocle.

Rerum aliarum in hisce Epochis, præter ipsos Archontas, nihil ad id quod impræsentiarum agimus, spectat. Anni autem horum Archontum in Fastis Atticis, nemine contradicente, Olympiadum & proinde periodi Julianæ annis quos subjicimus, signantur.

	Olympiadis	Anno;	Periodi Julianæ.
Aristocratis	XCV	2	4315.
Pythæ.	C	1	4334.
Asteii.	CI	4	4341.
Phrasiclidis.	CII	2	4343.
Naufigenis.	CIII	1	4346.
Agathoclis.	CV	4	4357.

Ineundus igitur ita est calculus. Singulis Archontum annis, in Periodo Juliana, adijce singula Marmorei autoris intervalla. Conficitur annorum numerus qui Terminorum annum indicat. Aristocratis annus est in Periodo

4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, fiunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 responderet, est annus ceterioris Terminii Intervalli quod Aristocrate signatur. Eadem dinumeratione in ceteris, quæ sequuntur, adhibita, idem prodit annus. Sed monendum interea, anni in Periodo ejusmodi heic rationem habendam, ut non aliud initium & finem sortiatur quam initia binorum in fronte Marioris Archontum, quæ jam demum eruenda sunt, patiantur. Neque enim Periodi hujus anni minus ab alio quovis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re nata sumere possunt quam à Calendis Januariis; ut nemini non liquet cui varius ejus usus incognitus non est. Cum igitur, labente Periodo Calippica prima, sub qua Noster scripsit, anni Attici civilis seu Lunaris aut Magistratum, sive ἡ ἀρχαία, caput sub æstivum solstitium figeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidisse tempestatem. Unde fit, ut, sub æstivum solstitium anni 4450 Periodi Julianæ à Calendis Januariis, ut vulgo, putati, initium habuerit Terminorum annus; circa idem quod secutum est, solstitium, anni nempe Periodi Julianæ 4451, finitus; pridie scilicet neomeniæ Hecatombæonis mensis (in qua Magistratus iniri soliti) seu ultimo anni præcedentis. Atque ita à Solstitio æstivo ad solstitium, ad Atticorum temporum rationem, non à Calendis Januariis, ut plerique hodie ad Christianorum annos Periodi Marmoris aptatos dinumeramus. Restat igitur ut binorum, quos diximus, Archontum initiorum diem, caput nimirum anni Lunaris seu ἡ ἀρχαία, id est, neomeniam Hecatombæonis, anni Periodi Julianæ 4451, in diebus item Julianis disquiramus. Eâ reperta, ipsa etiam anni solaris Terminorum inde retro putandi initia æque erunt manifesta. Periodus Calippica, seu hebdomedontaeteris, quæ annorum 76 cyclus est, ad cujus rationes Lunares Magistratum quotannis initia aliter atque aliter se habuere, incepit sub æstivum solstitium anni Periodi Julianæ 4384, quod satis ex Ptolemæo non uno in loco liquet. Id item pluribus & expressius post virum summum Josephum Scaligerum, ostendit pridem vir sane etiam summus Dionysius Petavius in secundo de Doctrina Temporum, lib. 2. cap. 18. cujus ideo libentius hoc nomine obiter memini, ut Exemplarium Ptolemæi editorum apud eum ibi castigationem saltem unicam, quæ ad periodi hujus exordium spectat, ex Manuscripto Ptolemæi Codice, firmarem. Memorat Ptolemæus sub extremum libri 4. Almagesti, tres ab Hipparcho defectiones Lunares observatas. Τῶν δὲ, inquit, ἡ ἀρχαία πρὸς γεγενῆσθαι τῆς 16'. ἵτα δὲ δόξας καὶ Καλλιππον περίου, *primam aut commissam anno quinquagesimo secundo periodi Secundæ Calippicæ*. Mendosum heic numerum esse quovis pignore contendere vult Petavius, & 18' pro 16' substituendum. Idque rectissime. Quod non modo Georgii Trapezuntii versio, ubi 54, habetur, suadet, verum etiam tum Calculus Astronomicus, quo in 26 gradu Piscium eclipsis illa anno 54 Periodi reperitur, tum Periodi ipsius alibi apud Ptolemæum computus demonstrat. Et Codex, quem dixi, qui ante annos 200 aut circiter pulcherrime exaratus καμάλιον est Bibliothecæ instructissimæ Reverendissimi Archiepiscopi Cantuariensis, eo in loco, 18' habet. Annum item 54 heic notari in Latino Codice Ms. ex Arabico verso, qui servatur in Bibliotheca Collegii Omnium Animarum Oxoniis, pridem monuit, idque amicissime, vir doctissimus Joan. Banbrigijs, Astronomiæ ibidem Professor dignissimus. Ceteros autem annorum ejusdem Ptolemæi capitulis non aliter exhibet Codex Cantuariensis, ac exemplaria typis vulgata. Sed vero, primo ita primæ Periodi Calippicæ anno indicato, annum Julianæ Periodi 4451, anno Calippicæ primæ 68 respondere palam est. Neomenia autem Hecatombæonis mensis anni, Periodi Calippicæ primæ 68, seu initium Magistratum in anno eo Lunari, tam ad Petavianas, quam ad Scaligerianas rationes, cadit in 8 Julii. Eo igitur die inibant Magistratus Astyanax noster Parius &

Dio-

Diognetus Atheniensis Archontes. Itaque septimo Julii, seu, quod in hoc anno idem est, pridie neomeniæ Hecatombæonis finitus est annus noster Terminorum, qui cum Solaris, ut ante disputatum est, fuerit, ab 8 die Julii retro putatus, ab eodem die in anno præcedente, seu 4550 Julianæ Periodi, & 67 Periodi ejusdem Calippicæ sumit exordium. Atque ita inter 7 Julii anni alterius & alterius 8, omnes intervallorum termini citeriores collocandi. Hisce nixi fundamentis Canonem construximus Chronicum tum Per. Jul. tum eis qui vulgarem D. N. Epocham anteverunt aliisq; item Epocharum annis signatum, quo, sine operiosiori aliquo calculo, Epochæ cujuslibet Autoris Nostri annus indicetur. Reges item Athenarum adjecimus, & Archontas annuos seu ἱερνύμους quemadmodum in Marmore habentur. Sed & horum tandem initia & fines, quantum scilicet à doctissimis temporum interpretibus edocemur, qua ratione eliciantur heic subjungimus. Ad hanc rem, Tempora quæ in Canone, quem infra exhibemus, primam annorum Archontum institutionem sequuntur, trifariam dividimus; In intervallum quod ab anno Periodi 4030 usque ad 4178 inclusis Terminis protenditur; Id quod hunc annum & 4294 interjacet; & demum quod inde ad extremum succedit. Intervalli primi, fateor me nulla ratione ita Attica tempora hætenus assecutum esse, ut qualesnam Periodi annorum ad æquandos utriusque luminalis motus in usu fuerint, satis cognoverim. In obscuro sunt & incerto posita quæ de ea re Scriptores reliquere. Atqui ex Tetraeteridibus hebdomēonta exacte idem confecit Vir magnus Josephus Scaliger, quam ut vetustissimam Atticorum temporum & certissimam mensuram, Periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quam in Canonibus edidit. Sed ingenium scientissimi Herois & immensam eruditionem multo magis semper admiratus sum, quam doctrinæ illius periodi assentiri potui. Etiam ipsa quibus nititur ipse testimonia (& res est ejusmodi quæ non tam artificis ingenio quam vetustatis testimonio ponderanda est) lectoris benignioris, si bene perpendantur, etiam cohibent assensum, saltem non pariunt; quin adversariis tela fiunt, quibus sententia ejus fidenter nimis tradita, non mediocriter enervatur. Consule, si placet, quæ contra disputant & popularis noster Thomas Lydiatus, & Dionysius Petavius. Ceterum quoniam impense auctori periodus illa placuit, & aliis forsitan non paucis ob incomparabilis viri auctoritatem nondum displicet, tabellam adjicimus quæ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum in 1. de Emendatione, pagina 42. & primo Canonum pag. 59. cuiquam ingredi liceat, & facillime Neomeniam seu caput anni cujusque Archontis atque finem in primo Canonis nostri Intervallo reperire. Neomenia autem ea est heic Gamelionis mensis. Nam, seculis vetustioribus, Gamelion anni civilis caput habetur cui locus est sub hibernum Solstitium. Dato nimirum, in hoc Canonis intervallo, Periodi Julianæ anno, abjice numerum qui in tabella proxime minor est. Nam 3976 primus est primæ Periodi Atticæ seu Scaligerianæ hic labentis. Qui residuus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis seu archontis initium indicat. Proximus demum in eodem laterculo, demto triduo, finem ostendit. Nam, etsi pridie Neomeniæ Gamelionis proxime sequentis annus lunaris finiebatur, attamen, ad Scaligeri rationes, duo annum clausurunt, ad finem Posideonis ultimi mensis, adjectitii dies qui ἀνὰ πρῶτον dicti, eo quod per illud biduum Athenæ Magistratibus carebant. Imperiis enim, ut vult ille abibant ultimo die, seu τῇ τελευτῇ Posideonis, adeoq; triduo ante Neomeniam. Biduo autem interjacente, comitia creandis Magistratibus habita. Verbi gratia Agon Pythicus, in Canone nostro, Coronarius denuo fit anno Periodi Julianæ 4132, archonte Damasiâ Secundo. Numerus in tabella proxime minor est 4127; quo abjecto, residuus est 5. Huic respondet in Laterculo Scaligeriano dies 22 Januarii pro Neomenia Gamelionis, qua Magistratum iniit Damasiâs. Neomenia Gamelionis anni insequentis

Anni Periodi Julianæ.
3975.
4051.
4127.

tis

tis est Januarii 19, unde triduo demto, dies ejusdem Januarii 16, anni Damasiæ exitum indicat. Intervallo autem Canonis nostro secundo, omnia ad hanc disquisitionem adeo incerta sunt ob Octaeteridum Cleostratæ & Harpaleæ usus ignorationem, ut futile nimis esset contendere in eo initia & fines archontum certis diebus signare. Sed sub hujus intervalli extremum saltem, si non antea, caput anni τρυπανείας seu Magistratuum à Gamelione seu cardine hiberno translatus est, quod necessario monendum, ad Hecatombæonem seu æstivum cardinem, quod non solum ex Antiphontis coævi oratione 16 seu περὶ τῷ χρόνῳ, sed etiam, ut alia omittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacrorum (qui in Magistratibus annuis) locutus Antiphon τὸ δ' ἀρχῆς, inquit, ἀπὸ λοιποὶ δύο μῆνες ἦν Ὁθαρηλίων, καὶ Σκίρροφορίων, Imperii ejus duo menses supererant, Thargelion & Scirrophorion; quibus verbis manifesto innuit infrequentis mensis, qui Hecatombæon est, Neomeniam caput anni Magistratibus creandis aptati fuisse. Thucydides autem de ipso anno, à cujus initio enneadecaeteridem suam (quæ nondum in usu recepta erat) auspicabatur Meton, verba faciens libro 2. Πυθοδώρ, ait, ἐπὶ δύο μῆνας ἀρχοντοῦ Ἀθηναίων, μὲν δ' ἐν Ποτιδαίᾳ μάχῃ, μὴν ἕκτῳ, καὶ αὖτε πάλιν ἀρχομένη, Θηβαίων ἄνδρες ὀλίγοι πλείους τριακοντῶν ἐσθλῶν ἐς Πάριον τὴν Βοιωτίας. Cum Pythodoro duo præterea menses fungendi Magistratus superessent, sexto scilicet mense à pugna in Potidæa commissa, & ver jam incepisset, Thebanorum quidam paulo plures trecentis ingressi sunt Platæam Bœotiæ. Et versioni huic adstipulatur plane Scholiastes vetus. Mensis igitur, de quo loquitur, Munichion erat jam labens; is scilicet qui vernorum primus erat; adeoque duo illi qui Pythodoro, primi enneadecaeteridis Metonicæ anni archonti ἐπιπνύμεν, supererant, ut Thargelion & Scirrophorion fuerint necesse est, & proinde ut Hecatombæonem caput anni τρυπανείας teneret, uti postea, perpetuo tenuit. Tertium demum Intervallum Periodus illa Metonica seu enneadecaeteris occupat, ad cujus neomenias Hecatombæonis, quæ ad nostri spectant archontas, eruendas, similem priori tabellam adjungimus, usu non omnino dissimili. Numero residuo ingredi Laterculum sive Scaligerianum sive Petavianum enneadecaeteridis Metonicæ. Neomenia quam quæris in diebus Julianis, statim occurrit; sed diversimode pro diversis, quas amplexantur illi putandi rationibus. Scaligerianum habetur in 2 de Emendatione pag. 77. & Canonum 1. p. 64. Petavianum lib. 2. de Doctrina Temporum, cap. 13. Discrepantiæ autem cardo in hoc versatur, quod alter neomenias Hecatombæonis solstitium æstivum nunquam vult antevertisse, alter tam antevertisse quam secutas esse. Nam de Periodi hoc initio & Embolismo numero controversia non est. De horum vero locis, non exigua. Sed de ea re non est hic disputandi locus. Vide quæ in Canone notamus ad annum Periodi 4305. In archontis autem cujuslibet exitu seu anni fine heic eruendo, pro triduo quod in Periodo Attica, à proximi anni neomenia, demitur, dies quinque heic subtrahere oportet. Nam αἱ ἀναρχοὶ ἡμέραι, sub Metonica Enneadecaeteride quatuor erant, de quibus disertè Ulpianus Rhetor ad Demosthenis orationem contra Androktionem.

Anni Periodi Julianæ.
4281.
4300.
4319.
4338.
4357.

Absoluto demum Apparatu nostro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obiter adjicere liceat de Mensium Atticorum ordine & textu corollarium non omnino contemnendum, quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Constructionis, quam diximus, manu exaratæ reperitur. De mensibus is atque singulis eorum locis diu est quod desudârunt viri Doctissimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Junius, Joannes Lalanantius, & alii. Sed frustra nimis plerique. Feliciori multo pridem operâ Josephus Scaliger, & nuperrime Dionysius Petavius tam ad S. Epiphanium quam in Doctrina Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero adversatur Petavius, præterquam quod Mæmæterionem Boedromioni proximasse vult, nec Pyanepsionem

nem intervenisse, ut Scaliger, sed esse secutum. Ad calcem autem Ptolemaei, quo utimur, eadem ipsissima contextus forma qua Scaliger eos disposuit, occurrunt, à vetusto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathematico, cum Romanorum, Macedonum, Persarum, Arabum & Aegyptiorum mensibus, in Chronologorum usum, ad hanc faciem, non alio quam scriptus est codex ipse caractere, adjecti,

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ.	ΜΑΚΕΔΑΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Ποσειδεών.	Σεπτέμβριος.	Ἑβδομήκοντος.	Φαρφαρδών.	Μυχραμ.	Θώθ.
Γαμηλιών.	Οκτώβριος.	Ἀρπυμῆσις.	Ἀρδευμάς.	Σαερ.	Φαωδι.
Ἀνδρησιών.	Νοέμβριος.	Δαίσις.	Χορπάτ.	Ραμπαά αναλ.	Αδύρ.
Ελαφβολιών.	Δεκέμβριος.	Γάνεμος.	Τυρμά.	Ραμπαά αχερ.	Χοιάρ.
Μυνησιών.	Ἰανουάριος.	Λῶς.	Μερτάτ.	Ντζαματέλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φεβρουάριος.	Γορπαῖς.	Σαρεβάρ.	Ντζαμαπλῆχερ.	Μεχέρ.
Συρροφολιών.	Μάρτιος.	Υπερβερεταῖς.	Μέχρ.	Ραντζάπ.	Φαμυωθ.
Εκτομβολιών.	Ἀπρίλιος.	Δίσις.	Ἀπών.	Σαμπάν.	Φαμυδι.
Μεταγεινιών.	Μαῖς.	Ἀπελλαῖς.	Ἀδύρ.	Ραμαδάν.	Γαχών.
Βοηδρομιών.	Ἰούνιος.	Ἀδινάις.	Ντά.	Σανάλ.	Γαυνί.
Γυανεισιών.	Ἰούλιος.	Περίσις.	Μπαχμάν.	Δελχοντάν.	Επφι.
Μαιμακτηριών.	Αύγουστος.	Δύσις.	Αυφαντάρ.	Δελχεντζι.	Μεσερί.
			ὥ αἱ κλοπμαῖς ἡμέρας.		Ἐπαγμήριος.

non ut gentis alterius mensium loci, in anno naturali, mensium alterius loci^s ubique responderent (quid enim Septembri Romanorum cum Attico Posidone, qui primus mensis est hibernus?) sed ut tum mensium cujusque gentis textus, tum diversa veterum annorum civilium initia, mensibus primis signata, exhiberentur. Fideliter descripsi etiam ea in quibus à librario plane peccatum est. Illud enim ὥ αἱ κλοπμαῖς ἡμέρας in Persarum laterculo legi debet ἡ αἱ κλοπμαῖς ἡμέρας *furtivi quinque dies*, seu *מסתראתח Musterakath*, uti eodem sensu vocant Persæ. Eos inde *μασαραχά* appellat Isaacus Monachus in Canone Persico, apud Christmannum. De hisce & Persicorum mensium nominibus, quæ heic, uti etiam in tabulis Alphonis, Alfragano, & Isaaco jam dicto depravate nimis leguntur, vide Josephum Scaligerum de Emendatione lib. 3, capite de anno vago Jezdegird, pag. 200, & Canonum lib. 3. ad cap. 11, & ibi Georgium Chryfococcem. Adde Petavii de Doctrina Temporum lib. 3. cap. 9. & sequentia. Arabicos item menses, quorum aliqui in portentosa vocabula (ut fieri sæpius amat cum quid ex orientalibus linguis Europæis characteribus exprimitur) degenerarunt, habes apud Scaligerum de Emendatione libro 2. pag. 107. *Ράμπαά αναλ* in Arabum laterculo & *Ράμπαά αχερ*, Arabice sunt *ربيع الاول Rabiū alawol*, & *ربيع الثاني Rabiū alacher*, id est, *Rabiū prior*, & *Rabiū posterior*. Eadem vocabula priorem & posteriorem norant in binis sequentibus quorum uterque *גומדי Gumedii*, dictus. Id hic Græcis characteribus sonat *Ντζαματ*, aut *Ντζαμαπ*. Consule Scaligerum in Canonibus, pag. 235. Sed de Mæmaçterionis loco præter Scaligerum de Emendatione lib. 1. pag. 31. vide porro Petavii disputationes, lib. 1. cap. 10. & libro 4. cap. 8. & ad S. Epiphaniū Hæresin 51. pag. 135. Adi etiam Gaurici additiones, quæ ad calcem Almagesti, à Georgio Trapezuntio versi, habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam est, mensium Macedonum (in quo pro *Περίσις*, *Περίπ* legendum) non finit ut castigationem Editorum Venerabilis Bedæ nostri exemplarium de Temporum ratione præ-

termittamus. In ejus quem diximus libelli capite 12, Græcorum menses ita recensentur. *Vocatur autem apud eos ipse December* Ελαφβολιών, *Januarius* Νυχιών, *Februarius* Θαρρηλιών, *Martius* Δίστρος, *Aprilis* Ξαντικός, *Maius* Αρτεμίσιος, *Junius* Δις, *Julius* Πάνεμος, *Augustus* Λωός, *September* Γορδιαίος, (pro Γορπιαίος) *October* Τπερβερετός, *November* Δις. Portentosa plane est enumeratio. Quid Elaphebolioni cum Distro, Xantico, & Macedonum ceteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menses, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere. Νυχιών vero omnino verbum nihili est. Forſan Munichionis reliquæ. Sed & ita hinc non minus ablegandum quam Attici menses ceteri. Et nimis oscitanter Joannes Noviomagus, qui seriem mensium Græcorum ex depravatissimo hoc loco excerptam Bedæ auctori tribuit. Ceterum Græcorum vocabulo, Macedonas tantum seu Syromacedonas æternum illud Britanniae decus heic innuit, nec alios quam Macedonum menses revera nominavit. Ita scilicet scripsit ipse; *Vocatur autem apud eos ipse December* Απιδαιός, *Januarius* Αδιναιός, *Februarius* Περίος, *Martius* Δίστρος, *Aprilis* Ξαντικός, &c. Id discimus ex vetustissimo Bedæ exemplari Ms. in instructissima Nobilissimi viri Roberti Cottoni Bibliotheca, ubi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, ut fit, nominibus aliquantulum corruptis. *Vocatur autem apud eos ipse December* Αpileός, *Januarius* Εξδυνίος, *Februarius* Περιθίος, *Martius* Δίστριος, *Aprilis* Ξανθικός, *Maius* Αρτεμισεός, *Junius* Δεσεός, *Julius* Πανέμος, *Augustus* Λοός, *September* Γορπιδεός, *October* Υπερβερετός, *November* Διός. Ita notissimo & perpetuo mensium Macedonum textu usus est doctissimus Beda. Elaphebolioni, Thargelioni, Nychioni seu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locuserat, antequam, sive ab exscriptoribus imperitis, sive à negligentibus Editoribus, perperam, neque summa sine injuria, præberetur. Quin satis obvium sane fuisset etiam, ex ipsius Ephemeride, sua mensibus heic tribus nomina restituuisse. Nam in ea Græcorum duodecem menses vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Canon Chronicus.

Veterum Græcorum Epochas ab Anonymo in Marmore descriptas, annis tum Periodi Julianæ, tum qui vulgarem D. N. Jesu Christi Epocham anteverunt singulatim indicans. Adjectæ etiam sunt, ut Synchronismus melius cognoscatur, Epochæ Græcæ, Romanæ, & Sacræ. Epochæ Græcæ sunt ante Trojæ excidium, post Trojæ excidium, & Olympiadum. Epochæ Romanæ sunt ante Urbem conditam, & post Urbem conditam. Epochæ Sacræ sunt ante Exodum Israelitarum ex Ægypto, post Exodum, post conditum Templum Solomonis, & post destructum Templum Solomonis. Literæ I. P. in prima numerorum Columnâ denotant Julianam Periodum : A. C. in secunda, Ante Christum natum secundum computum vulgarem : Ep. M. in tertia, Epocham per quam in Marmore computatur : In quarta Ant. E. T. ante excidium Trojæ, P. E. T. Post excidium Trojæ, Olymp. annos Olympiadum : In quinta Ant. V. C. ante urbem seu Romam conditam, V. C. Post urbem conditam : In sexta Ante Ex. ante Exodum, P. Ex. post Exodum, C. T. S. post conditum Templum Solomonis, P. T. D. post Templum destructum.

I. P.	A. C.	Ep. M.		A. E. T.	A. V. C.	A. Ex.
3132	1582	1318	C ecrops primus Athenarum Rex regnare cœpit, ab eoque Regio circumjacens prius ab Ἀττῶ Ἀττικά dicta nominata est Cecropia, regnat an. 50.	373	830	86
3140	1574	1310	Deucalion incepit regnare Lycoriæ in Parnasso, anno quo Cecrops regnabat Athenis nono.	365	822	78
3182	1532	1268	Cranus secundus Athenarum Rex incepit regnare, regnatq; annos novem, quorum primo Mars Athenis ob cædem Hallirrothii filii Neptuni à patre ejus in judicium vocatus fuit, & locus ubi causam dixit inde Ἀρεῖα, i. e. Martia rupes dicebatur.	323	780	36
3185	1529	1265	Diluvium tempore Deucalionis evenit, & ipse Deucalion ex eo servatus Athenas evasit, Templumque ibi condens Jovi Φυγίω (i. e. qui fecit evadere) ob vitam præservatam sacrificavit, an. Cranai quarto.	320	777	33
3191	1523	1259	Amphietyon Deucalionis filius, & Cranai gener expulso focero Athenis regnum invadit, tenetque an. decem.	314	771	27
3192	1522	1258	Amphietyon defuncto patre Deucalione in Thermopylis etiam regnat, ibique è gentibus vicinis Amphietyonicum concilium primo congregat, anno quo ipse Athenis	313	770	26
			G g g 2			regnabat

I. P.	A. Chr.	Ep. M.	regnabat secundo.	A. E. T. I. A. V. C. I. A. E.
3193	1521	1257	Hellen Deucalionis filius in Phthiotide regnat, & incolas illius regionis prius Græcos dictos à suo nomine Hellenas appellat. Et Athenis decretum est Agonem Panathenaicum in Minervæ honorem agendum, anno regni Amphictyonis Athenis tertio.	312 769 25
3195	1519	1255	Cadmus è Phoenicia in Bœotiam veniens Cadméam condidit an. regni Amphictyonis Athenis quinto.	310 767 23
3198	1516	1252	Eurotas & Lacedæmon, qui Lacedæmonem condidit, in Laconica simul regnant anno regni Amphictyonis Athenis octavo.	307 764 20
3201	1513	1249	Erichthonius pulso Amphictyone Regnum Athenis occupat, tenetque annos quinquaginta.	304 761 17
3203	1511	1247	Navis, quæ appellata est Pentecontorus, in Græciam primo allata est à Danao, qui fratrem Ægyptum fugiens, in eâ primo ad Rhodum insulam cum quinquaginta filibus, quæ ibi prope Lindum Templum exstruentes Minervæ Lindiæ sacrificabant, indeque in Græciam navigabat, anno Erichthonii Athenis tertio.	302 759 15
3208	1506	1242	Erichthonius Athenarum Rex, celebratis primis Panathenæis, primus currum junxit. Simulacram Matris Deorum in Cybelis montibus primo inventum fuit, & Hyagnis Phryx Tibias primus invenit in Celænis urbe Phrygiæ, & Harmoniam Phrygiam iis primo cecinit, & aliorum nomorum Matris Deorum Bacchi, Panis autor fuit, anno quo Athenis regnabat Erichthonius octavo.	297 754 10
3218	1496	1232	Exodus Israelitarum ex Ægypto, regnante Erichthonio Athenis anno decimo octavo.	287 744 1
3251	1463	1199	Pandion post Erichthonium regnat Athenis annos quadraginta.	254 611 34
3282	1432	1168	Minos ejus nominis primas in Creta regnat, & Cydoniam condit, in eâque insula ab Idæis Dactylis Celme & Damnaneo in Ida monte ferrum primum inventum fuit, anno regni Pandionis Athenis tricesimo secundo.	223 580 65
3291	1423	1159	Erichtheus post Pandionem Athenis regnat annos quinquaginta.	214 671 74
3305	1409	1145	Ceres Athenas venit, & fruges seminavit, easque ad alias etiam urbes per Triptoleum mittit anno Regni Erichthei Athenis decimo quinto.	20 657 88
3308	1406	1142	Triptolemus hordeum primo seminavit in Campo Rhario prope Eleusinem, regnante Athenis Erichtheo an. decimo octavo.	197 654 95
3315	1399	1135	Antiqui alicujus Poetæ scil. Orphei, vel Pamphi, vel Eumolpi poemata de Proserpinæ raptu, Cereris investigatione, iisque, qui fruges à Cerere acceperunt, edita fuisse existima-	190 647 98

bantur,

L. P.	A. Ch.	Ep. M.		A. E. T.	A. T. Q. P.	Ex.
.....	.....	.....	bantur, regnante Athenis Erichtheo an. 25.	.....	.....	.....
.....	.....	.....	Eumolpus Musæi poetæ filius mysteria Eleusinia, quorum primus antistes fuit, primo exhibuit, & patris sui Musæi Poemata edidit, regnante Athenis Erichtheo.	.....	.....	.....
3341	1373	1109	Cecrops illius nominis secundus post Erichtheum regnat Athenis an. 40.	164	621	124
3381	1333	1069	Pandionejus nominis secundus post Cecropem Athenis regnat an. 25.	124	581	164
3388	1326	1062	Lustratio primo facta est Athenis, Regnante Pandione an. octavo.	117	574	171
.....	.....	.....	Gymnicum certamen in Eleusine primo proponebatur.	.....	.....	.....
.....	.....	.....	Lycæa, Latine Lupercalia dicta, in Arcadiâ primo instaurata fuere.	.....	.....	.....
3406	1308	1044	Egeus Pandionis filius Athenis regnat post Pandionem an. 48.	99	556	189
.....	.....	.....	Hercules Athenis mysteriis minoribus initatus fuit.	.....	.....	.....
3419	1295	1031	Frugum sterilitas apud Athenienses fuit, de qua Oraculo consulto, datum est responsum debere Athenienses Minoi ob cædem Androgei filii illius, qui Athenis occisus fuit, pœnas dare, quascunque ille postulare: indictum igitur à Minoe tributum adolescentum impuberum & virginum subiere, regnante Athenis Aegeo an. decimo quarto.	86	543	201
3454	1260	996	Theseus Aegei filius regnat Athenis post Aegeum an. 30.	51	508	237
3455	1259	995	Theseus sparsos Atheniensium vicos in unam civitatem collegit, statum popularem instituit, & in Isthmo Corinthiaco Isthmicorum certamen in honorem Neptuni post occisum Sinin instauravit, anno regni sui Athenis secundo.	50	507	238
3463	1251	987	Eteoclus Adrastus & Amphiaræus, qui Argis simul regnarunt, ad bellum Thebanum gratiâ Polynicis profecturi, in honorem Archemori Nemeorum certamen in Nemea primo instituerunt, regnante Athenis Theseo anno decimo.	48	499	246
3484	1230	966	Meneſtheus pulso Theseo Athenis regnat, an. 23.	21	478	267
3496	1218	954	Græci ad Trojam expeditionem susceperunt regnante Athenis Meneſtheo anno decimo tertio.	9	466	279
3505	1209	945	Troja capta est mensis Thargelionis die vicesimo quarto, regnante Athenis Meneſtheo an. vicesimo secundo.	1	457	288
3507	1207	943	Demophoon Thesei filius post Meneſthei obitum paternum regnum recuperat, regnatq; an. 33.	3	455	290
3508	1206	942	Orestes ob occisos Egisthum & Clytemnestram in Ariopago Athenis causam dixit, & quod iudicum suffragia æqualia essent, abso-	4	454	291

lutus

L.P.	A.C.	Ep.M.	latus fuit, regnante Athenis Demophoonte	P.E.T.A.V.C.P.E.
			anno 2.	
3512	1202	938	Teucer Telamonis Insulæ Salaminis Regis filius, à patre post reditum à Troja non receptus, in Cyprum insulam solvit, ibiq; Salaminæ insulæ, è qua exulaverat, cognominem condidit, regnante Athenis Demophoonte an. 6.	8 450 295
3540	1174	910	Oxyntas Demophoontis filius Athenis regnat post patrem annos 12.	36 422 323
3552	1162	898	Aphidas Oxyntæ filius regnat Athenis annum unum.	48 410 335
3553	1161	897	Thymætes Aphidantis frater Athenis regnat post Aphidantem an. 8.	49 409 336
3561	1153	889	Melanthus Andropompi filius Messenius è Nestoris posteris, cum in bello, quod Athenienses contra Bœotos gesserant, Xanthum Bœotiae regem monomachiâ occidisset, illiusque cæde finem bello feliciter imposuisset, deposito Thymæte Erichthidarum ultimo, quamvis peregrinus & exul Rex ab Atheniensibus creatur, regnatque annos 37.	57 401 344
3584	1130	866	Heraclidarum in Peloponnesum descensus, regnante Athenis Melantho an. 24.	80 378 367
3598	1116	852	Codrus Melanthi filius post patrem Athenis regnat an. 21.	94 364 381
3619	1095	831	Post Codri mortem, cum Athenienses in Codri honorem, quod se pro patria devovisset, neminem regnare permetterent, abolito regio nomine primus Archon creatur Medon Codri filius, eoque titulo reipublicæ præfuit annos 20.	115 343 402
3625	1089	825	Neleus Codri filius fratrem Medontem, illius claudicantem pro injuriæ prætextu habens, à principatu per violentiam detrudit, illiusque loco reipublicæ præest an. 13.	121 337 408
3637	1077	813	Neleus, cum principatum, quo fratrem Medontem exuerat, 13 annos tenuisset, ab oraculo Delphico eo iterum cedere jussus, cum Ionibus (qui è Peloponneso pulsi ab Achæis, quos Lacedæmone & Argis prius expulerant Dores, regnante Melantho Athenas venerant) in Asiam solvit, Regionemque ibi, quæ à gentis nomine, quam in Coloniam duxerat, Ionia deinde dicebatur, & duodecim illius civitates occupavit, anno à quo ipse primo, decimo tertio, à quo frater decimo nono, Athenis principatum obtinuerit.	133 325 420
3639	1075	811	Acastus Medontis filius post patris obitum archon erat Athenis an. 36.	135 323 422
3675	1039	775	Archippus Acasti filius Archon post patrem reipublicæ præfuit an. 19.	171 287 458
3694	1020	756	Thersippus Archipi filius Archon Athenis post patrem reipublicæ præfuit an. 41.	190 268 477
3697	1017	753	Jactum est fundamentum Templi Solomonis an. 480 post Exodum.	193 265 1

Phorbas

Canon Chronicus.

245

I. P.	A. Chr.	Ep. M.		P. E. T.	A. V. C. Q. T. S.
3735	979	715	Phorbas post Therfippum est archon Athe- nis, an. 31.	231	227 39
3766	948	684	Megacles post Phorbam est archon Athenis, an. 30.	262	196 70
3770	944	680	Hesiodus Poeta floruit, archonte Athenis Me- gacle, an. 5.	266	192 74
3796	918	654	Diognetus post Megaclem est archon Athe- nis, an. 28.	292	166 100
3807	907	643	Homerus Poeta floruit archonte Athenis Diogneto, an. duodecimo.	303	155 111
3819	895	631	Phidon Argis Tyrannidem occupat, & men- suras, & pondera invenit, & nummum Ar- genteum in Ægina insulâ primo excudebat, archonte Athenis Diogneto, an. 24.	315	143 123
3824	890	626	Pherecles post Diognetum est archon Athe- nis, an. 19.	320	138 128
3843	871	607	Ariphon post Phereclem est archon Athe- nis, an. 30.	339	119 147
3873	841	577	Thespheus post Ariphontem est archon A- thenis, an. 37.	369	89 177
3910	804	540	Agamestor post Thespieum est archon A- thenis, an. 26.	406	52 214
3936	778	514	Æschylus post Agamestorem est archon A- thenis, an. 22.	432	26 240
3938	776	512	Prima celebrata est Olympias, anno post Trojam captam 434 archonte Athenis Æschy- lo, an. tertio.	Olymp. 1. an. 1.	24 242
3956	758	494	Archias Corinthius ob cædem pueri Actæo- nis, quem ei vim inferendo occiderat, exulare coactus, educto secum exercitu primo Corcy- ram occupat, quam cum uni copiarum parti tradidisset incolendam, ipse cum alterâ in Si- ciliam solvit, ibique, eodem tempore quo Myscellus Achæus Grotonem in Italia, ille Sy- racusas condidit, archonte Athenis Æschylo, anno vicesimo primo.	5. an. 3.	6 260
3958	756	492	Alcmæon perpetuorum archontum ultimus reipublicæ præest, an. 2.	6. 1	4 262
3960	754	490	Alcmæone defuncto aboletur Athenis perpe- tuorum Archontum imperium, eorumque loco republicam deinde administrant archontes Decennales, quorum primus fuit Charops.	6. 3	2 264
3962	752	488	Roma Condita est secundum computum Catonis anno 1. Olymp. 7.	7. 1	.1. 266
3970	744	480	Asimedes secundus decennalis archon Athe- nis constituitur.	9. 1	9 274
3980	734	470	Clidius tertius decennalis archon Athenis constituitur.	11. 3	19 284
3990	724	460	Hippomenes quartus decennalis archon Athe- nis constituitur.	14. 1	29 294
4000	714	450	Leocrates quintus decennalis archon Athe- nis constituitur.	16. 3	39 304
4010	704	440	Apfander sextus decennalis archon Athenis constituitur.	19. 1	49 314
4020	694	430	Erixias septimus decennalis archon Athenis	21. 3	59 324 con-

I. P.	A. Ch.	Ep. M.	constituitur.	Olymp.	A. V. C. P. T. D.
4030	684	420	Abolito decennallium archontum imperio annuus archon Athenis primo constituitur Creon.	24.1	69 334
4032	682	418	Tyrtæus Poeta Lacedæmoniis contra Mefenios ab Atheniensibus dux, datur archonte Athenis Lysia seu Tlesia.	24.3	71 336
4069	645	381	Terpander Lesbios nomos Lyricos primo invenit, & tibiis cecinit, & Lacedæmone in jus vocatus, quod antiquæ tetracordi Lyrae tres nervos addidisset, populi suffragiis absolutus fuit, archonte Athenis Dropilo.	33.4	108 373
4109	605	341	Alyattes Croesi pater Lydis incepit regnare archonte Athenis Aristocle.	43.4	148 413
4120	594	330	Sappho Poetria Lyrica Mitylenæ in Lesbo floruit, indeque in Siciliam navigat Phaontem juvenem Lesbium, quem misere deperibat, secuta, archonte Athenis Critia priori, & Syracusis rerum potentibus optimatibus Geomoris dictis.	46.3	159 424
4123	591	327	Amphictyones victis Cyrrhæis, quibus ob sacrilegium bellum intulerant, ludos Pythicos instaurant, & captæ Cyrrhæ spolia victoribus præmia proponunt, unde Agon <i>germanicus</i> dictus, archonte Athenis Simone.	47.2	162 427
4124	590	326	Templum Solomonis à Chaldæis destruitur annos 427 postquam exstructum fuit 300 post initium Regni Rehoboami.	47.3	163 .1.
4132	582	318	Secunda Pythias celebrata fuit nono post primam anno, in qua, cum nulla è captæ Cyrrhæ spoliis reliqua essent, Coronæ laureæ secundum vetus institutum, quod in certaminibus Musicis antiquitus Delphis in honorem Apollinis celebratis observatum fuit, pro præmiis victoribus dabantur, & agon inde <i>Strepavimus</i> dictus, qui ab eo tempore quinto quoque anno, i. e. post exactos quatuor plenos, eodem modo, quo ludi Olympiaci, agi cœperunt, archonte Athenis Damasio secundo.	49.3	171 9
.....	.....	.....	Comœdia primo acta fuit Athenis à Salsarione & Dolone Icarientibus.	.....	.....
4153	561	297	Pisistratus Athenis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Comia.	54.4	192 30
4156	558	294	Simonides Poeta avus nascitur, anno enim Ep. Mar. 205. erat annos natus 90.	55.3	195 33
4158	556	292	Croesus in Asia regnat, & legatos ad Oraculum Delphicum mittit, Archonte Athenis Euthydemo.	56.1	197 35
4172	542	278	Cyrus Persarum Rex Sardes expugnat, & Croesum vivum capit, circa quod tempus floruit Hipponax, Ephesius Iamborum scriptor insignissimus.	59.3	211 49
4178	536	272	Thelæpis Icarientis Alcestem, primam quæ Athenis exhibita fuit, Tragoediam è plauastro docuit, & hircum pro præmio reportavit, archonte	61.1	217 55

chonte

I. P.	A. Chr.	Ep. M.	chonte Athenis Alcæo priore.	Olymp.	V. C.	P. T. D.
4186	528	264	Mortuo Pisistrato, cum regnasset annos 33, ei succedit in Tyrannide Hipparchus filius illius.	63.1	225	63
4189	525	261	Æschylus Poeta nascitur, anno enim Ep. Mar. 227. erat annos natus 35.	63.4	228	66
4197	517	253	Darius filius Histaspis occisis Magis Rex Persarum constituitur.	65.4	236	74
4198	516	252	Hipparchus Pisistrati filius Athenarum Tyrannus ab Harmodio & Aristogitone interficitur, cum regnasset annos 13, ei succedit frater illius Hippias.	66.1	237	75
4202	512	248	Hippias cum ceteris Pisistratidis Athenis perlitur quarto post Hipparchi cædem anno, & archontis Magistratum accipit Clithenes Alcæonida.	67.1	241	79
4206	508	244	Chororum virilium certamen primo agitur, quo vicit Hypodicus Chalcidensis archonte Athenis Isagorâ.	68.1	245	83
4217	497	233	Sophocles Poeta Tragicus Sophillo patre nascitur, anno enim Ep. Mar. 206 annos natus erat 28.	70.4	256	94
4219	495	231	De Hippia Pisistratida nescio quid habet hic autor.	71.2	258	96
4223	491	227	Athenienses Duce Miltiade Persas prope Marathonem magna clade superant, cui pugna interfuit Æschylus Poeta annos natus 35. Archonte Athenis Phænippo.	72.2	262	100
4225	489	225	Simonides Cæius Poeta avus Simonidis, qui etiam Poeta fuit, Athenis claruit. Darius mortuus est, & Xerxes filius illius in Persia regnat, archonte Athenis Aristide.	72.4	264	102
4228	486	222	Æschylus Poeta annos natus 40 Tragœdiâ primo vicit. Euripides Poeta nascitur, & Stesichorus à Sicilia in Græciam venit, archonte Athenis Philocrate.	73.3	267	105
4233	481	217	Xerxes factò super Hellesponto navigiorum ponte in Græciam ad Thermopylas cum Lacedæmoniis pugnat, & præliò navali prope Salaminem insulam à Græcis superatur, archonte Athenis Calliade.	74.4	272	110
4234	480	216	Pugna ad Plataeas à Græcis contra Persas commissa est, quo Persæ amisso Mardonio duce superati Græciâ iterum excidere. Ætna ignem evomuit archonte Athenis Xantippo.	75.1	273	111
4235	479	215	Gelon Dinomenis filius Syracusis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Timosthene.	75.2	274	112
4236	478	214	Simonides nepos, Leoprepis filius, Cæius, is, qui memorandi artem invenerat, ludis Athenis vicit, & statuz positæ sunt Harmodio & Aristogitoni, qui Hipparchum interfecerunt. Archonte Athenis Adimanto.	75.3	275	113
4242	472	208	Hiero Syracusis Tyrannidem occupat Geloni fratri succedens, cujus temporibus floruit Epicharmus Poeta Comicus. Archonte A-	77.1	281	119

I. P.	A. C.	Ep. M.	thenis Charete.	Olymp.	V. C.	P. T. D.
4244	470	206	Socrates Philosophus nascitur, anno enim Ep. Mar. 137. annos natus erat 70. Et Sophocles Poeta Tragœdiâ primo vicit annos natus 28, archonte Athenis Apsephone.	77.3	283	121
4245	469	205	Saxum cecidit in Ægos Potamos, & Simonides Poeta moritur nonagenarius, archonte Athenis Theagenida.	77.4	284	122
4251	463	199	Alexander Macedonum Rex moritur, & ei succedit filius illius Perdiccas, archonte Athenis Euthippo.	79.2	290	128
4257	457	193	Æschylus Poeta annum agens 69 moritur in Sicilia, archonte Athenis Callia primo.	80.4	296	134
4268	446	182	Timotheus Milesius nascitur: anno enim Ep. Mar. 93. annos natus erat 90.	83.3	307	145
4271	443	179	Euripides Poeta ætatis annorum 43 Tragœdiâ primo vicit, archonte Athenis Diphilo. Euripidi coævi erant Socrates & Anaxagoras.	84.2	310	148
4275	439	175	Philoxenus Poeta Dithyrambicus nascitur: anno enim Ep. Mar. 116 annos natus erat 60.	85.2	314	152
4294	420	156	Perdiccas Macedonum Rex moritur, eique succedit filius illius Archelaus, archonte Athenis Aftyphilo, seu Aristophilo.	90.1	333	171
4303	411	147	Dionysius senior Syracusis Tyrannidem occupat, archonte Athenis Euctemone.	92.2	342	180
4305	409	145	Euripides Poeta moritur annos natus 77, archonte Athenis Antigene.	92.4	344	182
4307	407	143	Sophocles moritur annos natus 91, & Cyrus minor in Persiam ascendit, archonte Athenis Callia secundo.	93.2	346	184
4311	403	139	Telestes Poeta Dithyrambicus Athenis vicit, archonte Athenis Micone.	94.2	350	188
4313	401	137	Qui cum Cyro in Asiam ascenderunt Duce Xenophonte in Græciam, iterum redeunt, & Socrates Philosophus senex septuagenarius ab Atheniensibus condemnatus haustâ cicutâ moritur, archonte Athenis Lachete.	94.4	352	190
4315	399	135	..... 95.2 354 192	95.2	354	192
4334	380	116	..... archonte Athenis Aristocrate.			
4334	380	116	Philoxenus Poeta Dithyrambicus sexagenarius moritur, archonte Athenis Pythea.	100.1	373	211
4337	377	113	Anaxandrides Comicus Athenis vicit, archonte Athenis Callia.	100.4	376	214
4341	373	109	Astydamus Poeta Tragicus Athenis vicit, archonte Athenis Astio, & ingens in cœlo ar- fit cometa.	101.4	380	218
4343	371	107	Pugna Leuærica Lacedæmoniorum & Thebanorum commissa est, in qua Thebani Duce Epaminanda vicere, & in pugna occisus est Cleombrotus Lacedæmoniorum Rex, archonte Athenis Phrasiclide.	102.2	382	220
4344	370	106	Stesichorus Himeræus secundus vicit Athenis, & Megalopolis condita est in Arcadia, archonte Athenis Dyscineto.	102.3	383	221

Canon Cronicus.

249

I. P.	A. C.	Ep. M.		Olymp.	V. C.	P. T. D.
4346	368	104	Dionysius senior Syracusarum Tyrannus moritur, & ei succedit Dionysius filius illius, & Alexander Pheræus, Pheræ in Theffalia incipit regnare, archonte Athenis Nausigene.	103.1	385	223
4356	358	94	Phocenses Templum Delphicum expilarunt, archonte Athenis Cephisodoto.	105.3	395	233
4357	357	93	Timotheus Milesius insignis Lyricus nongeniarius moritur Athenis, & Philippus Macedonum Rex urbem Philippos condidit, & Alexander Pheræus ab uxore sua occisus fuit, & Dion Dionysii duces superavit, archonte Athenis Agathocle.	105.4	396	234
4359	355	91	Nascitur Alexander Magnus archonte Athenis Callistrato, cujus tempore floruit Aristoteles Philosophus.	106.2	398	236
4360	354	90	Calippus occiso Dione Tyrannidem Syracusis occupat archonte Athenis Diotimo.	106.3	399	237
<i>Cetera desiderantur.</i>						

Hhh 2

Nota

Notæ Chronologica ad Canonem Chronicum.

AD an. 3133. Epochæ hæc recentior est Eusebio, annis 26. Nec major firmæ consensus est inter eum & nostrum ante annuorum archontum initia, seu Periodi Julianæ, an. 4030.

Ad an. 3185. Convenit Varro apud D. Augustinum de Civitate Dei, lib. 18. cap. 10. uti etiam Græca Eusebii, pag. 27. Etsi in Chronico ab Hieronymo verso & in Canone pag. 74. sub Cecrope ab eodem collocetur. Adstipulatur nostro etiam Cedrenus, cujus tamen Græca male distincta, non melius versa legimus. Diluvium contigit in Thessalia, ἐν Δευκαλίωνῳ, inquit, βασιλεύοντι. Ἀθήνησι δὲ Διὶ Κεανῶν ἀντόχοντι, sub Deucalione, regnante Athenis Rege secundo Cranao indigena. Sed perperam typis editur, ἐν Δευκαλίῳ. βασιλεύοντι. Ἀθήνησι, δὲ Διὶ Κεανῶν ἀντόχοντι, quod à Xylandro pejus redditur, Deucalione Athenis regnante, secundo à Cranao indigena. Quin cum nostro consentiunt Tatianus adversus gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. α. quorum uterque sub Crotopo Argivorum Rege, Atheniensium Cranao coævo, Diluvium hoc ponunt. Sed Orosius lib. 1. cap. 9. sub Amphictyone. Seld.

Ad an. 3463. Bellum igitur Thebanum secundum Chronographum nostrum 42 annis Trojæ excidium antecessit. Vetus apud Clementem Alexandrinum Chronographus, Strom. 1. illud 5 annis serius statuit. Sed hæc in re tantæ & tam obscuræ antiquitatis levis est differentia. Hoc bellum ad quod profecti sunt hi Argivorum Reges post instituta Nemæa primum bellum Thebanum dicitur, in quo omnes ducēs excepto solo Adrasto periere. Illorum igitur filii Epigoni dicti in patrum vindictam secundum bellum Thebanum, decem annos post primum gesserunt, quorum Diomedes, Sthenelus, & Euryalus bello Trojano etiam interfuere.

Ad an. 3505. Is dies ad Scaligerianæ Periodi Atticæ rationes, est 23. Junii Juliani. De mense convenit nostro cum plerisque veterum. Nam Iphigeneia captum Ilium plures scripsere. Plerunque etiam ὁ γὰρ φθινόρῳ. seu 23; alii etiam Scirrophorionis, mensis sequentis, eodem die. Vide Clementem Stromat. α. & Dionysium Halicarnassensem, lib. 1. Certe, ea anni tempestate, scilicet sub æstatis initium, captum esse etiam indicat Virgilius Æneidos 3.

— *Vix prima inceperat æstas*
Et pater Anchises dare fati vela jubebat.

Ut autem die septimo & die octavo idem dies innui posset palam est; diversa scilicet initii ratione habita. De anno quo capta est Troja alia fuit plerunque Atticorum scriptorum sententia. Ultimo Menesthei tribuunt, qui scilicet sub Menestheo collocant; aliis sub Demophonte Rege, captam tradentibus. At noster proculdubio vigesimum secundum Menesthei, penultimum scilicet ejus annum, heic adjecerat, utcunque quadratarii incuria τὸ εἰς πρætermittatur, ut supra monuimus. Et ad annum usque 23 regnasse eum plerunque volunt; etsi in Græcis Eusebii non semel ἱτθ. λγ'. ei assignetur, & diserte legamus, Τέτῃ τῷ λγ'. ἔτεϊ τὸ Ἰλῖον ἦλῶ, hujus anno 33 Troja capta est. Sed vide item addenda Græcis ejus, pag. 215. ubi κγ'. leguntur. Plerunque etiam 407. anni ab excidio hoc ad Olympiadem primam Iphiteam numerantur. Vide Eratosthenis Canones, Eusebium numero 835. & ibi Scaligerum, quem etiam consule in 1 de Emendatione pag. 43. & 5. pag. 355. & 3. Canonum

* Diodor. Sic. lib. 4. Apollodor. lib. 3.

pag. 283. & Dionysium Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 27. & sequentibus. Constantinus autem Manasses bellum Trojanum, annis 150, circiter recentius facit. Nam, unde edoctus nescio, Priamum à Davide Judæorum Rege copias frustra poposcisse auxiliares scribit,

Εκ πάντων ἐν, inquit, ἀπορηθεὶς ὁ Δαρδανίδης γάρων
Εἰς Δαλίδ ἄνακτα τὸς Ἰυδαῖς πέμπει
Ἀλλ' ὁ Δαλίδ εἰ δίδωσι, &c.

Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum series ducunt, turbam, videbis item Herveri Collectanea in Clementem Alexandrinum, pag. 797. Sed demonstrativam esse hanc Epocham asserit Scaliger, utpote quæ suo temporis characterem nititur, adeoque, rationibus subductis, collocat ille in anno Periodi Julianæ 301, qui, anno à nostro notato, annis etiam 26 recentior est. Uno anno vetustius numero Scaligeriano conjectat fuisse hoc excidium Petavius. Utriusque rationes perpendant & porro viderint heic doctores. Quin Novennium tantum integrum intervenit post expeditionem Græcorum ad urbem excisam. Et Tempore verno expeditiones fieri solebant, de qua re vide plura postea Notis ad Smyrnæorum Fœdus. Absoluto demum post expeditionem novennio, sub ætatis initiis, id est proximo seu decimo anno capta est urbs.

Et Danaum decimo vere redisse rates

ait Propertius lib. 4. quod & Chalcantis passerum portenti interpretamento apud Homerum Iliade secunda est consonum. Seld.

Ad an. 3561. Hoc anno secundum Eusebium Melanthus Messenius 23 an. ante Heraclidarum in Peloponnesum descensum Athenis primo cœpit regnare. Non igitur ab Heraclidis pulsus, ut dicunt ^b Strabo, ^c Pausanias, & ^d Canon, sed ab aliquam aliam rationem è Patriâ commigravit, quando Athenis regnum obtinuerat. Erroris autem ansam supra citatis autoribus præbuit, quod Nestoridæ omnes ab Heraclidis pulsi Athenas fugiebant, atque ideo existimarent cum iis etiam Melanthum ad eam civitatem primo commigrasse. Sed ob eam potissimam rationem videntur Nestoridæ, cum è Messenia pellerentur, Athenas potius quam ad aliquam aliam Græcam civitatem fugisse, quod in ea Melanthus eorum cognatus, à quo hospitium poterant sperare, antequam expulsi fuerant regnum obtinuisset, quod idem etiam ea, quæ Pausanias in alio loco dicit, satis innuunt. ^e Tradit enim Iones, qui eodem anno, quo Nestoridæ Peloponneso exacti fuerunt, à Melantho tunc Athenarum rege receptos fuisse. Melanthus igitur priusquam aut Iones, aut Nestoridæ Peloponneso pellebantur, atque ideo ante Heraclidarum descensum, Athenis regnabat.

Ad an. 3637. Tribuuntur hæc plerunque anno octavo Acasti Regis Atheniensium, seu Periodi Julianæ 3673. Vide Eusebium numero 979. Et annorum 140 intervallum plerunque habetur inter Trojanum excidium & hanc migrationem, uti diserte etiam numerat Eratosthenes in canonibus. Vide Clementem Stromat. 2. Scaligerum ad dictum Eusebii locum, & Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 30. Atqui, licet prior pars numeri apud nostrum disparuerit, tamen ΔΙΙΙ. seu 13 eum terminat. Sed nullus est numerus qui ternario terminatus & ex 945 (quo scilicet Epochæ Trojæ captæ Nostro notatur) deductus relinquit 140. Si scripsit noster Η'ΗΗΗΔΙΙΙ, id est, 813 intervallum illud ei erit tantum annorum 132. Neque aliis est numerus ita terminatus unde aut intervallo quod diximus numerus propior elici potest, aut quo propius ad aliorum rationes accedat noster. Ceterum & ita

^b Lib. 9. ^c In Corinthiacis. ^d Apud Photium narrat. 39. ^e In Achaïis.

non solum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis discrepat, sed etiam prochronismo annorum 36 in Epochæ constitutione. Nam si detur numerum quem diximus eum heic adnotasse, respondet, in Periodo, annus 3637.

Ad an. 3770. Suadet Lacuna quæ vestigia reliqua numeri, qui ad Hesiodi spectat, sequitur, eum integrum fuisse $\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\Delta\Delta\Delta$ seu 680, unde annus, quem adjecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum utcunque annorum discrimen esse duntaxat palam est. Annum autem notatum fuisse puto non alium quam quo primum Hesiodus poemata publice recitavit, aut in certamen Poeticum descendit; quod ipsum sentiendum est de anno Homero proxime assignato. Seld.

Ad an. 3807. Ita 37 annis Hesiodus artis suæ specimina publice edidit ante Homerum. De horum ætate, quæstio est & vetustissima & celeberrima. Et uter natus antiquior. Sed L. Accius Poeta, & Ephorus historicus, ut noster, Hesiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. 3. cap. 11. Varias autem de Homeri ævo sententias vide apud Clementem Stromat. 2. & Eusebium numero 908. & in Chronico Græco, pag. 31, 33, 34, & 215. Adi porro si placet Scaligerum ad dictum numerum, Petavium de Doctrina Temporum, lib. 9. cap. 30. Paterculum lib. 1. &, ad eum, Lipsium, Philostrati *Hæmæ* in Euphorbo, &, præter ea quæ congeffit Gregorius Gyrardus dialogo 2. Apollodorum atque alios apud Joannem Tzetzem Chiliad. 12. cap. 399. Recentiores, qui perpetuas annorum series obiter contextunt, prætermittimus. Seld.

Ad an. 3824. Hactenus in assignandis annis regnorum regum Atheniensium Eusebium secuti sumus, in sequentibus vero in quibus Marmor ab Eusebio differt usque ad Archontes decennales secundum hypothesein Lydiati (quem vide pag. 51.) annos assignamus

Ad an. 3956. Conditas Syracusas numero 1284. scribit Eusebius, id est anno Clidici Athenarum Regis primo. Epochæ numerus annorum in Marmore evanuit. Sed annus regis manet, nimirum 21 Æschyli regis, qui primum Clidici annis 24 antevertit, & anno 4. Olympiadis 5 respondet, seu Periodi 3957. Vide sis Scaligerum ad Eusebianum numerum & Hubertum Goltzium in Sicilia pag. 21. qui Eusebium heic sequuntur. Sed instauranda forsitan hinc est Chronologia tam de Naxo condita quam de Syracusis, si Thucydidi item fides habenda, cui, proximo post Naxum conditam anno, colonia ab Archia deducta est. Vide eum sub initio libri 6. Quinto item, inquit ille, post habitatas Syracusas anno, Chalcidenses è Naxo profecti Catanam condidere, & sub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trotilum condidit; alia item enumerat quæ pariter ab hoc Archiæ Epocha ita pendent, ut, eâ ignoratâ, simul etiam illa ut ignorentur necesse est. Hæc omnia à Chronologicis instaurantur, nostro autore, qui 150 duntaxat annis aut circiter post Thucydidem scripsit. Seld. Sed cum Lydiati hypothesein sequamur, qui 22 annos Æschylo assignat, à Seldeno uno anno differimus.

Ad an. 3970. Secundum ^f Pausaniam Æsimedes tres annos citius principatum adeptus est, dicit enim ille annum secundum nonæ Olympiadis esse quintum à quo Æsimedes Æschyli filius decennalis archon summæ reipublicæ præerat.

Ad an. 3990. ^g Pausanias eodem modo quo Æsimidis sic etiam Hippomenis initium tres annos citius ponit; dicit enim Hippomenis annum quartum esse Olympiadis decimæ quartæ primum.

Ad an. 4030. Consentit heic noster ad amissum cum Eusebio. Et firmat id uterque quod impugnat Scaliger ad numerum Eusebianum, & 1296. & 1333. Sed & vide Eusebii Græca, pag. 215. ubi item Olympiade 24. primus archon annuus præficitur; qui idem est annus. Atqui ex Pausaniæ loco in

^f In Messenicis pag. 226. ^g Messenicis pag. 241.

Messenicis de Hippomenis archontis decennalis anno quarto, adstruere hic vult Scaliger metrachonismum integri quadriennii commissum esse Eusebio, quem arguit ac si in confessio esset, decennales illos archontas quatuor singulis decenniis integris præfuisse; id quod etiam admittit Eusebius. Sed discendum à receptiori de hac Epochâ sententia non sentio. Ea scilicet proculdubio notior multo erat quam singulorum archontum qui præcesserunt, anni, qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præveniente, aut Decreto summovente, plures aut pauciores esse potuissent, nec satis scriptoribus cogniti; ipsa interim annuorum Epochâ, utpote Olympiadibus aut alio quovis caractere certissimo signatâ, notissimâ. Sed & vide porro Eusebii Græca, pag. 39. lin. 42. & *Συναγωγὴ* historicam Scaligerianam, ubi triennio recentius quam nostro collocatur Creon, primus ἀρχὸν ἀρχόντων, scilicet anno Olympiadis 24, tertio, uti etiam Carolo Sigonio in Fastis Atticis. Adi insuper Meursium de Archontibus lib. 1. cap. 8. & Petavium lib. 13. pag. 548. Seld.

Ad an. 4032. Seldenus in hoc Marmoris loco archontis nomen legit Lyfiam, sed pro Lyfia restituendum esse Tlesiam supra indicavi in Notis Historicis, Tlesias enim secundum ^b Pausaniam archon erat anno quarto 23 Olympiadis; sed eo anno secundum Chronographum nostrum nondum constituti erant annui archontes Athenis; anno enim sequenti primo scilicet Olympiadis 24 ab eo primus archon statuitur Creon, eodem igitur modo, quo supra in statuendis initiis Æsimedis & Hippomenis, sic etiam hic in statuendo Tlesiae magistratus anno Pausanias computationem Chronographi tres annos antecedit. Additis igitur tribus annis quarto anno 23 Olympiadis erit annus tertius 24 Olympiadis, & Ep. Mar. 418. quo secundum mentem Chronographi nostri Tlesias Athenis archon erat, & bellum Messenium secundum habuit initium, & Lacedæmonii à Messeniis ad Deras superatis ex Oraculi responso ab Atheniensibus datur Dux Tyrtæus poeta.

Ad an. 4069. Annus est Olympiadis 33 quartus. Eiusdem secundo Terpander insignis habetur Eusebio. Huic etiam ævo eum tribuit Hellanicus de anno dissentiens, apud Athenæum lib. 14. ubi in Carneis primum eum vicisse ait. Carneorum autem Festum institutum est 26 Olympiade, teste ibidem Sofimo. Sed Hieronymo, eodem in loco, Plutarcho etiam libro de Musica, & Nichomacho Geraseno lib. 2. cap. 1. multo vetustior est, & Olympiadibus Iphiteis prior. Unde etiam collocatur à Josepho Blancano in Mathematicorum Chronologia, an. 800, ante Christi Epocham. De Terpandro vide item Joannem Tzetzem Chik. 1. cap. 16. & Eusebium in Chronico Græco pag. 40. Seld.

Ad an. 4109. Prochronismus est apud Chronologos aliquot, qui accuratius rem æstimant, novennii; Eusebio, septennii. Ex vestigiis quæ in Marmore nondum oblitterata sunt, cum systemate ejusdem ævi comparatis, alium heic præter hunc Alyattem innui persuasum non habeo. Numeri, qui Epocham designaret, partem priorem disparuisse verum est. Sed reliquæ illæ .....ΔΔΔΔΙ, si conjecturæ fides, HHHΔΔΔΔΙ indicant. Major esse annorum numerus nequit, quod tum ex instituto auctoris ordine, tum ex veteri Græcorum numerandi ratione scimus. Si minor fuerit, ut decennio minor sit necesse est, adeoque ut eo longius à recepta Chronologia discrepet. Vide Eusebium num. 1405. & Canonum Scaligerianorum lib. 2. & 3. atque ejusdem sequaces. Seld.

Ad an. 4132. Sic firmat noster sententiam receptam de anno quo heic agon coronarius factus est; tertio scilicet Olympiadis 49, uti diserte Pausanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, convellit interim, quæ de Pythiade præcedente habent scriptores. Vide *Συναγωγὴ* historicam cum Eusebii Chronico editam in Olympiadis MH anno tertio. Quin vero Agonem pentaetericum ante hanc instaurationem fuisse, pro confesso habent, hoc est, post quar-

^b In Messenicis pag. 243.

tum quemlibet annum agi, uti Olympicum, solitum, adeoque præcedentem instaurationem quâ ἀγῶνις, Cyrrhæis excisis, factus est, tertio Olympiadis 48. tribuunt, uti etiam, apud Pausaniam in Phocicis, habetur. Et videtis Scaligerum operis magni libri 1. capite de Periodo Delphorum Pythia & ad numerum Eusebicum 1435. Adde Petavium de Doctrina Temporum lib. 1. cap. 33. & Erasmus Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas. Atqui instaurationis illa, quæ Cyrrhæ excidium secuta est, nostro cadit in annum 2. Olympiadis 47, Julianæ nempe, ut vides, Periodi 4123. Ita novennium intercessit, non tantum quadriennium. Et certe legimus agonem hunc olim fuisse novennale. Arguenti tertii Pythiorum Pindari autor, ἐτελεῖτο δ', inquit, ὁ ἀγὼν κατὰρχαίς μὴ δὲ ὀνναμείδῃ, *Celebrabatur antiquitus certamen Pythium quolibet novennio.* Et Censorinus de die Natali capite 18. *Delphis quoque ludi, qui vocantur Pythia, post octavum olim consiciebantur.* Ceterum συναγωγῆς quam diximus autor (qui ipse Scaliger est) ab instauratione, anno Olympiadis 48 tertio, Pythiade, ipsas dinumerari Pythiadas scribit, neque aliter dinumerat. Res non omnino levis est momenti. Et porro viderint eruditi. Quod autem ad archontas attinet, gratissima à nostro lux est. Et Simon, & Damasias secundus, in archontum Fastis, suis locis, unde apud viros doctissimos hætenus exularunt, restituendi. Vide loca superius in notis ad hunc agonem indicata. Damasias vero apud Diodorum, qui Olympiade 35 præfuit, primus erat; hic, sub quo instauratus agon, secundus; quod primo ex hoc Marmore cognitum faciem præbet insignem viro doctissimo lib. 1. de Archontibus cap. 11. quem unicum Damasias nomen fefellit. Seld.

Ad an. 4172. Si nostro heic cum Eusebio convenit, tunc scripsit noster HHXΔΔΔII, seu 282, unde fit Periodi 4168. Nam Eusebio hæc Æpocha est Olympiadis 58, annus tertius. Sed neque hisce acquiescas. Consule quæ adnotat Scaliger ad numeros Eusebianos 1462, & 1471, & Olympiadum ἀναρχαφῆν, in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum heic apud Eusebium prochronismus est: Is Olympiade 23 collocat Hipponactem, seu periodi Julianæ 4026. At Plinius certum esse ait Hipponactem fuisse Olympiade 93, quæ seculo quod à nostro indicatur satis respondet, Vide item Scaligerianam illam συναγωγῆν historicam Olympiade 2. Seld. Sed rationem ob quam à Seldeno discrepamus legas in notis Historicis.

Ad an. 4178. Olympiade 61 docuisse seu Tragœdiam primo edidisse Thepim, autor est Suidas. Nostri numerus in Lacunam desinit. At si Suidæ fides, spatium Lacunæ non refragante potius annuente, habenda sit, ita supplendus est HHXΔΔΔII, 273. Inde prodeunt numeri quos adnotavimus. Certe minorem fuisse quam 291 liquet ex Cræsi Æpocha; & cum nostro exacte ita convenit ἀναρχαφῆ Olympiadum. Sed de hirco pro præmio dato & Tragœdia inde dicta, prochronismus est apud Eusebium annorum sane 55. Vide Numerum ejus 1426. Seld.

Ad an. 4186. Pisistratus enim occubuit 33 annis postquam Tyrannidem obtinisset: si igitur ille an Ep. Marmor. 297. successor illius anno Ep. Marm. 264 incepit regnare.

Ad an. 4197. Quæ reliqua sunt numeri, autorem scripsisse HHXIII, 253; satis demonstrant. Sed metachronismus est quadriennii, & manifestissimus error, nisi alia nostro fuerit annorum ejus ratio quam hætenus didicimus. Nam binas habemus apud Ptolomæum in quarto Magnæ Constructionis, Eclipses Lunares, quarum alteri annus Darii 20 & dies vigesimus octavus Epiphi, Novembris scilicet 19, alteri annus 31 & dies tertius Tybi seu Aprilis 25 tribuitur. Nec aliter ejus anni in Ms. quem diximus codice Reverendissimi Archiepiscopi Cantuariensis notantur quam in vulgatis, nisi quod numerus 31, τῆς πρώτης ἡ τριαντήτης αὐτῆς ἔτει, non numeralibus literis exprimitur. Et consensus hic est tam exemplarium Græcorum quam versionum sive

ex

ex Græcis, five ex Arabicis, uti ab eximio Mathematices Oxonii professore Joanne Banbrigio, peramice monitum est. Eclipsium harum altera in annum Nabonassari 246 incidit, altera in 257, id est, in annum Periodi Julianæ 4212 altera, altera in 4223. Ergo annus Darii primus congruit Periodi anno 4193 qui quadriennio solido nostri calculum antevertit. Videtis Josephum Scaligerum lib. 5. de Emendatione, pag. 379. & Dionysium Petavium de Doctrina Temporum, lib. 10. cap. 18. Seld.

Ad an. 4198. Hipparchus ab Harmodio & Aristogeitone occisus fuit quatuor annis priusquam Pisistratidæ Athenis exulabant. Si igitur secundum Chronographum nostrum Pisistratidæ Athenis exularent, an. Ep. Mar. 248. Hipparchus interfectus fuit an. Ep. Mar. 252.

Ad an. 4202. Prope abest noster à sententia quam V. CL. Joannes Meursius de Pisistratidatum initio stabilire nititur libro de Fortuna Attica cap. 10. Sed tamen abest. Vide ejus rationes tum ibi, tum in Pisistrato ejus cap. 5. Adde Dionysii Petavii Paralipomena ad libros de Doctrina Temporum pagina 856. Seld.

Ad an. 4219. Fuga ejus in Sigeum non aliud videtur quam tyrannidis Pisistratidarum finis, quem supra indicaverat. Neque finis ille locum omnino heic obtinere potuit. De Hippia rebus vide Herodotum in Terpsichore & Thucydidem lib. 6. Annus hic est quartus ante pugnam Marathoniam, qua Hippias sub Dario stipendia meritis est, & in patriam pugnans occubuit. Notatur eidem anno ab aliis Philippus archon. Vide Meursium de archontibus lib. 2. cap. 3. Seld.

Ad an. 4223. Discrepant de anno hujus pugnae Scriptores. Olympiadis 72 anno primo (qui ipse nostri possit esse annus, Saltem plusquam anno unico discrepare nequit) Epocham hanc collocat Olympiadum ἀναγεσθῆναι Scaligeriana. Ad Scaligerum ad numerum Eusebium 1525, & Meursium de archontibus lib. 2. cap. 4. Sed ingeniosissimas Scaligeri rationes exacte firmat noster. Vide eum de Emendatione Temporum lib. 5. pag. 382. Sed adversatur Petavius de Doctrina Temporum lib. 10. cap. 22. & anno sequenti tribuit. Hac pugna, quod ex vestigiis orationis contextus elicitur, Æschylus poeta annos natus 35, certamine strenue contendit, cum fratre scilicet Cynægiro. Annus est Olympiadis 72 secundus. Suidas autem concertasse scribit Pratinam cum Æschylo & Chærillo Olympiade 70, in Γραμμάτι, neque aliud puto voluit in Æschylo ubi, ut codices editi habent, ἡγωνίζετο, inquit, αὐτὸς ἐν τῇ 9. Ολυμπιάδι ἐπὶ τῶν ὠν κέ. Certavit Olympiade 9. annos natus 25. Rescribendum forsitan, modo sit ipse sui medela, ἐν τῇ 6. Ολυμπιάδι. Et proclivis lapsus erat, ut ex O, in numeris Θ fieret. Ita inter Suidam & nostrum de ætate consensus est. Atque ita recte, puto, Suidas emendatus. Satis item consentit Olympiadum ἀναγεσθῆναι. Videtis Isaacum Casaubonum de Satura Poesi lib. 1. cap. 5. & 1. Meursium de Archontibus lib. 2. cap. 2. & 19. & Periodi heic annos 4228. & 4257. Seld.

Ad an. 4225. Quæ restant ex notis numeralibus sunt ΔΠ. aut ΔΠΙ. Nam utrum ex vestigiis eliciendum sit, non satis liquet. Scripsisse puto autorem ΗΗΔΔΠ. Inde natus est in Periodio Juliana, annus 4225. In Darii excessu heic prochronismus est, ut in initiis metachronismus, si ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longius à recepta Epochā vagabimur. Vide Josephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. 5. pag. 382. Ad Simonidem hunc spectat illud apud Eusebium num. 1530. Sed & vide eum numero 1354. & Græce pag. 40. & infra, annum Periodi 4245. Seld.

Ad an. 4228. De Æschyli victoriis, vide Scholiastem ejus in Persas, Suidam, vitam ejus, Gregorium Giraldum Dialog. 6. & quæ supra citavimus anno Periodi 4223. Instauration Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à nostro

forſan accipienda. Sed trinis ferme Olympiadibus integris, ante noſtri Epocham Æſchylum agnitum fuiſſe notat Euſebius, quod ipſum etiam notat Olympiade pluſquam integrâ recentius.

Euripidis autem natales, apud noſtrum, ſexennio antevertunt annum à Diogene Laertio in vita Socratis assignatum, qui eſt Olympiadis 70 primus ſeu Periodi 4234, qui annus dicitur vulgo Xerxis tranſitus in Græciam, ut alter regni ejus initiorum. Etiam Suidas & Thomas Magiſter, Olympiadum item ἀναγεαφῇ Scaligeriana Laertii ſunt ſequaces. Vide porro Giraldum Dialog. 6. & 1. Meurſium de Archontibus lib. 2. cap. 8. Sed Euſebio clarus habetur anno tertio Olympiadis 77. Certe ad Laertii rationes ita admodum puer clarus erat. Ad noſtri vero, annum agens ſextum decimum.

Stefichoros autem habet noſter binos. De altero ſeu juniore, inferius proxime poſt annum Periodi 4343. Natum autem ſcribit Stefichorum Suidas δὴ ἔλγῃ. Ολυμπιάδῃ 37, Olympiade 37. Et ad ſummam ſenectutem eum perveniſſe, annum ſcilicet 85, ex Luciani Macrobiis docemur. At ſi natus fuerit Olympiade 37; ad noſtri rationes, jam ad annum 146 pervenerat, ætatem eo ævo rariffimam. Atqui & mortem obiſſe ait Suidas Olympiade 56, ſeu annis 70 ante annum quo noſter eum collocat. Euſebio autem clarus habetur Olympiade 42, mortuus 55. Stefichorus vero, Poeta etiam inſignis, de quo mortuo Phalaris tyrannus ſcribit tum ad filias ſuas, tum ad Himeræos Epistoſas 31, 54, & 103, obiit ſaltem ante Olympiadis 38 annum ſecundum, quo nempe ipſa Phalaridis tyrannis juxta Euſebium finita. Vide etiam Phalaridis Epistoſas alias. Anne igitur tres Stefichori? Adi etiam, ſi placet, Giraldum Dialog. 6. & Joannem Tzetzem Chiliad. 1. cap. 25. Sed Suidæ etiam convenit cum ἀναγεαφῇ hiftoriarum Scaligeriana, quam vides Olympiadibus AZ. & NΓ. Geloni autem Siciliæ tyranno cœvum fuiſſe Stefichorum habet Conon, noſtro aſtipulatus, apud Photium Cod. 186. ſect. 42. vide infra, annum Periodi 4235. Seld.

Ad an. 4233. Hæc vulgo anno tribuuntur proximo. Alii aliter. Sed de ea re vide quæ Scaliger diſputat lib. 5. de Emendatione pag. 383. & in tertio Canonum pag. 231. ubi etiam de die, ingenioſiſſime, ut ſolet. Sed exacte cum noſtro conveniunt Petavii rationes, quas vide de Doctrina Temporum lib. 10. cap. 24. Adde ejus caput 22. libri 1. & notas ad Themiftii orationem 12. Archon heic erat Calliades uti etiam ex Marmoris veſtigiis liquet. Ita etiam nominatur Laertio in vita Socratis, Dionyſio Halicarnaffenſi lib. 9. Diodoro lib. 11. & Thomæ Magiſtro in vita Euripidis. Sed eidem Laertio in Anaxagora Callias vocatur, uti & Euſebio, & D. Hieronymo ad Danielelem cap. 11. & Olympiadum ἀναγεαφῇ. Seld.

Ad an. 4234. Neque enim Marmore alius hic potuit eſſe numerus integer quam ΗΗΠΙ qui annum hunc indicat. Tranſitus Xerxis præcedente hanc pugnam anno ſuffragiis plerumque omnium collocatur. Itaque Pauſaniæ cum noſtro de utroque forte convenit. Is enim in Eliacorum 2 pugnam hæc Olympiadi 75 tribuit qui hic ipſe annus eſt; ergo, ut videtur, Xerxis tranſitum præcedenti. Sed apud Euſebium metachroniſmus eſt quadriennii; pugna hæc Olympiade 76 poſita.

De Ætnæ flammis conſule Philippum Cluverium in Sicilia antiqua lib. 1. cap. 8. Sed nunc primum montem ignem evomiſſe, innuit, ni fallor, noſter. Seld.

Ad an. 4235. Sed mirum heic inter noſtrum & Scriptores alios, quos inter neque conſenſus eſt, diſcrimen. Vide Euſebium numero 1530, & ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiaſten ad Pythionicarum 1. & 3. & Scaligerum ad numerum porro Euſebianum 1542. item Olympiadis OB. anni ſecundi ἀναγεαφῇ. Seld.

Ad an. 4236. In Lacunam deſinit numerus. Sed ex eo quod archontis nominis reliquum eſt ...μεντε, maniſeſtum eſt ſatis Αδαιμύτε, exaratum fuiſſe.

Is proximum post Timosthenem annum occupat in Fastis Atticis. Numerus igitur erat ΗΗΔΙΙΙ, 214, qui nostros facit, aut proxime minor. De Simonide hoc, nihil, ni fallor, occurrit in Eusebii Chronicis. Videtis supra ad annum Periodi 4225. & inferius ad 4245. ubi de Simonide avo. Nepotem autem legimus, ἐν τῇ συναγωγῇ historica à Josepho Scaligero edita, floruisse Olympiade 56, anno scilicet 80 aut circiter ante nostri Epocham. Seld.

Ad an. 4242. Ergo annos duntaxat 7 non 17 regnavit Gelo; quod tamen in Eusebii Græcis, & pro rationum fundamento, Scaligero habetur. Annus hic est Olympias 77. Prochronismus est, in Hieronis initiis, triennii apud Eusebium; spatii item amplioris, si perochæ, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magis habenda. Vide eum numero 1538, & 1542. Pindari Scholiastes ad Pythiorum 3, καὶ δὲ αὖτο, inquit, ὁ Ἰέρων Βασιλεὺς καὶ τὸν Εὐδομηροῦ ἐκ τῶν Ολυμπιάδων, ἡ ἀρχὴ τῆς οὐδ' ὅτι Πυθιάδου τῇ περὶ χειμῶνα συζέσει. Regnare cæpit Hiero Rex Olympiade 76, quæ Pythiadi 28, respondet: Id est anno Olympiadis 76 tertio, qui ipsa est Pythias 28, ab eo tempore quo agon Pythicus coronarius factus est dinumerata; de qua re vide ante numerum Periodi 4132. Tertii autem Olympiadum anni Pythiades sunt. Sed Pindari Scholiastis calculus, biennio tantum antevertens, Nostri rationibus proximat. Vide supra citata ad numerum 4235. præter ἀναγραφὴν Olympiadum, in ΠΕ. Vestigia autem quæ in Marmore restant, Charetem satis indicant archontem qui hunc annum in Fastis Atticis tenet. Scripsit plane noster Χάρη-τῳ. Seld.

Ad an. 4244. De Socrate vide infra annum Periodi 4313. At natus igitur est sophocles Periodi anno 4217. seu Olympiadis 70. quarto, ut supra notavimus. Metachronismus, de natalibus, novennii est apud Suidam, qui natum eum esse ait, καὶ ἑστὶν. Ολυμπιάδων, seu Olympiade 73. Quadriennii, apud vitæ ejus autorem, qui 71. Olympiadis secundo & Philippo archonti tribuunt. Itæ etiam Olympiadum ἀναγραφῆς anonymus, quem vide item anno tertio 73 Olympiadis. Vide Meursium de archontibus lib. 2. cap. 3. & Gregorium Giraldum. Sed hoc ipso anno id ipsum de victoria ejus forte innuerat Eusebius. Nam sub eodem in Latinis, Sophocles & Euripides, inquit, clari habentur. In Græco vero Canone, anno præcedente eum quem designat noster, Σοφοκλῆς, ait, τραγωδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο, Sophocles Tragicus Poeta primum ingenii sui opera publicavit, id est, in certamen Poeticum descendit, quod tamen in Latinis Eusebii ipsa Olympiade ponitur. Vide eum numero 1545, & in priore parte Chronicorum Græce pag. 44. D. Hieronymum ad Daniele cap. 11. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte hujus anni, vide inferius ad Periodi 4313. Seld.

An an. 4245. De archontis nomine non est cur dubitemus. Plane indicat quod est nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas historicas. De Saxi casu (de cœlo nempe decidisse ferebant) quadrennii est apud Eusebium Metachronismus. Prochronismus Plinio biennii. Vide eum lib. 2. cap. 58. Sed non omnino heic doctissimo viro assentire queo, qui, ex Lyfandri vita apud Plutarchum, putat eliciendum, Anaxagoram quidem casum, uti est apud Laertium, prædixisse, sed sexaginta aut circiter post annis saxum cecidisse; eo scilicet quod Lyfandri in Athenienses victoriam, quæ tot annis postea parta est ad Ægos flumen, casum hunc portendisse tunc conjectabant nonnulli, aut ejus σημεῖον, quod ait Plutarchus, fuisse; ac si casus, qui tot annis anteverterat, victoriæ signum fuisse minime omnino conjectassent harioli. At vero ex astrorum positu, scimus, fata, quæ post multo plures annos eveniant, à futili Astrologorum gente quotidie, idque ritu veteri, prædici solere. Quod nemo nescit qui eorum ἀφίται, ἀναρίται, Directiones, uti vocant, & Revolutiones tam in singularium hominum quam in urbium gentiumque thematis atque alias ejusdem farinæ nugas exploravit. Etiam celeberrimum

rimum est in historia Britannica saxum, quod, non semel translatum, certissimum futuri, post compluria secula in loco quem occupaverit, regni indicium & omen habitum est; idque divulgatissimo carmine. Nihil igitur vetat quin Saxum quod sub Anaxagora cecidit, victoriæ quæ tot annis postea parta est, five signum five portentum apud conjectores, qui tam libentissime rerum ejusmodi ansas quam vanissime arripiunt, æstimaretur. Sed porro de casu vide ibidem Plutarchum. Adi, si placet, I. Meursium de Archontibus lib. 2. cap. 14. Romæ certe lapidibus pluissæ sæpius, & portentum sacris novendialibus ritu veteri lustrari solitum legimus apud Julium Obsequentem de Prodigiiis. Et ejusmodi quid de lapidibus, ævis recentioribus non uno in loco memoratur. Seld.

De Simonide avo heic autorem locutum esse puto. Adi notas historicas, pag. 220. Simonidis nomen non semel luxatum legitur apud Eusebium. Vide supra, annum periodi 4225, Sed & vide eum numero 1457, qui Olympias est 55, id est, Periodi Julianæ 4154. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis Σιμωνίδης ἱγρωεῖζεν. Certe circa eum ipsum annum, si nunc novagenarius erat, natales ejus collocandi. Nonne igitur pro ἱγρωεῖζεν illuc irrepsit ἱγρωεῖζεν, quod tum Eusebium in annalibus quos exscripsit, tum D. Hieronymum fefellerit? Suadet fane temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam spectat illud, puto, quod habet Eusebius numero 1480. Sed quod occurrit de hoc nomine apud eum 1354, pertinere ad avum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certe submovendum. Vide Gregorium Giraldum. Adde quod habetur in ἀναξαρῆ Olympiadum ζβ' & apud Synesium Epistola 49, ad Theotimum. Seld.

Ad an. 4251. De Archonte quem tamen Euhippum vocant, consensus aliquis est apud alios scriptores. De anno vix ullus apud veteres. Vide Eusebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum 3. pag. 335. & Dionysium Petavium in Paralipomenis ad Doctrinam Temporum, pag. 849. Marmoris autem vestigia reliqua tam patris quam filii nomina satis indicant. Seld.

Ad an. 4257. De eo vide supra ad annos Periodi 4189, 4223, & 4228. Apud Suidam autem ætas ejus annis undecem minor est. In vita ejus, sexennio. Adi item, præter Isaacum Casaubonum de Satyrica Poesi, lib. 1. cap. 5. & Gregorium Giraldum, Joannem Meursium de Archontibus, lib. 2. cap. 19. Seld.

Ad an. 4271. Vide supra ad annum Periodi 4228. Hoc ipso anno Eusebius, *Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἱγρωεῖζεν*, *Euripides tragediarum scriptor clarus habetur*, ut habet D. Hieronymus. Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ posteriores evanuerunt. Sed par satis est, ut credamus, ex iis quæ de natalibus Euripidis supra habentur, scriptum fuisse ΗΨΔΔΔ, five CLXXX. Id firmat etiam lacunæ spatium. Sed & vide D. Hieronymum ad Danielelem cap. 11. At Diphilus biennio post Archon est in Fastis. Seld.

Ad an. 4294. Obliterantur pleræque numerales literæ quæ Archelai initium signabant. Sed ex Archontis nomine forsan deprehendendi. Is est Astyphilus, aliis item Aristophilus dictus. Sed, cum nostro, Astyphilum eum nominat Athenæus lib. 5. Archon erat ille anno Olympiadis 90. primo, qui est Periodi Julianæ 4294. Vide Diodorum, & Meursium de Archontibus lib. 3. cap. 8. Ita scripsit noster ΗΨIII, seu 156, si ad Archontum Fastos vulgaris eum exigas. Quos inter & eum interdum tamen discrimen est. Ergo regnavit Perdiccas annos 63, qui sunt 15 plures quam ei tribuit Eusebius. Sed de Perdiccæ excessu & Archelai initiis immanis est apud veteres discrepantia, quorum nemini tamen adsentit noster. Certe Nicomedes Acanthus qui annos 41 Perdiccam regnasse scripsit, propius à nostro abest. Theopompus autem regnasse eum tradidit annos 35, Anaxamines 40, Hieronymus, vetus re-

rum

rum Græcarum Scriptor, 28, (quem secutus est Eusebius) & ut aliquis de-
mum reperiatur consensus, Marfyas & Philochorus 23. Horum sententias ex-
hibet Athenæus lib. 5. Singularem item habet Diodorus sibi Perdicæ excessus
annum, Seld.

Ad an. 4303. Metachronismus est triennii apud Eusebium. Vide eum
num. 1609, Diodorum, alios. Sed tamen ipsum annum, cui ejus initia ty-
rannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noster) Ar-
chon in Fastis vulgatis, in quibus Theopompus est nostri anno Archon, in-
tercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic
proximam. Seld.

Ad an. 4305. Vide supra ad annum periodi 4228. & 4270. At Eusebio
anno qui proxime insequitur, eodem scilicet quo ille Dionysii Siculi initia
statuit, moritur Euripides. Videsis ad eum, Scaligerum, ad numerum 1609.
Archon autem anni, quo vivere desit Euripides, Callias est aliis; qui Anri-
genem scilicet excepit, & triennio tardius quam nostri rationes patiuntur Ma-
gistratum inivit, uti & Antigenes biennio; si scriptoribus vulgatis credimus.
Vide Diodorum & Meursii Archontas, lib. 3. cap. 12. Et huic anno Diocles
assignatur. Quin Euctemon & Antigenes archontes sunt in fastis continui,
cum tamen inter Dionysii initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem,
Antigene archonte, intercedat heic biennium integrum. Sed id recte satis
fieri forsitan potuit, servatâ interim exactissime successione illa continua, si an-
norum embolimarum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride
Metonica ad Scaligeri calculum. Etenim sub hisce archontibus agebatur
enneadecaeteris secunda, cujus in annum quintum, juxta nostrum, cadit annus
Antigenis, qui Scaligero atque ejus sequacibus est embolimus. Et rationi-
bus ita subductis, Euctemonis initia sive Hecatombæonis ejus neomenia inci-
dit in 12 Julii, Antigenis in ejusdem mensis redeuntis 2, cujus tamen annus,
utpote embolimus, Euctemonis superabat diebus saltem 15, & ad 16 diem
Julii proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni ci-
viles præter duos integros annos solares communes, dies 4 occupabant. Cum
quibus etiam quatuor alii dies ἀναρχοι censendi, de quibus supra. Itaque
quod sub initio evenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam
id quod sub Antigenis finem. Atque ita tempestas anni, ferme ipsi dies, in
utraque Epochâ hinc (si fides calculo) indicari possint. Ceterum, levi ele-
mentorum figuræ mutatione vulgatis heic rationibus consentiet fere noster
in utroque archonte. Scilicet si in hac Epochâ legerimus, quod mihi non
permittit Marmor, ΗΔΔΔΔΙΙ, in illa vero ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ. Sed ratio tunc in-
tercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi
archontes in fastis sunt ei utrique communes. Sextus nempe & septimus en-
neadecaeteridis. Sed de Metonico hoc cyclo, vide porro Dionysium Petä-
vium, cui calculus alius est, alia embolismorum dispositio. Et nec Euctemo-
nis neque Antigenis (ut nostro collocantur) annus ei embolimus est. Dis-
crepant enim sæpius Scaliger & Petavius in primæ anni Attici neomeniæ loco.
Hic eam perpetuo fuisse quæ Solstitio proximabat asserit, ille eam quæ solsti-
tium proxime insequabatur. Atque in ea re cardo certe est controversiæ quam
de calculo Attico instituit in Scaligerum Petavius. Vide Petavium lib. 2. de
Doctrina Temp. cap. 11, 12, & 13. Seld.

Ad an. 4307. Quamvis disparuerit Epochæ numerus, & primum etiam æ-
tatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod hujus reliquum est, & eis quæ
superius de Sophocle occurrunt, annus quem annotavimus non obscure eli-
citur, vide supra ad annum 4244. Epochâ igitur in Marmore heic erat
ΗΔΔΔΔΙΙΙ, seu 143. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem statuunt
eodem anno, alii plerique. Vide Meursium de Archontibus, lib. 3. cap. 12.
Gregorium Giraldu Dialog. 6. & Olympiadum ἀναρχῶν anno tertio ὀ-
νάγesima τertia. Cyri ascensum ex vestigiis illis ἀνέβ..... quod ἀνέβαιεν
forte

forte indicat, adjecimus. Sed ἐπιχρ. Hunc sexennio post ascendisse tam Eusebius quam Diodorus scribit, archonte Exæneto. Vide inferius ad annum periodi 4313. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam quæ precedit Epocham, Antigeni proxime succedit Callias, quod tamen volunt fasti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina est, juxta nostri rationes; si eas recte capimus. Atque ita hi in fastis collocantur, ut septimum alter, alter octavum enneadecaeteridis annum, id est embolimæum, occupet. Et Antigenis sic annus à 10 Julii ad 28 Junii, Callia autem inde ad 17 Julii redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certe sic biennium inter eorum præturis signatas Epochas locum habuerit. Adjecione autem τὸ περὶ τοῦ innuit Calliam, ut videtur, etiam nunc archontem fuisse qui 50 antea anno, quo mortuus est Æschylus, archon item erat etiam tunc ὁ περὶ τοῦ dictus. Alius enim ejusdem nominis erat eodem ævo subinde archon annuus. Seld.

Ad an. 4311. Selinuntium poetam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic sæpius. Nec dubitari potest de nomine tamen si primum disparuerit in Marmore elementum. Quadriennio autem post, illustris habetur apud Diodorum, lib. 14. Ithycle scilicet archonte. Et cum ἐποποιῶν Τιμοθέῳ Μιλήσιῳ, Φιλοξένῳ & Πολυεῖδῳ connumeratur. Vide infra ad annum periodi 4334. Telestis vitam scripsit Aristoxenus Musicus, uti memorat Apollonius in ἱστορίᾳ θαυμασίων μ'. Seld.

Ad an. 4313. Hoc anno Græcōs, qui cum Cyro contra Artaxerxem ascenderunt Duce Xenophonte in Græciam iterum rediisse ex ipso Xenophonte, qui hujus expeditionis scripsit Historiam, manifestum est; dicit enim ille totum tempus expeditionis in ascensu & reditu absumtum fuisse unum annum & tres menses: Ascensus autem fuit, teste Diodoro Siculo, Archonte Athenis Exæneto, reditus igitur fuit anno sequente quo Archon fuit Laches.

Eusebio Olympiadis 95 anno 2 moritur Socrates. Metachronismus est biennii, aut circiter. Sed & Eusebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuisse ait. πινὼν τὸ κώνειον ἀπὸ θαλάσσης ζήσαι ἐτη G, *Hausla cicuta mortuus est nonagenarius*. Depravata forte est illa figura numeralis ex O. quod Septuaginta notat. Quin natales Socratis Eusebio, ipso anno tertio Olympiadis 78 tribuuntur. Ita mortuus est, postquam vicerat annos 65. In utroque igitur loco erratum est. Sed ad amussim ferme consentiunt noster & Apollodorus apud Laertium, qui Olympiadis 77. anno quarto sub Aphepsione, aut Apsephione, uti nostro vocatur, archonte natum scribit. Et tam de anno natalium expresse Olympiadum ἀναγραφὴν, quam de mortis, astipulatur. Vide supra annum periodi 4244. Neque omnino ullâ Laertii loco, in vita Socratis, de hac re medelâ opus est, quam tamen attulit vir doctissimus tam Aphepsionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum designantibus, quam iteratis forte Aphepsionis præturis, ni fallor ipse, deceptus: nec tamen sine exemplo: videtis Ἀναγραφὴν Olympiadum, Olympiad. 88. anno tertio & 1. Meursium de Archontibus lib. 2. cap. 7. & 12. Nam per totum annum τὸ Πρωτανείας, quo Socratem natum aiunt, aut Aphepsion magistratum gessit, Phædon etiam, nescio quare, vocatus, aut suffectus est ei mortuo Phædon, qui quod reliquum erat anni incepti implevit. Videtis fastos Atticos & Suidam. Etiam de morte adeoque de ætatis annis cum nostro satis convenit Laertio, quem consulas in vita Xenophontis, ubi idem dicit quod in Socratis. Laertius autem Xenophontem cum Cyro ascendisse ait proximo ante Socratis obitum anno. Certe de iis qui μὲν τὸ Κύρου ἀνέβαινον scripsisse etiam heic nostrum, vix est ut omnino dubitemus. Vestigia illa ..... Κύρου ἀναβαίνεσθαι satis suadent. Etiam sub hoc ipso tempore collocatur apud optimos Scriptores ipsa Cyri ἀνάβασις. Vide Scaligerum de Emendatione lib. 5. pag. 389. & supra, annum periodi 4037. Seld.

Ad

Ad an. 4315. Atqui in Fastis, archontes continui sunt Laches & Aristocrates; integro nihilominus heic inter Epochas biennio purato. Neque opem fert heic Scaligeriana intercalatio, five anni *Πρυτανείας* ratio. Secundæ enim enneadecaeteridis Metonicæ annos habent hi, uti in fastis locantur, 14 & 15, quorum uterque ad Scaligeri calculum communis est. Anne igitur inter hosce alius locum obtinuit? Atqui ad nostri rationes, Lacheti annus est embolimæus, decimustertius nimirum enneadecaeterici Cycli secundi, unde saltem res hæc salva fieri possit. Calculo autem Petaviano etiam annus Cycli hujus 14 est embolimæus. Seld.

Ad an. 4337. Annus Epochæ disparuit; sed manet archon qui Calleas est seu Callias, ut Diodoro atque aliis dicitur: quem Chabriam male nominat Sigonius. Post Aristocratem archontem, nostro cum fastis vulgatis, de annis, exacte convenit. Ita numerus heic erat ΗΔΙΙΙ, seu 113, unde is quem adjecimus prodit. Optime consentit Suidas in *Αναξαρδριδης*. Et anno proximo *ἐγνωρίζετο*, in Olympiadum *ἀναξαρχῆς*, archonte Chariandro.

Ad an. 4341. Fabulæ Astydamas, poeta utpote tragicus; commissione certabat annis antea 26, aut circiter, archonte Aristocrate. Ita tum Diodoro, lib. 14. tum Olympiadum *ἀναξαρχῆς* legitur. De Cometa, vide Notas Historicas. Seld.

Ad an. 4343. In hanc Lacedæmoniorum cladem collocat diserte Pausanias in Arcadicis; ita alii. Anno insequenti potius tribuit magnus Scaliger. Vide eum de emendatione lib. 5. pag. 391. Saltem Phraclide in fine anni magistratum gerente, putat prælium commissum. Nam Plutarchus (quem de hac pugna vide in Pelopida & Epaminonda) contigisse ait Hippodromii mensis *πέμπτῃ ἡμέρᾳ*. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res satis est, si dies spectemus, incerta; de tempestate interim anni, non item. Phraclidis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimæus; quintus nempe enneadecaeteridis quartæ Metonicæ, incepit 2. die Julii; finivit ejusdem mensis 15. in anno sequente. Et cum sub id tempus, æstivum scilicet Sôlstitium, quod Plutarchi de Hecatombæone mentio innuit, prælium commissum fuerit, atque noster annos solares ab 8 Julii retro putarit (de qua re, in apparatu diximus) secundum hæc rationes tam in finem Phraclidis, quam in initium conjici posset. Sed annus hic communis est Petavio, & incipit 3 die Julii, Junii 22 (aut si *τῆς ἀναρχῆς ἡμέρων* ratio habeatur) 18. finitus. Vide autem proximam Epocham, qua forte ad finem ejus præturæ necessario trahendum indicatur. Seld.

Ad an. 4344. De Stefichoris vide supra ad annum 4228. Epochæ numerus heic cum ipsius Marmoris fragmentis aliquot amplis uti & alia plura disparere. At si Pausaniæ fides, ipsum qui adjectus erat numerum revocare forsitan non est difficile. Certe si nostro eum Pausania hic quemadmodum in priori Epochâ, conveniebat, res erit manifesta. Ille in Arcadicis, *Συμφυγία*, inquit, *ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαυτῷ τε τῇ αὐτῇ καὶ μηνὶ πᾶσι τοῖς ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τῷ πᾶσι μὲν Λακεδαιμονίων ἐγέρετο τῷ δὲ Λόκροισι, Φεραῖσι δὲ μὴ Αἰτωλῶσιν ἄρξοντο. δὲ δὲ τῇ 3 ἡμέρᾳ τῇ ἐκταστῇ Ολυμπιάδῃ καὶ δευτέρᾳ.* "Condita est Megalopolis eodem anno quo & mensibus paucis postquam cladem accipere Leuctris Lacedæmonii, Phraclide Archonte Athenarum, secundo scilicet anno Olympiadis 102. Vide Epocham proxime superiorem. De initio Phraclidis anni loqui eum non opinor nisi à nostro plane discedat. Nam si menses illi pauxilli ab initiis ejus putandi, tunc hæc duæ Epochæ in unam concurrere debuissent non dividi. Nec eosdem annorum numeros alibi omnino iterat noster præterquam semel idque sub tempus mythicum: sed quæ ad eundem spectant numerum, sub eodem simul collocare solet. Ceterum annum hic ad Juliani formulam intelligi opinor à Pausania quæ, eo scribente, passim in usu; neque aliter quam si dixisset eodem anno Juliano, à Calendis scilicet Januariis putato, quo prælium contigit Leuctricum Archonte nempe Phraclide, seu Olympiadis

piadis 162 secundo, & paucis, post ipsum prælium, mensibus, conditam esse Megalopolin; id est, in annis Olympiadiceis, anno post Phraclidem, proximo, seu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur tunc ad finem Phraclidis non ad initia ejus spectat ipsum prælium in nostri Epochæ; si nempe recte Plutarchus sub Solstitium æstivum id collocarit. Sic numerus in Marmore erat, ΗΠΙ, 106. Sed tam Megalopolis conditum quam Pugnam Leuctricam sub Phraclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀναγραφῇ. Vide Petavium de Doctrina Temporum, lib. 10. cap. 31. Seld.

Ad an. 4346. De anno hoc, cum aliis nostro convenit. Exacte ita Eusebius, qui Olympiade 103 collocat Dionysii junioris initia. Sed si recte rationes nostri tenemus, plures aliquot anni Dionysio patri, quam vulgo assignantur, tribuendi. Certissimum est male tam in Græcis quam Latinis Eusebii octodecim duntaxat notari, quod ex ipso Eusebio, cui Dionysius tyrannidem invasit sub Olympiade 93. satis arguitur. Triginta octo habet Helladius in Chrestomathia. Id rationibus, ex Dionysii initiis apud Eusebium sumtis proximat, & à Chronologis magnis recipitur. Sed nostro sunt 43. Vide supra ad annum Periodi 4303. & Scaligerum ad Eusebium numerum 1649. Quæ in lacuna hujus Epochæ supersunt vestigia Alexandri Amyntæ F. Macedonum Regis mors & Ptolomæi Aloritæ successoris initia fuerint notata, ne ariolari possum quid sibi velint. Spatium fragmenti quod evanuit non dissentit. Sed prochronismus est apud Eusebium quinquennii; apud quem Macedonum Regum etiam satis turbata sunt tempora. Sed vide Scaligeri Canonum lib. 3. pag. 335. Seld.

Ad an. 4348. Naufigenem excepit Polyzelus Archon, quem Cephisodorus, factorum consensu. Sed quid de Phocensibus & Delphis annotatum fuerit, ne conjectari quidem possum. Græca habent φακῆς τὸ ἐν Δέλφοις . . . . Certe octennio post, Archonte Agathocle, οἱ φακῆς καταλαμβάνουσιν τὸ ἐν Δέλφοις ἱερόν, diripiunt Templum Delphicum quod docent & Pausanias in Phocicis, & Olympiadis 105 anni quarti ἀναγραφῇ. Sed Cephisodori annus in fastis ei quem adjicimus respondet. Seld.

CXXII.

D. M.
T. STABERI
FELICISSIMI
VIXIT ANN. LIII.
M. VIII.

CXXIV.

P. TVRVLLIVS P. ET. J. L. APOLLONIVS
⊙ CAPRIA J. L. ANDROMACHA
BETVTIA Q. L. FAVSTA
C. VICRANVS SECVNDVS
CERCENIO M. L. VRANIO.

CXXIII.

D. M.
..... MNIO AVG.
VERNAE .....
ANN .....
D .....
DIONYSIVS...
AVG. LIB. ....

CXXV.

D. M.
CL. EVPHROSVNE
BENED. HIC .S. EST
FECERVNT
M. VLPIVS AVG. LIB.
NICANOR
CONIVGI KAR. DVLC. ET
L. BAEBIVS
ONESIPHORVS
MATRI DVLC. PIENT.

CXXVI.

Kkk

CXXVI.

CXXVII.

D. M.
 . . . S ABASCANIVS
 . . . . NIA RESTITVTA
 . . . ET SIBI ET SVIS ET
 LIBERTIS LIBERTABVSQVE SVIS
 POSTERISQVE EORVM.

CXXVIII.

D. M.
 DOMITIAE
 PHILOTERI
 IVLIA MVSA
 FECIT MATRI. B. M.

CXXIX.

: ΓΕΣΣΙΟΣ
 ΦΛΑΚΚΟΣ
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
 ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
 ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
 ΦΥΛΑΚΙ.
 ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΝ
 ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ
 ΜΙΤΙΟΥ ΚΛΕΟΔΗΜΟΥ
 ΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ
 ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.
 ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
 ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ Γ. ΔΟΥΓΙ
 ΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ ΜΗΝΟ
 ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΥ
 ΜΑΚΡΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ
 ΟΙ ΣΥΝΑΡΞΑΝΤΕΣ ΑΥ
 ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
 ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΑ
 ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΩΡΙΑ
 ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
 ΖΩΣΙΜΟΥ ΙΕΡΟΝΥΜΟΣ
 ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ
 ΠΟΛΙΔΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
 ΝΕ. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡΤΩ
 ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑ. ΡΟΥΦΟΣ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ.
 ΔΗΜΟΥ ΒΕΙΒΙΟΣ
 ΜΕΙΛΗΤΟΣ ΝΕ.
 ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
 ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΝΕ.
 ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ
 ΕΥΕΡΙΕΤΑΙ.

CXXX.

Γέσιϑ

Φλάκκϑ

Στρατηγός

Ἐπὶ τῶν ὀπλων,

Ηρακλεῖ ὀπλο-

φύλακι.

Στεφανηφορεῖν-

τϑ Γ. Πορκίς Δο-

μιτίς Κλεοδήμης

Φλασιάνης νέης

Σαγαρείτης.

Ἐπίτροπϑ τῆς

στρατηγίας F. Αἰδίου

Νίγερ, Μιωό-

φαντος Τιμαίης,

Μάρκος Ταμίης καὶ

οἱ συνάξεσθαι αὐ-

τῶ καὶ τῶν δὲ δήμης

χειροτονίαν, Κλ.

Ραφείνος, Καρτωεῖα-

νος, Ερμογενής

Ζωσίμης, Ιερώνυμος

Αἰνείας Μυστικός,

Πο. Ἄιλιος Μητρώβιος

Νε. Λ. Τόννιος Καρτω-

εῖανος Μ. Ρα. Ραφός

Γραμματὸς Βαλῆς

Δήμης Βεΐβιος

Μείλητος Νε.

Οικονόμος

Πάμφιλος Νε.

Ἐπὶ δὲ Ιερῶν

Ευεργέται.

Gessius

Flaccus

Præfectus armorum,

Herculi armo-

rum custodi.

Stephanophori magistra-

tum gerente C. Porcio Dō-

mitio, Cleodemo

Flaviano juvene

Sagirita.

Curator præfecturæ

F. Avidius Niger,

Menophantus Timæi fil.

Marcus ærarii præ-

fectus & Collegæ

ejus suffragiis populi electi,

Cl. Ruffinus Cartoria-

nus, Hermogenes

Zofimi F. Hermogenes,

Æneas F. Mystici,

Pu. Ælius Metrobius

juvenis, L. Tonnius Carto-

rianus, M. Ra. Rufus

Scriba comitiorum

Populi, Bibius

Miletus juvenis

Dispensator,

Pamphilus juvenis,

in Fanum

Benefici.

Ηρακλῆϊ ὀπλοφύλακι. Ut Jovem Custodem, ita Herculem Custodem, ante alia numina, hoc nomine colebant veteres. Et festum celebrabant Romani pridie Idus Augusti, Herculi Magno Custodi in Circo Flaminio, quod ex antiquissimo Kalendarii fragmento in ædibus Capranicorum Romæ visitur. Idem Hercules memoratur Ovidio in Fastis, & Victori in Regionibus Urbis. Vide item, si placet, Ianum Gruterum pag. 45. & 134. in Inscriptionibus. Sed

CXXX.

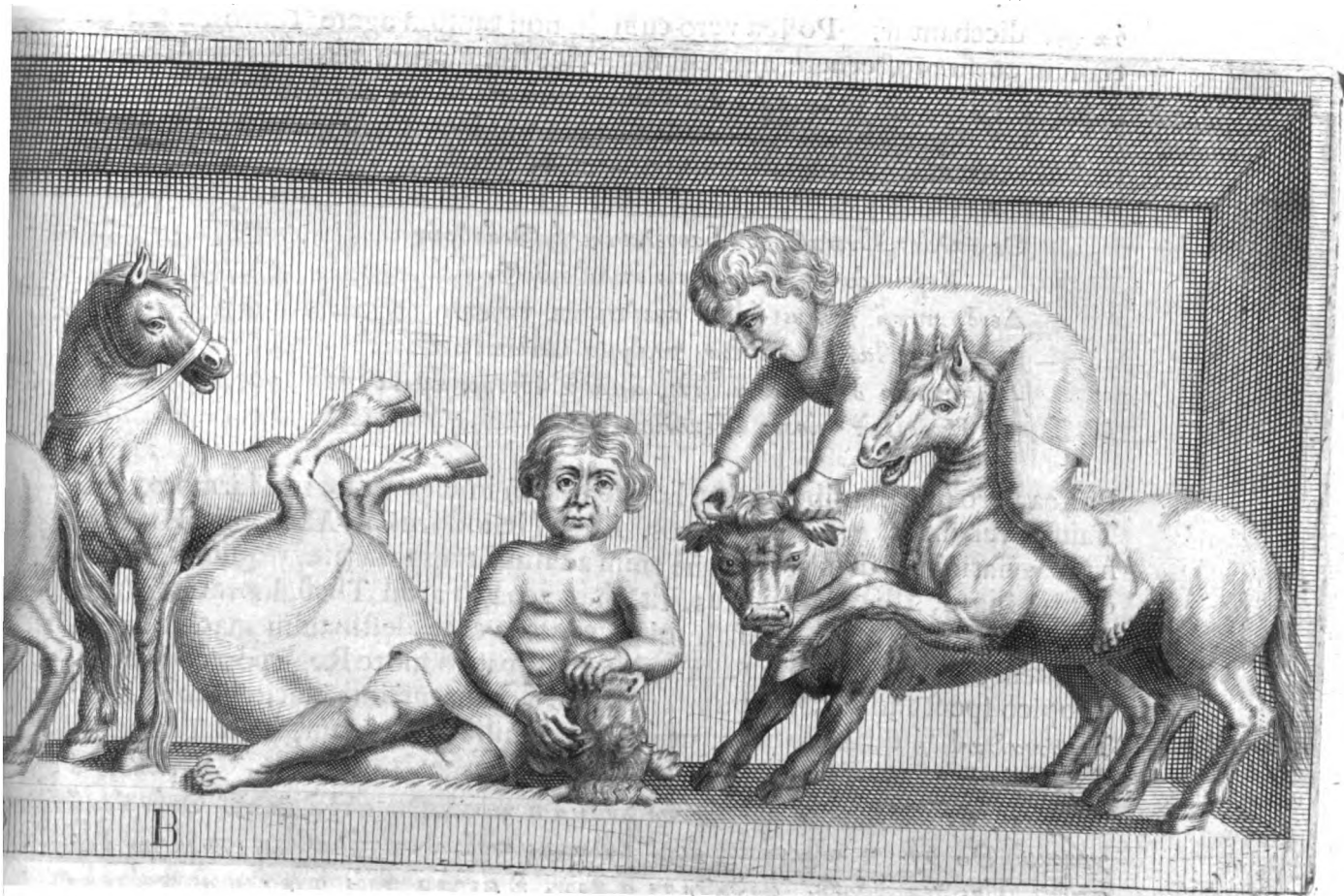
Notat doctissimus Seldenus * in ultimo suo de Synedriis Tomo nec de die Ταυροκαθάρσιον, nec de voce alibi, quam in hoc Marmore, unquam legi; atque ideo forsan in editione Marmorum Arundellianorum & suorum insigne hoc antiquitatis Monumentum inter alia non publicavit, quod nihil ad illud habuisset annotandum. Sed quamvis nec de die Ταυροκαθάρσιον, nec de voce in aliquo authore legamus, Imagines tamen, quæ in figura supra excusæ videntur, satis indicant hanc Ταυροκαθάρσιον in illa expressam, eam fuisse Taurorum venationem ab equitibus habitam, quæ à Thessalis b primo instituta, tandem imperante C. Julio Cæsare in Circo Romano, & deinde per alias etiam civitates in spectaculum dabatur. Festa quibus hæ venationes editæ erant, Ταυροκαθάρσιον ἡμέραι dicebantur; venationem, quæ in secundæ earum habebatur, hic in figurâ habes expressam. In ea quinque equites vides, quorum primus & tertius Tauros in Marmore, quod fugâ longe præverterunt, non expressos incitato cursu persequuntur; secundus & ultimus cursu lassatos & anhelantes cornibus tenent; quartus lassatum intortâ cervice prostravit, & incumbit prostrato. Hinc discas hanc Taurorum venationem apud antiquos sic institutam fuisse. Primo Tauri emissi erant, deinde equites consensu equis

* Lib. 3. c. 4. b Vide Plin. Nat. Hist. l. 8. c. 45.

Οπλοφύλαξ. seu *Armorum Custodis* nomine cultum Herculem alibi legisse me non memini. Seld.

ΕΥΕΠΡΕΤΑΙ. Obscurius est hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non sensu & notis Verborum terminationibus ductus legeret, ΕΥΕΠΡΕΖΟ magis exscriberet. Seld.

CXXX.

curfu celerrimo eos diu persequabantur, donec tandem lassatos affecuti eorum cornua apprehendebant, eaque tenentes juxta aliquandiu ulterius lassantes equitabant, donec tandem cum exhausto lassitudine spiritu viribus inferiores reddidissent, intortâ cervice ab equis desilientes humi prosternebant, & prostratis incumbentes jugulabant, illudque in hoc certandi genere victoria, summaque eorum, qui assequebantur, gloria æstimabatur. Venatio igitur hæc, ut modo monui, eadem est, quam è Thessalia Cæsar Dictator Romam transtulit, ibique in Circo inter alios, quos exhibuit, ludos in spectaculum dedit. De ea sic dicit * Plinius, *Thessalorum gentis inventum equo juxta quadrupedante cornu intorta cervice Tauros necare. Primus id spectaculum dedit Romæ Cæsar Dictator*. Illius etiam alii autores meminere. * Suetonius in Claudio, *Præterea Claudius exhibuit Thessalos equites, qui feros Tauros per spatia circi agunt, insiliuntque defessos, & ad terram cornibus detrahunt*. Et Dio in Nerone, *ὅτι διὰ τὴν δὲ αἰδομένην τὰς πόλεις διὰ τὴν ἰσχυρὰν συμπαράδοξον ἐπὶ τοῖς ἁγίοις, i. e. quodam spectaculo viri Tauros ab equis juxta cursitando affectantes sibi prosternebant*. Hic igitur Tauros venandi Ludus apud Thessalos maxime in usu erat, iisque diu proprius fuit. Ab ipsis Centauris, qui inter antiquissimos gentis Thessalicæ progenitores numerantur, videtur originem habuisse, cum enim illi * in urbe

* lb. d Cap. 21. * Servius in Virgil. Georg. lib. 3. pag. 120. Edit. P. Dan.

Pelitrionio prope Peneum fluvium habitantes prius inter Thessalos equitandi studio se dedissent, eoque ceteros excellere semper gestissent, illud ex invento cujusdam regis sui his artibus promovebant. Tauros efferatos è quodam loco in latam planitiem, quæ ad fluvium Penæum erat, emittebant, & post eos equites stimulis armatos, qui eos cursu affectantes ad locum, unde emissi erant, revocarent. Illi igitur tum in affectandis his Tauris, tum in eorum ictibus evitandis, variis artibus utentes se exercebant, donec per varias ambages agentes, lassatos tandem stimulis, quibus armati erant, pungentes, ad locum, unde emissi fuere, iterum reducebant, atque inde ἀπὸ τοῦ κενταῖν τὰς ταύρας Κένταυροι, & quodequis infidebant dum Tauros sic stimulis agebant, ἵπποκένταυροι dicebantur. Postea vero cum hi non tantum agere Tauros, sed etiam in cursu prosternere aggressi sint, vice stimulorum retia & vincula acceperunt, quibus eos in cursu implicantés subvertebant, uti ¹ magnus Salmasius observavit, ex Epigrammate Philippi prius inedito, in quo ille hanc Taurorum venationem Thessalis familiarem ita describit,

Θεσσαλίας εὐιωπῶ ὁ Ταυρελάτης χόρῳ ἀνδρῶν
 Χερσὶν ἐντυχήτοισι θηρσὶν ὀπλιζόμενῳ
 Δενδρότυπῃ πάλυς ζόξει σκυρτήματι ταύρων
 Ἀμφιβαλεῖν σπυῖδων πλέγμα μετωπίδιον.
 Ἀκρότατον δ' εἰς γῆν κλίνας, ἅμα κ' ἔυροπον ἄμμα
 Θηρὸς ἢ πύσσην ὀξεκύλιον βίαν.

Postea vero sine omnibus armis hoc certamen iniere: & sic in Marmore, qui Tauros venantur, vides descriptos. Et sic Heliodorus in Æthiopica Historia hanc venationem describit, usque enim ad illius tempora (i. e. regnum s Theodosii Magni, illi enim coævus fuit) hæc venatio apud Thessalos retinebatur. Atque ideo cum vellet Thessali sui Theagenis ante destinatum mastrationem virtutem & fortitudinem indicare, illum hoc patrio more Rege populoque Æthiopico spectantibus, Taurum efferatum venantem introducit, ibique hanc Ταυροκαταψίδω quam optime, utpote illi familiariter notam, cum Triccæ in Thessalia Episcopus fuisset, ita in Persona Theagenis describit. ^a Ἐνταῦθα ὁ Θεαγῆνης, εἴτ' ἐν οἴκῳθεν ἀνδρείῳ τῷ λήμματι κινέμενῳ, εἴτε καὶ ἐκ τῆς Θεῶν ὁρμῇ χρησαίμενῳ, τὰς πὶ πρῶταις αὐτῷ φύλακας πρὸς τὴν καταλαβέσθαι παραχῆς διεσκηδασμένους θεασάμενῳ, ὡρδῶν τε ἀδρόον, καὶ εἰς γῆν πρὸς τοῖς βωμοῖς πρῶτον ὀκλαζών, καὶ ἢ ὅσον ἐδέκτο σφαγὴν ἀναμύνων, καὶ ῥίξαν τῆς ἐπικειμένης τοῖς βωμοῖς ἀναρπάξει, καὶ τῆς ἐξ ἀδράντων ἵππων ἐνὸς λαβόμενῳ, τοῖς τε νώτοις ἐφίπτεται, καὶ τῆς αὐχενίων σφίγγων ἐπιδραξάμενῳ, καὶ ὡς χαλινῷ τῇ χαίτῃ ῥωμήμενῳ, μωπάζει τε τῇ πτέρῃ τὸ ἵππον, καὶ ἀντὶ μέγιστον τῇ ῥίξῃ σωεχῶς ἐπισπερχών, ἀφαιρῶντα τὸ ταῦρον ἥλαυνε. Ταῦ μὲν δ' ὡρῶτα φυγὴν εἶ) τῷ Θεαγῆνι οἱ παρόντες ὑπελάμβανον, καὶ σὺν βῶθ' μὴ ξυχαρεῖν διεξέλασεν τὸ ὀπλιτικὸν ἔργον, τῷ πλεῖστον ἔχοντος διεκελεύετο πρὸς τὸν Θεαγῆνην, ὅπ' μὴ ὑποδείλῃσι πῖν, μὴ δ' ἀπὸ δρασὶ τῷ σφαιραδῆναι, μετεδιδάσκοντο. κατὰ λαβὼν γὰρ ὡς ὅτι τάχιστα τὸ ταῦρον, ἐπ' ὀλίγον μὲν κατ' ἐρεῖν ἥλαυνεν, ὑπὸ νύτῳ πὶ ὅμα καὶ εἰς ὀξύτερον δρόμον τὸ βῆν ἐρεδίζων. καὶ ὅποι δὴ καὶ ὁρμήσεις πρεπομένη σωεφάπτε, τῷ ἐπισπερχομένῳ καὶ ἐκ βολαῖς πεφυλαγμένους ἐκκλίνων. ὡς δὲ εἰς αὐτῶν τὸ πῶτος αὐτῷ καὶ πρῶτος ἐρεβίβασεν, ἀντίπλευρῶν ἥδη πρὶωπῶν, χρωτὶ πὶ χρωτὶς ἐπιφάτων, καὶ ἵππῳ ταύρον ἀδμα καὶ ἰδρῶτα κεραυνῶν, καὶ τὸ δρόμον ὑπὸς ὁμόταχον, ὡς καὶ συμφυεῖς εἶ) πᾶς κορυφαῖς τῆς ζώων τὴν πορρωτέρω φανταζέσθαι καὶ τὸ Θεαγῆνην λαμπρῶς ἐκδεσάζειν, ξένην πρὸς ταύτην ἵπποταύρου ξυνωρίδα ζόξάμενον.---- Θεαγῆνης δὲ εἰς ὅσον εἰχε ῥάχους ἀφεί, τῷ ἵππῳ ῥησιόσθαι καὶ πρὸς τὸ δασύτητα μικρὸν πᾶς ἔργον τῇ κεφαλῇ

f In notis ad Trebellii Pollionis Gallienos. ^g Vide Vossium de Historicis Græcis, lib. 4. c. 18. ^h Lib. 10. non longe à fine.

ἔ τὰυρον παρῶσσι, ἢ μὴ, ἀνέλθον φέρεσθαι μεδίῃσι μεδισαλλόμενοι. ἐπὶ ῥίπτει δ' ἑαυ-
 τὸν πρὸ αὐχένι τῷ ταύρῳ, καὶ τοῖς κέρασι τὸ ἑαυτοῦ κεφάλαιον πρὸς τὸ μεταίχμιον
 ἐνιδρύσας, τὴν πύχλην δ' οἶον ἐσφάνην ᾤεσθαι, καὶ εἰς ἄμμιαν καὶ τῷ ταυρίῳ μετώπῳ
 τὴν δακτύλῳ ἐπιπλέξας, τότε ὑπόλοιπον ἑαυτοῦ σῶμα παρ' ὤμων τῷ βοὶ δέξιον
 μετώρον καθάσας, ἐκκρεμῆς ἐφέρετο, πρὸς βραχὺ μὴ τοῖς ταυρίοις ἁλμασιν ἀνα-
 παλλόμενος. ὡς δὲ ἀγχιμύον ἦδη πρὸς τῷ ὄγκῳ, καὶ χαλῶντα τῷ ἄγαν τόνῳ τὴν τι-
 νοῦται ἦντο, καὶ καθ' ὃ μέτρον ὁ Ἰδαίως παρεκατέζετο, ᾤεσθαι δύντα, ᾤεσθαι φέρῃ
 μὴ εἰς τὴν μετώρον, καὶ πρὸς ἄλλῃ ἢ ἐκείνῃ σκελῶν τὴν ἑαυτοῦ πόδα, ταῖς χηλαῖς
 δ' ὡς ἐκείνῃ ἐκείνῃ τῷ βάλῃ ἐνιδρύσας. ὁ δ' ἢ ῥύμην τῷ δρόμῳ ἀποδιζόμενος,
 καὶ πρὸς αἶναι τὴν νεανίῃ βελόμενος, καὶ τὴν γῆν ὑποσκελίζετο, καὶ ἀπὸρον ἐπὶ
 κεφαλῇ σφενδονηθεὶς, κύμβαλός τε ἐπ' ὤμους καὶ νῶτα ῥιπαθεὶς, ἥπλωτο ὑπὸς
 ἐπιπλέξον. ἢ μὲν κερῶν τῇ γῇ προσεπιγυγνόντων, καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον τὴν κεφαλῇ
 ῥιζωδέντων. ἢ σκελῶν δ' ἄσχετα σκαιρόντων, καὶ εἰς κενὴν ἀερονομέντων, καὶ ἢ
 ἦσαν ἀλυσόντων. ἐπέκειτο δ' ὁ Θεαγένης ταῖν χροῖν, τὴν λαίαν μύνην εἰς τὸ ἐπηρείδειν
 ἀπορῶν, ἢ δεξιὰν δ' εἰς ἐρανὸν ἀνέχων, καὶ ὡς ἐκείνῃ ἐκείνῃ εἰς τε τὴν Ἰδαίωσιν, καὶ
 τὸ ἄλλο πλῆθος, ἰσχυρὸν ἀπέβλεπε, πρὸς μετὰ ἑαυτοῦ πρὸς τὸ σωθῆναι, καὶ πρὸς μὴ
 κηδεσθῆναι τῷ ταύρῳ καθάπερ σάλπιγγι τὸ ἐπὶ νίκην ἀνακηρυττόμενος. i. e. (Inter-
 prete Stanislao Warszewiczki Polono) Ibi Theagenes, seu proprio & virili
 spiritu incitatus, five etiam divinitus immisso impetu usus, & custodes, qui
 illi adstiterant dispersos propter tumultum exorsum conspiciens, erexit se
 subito, cum antea ad aram genibus incumberet, & mastrationem singulis mo-
 mentis expectaret, lignumque fissum (quorum magnus numerus in ara ja-
 cebat) arripit, & ex equis, qui non effugerant, unius dorsum occupat, &
 apprehensis crinibus ad collum propendentibus, iubaque tanquam freno u-
 tens, calcaneoque quasi calcaribus equum urgens, & loco flagri ligno fissio
 continue concitans, Taurum, qui effugerat, agebat. Ac initio fuga esse
 Theagenis, ii qui aderant, suspicabantur, & clamore, ne sineret illum ex-
 tra septum armorum evehi, quilibet alterum, cui proxime astiterat, co-
 hortabatur. Ceterum procedente conatu, quod non formido esset, neque
 fugam mastrationis, edocebantur. Affecutus enim celerrime Taurum, ali-
 quandiu à cauda detentum egit, lassitudine conficiens simul, & ad celerio-
 rem cursum bovem incitans: quo se autem concitasset conversum sequeba-
 tur, gyrationes & exitus angustos caute declinans. Postquam autem illi no-
 tum & familiarem conspectum sui actionemque ipsam reddidit, jam ad la-
 tus adequitabat, cute cutem attingens, & anhelitum taurinum ac sudorem
 equestri miscens, & cursum ita æquali celeritate moderans, ut hi, qui lon-
 gius aberant, coaluisse vertices animalium opinarentur, & Theagenem aperte
 divinis laudibus extollerent, qui peregrinum quoddam ex equo & tauro ju-
 gum confecisset. ---- Theagenes vero cum permisisset equo, quanta celeritate
 posset uti, & præcurrentem aliquantum, pectus capiti taurino adæquare,
 hunc quidem liberum ferri sivit desiliens: injicit autem se in collum tauri, &
 in medium spatium inter cornua facie collocata, ulnis vero tanquam corona
 circumpositis, ac digitis in taurina fronte in nodum complicatis, ac reliquo
 corpore juxta dextrum armum bovis demisso, dependens ferebatur, ita ut
 paululum taurinis saltibus concyteretur. Postquam autem jam fatigatum
 nimio pondere & languefactos esse illi musculos ex nimia intensione sensit,
 atq; id loci in quo sedebat Hydaspes, prætereuntem, obvertit eum in ante-
 riorem partem, & illius cruribus suos pedes objicit, ungulis eos continue im-
 pingens, & gressum bovis implicans. Ille autem in impetu cursus impeditus,
 & robore juvenis gravatus evertitur, ac repente in caput devolutus, & ere-
 ctis pedibus in scapulas ac deorsum projectus, diu resupinus porrectus jacuit,
 cornibus terræ infixis, & ita, ut caput movere non posset, radicatis: cruri-
 bus autem nequicquam salientibus, & opportune aerem findentibus, & vi-
 ctoriam languore confitentibus. Incumbebat vero Theagenes solâ sinistra
 manu

manu ad deprimendum vacans, dextram autem in cœlum continue tendens, & in Hydaspem, & reliquam multitudinem exporrecta fronte intuebatur, risu illos ob oblectationem provocans, & mugitu tauri tanquam tubâ celebratam victoriæ denunciâns. Hoc certandi genus in Circo Romæ primus, ut supra diximus, exhibuit Cæsar Dictator eo tempore, quo post victos Pompeianos i de Gallis, Alexandrinis, Ponticis, Mauritanis, ceterisque hostibus suis per multos dies triumphos egerat, & ad hoc nummum Julii Cæsaris,¹ qui in una parte Cæsaris imaginem cum Inscriptione, C. CÆSAR DICTATOR, & in reversa taurum concitatum & furem cum Inscriptione, L. LAVINEIVS REGVLVS habet, respexisse, & L. Lavineium Regulum ei certamini præsidisse putat Jacobus Dalechampius. Post Iulium Cæsarem idem spectaculam Claudius, Nero, alique Imperatores dabant. Et non tantum Romani, sed aliæ etiam gentes à Thessaliæ hunc tauros venandi ludum accipere, eoq̃e magnopere delectati fuere; dicit enim Artemidorus, Ταύροις καὶ προαίρεσιν ἐν Ἰωνίᾳ πῆδες ἑφεσίων ἀγωνίζονται, καὶ ἐν Ἀττικῇ ὅδ' αἱ ταῖς θεαῖς ἐν Ἐλδασίνι κύροι Ἀθηναῖοι ἀντιπολεμίων ἐνταυτῶν, καὶ ἐν Λαρίᾳ πῆδες ὁ Θεσσαλίας καὶ ἐν οἰκιστῶν ἀντιπάλαι. ἐν τῇ ἄλλῃ οἰκιστῶν καὶ αὐτὰ τοῖς ἐνὶ θανάτῳ κατακρίθῃσι συμβαίνει. i. e. "Cum Tauris ex instituto Ephesiorum filii in Ionia certant, & in Attica in spectaculis Eleusiniis annis circumvolutis, & in Larissâ urbe Thessaliæ incolarum nobilissimi, & in aliis orbis partibus hæc ad mortem damnatis accidunt. In Ionia igitur apud Ephesios celebratum erat hoc Ταυροκαθαψίων certamen, ab ijs ad Smyrnæos eorum vicinos facile poterat transire, à quibus tanta delectatione videtur acceptum fuisse, ut dies quotannis ei edendo in illa urbe destinati fuere, qui Ταυροκαθαψίων ἡμέρας dicebantur; in illa enim urbe hoc Marmor consecratum fuit, unde commercii beneficio, quod cum Smyrnæis habemus in Angliam ad magnum Seldenum translatum fuit, à quo Academia nostræ cum aliis antiquitatis Monumentis, ex summa illius benevolentia legatum, hic in Memoriam tam antiquissimi & clarissimi certaminis habemus repositum.

¹ Vide Dionem lib. 43. Plut. in Cæsare, Appianum belli Civilis, lib. 2. ² Vide Urfinum pag. 119. Goltzium pag. 177. Trifan. Tom. 1. pag. 31. ³ In notis Plinii lib. 8. cap. 45.

CXXXI.

DIS MANIBVS ....
PARENTES FECIT ....
CLAVDIVS MEN ....
CL
ATTICO F. VIX ANN ...
ET ATTICILLAE FVI ...
PRIMIGENIVS. AVG. L. A. ...
PERAGENDVM CVR. ...

Ἀθηναίων καὶ Δηλίων οἱ
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ,
καὶ οἱ ἔμποροι καὶ Ναυκληῖροι
Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου Φλυεᾶ
Ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ δικαιοσύνης

.....

CXXXII.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΦΛΥΕΑ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
.....
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ Τῷ ΕΠΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑ
ΥΤΩΙ

ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Athenienses & Delii qui
incolunt Delum, &
Mercatores & Naucleri
Alexandro Polycliti filio Phuenfi
ob virtutem & iustitiam.

.....

Επι-

Επιμελητὴν Δήλῃς γενόμενον   qui curator Deli erat
 ἐν τῷ ἔτῳ Ζήνωνος ἀρχοντος ἐνι-   eo anno, quo Archon erat
 αὐτοῦ   Zeno

Ἀπόλλωνι.

Apollini.

^a Delos insula est in mari Ægeō, & inter Cycladas prima, ^b illæ enim ideo, quod circa hanc ἐν κύκλῳ sitæ essent, Cyclades dicebantur. Primo ob fabulas, de natis ibi Apolline & Diana narratas, tandem vero ob religionem, quâ in ea hæc numina celebrantur, fuit celeberrima. ^c Templum ibi Apollini primò conditum dicunt ab Erisichthone Cecropis filio; maximam autem loco religionem Pisistratus, ^d qui tantum insulæ, quantum in Templi conspectu circumcirca erat, & Athenienses, qui postea, ^e tempore belli Peloponnesiaci, totam eam exportatis omnibus sepulcorum cadaveribus Apollini consecraverunt; ab eo tempore Delus locus sanctissimus, & totius Græciæ post Delphos religione celeberrimus, atque ideo ^f nulli in ea aut nasci, aut sepeliri fas erat, ne aut funeribus aut puerperiis religio tam sanctissimi loci violaretur; si qui igitur morituri, aut feminæ parituræ essent, in vicinam insulam Rhêniam dictam exportabantur. Cum religione loci crevere etiam incolarum divitiæ, ita ut inter omnes insulanos primi existimarentur, præcipue ^g postquam deletâ Corintho, qui prius in illa urbe mercaturam exercebant, Delum immunitate loci & commoditate portus allekti transiere; à quo tempore factum erat Emporium totius Græciæ celeberrimum. Ut Parus, ceteræque insulæ, sic etiam hæc primo Phœnices, postea Cares, & tandem expulsis utrisque Cretenses dominos habuit: postea vero ut auctæ fuerant Atheniensium res, eorum imperio subdita erat, atque ideo Archontes Annuos ceteramque politiam eodem modo quo Athenienses habuit: nunc jacet tota deserta & tantum ob vastas, quæ ibi conspiciuntur, Templi & Urbis ruinas, & Fontem, quem dicunt Nilum inundando imitari, celebratur.

Φλυία. Sic in Marmore vox manifestissime legitur, miror igitur, quomodo Seldenus legere poterat Χλυία, notat tamen ille. *Si Marmor inspiciat quis, forsitan etiam Φλυία legerit: sed utrumque æque mei fugit intellexum.* Nescis igitur Seldene quid sit Φλυία? tibi indicant ^h Stephanus Byzantinus, Harpocraton, Hesychius, & Suidas, qui omnes dicunt Phluam esse δῆμον Articæ, cujus popularis Φλυεύς dicebatur, inde in casu Accusativo est Φλυία, quâ voce denotatur, Alexandrum Polycleti filium, cui hoc Marmor inscribitur Atheniensem è populo Phluensi fuisse; semper enim, ut sæpius monui, apud Athenienses in usu erat, post nomina, cujus δῆμος erant, addere. ⁱ Stephanus Byzantinus, ^j Harpocraton, & ^k Suidas, hunc δῆμον Tribus Cecropidis, ^l Hesychius vero, Tribus Ptolemaidis dicunt. Sed cum Euripides Poeta Tragicus, qui priusquam tribus Ptolemais Athenis instituta fuerat, diu occubuerat, ^m hujus δῆμος fuisse dicatur, priorum præferenda est autoritas. Hic δῆμος etiam à ⁿ Plutarcho ob sacrarium in eo Lycomidarum commune à Themistocle conditum, & ^o à Pausania ob aras ibi multis Diis consecratas celebratur. Cum igitur Seldenus se nescire dicat, quid sit Φλυία, ignorantiam suam hic etiam, ut solet sæpe, in re manifestissimâ confitetur.

^a Vide Strabonem lib. 10. Plinium lib. 4. c. 12. aliisque. ^b Plin. & Strab. ib. Dionys. Perieg. vers. 526. Eustathius Schol. ad illum versum Pomponius Mela. l. 2. c. 7. Solinus cap. 17. ^c Pausan. in Atticis. ^d Herodot. lib. 1. ^e Thucydides l. 3. Diod. Sic. l. 12. ^f Strabo lib. 10. Thucydides ubi sup. ^g Strabo lib. 10. ^h In Φλυεύς. ⁱ In Φλυεύς. ^j In Φλυεύς. ^k In Φλυεύς. ^l In Φλυεύς. ^m Harpocraton in Φλυία. ⁿ In vita Themistoclis. ^o In Atticis.

CXXXIII.

D. M.
P. AEL. PAEDEROS
FECIT SIBI ET
VLPIAE IANVARIAE
CONIVGI BENE MERENTI
ET M. VLPIO DIONYSIO
ET ANICIAE FAVSTI
NAE CONIVGI
LIBERTIS LIBERTABVSQVE
POSTERISQVE EORVM

CXXXIV.

DELLIA. SP. FANTIO
CHI. S. DELLIAE
Q. DELLI. F. COITIONIS
PRIMIGENIAE
MATRI. SVAE. ET. SVIS.
ABAC. D.D.

CXXXV.

.....M
. AVG. LIB.
. ET CONIVGI
... ET LIB
... EVS
... ERE

D. M.
M. VLPIO
AVG. LIB.
CLARO. FECIT
CALPVRNIA
RESTITVTA
CONIVGI. SV
O. BENE. ME
RENTI. ET. P
CALPVRNIO.

CXXXVI.

ΑΜΙΛΛΑ ΜΕΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ
ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΒΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗ
ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΕΙΣ,
ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΔΕ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΛΗΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΗΝ ΕΝΕΣΤΙ Ο ΣΥΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΛΗΝ ΕΜΟΥ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗΔΟΤΩ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑΙΩΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ✕
Α ΤΑΤΙΟΝ ΔΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΘΕΙΣΑ ΣΟΡ
ΟΝ ΕΑΥΤΗ ΒΛΗΘΗΣΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΞΕΣ
ΤΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝ ΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΛΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΝ ΔΕ ΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΜΟΙΩΣ
ΔΩΣΕΙ ΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ✕ Α ΕΠΙΤΡΕΠΩ ΔΕ
ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥΣ
ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΣΕΝ ΗΝ ΕΧΕΝΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣΟΓΕΡΟΝ ΔΩΡΕΑΝ ΗΡΤΑΣ
ΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΞ ΣΟΡΙΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΚΛΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥ ΟΥΚ ΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ.

*Αμιλλα Μετρέεζ ζῶσα κατεσκεύασε
ἑαυτῇ καὶ τῷ συνβίῳ Ασκληπιάδῃ
τὸ Μνημεῖον, καὶ τοῖς θρέμμασι καὶ
ἐγγόνοις αὐτῶν, καὶ θρέμμασι· εἰς
τὴν σορὸν δὲ με μὴδὲνα ἕτερον
βληθῆναι, εἰς ἣν ἐνεστὶ ὁ Σύν-
βιος με πλὴν ἐμῶ· εἰάν τις βά-
λῃ δότω τῇ Σμυρναίων Γερουσίᾳ ✕

Α. Τάπια

Α Τάπον ὃ Ασκληπιάδῃ, ἐὰν βέ-
 λη) τεθῆται εἰς τὸ μνημεῖον θεί(α σο-
 ρὸν ἑαυτῇ, βληθήσεται μόνῃ, καὶ ἐκ ἑξε-
 σαι αὐτῇ ἄλλαν θῆται ἐδένα, ὅτε κληρο-
 νόμοις αὐτῆς εἰς τὸ μνημεῖον ἐάνδε ἕτε-
 ρόν τις θῇ, εἰς τὴν σορὸν αὐτῆς ὁμοίως
 δώ(ει τῇ γερυσίᾳ ✕ Α. Επιτρέπω ὃ
 τοῖς θρέμμασί μου ἐὰν βέλων) σορὰς
 θῇ θῆναι διὰ τὸ καὶ σωεί(εν)νεχέ-
 ναι εἰς τὴν κατασκαδὴν τῷ μνημείῳ
 ἕξει ὃ καὶ Ὑμνοσεγέρον δώρεδον ἡγασ-
 μῶ(εν) τὸ μέ(εν)ον ἑσσορῶ. Τοῖς δὲ κληρο-
 νόμοις μου ἐκ ἐπακλαθῆ(ει) τῷτο τὸ
 Μνημεῖον.

Amilla Metrei filia, dum vixit, præparavit
 sibi & contubernali suo Asclepiadæ
 hoc Monumentum, & Alumnis, &
 Posteris eorum, & Alumnis; in
 Sepulchrum vero meum, in quo
 inest contubernalis meus, præter me nemo
 alius injiciatur: si vero quis injiciat,
 solvat Smyrnæorum Senatui mille Den-
 arios. Tatium vero Asclepiadæ filia, si velit
 condi in Monumento faciens Sepulchrum
 sibi, condetur sola, & non licebit
 illi, neque hæredibus illius, aliquem
 alium in Monumento ponere; si vero alium
 quis ponat in sepulchro illius, similiter
 dabit Senatui mille Denarios: concedo vero
 Alumnis meis, si velint, Sepulchra
 adjicere, quia contulere ad
 exstructionem Monumenti.
 habebit vero & Hymnosegeron cum gratis
 operatus sit medium Efforin. Hære-
 des vero meos hoc Monumentum non
 sequetur.

In hoc Marmore multi sunt quadraturii errores.

CXXXVII.

QVINTVM ANNVM ET DECIMVM
 NARGISSVS FLORE IVVENTAE
 HOC IACET ABREPTVS
 CONDITVS IN TVMVLO
 QVISQVIS ADES LECTOR
 FATVM MISERABILE CERNIS
 PARCAE NAM IMPVBEM QVEM
 RAPVERE MIHI
 MAERET GARA SOROR
 QVAE FRATREM LVGET
 ADEPTVM
 MATER HABET NATVM
 FLORVM LVX CANDIDA
 TORQVET
 HIC SEPTIMVM DECIMVM
 FRVMENTVM PVBLICVM
 ACCEPIT
 SEXTVM DECIMVM.

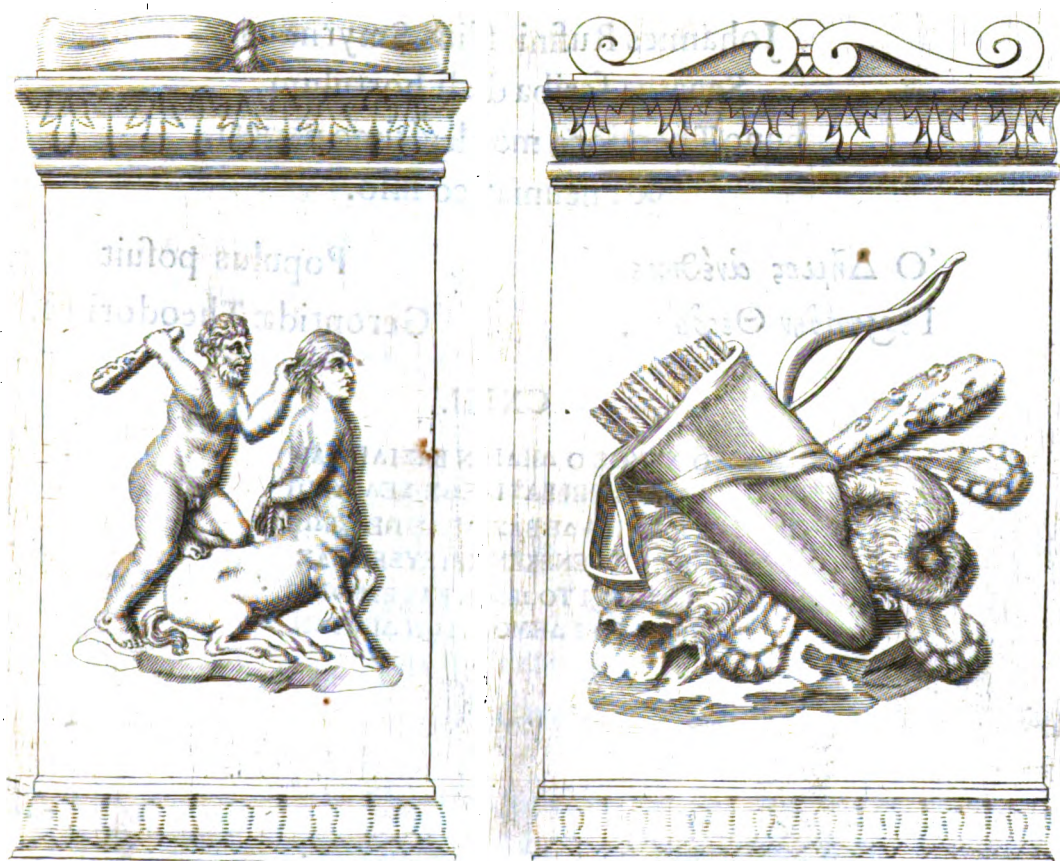
CXXXVIII.

ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΗΡΩΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
 ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ. ΠΡΟΚΟΝΝΗΣ
 ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΠΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
 ΚΗΔΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙΝ
 ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
 ΚΑΙ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ Ο ΚΑΙ
 . . . ΜΙΑΝΟΣ Ο ΕΡΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ
 . . . ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΠΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
 . . . ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝ Ο ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
 . . . . . ΡΗΣ ΕΞΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
 ΑΡΧΕΙΟΝ ΧΡΕΟΥΛΑΚΙΟΝ.

CXXXIX.

CXXXIX.

CXI.

CXL.

Marmôr sequitur quod in utroque latere
Inscriptiones habet, sed in neutro
ob vetustatem legendas.

CXLI.

Marmor oblongum & quadrilaterum,
habet in primo latere signum Crucis,
in secundo hanc Inscriptionem,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓΓΡΑΦΕΥΣ ΕΔΩΡΗΣΑ ΜΗ ΤΟ ΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ΕΜΩ ΓΝΗΣ. ΕΚΓΟΝΩ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩ ΥΙΩ.

In tertio latere,

Ο ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ιωάννης Ρουφίνος Σμυρναῖος
Συμβουλιογραφὺς ἐδώρετα μὴ τὸ κηπίον
τῷ Θεοδώρῳ τῷ ἐμῷ γνησίῳ ἐκγόνῳ
καὶ Πνευματικῷ υἱῷ.

Johannes Rufini filius Smyrnaeus
Senatus scriba dedi hortulum
hunc Theodoro meo legitimo nepoti,
& Pneumatico filio.

Ὁ Δῆμος ἀνέθηκε
Γεροντίδην Θεοδώρῳ.

Populus posuit
Gerontidæ Theodori fil.

CXLI.

Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ.

ὁ Δῆμος

Ο Δῆμος ὁ Δηλίων Βασίλισσαν
Λαοδίκην βασιλέως Σελεύκου,
γυνῆκα τῆ βασιλέως Περσεύως
ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐσεβείας
τῆς τοῦ ἱεροῦ, καὶ εὐνοίας
πρὸς τὴν δῆμον τῆς Δηλίων.

Populus Deliacus Reginæ
Laodicæ Regis Seleuci filiæ,
Uxori vero Regis Persei
ob virtutem & pietatem
erga templum, & benevolentiam
erga populum Deliacum.

Βασίλισσαν Λαοδίκην. Seleucum heic intelligo Philopatorem Antiochi Magni filium, Perseum autem esse illum Macedonicorum Regum ultimum, quem captum in triumpho duxit splendidissimo Paulus Æmilius, & finem ita adjecit *inclūto*, uti ait Livius, *per Europæ plerunque atque Asiæ omnem regna*. Ceterum Laodicen aut hujus uxorem, aut illius filiam alibi occurrere non memini. Uxorem autem, sed sine nomine, Persei meminit Plutarchus in Pauli vita. Ea hæc ipsissima, puto, erat Laodice. Saxum pars est basis super quam statua Laodices, ni fallor, erigebatur à Delius. Seld.

CXLIH.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΛΑΜ-
ΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ. ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ-
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝ-
ΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΟΝΙΑΣ ΣΜΥΡ-
ΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ.

ΛΕΡΕΝΝ. ΣΕΠΤΙΜ
ΗΛΙΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙ-
ΝΟΕΑ ΚΑΙ ΣΜΥΡ-
ΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙ
ΑΣΤΗΝ.

Αγαθὴ τύχη.

Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ λαμ-
πρότατι, καὶ μητρόπολις, καὶ γ' Νεωκόρος τῶν Σε-
βαστῶν καὶ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συν-
κλήτε, καὶ κόσμος τῆς Ἰωνίας Σμυρ-
ναίων πόλις.

Λερέννιον Σεπτίμιον
Ηλιοδῶρον Αντι-
νόεα, καὶ Σμυρ-
ναίον Πανκρατί-
ασην.

Cum bona fortuna.

Prima Asiæ pulchritudine & magnitudine, &
splendidissima, & Metropolis, & ter Æditua Au-
gustalium

gustalium secundum decreta sanctissimi senatus, & ornamentum Ioniæ Smyrnæorum civitas.

Lerennio Septimio
Heliodoro Antino-
ensi & Smyr-
nenſi Pancrati-
astæ.

Αντινόεια. Quomodo Adrianus Antinorum Catamitum suum deum fecerat, & in illius honorem ludos & festa instituit, Casaubonus, & Salmasius in notis ad Adrianum Spartiani, alique satis dixere. In ejusdem etiam honorem urbem condidit, quam Antinoïam dixit. Sic enim Stephanus Byzantinus. *Αντινόεια πόλις Αἰγύπτου ἀπ' Αντινόου παιδός· τὸ ἐθνικὸν Αντινοδῆς*, inde in Accusativo casu *Αντινόεια* vox, quæ in Marmore habetur.

Πανκραπασίης. *Πανκραπασίης* qui sit docet Aristoteles Rhetor cap. 5. ubi dicit, *Ὁ γὰρ δυνάμειος τὰ σκέλη ῥιπτεῖν πῶς καὶ κινεῖν παλὺ καὶ πόρρω, δρομικῶς, ὁ δὲ θλίβειν, καὶ κἀπῆεν παλαισιῶς, ὁ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ πυκνῶς, ὁ δὲ ἀμφοτέρωι τέτοις Πανκραπασίῶς*, i. e. qui potest crura projicere certo quodam modo, & movere, & velociter, & longe, cursor est; qui vero stingere & tenere, luctator; at qui pellerere plaga, pugil; qui autem utrisque his, Pancratiasticus. Inde observat Falconerius Pancratium quid mixtum esse ex luctu & pugilatu, quod Plutarchus docet lib. 2. Sympos. quæst. 4. Plura de hoc certandi genere, legas apud Mercurialem De arte Gymnasticâ, Fabrum De arte Athletica, Falconerium de Inscriptionibus Athleticis Romæ inventis, pag. 72. aliosque.

CXLIV. .

Marmor sequitur latum, & longâ Inscriptione plenum; sed ita vetustate erasum, ut nihil in eo legere possim, nisi in uno aut altero loco notas numerales iisdem figuris, quibus Marmore hujus partis primo, expressas; quæ, cum apud solos vetustiores in usu fuerint, indicant Inscriptionem vetustam fuisse, nobisque valde venerabile antiquitatis Monumentum fore, si non antiquitate periisset.

CXLV.

Marmor, quod sequitur figuræ Cylindricæ est, & circumcirca habet sertum lemniscatum ex foliis & floribus contextum; Hoc quatuor capita ovilla æque per circuitum distantia laxius pendens sustinent; Præter capitum aures penduli sunt, juxta item aurium Africanarum Caprarum instar, lemnisci; qui nisi aures ovillæ simul affabre formarentur, & penitus sertum inspiciens eos circumvolentes animadvertas, etiam pro auribus capitum sumi possent; neque enim alibi sertum appenduntur, quam ubi illud sustinent hæc capita. Basis statuæ hoc Marmor erat; fere omnes enim Statuarum bases, quæ in hortis Regiis Albæ Aulæ videntur, hujus formæ sunt. Inscriptionem Græcam duarum linearum in superiori parte habet, sed ita vetustate deletam, ut nihil in eo, quamvis adhibitis omnibus perspicillorum auxiliis, præter unam in fine vocem XAIPE legere potuissem.

CXLVI.

CXLVI.

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΛΥΚΩΝΙ ΚΑΙ
ΤΕΡΤΥΛΛΕΙΝΗ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ

Θεοῖς καὶ ἀχθονίοις.
Κορνήλιου
Γλυκῶνι, καὶ
Τερτυλλείνῃ
Γνησίοις καὶ
πιστοῖς.

Dis Manibus.
Cornelius
Glyconi, &
Tertyllinæ
filiis Legitimis &
fidelibus.

M m m

CXLVII.

CXLVII.

Num. 147.

D M
VIVIO MARCI
ANO LEG. H.
AVG. IANVARIA
MARINA CONIVNX
PIENTISSIMA POSVI
T M E MORIAM

Hic Lapis è Londini ruinis post magnum illius conflagrationem, A.D. 1666. prope Portam Luddanam erutum erat, indeque impensis Reverendissimi Domini Archiepiscopi Cantuariensis huc translatus. Monumentum Sepulchrale fuit in memoriam Vivii Marciani Legati per Britanniam Hadriani Augusti ab uxore illius Januaria Marina secundâ post Christum natum centuriâ positum. Vocis Legati multiplex est significatio; Legati enim dicebantur, vel qui Ducibus ad bella profectis dati erant conciliarii, de quibus lege Lipsium, lib. 2. Dial. 11. vel qui Populi aut Senatus Nuncii erant, & sic Legatus fuit Dentatus Siccus, qui Decemvirorum dolo occidebatur, aliique plures in Historia Romana; vel qui ab Imperatoribus missi Provincias eorum vice administrabant, quâ significatione tunc primo, cum Triumviri Pompeius, Cæsar, & Crassus, & post eos Octavius, Antonius, & Lepidus Imperium Romanum inter se partiti sint, vox maxime nota esse inceperat; cum enim tum singuli eorum multas Provincias sortiti essent, quarum omnium regimini non poterant vacare, eas per Vicarios administrabant, quos Legatos vocabant, & sic Afranius, & Petreius Pompeii; & Q. Fabius, & Q. Pedius Cæsaris in Hispania; & sic Ventidius Antonii in Syria Legati fuere. Maxime autem in hac significatione vox usurpata fuit, postquam Octavius Cæsar victo Antonio totius Imperii Princeps Senatus decreto constituebatur; ab eo enim tempore quicunque ab Imperatoribus in Provincias ad eas regendas emittebantur, Legati appellati fuere; Octavius enim Principatum adeptus non omnes Imperii Provincias, sed tantum remotiores, quæ bello & barbarorum incursionibus magis expositæ fuere, sibi sumebat regendas; ceteras Magistratus populi Romani Consules, & Prætores Magistratu functi sortiebantur more, qui stante Republica observabatur; atque ideo hæ Populi, illæ Imperatoris Provinciæ dicebantur; utraq; erant vel Consulares, vel Prætoriæ; Consulares erant, qui jure Consulari; Prætoriæ, qui jure Prætorio regebantur; qui in Prætorias provincias populi mittebantur, Prætores, qui in Consulares Proconsules; qui vero in Principis sive Prætorias, sive Consulares omnes Legati dicebantur, cum hac tamen differentiâ, quod qui Provincias Prætorias pro Imperatoribus regebant, Legati Prætorii, & Legati Cæsaris seu Augusti pro Prætore; qui Consulares, Legati Consulares dicebantur. Legati Consulares frequenter simpliciter Consulares, & Legati Prætorii simpliciter Legati vocantur; cum igitur Vivius Marcianus hic simpliciter Legatus dicatur, intelligendum est illum Britannicæ Legatum Prætorium fuisse, Prætorioque jure toti Insulæ vice Imperatoris Adriani, cujus Legatus erat, præsidisse. Britanniam autem administratam fuisse ab Augusti Proprætore ex autoribus constat, & apud Gruterum, si indicem illius quintum Consul, uti aliarum Provinciarum sæpius, sic Britannicæ Legati Prætorii bis mentionem fieri invenies. Quis autem fuerat hic Marcianus, qui Imperante Adriano hic in Britannia Imperium gesserat, cum illius nomen in nulla historia inveniam, non possum indicare. De his Legatis plura legas in notis Salmasii ad Adrianum Spartiani, p. 34. & pag. 198, 199. ad Antoninum Capitolini pag. 344. & 375. & ad Tringenta Tyrannos Trebellii Pollionis, pag. 346. & ad Probum Flavii Vopisci, pag. 660. edit. Hackianæ, & apud Spanhemium in egregio illius libro de Præstantia Numismatum antiquorum Dissert. 6. pag. 559, & 560. aliisque.

CXLVIII.

I. O. M. TANARO
T. ELVPIVS GALER
PRAESENS GVNA
PRI LEG. XX.V.V.
COMMODO ET
LATERANO
COSS.
V. S. L. M.

Hunc lapidem Inscriptio indicat esse aram votivam, quam Jovi Tanaro Titus Elupius Galerius, ex voto, quod huic Deo periculis forsan imminentibus fecerat, cum ab iis liberatus esset, consecravit; atque ideo in fine Inscriptio-
tionis ponuntur hæ literæ V. S. L. M. i. e. Votum solvit liberatus malo, vel votum solvit lubens merito; utraque explicatio harum literarum, cum aris votivis inscriptæ inveniantur, à viris doctis traditur, sed posterior à pluribus approbatur. Si ea in hoc loco sit potius admittenda, inde intelligendum est Elupium Galerium Deo bene de se merito votum suum solvisse lubenter, i. e. sine coactione; apud Romanos enim penes Pontifices, ceterosque religionis Curatores fuit, illos qui in periculis alicui Deo vota faciebant, eademque non solvebant liberati, cogere non esse sacrilegos; illique non lubentes, sed coacti vota solvebant.

Ara formæ fere Cubicæ est, nisi quod paulo magis in altitudinem, quam in latitudinem laterum extendatur. In summitate habet cavamen, seu cotylam quandam concavam, quæ ignem, quo Thus in sacrificando incendebatur, videtur continuisse. Posita erat in urbe Cestriâ, quæ olim Romanum præsidium fuit, ibique per occasionem defodiendæ Cellæ Promptuariæ in domo cujusdam Richardi Tyrer citra portam urbis Orientalem, A. D. 1653. effossa fuit, in hortisque istius domus diu manebat spectanda, donec tandem A. D. 1675. eam Dominus Franciscus Cholmley, Domini Thomæ Cholmley de Valle Regiæ in Comitatu Cestriæ, viri ob nobilitatem familiæ, virtutes, omnigenaque erga Regem, Patriam, & Ecclesiam merita, in patriâ suâ, cujus est Decus, in Parlamento cujus est Sênator, & ubicunque per Angliam viri optimi approbantur, notissimi Frater, vir ipse optimus, & integerrimus, fideique Orthodoxæ ardentissimus cultor, Honoratissimi Comitis Marescalli, & magni Seldeni benevolentiam in Academiam nostram imitatus, huc non parvis impensis translatam inter eorum Dônaria reponebat. Literæ in ea exaratæ jam fere evanidæ sunt, Inscriptio-
tionis igitur lectionem debemus Domino Johanni Grenhalgh, Scholæ Cestrensis Archididascalo, qui eam, cum lapis primo Cestriæ effossus fuerit, literis tunc multo manifestius apparentibus accurate transcripsit, & notas insuper addidit non contemnendas, quæ huc cum Lapide transmissæ erant, ex iisque addito auctores nomine pauca excerpta sunt, quæ habemus in nostris.

I. O. M. i. e. Jovi Optimo Maximo. Has literas in omnibus fere aris votivis Jovi consecratis, cujus generis plurimæ in Britannia nostra inventæ sunt, Inscriptio-
nibus habes præfixas. Consule Gruterum circa finem, & Cambdeni nostri Britanniam.

Tanaro. Dii Gentilium præter nomina varia etiam Epitheta habuere, & sine uno aliquo eorum vix unquam in antiquis Monumentis nominantur. Hæc autem Epitheta aut à locis, quibus colebantur, aut à virtute aliqua seu potestate, quâ maxime pollere credebantur, accepta habuere. A locis Jupiter, a Lycæus, Larissæus, Olympius, Capitolinus; à potestate Tonandi apud Græcos *Βεργταῖος*, apud Latinos *Tonans*, apud Gallos *Taranis*, apud Saxones

^a Vide Pausaniam, aliosque.

Thor, apud Teutones *Thonder*, seu *Donder*, (unde Dies Jovis à nobis Anglis *Thorſday* seu *Thursday*, à Teutonibus *Donderſdach*, & *Thonderſdach*, i. e. dies Tonantis dicitur) & apud Britannos *Tanar* vocabatur. *Tanar* autem addita Terminatione Latinâ fit *Tanarus*, inde in Dativo casu *Tanaro*, vox, quæ in Marmore habetur, *Thor* notissimus erat Germanorum Deus, de quo Adam Bremenſis. *Thor*, inquit, præſidet in aere, qui tonitrus, & fulmina, ventos, imbresque, ſerena, & fruges gubernat: & paulo poſt *Thor* cum ſceptro Jovem exprimere videtur. *Taranis*, ſeu ut Bocharto placet corrigere *Taranis*, meminit Lucanus lib. 1. carm. 446. quo dicit,

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

De Jove vero *Tanaro* nullibi niſi in hoc Marmore me legiſſe memini: eum autem eundem fuiſſe cum Jove Tarane Gallorum, & Tonante Latinorum ſignificatio vocis *Tanar* in Lingua Britannicâ, quæ imperantibus in hac inſulâ Romanis, per totam eam partem illius, quæ nunc Anglia vocatur, vernacula fuerat, ſatis convincit. Teſtatur enim Dominus Grenehalgh, ſe de hac voce multos Cambro-Britannos ſeu Wallos, qui antiquam linguam Britannicam adhuc retinent, conſuluiſſe, à ſinguliſque eorum reſponſum accepiſſe, quod in lingua Latina Tonitru, id in eorum *Tanara* appellari; ulteriusque obſervat ille vocabulum *Tanaro*, apud eoſdem Cambro-Britannos ignem ſubitanium ſive fulgetrum ſignificare, & in Dictionario Cambro-Britannico vocem *Tanar*, quæ redditur tonitru, inveniri. Quibus ſimilia ſunt, quæ de hac eadem voce Camdenus noſter harum rerum peritiſſimus in initio Britannicæ ſuæ habet: ibi enim dicit ille, pag. 12. » Jovem, qui à Tonitru Græcis *Βρονταῖος*, & Latinis Tonans, ſub Taranis nomine Gallis cultum fuiſſe, non pauci ſcriptores memorarunt. Taran autem Britannis tonitru denotat, quâ etiam ſignificatione Germani Jovem *Thonder* dixiſſe videntur: Diem enim Jovis *Thonderſdach*, i. e. Tonantis Diem vocant. Et ſic Bochartus. *Geographiæ Sac.* part. 2. l. 1. cap. 42. » Taramiſ eſt Zeus *Βρονταῖος*, Jupiter Tonans, cui Templum conſecravit Auguſtus; nempe Taram vel Taran Cambricâ linguâ hodieque eſt Tonitru, ut Germanicâ *Donner*, & veteri Suecicâ *Thor*, unde Jovis Dies Germanica *Donnerſdag*, & Suecica *Thorſdag*, Anglica *Thursday*. Et non tantum lingua Britannicâ, ſed & in Teutonica etiam Tonitru *Tonner*, ſeu *Donner*, appellari obſervat Skinnerus noſter in Anglicano Dictionario ſuo in vocibus *Thunder*, & *Thursday*, indeque apud ſuperiores Germanos Dies Jovis *Donnerſtag* ſeu *Tonnerſtag*, i. e. Dies Tonantis appellatur. Omnia hæc Cluverius peritiſſimus rerum antiquorum inſtigatior quam accuratiſſime tradit, ejus verba in Germania ſua antiqua, lib. 1. cap. 26. hæc ſunt. » Taranem fuiſſe Jovem nemo dubitabit, cui notum hodieque Britannos, quos Wallos vulgo vocant, tonitru dici *Taran*, nam Jovis Epitheton ab effectu erat apud Græcos *Βρονταῖος*, apud Latinos Tonans. Quin Germani etiam hodie omnes eodem vocabulo quamvis Dialectis variato tonitru vocant. Superiores atque Saxones *Donner*, & illi etiam apperiori ore *Tonner*: circa Rheni divortia, atque oſtia colentes *Donder*: Angli in Britannia *Thunder*: ſeptentrionales Germani in Dania *Torden*: unde verbum tonare, Germani dicunt ſua quique Dialecto, ſuperiores, atque Saxones *Donneren*, & illi ſæpius *Tonneren*: Rheni Divortiorum Oſtiorumque accolæ *Donderen*: Angli, *to Thunder*: Dani *Torden* & *Donner*: ex his iterum Diei Jovis factum eſt cognomentum, quod ſuperiores dicunt *Donnerſtag*, & *Tonnerſtag*, contracteque ſæpe *Dorſtag*, & *Torſtag*: Saxones *Donnersdach*: Rheni divortiorum accolæ *Donnersdach*: ſeptentrionales *Thorſdag*: & Angli in Britannia *Thursday*. Antiſſimum igitur non modo apud Celtas in Europa, ſed ante etiam in Aſia Jovis nomen fuit *Taran*, & variis dialectis *Thoran*, *Doran*, *Tordar*, *Dondar*, *Thondar*, *Donnar*, *Tonnar*, *Donar*, *Tonar*. Haſtenus Cluverius. Hæc igitur omnia

omnia probant, qui hic in Marmore Jupiter Tanarus appellatur, eundem fuisse cum eo, qui à Latinis sub Nomine Tonantis colebatur.

PRAESENS GVNA. Has duas voces exhibet tertiæ Inscriptionis linea, & satis perspicue adhuc leguntur; earum posterior non est integra vox, sed abbreviatio, ut putat Dominus Grenehalgh, vocis *Gubernator*; cum enim ille apud ^a Herodianum legisset Britanniam, *εἰς δύο ἡγεμονίας, in duas præfecturas*, . e. in Britanniam superiorem, & Britanniam inferiorem distributam fuisse; Britanniae superioris, in qua sita erat Cestria, præfuisse opinatur Galerium nostrum eo tempore, quo hanc aram consecraverat, atque ideo in Marmore præsentem Gubernatorem appellari. Sed omnia hæc contra fidem Historiarum, & Linguae Latinae Analogiam: contra fidem Historiarum, ^b quia à Severo diu post Consulatum Commodi & Latarani, quibus Magistratum gerentibus hæc ara Cestriae posita erat, primo facta erat hæc divisio; prius unus tantum erat totius insulae Proprætor; sed cum Albinus, qui ultimus toti insulae præfuit, tanto imperio fretus ad principatum ausus esset aspirare, Severus eo devicto, ne tam ampla præfectura aliis animum ad talia incepta daret, eam in duas divisit. Præterea Galerius tantum primipilus vicesimæ Legionis, quæ superiorem Britanniam tuebatur in Marmore dicitur; Primipilus autem ^c primus inter Centuriones erat, & sic dictus, quia primum Legionis pilum seu ordinem in acie ducebat. Centurionibus vero Tribuni, Cohortium ductores, alique in singulis Legionibus erant superiores; hunc igitur supremum in Provincia Romana Imperium gessisse, qui tam infimum in Legione habuit, quæ eam tuebatur, omnino absurdum est opinari. Contra analogiam vero Linguae Latinae Galerium Præsentem Gubernatorem appellari quis non, qui in ea modiocriter versatus est, statim confitebitur? Quid quæso est præsens Gubernator? Quis unquam in aliquo approbato Autore aut antiquo Marmore præfectum Romanæ Provinciae Gubernatorem appellari unquam inveniet? Potius igitur crederem literam N, in voce PRAESENS quadratarii errore insertam fuisse, & ut me monuit vir magnus, legi deberi Præses Gunethæ, seu Guinethæ; in Provinciis enim Romanis Consularibus & Prætoriis, multæ inferiores Jurisdictiones erant, seu Provinciae Præsidiales, quæ à viris inferioris dignitatis sub Proconsulibus seu Prætoribus administratae erant, quæ aliquando Præsides, aliquando Procuratores, aliquando utroque nomine appellabantur; Horum unum sub Proprætoře Britanniae Imperante Antonino Pio, in Provincia Gunethæ, seu Guinethæ fuisse Elupium Galerium, cum hanc aram consecrasset, Marmor videtur indicasse. Guinetha autem ea Britanniae pars erat, quæ nunc **North-Wales** appellatur, cui cum Cestria, in qua Marmor hoc inventum fuerat, proxime vicina sit, firmat hoc conjecturam nostram. Hanc Provinciam ^d Pausanias Genuniam vocat, eamque à Brigantibus (^e qui Lancastriæ, Cumberlandiæ, Westmorlandiæ, Eboraci, & Episcopatus Dunelmensis incolæ fuere) Imperante Antonino Pio bello vexari solitam dicit; in uno forte aliquo prælio, quod cum iis Provinciam suam propugnando habuit Elupius, hanc aram vovit, & victis hostibus in urbe Cestria, ubi Legio, cujus primipilus erat, Castra habuerat, ex voto Jovi Tanaro consecravit.

PRI. LEG. XX. V. V. i. e. Primipilus Legionis vigesimæ Valerianæ victricis, seu Valentis Victricis, utroque enim nomine apud Autores appellatur hæc Legio, eamque in aliis etiam vetustis lapidibus iisdem notis, ^f quibus in hoc; in aliis vero plenius his ^g LEG. XX. VAL. VICT. & ^h LEG. XX. VAL. LEN. VICTR. invenies denotari; Victrix in ⁱ Ptolomæi Geographia, Antonini Itinerario, ^l Nummo antiquo Getæ, ^m Columnâ Romæ, in qua omni-

^a Lib. 3. ^b Lege Herodianum, lib. 3. ^c De Primipilo lege Antoninum Augustinum in lis sing. ad Modestinum, Aldum Manutium, lib. 2. De Quæstis Epist. 2. Steweccium ad Vegetium lib. 2. cap. 8. & Lipsum de re Militari Romanorum, lib. 2. Dial. 8. ^d In Arcadicis. ^e Vide Cambdeni Britanniam. ^f Vide Grut. pag. 350. testatur etiam Dominus Grenehalgh Crowdandalewarthæ in Westmorlandia lapidem inventum fuisse, in quo exarata erat hæc Inscriptio VARONIVS PRAEFECTVS LEG. XX. V. V. quæ Inscriptio etiam habetur in Burtoni Commentario ad Itinerarium Antonini. ^g Grut. pag. 1101. & pag. 256. ^h Grut. pag. 492. & pag. 537. ⁱ Geographiæ lib. 2. cap. 3. ^l Vide Cambdeni Britanniam, p. 458. ^m Vide eam transcriptam apud Rosinum lib. 10. cap. 4. Pancirolum in Commentario ad notitiam Imperii cap. 35. alioque-

um Legionum nomina scribuntur, aliisque item Monumentis antiquis appellatur; sed hoc nomen cum aliis Legionibus habuit commune; sexta enim Legio in ° Dione, & Columnâ Romanâ, aliæque in aliis antiquitatis Monumentis Victrices cognominantur; ut igitur ab his distingueretur, aliud etiam nomen à quodam Valerio habuit, & Valeriana Victrix, & inde facili errore à quibusdam Valens victrix vocabatur. De hac Legione legas Wolfgangum Lazium, in Commentario Reipublicæ Romanæ in externis Provinciis bello acquisitis constitutæ lib. 5. cap. 26. ° Stativa olim in Germania habuit, inde in Britanniam Galba Imperatore iterum, & C. Vinnio Coss. translata & superiorem Britanniam acceperat tuendam, Cestriæ plerumque (quam à Romanis non multos ante annos constructam, & Ordovicum cervicibus impositam opinatur ° Camdenus) castra habens; indeque ea urbs, à Castris scilicet, tandem Cestria, & ° ab antiquis Saxonibus Legea Caester, i. e. Cestria, seu Castra Legionis, & ° à Britannis Caer Legion, i. e. Urbs Legionis; & Caer Leon Vaur, i. e. Urbs Legionis magnæ; & Caer Leon ar Dufyr Dwy, i. e. Urbs Legionis ad fluvium Dwy appellabatur. Ptolomæus fateor alibi in Britannia ponit vicesimæ Legionis stationem, ° Deuvanæ scilicet. Sed alia omnia antiquitatis Monumenta Cestriam fuisse sedem illius probant, non multis enim ab hinc annis aliquot pulcherrima latera in ea urbe effossa fuere, quæ testatur Dominus Grenehalgh se vidisse, eaque adhuc ibi superesse videnda, in quibus plenis & planissimis literis Inscriptum erat, LEGIO VICESIMA VICTRIX. ° Nummus etiam Septimii Getæ in averfa parte habet, COL. DIVANA LEG. XX. VICTRIX. Colonia autem Divana erat Cestria, eoque nomine apud ° Ptolomæum hæc urbs appellatur, Antoninus vero in Itinerario Devam vocat, ibique illius temporibus (quibus hæc ara Jovi consecrata fuit) vigesimam Legionem stationem habuisse ipse testatur, post enim nomen urbis Devæ scribit, *Legio vicesima victrix*, quo denotat secundum methodum alibi per Itinirarium usurpata eam urbem illius Legionis vicesimæ sedem fuisse. Cum Elupius Gelerius hujus Legionis vicesimæ Primipilus, & Provinciæ Guinethæ præses aliquam legionis partem, quam ad tuendam forte Provinciam eduxerat, post victos hostes Cestriam in castra iterum salvam reduxisset, ibi aram ponens votum, quod in prælio cum hostibus commisso forsan fecerat, post felicem reditum solvebat: quod vero Ptolomæus hanc Legionem Deuvanæ collocat, similitudine nominum Deuvanæ & Devanæ videtur fuisse deceptus.

COMMODO ET LATERANO COS. i. e. Commodus & Laterano Consulibus. Lucius autem Ælius Commodus, & Sextilius Lateranus, ° uti consentiunt Chronologi, Consules simul erant anno Imperii Antonini Pii decimo septimo, urbis conditæ 907, A. D. 154. Horum consulatus Cassiodorus in Chronico, Cuspinianus in Tabulis, Capitolinus in Vero, Fausta Græca, alique Autores meminere. Hic autem Commodus idem erat, qui ° à Capitolino L. Cejonius Ælius Commodus Verus Antoninus dictus Lucii Ælii Commodi Veri Cæsaris ab Adriano adoptati filius erat, qui ipse postea, jubente Adriano, à Marco Aurelio Antonini Pii filio, Adriani nepote adoptivo adoptatus cum eodem pari autoritate Imperavit; cum hic Consulatum cum Sextilio Laterano gesserit, Hæc ara ponebatur; Elapsi igitur anni sunt 1522. ab eo tempore, quo primo Cestriæ fuerat consecrata.

° Grut. pag. 391. ° Lib. 513. & 555. ° Vide Tacitum in primo Annalium libro, & alibi apud eundem sæpius. ° Dio lib. 55. ° Pag. 458. ° Vide Skinneri Dictionarium in voce Chester. ° Cambdeni Britan. p. 458. Vide etiam Burtoni Commentarium ad Antonini Itinerarium, pag. 126. & c. ° Geographiæ, l. 2. cap. 3. ° Cambden ib. ° Ib. ° Vide Petavium lib. 13. De Doctrina Temporum, pag. 688, & Onuphrii Fausta, lib. 2. alioque. ° In vita Veri.

CLIX.

MEMORIAE
FABI RVFINI

FABIVS IVSTVS.

CL:

Sequitur Marmor ejusdem Formæ cum Marmore 145.
nisi quod duplo majus sit, & loco capitum ovillorum
habeat Taurina. In superiore parte illius est Inscriptio
Latina hæc,

Q. AVLICI C. F. LANVINE SALVE.

In parte inferiori Græca hæc,

ΚΟΙΝΤΕ ΑΥΙΛΛΙΕ ΓΑΙΟΥ ΥΙΕ ΡΩΜΑΙΕ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ.Κοῖντε Αὐίλλιε Γαίε υἱὲ Ρωμαῖς
χρηστὲ χαῖρε.Quinte Avilli Caii fili Romane,
bone vale.*Finis partis Secunda.*

APPENDIX.

I.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ.

Διονύσιος Ζήνωνος
τῷ Θεόδωρου Βηρύτιος
Ευεργέτης
Θεοῖς πα-
τέροις.

Dionysius filius Zenonis
filii Theodori Berytius
Beneficus erga
Deos Pa-
trios.

II.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΑΙΝΕΤΟΥ ΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΙΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Οὐ ἱερεύς Ἀρχίδαμος
Φιλανέτης Ἰσίδι,
Οσίριδι, Ἀνιούβιδι
Χαριστήριον.

Sacerdos Archidamus
Philæneti filius Isidi,
Osiridi, Anubidi
donarium.

III.

Senatus Populique Delii Psephisma, quo Clinodemo Leboti filio Siphnio, publico scilicet Deliorum hospiti, & de eorum Templo optime merenti, honores decernuntur.

ΕΛΘΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗ
ΜΩΙ ΤΙΜΟΚΛΕΙΔΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΙΠΕ..
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΔΗΒΩΤΟΥ ΣΙ
ΦΝΙΟΣ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕ..
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΤΗ
ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΝΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣ Ο ΑΝΕΙΣΑΥ
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗ ΠΕΡΙ ΔΗ... ΟΥ... ΔΕΔΟ
ΧΘΑΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΔΗΒΩΤΟΥ ΣΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗ ΑΙΡΕΣΙΧΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡ
Ι ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΔΗΛΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΣΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥ..
..ΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑ..

N n n

ΑΥΤΟΝ

ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Δ ΑΥ
 ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ...
 ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ
 ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
 ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
 ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕ Ι
 ΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ
 ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ
 ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
 ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ ΑΠΟΛΛΟ
 ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Idem, cum versione.]

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ.
 Τιμοκλείδης Τελεσίπῳ εἶπεν.
 Ἐπειδὴ Κλενώδημος Ληβώτης Σίφ-
 νιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατέλει πρὸς
 τὸ ἱερόν, ὃ τὸν δῆμον τῆς Δηλίων,
 καὶ χρειᾶς παρέχεται, καὶ κοινῇ
 τῇ πόλει, καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυχεά-
 νουσιν ἀπὸ τῆς πολιτίων, εἰς ὃ δὴ
 εἰς αὐτὸν πρὸς ἀκαλῇ πρὸς Δήλῳ περ.
 Δεδόχασθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ
 ἐπαινεῖσθαι Κλενώδημον Ληβώτην
 Σίφνιον ὅτι τῇ αἰρέσει, ἣ ἔχων δια-
 τέλει πρὸς τὸ ἱερόν, καὶ τὸν δῆμον
 τὴν Δηλίων, καὶ εἶναι αὐτὸν πρὸς
 ξενον, καὶ εὐεργέτην τε τοῖς ἱερεῦσι, καὶ
 Δηλίων, καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· εἶναι
 ὅτι αὐτοῖς ἐν Δήλῳ γῆς καὶ οἰκίας
 ἔγκτισιν, καὶ πρὸς οὐδὲν πρὸς τῷ
 βελήν, καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ
 τοῖς ἱερεῦσι· ὑπάρχειν ὅτι αὐτοῖς καὶ τοῖς
 ἄλλοις πάντεσσι, ὅσα δέδοται καὶ τοῖς
 ἄλλοις πρὸς ξένοις, καὶ εὐεργέταις
 τοῖς τε ἱερεῦσι, καὶ Δηλίων· ἀναγρά-
 ψαι ὅτι τὸ ψήφισμα, τῷ μὲν
 βελήν εἰς τὸ βελουτήριον, τοῖς

Placuit Senatus & Populo. Ti-
 moclides Teleippi fil. relatio-
 nem fecit. Quoniam Clinode-
 mus Leboti fil. Siphnius perse-
 verat virum bonum esse erga
 Templum & populum Deliacum,
 & necessaria suppeditat publicæ
 civitati, & privatim iis è civi-
 bus, qui eum adeunt, in quan-
 tum auxilium illius implorat a-
 liquis eorum, qui Delum incol-
 unt. Placere Senatui & Populo
 honorare Clinodemum Leboti
 filium Siphnium ob institutum,
 in quo indefinenter perseverat
 erga templum & populum Delia-
 cum; & agnosci illum Hospi-
 tem publicum, & benefactorem
 erga Templum & Delios, ipsum
 etiam, & posteros illius; Fore
 item iis in Delo & prædii & Do-
 micilii possessionem, & ingres-
 sum in Senatum, & concilium
 populi primis post sacra; Fore
 porro eis etiam cetera omnia,
 quæ dari solent aliis hospitibus
 publicis, & benefactoribus er-
 ga Templum & Delios. Prescri-
 bant hoc Psephisma, Senatus in

ἃ

ἡ ἱερωποιὸς εἰς τὸ ἱερόν εἰς σή-
λην λιθίνην. Απολλόδωρος Μαν-
τιθεὺς ἐπέψηφισεν.

Curia, & Sacerdotes in Templo
in columellâ nempe saxea. Apol-
lodoros Mantithei filius suffra-
gia collegit.

IV.

Psephismâtis Deliorum haud dissimile fragmentum.

..... ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ .....
ΟΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ
ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ-
ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ-
ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥ-
ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΑ ΗΠΙΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Δήμῃ δὲ Δηλίων, ἣ εἶναι αὐτῶν
γῆς ἢ οἰκίας ἐγκτεῖν, καὶ αὐτῶν
καὶ ἐγγόνοις ὑπάρχειν ἢ αὐτῶν ἢ
τ' ἄλλα πάντα, ὅσα δέδοται ἢ
τοῖς ἄλλοις προσξένοις, καὶ εὐεργέ-
ταις τῷ τε ἱερῷ, ἢ Δηλίων. Ανα-
γράψαι ἢ τὸ ἢ τὸ ψήφισμα
τῷ μὲν βουλῇ εἰς τὸ βουλευτή-
ριον, τὰς ἡιερωποιὸς εἰς τὸ ἱερόν.
Τληπόλεμος Ἀμνὸς ἐψήφισεν.

Erga populum Deliorum, & fo-
re illi Prædii & Domicilii pos-
sessionem, & ipsi & posteris.
Fore vero illi & alia omnia, quæ
dantur etiam aliis hospitibus, &
benefactoribus erga templum &
Delios. Perscribant vero hoc
Psephisma, Senatus in Curia,
Sacerdotes in templo. Tlepole-
mus Amni filius suffragia col-
legit.

V.

Deliorum Psephisma mutilum, quo ob merita, qualia in III supra habentur, Honores non dissimiles cum loci prærogativâ in certaminibus Mendicæo Dioclis Filio Cyrenæo & posteris ejus decernuntur,

ΣΥΜ.....
 ΛΟΙΟ ΠΑΡΑ....
 ΛΙΤΩΝ ΑΝΑΓΓΕ....
 ΚΑΙΟΣ ΤΕ ΤΑΓΜΕΝΟ...
 ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.....
 ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕ ΤΟ ΙΕΡΟΝ Κ....
 ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡ...
 ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣ ΔΗ...
 ΛΙΩΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ.....
 ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΩΙ...
 ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ...
 ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΗΤΕΣ Ε...
 ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΙ...
 ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ...
 ΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕΚ.....
 ΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ...
 ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΥ...
 ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥ.....
 ΤΕΔΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩ ΚΑΙ.....
 ΑΝ ΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ..... ΕΚΓΤΗ.....
 ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΑΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜ ΒΟΥΛΗΝ...
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ...
 ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣ Α...
 ΓΩΣΙ ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ...
 ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ...
 ΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝΑ...
 ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜ ΜΕΜΒΟΥ...
 ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ...
 ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ.

συμ . . . . .

λοιο παρὰ . . . . . πα-

λίτων ἀναγγε . . . . . Μενδ-

καιὸ τεταγμένος . . . . .

βασιλέα Πτολεμαῖον, ἀνὴρ ἀγα-

θός ἐστι περὶ τὸ ἱερόν, καὶ τῇ

πόλει τῇ Δηλίων, καὶ χρείας δια-

τελεῖ παρεχόμενος Δηλίων τοῖς

ἐγτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ κοινῇ, καὶ

Regem Ptolomæum vir bonus

est erga templum, & civitatem

Deliorum, & necessaria perseve-

rat suppeditare iis Deliorum,

qui cum adeunt, & publice &

ιδίᾳ.

ιδία. Δεδόχθαι τῷ Δήμῳ ἐπαι-
νέσαι Μενδίκαιον Διοκλέες Κυρη-
ναῖον ἀρετῆς ἕνεκεν, καὶ δὲ εὐθείας τῆς
εἰς τὸ ἱερόν, καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν
δῆμον τῷ Δηλίῳ· εἶναι δὲ καὶ αὐ-
τὸν Πρέξενον, καὶ εὐεργέτην τῶν ἱερῶν
καὶ Δηλίων, ὅς αὐτὸν, καὶ ἐγγόνους
εἶναι δὲ αὐτοῖς ἀτέλειαν ἐν Δήλῳ,
καὶ ....αν καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν,
καὶ προέσδοκον πρὸς τὴν βελήν,
ὅς τὸν δῆμον πρώτῃς μὲν τὰ ἱερά,
καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ
αὐτῶ, καὶ ἐγγούνοισι, καὶ τὰ ἄλλα
ὅσα, καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις, ὅς
εὐεργέταις δέδοται. Αναγράψαι
τὸ ψήφισμα τὴν μὲν βελήν εἰς
τὸ βελδυπέριον, τὰς δὲ ἱερῶνας
εἰς τὸ ἱερόν.

privatim. Placete populo ho-
norate Mendicæum Dioclis fili-
um Cyrenæum ob virtutem &
pietatem erga templum, & be-
nèvolentiam erga populum De-
liacum; Agnosci vero & illum
Hospitem publicum, & bene-
factorem erga templum, & De-
lios; & ipsum, & posteros: con-
cedi etiam illis immunitatem à
tributis in Delo, & ..... & Prædii
& domicilii possessionem, & in-
gressum in Senatum & concili-
um populi primis post sacra, &
loci prærogativam in certamini-
bus, & illi, & posteris, & alià
quæcunq, aliis hospitibus & be-
nefactoribus conceduntur. Per-
scribant hoc decretum, Senatus
in Curia, Sacerdotes in templo.

Προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι. Hæc loci in sacris certaminibus Prærogativa Pse-
phismate Deliorum Mendicæo Dioclis filio donatur, ut scilicet cum Hiero-
nicis federet. De proedria Hieronicarum consule Petrum Fabrum Agoni-
stici lib. 2. cap. 16. & in muneribus honorariis præcipuum apud Græcos oc-
cupabat locum loci prærogativa seu προεδρία. Seld.

VI.

... ΟΥΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
ΤΑΤΕ ΕΝΕΠΟΙΗΣΕ.

Infra Figuræ incisæ Virilis nuda sive equum ducens sive
frena tenens; & arboris è cuius ramis prodit anguis.

... υμος Ηρα-
κλειδιανός
ἑτῶν ιη Ἡρώς
τάτε ἐνεποίησε.

... umus Hera-
clidanus
annorum 18 Heros
hæc fecit.

VII.

VII.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
 Μ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
 ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
 ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
 ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΗΒΟΥΛΗ
 ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ
 ΝΕΩΚΟΡΩΝ
 ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ.

Αγαθῇ τύχῃ
 Αυτοκράτορα Καίσαρα
 Μ. Σεπτίμιον Σεβήρου
 Εὐσεβῇ Περτίνακα
 Σεβαστὸν Ἀραβιδυόν
 Ἀδιαβηνικὸν Παρθικόν
 Μέγιστον ἡ βουλὴ
 καὶ ὁ δῆμος τῶν
 Νεωκόρων
 Περινθίων.

Cum bonâ fortunâ
 Imperatori Cæsari
 M. Septimo Severo
 Pio Pertinaci
 Augusto Arabiano
 Adiabenico Parthico
 Maximo Senatus
 & Populus
 Ædituorum
 Perinthiorum.

VIII.

ΚΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑΝ
 ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
 ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΑΚΙΚΟΝ
 ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
 Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΖΩΠΕΙΤΩΝ.

Καίσαρα Νέρβαν
 Τραϊανὸν Σεβαστὸν
 Γερμανικὸν Δακικόν
 Ἀνείκητον
 ἡ πόλις ἡ Ἀζωπείτων.

Cæsari Nervæ
 Trajano Augusto
 Germanico
 Dacico
 Invicto
 Civitas Aſopitarum.

IX.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡ
ΘΙΚΟΥ ΥΙΟΝ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ ΥΙΑΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙ
ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Ι
ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Γ.

·Αγαθῇ τύχῃ
Αὐτοκράτορα Καίσαρα Θεῷ Τραϊανῷ Παρ-
θικῷ υἱόν, Θεῷ Νερῶα υἱανόν, Τραϊανόν Αδρι-
ανόν Σεβαστόν, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ι.
ὑπατον τὸ γ'.

Cum bona fortuna
Imperatori Cæsari Divi Trajani Parthici
filio, Divi Nervæ nepoti Trajano, Adri-
ano Augusto, Tribunitiæ potestatis X.
Cos. III.

Δημαρχικῆς ἐξουσίας π. 1. Ita exemplar meum nescio à quo sed pulcherrime
descriptum. Sed legendum proculdubio π. Γ. adeoque Tribunitiæ potesta-
tis III. Nam tertio Imperii, quod cum Tribunitia potestate idem est, anno
Adrianus erat Consul tertio. Seld.

X.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΟΥΙΟΝ ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑ Η ΠΟΛΙΣ
Η ΑΣΩΠΕΙΤΩΝ.

Αγαθῇ Τύχῃ
Φλαύιον Οὐαλέριον
Κωνσταντίον
Τὸν ἐπιφανέστατον
Καίσαρα ἡ πόλις
ἡ Ἀσωπείτων.

Cum bona fortuna
Flavio Valerio
Constantio
Illustrissimo
Cæsari Civitas
Asopitarum.

XI.

ΜΑΡΚΩΙ ΤΩΙ . . . .
ΕΣΠΕΡΩΙ ΕΠΙΜΕΛΗ
ΘΕΝΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ
ΥΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΝΙ
ΝΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

Μάρκω

Μάρκω τῷ	Marco . . . .
Εσπέρῳ, Ἰημελ- θέντων Μάρκx & Κ.	Hespero, Curanti- bus Marco Claudii
ὑῖ Πρέμx, ἡ Μάρ- κx ὑῖ & Σατυρί-	filio Primo, & Mar- co filio Saturni-
Ἐσπερε χαῖρε.	ni. Hespere vale.

XI.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΜ.....ΒΑΣΙΣΟΣ.....
 ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ.....
 ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ.....ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ.....
 ΕΠΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΣΟΥ ΕΡΜΩΝΤΑΡΓΗ...
 ΗΓΩΝΟΘΕΤΕΙ ΜΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ...
 ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ.....ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ...
 ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ.....ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ.....
 ΞΗΝΟΔΟΤΟΣ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤ.....
 ΕΝΙΚΑ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ.....ΑΥΛΗΤΗΣ Α....
 ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.....ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....
 ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....ΕΡΜΙΑΣ ΔΗ.....
 ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΥ.....ΜΑΡΣΥΑΣ....
 ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΥΤΑΡΚΟΥΣ.....ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ....
 ΕΝΙΚΑ ΙΩΠΠΑΔΑΜΑΣ... ..ΑΥΛΗΤΗΣ.....

XII.

.....ΟΣ.....
 ΝΟΣ....ΑΓΝΟΣ.....
 ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ
 ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ
 ΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ...
 ΣΥΝΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ....
 ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΞΑΜ.....
 ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ. ΜΗΝΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
 ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΑ. ΔΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Τ.ΦΛ. ΠΑΡΟΡ
 Τ.ΦΛ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ. ΤΙ. ΚΑ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ
 Β. ΤΟΥΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ. ΤΙ. ΚΑ...
 ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ
 ..ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ
 ΦΙΛΗΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΣΤΙΑΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΠ
 ΠΡΟΔΩΚΟΣΕΧ.....ΧΡΥΣΕΡΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΛΑΘΗΜ..
 ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ...ΕΙΚΙΑΣ...ΓΕΡ

XIII.

XIII.

Sacrarum in Artemisio erogationum recensionis
fragmentum.

Θ.

Ε.

ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ. ΤΩΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ... ΕΠ... ΧΟΝ..
 ΠΟΛΕΩΣ. ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΥ. ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ... ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ...
 ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ... ΕΙΣΑΓΕΤ...
 ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ...
 ΠΟΥΩΝΣΚΥΛΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙΧΗΝΗ...
 ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ...
 .. ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΗΝΗ...
 ΕΥΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΥΔΗΤΩΝ
 ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΤΑΛΙ... ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΙ... ΓΡΑ...
 Μ. ΧΧΧΧ. ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΠΟΛΕΙΚ... Α... ΟΥ...
 ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ... ΑΛΛΑ... ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ...
 ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΖΙΟΙΟΥΔΑΙΥΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ...
 ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΛΑΜΙΩΝΟΣΔΙΑΙΤΩΙΔ...
 ΚΑΙΤΟΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΠΟΛΛΟ...
 ΠΟΥΒΩΙΚΑΛΛΙΑΚΟΥΙΕΡΕΚΛΕΔΕΙΠΥΘΟΙΛΕΟΥΣΠΟΥ...
 ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΑΙΟΓΕΝΟΥΣΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΧΧ ΚΑ Α...
 ΜΕΝΕ... ΝΑΛ... ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ... Α...
 ΣΗΣΒΟΥΛΗΣ... ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ... ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ...
 ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΝΗ... ΔΔ. ΚΑΙΕΛΟΜΕΝΤΟΙΣΕΙΚΗΥ...
 ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΛΥΣΙΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΑΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΩΧ...
 ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ. ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΕΥΚΛΕΙΑΙ...
 ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ... ΚΑΙΤ... ΑΛΛ... ΑΡ...
 ΚΑΛΛΙΧΑΝΤΟΥΚΡΙΗΡΟΝ... ΜΝΩΝΠΥΡΡΩΝΗΔΑΔΔΠΠΠΑ
 ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ... ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΝΗ... ΔΔΙ. ΠΑΡΑΔ...
 ΛΑΙΜΑΧΟΥΠΠΟΔΡΟΜΟΥ. ΗΗΔΔΙ. ΠΑΡΑΜΕ... ΝΥΜΟΥΩΙ...
 ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ. ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΥΔΟΝΝΙΟΥΚΑΙ... ΚΟΝ...
 ΤΩΜΠΑΝΟΡΜΩΙ. ΔΔ... ΑΗΣ... ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ...
 ΝΟΣΗΗ... ΠΑΡΑΔΑΜΠΙΩΝΟΣΤΟΥΟΜΟΥ... ΗΔΔΔΔΙΑΝ... ΜΟΥ...
 ΑΣ... ΗΗΗΗ... ΝΙΣΣΚΙΤΩΝΕΙΑΣΗΗΗ... ΠΕΟΚΡΙ...
 ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΙΠΤΩΥΖΕΝΟΣΑΚΡΑΣΔΗ...
 ΧΙΩΝΗΗΗ... ΗΗΗΣΥΝΩΝΥΜΟΣΙΒΡΟΜΒΡΟΤΟΥΥΠΕΡΚ...
 ΕΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝ... ΔΔΔΙ. ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΥΠΕΡΑΡΙΣΤ...
 ΑΛΛ... ΔΙ... ΑΑΙ... ΔΕ. ΑΝΝΕΠΙΣ... ΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΑΛΛΠΓ...
 ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ... ΑΥΤΟΥΙΕΡΟΣ... ΚΑΙ. ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ... ΗΣ...
 ΟΛΕΙΔΗΣΤΩΝΑ... ΔΡΩΝΟΝ... ΔΔΠΠΕΥΤΥΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΑ...
 ΝΟΣ... ΔΔΗΠΑΡΑΤΩΝΤΟΥΑ. ΝΑΡ... ΣΔΔΔΔΠΠ. Ι. Ι... ΘΕΟΥ...
 ΘΕΟΥΛΟΥΤΟΕΠΙΒΑΛΟΝΑΥΤΟΙΣΤΗΣΕΤΤΥΗΣΕ...
 . . . . . ΥΣ . . . . .
 ΑΙ... ΟΔΙΕΙΣ... ΕΙΤΑ... ΤΩΝΤΑΣΕΓ... ΤΕΛΗΠΡΙΑΜΕΝΩΝΤΟΥ...
 ΔΔΠ... ΤΟΥΠΟΡ... ΤΟΤΤΟΥΕΣΜΥΙ... ΟΝΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣΔΔΤΩΝ
 ΝΟΜΙΩΝΤΗΣΙΣΙΟΝΟΥΔΑΚΑΤ... Μ... ΥΤΟΥΕΙΣ... ΜΙΣ...
 ΤΩΝΣΠ... ΩΝΤΩΝ... ΑΛΙΣΕΡ... ΕΚΤΑΓ... ΟΜ...
 ΠΙΚΑΛΩΝ... Δ... Η... ΙΚ... ΟΝ...
 ΑΥΤΟΔΕΑΛΑ... ΜΟΝ... ΚΙ... Γ... Σ... ΥΠΩ...
 ΣΙΟ... ΤΩΝΕ... ΝΓΑΡΑΜ... ΕΟΝΤ...
 ΤΗΣ... Σ... ΗΡΕΙΩ... Τ... ΣΣ...
 ΚΗΘΙΣ... ΓΗ... Τ... Ω... ΘΩΝΑΝΕΟΡ...
 ΣΙ... ΟΣΠΠ... ΑΔΙΟΥΤΟΥΑΓΟ...
 ΣΟ... ΣΧΑΤ... ΑΙΡ...

Οοο

ANTI

Appendix ad Marmora Oxoniensia.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ....
 .. ΤΩ ΝΕΠΙΣ .... Ω .. ΟΣΟΥ ....
 ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ
 .... ΤΟΥ ΤΕΣ ....
 ..... ΣΤΡ .....

XIV.

.. ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
 .. ΔΥΔΙΟΣ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ
 .. ΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΚΑΠΤΕ
 .. ΩΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α
 .. ΕΝΗΜΑΤΩΝ ΟΙ ΣΥΝ
 .. ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙ
 .. ΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΗΡΩ
 .... ΦΟΡΟΣ ΝΗΩΤΕΡΟΣ
 . . . . .

XV.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 Η ΠΡΟΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ
 ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
 ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
 ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
 ΠΟΛΙΣ
 Α. ΣΕΠΤΙΜ ΑΥΡ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΘΥΑΤΙΡΗΝΟΝ ΚΑΙ
 ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΑΣΤΗΝ.

Αγαθῇ Τύχῃ
 Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει
 καὶ λαμπρότατι, καὶ μητρόπολις, καὶ γ' Νεωκόρος
 τῶν Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης
 Συγκλήτης, καὶ κόσμος τῆς Ἰωνίας Σμυρναίων
 Πόλις
 Α. Σεπτμ. Αυρ. Στέφανον Θυατιρετὸν καὶ
 Σμυρναίων Πανκρατίαςτην.

Cum bona fortuna
 Prima Asiae pulchritudine & magnitudine,
 & splendissima, & Metropolis, & ter Aeditua
 Augustalium secundum decreta sanctissimi
 Senatus, & ornamentum Ioniae Smyrnaeorum
 Civitas.
 Lucio Septimio Aurelio Stephano Thyatireno &
 Smyrnaeo Pancratiasta.

XVI.

XVI.

ΣΥΝΚΕΧΩΡΗΚΟΤΟΣ ΑΥΤΩ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΑΥΤΟΥ,
 ΤΕ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΩΝ ΤΗΝ ΧΡΗ-
 ΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΕΧΩΡΗΜΕΝΟΥ ΥΠΟΚΑΤΩ ΤΟΥ ΣΩΛΑ-
 ΡΙΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ
 ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΕΝΣΟΡΙΩΝ ΑΚΩΛΥΤΟΝ ΜΗΔΕ-
 ΝΟΣ ΕΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙΜΗ ΤΙ
 ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΜΗΤΕ ΤΟΥ ΚΑΤΕΠΩΚΟΔΟ-
 ΜΗΜΕΝΟΥ ΣΩΛΑΡΙΟΥ Η ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ
 ΕΝΣΟΡΙΩΝ ΚΑΤΑ ΜΗΔΕΝΑ ΤΡΟΠΟΝ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΤΟΛΜΗΣΗ ΑΠΑΛ-
 ΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΩΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΩ ΑΠΟΤΕΙΣΕΙ ΤΩ
 ΣΕΜΝΟΤΑΤΩ ΣΥΝΕΔΡΙΩ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΧΡΗΣΑΣ ΕΑΥΤΟΝ ΕΙΣ Α-
 ΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΑΡ-
 ΓΥΡΙΟΥ ΔΗΝΑΡΙΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΤΑΥΤΗΣ
 ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΕΚΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

Συνκεχωρηκότος αὐτῷ Ἀρτεμι-
 δῶρε, αὐτῷ τε, καὶ τέκνων αὐτοῦ,
 καὶ ἐκτόνων τὴν χρῆσιν τῷ παρὰ
 κωλύματι ὑποκάτω τῷ σωλαρί-
 οῦ θωρακείᾳ, καὶ τῷ μνημείῳ, καὶ τῶν
 ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων ἀ-
 κώλυτον· μηδενὸς ἔχοντος ἐξ-
 ουσίαν ἀπαλλοτριῶσαι πᾶν ἢ τι τῶν
 τῷ πρώτῳ θωρακείᾳ, μήτε τῷ κα-
 τεπωκοδομημῶρι σωλαρίᾳ, ἢ
 τῶν ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων
 κατὰ μὴδέναν τρόπον. Εὰν δὲ τις
 τολμήσῃ ἀπαλλοτριῶσαι πᾶν ἢ
 αὐτῶν ὁδῆποτε τρόπον ἀποτείσαι
 πρὸς σεμνοτάτῳ συνεδρίῳ καὶ ὁ ἐπι-
 χρήσας ἑαυτὸν εἰς ἀπαλλοτριῶ-
 σαι τῶν ἐν Σμύρνῃ γερόντων ἀρ-
 γυρίᾳ δηνάρια δισχιλία πεντακόσια.
 Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφραγι-
 σμα ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον.

Concedente illi Artemidoro in
 nomine suo, & filiorum suorum,
 & posterorum usum concessi
 Thoracei, quod sub solario est,
 & monumenti, & sepulchrorum,
 quæ in eo sunt, & loculorum à
 nemine impediendum. Nullo
 potestatem habente pretio alie-
 nare aliquid eorum, quæ, per-
 tinent ad primum Thoraceum,
 aut ad solarium suprastruatum,
 aut ad sepulchra, aut loculos,
 quæ in Thoraceo sunt ullo mo-
 do. Si vero quis audeat alienare
 aliquid eorum quocunq; modo,
 & ipse, & quicunque operam
 adhibeat ad alienandum, sol-
 vet augustissimo confessui Se-
 natorum in Smyrna Denario-
 rum Argenti duo millia &
 quingentos. Hujus scripti signata
 Tabella reponitur in Archivis.

Hæ inscriptiones omnes sunt Seldeni. Earum quatuordecim priores in li-
 bro illius de Marmoribus Arundellianis prius editæ fuere; duas posteriores ex
 illius Musæo defumtas mihi communicavit doctissimus amicus meus D^{ns} Tho-
 mas Smithius, Sacræ Theologiæ Baccalaureus, & Collegii Sanctæ Mariæ Mag-
 dalenæ apud Oxonienses nostros Socius dignissimus.

XVII.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ ΣΩΤΗΡΙ
ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗ.

Αυτοκράτει
Αδριανῶ
Ολυμπίῳ σωτήρι
καὶ κτιστῇ.

Imperatori
Adriano
Olympio servatori
& fundatori.

XVIII.

ΦΙΛΗ ΤΙΜΩΛΙΣ ΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΙ
ΒΕΡΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ.

Φίλη Τίμωλις ἐτείμη-
σεν ἐκ τῶν ἰδίων Τι-
βέριον Καίσαρα.

Phile Tmolensis hono-
ravit ex propriis Ti-
berium Cæsarem.

XIX.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΟΥΛΠΙΑΝ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ
ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΤΗΣ ΑΡΤΕ
ΜΙΔΟΣ ΜΑΡΚΟΥ ΟΥΛΠΙΟΥ
ΔΑΜΑΠΑΡΑΔΟΧΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΝΙΔΙΑΣ ΒΑΣΣΗΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΕΠΙΤΕΛΗ
ΣΑΣΑΝ ΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΥ
ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΘΥ
ΣΙΑΣ ΛΑΜΠΡΩΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΩΣ
ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΩΝ ΤΗΝ ΤΙ
ΜΗΝ ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝΕΙ
ΚΗΣ ΤΗΣ ΜΗΝΟΓΕΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΘΡΕΨΑΝΤΩΝ
ΕΚΤΩΝ ΙΔΙΩΝ.

Αγαθῇ Τύχῃ
Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
ἐτείμησεν
Οὐλπίαν Μάρκελλαν
τῇ ἱερείᾳ τῆς Ἀρτέ-
μιδος Μάρκου Οὐλπίου

Cum bona fortuna
Senatus & Populus
honoravit
Ulpiam Marcellam
Sacerdotem Dia-
næ Marci Ulpii

Δα-

Δαμαπαδόξε
 Καὶ Κανιδίας Βάσσης
 Ουγατέρα, Ἰππελη-
 Γάσαν τὰ τ' Θεῶ
 μυθήρια, καὶ τὰς
 θυσίας λαμπρῶς, καὶ
 πολυδαπάνως.
 Ἀνασηλῶτων τὴν τι-
 μὴν Ἀνδρονείκῃς ὃ Ἀν-
 δρονείκῃς ἢ Στρατονεί-
 κῃς τ' Μηνογένεως
 τῶν θρεψῶτων
 ἐκ τῶν ἰδίων.

Damaparadoxi
 & Canidiæ Bassæ
 filiam, postquam
 peregisset Deæ
 mysteria & sacri-
 ficia splendide &
 sumptuose.
 Erigentibus columnam
 honorariam Andronico An-
 dronici fil. & Stratonici-
 ce Menogenis,
 qui aluerunt,
 ex propriis.

XX.

Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΘΥΑΤΕΙ
 ΡΗΝΩΝ ΒΟΥΛΗ ΚΛΩ
 ΔΙΟΝ ΑΥΡ ΠΡΟΚΛΟΝ
 ΗΡΩΑ ΑΝΔΡΑ ΕΥΤΕΝΗ
 ΕΠΙ ΣΕΜΝΟΤΗΤΙ ΒΙΟΥ
 ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡ
 ΓΙΑΣ ΠΑΣΑΙΣ ΔΙΑΤΕΛΥ
 ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

Ἡ κρατίστη Θυαται-
 ρηνῶν βουλὴ Κλώ-
 διον Αὐρ. Πρόκλον
 Ἡρώα ἀνδρα Εὐγενῆ,
 ἐπὶ σεμνότητι βίῃ,
 καὶ ἀρχαῖς, καὶ λειτουρ-
 γίαις πάσαις διάτελε
 τῇ, καὶ τῇ γένει.

Præstantissima Thyati-
 renorum Senatus Clo-
 dio Aurelio Proclo
 Heroi, viro Nobili,
 ob sanctitatem vitæ,
 & Magistratus, & munera
 publica omnia gesta & ab eo,
 & à familia illius.

XXI.

ΤΟΝ ΓΗΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣ
 ΣΗΣ ΔΕΣΠΟΤΗΝ ΑΥ
 ΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑ
 ΡΑ Μ ΑΥΡ ΣΟΥΗΡΟΝ
 ΑΝΤΩΝΙΝΟΝ ΕΥΣΕ
 ΒΗ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ...
 ....Η ΔΙΟΝ ΙΔΙ
 ΟΙ ΚΕΡΑΜΕΙΣ.

Tir

Τὸν γῆς καὶ θαλάσ-
σης δεσπότῳ Αυ-
τοκράτορα Καίσα-
ρα Μ. Αυρ. Σευήρου
Αντωνίνου εὖσε-
βῇ Σεβαστὸν ...
... ἡ δῖον ἰδι-
οὶ κεραμεῖς.

Domino Terræ &
Maris Impera-
tori Cæsari
Marco Aurelio Severo
Antonino Pio
Augusto ...
... divino pro-
prij figuli.

XXII.

Ο ΒΩΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΣΩΡΟΙ
ΑΙΛ. ΠΑΙΤΟΥ ΑΥΡΕΛΙΑΝΟΥ.

Ὁ βωμὸς καὶ αἱ σωροὶ
Αἰλ. Παίτε Αὐρελιδυῆ.

Ara & sepulchra
Ælii Pæti Aureliani.

XXIII.

ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ |
ΠΛΕΥΣΑΣ ΥΠΕΡ ΜΑΛΕΟΝ ΕΙΣ
ΙΤΑΛΙΑΝ ΠΛΟΑΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΔΥΟ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙ
ΟΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ ΦΛΑ
ΟΥΙΩ ΘΕΟΔΩΡΩ ΚΑΙ ΦΛΑΟΥΙΩ
ΘΕΥΔΑ ΚΑΙ Ω ΑΝ ΕΚΕΙΝΟΙ
ΣΥΝΧΩΡΗΣΩΣΙΝ.

Φλαυῖος Ζεύξις Εργάστης,
Πλεύσας ὑπὲρ Μάλεον εἰς
Ἰταλίαν πλοὰς ἐβδομήκοντα
δύο, κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖ-
ον ἑαυτῷ, καὶ τοῖς τέκνοις Φλα-
υῖω Θεοδώρῳ, καὶ Φλαυῖω
Θεύδᾳ, καὶ ὃ ἂν ἐκείνοι
συνχωρήσωσιν.

Flavius Zeuxis Ergastes,
qui navigavit per Maleum in
Italiam navigationes septuaginta
duas, præparavit hoc monumen-
tum sibi, & filiis Fla-
vio Theodoro, & Flavio
Theudæ, & cuicunque illi
concedent.

XXIV.

ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ
ΤΗ ΔΙΑΘΗΚΗ.

Χαρίτιν Ερμίππου ἔ

Charitina fil. Hermippi filii

Επιτυχάνοντο τὸ μνη-

Epitynchanontis hoc mo-

μεῖον ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἐν

numentum fecit sibi, & illis,

τῇ διαθήκῃ.

qui sunt in testamento.

XXV.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΣΤΙΝ ΙΚΙΟΥ ΙΚΙΟΥ ΤΟΥ
ΕΥΗΜΕΡΟΥ ΙΕΡΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΗΣ
ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΓΟΝΥΙΑΝ
ΕΚΧΩΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΑΠΟ
ΤΕΘΗΣΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὸ μνημεῖόν ἐστιν Ικίε Ικίε ἔ

Εὐμέρεῖ ἱερεῖ Σμυρναίων, ἔ Τροφίμης

Κύρου ἔ Ερμογένους κατὰ τὴν γεγонуῖαν

ἐκχώρησιν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀντίγραφον δὲ πο-

τεθῆ(εῖ) εἰς τὸ Ἀρχεῖον.

Hoc Monumentum est Icii filii Icii filii

Euemeris Sacerdotis Smyrnæorum, & Trophimæ

filii Cyri filii Hermogenis secundum

concessionem scripto factam. Scripti exemplar repo-

natur in Archivis.

XXVI.

ΤΑΤΙΑ ΗΡΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
ΤΩ ΥΙΩ ΚΑΤΟΙΚΟΜΕΝΩ ΛΥΣΑΝΙΑ ΛΥΣΑ. ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΛΥΣ.

Τατία Ἡρωθέμιδος Μαγνητὶς ἀπὸ Σιπύλης Ζῶσα ἑαυτῇ, ἔ

τῷ υἱῷ κατοικομένῳ Λυσανία Λυσανίᾳ καὶ τῷ πατρὶ Λυσανίᾳ.

Tatia Herothemidis filia Magnesiensis à monte Sypilo, dū vixit, sibi,

& filio defuncto Lysaniæ filio Lysaniæ, & patri Lysaniæ.

Decem hæc Marmora in variis Asiæ partibus jam extant, ibi ea transcrip-
sit Smithius noster, qui totam antiquam Asiam in magnum reipublicæ lite-
rariæ commodum peragravit, eique illa debemus accepta.

XXVII.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ΑΧΑΡΝΕΑ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΞΕΝΩΝ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩ
ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
ΘΕΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Θεόφραστον Ηρακλείτη Αχαρνέα
 Επιμελητὴν Δήλῃ & γυμνάσιον Ἀθηναίων
 καὶ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων
 κατ'ικεῖντες ἢ παρεπιδημῶντες ἐν Δήλῳ
 τῇ Εὐνοίας ἢ καλοκάγαθίας, καὶ τῇ πρὸς τὰς
 Θεὰς εὐσεβείας ἀνέστηκαν

Ἀπόλλωνι.

Theophrasto Heracliti filio Acharnensi
 Curatori Deli ii ex Atheniensibus
 & Romanis, & aliis peregrinis,
 qui habitant, & peregre agunt in Delo,
 ob benevolentiam & probitatem & erga
 Deos pietatem. Apolloni.

Hoc Marmor basis statuæ est; Deli in honorem Theophrasti Atheniensis popularis δήμῳ Acharnensium ponebatur; jam videndum est in hortis Regiis Palatii Albæ Aulæ prope Westmonasterium, unde ipse transcripsi.

XXVIII.

ΗΡΩΔΗΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ
 ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ
 ΣΥΜΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΕ
 ΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
 ΕΣΤΙΝ ΔΕ ΟΥ ΤΑΙΟΣ ΤΟ
 ΓΑΡ ΣΩΜΑ ΕΝ ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ
 ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΝΑΡΙ
 ΕΣΤΙΝ ΤΟΝ ΕΚ ΤΑΥΤΗΣ
 ΠΑΙΔΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΥΠΑ
 ΤΡΙΔΑΣ ΕΝ ΡΩΜΗ ΕΝΕΓΡΑ
 ΨΕΝ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΤΟ
 ΚΡΑΤΩΡ ΕΥΣΕΒΗΣ Υ
 ΠΟΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ
 ΠΑΝΤΩΝ ΚΛΗΘΕΙΣ
 ΑΝΕΝΕΓΚΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ
 ΒΟΥΛΗΝ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
 ΔΟΓΜΑΤΙ.

Ἡρώδης μνημεῖον ἐ
 τούτου εἶναι τῇ αὐτῇ
 συμφορᾷ καὶ τῇ ἀρε
 τῇ τῇ γυναικός.
 Ἐστὶν ὃ ἐ τῆς πόλεως, ὃ
 τὸ σῶμα ἐν τῇ Ἑλλάδι
 ἐ νῦν πρὸς τῷ ἀνδρὶ

Herodes hoc posuit, Monu-
 mentum esse infortunii
 sui, & virtutis
 Conjugis.
 Non vero est Sepulchrum,
 Corpus enim est nunc apud
 Maritum in Græcia.

Εστ

ἐστὶν ἔν τῃ ταύτῃ
 παῖδα εἰς τὰς ἑυπα-
 τείδας ἐν Ρώμῃ ἐνέγρα-
 ψεν Ἀντωνῖν αὐτο-
 κράτωρ ἑυσεβὴς ὁ
 πρὸ τῆς πατείδος καὶ
 πρῶτων κληθεὶς
 δυνεγκὼν εἰς τὴν
 βελὴν συγκλήτην
 δόγματι.

filium ex hac gentium
 in numerum patricio-
 rum in Româ ascrip-
 sit Antoninus Pius
 Imperator à
 patria & omni-
 bus invocatus,
 referens ad se-
 natum Senatus
 decreto.

Hoc Marmor est in hortis Palatii Sancti Jacobi prope
 Westmonasterium.

XXIX.

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΖΩΝ ΕΑΥΤΩ
 ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑΤΙΑΙ ΑΠΟΛΛΩ
 ΦΑΝΟΥΣΥΙΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΤΗ ΙΔΙΑΙ
 ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ
 ΕΚΓΟΝΟΙΣ.

Ευτυχίδης Διονυσίῳ ζῶν ἑαυτῷ
 τὸ Μνημεῖον, καὶ Τατίᾳ Απόλλο-
 φάνους υἱῆς Μενάνδρου τῇ ἰδίᾳ
 γυναικί, καὶ τοῖς ἰδίοις ἑαυτῶν
 ἐκγόνοις.

Eutychides Dionisii filius, dum vixit,
 posuit hoc Monumentum sibi, & Tatiae filiae A pollo-
 phanis filii Menandri, suae
 uxori, & propriis suis
 posteris.

XXX.

ΟΙ ΘΕΙΟΤΑΤΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΤΟΙΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ
 ΕΙ ΚΑΛΥΔΙΟΣ ΡΟΥΦΙΝΟΣ Ο ΠΟΛΕΙΤΗΣ ΥΜΩΝ Ο ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΝ
 Η ΣΥΝΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΣΥΝΕΧΗ ΒΙΟΝ ΤΗΝ
 ΠΡΟΧΕΙΜΕΝΗΝ ΤΟΙΣ ΣΟΦΙΣΤΑΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ
 ΗΜΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΚΑΡΠΟΥΜΕΝΟΣ
 ΥΜΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΚΟΥΣΙΩ ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΥΦΕΣΤΗ ΤΗΝ
 ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΦΙΛΤΡΟΝ ΤΗΝ ΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ
 ΑΛΛΑ ΜΕΝΕΙΝ ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ ΑΚΕΙΝΗΤΟΝ ΑΥΤΩ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΝ
 ΕΣΤΙΝ ΟΥΤΑΡ ΑΞΙΟΝ ΤΩ ΑΝΔΡΙ ΤΗΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΝ ΓΕΝΕ-
 ΣΘΑΙ ΖΗΜΙΑΝ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΥΤΗΝ ΥΜΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ ΥΠΕΡ
 ΑΥΤΟΥ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ
 ΕΠΡΕΣΒΕΥΟΝ ΑΥΡ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙΔΙΟΣ ΣΠΗΡΑΤΟΣ.

P p p

ΟΙ

Οἱ Θεότατοι Αὐτοκράτορες Σεβήρου, καὶ Ἀντωνείνου τῆς Σμυρναίαις,
 εἰ Κλαύδιον Ρεφῆντον ὁ πολέμιος ὑμῶν, ὁ δὲ τὴν προαίρεσιν,
 ἢ σώεσθι ὅτι παιδεία, ἢ τὴν ἐν λόγῳ συνεχῆ βίον, τὴν
 προχειμύην τῆς Σοφίσαις καὶ τὰς Θείας τῆς προγόνων
 ἡμῶν διατάξεις ἀτέλεια τῆς λεπτεργῶν κατεπέμψας,
 ὑμῶν αὐτὸν ἐκείνῃ ἀνάγκῃ προκαλεμῶν, ὑφῆσεν τὴν
 Στρατηγίαν καὶ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα φίλτρον, τὴν γὰρ εἰς τὰ
 ἄλλα μῦθιν ἀπραγμοσύνην ἀκείνητον αὐτῷ δικαιότατον
 ἔστιν, ἔ γὰρ ἄξιον πρὸς ἀνδρὲς τὴν εἰς ὑμᾶς φιλοταμίαν ἡμέ-
 ραι ζημίαν, ἢ μάλιστα ταύτῃ ὑμῶν αἰτέτων ὑπὲρ
 αὐτῶν τὴν χάριν. Εὐπachaίτε

Επρέσβουον Ἀνρ. Ἀντωνείνος, καὶ Ἄελιος Σπέρατος.

Divinissimi Imperatores Severus & Antoninus Smyrnenfibus.
 Si Claudius Rufinus civis vester, qui ob studium,
 quod ei inest erga eruditionem, & vitam in dicendo assiduam, illā,
 quæ secundam divinas progenitorum nostrorum constitutiones
 Sophistis promulgata est, vacatione à publicis officiis fruitur,
 ob amorem egra patriam, vobismetipsis sponte ex necessitate
 vocantibus, præfecturam subeat, ei igitur in
 aliis cessationem à rebus agendis inturbatam manere justissimum
 est. Indignum enim est hominis erga vos studium ei
 fieri in damnum, præsertim cum vos pro eo petiistis
 hanc gratiam. Valete.

Legati erant Aurelius Antoninus, & Ælius Speratus.

XXXI.

..... Ν ΤΩΝ ΑΘΗΝ .....
 ..... ΡΩΜΗ ΕΙΛΗΜΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ .....
 ..... ΑΙ ΝΕΟΚΟΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑ ΑΥΤΟΥ ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΧΩΡΙΣΘΗΝΑΙ .....
 .. ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΔΙΑ ΠΡΟΔΗΛΟΥ ΓΑΙΟΝΕΣ ..
 .. ΤΟΥ ΘΕΟΠΡΟΠΟΥ Η ΤΙΣ ΙΕΡΩΣ ΣΥΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΔΙΟΣ-
 ΦΙΛΟΘΕΕ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕ ΚΑΙΣΑΡ ΚΕΛΕΥΣΑΙ ΔΟΘΗΝΑΙ ΜΟΙ ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΥΠΟ-
 ΜΝΗΜΑΤΩΝ ΩΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ
 ΣΥΝΕΚΟΡΗΣΕΝ.

IMP. CAESAR T. AELIVS ADRIANVS ANTONINVS AVGVSTVS PIVS SEXTILIO
 ACVTIANO SENTENTIAM DIVI PATRIS MEI
 SI QUID PRO SENTENTIA DIXIT RESCRIBERE TIBI PERMITTO RESCRIPSI
 RECOGN. VNDEVICENSIMVS ACT. VI IDVS APRIL ROMAE CAESARE
 ANTONINO II. ET PRAESENTI II. COSS.

Ο ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΘΗ ΕΝ ΡΩΜΗ ΠΡΟ ΤΡΙΩΝ ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΚΑΙΣΑΡΙ Τ. ΔΙΔΙΩ Α-
ΔΡΙΑΝΩ ΑΝΤΩΝΙΝΕΙΩ ΤΟ Β ΒΡΟΥΤΑΙΩ.
ΠΡΑΙΣΕΝΤΙ ΤΟ Β ΥΠΑΤΟΙΣ ΠΑΡΗΣΑΝ Τ. ΦΛ. ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΣΙΜΩΝΗΣ ΛΑΤΙΝΙΟΣ ΦΛΑΟΥΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΙΑΝΟΣ ΛΑΙΤΙΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΑΙΛΙΟΣ . . . . .
ΜΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΡΙΣΠΟΣ Α. ΔΙΚΙΝΝΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΙΑΝΟΣ Μ. ΚΟΣΚΩΝΙΟΣ ΚΑΡΙΚΟΣ ΤΙ. ΚΛΑΥΔΙ-
ΟΣ ΑΚΤΙΟΣ.....

Tria hæc Marmora Smyrnæ sunt, Primum in ruinis Templi Jani, secundum in Cæmeterio Armeniorum, Tertium prope Theatrum videnda; ea ibi transcripta mihi transmisit Frater meus Edmundus Prideaux, qui in ea urbe jam per multos annos degit. Secundum eorum à Smitheo nostro prius publicatum erat, cujus etiam schedis, quarum mihi ex intima amicitia copiam fecit vir dignissimus, quod tertium correctius, quam à fratre accepi, tibi exhibeam, agnosco me debere, sed illud nihilominus mancum semper & in omni linea valde imperfectum manet; cum tamen meminit secundi Consulatus Antoni ni Imperatoris & Brutii Præsentis, qui hunc Magistratum simul gesserunt, A. D. 139. tum ob antiquitatem, tum quod iis, qui in corrigendis fastis Consularibus operam impendunt, possit inservire, judicavi dignum non perire.

XXXII.

ΑΛΚΗ ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΠΕΛΛΟΥ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ
ΔΙΑΙΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΣΟΡΙΑ
ΗΓΟΡΑΞΕΝ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΟΥ
ΔΟΚΙΜΟΥ ΚΑΙ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΔΟΚΙ-
ΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΕΘΗ-
ΚΕΝ ΣΟΡΟΝ ΠΡΟΚΟΝΝΕΣΣΙΑΝ ΕΝ
Η ΚΕΚΗΔΕΥΚΕΝ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟ-
ΦΟΥΣ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗ ΘΥΓΑ-
ΤΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΟΥ ΤΕΙΜΟ-
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕ-
ΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΚΑΤΟΙΚΟΜΕΝΟΙΣ ΣΥΝ-
ΤΡΟΦΟΙΣ ΤΟΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΔΕΣΠΟ-
ΤΑΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩ
ΑΥΤΩΝ ΚΟΥΔΙΩΝΙ.

Ἀλκη Τιμοκράτης ὁ
Ἀπέλλης τὸν τόπον, καὶ τὴν
καμάραν, καὶ τὴν κατ' αὐτῆς
δαίταν, καὶ τὰ ἐν σοείᾳ
ἠγόραξεν μετὰ καὶ Δοκίμου
Δοκίμου, καὶ Τρυφῶνος Δοκί-
μου τῶν σωτρώφων, καὶ ἔθη-
κεν σορὸν προκοννεσσίαν, ἐν
ᾗ κεκήδευκεν τοὺς σωτρώ-
φους ὥστε ἑαυτῇ τε, καὶ τῇ θυγα-
τρὶ Ἀλεξάνδρᾳ ὁ Τιμο-

κράτες, καὶ τοῖς ἰδίοις ἀπελευθε-
 ραῖς, καὶ τοῖς κατοικοῦσιν αὐ-
 τῶν τοῖς καὶ αὐτοῖς δεσπό-
 ζουσιν αὐτῶν, καὶ πᾶσι κληρονομή-
 σαι αὐτῶν κελεύει.

Alca Filia Timocratis filii
 Apellis locum, &
 Camaram, & coenaculum,
 quod supra eam est, & loculos
 emit cum Docimo filio
 Docimi, & Tryphone filio
 Docimi, qui cum eâ simul enutriti erant, &
 posuit Sepulchrum loricatum,
 (in quo sepelivit cum ea simul enutritos)
 dum vixit sibi, & filia
 Alexandræ Timocratis fil.
 & libertis suis, & cum eâ
 simul enutritis, qui defuncti
 sunt, & ipsis dominis
 eorum, & hæredi
 eorum Cudioni.

Marmor, in quo exarata erat hæc Inscriptio, Figuræ quadratæ, & entensio-
 nis undique pedis sesquialterius, olim erat in Londini suburbiis trans Thamisin,
 quæ **Southwork** vocamus, in popinæ vestibulo videndum, uti mihi narra-
 vit vir inclytus & Doctissimus Dr Johannes Marshamus Celeberrimi Cano-
 nis Chronici Author. Ubi nunc latet nescio: quæ tibi ex eo exhibemus, à nescio
 quo transcripta à Doctissimo Vossio accepi communicata.

XXXIII.

Sequentem Inscriptionem Seldenus ex oriente sibi transmissam habuit:
 Christiana est. Ejus elementa (ut monuit Seldenus) perperam connexa, in-
 versa, scandentia, nimiam vocabulorum pariunt obscuritatem, eodem modo,
 quo iste vir magnus in libro suo de Marmoribus Arundellianis edidit, tibi ex-
 hibemus cum versione ejusdem.

✠ ΕΤΙΘΕΛΗΧΗΠΙΡΑΘΗΛΑΙΘΙΜΟΝΗΝΤΑΥΤΑΤΝΥΘΚ.Μ. . ΤΚΤΜ
 ΕΤΟΧΙΑΥΤΗΕΙΜΕΤΟΧΙΟΝΟΙ.ΜΟΝΗΜΕΓΑΛΗΜΙΚΡΑΗΕΙΤ.ΥΕΥΗΣΓΗΟΙΗ
 ΔΕΙΘΟΟΙΤ.ΤΟΕΧΕΤΑΥΤ.ΤΑΚ. . Τ.ΝΑΤ. . ΙΗΘΕΘΟΡΠΡ.ΝΚΑΙΕΜ.Τ.ΑΜΑ
 ΡΤ.Λ.Ι.ΜΟΝΑΧ.Υ.ΑΥΤ.ΚΑΤΠΘΚΟΝΑΝΤΙΑΙΚΟΝΕΝΗΜΕΡΑΚΡΙΕ.Σ. ✠

✠ ΜΗΝΙΙ ..... V. Η. ΕΤ. ΣΥ. ΔΓ. ✠

Smsus,

Sensus, puto, est.

✠ Si quis erga Monasterium Sanctissimæ Dei Genitricis benefic-
cus extiterit, eum Monasterii, spiritualium scilicet ejusdem bo-
norum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, fortiatur
is tum Sanctorum patrum tum mei peccatoris Joannis Monachi
imprecationes; ut nempe & ipse sanctissimam Dei Genitricem ad-
versariam habeat in die Judicii ✠

✠ Mense I.....o...die.... anno (*ni fallor*) VIMDCCCCXXXIII. ✠

Nimium fallimur nisi in abbreviante illa, primæ depravatissimæ hujus In-
scriptionis lineæ, scriptura, ΥΓΘΚ, uti in quartæ, ΠΓΘΚΟΝ, veneran-
dum illud Παναγίας nomen Θεοτόκῃ tribuatur. Et forte in utroque loco
ΠΓΘΚ potius scribendum. Atque ut ΘΚ. ΘΕΟΤΟΚ. ita ΠΓ. ΠΑΝΑΓ. sa-
tis exprimit. Ad hujus vero illius casus terminandus est. Ideo propria ter-
minatione illud caruit. Qua ratione autem Παναγία Θεοτόκῃ in Græcorum
sacris primo signantius & nomine tam velut proprio quam appellativo indige-
rata sit Dei Genetrix, ostenditur in Græcorum Rituali libro qui Horologium
dicitur lemmate *ἐν τῇ ὑψώσεως τῇ Παναγίας, ὅπως γέγονε· καὶ διὰ τῆς*. Id fusius
etiam habetur apud Jacobum Gretserum lib. 3. capite 7. ad Georgium Co-
dinum.

*Ετυμολογ. Pro *σαλΓ* opinor, seu 6833 anno Mundi Græcorum, id est,
anno Christi 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpe-
tuo remanet annus æræ Christianæ.

Hactenus

Hactenus Græca ; sequuntur Latinæ, una Arundelliana à Seldeno olim edita, quæ apud nos non est, aliæque.

I.

SILVANO HERCVLI LIBERO
TIIVLIVS ALEXANDER DO DIIS SANCTIS.

Hæ duæ lineæ in duobus circulis prior in interiori posterior in exteriori scribuntur.

Silvano, Herculi, Libero. Ne Deorum cuiquam loci, ante alium, prærogativa daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inscribi voluit hic Julius Alexander. Sic enim, nullus eorum erat primus, imus nullus, aut secundus. Sed par omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inscribendi memorat Ausonius in Ludo septem Sapientum, ubi Solonis verba sunt,

- ‘ Neque me esse primum vestrum aut imum existimo
- ‘ Æqualitas quod ordinem nescit pati.
- ‘ Recte olim ineptum Delphicus iussit Deus
- ‘ Quærentem, quisnam primus sapientum foret,
- ‘ Ut in orbe tereti nomina eorum inscriberet,
- ‘ Ne primus esset, ne vel imus quisquam.

Quin Caius lib. 1. Instit. tit. 2. de numero suorum manumittendorum. ‘ Si ita in testamento servorum manumissio adscripta fuerit, id est, in Circulo, ut qui prior, qui posterior nominatus sit, non possit agnosci, nulli ex hiis libertatem valere manifestum est. Hoc scilicet scriptum est ad Legem illam Fufiam Caniniam, quam, ut libertates impediens & invidiosam, postmodum sustulit Justinianus, uti videre est tam in Codicis quam in Institutionum titulo de ea lege tollenda. Etiam proavorum memoria, cum sodalitio Franciscano iussisset Urbanus ..... Pontifex Romanus, ut ei nomina exhiberent ex ipsis tria, quorum unum in Cardinalitiam dignitatem eveheret, illi circulari figura exhibuere, ne à loci nominis prærogativa quis dignior eis censi videretur. Sed ille *Ordinem*, inquit, *pervertisti & ego ordinem pervertam*, omisisque sodalibus ita designatis, Præfectum Ordinis, quem Generalem vocant, Cardinalem creavit. Narrant Cardinalis Alexander in C. Nicolao tit. de Appellationibus & Felinus in C. cum dilecta tit. de Rescriptis. Adde Tiraquellum de Jure Primigeniorum quæstione 19. ubi tamen perperam *Circulum* in Novella 15. quæ ordinationem Defensorum Civitatum præscribit, de Circulari hujusmodi designatione interpretatur, quod recte ibi notat Dionysius Gothofredus.

II.

In Brigantum Agro ante annos aliquot reperta tria Marmora, quæ sequuntur ; debemus V. Cl. Gulielmi Cambdeni τὸ μαργαρίτη collectaneis, quibus Britanniam suam augere destinaverat. Seld.

FORTVNAE CONSERVATRICI.

III.

III.

DEAE NYMPHAE BRIG.

Dea Nympha Brig. Montana an Fluviatilis hæc Brigantum Dea non liquet. Sed cum Nympha indigetetur, veri est simillimum harum alteram fuisse. Montes enim & Fluvios inprimis divino honore colebant veteres Britanni. Eius nempe, ut scribit Gildas in Epistola de excidio Britanniae, *Divinus honor à ea-
ce populo cumulabatur.* Nec sub Anglosaxonum imperio, etiam adulto, huius-
modi cultus plane in desuetudinem abierat. Colligo ex Canuti Regis legibus,
cap. 5. ubi Adoratio barbara, quam hætenrycpe dixere, votatur. Ejusce
pars ibi est *Fluvios* seu *flosbæten* adorare. Ita veteres in Germania Saxones
frondosis arboribus Fontibusque venerationem exhibebant, uti apud Ada-
mum Bremensem ait Einhardus. Seld.

IV.

DEO. QVI. VIAS
ET SEMITAS COM
MENTVS EST T. IR
DAS. S. C. F. V. L. L. M.
Q. VARIVS VITA
LIS ETECOS ARAM
SACRAM RESTI
TVIT
APRONIANO ET BRA
DVA COS.

Repertus est hic Lapis apud Thornburgh ad Swalæ fluvii ripam, 17 Julii
1620. quod Scedulâ insertâ notavit Cambdenus ad Britanniae suæ, p. 595. Seld.

Deo qui Vias. Certe Mercurius erat. Deus ἐνὸς δῶ, seu viarum præses, de
quo videtis De Diis Syris Syntagma 2. cap. 14. Seld.

Aproniano & Bradua Cos. Extremo Commodi Imperatoris anno Consules
erant Cassius Apronianus & Metilius Bradua. Seld.

V.

DEO
SILVANO
L. TANICVS
VERVS
PRAEF. V. S. L. L. M.

Sua manu adjecit Camdenus in margine pag. 699. hanc Silvano Inscriptio-
nem à Gadir, in agro Sterlinensi, qui Scotiae est, simul alia, quas inde ediderat,
visendam.

VI.

ODDA DVX IVSSIT HANC REGIAM AVLAM
CONSTRVI ATQVE DEDICARI IN HONORE S.
TRINITATIS PRO ANIMA GERMANI SVI ELFRICI
QVE DE HOC LOCO ASVMPTA EALDREDVS VERO EPS.
QVI EANDEM DEDICAVIT II. IDIBVS APL. XIII. AVTEM ANNO
S. REGNI EADWARDI REGIS ANGLORVM.

Hæc Inscriptio exarata est in magno Lapide quadratæ formæ nuper è terra
effosso in Villa vocatâ ~~Wetherbury~~, circa milliaris spatium à Tewksburia in
Comitatu

Comitatu Glocesteriæ, diffitâ, in domo Abbatis Aula vocata, quam cum adjuncto Manerio à Decano & capitulo Westmonasteriensi tenet Johannes Powel Armiger Hospitii Templi interioris Barristarius, & Jurisconsultus Doctissimus. Idem Lapis jam videndus est in Ædibus ejusdem Dⁿⁱ Powel, quas Glocestriæ habet, inde huc Oxoniam intra paucos dies est transferendus ab illo eximio viro ex ingenti benevolentia ejus erga locum bonis studiis consecratum Academiæ dono datus.

Edwardus Rex, quo regnante hic Lapis exaratus fuit, erat Edwardus Confessor. Odda, qui Regiam Aulam construi, & in honorem Sacrosanctæ Trinitatis dedicari jussit, videtur ille Odda fuisse, qui Cartæ, quâ Edwardus Confessor Episcopatum Cornubiensem Episcopatus Exoniensi conjungebat, nomen suum subscripsit. Vide Monasticon Anglicanum pag. 230. In eodem Monastico Anglicano pag. 154. mentio fit cujusdam Ducis Oddonis, qui A. D. 715. Monasterium Teukesburie in honorem Dei ac gloriosæ Virginis Mariæ ædificari jussit. Cum locus, in quo hic Lapis inventus fuerit, Teukesburie tam vicinus sit, Hunc Oddonem eum fuisse crederem, de quo hic agitur, si non temporis ratio omnino prohibuisset. Annus enim à Christo nato agebatur millesimus quadragesimus quintus cum Edwardus Confessor in Anglia primo inceperit regnare. In adversariis Lelandi Vol. 5. mentio est Oddæ Comitis filii Elferi, qui restituit prædia Monachis Persorensibus, quæ prius Elferus abstulerat. Ealdredum in nullo Episcoporum Angliæ Catalogo invenio, sed in Carta Edwardi Confessoris de restauratione Cœnobii Westmonasteriensis, quæ extat in Monastico Anglicano, pag. 60. Ealdredi Episcopi, qui ab eo Rege ad Papam Legatus mittebatur ad obtinendam absolutionem à voto, quod ille temere susceperat, mentionem fieri invenies, quem eum fuisse, cujus in hoc Lapide nomen est, suadet temporum convenientia. Exaratus enim erat hic Lapis anno 14 Edwardi Confessoris, cujus hic Ealdredus Legatus fuit. Annus 14 hujus Regis erat annus Christi 1058. Elapsi igitur anni sunt 618, à quo Odda dux hunc Lapidem in Monumentum pietatis suæ ponebat.

Inscriptiones Hebrææ.

I.

..... וארץ ע
..... חקדושה
..... אברהם ט
..... שנפטר ברנ
..... שנתקע אתנ

II.

ואהמי
... החפ
... שמי

III.

IV.

III.

... את מצבתך
... רפ"חאת
... ב....

... ידתאבעאו
... תההכדרכ
... חהשנפט
... וככרכ
... שבט
... טח...

Hæc Hebraicarum Inscriptionum fragmenta, quæ, dirutâ ante annis 47, ad refectionem, portâ Londini boreali *Alders-gate* dictâ, in veteris structuræ faxis singulatim reperta sunt, transcripsit Seldenus, & in libro suo de Marmoribus Arundellianis edidit cum notis, quæ sequuntur.

Ebraica saxa non adjecimus perinde ac si tanti visa fuerint ea quæ supersunt vocabula pretii, ut inde locum hic juste mererentur. Et breviuscula erant & concisa, etiam dum integra extabant, nec magni omnino momenti; ad hunc modum lacunosa minimi sunt. Unum & alterum vocabulum, quod *Terram Sanctam* & *Abrahamum* indicat, in primo legimus. Sed in singulis non tam sensum aliquem, quam vocabula duntaxat paucula, aut potius elementa, satis etiam interdum incerta, restare, inter exscribendum, comperebamus. Veruntamen quoniam rarissima sunt ejusmodi Saxa, & inter ea non semel censita fuere, quæ, utcumque levissimi forsan pretii, eorum nihilominus, qui accuratius bonis studiis incumbunt, desiderium impense irritare solent, ut qualianam ea demum fuerint sigillatim satis cognoscant, ideo visum est ea libri nostri partem facere. Ex dirutis Judæorum Synagogis & monumentis eorum sepulchralibus ad veterem portæ instaurationem proculdubio olim transferebantur. Et siue Synagogarum parietibus siue mortuorum tumulis primo conceptæ sunt Inscriptiones, quæ à lapicidis arctiores commissuras molientibus, ut vides, mutilatæ. Sub Elizabethæ item gloriosissimæ memoriæ Regina; cum anno 1586. reficiebatur porta Londini occidentalis, *Ludgate* dicta, reperta est in veteris structuræ faxis inscriptio hujusmodi *חזה מצבה הר משה בן הר ככר יצחק* "Hic tumulus est Rabbi Mosi filii Rabbi illustris Isaac. Ita enim legenda & intelligenda est Inscripção illa depravatissime typis non semel edita in Joannis Stowæi Notitia Londini, Anglice Scripta, ubi nullo sensu exaratum habemus *מצבה משה כר הר כן פצה*. Et versio Latina, quæ adjicitur, item reprehendenda. "Hæc est Statio Rabbi Mosi Filii insignis Rabbi Isaac, quod de ædibus ibi intelligitur, ac si ædium Rabbi Mosi fronti, pro titulo, adscriptum fuisset. Dubium mihi non videtur saxum fuisse Sepulchrale. Sepulchrum aut tumulum *מצבה* vocabant Judæi, quod in Ebraicis Epitaphiis alibi etiam occurrit. Et frequentissimos fuisse olim Londini cippos Judæorum sepulchrales verisimilimum est. Nam ante annum Salutis reparatæ 1177. seu Henrici Regis secundi 23, Judæum alibi sepeliri non licuit. Rogerus Hovedenius, "Eodem anno, in-

quit, Dominus Rex Pater dedit licentiam Judæis terræ suæ habendi cœmeterium in qualibet Civitate Angliæ extra muros civitatum, ubi possent rationabiliter & in competenti loco emere ad sepeliendum mortuos suos. Prius enim omnes Judæi mortui Londonias ferebantur sepeliendi. De Judæis autem qui olim in Anglia agebant, plurima occurrunt tum in vetustis Commentariis, tum in tabulis publicis. Antiquissima eorum mentio est in legibus aliquot Edwardo Confessori tributis. "Sciendum, ibi legimus, quod omnes Judæi ubicunque in regno sunt, sub tutela & defensione Regis ligari debent esse. Nec quilibet eorum alicui diviti se potest subdere sine Regis licentia. Judæi enim & omnia sua Regis sunt. Quod si quisquam detinuerit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex si vult tanquam suum proprium. Ad hunc sensum in Decreto illo quod 'Regis Edwardi primi statutum de Judaismo vocamus, Judæi non semel dicuntur *tailliables au roy come les soens serfs & a nul autre*, i. *Capitationi*, quæ *talliagium* appellari solebat, *ad placitum Regis & non cujusquam alius; obnoxii, non aliter ac servi ejus*. Et satis hæc fusius interpretantur ea quæ conditionis hi miseræ homines sæpius, pro principum arbitratu, tulere, idque non sine publica comminatione Exilii, quod postmodum etiam subierunt, nullo redimendum tributo. Et singularis erat in Anglia Judæorum plerunque status & rerum earum administratio Causarum civilium ad Judæos spectantium disceptionem coram judicibus qui *Justitarii ad Custodiam Judæorum assignati* dicebantur, & jure singulari moribusque ad *Judaismum* (ut phrasis erat) proprie spectantibus in judiciis utebantur, habemus in Archivis. Item *Starra*. Hoc nomine Instrumenta, quibus & Ebraice & Latine plerunque scriptis contractus ab eis sive initi, sive dissoluti erant, ita dicebantur שטר quod *Schetar* aut *Shtar* sonat. Elias in Thisbite, שטר שטר חוב שטר כתובה וכן כל לשון שטר בדרהל הוא כתב שכרוב id est, "Schetar aut Shtar dicitur ut Schetar sive Cautio seu Instrumentum debiti, Shtar sive Cautio seu Instrumentum Dotis. Similiter omne vocabulum Schetar in Rabbinorum nostrorum (quorum beata sit memoria) scriptis, Instrumentum significat quo quis potestatem aut dominium suum ad aliud transfert. Estque desumptum ab illo. Num pones potestatem ejus (seu משטרו *Michetaro*) in Terris? Locus quem designat est in Jobi cap. 38. Commate 33. Inde habent שטרות מנין *Minyain Schetaroth* aut *Schtarath* quod *Eram contractuum* sonat & pro Epochâ annorum Alexandreorum iis usurpatur in tractatu שאלת השנה *Rosch Haschana*, seu de Capite Anni qui octavus est Seder Moed seu Ordinis 2. in Talmude. Et in Commentario vetusto juris nostri quem Fletam dicimus; "Contrahentes cum Judæis vel Judæabus, pecorantes, & Sodomitæ in terra vivi confodiantur; dum tamen manuopere capti per testimonium legale vel publice convicti. Ita libro 1. cap. 37. Alia quamphiria fuere de Pignoribus, Hypothecis, Actionum cessionibus, Creditorum exactionibus, Usuris & ejusmodi ceteris jura Judæis, apud majores nostros, propria quæ prætermittimus. Sed quod de summo eorum, seu ut vocabantur, *Communitatis Judæorum Angliæ*, in Anglia Presbytero, Sacerdote sive Episcopo in Archivis legimus; quoniam de ea dignitate vix quidpiam omnino apud Scriptores editos occurrit, id adnotare libuit. Hunc tam creare solebant Reges suo arbitratu quam latâ sententiâ summovere, idque jure & certissimo & usitatissimo usque ad posteriora Henrici tertii Regis tempora. Id manifestum videtur ex Regiis ævi, quo apud nos florere Judæi, diplomatis. Quod ad Creationem Regiam attinet; satis scimus ex Johannis Regis diplomate quo Jacobum Judæum in hanc evexisse dignitatem fratrem suum Ricardum Regem primum, innuit, idemque firmat. Diploma in Tabulis publicis quæ Cartas Joannis Regis exhibent, ita legitur, Parte scilicet

scilicet 1. membrana 28. Cart. 171. anni ejus primi. "Rex omnibus fide-
 libus suis & omnibus & Judæis & Anglis salutem. Sciatis nos concessisse &
 præsentī charta nostra confirmasse *Jacobo* Judæo de London, Presbytero Ju-
 dæorum, Presbyteratum omnium Judæorum totius Angliæ, habendum &
 tenendum, quamdiu vixerit, libere & quiete, & honorifice, & integre, ita
 quod nemo ei super hoc molestiam aliquam aut gravamen inferre præsu-
 mat. Quare volumus & firmiter præcipimus, quod eidem *Jacobo* quoad
 vixerit, Presbyteratum Judæorum per totam Angliam garantetis, manu-
 teneatis & pacifice defendatis, & si quis ea super hoc forisfacere præsum-
 serit, id ei sine dilatione (salva nobis emenda nostra) de forisfactura no-
 stra emendari faciatis, tanquam dominico Judæo nostro, quem specialiter
 in servitio nostro retinuimus. Prohibemus etiam ne de aliquo ad se perti-
 nente ponatur in placitum, nisi coram nobis, aut coram capitali Justitia no-
 stra sicut Carta Regis Ricardi fratris nostri testatur. Teste S. Bathonien-
 si Episcopo, &c. Dat. per manus H. Cantuariensis Archiepiscopi Cancellarii
 nostri apud Rothomagum 31 die Julii anno Regis nostri primo. Crearat sci-
 licet Jacobum hunc Presbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplo-
 mate hoc firmat Johannes. Submovisse item Presbyterum hunc Regem
 (interveniente scilicet Judicum, ad quorum cognitionem spectabant res Ju-
 dæorum, sententia) constat ex alio Henrici tertii diplomate, quo item Judæ-
 orum Communitati Angliæ primo conceditur, ut imposterum Presbyterum
 seu Sacerdotem, sive Episcopum sibi eligerent, ita tamen ut Regi e-
 lectum præsentarent; atque ejusdem impetrarent, non aliter, puto, ac soda-
 litia Decanorum & Capitulorum Christiana in Episcopis elegendis, assensum.
 Hæc discimus ex Tabulis publicis quas *Patentes* anni 41. Henrici tertii voca-
 mus. In eis, membrana 4. numero 6. habetur quod item interferere heic
 visum est. "Rex omnibus, &c. Cum *Elyas* Episcopus Judæus noster Lon-
 don, pro transgressionē quam fecit tam nobis quam dilecto fratri nostro
 Regi Alemanniæ, à Sacerdotio Communitatis Judæorum Angliæ, coram
 dilectis & fidelibus nostris Philippo Basset, Philippo Luvel, Henrico de Ba-
 thon, Simone Passel, & ceteris Justitiariis ad Custodiam Judæorum affi-
 gnatis, quos ad transgressionem illam convincendam Justiciarios nostros
 assignavimus, per judicium eorundem ad saccharium nostrum fuerit ab-
 judicatus, & de ejusdem Sacerdotii officio & de omnimodis aliis officiis, &
 Ballivis, quas de nobis prius obtinuit, sit depositus; Nos de consilio eorun-
 dem Justiciariorum concessimus prædictæ Communitati Judæorum nostro-
 rum Angliæ, per finem trium marcarum auri, quem *Cresse* & *Haginus* fra-
 ter ejusdem Judæi nobis pro eadem Communitate fecerunt, quod prædi-
 ctus *Elyas* Sacerdotium illud nunquam in posterum habeat & recuperet, &
 quod nullus de Communitate illa de cetero sit Sacerdos, nisi per commu-
 nem electionem Communitatis ejusdem, & quod illa Communitas post de-
 cessum cujuscunque Sacerdotis sic electi alium eligendi quemcunque voluerint
 Sacerdotem, liberam habeat facultatem, ac ipsum nobis præsentandi, ut no-
 strum super hoc assensum obtineat & favorem. In cujus &c. T. R. apud
Wodestock 20 die Julii. Sacerdotium ejusmodi *Hagino* filio *Deulares* Ju-
 dæo conceditur ab *Edwardo I.* ut videre est in ejusdem diplomate, quod ha-
 betur in *Patentibus* anni ejus 9. membrana 20. Sed Judæi tandem anno ejus-
 dem Regis 18, qui reparatæ salutis est 1293. ex Anglia in exilium pulsi sunt.
 Et mirum est, quod, cum insignes faceret in Calendario Judæorum Rabbi *Ori*
Ben-Simeon Epochas eorum exilii ex Francia, Hispania, & Portugallia, id,
 quod in Anglia subire, omnino omitteret. Et numerus & gentis calamitas
 satis etiam exilii Anglicani memoriam exegisse videatur. De eo consulas
 imprimis Thomam *Walsinghamium* in *Hypodigmate Neustriz & Florilegum.*

Adijcimus nos iis, quæ scriptores illi habent, Regii ad complures Vicecomites (qui Provinciarum apud nos annui Custodes sunt) rescripti formulam, qua publica in exilium proficiscentibus fides præstabatur. ‘De Judæis regnum Angliæ exeuntibus, Rex Vicecomiti Gloucestriæ, cum Judæis regni nostri universis certum tempus præfixerimus à regno illo transfretandi. ‘Nolentes, quod ipsi per ministros nostros, aut alios quosunque aliter quam fieri consuevit indebite pertractentur, tibi præcipimus, quod per totam balivam tuam publice proclamari & firmiter inhiberi facias, ne quis eis infra tempus prædictum injuriam, molestiam, damnum inferat seu gravamen. Et cum contingat ipsos cum catellis suis, quæ eis concessimus, versus partes London, causa transfretationis suæ, dirigere gressus suos, saluum & securum conductum eis habere facias Sumptibus eorundem. Proviso quod Judæi prædicti ante recessum suum vadia Christianarum, quæ penes se habent, illis quorum fuerint, si ea acquietare voluerint, restituant ut tenentur. T.R. apud Westmonasterium 18 die Julii. Legitur in Tabulis publicis, quas *Clausas* vocamus anni 18, qui ipse exilii est, membrana 6. Et similia rescripta ad Vicecomites Essexiæ, Eboraci, Northamptoniæ, Lincolnæ, Herefordiæ, & Southamptoniæ diriguntur. Ejusmodi aliud rescriptum occurrit in Patentibus ejusdem anni membrana 14. numero 4. De Civitatis autem jure, apud Christianos, Judæis sive permittendo, sive negando, consulendi imprimis sunt Sixtus Medices Theologus, libro de Fœnore Judæorum, & Marquardus de Sufanis Jurisconsultus, De Judæis & aliis Infidelibus.

Notæ in Marmora Sepulchralia.

Marmoribus Sepulchralibus nullibi fere in hoc opere notas adjeci, de iis enim omnibus hic in fine mihi propositum erat pleno Tractatu agere, in eoque omnia, quæ ad Sepulturam antiquorum pertinent, explicare; sed cum consultis modernis autoribus, tot ex iis inveniam, qui hanc provinciam optime prius excoluerunt, depono consilium, nec rem à viris longe doctioribus actam omnibusque numeris absolutam iterum agere volo. Hic igitur pauca tantum ad intelligenda ea, quæ in nostris Marmoribus occurrunt, necessaria breviter explicabo: si plura de his rebus cognoscere velis, remitto te ad Alexandrum ab Alexandro, lib. 6. cap. 14. Meursium de funere, Gutherium de jure Manium, Kirchmannum Lubecentem de Funere, Gothofredi notas ad Cod. Theod. lib. 9. Tit. 17. Coelium Rhodoginum, Rosinum, Fabricii Chemnensis Romam cap. 20. Lilius Gyraldum, & Pauli Arringhi Romam subterraneam, aliosque.

Sepulchra, uti Athenienses, ceterique fere omnes Græci, sic etiam Romani extra muros singuli in fundis suis habuere; Lex enim duodecim Tabularum fuit, & postea Duillio Consule Senatus decreto iterum sancita, *Hominem in urbe ne sepelito, neve urito*. Hæc autem Imperatores, Virgines Vestales, & viri clariores, qui ob ingentia merita privilegium Sepulchra in urbe habendi consecuti fuerant, non tenebantur; ii igitur soli intra muros, ceteri omnes extra in agris sepeliebantur. Plerumque vero apud Romanos prope vias publicas sepulchra locata erant, ut humanæ conditionis & fragilitatis viatores & commeantes admonerent, atque inde est, quod in titulis sepulchrorum toties legimus aspice, siste, cave Viator, &c. Locum Sepulchro designabant Pontifices, designatus sacer erat; si igitur aliquis postea eum ad alium usum converteret, aut Religionem illius quocunque modo violaret, magnum reatum ad-

admississe putabatur, ut ex legibus severissimis contra Sepulchrorum violatores apud Romanos latis satis constat. Ut igitur omnibus innotesceret, quanta agri pars ad Sepulchrum pertinebat, eique eo melius evitarent illius violandi crimen, ejus limites sæpe in Marmore Sepulchrali indicabatur, & sic supra in Marmore XXIV indicatur. IN. FRONTE. P. XII. IN. AGRO. P. XII. i. e. in fronte pedes 12, à fronte ad posticam partem pedes 12. & in Marmore LXI. IN FR. P. VII. IN AG. P. V. i. e. in fronte pedes 7, à fronte ad posticam partem pedes 5, & in Marmore LXIV. IN FR. P. VI. IN AGR. P. VIII. i. e. in fronte pedes 6, à fronte ad posticam partem pedes 9 Sepulchrum patere. Et ad hoc alludit Horatius, ubi dicit,

Mille pedes in Fronte trecentos cippus in agros
Hic dabit, hæredes monumentum ne sequeretur.

Si quis in alieno agro locum in Sepulchrum emisset, viam etiam ad Sepulchrum per illum agrum simul emebat, quod in Marmore LXXXVIII habemus indicatum, in quo legitur, τὸ πρὸ μνημείου ἔχει εἴσοδον καὶ ἐξόδον, i. e. habet ingressum & egressum, seu potius aggressum & regressum, i. e. viam per quam ad Sepulchrum ire indeque redire poterant illi, ad quos jus in eo sepeliendi pertinebat. Sepulchra autem erant vel uni tantum, vel pluribus condita; quæ uni tantum condebantur, singularia dicta fuere, qualia erant, ad quæ Marmora è nostris v. vi. xii. xiv. aliaque hujus generis pertinebant. Quæ pluribus exstructa erant, aut eorum tantum, qui in Epitaphio nominabantur, aut totius familiæ, aut hæredum etiam juris fuerunt. Eorum tantum, qui in Epitaphio nominabantur, illa fuerunt, quibus Marmora è nostris xiii, xl, liii, aliaque hujus generis imposita fuere. Quæ totius familiæ erant, familiaria; quæ Hæredum etiam, hæreditaria dicebantur. In familiaribus omnes, qui è Conditoris familia erant, filii scilicet, filiæque, alumni, liberti, libertæque, posterique eorum sepeliebantur. Familiaria igitur Sepulchra omnia ea sunt in quorum titulis legimus. *Sibi, & suis, libertis, libertabusque, posterisque eorum.* In Hæreditariis conditoris etiam Hæredes, quamvis è familia non erant, condebantur, eaque in titulis habebant has literas H. M. H. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes sequitur*; Familiaria vero, è quibus Hæredes exclusi erant, has H. M. H. N. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes non sequitur*; ad quod alludunt illa, quæ supra ex Horatio citavimus --- *Hæredes Monumentum ne sequeretur.* Literas H. M. H. S. è nostris Inscriptionibus nulla, literas vero H. M. H. N. S. CXV subscriptas habet. Marmor igitur illud ad Sepulchrum familiare pertinebat, quod Hæredes extraneos non sequebatur: cujus generis etiam est Marmor CXXXIII, in quo non abbreviate literis, sed his plenis vocibus, Τοῖς δὲ κληρονόμοις μὲν ἐκ ἐπακλυθῆσαι τὸ πρὸ μνημείου, hæredes Sepulchro interdictos fuisse invenimus. Sæpe autem hæc Sepulchra, sive erant hæreditaria, sive familiaria ab Hæredibus & familiis, quibus appropriata erant, aut venditione aut donatione alienabantur, ita ut alterius familiæ, aut alterius Hæredum deinde juris essent. Sic in Marmoribus LXXIX, & XCII Sepulchra, ad quæ pertinebant, emta fuisse invenimus, & jus in iis sepeliendi, sic ad alios, quam quibus condebantur, translatum fuisse. Sed cum hoc directe contra conditorum voluntatem fuerat, qui Sepulchra sua aut familiis, aut hæredibus appropriaverant, sæpe in Monumentorum inscriptionibus, ne fieret, sub multæ poena prohibetur, & sic intelligendæ sunt tam nostræ, quam aliæ antiquæ Monumentorum inscriptiones, quibus eorum alienatio per venditionem, donationem, aut alium quemcunque modum prohibetur; & non ut multi opinantur de alienatione ad alium usum; sepulchrum enim, aut aliquam illius partem ad alium usum convertere apud antiquos læsæ religionis crimen erat, contra quod cum severissimis reipublicæ legibus

gibus satis cautum esset, ridiculum est opinari idem Monumentorum inscriptionibus sub mulctarum poenâ etiam prohibitum fuisse; præsertim cum hujus impietatis supplicium ab ipsis legibus institutum multo gravius esset, quam quod in aliqua Monumenti inscriptione mandatur. Mulcta apud Romanos Arcæ Pontificum, uti videas in Marmoribus CXIII, & CXV, apud Græcos vero, uti videas in Marmore CXXXVI, & Appendicis Marmore XVI publico ærario erat inferenda; unde indicatur Sepulchrorum & locorum sacrorum curam apud Romanos penes Pontifices, apud Græcos in iis urbibus, in quibus Senatus erat, penes Senatum fuisse. Hæc Sepulchra secundum dignitatem personæ vel familiæ ad quam pertinebant vel majora vel minora erant: In Marmore LXIV Julii Jasonis Sepulchrum tantum in fronte pedes vi, & in agro pedes ix; in Marmore vero XLVII M. Anni Aucti Sepulchrum cum Ustrino in Fronte pedes liv, & in agro pedes xxiv legimus patere. Ustrinum autem locuserat Sepulchro vicinus, in quo cremata erant cadavera, quorum cineres erant in Sepulchrum inferendi. Sepulchra, quorum limites latius extendebantur, septo muniebantur, quod plerumque palis terræ infixis, à ditioribus vero Marmore factum erat; Latinis Maceria, Græcis *Θωράκειον* dicebatur à *Θώραξ* pectus, quia septum illud altitudinem pectoris humani æquabat, nos Anglice vocamus a *Breast-work*; intus hoc septum erant *Διαίτη*, *Καμάρα*, *σοροί*, *ἐνσορεία*, aliaque item ædificia, & loca ad peragendos Sepulchrales ritus consecrata. *Διαίτη* coenaculum erat, in quo Epulum Sepulchrale (cujus mentio est Marmore XLIX) exhibebatur. *Καμάρα* domus erat concaemerata sub terrâ condita, in quâ erant *σοροί*, & *ἐνσορεία*, in quibus ipsa cadavera vel cadaverum cineres recondebantur. *Σοροί* enim cavamina quadrata & oblonga erant in parietibus Camaræ circumcirca facta, in quibus ponebantur arcæ lapideæ recentioribus Latinis Sarcophagi, in nostris Marmoribus *ἐνσορεία* dictæ, quæ cadavera defunctorum, & Urnæ, quæ cineres eorum, si cremata essent, continebant; è Romanis enim nonnulli cremabant, nonnulli sine crematione sepeliebant mortuos suos; Macrobii autem tempore, ut ipse testatur lib. 7. cap. 7. omnino omissa fuit crematio. Sed de hac re consule autores, ad quos te supra remisi. Vox *Διαίτη* invenitur in Appendicis Marmore XXXII, in Latinis autem scriptionibus apud Gruterum sæpius legitur. *Θωράκειον* occurrit in Marmore LXXIX, & Appendicis Marmore XVI. *Καμάρα* in Marmoribus XVIII, LXXIV, LXXIX, & LXXXI, & Appendicis Marmore XXXII. *Σοροί* in Marmoribus LXXIX, CXXXVI, & CXXXVIII, & Appendicis Marmoribus XVI, XXII, & XXXII. *Ενσορεία* in Marmore XIX, & Appendicis Marmoribus XVI, & XXXII. In iisque ita hæ voces intelligendæ sunt, uti supra explicavi. In singulis igitur *Καμάραις* plures *σοροί*, in singulis *σοροίς* plura *ἐνσορεία* erant, in singulis *ἐνσοροίς*, si singularia essent, unum tantum cadaver, si duplicia, vel triplicia essent, uti sæpe, plura recondebantur. In vestibulo & *Καμάρας* positum erat Marmor, quod titulum Sepulchralem inscriptum habuit, quo indicatum erat, ad quos ille Sepulturæ locus pertinebat, & qui in eo Sepulti erant, atque ideo apud A. Gellium lib. 18. cap. 7. à Catone Glossarium mortuarium vocatur; & hujus generis multa è nostris Marmoribus videntur fuisse. Et sic etiam *Σοροί* Titulos suos habuere; *Σοροί* enim uti supra indicavi cavamen erat quadratum & oblongum in parietibus & *Καμάρας* factum; foramen seu ostium illius cavaminis angustius erat, Marmor ideo habuit sibi adaptatum, quo obturabatur, in eoque inscriptum erat, ad quos illa *Σοροί* pertinebat, & qui in ea Sepulti erant; nam ut tota Conditoris familia totam *Καμάραν*, sic partes illius, seu familiæ minores inde ortæ *σοροίς* in parietibus dispositas sibi appropriatas habuere. Multas harum Camararum cum Sepulchris & oculis seu sarcophagis,

cophagis, quæ in iis erant, in Pauli Arhingi Româ subterraneâ videas delineatas. Hactenus de Monumentis Sepulchralibus. Alia etiam fuere, quæ Sepulchralia non erant, sed tantum honoraria, & hæc *Κενοτάφια* dicebantur, quia vacua erant, & nulla cadavera infra Sepulta habuere, quale fuit, quod Marmor Appendicis XXVIII Herodem (Atticum scilicet insignem illum sophistam) uxori suæ (Regillæ scilicet, quam ipse invitus occiderat) indicat posuisse. Hæc *Κενοτάφια* frequentius ab antiquis in memoriam amicorum, quos maximo in pretio habuere, præsertim si illi naufragio intereuntes Sepulchris caruissent, condita fuere. De iis satis multa habes in illis autoribus, quos supra indicavi de rebus Sepulchralibus plenius egisse.

F I N I S.

SERTORII URSATI

EQUITIS

DE NOTIS ROMANORUM

COMMENTARIUS

A.

A.

A Absolvo. Ædes. Ædilis. Ædilitas. Ære.
 Erarium. Ager. Albo. Amica. Amicus.
 Anima. Anni. Annis. Anno. Annos.
 Annus. Antiquo. Argentum. Augusta.
 Augustalis. Augusto. Augustus. Aula. Aulus.
 A. Ager. Annis.
 AA. Augusta. Augustalis. Augusti, *duo nempe*.
 AA. Augustales. Augustalis.
 A. A. Apud Agrum. Auro. Argento.
 AAA. Augusti. *Tres scilicet*.
 A. A. A. Auro Argento Ære.
 A. A. A. F. F. Auro Argento Ære Flando Feriundo.
 AA. COSS. Augustis Consulibus.
 A. A. L. Aulorum Libertus, *hoc est duorum*.
 A. ALB. A. F. A. N. Aulus Albinus Auli Filii Auli Nepos.
 A. A. L. M. Apud Agrum Locum Monumenti.
 A. A. L. R. Apud Agrum Locavit Requietorium.
 A. A. S. L. M. Apud Agrum Sibi Legavit Monumentum. Apud Agrum Sibi Locum Monumenti.
 A. A. S. L. M. P. Apud Agrum Sibi Locum Monumenti Posuit.
 A. ATIL. A. F. C. N. Aulus Atilius Auli Filii Caii Nepos.
 A. A. V. S. E. V. Alter Ambove Si Eis Videbitur.
 A. A. V. S. L. M. Apud Agrum Vivens Sibi Locum Monumenti.
 AB. Abdicavit.
 AB. AC. Ab Actis.
 AB. AC. SEN. Ab Actis Senatus.
 AB. AVG. M. P. XXXXI. Ab Augusta Millia Passuum Quadraginta Vnum.
 AB. AVGOSTB. M. P. X. Ab Augustobriga Millia Passuum Decem.
 ABDIC. IN. E. L. F. E. Abdicavit In Ejus Loco Factus Est.
 AB. EPIST. LAT. Ab Epistolis Latinis.
 ABET. SEDE. Habet Sedem.
 AB. HORT. CVL. Ab Hortorum Cultura.
 A. B. M. Amicæ Benemerenti. Amico Benemerenti. Animæ Bene Merenti.
 AB. MARMORIB. Ab Marmoribus.

ABN. } Abnepos.
 ABN. }
 AB. R. P. Ab Ripa Proxima.
 A. CAE. Aulus Cæcina.
 A. CAMB. M. P. XI. A Camboduno Millia Passuum Vndecim.
 ACC. } Accepta.
 ACC. }
 ACCENS. COS. Accensus Consul.
 A. C. L. Auli Conliberta. Auli Conlibertus.
 ADLECTO. Adlecto.
 ACOL. Accolitus.
 A. COMMENTA. A Commentariis.
 A. COMPL. XIII. A Compluto Quatuordecim.
 A. C. P. VI. A Capite Pedes Sex, *vel*, Ad Caput.
 ACT. Actiacus. Actor.
 A. CVB. AVGG. A Cubiculo Augustorum.
 A. CVR. AMIC. A Cura Amicorum.
 ACVSTO. Augusto.
 A. D. Ante Diem. Agris Dandis.
 AD. Adjutor.
 ADF. Adfuerunt.
 AD. FRV. EMV. EX. S. C. Ad Fruges Emendas Ex Senatus Consulto.
 ADI. } Adjutor.
 ADI. }
 ADIAB. Adiabenicus.
 ADIECT. H. SIX[∞]. Adiectis Sestertiis Novem Mille.
 ADI. P. } Adjutor Provinciæ.
 ADI. P. }
 ADIVT. TAB. Adjutor Tabularii.
 ADIVT. TAB. RAT. Adjutor Tabularii Rationum.
 ADIVT. TAB. RAT. VEST. Adjutor Tabularii Rationis Vestiaræ.
 ADLOCVT. COH. Adlocutio Cohortis, *vel*, Cohortium.
 ADN. } Adnepos.
 ADN. }
 ADOP. } Adoptatus. Adoptivus.
 ADOPT. }
 A. D. P. Ante Diem Pridie.
 AD. PROX. CIPP. Ad Proximum Cippum.

A

ADQ

ADQ. Adquiescit.
 ADTR. IVD. Adtributus Iudicio.
 ADVENT. AVGG. Adventus Augustorum.
 AE. Ædilis. Ære.
 AE. CVR. Ædilis Curulis, *vel*, Curavit,
 AED. Ædilis. Ædilitas. Ædituatio. Ædituus.
 AEO. COL. Ædilis Coloniae.
 AED. COL. AVG. NEM. Ædilis Coloniae
 Augustae Nemausi.
 AED. COL. CEL. Ædilis Coloniae Celciae.
 AED. CVR. Ædilis Curulis.
 AED. DESIG. Ædilis Designatus.
 AED. D. S. P. Ædem De Suo Posuit.
 AEDET. Ædetuus, *hoc est*, Ædituus.
 AEDICVL. ET. SACELL. CVM. DISTEG.
 Ædiculam Et Sacellum Cum Distego.
 AED. II. II. VIR. II. Ædili Iterum Duum
 Viro Iterum.
 AED. II. VIR. QVINQ. Ædilis Duum Vir
 Quinquennalis.
 AEDIL. Ædilis.
 AEDIL. ALIM. Ædilis Alimentarius.
 AEDIL. COL. F. C. Ædilis Coloniae Faciun-
 dum Curavit.
 AEDIL. C. C. N. D. D. S. P. P. Ædilis Cu-
 rulis Coloniae Numini Devotus de Sua Pe-
 cunia Posuit.
 AEDIL. CVR. } Ædilis Curulis.
 AEDIL. CVRVL. }
 AEDIL. II. VIR. PRAEF. COL. FABR.
 Ædili Duum Viro Praefecto Collegii Fa-
 brorum.
 AEDILL. Ædiles.
 AEDILL. C. Ædiles Curules.
 AEDIL. POLEN. Ædilis Polensis.
 AEDIL. PL. Ædilis Plebis.
 AED. MART. Ædituus Martis.
 AED. PL. Ædilis Plebis.
 AED. POTES. Ædilitia Potestate.
 AED. Q. Ædilis Quinquennalis.
 AED. Q. II. VIR. Ædilis Quinquennalis
 Duum Vir.
 AEL. Ælia, Ælius.
 AEM. }
 AEMI. } Æmilia.
 AEMIL. }
 AEO. Eorum.
 AEQ. M. Æquator Monetæ.
 AEQ. P. Æquator Pecuniae.
 AEQVIT. AVG. Æquitas Augusti.
 AER. Ærarium, Ærum, *pro stipendio*.
 AER. C. }
 AER. CONL. } Ære Conllato.
 AER. P. Ære Publico.
 AET. AVG. Æternitas Augusti.
 AETE. Æternæ.
 AETER. AVG. Æternitas Augusti.
 A. F. Ara Facta. Auli Filius.
 A. F. A. N. Auli Filius Auli Nepos.
 A. F. AP. N. Auli Filius Apii Nepos.
 A. F. C. N. Auli Filius Caii Nepos.
 A. F. CN. N. Auli Filius Cnæi Nepos.
 A. F. D. N. Auli Filius Decimi Nepos.
 A. F. K. N. Auli Filius Kæsonis Nepos.
 A. F. L. N. Auli Filius Lucii Nepos.

A. F. M. N. Auli Filius Marci Nepos.
 A. F. M. N. Auli Filius Manii Nepos.
 A. F. P. N. Auli Filius Publii Nepos.
 A. F. Q. N. Auli Filius Quinti Nepos.
 AFRIC. Africa. Africanus.
 A. FRVM. A Frumento.
 A. F. SER. N. Auli Filius Servii Nepos.
 A. F. SEX. N. Auli Filius Sexti Nepos.
 A. F. SP. N. Auli Filius Spurii Nepos.
 A. F. TI. N. Auli Filius Tiberii Nepos.
 A. F. T. N. Auli Filius Titi Nepos.
 A. G. Animo Grato.
 AG. Ager. Agrippa.
 AG. F. AG. N. Agrippæ Filius. Agrippæ
 Nepos.
 AGON. Agonalia.
 AGRIP. F. SP. N. Agrippæ Filius Spurii
 Nepos.
 A. H. D. M. Amico Hoc Dedit Monumentum.
 AID. Ædilis.
 AIM. Aimalia.
 A. K. Ante Kalendas.
 A. L. Animo Libens. Annis Quinquaginta.
 Auli Libertus, *vel*, Liberta.
 AL. AE. Alexandria ægypti.
 ALAE. T. FL. AVG. BRIT. ∞ C. R. Alæ
 Primæ Flavie Augustæ Britannicæ Miliaræ
 Civium Romanorum.
 ALA. I. CON. Ala Prima Contariorum.
 ALA. T. PR. C. R. Ala Prima Prætoria Ci-
 vium Romanorum.
 ALA. I. PANN. Ala Prima Pannoniorum.
 ALA. I. VLP. CONTAR. Ala Prima Vlpia
 Contariorum.
 ALAVD. P. F. Alauda Pia Felix.
 A. LB. Animo Libens. Auli Libertus.
 ALB. Albata. Albo. Albus.
 A. L. F. Animo Libens Fecit.
 A. LIB. Auli Libertus.
 ALIM. ITAL. Alimenta Italiæ.
 ALL. Allectus.
 A. L. P. Animo Libens Posuit.
 A. L. V. S. Animo Libens Votum Solvit.
 AM. B. M. CVR. Amico Benemerenti Curavit.
 AMIC. OPT. Amico Optimo.
 A. MILL. XXXV. A Milliaris Trigintaquin-
 que. Ad Milliaris Trigintaquinque.
 AM. M. CON. ET. SIB. Amico Monumen-
 tum Condidit Et Sibi.
 AM. P. Amico Posuit.
 A. MR. A Marmoribus.
 A. M. SACR. A Municipalibus Sacris.
 A. M. S. D. A. A Monumento Suo Dolus
 Abeſto.
 AM. S. P. Amico Suo Posuit.
 A. M. XX. Ad Milliare Viceſimum.
 AN. Anienſis; *ſcilicet Tribus*; Anni. Annis.
 Anno. Annos.
 A. N. Auli Nepos.
 AN. AB. V. C. Anno Ab Vrbe Condita.
 AN. C. H. S. Annorum Centum Hic Situs Eſt.
 AN. DC. LX. Anno Sexcentefimo Sexageſimo.
 ANI. }
 ANIEN. } Anienſis.
 AN. IIS. Annos Duos Semis.

AN. IVL.

B.

B. M. D. Bene Merenti } Dedit.
 Bonæ Memoriz }
 B. M. D. S. Bene Merenti } De Se.
 Bene Merito }
 B. M. E. Benemerenti Erexit.
 B. M. ET. S. P. Q. S. Bene Merenti Et Sibi
 PosterisQue Suis.
 B. M. ET. S. S. E. Bene Merenti Et Sibi Se-
 pulcrum Elegit.
 B. M. F. Bene Merenti Fecit. Bene Meritæ
 Femina.
 B. λλ. F. Bene Merenti Fecit.
 B. M. F. C. Bene Merenti Faciundum Curavir.
 B. M. F. C. R. Bene Merenti Faciundum Cu-
 ravit Requietorium.
 B. M. F. C. V. Bene Merenti Faciendum Cu-
 ravit, *vel*, Fecit Contra Votum.
 B. M. FE. Bene Merenti Fecit.
 B. M. H. E. Bonæ Memoriz Hic Est.
 B. M. H. ET. L. Bene Merenti Heredes Et Li-
 berti, *vel*, Liberi.
 B. M. H. I. C. Bene Merenti Hoc Ipse Cu-
 ravit.
 B. M. IN. PACE. Bonæ Memoriz In Pace,
vel, Bene Maneat.
 B. M. IN. P. FERVNT. Bonæ Memoriz In
 Pace Fecerunt.
 B. M. L. D. Bene Merenti Libens Dedit, *vel*,
 Locus Datus.
 B. M. M. P. Bene Merenti Monumentum Po-
 fuit.
 B. MN. Bene Maneat.
 B. M. P. Bene Merenti Posuit, *vel*, Bene Me-
 ritæ.
 B. M. P. C. Bene Meritæ Ponendum Curavit,
vel, Bene Merenti.
 B. M. P. F. Bene Merenti Ponere Fecit, *vel*,
 Publicè Fecit.
 B. M. P. I. Bene Merenti Posuit Infelix.
 B. N. P. P. Bene Merenti Publicè Posuit.
 B. M. PQ. Bene Merenti PosterisQue.
 B. M. P. T. Bene Merenti Posuit Titulum, *vel*,
 Tumulum.
 B. MR. C. Bene Merenti Curavit.
 B. MRT. Bene Merenti-
 B. M. S. C. Bene Merenti Sepulcrum Con-
 didit.
 B. MT. Bene Maneat. Bene Merenti.
 BN. M. } Bene Meritæ. Benemerenti.
 BN. M. }
 BN. M. F. } Bene Meritæ } Fecit.
 Bene Merenti }
 BN. M. FEC. }
 BN. M. P. Bene Merenti Posuit.
 BOLTINIA. Voltinia.
 BON. EVEN. Bonus Eventus.
 BON. R. P. N. Bono Reipublicæ Nato.
 BO. R. E. C. H. Bonum Requietorium Ei Cu-
 ravit Heres.
 B. P. Bivus Posuit. Bono Publico.
 B. P. D. Bono Publico Datum.
 -B. PR. } Beneficiarius Præfecti, *vel*, Prætoris.
 -B. PR. }
 B. PRCOS. Beneficiarius Proconsulis.
 -B. PROP. Beneficiarius Proprætoris.

C.

5

-B. PR. PR. Beneficiarius Præfecti Prætorio,
vel, Proprætoris.
 B. Q. Bene Quiescat.
 B. QVES. IN. PAC. Bene Quiescat In Pace.
 BRACARAVG. Bracaraugustanus.
 BREG. PVBLC. Bregetionenses Publicani.
 BRIT. } Britannia. Britannicus.
 BRITAN. }
 BRIX. Brixia. Brixianus.
 B. RP. Bono Reipublicæ.
 B. R. P. N. } Bono Reipublicæ Nato.
 B. RP. N. }
 BRT. Britannicus.
 BRVT. Brutus.
 BRVT. IMP. Brutus Imperator.
 B. S. D. Beleno Sacrum Dedit.
 B. TRIB. Beneficiarius Tribuni.
 B. V. Bene Vale.
 B. V. D. Beleno Votum Dedit.
 B. V. S. Beleno Votum Solvit.
 BX. ANVS. VII. ME. VI. DI. XVII. Vixit
 Annos Septem Menses Sex Dies Decem
 Septem.

C.

C. Cæsar. Caia. Caius. Censor. Centum.
 Centuria. Civis. Civitas. Clarissimus.
 Collegium. Colonia. Cohors. Comitia. Con-
 demno. Consul. Conscriptus. Conjux. Cu-
 ravit.
 C. Caia. *Siciliæ nota*. Centuria.
 } Centuria.
 }
 7. Centuria. Centurio.
 8. Centurio.
 C. A. Cæsar Augustus.
 CA. Camilla.
 C. A. A. M. Colonia Ælia Augusta Mercuria-
 lis.
 CAE. } Cæsar.
 CAES. }
 CAES. A. Cæsar Augustus.
 CAES. AVG. Cæsarea Augusta. Cæsar Au-
 gustus.
 CAES. AVG. F. Cæsar Augusti Filius.
 CAES. AVG. PON. MAX. COS. V. DICT.
 PERP. Cæsar Augustus Pontifex Maximus
 Consul Quintum Dictator Perpetuus.
 CAES. DIC. PERP. Cæsar Dictator Perpe-
 tuus.
 CAES. IMP. Cæsar Imperator.
 CAESS. Cæsares.
 CAESS. AVGG. Cæsares Augusti, *si duo*.
 CAESSS. Cæsares. *Si tres*.
 CAESSS. AVGGG. Cæsares Augusti.
 CALAT. Calator.
 CAL. } Calvus.
 CALD. }
 CAL. APR. Calendis Aprilis.
 CALAG. Calagurris.
 CAL. IUL. Calagurris Julia.

A 3

CAM.

CAM. Camilla. Camillina.
 CAMB. Cambodunum.
 CAMIL. } Camilla. Camillina.
 CAMILL. }
 CAMP. Campana.
 C. APVL. Civitate Apulus.
 CAR. Carissima. Carissimus. Carmentalia.
 CAR. COIV. Carissimæ Conjugi.
 CARISS. Carissimi. Carissimus.
 CAR. N. P. Carmentalia Nefastus Primo.
 CARTH. Carthago.
 CARTIMITANOR. Cartimitanorum.
 C. ASIN. C. CENS. COS. Caio Asinio Caio
 Censorino Consulibus.
 CAST. ET. POLL. D. D. I. O. M. FF. Castori
 Et Polluci Divis Jovis Optimi Maximi Fi-
 liis.
 C. ATIL. A. F. Caius Atilius Auli Filius.
 C. ATILI. M. F. SERRAN. Caius Atilius Mar-
 ci Filius Serranus.
 C. ATIL. REGVL. Caius Atilius Regulus.
 C. ATL. Caius Atilius.
 C. ATTEI. CAPIT. Caius Atteius Capito.
 C. AVG. } Cæsar Augustus.
 } Caius Augurinus.
 C. AVR. COT. Caius Aurelius Cotta.
 CAVS. } Caussa.
 CAVSS. }
 C. B. Colonia Bononia.
 C. B. M. Conjugi BeneMerenti.
 C. B. M. F. Conjugi BeneMerenti Fecit.
 C. C. Caiis, *de duobus*. Conjugi Carissimæ
vel, Carissimo.
 CC. Consulibus. Ducentum.
 C. CA. Colonia Carthago.
 CC. A. Centuriandis Agris.
 C. C. A. Colonia Cæsar Augusta. Colonia Ca-
 lagurris Augusta. Colonia Carthago Augu-
 sta.
 C. CAES. AVG. Caius Cæsar Augustus.
 C. CAES. AVG. F. Caius Cæsar Augusti Fi-
 lius.
 C. CANINI. Caius Caninius.
 C. CARRIN. Caius Carrinas.
 C. CASSI. Caius Cassius.
 C. CASSI. IMP. Caius Cassius Imperator.
 C. C. C. Calumpniæ Cavendæ Causa. Colonia
 Copia Claudia.
 C. C. C. AVG. LVGD. Colonia Copia Clau-
 dia Augusta Lugdunensis.
 C. C. C. L. L. Caiorum Conliberti. *duorum*
scil.
 C. C. COL. LVG. Claudia Copia Colonia
 Lugdunum.
 C. C. C. C. Caii, *quatuor*.
 CCCCICCCC. Decies centena Millia.
 CCCICCCC. Centum Millia.
 C. C. D. Curatum Consulito Decurionum.
 C. CENS. } Caius Cenforinus.
 C. CENSO. }
 C. CETHEG. Caius Cethegus.
 C. CETHEG. L. F. Caius Cethegus Lucii Fi-
 lius.
 CC. FF. Clarissimæ Feminae, *vel*, Castissimæ.
 CCICCC. Decem millia.

CCICCC. Undecim Millia.
 CCICCC. CCICCC. Vigintimillia.
 CCICCC. CCICCC. CCICCC. Trigintamillia.
 CCICCC. ICCC. IDC. Quindecim millia Sex-
 centum.
 CCICCC. ICCC. Quadragintamillia.
 CCICCC. CCICCC. CCICCC. ICCLX. Triginta
 millia Quingenti Sexaginta.
 CCICCC. CCICCC. CCICCC. CCICCC. Qua-
 draginta millia.
 CCICCC. CCCICCCC. Nonagintamillia.
 CCICCC. ∞ ∞ ∞ CC. Tresdecim millia
 Ducentum.
 CCICCC. CCICCC. ∞ ICCC. Vigintiquatuor
 millia.
 CCICCC. CCICCC. ∞ ∞ ∞ DCC. Viginti
 tria millia septemcentum.
 CCICCC. CCICCC. ∞ ∞ ∞ CDXXCIX.
 Vigintiquatuor millia Quatuorcentum O-
 ctuaginta novem.
 CCICCC. ICCC. ∞ C ∞ XII. Quadraginta
 unum mille Novemcentum Duodecim.
 CCICCC. ICCC. ∞ DCCCLXVII. Quinde-
 cim millia Octocentum Sexaginta septem.
 CCICCC. ICCC. ∞ CCC. Sexdecim millia
 Tercentum.
 CCICCC. ∞ IDC. Undecim millia Sexcentum.
 CCICCC. ∞ ∞ ∞ CCXXIII. Tresdecim
 millia Ducentum Viginti tres.
 CCICCC. ICCC. DCCCCL. Quindecim millia
 Novemcentum Quinquaginta.
 C. C. D. D. P. Corona Civica Data Decreto
 Publico.
 C. CIRCEREI. T. F. T. N. Caius Circereius
 Titi Filius Titi Nepos.
 C. CL. Caius Claudius.
 C. C. L. Caiorum Libertus, *vel*, Liberta.
 C. C. L. Caii Conlibertus..
 C. C. L. Conliberti.
 C. C. LAPPI. Caii Lappii, *duo scilicet*.
 C. CLAVDI. AP. F. Caius Claudius Apii Fi-
 lius.
 C. CLOVI. Caius Clovius.
 C. CLOVI. PRAEF. Caius Clovius Præfectus.
 C. C. M. M. Collegium Centonariorum Mu-
 nicipii Mevaniolæ.
 C. C. M. R. Collegium Centonariorum Mu-
 nicipii Ravennatis.
 C. C. M. S. Collegium Centonariorum Mu-
 nicipii Saffinatum.
 C. C. M. S. B. M. Collegium Centonariorum
 Municipii Saffinatum BeneMerenti.
 C. C. N. D. D. S. P. P. Collegium Centona-
 riorum Nomini Devotum De Sua Pecunia
 Posuit.
 7. COH. Centurio Cohortis.
 7. COH. SS. Centurio Cohortis Supra scriptæ
 C. COIL. CAL. Caius Coelius Calvus.
 C. CONSIDI. Caius Confidius.
 C. COSSVTI. C. F. Caius Cossutius Caii Fi-
 lius.
 C. C. S. Curaverunt Cives Saffinates. Cura-
 verunt Communi Sumptu.
 C. CVR. Caius Curatius.
 C. CVR. TRIG. Caius Curiatius Trigeminus.
 C. C.

AN. IVL. Annos Quadraginta Sex.
 AN. N. Annos Natus.
 ANN. Annalis. Anni. Annis. Anno. Annona.
 Annos.
 ANN. AVG. Annona Augusti.
 ANN. LIII. H. S. E. Annorum Quinquaginta
 Trium Hic Situs Est.
 ANN. NAT. LXVI. Annos Natus Sexaginta
 Sex.
 ANNORO. Annorum.
 ANN. P. Annonæ Præfectus.
 ANN. PL. M. X. Annus Plus Minus Decem.
 AN. ̄. XVI. Anno Defunctus Sexto Deci-
 mo.
 AN. P. M. Annorum Plus Minus.
 AN. P. M. L. Annorum Plus Minus Quinqua-
 ginta.
 AN. P. R. C. Anno Post Romam Conditam.
 ANT. AVG. Antonius Augur.
 A. N. TR. Argentum Novum Trevirense.
 AN. V. P. M. II. Annis Vixit Plus Minus
 Duobus.
 AN. XXV. STIP. VIII. Annorum Viginti-
 quinque Stipendiorum Octo.
 A. O. Amico Optimo.
 A. O. F. C. Amico Optimo Faciendum Cu-
 ravit.
 A. P. ædilitia Potestate. Amico Posuit.
 AP. Appia. Appius.
 AP. A. L. M. Apud Agrum Locum Monu-
 menti.
 AP. F. A. N. Apii Filius Auli Nepos.
 AP. F. AP. N. Apii Filius Apii Nepos.
 AP. F. C. N. Apii Filius Caii Nepos.
 AP. F. CN. N. Apii Filius Cnæi Nepos.
 AP. F. D. N. Apii Filius Decimi Nepos.
 AP. F. K. N. Apii Filius Kæsonis Nepos.
 AP. F. L. N. Apii Filius Lucii Nepos.
 AP. F. M. N. Apii Filius Marci Nepos.
 AP. F. M. N. Apii Filius Manii Nepos.
 AP. F. N. N. Apii Filius Numerii Nepos.
 AP. F. P. N. Apii Filius Publii Nepos.
 AP. F. Q. N. Apii Filius Quinti Nepos.
 AP. F. SER. N. Apii Filius Servii Nepos.
 AP. F. SEX. N. Apii Filius Sexti Nepos.
 AP. F. SP. N. Apii Filius Spuri Nepos.
 AP. F. TI. N. Apii Filius Tiberii Nepos.
 AP. F. T. N. Apii Filius Titi Nepos.
 AP. L. Apii Liberta, *vel*, Libertus.
 A. P. M. Amico Posuit Monumentum. Anno-
 rum Plus Minus.
 APOL. CONSERVAT. Apollini Conserva-
 tori.
 APOLLIN. Apollinæres, *nempe Ludi*.
 APOLL. MONET. Apollo Moneta.
 APOLL. PROPVGN. Apollini Propugnatori.
 APOL. PALAT. Apollini Palatino.
 A. P. P. V. F. Ad Populum Plebem Ve Ferant.
 A. P. R. C. Anno Post Romam Conditam.
 A. P. T. Amico Posuit Titulum.
 A. P. V. C. Anno Post Urbem Conditam.
 APVD. L. V. CONV. Apud Lapidem Quin-
 tum Convenerunt.
 A. Q. A Qura, *hoc est*, A Cura.
 AQL. Aquileia.

AQ. MAR. Aqua Martia.
 AQ. N. Aquileiæ Notata.
 AQ. PRAET. VRB. Aquilifer Prætorii Urbis.
 AQ. P. S. Aquileiæ Pecunia Signata.
 AQVIL. Aquileia. Aquilifer.
 AQVIL. LEG. III. SCYT. Aquilifer Legionis
 Quartæ Scythicæ.
 AQVIL. LEG. V. MACED. Aquilifer Legio-
 nis Quintæ Macedoniæ.
 AR. Ara. Arnienfis. *Tribus*.
 A. R. A Resta, A Ripa.
 ARAB. Arabicus.
 ARAB. ADAQ. Arabia Adquisita.
 A. RA. MIL. FRV. A Rationibus Militaris
 Frumenti.
 A. RAT. A Rationibus.
 A. RAT. MAR. LVNENS. A Rationibus Mar-
 morum Lunensium.
 ARBITR. SVO. DIVID. Arbitratu Suorum
 Dividendas.
 AR. DD. III. NON. MAI. Aram Dedicavit
 Tertio Nonas Maias.
 A. RET. P. III. S. Ante Retro Pedes Tres Se-
 mis.
 ARG. P. X. Argenti Pondo Decem.
 A. RION. A Rationibus.
 ARK. REIP. Arkarius Reipublicæ.
 ARK. RET. P. Arca Retro Posita.
 ARM. Armenia. Armeniacus.
 ARME. CAPT. Armenia Capta.
 ARMIL. Armillæ.
 ARMOR. CVST. Atmorum Custos.
 ARN. }
 ARNIENS. } Arnienfis.
 AR. P. Aram Posuit.
 A. R. PROX. Ad Ripam Proximam, *vel*, A
 Ripa Proxima.
 AR. V. V. DD. Aram Votum Volens Dedi-
 cavit.
 AR. VV. D. D. Aram Votivam Dono Dedit.
 A. SIG. A Signis.
 A. S. L. Animo Solvit Libens. A Signis Le-
 gionis.
 A. S. L. F. Amico Suo Libens Fecit.
 A. S. S. Aram Suo Sumptu. A Sacris Scriniis.
 A. SVPELL. A Supellectile.
 A. T. F. Amico Titulum Fecit.
 ATFINES. Adfines.
 A. TRI. CVRAN. A Triclinio Curando.
 A. T. V. Aram Testamento Vovit.
 AV. Augur. Augustalis. Augustus.
 A. V. C. Ab Urbe Conditam.
 AVG. }
 AVG. } Augur. Augustalis. Augustus.
 AVG. BAD. Augur. Badaci.
 AVG. COL. }
 AUGUSTALIS. } Colonia.
 AVG. COL. N. P. G. }
 AUGUSTALIS. } Colonia
 Nomine Proprio Curavit.
 AVG. CVR. R. P. Augustalis Curator Rei-
 publicæ.
 AVG. ET. POP. Augustales Et Populus.
 AVG. ET. Q. AVG. Augustalis & Quæstor
 Augustalium.

AVG. F. Augusti Filius.
 AVGG. Augusti. *Duo.*
 AVGG. FR. CLARISS. Augustorum Fratrum Clarissimorum.
 AVGGG. Augusti. *Cum tres.*
 Augustorum.
 AVGGG. LIB. Augustorum Libertus, *vel,*
 Librarius. *trium scilicet.*
 AVG. NN. LIB. Augustorum Nostrorum Libertus.
 AVG. I. D. Augustalis Iuridicundo.
 AVG. L. } Augusti Liberi. Augusti Libertus.
 AVG. LIBER. }
 AVG. M. Augusti. } Municipii.
 Augustalis. }
 AVG. N. Augusti Nepos. Augustus Noster.
 AVG. N. D. Augusti Nostri Dispensator.
 AVGG. NN. SER. Augustorum Nostrorum Servus.
 AVG. N. SER. Augusti Nostri Servus.
 AVG. N. V. Augusti Nostri Verna.
 AVG. P. Augusti Puer.
 AVG. POL. Augusti. } Polæ.
 Augustalis. }
 AVG. RAVEN. Augusti. } Ravennæ.
 Augustalis. }
 AVG. SAC. Augusto Sacrum.
 AVG. TRIB. POT. Augustus Tribunicia Potestate.
 AVGV. Augustus.
 AVGVST. Augustalia. Augustus.
 AVGVST. ALLIF. Augustalis Allifanorum.
 AVGVST. ET. POP. Augustales Et Populus.
 AVGVST. TR. POT. XIII. COS. XI. IMP. XIII. P. P. Augustus Tribunicia Potestate Decimumquartum Consul Vndecimum Imperator Tertiodecimum Pater Patriæ.
 A. VIC. PVB. A Vico Publico.
 A. V. L. Annos Vixit Quinquaginta. Animo Vovit Libens.
 A. V. P. S. Augustæ Vindelicorum Pecunia Signata.
 AVR. Aurelia. Aurelius. Aurum.
 AVRIG. } Aurigitanus.
 AVRIGIT. }
 AVRL. Aurelius.
 AVSP. S. Auspicante Sacrum.
 AVTV. COL. VIC. SEQVAN. Auctoritate Coloniae Vici Sequanorum, *sen*, Collegii.
 A. V. XX. Annos Vixit Viginti.
 A. X. Annis Decem.
 A. XII. Annis Duodecim.
 A. XLI. Annos Quadraginta.
 A. XX. H. EST. Annorum Viginti Hic Est.

B.

B. Badio. Beatus. Beleno. Bene. Beneficarius. Berna, *pro Verna*, Binus. Bixit, *pro Vivum Vixit*. Brutus. Burra. Bustum.
 B. Badio. Beneficiarius.
 B. A. Bixit Annis.

BAL. Balbus.
 BARBAT. Barbatus.
 BASC. Basilica.
 B. B. Bene Bene. *Idest Optime.*
 B. COS. } Beneficiarius Consulis.
 -B. COS. }
 B. D. D. Bonis Deabus.
 B. DE. SE. M. Bene De Se Meritæ, *vel*, Merito.
 BEDVA. Vidua.
 BELL. ACT. Bello Actiaco.
 BELL. ACT. SICIL. ET. HISP. Bello Actiaco. Siciliensi Et Hispaniensi.
 BEN. Beneficiarius.
 BENEF. LATLICLAVI. Beneficiarius Latitavus.
 BENEF. PRAEF. VRB. Beneficiarius Praefecti Urbis.
 BENEF. TRIBVN. Beneficiarius Tribuni.
 BEN. ME. Bene Merenti. Bene Merito.
 BEN. MER. FEC. Bene Merenti Fecit.
 B. F. Beneficiarius. Bonum Factum.
 B. F. } Bona } Filia.
 B. F. } Femina.
 B. F. COS. } Beneficiarius Consulis.
 BF. COS. }
 B. F. PR. Beneficiarius Praetoris.
 B. F. PRAEF. Beneficiarius Praefecti.
 BF. PR. PR. Beneficiarius Praefecti Praetorio, *vel*, Pro Praetoris.
 BF. TRIB. Beneficiarius Tribuni.
 B. G. POS. Biga Gratis Posita.
 BHNHMRHNTI. Benemerenti. *H pro E posita.*
 BIAR. CVS. Biarum Custos, *Viarum nempe.*
 BIBA. Viva, *scilicet.*
 BIBV. Vivo.
 BIGINTI. Viginti. *scilicet.*
 BIINI. MIIRINTI. FIICIT. Benemerenti Fecit. *Duplici II pro E.*
 BIKTORE *pro Victore.*
 BIRGO. Virgo.
 BISOMV. Bisomum.
 BISSIT. Vixit.
 BIT. VIV. Biturgium Vivisorum.
 BIVVM. Vivum.
 BIXIT. } Vixit.
 BIXSIT. }
 BIX. ANN. X CI. M. IV. D. VII. Vixit
 X
 Annis Octuaginta Menibus Quatuor Diebus Septem.
 B. K. Badio Kæzio.
 B. L. Burræ Libertus.
 B. M. Bene Maneat. Bene Merenti. Bene Meritæ, *vel*, Merito. Bonæ Memoriae. Bonis Manibus.
 B. M. Beatae Memoriae. Bonæ Memoriae. Bene Maneat. Bene Merenti.
 B. MB. Bene Merentibus. Bonis Manibus.
 B. MB. S. Bene Merentibus Sacrum, *vel*, Bonis Manibus.
 B. MB. S. C. Bene Merentibus Sepulcrum Condidit.
 B. M. C. F. Bene Merenti Cinerarium Fecit. Bene Merenti Curavit Faciendum.
 B. M. D.

CC. VV. Clarissimi Viri. Clarissimis Viris;
quod de duobus.
 C. C. V. IV. Calator Curiatus Virginum Vestalium.
 C. D. Caius Drusus. Collegium Decurionum. Comitialibus Diebus.
 C. D. E. R. N. E. E. Cujus De Ea Re Notio Est Estimabit.
 C. DM. Comes Domesticorum.
 C. DVILI. M. F. Caius Duilius Marci Filius.
 C. E. C. Coloni Ejus Coloniae.
 CEL. Celeres.
 GEN. Cenfor. Centuria. Centurio.
 CEN. PED. Centum Pedum.
 CEN. PP. } Cenfor Perpetuus.
 CEN. PER. }
 CENS. Cenfor. Cenfores.
 CENSIT. H. C. Censitori Hispaniae Citerioris.
 CENS. LVST. NON. FEC. Cenfor Lustrum Non Fecit.
 CENS. LVSTR. FEC. Cenfor Lustrum Fecit.
 CENSO. Cenforinus.
 CENS. P. } Cenfor Perpetuus.
 CENS. PERP. }
 CENS. PERP. P. P. } Cenfor Perpetuus Pater Patriae.
 CENS. P. P. P. }
 CENSS. Cenfores.
 CENT. Centonarii. Centuria. Centurio. Gentum.
 CER. Cerealia.
 CERTA. QVINQ. ROM. CO. Certamen Quinquennale Romae Conditum.
 CESQVANT. Quiescant.
 CESS. Cenfores.
 C. F. Caii Filia. Clarissima Femina. Clarissimus Filius. Curavit Faciendum, *vel*, Fieri.
 7. F. Caii Filius.
 C. FABI. C. F. Caius Fabius Caii Filius.
 C. F. AP. N. Caii Filius Apii Nepos.
 C. F. C. Clavi Figendi Causa.
 C. F. C. N. Caii Filius Caii Nepos.
 C. F. D. N. Caii Filius Decimi Nepos.
 C. FIL. C. N. C. PRON. C. ABN. Caii Filius Caii Nepos Caii Pronepos Caii abnepos.
 C. F. K. N. Caii Filius Kaesonis Nepos.
 C. FL. Caii Filius. Caius Flavius.
 C. FLAMIN. C. F. Caius Flaminius Caii Filius.
 C. F. L. N. Caii Filius Lucii Nepos.
 C. F. L. N. L. PRON. Caii Filius Lucii Nepos Lucii Pronepos.
 C. F. M. Curavit Fieri Monumentum.
 C. F. M. N. Caii Filius Marci Nepos.
 C. F. M. N. Caii Filius Manii Nepos.
 C. F. N. N. Caii Filius Numerii Nepos.
 C. FONT. Caius Fonteius.
 C. F. P. N. Caii Filius Publii Nepos.
 C. F. Q. N. Caii Filius Quinti Nepos.
 C. F. R. Curavit Fieri Requitorium.
 C. F. SER. N. Caii Filius Servii Nepos.
 C. F. SEX. N. Caii Filius Sexti Nepos.
 C. F. SP. N. Caii Filius Spurii Nepos.
 C. F. TI. N. Caii Filius Tiberii Nepos.
 C. F. T. N. Caii Filius Titi Nepos.

C. FVND. } Caius Fundanius.
 C. FVND. }
 C. FVRNI. P. F. Caius Furnius Publii Filius.
 C. GRAN. Caius Granius.
 C. H. Curavit Hoc.
 CH. Cohors.
 CHAR. Carissima. Carissimus.
 C. H. C. } Censitori } Hispaniae Citerioris.
 C. H. C. } Curatori }
 C. H. M. Curavit Hanc Memoriam. Consecra-
 vit Hoc Monumentum.
 CHO. } Cohors.
 CHO. }
 CHO. I. AFR. C. R. Cohors Prima Africanorum Civium Romanorum.
 CHOR. I. FL. BF. Cohors Prima Flavia Beneficiariorum.
 CHOR. P. PR. Cohors Decima Praetoria.
 C. HOSIDI. C. F. Caius Hosidius Caii Filius.
 CI. Circiter.
 CIO. Mille.
 CIO. IOC. Mille Sexcentum.
 CIO. CIO. CIO. CUI. Termillia Centum Sex.
 CIO. CIO. CIO. IOV. Termillia Quingenti Quinquē.
 CIO. CIO. CIO. DCCCLXXX. Termillia Octocentum Octuaginta.
 C. I. C. I. O. M. S. Caius Iulius Caesar Iovi Optimo Maximo Sacrauit.
 C. I. HOMVL. Caius Iulius Homulus.
 C. I. I. A. Colonia Immunis Illice Augusta.
 CIN. Cinereo.
 C. I. O. N. B. M. F. Civium filius Omdium Nomine Bene Merenti Fecit.
 C. I. P. A. Colonia Iulia Paterna Atlate.
 C. I. P. C. N. M. Colonia Iulia Paterna Claudia Narbonensis Martia.
 C. I. P. N. M. Colonia Iulia Paterna Narbonensis Martia.
 CIPP. Cippus.
 CIV. Civis. Civitas.
 C. I. V. Colonia Iulia Valentia.
 CIVIB. ET. SIGN. MILIT. A PART. RE-
 CVP. Civibus Et Signis Militaribus a Partibus Recuperatis.
 CIVIT. ARAVS. Civitas Arausiorum.
 CIVIT. LACTOR. Civitas Lactoratenis.
 C. IVN. CASS. Caius Iunius Cassus.
 C. IVNI. C. F. Caius Iunius Caii Filius.
 CIV. SECVND. Civitas Secundas.
 C. K. L. G. S. L. F. C. Conjugi Karissimo Loco Concesso Sibi Libenter Fieri Curavit.
 CL. Clarus. Claudia. Claudius. Colonia.
 C. L. Caiæ Liberta. Caii Libertus.
 C. T. Caiæ Liberta, *vel*, Caiæ.
 L. Con Liberta. ConLibertus.
 L. } Caiæ Liberta. ConLiberta.
 L. }
 7. L. Caiæ Liberta. Caii Liberta. ConLiberta.
 CLA. Claudia. Claudius.
 C. LARG. Comes Largitionum.
 CLAS. ALEX. Classis Alexandrina.
 CLAS. ET. ORAE. MARIT. EX S. C. PRAEF. Classis Et Orae Maritimae Ex Senatus Consulto Praefectus.

CLAS.

CLAS. PR. MIS. *Classis Prætoria Misenensis.*
CLASS. PR. RAVE. *Classis Prætoria Raven-*
nas.

CLAV. } *Claudia, Claudius.*
CLAVD. }

C. L. CAES. *Caius Lucius Cæsares.*

CO. CEL. *Colonia Celeia.*

C. LEG. }

3. LEG. }

7. LEG. }

8. LEG. }

Centurio Legionis.

CLEM. *Clementia.*

CL. F. }

3. F. }

3. F. }

Clarissima Filia.

Clarissima Femina.

CL. FI. *Clarissimus Filius.*

3. FI. *Clarissima Filia, vel, Femina.*

C. LIB. *Caius Liberta, Caiæ Liberta, Caii Li-*
bertus.

3. LIB. *ConLiberta, ConLibertus.*

C. L. I. COR. *Colonia Latina Julia Corinthus.*

C. LIMETAN. *Caius Limetanus.*

C. LONGIN. C. F. *Caius Longinus Caii Fi-*
lius.

C7. K. }

3. K. }

3. K. }

3. K. }

ConLiberta Karissima.

CL. M. F. *Claudius Marci Filius.*

CL. P. *Clarissimus Puer.*

CLS. *Clarissimus.*

CLS. F. *Clarissima Filia, vel, Femina. Clarissi-*
mus Filius.

CL. V. *Clarissimus Vir. Clypeus Votivus.*
Clypeum Vovit.

CLV. *Clustumina.*

C. LVCR. P. F. II. V. QVINQ. *Caius Lu-*
cretius Publii Filius DuumVir Quinquen-
nalis.

CLVENT. *Cluentia.*

CLVST. *Clustumina.*

C. LVTAT. C. F. C. N. PR. COS. *Caius Lu-*
tatius Caii Filius Caii Nepos Proconsul.

CLVV. *Cluvia.*

C. M. *Conjux Marito. Curavit Monumentum.*

C. MAIAN. *Caius Maianius.*

C. MALL. *Caius Malleolus.*

C. MALL. C. F. *Caius Malleolus Caii Filius.*

C. MAMIL. LIMET. *Caius Mamilius Lime-*
tanus.

C. MAN. *Caius Manlius.*

C. MANCIN. A. F. *Caius Mancinus Auli Fi-*
lius.

C. MARC. *Caius Marcellus.*

C. MARCI. CENSO. *Caius Marcius Cenfori-*
nus.

C. MARCI. FIGVL. *Caius Marcius Figulus.*

C. MARI. C. F. CAPIT. *Caius Marius Caii*
Filius Capito.

C. M. D. *Conjux Marito Dedit. Conjugi Ma-*
ritus Dedit.

C. MEMMI. C. F. *Caius Memmius Caii Filius.*

C. METEL. CAPRAR. *Caius Metelus Ca-*
prarius.

C. M. F. *Clarissimæ Memorizæ Femina. Con-*
jux Marito Fecit. Conjugi Maritus Fecit.
Curavit Monumentum Fieri.

C. M. Q. *Cæsar Mæsius Quintus.*

C. M. S. *Constituit Monumentum Sibi.*

C. M. V. *Clarissimæ Memorizæ Vir. Curavit*
Monumentum Vivens.

C. MV. }

C. MVN. }

Curator Municipii.

CN. Cuzæ. *Cnæus.*

C. N. *Caii Nepos.*

C. NB. *Carissime Nobis.*

CN. BEBI. Q. F. *Cnæus Bebius Quinti Fi-*
lius.

CN. CALP. *Cnæus Calpurnius.*

CN. CENTVMAL. *Cnæus Centumalus.*

CN. CORNEL. L. F. *Cnæus Cornelius Lucii*
Filius.

CN. CN. L. *Cnæorum Liberta, vel, Libertus.*
Quod de duobus.

CN. DOM. *Cnæus Domitius.*

CN. DOM. COS. ITER. IMP. *Cnæus Do-*
mitius Consul Iterum Imperator.

CN. DOMI. *Cnæus Domitius.*

CN. DOMIT. C. F. CALVIN. *Cnæus Domi-*
tius Caii Filius Calvinus.

CN. DOMIT. CN. F. AENOBARB. *Cnæus*
Domitius Cnæi Filius Ænobarbus.

CN. F. *Cnæi Filius.*

CN. F. A. N. *Cnæi Filius Auli Nepos.*

C. N. F. AP. N. *Cnæi Filius Apii Nepos.*

CN. F. C. N. *Cnæi Filius Caii Nepos.*

CN. F. CN. N. *Cnæi Filius Cnæi Nepos.*

CN. F. D. N. *Cnæi Filius Decimi Nepos.*

CN. F. L. N. *Cnæi Filius Lucii Nepos.*

CN. F. K. N. *Cnæi Filius Kæsonis Nepos.*

CN. F. M. N. *Cnæi Filius Marci Nepos.*

CN. F. M. N. *Cnæi Filius Manii Nepos.*

CN. F. N. N. *Cnæi Filius Numerii Nepos.*

CN. FOVL. *Cnæus Fulvius.*

CN. F. P. N. *Cnæi Filius Publii Nepos.*

CN. F. Q. N. *Cnæi Filius Quinti Nepos.*

CN. F. SER. N. *Cnæi Filius Servii Nepos.*

CN. F. SEX. N. *Cnæi Filius Sexti Nepos.*

CN. F. SP. N. *Cnæi Filius Spurii Nepos.*

CN. F. TI. N. *Cnæi Filius Tiberii Nepos.*

CN. F. T. N. *Cnæi Filius Titi Nepos.*

CN. FVLVI. CN. F. CN. N. MAX. CENTV-
MAL. *Cnæus Fulvius Cnæi Filius Cnæi Ne-*
pos Maximus Centumalus.

CN. GEL. *Cnæus Gælius.*

CN. L. *Cnæi }*
Liberta.
Libertus.

CN. LEN. Q. EX. S. C. *Cnæus Lentulus Qua-*
stor Ex Senatus Consulto.

CN. LENT. *Cnæus Lentulus.*

CN. LENTV. *Cnæus Lentulus.*

CN. LENTVL. CLODIAN. *Cnæus Lentu-*
lus Clodianus.

CN. LO. *Cnæus Lollius.*

CN. LVCR. *Cnæus Lucretius.*

CN. MAG. IMP. *Cnæus Magnus Impera-*
tor.

CN. NAE. BALB. *Cnæus Nævius Balbus.*

C. NORBA. *Caius Norbanus.*

CN.

CN. OCTAVI. CN. F. Cnæus Octavius Cnæi Filius.
 CN. OCTAVI. PR. PR. Cnæus Octavius Præprator.
 CN. PO. M. CRA. Cnæo Pompeio Marco Craſſo.
 CN. POMP. M. AVO. T. ANTO. M. IVL. SERAN. IIII. VIR. Cnæo Pompeio. Marco Avonio. Tito Antonio. Marco Iulio Serano Quatuor Viris.
 CN. SERVIL. P. F. Cnæus Servilius Publii Filius.
 C. O. Conjugi Optimæ, *vel*, Optimo.
 CO. Conjux.
 CO. Contra.
 COACT. ABD. Coactus Abdicavit.
 COACT. A. CONL. ABD. I. E. L. F. E. Coactus A Conlega Abdicavit In Ejus Locum Factus Est.
 COACT. A DICT. ABDIC. Coactus A Dictatore Abdicavit.
 CO. BN. M. FEC. Conjugi Bene Merenti Fecit.
 COELI. Cœlius.
 COER. Curavit. Curavere.
 COIR. Coiravit, *hoc est*, Curavit.
 COH. } Cohors.
 COH. }
 COHH. PRAETORIA. VIC. Cohortes Prætorianæ Victrices.
 COH. I. AEL. DAC. Cohors Prima ælia Dacica.
 COH. I. AFR. C. R. EQ. Cohors Prima Africanorum Civium Romanorum Equitum.
 COH. I. ALPIN. Cohors Prima Alpinorum.
 COH. I. AQVITANOR. EQVIT. Cohors Prima Aquitanorum Equitum.
 COH. I. BRIT. Cohors Prima Britannicorum.
 COH. I. CELTIB. Cohors Prima Celtiberorum.
 COH. I. CR. Cohors Prima Cretensis.
 COH. I. DAC. VIGIL. Cohors Prima Dacica Vigilum.
 COH. I. DELM. Cohors Prima Delmaticorum.
 COH. I. FL. Cohors Prima Flavia.
 COH. I. FL. BRIT. Cohors Prima Flavia Britannicorum.
 COH. I. GAL. Cohors Prima Gallorum.
 COH. I. LVSIT. Cohors Prima Lusitanorum.
 COH. I. MIL. Cohors Prima Milisia.
 COH. I. NOR. Cohors Prima Noricorum.
 COH. I. PANN. Cohors Prima Pannoniorum.
 COH. I. PR. Cohors Prima Prætoria.
 COH. I. PR. INGENVOR. Cohors Prima Prætoria Inguenorum.
 COH. I. PR. P. V. Cohors Prima Prætoria Pia Victrix.
 COH. I. THRAC. Cohors Prima Thracum.
 COH. I. VIGIL. Cohors Prima Vigilum.
 COH. I. VRB. Cohors Prima Urbanorum, *sen*, Urbana.
 COH. II. Cohors Secunda.
 COH. II. BRACARAVGVSTAN. Cohors Secunda Bracaraugustanorum.
 COH. II. C. R. Cohors Secunda Civium Romanorum.

COH. II. LING. Cohors Secunda Lingonum.
 COH. II. LING. EQ. Cohors Secunda Lingonum Equitum.
 COH. II. PANNONIOR. Cohors Secunda Pannoniorum.
 COH. II. PR. Cohors Secunda Prætoria.
 COH. II. VIG. Cohors Secunda Vigilum.
 COH. III. ASTVR. EQ. C. R. Cohors Tertia Austurianorum Equitum Civium Romanorum.
 COH. III. AVG. THRAC. EQVIT. Cohors Tertia Augusta Thracum Equitum.
 COH. III. BRACARAVG. Cohors Tertia Bracaraugustanorum.
 COH. III. BREVC. Cohors. Tertia Breucorum.
 COH. III. BRIT. Cohors Tertia Britonum.
 COH. III. ET. VI. PRR. Cohors Tertia, Et Sexta Prætoriae.
 COH. III. P. P. V. Cohors Tertia Prætoria Pia Victrix.
 COH. III. PR. Cohors Tertia Prætoria.
 COH. III. PR. M. I. F. Cohors Tertia Prætoria Materna Julia Felix.
 COH. III. PR. VLP. Cohors Tertia Prætoria Vlpia.
 COH. III. SAGITTARIOR. Cohors Tertia Sagittariorum.
 COH. III. VIG. Cohors Tertia Vigilum.
 COH. IIII. AVG. Cohors Quarta Augusta, *vel*, Augustanorum.
 COH. IIII. AQ. EQ. Cohors Quarta Aquitanorum Equitum.
 COH. IIII. BRE. Cohors Quarta Breucorum.
 COH. IIII. GALLOR. Cohors Quarta Gallorum.
 COH. IIII. PR. Cohors Quarta Prætoria.
 COH. IIII. TARRAC. Cohors Quarta Tarraconensium.
 COH. IIII. TARRAC. EQ. Cohors Quarta Tarraconensium Equitum.
 COH. IIII. VIG. Cohors Quarta Vigilum.
 COH. V. PR. Cohors Quinta Prætoria.
 COH. V. VIC. Cohors Quinta Victrix.
 COH. V. VIG. Cohors Quinta Vigilum.
 COH. V. VIG. VRB. Cohors Quinta Vigilum Urbanorum.
 COH. VI. BRITTON. Cohors Sexta Brittonum.
 COH. VI. PR. Cohors Sexta Prætoria.
 COH. VI. VIG. Cohors Sexta Vigilum.
 COH. VII. BREV. Cohors Septima Breucorum.
 COH. VII. GALL. Cohors Septima Gallorum.
 COH. VII. LVSITAN. Cohors Septima Lusitanorum.
 COH. VII. PR. Cohors Septima Prætoria.
 COH. VII. PR. P. V. Cohors Septima Prætoria Pia Victrix.
 COH. VII. VIGIL. Cohors Septima Vigilum.
 COH. VII. VIGIL. ROM. Cohors Septima Vigilum Romanorum.
 COH. VIII. PR. Cohors Octava Prætoria.

COH. VIII. VRB. Cohors Octava Urbana, *sen*, Urbanorum.
 COH. VIII. PR. Cohors Nona Prætoria.
 COH. VIII. PR. P. V. Cohors Nona Prætoria Pia Victrix.
 COH. VIII. VRB. Cohors Nona Urbana, *sen*, Urbanorum.
 COH. VIII. VRB. SPECVLATOR. Cohors Nona Urbana Speculatorum.
 COH. X. EQ. Cohors Decima Equitum.
 COH. X. PR. Cohors Decima Prætoria.
 COH. X. PR. P. V. Cohors Decima Prætoria Pia Victrix.
 COH. X. PR. V. ANT. Cohors Decima Prætoria Valens Antonina.
 COH. X. VRB. Cohors Decima Urbana.
 COH. XI. PR. Cohors Undecima Prætoria.
 COH. XI. VRB. Cohors Undecima Urbana.
 COH. XII. PR. Cohors Duodecima Prætoria.
 COH. XIII. VRB. Cohors Decima Tertia Urbana.
 COH. XIV. VRB. Cohors Decima Quarta Urbana.
 COH. XV. VOL. Cohors Decima Quinta Voluntariorum.
 COH. XV. VOLVNTAR. C. R. Cohors Decima Quinta Voluntariorum Civium Romanorum.
 COH. XVI. VRB. Cohors Decimasexta Urbana.
 COH. XVII. Cohors Decimasextima.
 COH. XXIII. VOL. Cohors Vigesimaquarta Voluntariorum.
 COH. XXXII. VOLVNT. Cohors Trigesima secunda Voluntariorum.
 COH. MIL. ITALIC. VOLVNT. Cohors Miliaria Italica Voluntariorum.
 COH. PRIM. DAMASC. Cohors Prima Damascenorum.
 COH. SECVN. ASTVR. Cohors Secunda Asturianorum.
 COHOR. PRAET. PHIL. Cohors Prætoria Philippensium.
 COI. Conjugi.
 COI. K. Conjugi Karissimæ, *vel*, Carissimo.
 COIR. Coiravit, *pro*, Curavit.
 COIV. B. M. Conjugi Bene Merenti.
 COIVCI. Conjugi.
 COIVG. OPT. B. M. Conjugi Optimæ Bene Merenti, *vel*, Optimo.
 COIVX. Conjux.
 COL. Collegium. Colonia. Collina. Coloni.
 COL. AA. PATR. Colonia Augusta Patrensis.
 COL. AEL. AVG. MERC. THAENIT. Colonia Ælia Augusta Mercurialis Thænitis.
 COL. AEL. AVG. CAP. COMM. Colonia Ælia Augusta Capua Commodiana.
 COL. AEL. HADR. AVG. Colonia Ælia Hadriana Augusta.
 COL. ALEX. AVG. Colonia Alexandria Augusta.
 COL. ALEX. TROAS. Colonia Alexandria Troas.
 COL. ANTI. Colonia Antiatum, *vel*, Antium.

COL. ANTIOCH. Colonia Antiochia.
 COL. APO. Colonia Apollonia.
 COL. AREL. Colonia Arelate.
 COL. AR. FL. Colonia Ara Flavia.
 COL. AS. Colonia Aſta.
 COL. AVG. BER. Colonia Augusta Berytus.
 COL. AVG. F. CERMENO. Colonia Augusta Felix Cermenio.
 COL. AVG. FEL. BER. Colonia Augusta Felix Berytus.
 COL. AVG. LAVR. LAVI. Colonia Augusta Lauro Lavinium.
 COL. AVG. NEM. Colonia Augusta Nemausum.
 COL. AVG. PANNORM. Colonia Augusta Pannormus.
 COL. AVG. P. MET. SID. Colonia Augusta Pia Metropolis Sidonis.
 COL. AVG. TROAS. Colonia Augusta Troas.
 COL. AVG. TRO. ALEX. Colonia Augusta Troas Alexandria.
 COL. AVXIM. Colonia Auximatum. Colonia Auximi, *vel*, Auximum.
 COL. BER. Colonia Berytus.
 COL. BER. SEC. Colonia Berytus Secundanorum.
 COL. CAES. ANTIOCH. Colonia Cæsaris Antiochia.
 COL. CAES. AVG. Colonia Cæsarea Augusta.
 COL. CASIL. Colonia Casilinum.
 COL. COR. Colonia Corinthus.
 COL. DEA. AVG. VOC. Colonia Dea Augusta Vocontium.
 COL. DED. Colonia Deducta.
 COL. EBOR. Colonia Eboracum, *sen*, Eboracensis.
 COL. E. C. Coloni Ejus Coloniarum.
 COL. EQ. Colonia Equestris.
 COL. F. BOSTR. ALEXANDR. Colonia Felix Bostra Alexandria.
 COL. FEL. AVG. NOL. Colonia Felix Augusta Nola.
 COL. F. I. A. P. BARC. Colonia Faventia Julia Augusta Pia Barcinone.
 COL. FL. PAC. DEVL. Colonia Flavia Pacifica Deultion.
 COL. FR. IVL. Colonia Forum Julii.
 COL. HADR. IVVAV. Colonia Hadriana Juvavia.
 COL. HEL. } Colonia Helvetiorum.
 COL. HELVET. }
 COL. IVL. AVG. FEL. Colonia Julia Augusta Felix.
 COL. JVL. AVG. FEL. BER. Colonia Julia Augusta Felix Berytus.
 COL. IVL. AVG. FEL. CAR. Colonia Julia Augusta Felix Carthago.
 COL. IVL. AVG. F. HEL. Colonia Julia Augusta Felix Heliopolis.
 COL. IVL. AVG. F. TR. Colonia Julia Augusta Felix Troas.
 COL. IVL. AVG. GEM. ACCITA. Colonia Julia Augusta Gemina Accitana.
 COL. IVL. AVG. PARM. Colonia Julia Augusta Parma.

COL.

COL. IVL. AVG. PEL. Colonia Julia Augusta Pella.
 COL. IVL. AVG. PHIL. Colonia Julia Augusta Philippis.
 COL. IVL. BER. Colonia Julia Berytus.
 COL. IVL. CONC. APAM. Colonia Julia Concordia Apameorum.
 COL. IVL. COR. Colonia Julia Corinthus.
 COL. IVL. OCTAV. Colonia Julia Octavia.
 COL. IVL. P. AREL. } Colonia Julia Paterna
 COL. IVL. PAT. AR. } Arelate.
 COL. IVL. PATER. NARB. MART. Colonia Julia Paterna Narbonensis Martia.
 COL. IVL. PHIL. Colonia Julia Philippis.
 COL. IVL. VAL. Colonia Julia Valentia.
 C. I. V. T. Colonia Julia Victrix Tarraco.
 COL. I. V. T. TARRAC. Colonia Julia Victrix Tyrhennica Tarraco.
 COLL. COLLEGA. Collegium. Collocata. Collocatum.
 COL. L. AN. COM. Colonia Lucii Antonini Commodiana.
 COLL. CENTON. Collegium Centonarium.
 COLL. CENTON. D. S. F. Collegium Centonarium De Suo Fecit.
 COLLEG. Collegium. Collegia.
 COLLEG. DENDROPH. LEG. H-S. C. N. Collegio Dendrophorum Legavit Seftertios Centum Numorum, *vel*, Numero.
 COLL. FABR. Collegium Fabrum.
 COLL. FABR. ET. CENTON. Collegium Fabrum Et Centonarium.
 COBL. FABR. M. R. Collegium Fabrum Municipii Ravennatis.
 COLLIB. Colliberta. Collibertus.
 COLLIB. ET EDVC. Collibertus Et Educator.
 COLLIN. Collina.
 COL. L. IVL. COR. Colonia Latina Julia Corinthus.
 COLL. SS. Collegium Supraſcriptum.
 COLL. STRAGVL. Collegium Stragulariorū.
 COL. NAP. Colonia Napuſa.
 COL. NAR. Colonia Narnienſis.
 COL. NEAPOL. Colonia Neapolis.
 COL. NEM. Colonia Nemaufum.
 COL. PATR. Colonia Patrenſis.
 COL. RIC. FEL. HEL. Colonia Ricina Felix Helvia.
 COL. ROM. Colonia Romulea.
 COL. SIG. Colonia Signa.
 COL. T. ELAVI. Colonia Traiana Elavia.
 COL. TYR. METR. Colonia Tyro Metropolis.
 COL. VIC. IVL. CELSA. Colonia Victrix Julia Celfa, *ſeu*, Victoria.
 COL. VIC. IVL. LEP. Colonia Victrix Julia Leptis, *ſeu*, Victoria.
 COL. V. IVL. C. Colonia Victrix Julia Calagurris, *ſeu*, Victoria.
 COL. VIM. Colonia Viminatium.
 COL. VLP. TRA. Colonia Vlpia Traiana.
 CO. M. Communi Matri.
 COM. Comes. Comitium. Communitas. Communis.

COM. Comparatum.
 COM. AS. Communitas Aſiæ.
 COM. AS. ROM. ET. AVG. Communitas Aſiæ Romæ Et Auguſto.
 COM. DOM. Comes Domestorum.
 COM. HAB. C. Comitiorum Habendorum Cauſa.
 COMIT. Comitium. Comitia.
 COMIT. AVG. N. Comiti Auguſti Noſtri.
 COMM. Commilito. Commodus.
 COMM. ANT. AVG. P. BRIT. Commodus Antoninus Auguſtus Pius Britanicus.
 COMM. CONS. Communi Conſenſu.
 COM. OR. Comes Orientis.
 COM. ORT. Comes Orientalis.
 COMP. Compar. Compari. Compitalia.
 COMPARABIT. Comparavit.
 COM. R. P. Comes Rei Privatæ.
 COM. S. L. Comes Sacrarum Largitionum.
 CON. Congiarium. Conjux.
 CON. B. M. Conjugi BeneMerenti.
 CON. B. M. F. Conjugi BeneMerenti Fecit.
 CONC. Concordialis.
 CON. CAR. Conjux Cara. Conjux Carus.
 CONC. COM. Concordiæ Commodi.
 CONCORD. Concordialis.
 CONCORD. AVG. Concordia Auguſti.
 CONCORD. EXERC. Concordia Exercitiū.
 CONCORD. MILIT. Concordia Militum.
 COND. Condita. Conditorium.
 COND. GR. Conditor Gregis.
 CON. Congiarium.
 CON. AVG. Congiarium Auguſti.
 CONG. AVG. III. Congiarium Auguſti Quartum.
 CONG. DAT. POP. Congiarium Datum Populo.
 CONGIAR. II. DAT. POP. Congiarium Secundum Datum Populo.
 CONGIAR. PRIM. P. R. DAT. Congiarium Primum Populo Romano Datum.
 CONG. II. COS. II. Congiarium Secundum Conſul Secundum.
 CONI. Conjugi.
 CONI. B. M. P. Conjugi BeneMerenti Poſuit.
 CONI. PIENT. Conjugi Pientiffimæ. Conjugi Pientiffimo.
 CONIV. Conjux.
 CONIVG. KAR. PONEND. CVR. ET. SVB. ASC. DEDIC. Conjugi Cariffimæ, *ſeu*, Cariffimo Ponendum Curavit Et Sub Aſcia Dedicavit.
 CONIVG. M. Conjugi Merenti.
 CONIVNCX. Conjux.
 CON. KAR. Conjugi Cariffimæ, *vel*, Cariffimo.
 CON. Conlega, *pro*, Collega.
 CONLABS. Conlabſum, *hoc eſt*, Collapſum.
 CON. LAC. F. Cum Lacrymis Fecit.
 CONLIB. Conliberta. Conlibertus.
 CONLOC. Conlocaverūt, *nempe*, Collocaverūt.
 CON. OB. Conſtantinopoli Obryzum.
 C. O. N. OB. Civitates Omnes Nobis Obediūt.
 C. O. N. O. B. Civitates Omnes Noſtræ Obediunt Benerationi.
 CON. OF. S. Conjux Officium Solvit.

CON.

CON. OP. } Conjugi Optimæ.
 CON. OPT. } Conjugi Optimo.
 CON. P. S. Consularis Provinciæ Siciliæ.
 CONR. PROV. SICIL. Corrector Provinciæ Siciliæ.
 CONS. Consualia, Consul, Consularis.
 CONS. Consulatu.
 CONS. CAMP. Consularis Campaniæ.
 CON. SD. Consul Secundum.
 CON. SEN. ET. EQ. OR. P. Q. R. Consensu Senatu Et Equestris Ordinis Populique Romani.
 CONSENTIB. Consentibus; *Dis nempe.*
 CONSERVAT. MILIT. S. Conservator Militum Suorum.
 CONSERV. VRB. AET. Conservator Urbis Aeternæ.
 CON. SOL. D. Condendo Solum Dedit.
 CONSS. Consules.
 CONS. SS. Consules Supra scripti.
 CONS. SVO. Conservatori Suo.
 CONS. VENET. ET. HIST. Consularis Venetiæ Et Histriæ.
 CONTIBERN. FECER. Contibernaler Fecerunt.
 CONTRIB. D. Contribulibus Dedit.
 CONTV. } Contubernalis.
 CONTVB. }
 CONTVB. D. S. B. M. Contubernali De Se Bene Merenti.
 CONTVB. OPT. Contubernali Optimæ, *vel*, Optimo.
 CON. V. E. F. Conjux Viro Egregio Fecit.
 CON. V. PRO. Conjugi Viro Probo.
 CONX. Conjux.
 COOPT. Cooptatus.
 COR. Cohors. Cornelia. Corona.
 COR. Corrector.
 CORN. } Cornelia.
 CORNEL. }
 CORNICVL. Cornicularius.
 CORP. Corporatus.
 CORR. } Corrector.
 CORR. }
 CORR. APVL. ET CALAB. Corrector Apuliæ Et Calabriæ.
 CORR. FLAM. Corrector Flaminia.
 CORR. MIN. ET. AL. SEN. V. S. Corrector Miniciæ Et Alimentorum Seniorum Urbis Sacræ.
 CORR. VEN. ET. HIST. Corrector Venetiæ Et Histriæ.
 COR. TR. Cornicularius Tribuni.
 COS. Consul, Consularis.
 COS. DES. } Consul Designatus.
 COS. DESIG. }
 COS. DESIG. PRINC. IVVENT. Consules Designati Principes Juventutis.
 COS. DES. II. } Consul Designatus Iterum.
 COS. DES. IT. }
 COS. II. Consul Iterum.
 COS. III. Consul Tertium.
 COS. III. IMP. IIII. Consul Tertium Imperator Quartum.
 COS. IIII. Consul Quartum.

COS. ITER. ET. TERT. DESIG. Consul Iterum Et Tertium Designatus.
 COS. ORD. Consul Ordinarius.
 COS. PERP. Consul Perpetuus.
 COS. QUAR. Consul Quartum.
 COS. QVAR. DIC. QVAR. Consul Quartum Dictator Quartum.
 COSS. Consules.
 COSS. DESS. Consules Designati.
 COSS. SS. Consules Supra scripti.
 CO. SVAE. Coniugi Suæ.
 COST. CUM. LOC. H-S. ∞ ∞ Custodiam. Cum Loco Sestertiis Mille Quintigentis.
 COS. TER. Consul Tertium.
 COS. V. DES. VI. Consul quintum Designatus Sextum.
 COS. VIR. Consularis Vir.
 COS. V. P. P. Consul Quintum Pater Patriæ.
 COS. XIII. LVD. SEC. FEC. Consul Decimum Quartum Ludos Seculares Fecit.
 COS. XI. P. P. IMP. VIII. Consul Undecimum Pater Patriæ Imperator Octauum.
 C. OTAC. Caius Otacilus.
 C. P. Cinerarium Posuit. Clarissimus Puer. Cui Præest. Cum Præterito.
 C. PAPIRI. Caius Papirius.
 C. PLVTI. Caius Plutius.
 C. POBLICI. Caius Publicius.
 C. POPILI. P. F. P. N. Caius Popilius Publii Filius Publii Nepos.
 C. P. S. Curavit Poni Sibi.
 C. P. T. Curavit Poni Titulum.
 C. R. Civis Romanus. Civium Romanorum. Curaverunt Refici.
 CRAS. Crassus.
 CRAS. IVN. LEG. PROPR. Crassus Junius Legatus Proprætoris.
 CRASSIN. R. Crassinus Regillensis.
 CREM. Cremonensis.
 C. RENI. Caius Renius.
 C. R. P. Comes Rei Privata.
 CRV. } Crustumina.
 CRVST. }
 CRVST. ET. SPORT. N. S. X. N. Crustumum, Et Sportulas Nomine Suo Decem Numero.
 C. S. Conjugi Suæ, *vel*, Suo. Cum Suis. Curavit Sibi.
 CS. Cæsar.
 C. SA. L. Comes Sacrarum Largitionum.
 C. SCR. Caius Scribonius.
 C. SEMPRONI. C. F. C. N. TVDITAN. Caius Sempronius Caii Filius Caii Nepos Tuditanus.
 OSER. Conservus.
 C. SERVILI. M. F. Caius Servilius Marci Filius.
 C. SEX. CAL. Caius Sextius Calvinus.
 C. S. F. Communi Sumtu Fecit, *vel*, Factum. Cum Suis Fecit. Curavit Sibi Faciendum.
 C. S. H. Communi Sumptu Heredum. Consensu Suorum Heredum.
 C. S. H. S. S. V. T. L. Communi Sepulcro Hic Siti Sunt Sit Vobis Terra Levis, *vel* Communi Sumtu, *sen*, Cum Suis.
 C. S. H.

C. S. H. S. T. T. L. Communi Sumtu Heredum Sit Tibi Terra Levis.
 C. SP. SERVIL. Caius Spurius Servilius.
 C. S. S. Curavit Sibi Suis.
 C. SVLPITI. C. F. Caius Sulpitius Caii Filius.
 C. SVLP. PATERCVL. Caius Sulpitius Paterculus.
 C. TARQVITI. C. F. Caius Tarquitiuſ Caii Filius.
 C. TER. LVC. Caius Terentius Lucanus.
 C. TITINI. Caius Titinius.
 C. TREBONI. C. F. Caius Trebonius Caii Filius.
 C. TR. VL. Colonia Traiana Vlpia.
 C. V. Clariffimus Vir. Colonia Viennensis. Conſul Quintum. Curator Viarum.
 C. V. Clariffimus Vir.
 C. VAL. C. F. FLAC. Caius Valerius Caii Filius Flaccus.
 C. VALER. M. F. P. N. Caius Valerius Marci Filius Publii Nepos.
 C. VALER. POTIT. Caius Valerius Potitus.
 C. VAL. FLAC. IMPERAT. EX. S. C. Caius Valerius Flaccus Imperator Ex Senatus Conſulto.
 C. VALGI. C. F. Q. N. Caius Valgius Caii Filius Quinti Nepos.
 C. VAL. HOS. MES. QVINT. N. C. Caius Valens Hoſtilianus Melius Quintus Nobiliſ Cæſar.
 7. VET. Centurio Veturio.
 C. VIBI. PANS. Caius Vibius Panſa.
 C. VI. CEL. Colonia Viſtrix Celſa, ſeu, Viſtoria.
 C. V. I. CEL. Colonia Viſtrix Julia Celſa, ſeu, Viſtoria.
 C. V. IL. Colonia Viſtrix Ilce.
 C. V. I. LEP. Colonia Viſtrix Julia Leptis.
 CVI. PR. Cui Præſt.
 C. VISELLI. Caius Viſellius.
 CV. MA. F. AN. XV. Cum Marito Fuit Annos Quindecim.
 CVM. CONS. Cum Conſilio.
 C. V. M. P. Contra Votum Memoriam Poſuit. Curavit Vivens Monumentum Poni.
 CVNC. Conjux.
 C. V. P. V. D. D. Clariffimus Vir Præſectus Urbi Dono Dedit.
 CVR. Cura. Curator.
 CVR. AED. SACR. Curator Ædium Sacrarum.
 CVR. AMERINOR. Curator Amerinorum.
 CVR. ANN. Curator Annōnæ.
 CVRAT. Curator.
 CVRAT. OP. PVB. Curator Operum Publicorum.
 CVRATORR. Curatores.
 CVRAT. REIPVB. BERG. Curator Reipublicæ Bergomenſium.
 CVRAT. REIPVB. COMENS. Curator Reipublicæ Comenſium.
 CVRAT. TABVL. PVBL. Curator Tabularii Publici.
 CVRAVER. Curaverunt.
 CVR. COL. Curator Coloniz.
 CVR. DE. S. Curavit De Suo.

CVR. DE. SEN. SENT. Curaverunt De Senatus Sententia.
 CVR. ET. SVB. ASC. DED. Curavit Et Sub Aſcia Dedicavit.
 CVR. II. FRVM. COMP. Curator Iterum Frumenti Comparandi.
 CVR. KAL. Curator Calendarii.
 CVR. KAL. FRABATERNOR. Curator Kalendarii Frabaternorum.
 CVR. LIB. Curante Liberto. Curator Librarius.
 CVR. OP. P. Curator Operum Publicorum.
 CVR. P. Curavit Ponendum.
 CVR. PEC. Curator Pecuniæ.
 CVR. PEC. PVB. } Curator Pecuniæ Publicæ.
 CVR. P. P. }
 CVR. R. Curator Regionis. Curator Reipublicæ.
 CVR. REG. TRANSPAD. Curator Regionis Transpadanæ.
 CVR. RESI. Curator Refiduorum.
 CVR. R. P. Curator Rei Publicæ.
 CVR. R. P. ALB. Curator Reipublicæ Albanorum.
 CVR. R. P. BOVIAN. Curator Reipublicæ Bovianorum.
 CVR. R. P. CONCORD. Curator Reipublicæ Concordianorum.
 CVR. R. P. PISAVR. ET. FAN. PP. M. Curator Reipublicæ Piſaurenſis Et Faneftris Perpetuo Mandavit.
 CVR. SAC. PVB. P. R. Curator Sacrorum Publicorum Populi Romani.
 CVR. VIAE. FALER. Curator Viæ Falerinæ.
 CVR. VIAR. Curator Viarum.
 C. V. T. Curavit Uſus Titulo.
 C. V. T. T. Colonia Viſtrix Togata Tarraco, ſeu, Tyrrenica.
 C. V. T. QQ. V. P. XXX. Curavit Vivens Tumulum Quoquo verſus Pedes Triginta.
 C. YPAE. COS. PRIV. COEPIT. Caius Ypæus Conſul Priuernum Cœpit.
 C ∞ IX. Novemcentum Novem.

D.

D. Decimus. Decuria. Decurio. Dedicavit. Dedit. Devotus. Dies. Diis. Divus. Dominus. Domo. Domus. Quingenta.
 D. Domo.
 D. Domo.
 D. A. Duius Auguſtus.
 DAC. Dacia. Dacica. Dacicus.
 DAC. CAP. Dacia Capta.
 DACIC. Dacica. Dacicus.
 D. A. S. Duius Auguſto Sacrum.
 DAT. ET. PP. Data Et Propoſita.
 DATHI. } Dathiculi.
 DATHS. }
 DAT. POP. Datum Populo.
 D. AUG. Deo Auguſto. Duius Auguſtus.
 D. B. M. Dedit. Bene Merenti.
 D. BAL. Decurio Baliftariorum.
 D. B. M. Dedit Bene Merenti.
 D. C. Decurionum Collegiū. Decurio Coloniz.
 D. C.

D. C. A. Divus Cæsar Augustus.
 D. CAES. Divus Cæsar.
 DECC. COL. Decuriones Coloniae.
 D. C. C. C. S. Decurio Coloniae Cypriae Claudia Sabariae.
 D. C. D. P. Decuriones Coloniae Dederunt Publice.
 D. CLOD. SEPT. ALBIN. CAES. Decimus Clodius Septimius Albinus Cæsar.
 D. C. POE. Decurio Coloniae Pætovienfis.
 DCRM. Decurionum.
 D. D. Dea Dia. Decreto Decurionum. Decurionum Decreto. Dedicavit. Dedit Dedicavit. Dedit Donavit. Dis Deabus. Dono Dedit. Dono Dederunt.
 DD. Decuriones. Dederunt. Dedicaverunt. Devoti. Dies.
 D. D. B. M. Dono Dedit Bene Merenti.
 DD. C. P. Devoti Cordubenses Posuere.
 D. DD. Dono Dederunt.
 D. D. D. Datum Decreto Decurionum. Dono Dedit Dedicavit.
 IO. IO. IO. Datum Decreto Decurionum, *vel*, Datus.
 D. D. DD. Decreto Decurionum Dederunt, *vel*, Dedicaverunt. Dono Dedit Dedicavit.
 D. D. D. D. Dono Datum Decreto Decurionum.
 DD. DD. Dederunt Dedicaverunt.
 DDD. NNN. Domini Nostri, *quod dictum de tribus*.
 D. D. D. S. Decreto Decurionum Datum Sib. Dono Dedit De Suo.
 D. D. EX. P. P. Dono Dedit Ex Propria Pecunia.
 D. D. I. I. M. Dedicavit Iustus Jure Merito.
 DD. IMM. S. Diis Immortalibus Sacrum.
 D. D. L. Decimorum Liberta, *vel*, Libertus. *De duobus*. Dono Dedit Libens.
 D. D. L. D. D. D. Dedicavit, *vel*, Dono Dedit Locus Datus Decreto Decurionum.
 D. D. L. M. Dono Dedit Libens Merito. Dono Dedit Libero Munere.
 D. D. M. Dono Dedit Monumentum.
 DD. NN. Domini Nostri. *Quod de duobus*.
 DD. NN. AVGG. Domini Nostri Augusti.
 DD. NN. AVGG. ET. CAES. Domini Nostri Augusti Et Cæsares.
 D. D. O. Diis Deabus Omnibus.
 D. D. OMNIB. P. S. Diis Deabus Omnibus Posuit Sacrum.
 DDPP. Depositæ. *de duabus feminis*.
 D. D. P. P. Decreto Decurionum Publice Positum.
 D. D. PR. NONS. APRIL. Dedicatum Prædie Nonas Aprilis.
 D. D. Q. Dederuntque. Dedicaveruntque. Diis. Deabusque.
 D. D. S. Diis Deabus. Sacrum.
 D. D. S. M. Dedicavit Sacrum Munus, *vel*, Dono Dedit.
 DDVIT. Dedicavit.
 D. D. XII. KAL. IVLI. Dedicavit Duodecimo Kalendas Julii.
 DE. } Defunctus. Depositus.
 DE. }
 DEAB. Deabus.

DEC. Decanus. Deceffit. Decreto. Decuria. Decurio.
 DEC. BRIX. Decurio Brixia.
 DECC. Decuriones.
 DEC. C. C. M. R. Decurio Collegii Centonariorum Municipii Ravennatis.
 DEC. C. C. COL. AVG. LVG. Decurio Collegii Centonariorum Coloniae Augustæ Lugdunensis.
 DEC. C. C. S. Decurio Coloniae Claudia Sabariae.
 DEC. CL. CEL. Decurio Coloniae Celciae.
 DEC. COL. AP. Decurio Coloniae Apuli.
 DEC. COL. AQ. FLA. IVL. Decurio Coloniae Aquæ Flavie Juliae.
 DEC. COL. CENT. M. R. Decurio Collegii Centonariorum Municipii Ravennatis.
 DEC. COL. KARN. Decurio Coloniae Karuntum.
 DEC. COL. SARMIZ. Decurio Coloniae Sarmizgethusæ.
 DEC. COL. VIM. Decurio Coloniae Viminatium.
 DEC. CVR. R. P. PIS. ET. FAN. Decurio Curator Reipublicæ Pisarenfis, Et Fanestris.
 DEC. DEC. Decreto Decurionum.
 DEC. DEC. MVN. MAL. Decreto Decurionum Municipii Malacitani.
 DEC. DECR. Decreto Decurionum.
 DECE. Decem.
 DECENN. Decennalia.
 DECESS. Deceffit.
 DEC. H-S. XII. N. Decurionibus Sestertios Duodecim Numero, *sem*, Numorum.
 DEC. IIIII. VIR. AVG. Decreto Seviorum Augustalium.
 DEC. II. Q. I. Decurio Iterum Quæstor Semel.
 DECIMV. Decimo.
 DEC. IV. Decuria Quarta.
 DEC. LETICARIOR. Decurio Leticariorum.
 DEC. M. APVL. Decurio Municipii Apuli.
 DECMO. Decimo.
 DEC. MVNI. VINDO. Decurio Municipii Vindobonæ.
 DECMVS. Decimus.
 DEC. ORN. Decuriæ Ornamento. Decurionalibus Ornamentis.
 DECRE. N. Decreto Nostro.
 DEC. SING. IIII. N. Decurionibus Singulis Quatuor Numi.
 DEC. TAVR. Decurio Taurini.
 DECVMAN. NARB. Decumani Narbonenses.
 DECVR. Decurio. Decuriones.
 DECVR. BOVILL. SING. *. V. Decurionibus Bovillianis Singulis Denarios Quinque.
 DECVR. ET. AVGVST. Decurionibus Et Augustalibus.
 DECVR. MEDIOL. ET. NAVAR. Decurio Mediolani Et Novarræ.
 DEC. MVNICIP. CAER. Decurio Municipii Cæretani.
 DECVR. Decuriones.
 DEC. *. XIII. AVG. XII. POP. XI. Decurionibus Denarios Tresdecim Augustalibus Duodecim Populo Vndecim.
 DED.

DED. Dedicato. Dedicavit. Dedicatum. Dedit.
 DEDD. Dedicaverunt. Dedicavit.
 DEDICA. XIII. KAL. OCTOB. Dedicatum Decimotertio Kalendas Octobris.
 DEDIC. V. ID. AVG. Dedicatum Quinto Idus Augusti.
 DEDIC. VIII. ID. SEPT. Dedicatum Octavo Idus Septembris.
 DEF. Defricator. Defuncta. Defunctus.
 D. F. H. S. C. Det Fisco Sestertios Centum.
 DEFVCTA. Defuncta.
 DE. GERM. De Germanis.
 DELIC. DOM. Delicium Domini.
 D. E. MON. De Eiusdem Monitu.
 DEN. Denatus.
 DEND. Dendrophorus.
 DENVNCIAT. Denunciator.
 DEO. NEM. Deo Nemauso.
 DEP. Depositus.
 DEP. EST. IN. PAC. Depositus Est In Pace.
 DEP. IN. PA. Deposita In Pace.
 DEPOSSIO. Depositio.
 DEPS. Depositus.
 DE. P. S. De Pecunia Sua.
 DE. P. S. P. De Pecunia Sua Posuit.
 DE. E. R. De Ea Re.
 DE. REP. B. M. P. De Republica Bene Merito Posuit.
 D. E. R. I. C. De Ea Re Ita Censeo, *scilicet*, Censuerunt.
 D. E. R. I. S. C. De Ea Re Ita Senatus Censuit.
 DES. } Designatus. Designati. Designator.
 DESIG. }
 DESIG. X. P. P. Designator Decimæ Per Provinciam.
 DE. SARM. De Sarmatis.
 DESCEN. Descendentibus.
 DES. IT. Designatus Iterum.
 DES. IT. ET. TER. Designatus Iterum Et Tertium.
 DESS. Designati.
 DEST. Destinatus.
 DE. SV. PEQ. FAC. CVR. De Sua Pecunia Faciendum Curavit.
 DET. FISCO. P. CCC. M. N. Det Fisco Po-læ Tercentum Millia Numum.
 DE. V. DEC. De Quinta Decuria.
 DE. VIC. S. De Vicanorum Sententia.
 DE. VIC. S. PORTIC. F. COIR. De Vicanorum Sententia Porticum Fieri Coiraverunt *pro* Curaverunt.
 DEV. N. MSQ. EIVS. Devotus Numini MajestatiQue Ejus.
 DEXTER. Dexterior.
 D. F. Decimi Filius.
 DF. } Defuncta. Defuncti. Defunctus.
 DF. }
 D. F. A. N. Decimi Filius Auli Nepos.
 D. F. AP. N. Decimi Filius Appii Nepos.
 D. F. C. N. Decimi Filius Caii Nepos.
 D. F. CN. N. Decimi Filius Cnæi Nepos.
 D. F. DD. Dedit Fecit Dedicavit.
 D. F. D. I. P. Decurionum Fide Dividenda In Publicum.

D. F. D. N. Decimi Filius Decimi Nepos.
 D. F. H. S. C. Det Fisco Sestertios Centum.
 D. F. K. N. Decimi Filius Kæsonis Nepos.
 D. F. L. N. Decimi Filius Lucii Nepos.
 D. FL. PLAC. Dominus Flavius Placidus.
 D. F. M. N. Decimi Filius Marci Nepos.
 D. F. M'. N. Decimi Filius Manii Nepos.
 D. F. N. N. Decimi Filius Numerii Nepos.
 D. F. P. N. Decimi Filius Publii Nepos.
 D. F. Q. N. Decimi Filius Quinti Nepos.
 D. F. SER. N. Decimi Filius Servii Nepos.
 D. F. SEX. N. Decimi Filius Sexti Nepos.
 D. F. SP. N. Decimi Filius Spurii Nepos.
 DFF. Defuncta. Defunctus.
 DFFI. Defuncti.
 D. F. TI. N. Decimi Filius Tiberii Nepos.
 D. F. T. N. Decimi Filius Titi Nepos.
 DFTS. Defunctus.
 DG. M. Dignus Memoriae.
 D. GR. Dedit Gratis.
 D. H. Dedit Heres. Dicatur Heredi.
 D. H. M. Dari Hoc Mandavit.
 D. H. MR. } Diva Helena Mater:
 D. H. MT. }
 D. I. Dari Jussit. Dis Inferis.
 DIAL. Dialis.
 DIC. Dictator.
 DICATISS. Dicatissimus.
 DICT. } Dictator.
 DICTAT. }
 DICT. III. Dictator Tertium.
 DICT. III. COS. III. Dictator Tertium Consul Tertium.
 DICT. ITER. COS. TER. Dictator Iterum Consul Tertium.
 DICT. PERP. Dictator Perpetuus.
 DICT. PERP. COS. V. Dictator Perpetuus Consul Quintum.
 DICT. SEDIT. SEDAN. ET. R. G. C. Dictator Seditionis Sedandæ, Et Rei Gerundæ Causa.
 DIG. Digna. Dignus.
 DIG. M. Digna Mulier. Digna Memoriae, *vel*, Dignus.
 DIIB. Diebus, *nampe*.
 D. III. ID. Die Quarta Idus.
 DIL. Dilectio. Dilectus. Dilectissimus.
 DIL. Dilectissimus.
 DILAPS. Dilapsus.
 DILECTISS. Dilectissimus.
 DIL. LIB. Dilecta Liberta. Dilectus Libertus.
 DIL. S. Dilectus Servus, *vel*, Dilectissimus.
 D. I. M. Deæ Iſidi Magnæ. Deo Inviſto Mithræ. Dis Inferis Maledictis. Dis Inferis Manibus, *vel*, Malis.
 DI. M. } Dis Manibus.
 DI. MA. }
 D. I. MART. Deo Inviſto Marti.
 D. IMM. Dis Immortalibus.
 D. IMM. S. } Dis Immortalibus Sacrum.
 D. IM. S. }
 D. I. M. S. Deo Inviſto Mithræ Sacrum.
 D. IN. BISO. Deposita in Bisomo.
 D. IN. P. Deposita in Pace; *vel*, Depositus.
 D. I. S.

D. I. S. Dis Inferis Sacrum.
 DIS. Disciplinatus.
 DISP. Dispensator.
 DISP. ET. TABVL. Dispensator Et Tabularius.
 DIS. TVTELAR. S. Dis Tutelaribus Sacrum.
 DIV. Divalia. Divo. Divus.
 DIV. AVG. F. Divi Augusti Filius.
 D. IVN. Decimus Junius.
 D. IVNI. M. F. Decimus Junius Marci Filius.
 DIVI. I. F. Divi Julii Filius.
 D. IVL. M. F. Decimo Julio Marci Filio.
 D. K. OCT. Dedicatum Kalendas Octobris.
 D. L. Decimi Libertus. Do Lego.
 D. L. A. P. Donum Libens Animo Posuit.
 D. L. D. Dono Libens Dedit.
 D. L. D. L. Dono Libens Dedit Locum.
 D. L. D. L. D. D. D. Dono Libens Dedit Locum Datus Decreto Decurionum.
 D. L. D. P. Dono Libens Dedit Publice.
 D. L. M. Datus Locus Monumenti. Dedit Locum Monumenti.
 D. L. S. Dedit Locum Sepulturæ. Dis Laribus Sacrum.
 D. M. Dedit Monumentum. Dedit Mærens. Deum Matri. Dignus Memoria. Dis Manibus. Divino Monitu. Dolo Malo. Domus Mortui.
 D. M. A. Dolus Malus Abeſto.
 D. MA. Dis Manibus.
 D. M. AE. Deo Magno æterno.
 D. M. B. M. F. Dis Manibus Bonæ Memoriz Fecit.
 D. M. D. Dis Manibus Dicitum.
 D. M. E. M. AE. Deo Magno Et Memoriz æternæ, *vel*, Dis Manibus.
 D. M. ET. M. Dis Manibus Et Memoriz.
 D. M. F. Dis Manibus Factum.
 D. M. F. V. C. Doli Mali Fraudis Ve Causa.
 DMICCC. Quingenta Millia.
 D. M. L. Dedit Merito Libens.
 D. M. M. Deum Matri Magnæ.
 D. M. M. Deum Matri Magnæ Ideæ.
 D. M. O. Deo Maximo Optimo. Dis Manibus Omnibus.
 DMO. Domino.
 D. M. P. Defunctæ Monumentum Posuit. Dis Manibus Posuit.
 D. M. MQ. TR. Dis Manibus Matrique Terræ.
 D. M. S. Deo Magno Sacrum. Deo Mercurio Sacrum. Dis Manibus Sacrum.
 D. M. V. Dis Manibus Vniuersis. Dis Manibus Vetum.
 D. M. V. F. Dis Manibus Vicens Fecit. Dis Manibus Vniuersis Fecit.
 D. N. Decimi Nepos. Domino Nostro. Dominus Noster.
 DN. } Dominus.
 DN. }
 D. N. Domino Nostro.
 DNA. } Domina.
 DNA. }
 D. N. C. Domino Nostro Cafari.
 D. N. FL. Dominus Noster Flavius.
 D. N. FL. ANIC. Dominus Noster Flavius

Anicius.
 D. N. FL. CL. Dominus Noster Flavius Claudius.
 D. N. FL. IVL. Dominus Noster Flavius Julius.
 D. N. FL. IVN. PERPET. AVG. Dominus Noster Flavius Junior Perpetuus Augustus.
 D. N. FL. MOMYL. AVGVSTVL. P. F. AVG. Dominus Noster Flavius Momylus Augustulus Pius Felix Augustus.
 DNI. NRI. Domini Nostri.
 D. N. M. Dominus Noster Marcus.
 D. N. MAG. Dominus Noster Magno.
 D. N. M. E. Devotus Numini Majestati Ejus.
 D. N. M. Q. Devotus Numini Majestati Que.
 D. N. MQ. E. } Devotus Numini Majestatique Ejus.
 D. N. MQ. EIVS. }
 D. N. M. Q. E. PVB. Devotus Numini Majestati Que Ejus Publice.
 DNM. Dominum.
 DNN. Domini. *de duobus*.
 DNNN. Domini. *de tribus*.
 DNO. Domino.
 D. NO. LEO. Dominus Noster Leo.
 DNS. } Dominus.
 DNS. }
 D. N. VAL. LICIN. Dominus Noster Valerius Licinius.
 D. O. Dis Omnibus.
 DO. Domo.
 DO. FOR. COR. Domo Foro Cornelli.
 DOL. Dolatum.
 DOL. EX. FIG. Dolatum Ex Figulina.
 DOM. Domo. Domus.
 D. O. M. Deo Optimo Maximo. Dis Omnibus Manibus.
 DOM. AVG. Domus Augusta, *vel*, Augusti.
 DOM. COS. ITER. IMP. Domitius Consul Iterum Imperator.
 DOMES. Domesticus.
 DOMIT. Domitianus.
 DOMIT. COS. XIII. LVD. SAEC. F. C. Domitianus Consul Decimum Quartum Ludos Sæculares Faciendum Curavit.
 DOMNA. Domina.
 DOMNI. Domini.
 D. O. M. S. Deo Optimo Maximo Sacrum. Dis Omnibus Manibus Sacrum.
 DOMVM. AETERN. V. S. P. Domum æternam Vivens Sibi Posuit.
 DONAT. Donatus.
 DON. DED. Dono Dedit.
 DON. DON. Donis Donatus.
 D. O. P. Dis Omnibus Posuit. Domo Officiæ Portu.
 D. OPA. Data Opera.
 DOR. Dormit.
 D. O. S. Deo Optimo Sacrum. Dis Omnibus Sacrum.
 DO. TRA. } Divo Trajano.
 DO. TRIN. }
 DO. VA. } Divo Valeriano.
 DO. VAL. }
 D. P. Dedit Publice. Dis Penatibus. Dis Publicis

blicis. Divus Pius. Donum Posuit.

DP. } Deposita. Depositus.

D. P. D. Dis Penatibus Dedit, *vel*, Publicis.

D. P. F. Dis Penatibus Fecit, *vel*, Publicis.

D. PL. Deo Plutoni.

D. P. M. De Pecunia Mea. Dies Plus Minus.

D. P. M. V. De Pecunia Mea Votum. Dies Plus Minus Quinque.

DPO. } Depositio.

D. POT. ET. GEN. AEVIT. Dis Potentibus Et Genio Aeviterno.

D. PP. Data Proposita. Data Publicata.

D. P. P. De Pecunia Publica. De Propria Pecunia.

D. P. D. D. De Propria Pecunia Dedicaverunt. De Pecunia Publica Dono Dedit.

D. P. S. De Pecunia Sua. Dedit Proprio Sumtu. Dis Penatibus Sacrum.

D. P. S. DD. De Pecunia Sua Dedicaverunt.

D. P. S. D. L. De Pecunia Sua Dedit Locum.

D. P. S. D. L. D. P. De Pecunia Sua Dedicavit Locus Datus Publice.

D. P. S. F. De Pecunia Sua Fecit.

D. P. S. F. D. De Pecunia Sua Factum Dedicavit.

D. P. S. OB. De Pecunia Sua Obtulit.

D. P. S. P. De Pecunia Sua Posuit.

D. P. S. T. L. De Pecunia Sua Testamento Legavit.

D. Q. S. De Quo Supra.

DR. } Drusus.

D. S. Data Subscripta. Deo Sancto. Deo Soli. Deo Sacrum. De Suo.

D. S. B. H. S. S. De Suis Bonis Hoc Sibi Suis.

D. S. B. M. De Se Bene Merita. De Se Bene Merenti.

D. S. D. De Suo Dedit, *vel*, Dedicavit, *sen*, Donavit.

D. S. D. D. De Suo Dono Dedit.

D. S. E. De Suo Eggit, *vel*, Erexit.

D. S. F. De Suo Fecit.

D. S. FACIVND. COER. De Suo Faciundum Coeravit, *pro*, Curavit.

D. S. F. C. De Suo Faciundum Curavit.

D. S. F. COL. De Suo Fecit Conlibertis.

D. S. F. C. H. S. E. De Suo Faciundum Curavit Hic Situs Est.

D. S. F. P. C. De Suo Factum Ponendum Curavit.

D. S. I. Deo Soli Inviato. De Sua Impensa. De Suo Instituit.

D. S. I. F. De Sua Impensa Fecit.

D. S. I. M. Deo Soli Inviato Mithrae.

D. S. I. P. C. De Sua Impensa Ponendum Curavit.

D. S. I. S. L. M. De Sua Impensa Solvit Libens Merito.

D. S. M. Dis Sacrum Manibus.

D. S. M. I. De Suo Monumentum Instituit.

D. S. M. P. De Suo Monumentum Posuit. De Se Merito Posuit.

D. S. P. Dis Sacrum Posuit. Deo Soli Posuit.

De Sua Pecunia. De Suo Posuit.

D. S. P. D. D. De Sua Pecunia Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.

D. S. P. D. L. D. P. De Sua Pecunia Dedit Loco Dato Publice.

D. S. P. E. C. De Sua Pecunia Erigi Curavit.

D. S. P. F. De Sua Pecunia Fecit.

D. S. P. F. C. De Sua Pecunia Faciundum Curavit.

D. S. P. L. D. De Sua Pecunia Libens Dedit.

D. S. P. L. M. D. D. D. De Sua Pecunia Libens Merito Dono Dedit Dedicavit.

D. S. P. P. De Sua Pecunia Posuit.

D. S. P. P. F. De Sua Pecunia Ponere Fecit.

D. S. P. R. C. De Sua Pecunia Restituendum Curavit.

D. S. P. S. P. De Sua Pecunia Sibi Posuit.

D. S. P. V. I. S. L. M. De Pecunia Sua Votum Jure Solvit Libens Merito.

D. S. S. De Suo Sibi. De Suo Sumptu.

D. S. S. FACIVND. C. C. De Suo Sumtu Faciundum Curavere.

D. S. S. F. C. De Suo Sibi Faciundum Curavit, *vel*, De Suo Sumtu.

D. S. V. S. L. L. M. De Suo Votum Solvit Libentissime Merito, *vel*, Libens Lubens.

D. T. Dedit Titulum. Dedit Tumulum.

DT. Devotus.

DT. D. D. P. F. Duntaxat Decem. Denunciandi Potestatem Facio.

D. T. G. Q. S. Dedit Tumulum Gratis Quum Suis.

D. T. S. P. Dedit Tumulum Sumtu Proprio. Diem Tertium Sive Perendinum.

D. V. Dedit Vivens. Devota Virgo. Devotus Vir. Dies Quintus. Dis Volentibus.

DV. Devotus. Divus.

DVC. DVC. Duce Ducenario.

D. VIII. Diebus Novem.

D. V. K. FEB. Dedicatum Quinto Kalendas Februarii.

DVL. Dulcis. Dulcissima. Dulcissimus.

DVL. C. Dulcissima Conjux.

DVLCISS. Dulcissima. Dulcissimus.

D. V. M. Dis Vniverfis Manibus.

DVM. Dumia. Tribus.

DVODECI. Duodecim.

DVPL. ALAE. AVR. Duplicarius Alae Auriarum.

DVPL. TVR. Duplicarius Turmae.

D. V. S. Dis Vniverfis Sacrum.

DVS. Devotus.

DVVMV. Duum Viratus.

D. VXO. Dedit Vxori.

E.

E. Edilis. Aetas. Ejus. Erexit. Ergo. Est. Et. Exacto.

E. Et.

E. C. Ejus Causa. Erigi Curavit.

E. C. F. Ejus Causa Fecit.

E. CVR. Erigi Curavit.

E. D. Ejus Domus, *vel*, Dominus.

C

ED.

ED. Edictum.
 ED. C. Ædilis Curulis. Edicto Cavetur.
 ED. PL. Ædilis Plebis.
 EDV. P. D. Edulium Populo Dedit.
 E. E. Ex Edicto.
 EE. } Effe.
 EE. }
 E. F. Egregia Femina. Erigere Fecit.
 E. FIL. } Ejus Filius.
 E. FL. }
 EG. Egit. Egregius. Erga. Ergo.
 EGM. Ejusmodi.
 EG. S. B. M. F. Erga Se Bene Merito Fecit,
sen, Bene Meritæ.
 E. H. Ejus Heres. Ex Hereditate. Exter He-
 res.
 E. H. B. M. F. C. Ejus Heres Bene Merenti
 Faciendum Curavit, *vel*, Exter Heres.
 E. H. E. Ex Hereditate Est. Ejus Heres Est.
 Exter Heres Est.
 E. H. L. N. R. Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
 E. H. O. L. N. R. Ejus Hac Omnibus Lege
 Nihilum Rogatur.
 E. H. T. N. N. S. Exterum Heredem Titu-
 lum Nostrum Non Sequitur.
 EID. APR. Idus Aprilis.
 EID. MAR. Idus Martias.
 EIM. } Ejusmodi.
 EIM. }
 E. I. M. C. V. Ex Jure Manum Consertum
 Voco.
 E. L. Ea Lege. Ejus Locus.
 EL. Elata. Elatus.
 EL. EST. Elata Est.
 E. M. Egregiæ Memoræ. Elegit Monumen-
 tum, *vel*, Erexit.
 EM. Emeritus. Emit.
 EMA. Emissa.
 EM. AL. Emeritus Alæ.
 E. M. D. Ei Monumentum Dedit.
 EMET. *pro*, Emit.
 EM. OL. II. Emit Ollas Duas.
 EMP. Emta. Emator.
 EMS. Emissa.
 E. M. V. Egregiæ Memoræ Vir.
 EM. VR. Eminens Vir.
 E. N. Etiam Nunc.
 EN. Endotercifus, *hoc est*, Intercifus.
 E. P. E Pretio. E Publico.
 EP. } Epistola. Epitaphium.
 EP. }
 EP. M. } Epistolam Misit.
 EP. M. }
 EPOR. Epora. Eporetanus.
 E. PVB. E Publica. E Publico.
 EPVL. INDICT. Epulum Indictum.
 EPVL. POP. DEO. Epulum Populo Dedit.
 EPVS. Episcopus.
 EQ. Eques. Equiria. Equus.
 EQ. AVG. N. Eques Augusti Nostri.
 EQ. COH. Eques Cohortis. Equestris Co-
 hors.
 EQ. M. P. Equum Meruit Publicum.
 EQ. M. Equitum Magister.

EQ. O. } Equester Ordo.
 EQ. OR. }
 EQ. P. Equo Publico, *vel*, Equus Publicus.
 EQ. P. EXOR. Equo Publico Exornatus.
 EQ. PVB. Equo Publico.
 EQ. PVB. III. VIR. I. D. PRAEF. FABR.
 Equo Publico Quartum Viro Juridicundo
 Præfecto Fabrum.
 EQ. R. EQ. P. Equiti Romano Equo Pub-
 lico.
 EQ. RO. DEC. COL. APVL. Equiti Ro-
 mano Decurioni Coloniz Apuli.
 EQ. ROM. Eques Romanus.
 EQ. SING. AUG. Eques Singularis Augusti.
 EQ. SING. IMP. N. Eques Singularis Impe-
 ratoris Nostri.
 EQV. Equiria.
 EQVOR. PROB. Equorum Probatio.
 ER. } Erit. Erogator. Erunt.
 ER. }
 E. R. A. } Ea Res Agitur.
 E. R. AG. }
 ER. COLL. Aere Collato.
 EREC. Erectum.
 ER. LEG. Erogator Legionis.
 E. S. E Suo. Et Sibi. Ex Sententia.
 ES. Ejus. Est.
 E.S.S. ET. LIB. M.E. Et Sibi Et Libertis Mo-
 numentum Erexit.
 E.S.S. P. Q. R. Ex Sententia Senatus Populi-
 que Romani.
 ESQ. } Esquilina.
 ESQVIL. }
 E. T. Ex Testamento.
 ET. Est. Etiam.
 ET. Etiam.
 ET. CET. I. D. D. Et Ceteris Dis Deabus.
 ET. COS. ET. PR. Et Consuli Et Prætori.
 ET. D. D. OMNIB. Et Dis Deabus Omni-
 bus.
 E. T. F. I. S. Ex Testamento Fieri Iussit Sibi.
 ET. ITER. Q. Et Iterum Quinquennalis.
 ET. LIB. SVIS. ET. LIB. LIB. EOR. PRSQ.
 SVIS. Et Libertis Suis {Et Liberis Liber-
 tabus Eorum Posterisque Suis.
 ET. L. L. P. Q. E. Et Libertis Libertabus
 Posterisque Eorum.
 ET. M. D. Et Manu Divina.
 ET. NC. Etiam Nunc.
 ET. NVM. AVGG. Et Numinibus Augusto-
 rum.
 ET. QVOS. I. F. C. H. S. Et Quos Ipse Fieri
 Curavit Hic Siti Sunt.
 ET. S. A. D. Et Sub Ascia Dedicavit.
 ET. S. D. Et Sibi Dedit, *vel*, Suis.
 ET. S. ET. L. L. P. E. Et Sibi Et Libertis Li-
 bertabus Posteris Ejus, *vel*, Eorum.
 ET. S. ET. L. L. P. Q. E. Et Sibi Et Libertis
 Libertabus Posterisque Ejus, *vel*, Eo-
 rum.
 ET. S. ET. S. P. Q. E. Et Sibi Et Suis Poste-
 risque Ejus, *vel*, Eorum.
 ET. S. ET. S. LIB. L. P. Q. E. Et Sibi Et Suis
 Libertis Libertabus Posterisque Eorum.
 ET. S. F. C.

ET. S. F. C. Et Sibi Faciendum Curavit, *vel*,
Suis.
ET. S. H. M. P. C. Et Sibi Hoc Monumen-
tum Ponendum Curavit.
ET. S. L. } Et Suis Libertis.
ET. S. LIB. }
ET. S. P. Q. E. Et Suis Posterisque Eorum.
ET. S. L. L. P. Q. E. Et Suis Libertis Liber-
tabus Posterisque Eorum.
ET. S. S. E. Et Sibi Sepulcrum Erexerit, *vel*,
Elegit.
ET. S. V. F. Et Sibi Vivens Fecit.
E. V. Egregio Viro. Egregius Vir.
EV. Ejus.
E. V. L. S. Ei Votum Libens Solvit.
EVO. Evocatus.
EVOC. AN. II. Evocatus Annis Duobus.
EVOC. AVG. AB. AC. Evocatus Augusti Ab
Actis.
EVOC. AVGG. DIVOR. Evocatus Augu-
storum Divorum.
EVOK. Evocatus.
EVOK. AVG. Evocatus Augusti.
EVOK. AVG. N. Evocatus Augusti Nostrum.
EVOK. AVGG. NN. Evocatus Augustorum
Nostrorum.
EVOK. COH. III. PRET. Evocatus Co-
hortis Quartæ Pretoriæ.
EX. } Exigitur.
EX. }
HX. Ex.
EXACT. Exactor. Exactori.
EXACT. TRIB. CIVIT. GALL. Exactor
Tributorum Civitatum Galliarum.
EX. A. D. Ex Ante Diem.
EX. A. D. C. A. Ex Auctoritate Divi Cæsaris
Augusti.
EX. A. D. K. Ex Ante Diem Kalendas.
EX. A. D. V. K. DEC. AD. PRID. K. IAN.
Ex Ante Diem Quinto Kalendas Decem-
bris Ad Prædie Kalendas Januarias.
EX. A. P. Ex Argento Publico.
EX. A. Q. I. R. P. V.
EX. AVC. Q. IVN. RVS. PR. VRB. } Ex
Auctoritate Quinti Junii Rustici Prætoris
Vrbani.
EX. ARG. P. C. Ex Argenti Pondo Centum.
Ex Argento Publico Curavit, *vel*; Consti-
tuit.
EX. ARG. P. XIS. Ex Argenti Pondo Vnde-
cim Semis.
EX. B. F. C. Ex Beneficiarius Consulis.
EX. B. S. Ex Bonis Suis.
EX. C. Ex Civitate. Ex Colonia.
EX. 7. Ex Centuria.
EX. C. C. Ex Colonorum Consensu. Ex Con-
sensu Civitatis. Ex Communi Consensu.
EX. COH. VI. PR. Ex Cohorte Sexta Præ-
toris.
EX. COL. AVG. Ex Collegio Augurum.
EX. COLL. FABR. DEC. III. Ex Collegio
Fabrum Decuriarum Quartæ.
EX. COMM. CAES. Ex Commilitonibus Cæ-
saribus.
EX. COM. ORD. Ex Comite Ordinis.

EX. CON. Ex Consensu.
EX. CON. C. Ex Consensu Civitatis, *vel*,
Consulium.
EX. CONS. ORD. PAT. Ex Consul Ordi-
narius Patritius.
EXCORRECT. Excorrector.
EX. COS. Ex Consul.
EX. D. Ex Decreto. Ex Decuria. Ex Domo.
EX. D. A. } Ex Domo Augusta, *vel*, Au-
EX. D. AVG. } gusti.
EX. D. D. Ex Decreto Decurionum.
EX. D. D. P. P. Ex Decreto Decurionum
Posuere.
EX. D. D. PROMAG. L. D. Ex Decreto
Decurionum Promagistro Locus Datus.
EX. DEC. AL. Ex Decreto Alæ. Ex Decu-
rionibus Alæ.
EX. DEC. DEC. MVN. MAL. Ex Decreto
Decurionum Municipii Malactani.
EX. DISP. POS. Ex Dispositione Posuit.
EX. DO. A. }
EX. DO. AVG. } Ex Domo Augusta, *vel*,
EX. DO. AVG. } Augusti.
EX. D. ORD. Ex Decreto Ordinis.
EX. EA. P. Q. I. S. AD. AER. D. E. Ex Ea
Pecunia Quæ Jussu Senatus Ad Aerarium
Delata Est.
EXEM. Exemplum.
EXERC. Exercitus. Exercitator.
EXERCITA. N. Exercitatori Numeri.
EX. FIG. Ex Figulina.
EX. GER. I. }
EX. GER. INF. } Ex Germania Inferiori. Ex-
ercitus Germaniæ Inferioris.
EX. H. Ex Heres.
EX. HARVSPIC. SENT. Ex Haruspicum
Sententia.
EX. H. L. Ex Hac Lege.
EX. H. L. N. R. Ex Hac Lege Nihil Rogatur.
EX. H-S. c. N. Ex Sestertiis Mille Numum.
EX. H-S. DC. D. XX. Ex Sestertiis Sexcen-
tis millibus Quingentis Viginti.
EX. H-S. N. CC. L. D. XL. Ex Sestertiis
Numorum Ducentis Quinquaginta millibus
Quingentis Quadraginta.
EX. H-S. X. P. F. I. Ex Sestertiis Decem
Parvis Fieri Jussit.
EX. H-S. ∞ ∞ ∞ ∞. Ex Sestertiis Qua-
tuor millia.
EXIBIT. Exhibitori. Exhibuit.
EX. III. FI. Ex Tertia Fide.
EX. III. ISIDE. Ex Tertia Iside.
EX. I. Q. Ex Jure Quiritum.
EX. I. M. C. V. Ex Jure Manum Confertum
Vocavit.
EX. KAL. IAN. AD. KAL. IAN. Ex Kalen-
dis Januariis Ad Kalendas Januarias.
EX. KAL. IVL. AD. KAL. IVL. Ex Kalen-
dis Juliis ad Kalendas Julias.
EX. KAL. IVL. AD. KAL. IAN. Ex Kalen-
dis Juliis Ad Kalendas Januarias.
EX. M. Ex Monitu.
EX. M. D. Ex Monitu Dedit.
EXEMPL. Exemplum.
EX. NEC. LEG. Ex Necessariis Legionis.

EX. NVM. FRVM. Ex Numero Frumentariorum.
 EX. ORD. ARVS. Ex Ordine Aruspicum.
 EXPED. AVG. Expeditio Augusti.
 EXPF. VRB. Ex Præfecto Urbis.
 EXPLO. LEG. VI. VICTR. Explorator Legionis Sextæ Victricis.
 EX. P. P. Ex Pecunia Publica.
 EXPRO. Ex præposito.
 EX. P. Ex Predio. Ex Præcepto. Ex Prætoria. Ex Prætorio.
 EX. PRAEF. LEG. Ex Præfecto Legionis.
 EX. PRAEF. LEGG. VIII. CLET. I. ADIVT. Ex Præfecto Legionum Septimæ Claudiae, & Primæ Adjutricis.
 EX. PRAEP. Ex Præposito.
 EX Q. Exquilina.
 EX. R. Ex Regione.
 EX. REG. XIII. Ex Regione Decima Quarta.
 EX. S. ARAM. F. C. Ex Suo Aram Fieri Curavit.
 EX. S. C. } Ex Senatus Consulto.
 EX. S. C. }
 EX. S. C. COIR. LIC. Ex Senatus Consulto Coire Licet.
 EX. S. C. ET. D. D. Ex Senatus Consulto & Decreto Decurionum.
 EX. S. C. P. Ex Senatus Consulto Posuit. Ex Suo Curavit Ponendum.
 EX. S. C. TERMIN. Ex Senatus Consulto Terminaverunt.
 EX. S. D. Ex Suo Dedit.
 EX. SIGN. Ex Signifer. Ex Signiferis.
 EX. T. Ex Testamento.
 EX. T. F. C. Ex Testamento Fieri Curavit.
 EX. T. F. C. S. T. T. L. Ex Testamento Fieri Curavit Sit Tibi Terra Levis
 EX. T. F. I. Ex Testamento Fieri Jussit.
 EX. TT. SS. HH. Ex Testamentis Supra scriptorum Heredum.
 EX. V. Ex Quinta. Ex Visu. Ex Voto.
 EX. V. DECVR. } Ex Quinta Decuria.
 EX. V. DECVR. }
 EX. VI. S. Ex Sex Semis.
 EX. VOT. S. P. Ex Voto Sacrum Posuit. Ex Voto Suo Posuit.
 EX. VOT. XXX. Ex Votis Tricennalibus.
 EX. V. P. Ex Visu Posuit, *vel*, Ex Voto.
 EX. V. S. F. Ex Voto Suscepto Fecit.
 E. XX. HERED. Exactor Vicesimæ Hereditatum.

F.

F. Faciundum. Factum. Familia. Famula.
 Fastus dies. Februarius. Fecit. Feliciter.
 Felix. Femina. Fides. Fieri. Filia. Filius.
 Finis. Flamen. Forum. Frater. Frons. Fuit.
 Fulvo.
 7. Filia.
 9. Filia.

F. A. Filia Amatissima. Filio Amatissimo.
 FA. Familia. Femina. Filia.
 FAB. Faber. Fabia. Fabius. Fabrum.
 F. AB. HEREDIB. TEST. EIE. IVS. Factum Ab Heredibus Testamentum Fieri Jussit.
 FABR. Fabrum. Fabrorum.
 FABROR. NAVAL. VTRICLAR. Fabrorum Navalium Vtriculariorum.
 FABR. TIG. Faber Tignarius.
 FAC. Faciundum. Factum.
 FAC. B. Factum Bene.
 FAC. C. Faciundum Curavit.
 FAC. F. Factum Feliciter.
 FACIVND. PROCVRAV. Faciundum Procuravit.
 FACT. Factio. Factum. Factus.
 FACTION. VENET. Factionis Venetæ.
 FACT. RVSSAT. Factionis Russatæ.
 FA. CV. L. L. M. Faciundum Curavit Libertissime Merito.
 FAL. Falerina.
 FAM. Familia. Familiaris.
 FAMA. Familia.
 F. AN. X. F. C. Filia Annorum Decem Faciundum Curavit, *vel*, Filio.
 FAV. } Fauustus.
 FAVS. }
 FB. Fabia.
 F. B. M. Fecit Bene Merenti. Filia Bene Merenti, *vel*, Filio.
 F. C. Facere Curavit. Faciundum Curavit. Fecit Cinerarium. Fecit Conditorium. Felix Constans. Fidei Commissum. Fieri Curavit.
 F. CASS. Fecit Cassio.
 F. C. E. T. F. I. Faciundum Curavit Et Titulum Fieri Jussit.
 F. C. F. Fecit Carissimæ Feminae, *vel*, Filia. Filio Carissimo Fecit, *vel*, Fratri.
 F. C. H. Fieri Curavit Heres.
 F. C. I. Q. P. Faciundum Curavit Idem Que Probavit.
 F. C. L. Fecit Contra Legem.
 F. C. M. Faciundum Curavit Monumentum, *vel*, Mœrens. Fecit Coniux Marito.
 F. C. R. Fieri Curavit Requitorium.
 F. C. SVO. B. Fecit Coniugi Suo Bono.
 F. D. Factum Dedicavit. Filia Dedit. Filius Dedit. Flamen Dialis.
 FD. Fidejussor. Fundus.
 FD. C. } Fidei Commissum.
 FD. CM. }
 F. DD. Factum Dedicaverunt. Fieri Decreverunt.
 F. D. D. BARC. Factum Decreto Decurionum Barcinonensium.
 F. D. S. Fecit De Suo.
 F. D. M. Factum Dis Manibus. Filia Dedit Monumentum, *vel*, Filio, *vel*, Fratri.
 F. D. Q. M. Flamen Dialis Quirinalis Martialis.
 F. E. Fecit Erigi. Filius Ejus.
 FE. Fecerunt.
 FEA. Femina.
 FEB. Februarius.

F. E. C. **Faciundum** Ei Curavit. **Filio** Erigit.
 Curavit, *sen*, Filia, *aut*, Fratri.
FEC. **Fecialis.** Fecit. Fecerunt.
FECER. Fecerunt.
FECER. DD. Fecerunt Dederunt, *vel*, Dedicaverunt.
FECERV. M. Fecerunt.
FEC. IN. P. Fecit In Pace.
FEC. IN. P. DEP. Fecit In Pace Deposita.
FECR. Fecerunt.
F. E. D. Factum Esse Dicitur.
F. ED. Factum Edicto.
F. E. H. Filius Est Heres.
FEL. AVG. Felicitas Augusti.
FELIC. Feliciter.
FELIC. SAEC. Felicitas Sæculi.
FELICISS. Felicissimæ.
FELICIT. AVG. Felicitas Augusti.
FEL. IVL. OLIS. Felix Julia Olyssipo.
FEL. P. R. Felicitas Populi Romani.
FEM. Femina.
F. EQVOR. PROB. Feriæ Equorum Probandorum.
FER. Fecerunt. Feralia. Feriæ.
FER. Fecerunt.
FERAL. Feralia.
FERAL. F. Feralis Feriæ.
FER. L. C. Feriarum Latinarum Causa.
FER. NEP. Feriæ Neptuni.
F. E. S. Fecit E Suo. Fecit Et Sibi.
F. ET. S. Fecit Et Sacravit. Fecit Et Sibi.
F. F. Fabricaverunt. Fieri Fecit. Filia Fecit, *vel*, Filius. Filius Familias. Filii duo. Flando Feriundo.
FF. } Fabricaverunt. Fecerunt. Fratres. Fundaverunt.
FF. }
F. FA. }
F. FAM. } Filius. Familias.
F. FAM. }
FFB. Fabricaverunt.
F. F. C. Filio Faciundum Curavit.
FF. C. Fermè Centum.
F. F. J. C. Flaviorum Duorum Conliberta.
FFD. Fundaverunt.
F. FE. Fortunæ Felici.
F. FF. Fabricare Fecerunt.
F. FI. } Fratris Filius.
F. FL. }
FF. P. Filii Posuere. Fratres Posuere. Fratribus Posuit.
FF. PP. FF. Fortissimi Piiissimi Felicissimi.
F. FQ. Filii Filiabus Que.
F. FS. Filius Familias.
F. H. Fecerunt Hoc. Fecit Heres. Femina Honeſta.
F. H. F. Fieri Heres Fecit. Fieri Heredes Fecerunt.
F. H. IV. Fieri Heres Jussit.
F. I. Fieri Instituit. Fieri Jussit.
FI. Filia. Filius.
FI. Fide.
FI. Filia.
F. I. A. P. Felix Julia Augusta Pia.
FID. Fide. Fides. Fidelis.
FID. D. Fide Dignus.

FID. EXERCIT. Fides Exercituum.
FID. M. Fides Militum.
F. I. D. P. S. Fieri Jussit De Pecunia Sua.
FID. S. } Fidei Servus.
FID. SER. }
FIDVC. HER. Fiduciarius Heres.
FIG. Figulina. Figulus. Figura.
FIL. Filia. Filius.
FIL. DVLCISS. Filia Dulcissimæ. Filio Dulcissimo.
FIL. ER. Filii Eorum.
FILIBVS, pro, Filiis.
F. I. L. IN. F. Fieri Jussit Locum In Fronte.
FIL. KAR. F. Filio Karissimo Fecit.
FIL. MATR. PISS. Filius Matris Pissimæ, *vel*, Filia.
FIL. MER. Filia Merens. Filia Merenti. Filius Merens. Filio Merenti.
FIL. PIIS. POS. Filio Pissimo Posuit.
FIL. SV. Filius Suus. Filia Sua.
FIN. POMER. TERMIN. Fines Pomerii Terminaverunt.
F. I. S. Fieri Jussit Sibi.
F. ITEMQ. D. D. Fecit Itemque Dedicavit.
IX. ANN. XXXIX. MEN. I. D. VI. HOR.
SCIT. NEM. Vixit Annos Trigintanovem Mensem Vnum Dies Sex Horas Scit Nemo.
F. L. Fecit Locum. Fecit Libens.
FL. Filia. Filius. Flavia.
FLA. Filia.
FLACC. Flaccus.
FLAM. Flamen. Flaminica.
FLAM. COL. IMMVN. PROV. BAETIC. Flamen Coloniarum Immunium Provinciæ Bæticiæ.
FLAMINIC. COL. TARRAC. Flaminica Coloniae Tarraconensis.
FLAM. DERT. Flamen Dertonæ.
FLAM. DIAL. Flamen Dialis.
FLAM. ET. II. VIRAL. COL. APVL. Flamen Et Duum Viralis Coloniae Apuli.
FLAM. FERON. Flamen Feroniæ.
FLAM. HADR. Flamen Hadrianalis.
FLAM. MAR. Flamen Martialis.
FLAM. MVT. Flaminica Mutinæ.
FLAM. PERP. Flaminica Perpetua.
FLAM. PERP. DOM. AVG. Flaminica Perpetua Domus Augustæ.
FLAM. P. H. C. P. H. C. Flaminii Provinciæ Hispaniæ Citeriori Provincia Hispania Citerior.
FLAM. PROV. NARB. Flamen Provinciæ Narbonensis.
FLATVAR. Flatuarius.
FLAV. Flavia. Flavialis.
FL. AVG. Flavius Augustus.
FL. AV. MAX. Flavia Aurelia Maxima.
F. L. B. Fecit Liberto Bono.
FL. CL. Flavius Claudius.
FL. D. Flamen Dialis.
FL. DIVI. T. Flamen Divi Titi.
F. L. F. Fieri Libens Fecit, *vel*, Lugens.
FL. FEL. Flaviæ Felicis.
FL. F. FL. N. Flavii Filius Flavii Nepos.

FL. FM. Filius Familias.
 F. L. I. N. T. A. L. CO. M. ORD. PR. Felix
 Liber Injunctus Notariis Tribunis A Later-
 culo Continens Mandata Ordinis Primi.
 FL. IVL. Flavia Iulia.
 F. L. LIB. LIBERTAB. Q. SVIS. OMNIB.
 Fecit Libens Libertis Libertabus Que Suis
 Omnibus.
 F. L. L. P. S. Fecit Libentissimæ Pecunia Sua.
 Fecit Libertis Libertabus Posteris Suis.
 F. L. M. Fecit Libens Merito.
 FLM. Familia. Flamen.
 FL. MAX. Flavia Maximiana.
 FLMC. Flaminica.
 FLO. }
 FLOR. } Floralia.
 FL. P. Flamen Perpetuus.
 FL. QI. Flamen Quirinalis.
 FLS. Flavius.
 FL. VAL. Flavius Valerius.
 F. L. V. A. L. CO. S. T. R. L. IVSS. D. Felix
 Liber Vindicandus A Laterculo Continens
 Sacros Titulos Rerum Largitionum Jussio-
 ne Divina.
 FL. L. V. A. L. E. MAG. MEM. IVSS. D.
 Felix Liber Venit A Laterculo Edendus
 Magistro Memoriz Jussione Divina.
 F. L. V. A. LL. P. N. EVS. IVSS. DD. Felix
 Liber Venit A Laterculo Primicerii Nota-
 riorum Ejus Jussu Dominorum.
 F. L. V. A. L. MAG. EP. IVSS. DD. Felix
 Liber Vindicandus A Laterculo Magistri
 Epistolarum Jussu Dominorum.
 F. L. V. A. L. P. N. E. N. IVSS. AVG. Felix
 Liber Veniens A Laterculo Principis No-
 stri Ejus Numinis Jussu Augustali.
 F. M. Fecit Monumentum, *vel*, Memoriam.
 Fieri Mandavit. Filius Matri, *vel*, Filia.
 Flamen Martialis.
 F. MART. CAR. MONET. Feriæ Martis
 Carnæ Monetæ.
 F. MAXSV. Fabius Maxumus.
 F. M. D. D. D. Fecit Monumentum Datum
 Decreto Decurionum.
 F. M. I. Fieri Monumentum Jussit.
 F. M. S. Fecit Monumentum Sibi.
 F. N. Fecit Nobis. Fides Nostra.
 F. N. C. fieri Nobis Curavit.
 F. O. Filiz Optimæ. Filio Optimo, *sen*, Fratri.
 FO. Forum.
 FOED. Fœderati.
 FONT. Fontinalia.
 FOR. Forum. Fortuna. Fortunata.
 FOR. B. Forum Boarium.
 FOR. COR. Foro Cornelii, *vel*, Forum.
 FORD. Fordicidia.
 FOR. FEL. Fortunæ Felici.
 FOR. FL. Forum Flaminii.
 FOR. I. Forum Julii.
 FORIN. ROM. AR. DD. Forinæ Romæ Aras
 Dedicavit.
 FOR. L. Forum Livium.
 FORODRVENT. Forodruentinarum.
 FORONOVANOR. Foronovanorum.
 FOR. RED. Fortunæ Reduci.

FOR. RE. EX. S. C. Fortunæ Reduci Ex Se-
 natus Consulto.
 FOR. T. Forum Tranfitorium.
 FORT. FEL. Fortunæ Felici.
 FORT. P. R. Fortitudo Populi Romani.
 FOR. PRIM. Fortunæ Primigeniæ.
 FORT. RED. CAES. AVG. Fortunæ Reduci
 Cæsaris Augusti.
 FOS. Fossor.
 F. P. Fastus Primo. Fecit Publice. Filius Pa-
 tri. Forma Publica.
 F. P. C. Filius Ponendum Curavit.
 F. P. D. Filius Patri Dedit.
 F. P. D. D. L. M. Fecit Publice Decreto De-
 curionum Locum Monumenti.
 F. P. H. C. Filius Patri Hoc Curavit.
 F. P. I. Filius Poni Jussit.
 F. P. P. Filius Patri Posuit.
 F. Q. Flamen Quirinalis.
 F. R. Fecit Requitorium. Finibus Regundis.
 FR. Fortis. Frater. Fronte. Frumentarius.
 FR. Forum. Frater.
 FR. A. Frater Amantissime. Frater Ave.
 FRA. Frater.
 FRA. C. Fraude Creditoris.
 FRA. IET. FIL. TIT. POS. Frater Et Filius
 Titulum Posuit.
 FRAT. CARISS. F. Fratri Carissimo Fecit.
 FRATIB. PIENT. Fratribus Pientissimis.
 FR. D. Frumenti Dandi.
 FRD. Fraude.
 FR. F. Fratri Filius.
 FR. I. Forum Julium.
 FR. L. Forum Livii. Frumentarius Legionis.
 FR. LEG. Frumentarius Legionis.
 FRMS. Fortissimus.
 FRONT. Fronto.
 F. R. P. C. Filius Requitorium Ponendum
 Curavit.
 FR. POM. Forum Pompilii.
 FR. S. Fortis.
 FR. S. Forum Sempronii.
 FRV. }
 FRVG. } Frugalis. Frugi.
 FRVGIF. Frugifera.
 FRVM. Frumentarius.
 F. S. Fecit Sibi. Fecit Suis. Forum Sempronii.
 FS. Filii. Fossores.
 FS. Fratres.
 F. S. E. Fieri Sibi Elegit.
 FS. E. Factus Est.
 F. S. ET. L. M. Fecit Sibi Et Libertis Monu-
 mentum.
 F. S. ET. S. Fecit Sibi Et Suis.
 F. S. S. Fecit Sibi Suis.
 F. T. Fecit Titulum, *vel*, Tumulum.
 F. T. C. Fieri Testamento Curavit.
 F. V. Fecit Vivens.
 FV. Filius. Fuerit.
 F. V. C. Fieri Vivens Curavit.
 F. V. F. Fieri Vivens Fecit.
 FVL. Fulvius.
 FVLMIN. FVLG. Fulminatori Fulguratori.
 FVNC. Functus.
 FVR. Furius.

FVRR.

FVRR. Furrinalia.
 F. V. S. Fecit Voto Suscepto.
 F. V. S. L. M. Fecit Voto Soluto Libens Me-
 rito.
 FVTORO. Futurum.

G.

G Gaius. Genere. Genius. Gens. Genus.
 G. Geſta. Gratia. Gratis.
 GA. Galeria.
 GAB. Gabinius.
 GAL. Galeria. Gallus. Galliz.
 GALL. Galliz.
 GALLICA. V. C. CON. Gallicano Viro Cla-
 rissimo Conſule.
 GAL. VAL. Galerius Valerius.
 GA. V. Gravitas Veſtra.
 G. AVG. Genio Auguſti.
 GA. VAL. Gaius Valerius.
 GAV. V. Gravitas Veſtra.
 G. B. Genio Bono.
 G. B. D. M. P. Genio Bono Dicavit Monu-
 mentum Publice.
 G. C. Gaius Cæſar. Genio Civitatis, *vel*, Cæ-
 ſaris.
 G. D. Germanicus Dacicus. Gratis Dedit.
 GD. Gaudium.
 GE. Gens.
 GEL. Gellius.
 GEM. Gemina. Gemella.
 GEMIN. Geminus.
 GEN. Gens. Genio.
 GEN. AVG. FELIC. Genio Auguſti Felici.
 GEN. PLVT. S. Genio Plutoni Sacrum.
 GEN. POP. ROM. } Genio Populi Romani.
 GEN. P. R. }
 GER. Germanicus. Germanico. Germania.
 GER. DAC. Germanicus Dacicus.
 GERM. Germania. Germanicus.
 GERMANIC. Germanicus.
 GERMAN. INDVTI. Germana Indutia.
 GER. MAX. Germanicus Maximus.
 GER. MAX. DAC. MAX. SARM. MAX.
 Germanicus Maximus. Dacicus Maximus.
 Sarmaticus Maximus.
 GERM. DAC. Germanicus Dacicus.
 GER. P. Germania Provincia.
 GER. SAR. Germanicus Sarmaticus.
 G. F. Gemina Fidelis, *vel*, Felix.
 G. FEL. Gemina Felix.
 GG. Gemina. Geſſerunt.
 GG. Geſſerunt.
 G. L. Genio Loci.
 GLA. Gloria. Gladiator.
 GLAD. Gladiator.
 GLA. N. L. Gloria Nominis Latini.
 GLA. R. S. Gloria Romani Senatus.
 G. L. F. Genio Loci Factum.
 GL. R. Gloria Romanorum.
 G. M. Genio Malo.

GM. Germanicus.
 GM. Germanus.
 GM. F. Gemina Fidelis, *vel*, Felix.
 GM. FI. Gemina Fidelis.
 G. M. V. Gemina Minervia Victrix, *ideſt*
legio.
 GN. Gens. Genius. Genere. Gnæus.
 GN. F. A. N. Gnæi Filius Auli Nepos.
 GN. F. AP. N. Gnæi Filius Appii Nepos.
 GN. F. C. N. Gnæi Filius Caii Nepos.
 GN. F. D. N. Gnæi Filius Decimi Nepos.
 GN. F. GN. N. Gnæi Filius Gnæi Nepos.
 GN. F. L. N. Gnæi Filius Lucii Nepos.
 GN. F. K. N. Gnæi Filius Kæſonis Nepos.
 GN. F. M. N. Gnæi Filius Marci Nepos.
 GN. F. M'. N. Gnæi Filius Manii Nepos.
 GN. F. N. N. Gnæi Filius Numerii Nepos.
 GN. F. P. N. Gnæi Filius Publii Nepos.
 GN. F. Q. N. Gnæi Filius Quinti Nepos.
 GN. F. SER. N. Gnæi Filius Servii Nepos.
 GN. F. SEX. N. Gnæi Filius Sexti Nepos.
 GN. F. SP. N. Gnæi Filius Spurii Nepos.
 GN. F. TI. N. Gnæi Filius Tiberii Nepos.
 GN. F. T. N. Gnæi Filius Titi Nepos.
 GN. MAG. IMP. Gnæus Magnus Imperator.
 GN. N. T. M. DD. Genio Numini Tutelari
 Monumentum Dedicavit, *vel*, Tutelari Meo
 Dedit.
 GN. S. Genio Sacrum.
 GNT. Gentes.
 GORD. Gordianus.
 GOTH. Gothicus.
 GOTH. M. } Gothicus Maximus.
 GOTH. MAX. }
 G. P. Galliz Procurator. Genio Poſuit.
 G. P. F. Gemina Pia Fidelis, *ſcilicet* *legio*.
 G. P. R. Genio Populi Romani, *ſeu*, Gloria.
 GR. Gratis. Grex.
 GR. Gerit.
 GRA. Gratia.
 GRAC. } Grachus.
 GRACH. }
 GRANS. Gratianus.
 GRAT. AG. Gratias Agit.
 GR. D. Gratis Datum, *vel*, Dedit.
 GR. EX. Gloria Exercitus.
 GR. V. Grex Veneta, *hoc eſt* *Factio*.
 G. S. Genio Sacrum. Genio Senatus.
 GS. Gaius. Genus. Geſſit.
 GS. Geſſerunt. Gravitas.
 GT. Gentem. Gentes.
 G. T. } Genio Tutelari.
 G. T. } Gravitas Tua.
 G. T. A. Genio Tutelari Auguſti.
 G. V. Genio Urbis.
 GVILS. Gulielmus. *In Monumentis Chriſtia-*
norum.
 GVS. Genus.
 GVS. Gavifus.
 G. V. S. Genio Urbis Sacrum. Gratis Vo-
 tum Solvit.
 GX. Grex.

H.

H. Habet. Hac. Hastatus. Heres. Hic. Homo. Honestus. Honor. Hora. Horis. Hostis.

H. Heredes. Heres. Hora.

H. A. Hoc Auno.

HA. Hadrianus. Hora.

H. A. C. Heres Amico Curavit.

HADR. Hadrianus.

H. A. E. C. Hanc Ædem Ei Constituit. Hanc Aram Erigi Curavit.

HAE. M. Heredem Meum.

H. A. G. F. Heres Agens Gratias Fecit, *vel*, Animo Grato.

H. A. I. R. Honore Accepto Impendium Remisit, *seu*, Impensam.

H. A. L. R. Hac Autem Lege Rogavit. Hoc Amico Locavit Requitorium.

H. AQ. Hic Aquiescit.

HAR. Haruspex.

H. ARA. H. N. S. Hæc Ara Heredem Non Sequitur.

HASTA. Hastatus.

HAST. PVR. II. Hastis Puris Duabus.

H. B. Homo Bonus.

H. B. F. Homo Bonæ Fidei.

H. B. M. E. Heres Bene Merenti Exexit.

H. B. M. F. Heres Bene Merenti Fecit.

H. B. M. F. C. Heres Bene Merenti Faciundum Curavit.

H. B. M. P. Heres Bene Merenti Posuit.

H. C. Heres Curavit. Heredes Curaverunt.

H. C. CV. Hic Condi Curavit. Hoc Cinerarium Constituit.

H. C. D. D. Huic Collegio Dedicaverunt.

H. C. E. Hic Condita Est, *vel*, Conditus.

H. C. I. R. Honore Contentus Impendium Remisit.

HC. L. Hunc Locum.

HC. L. S. P. S. Hunc Locum Sepulturæ Posuit Sibi.

HC. V. Hic Voluit.

HC. V. Hunc Virum.

H. D. Hic Dedicavit, *vel*, Dedit.

H. D. D. Heredes Dono Dedere. Honori Domus Divinæ.

H. DD. Hic Dedicaverunt, *vel*, Dederunt.

H. D. M. Hoc Dedit Monumentum. Hoc Dari Mandavit.

HDNVS. } Hadrianus.

HDR.

H. D. S. Hoc Dedit Sepulcrum. Hoc De Suo.
HE. M. F. S. P. Heres Monumentum Fecit Sua Pecunia.

H. E. P. Heres Ejus Posuit. Hic Est Positus.

HER. Heres. Hereditas. Herennius.

HERC. AVG. Herculi Augusto.

HERC. GAD. Herculi Gaditano.

HERC. ROM. COND. Herculi Romæ Conditor.

HERC. SACR. Herculi Sacrum.

HERCVL. ROM. AVG. Herculi Romano Augusto.

HERED. B. M. F. CV. Heredes Bene Merenti Faciundum Curaverunt.

HERED. EX. T. F. C. Heredes Ex Testamento Fieri Curaverunt.

HER. EX. H-S. XI. Heres Ex Sestertiis Vndecim.

HER. F. Heres Fecit.

HER. FAC. CVR. Heres Faciundum Curavit.

HER. FEC. Heres Fecit.

HERR. Heredes.

HER. S. Herculi Sacrum.

H. E. S. Hic Est Situs, *vel*, Sepultus.

H. E. S. S. T. T. L. Hic Est Situs Sit Tibi Terra Levis.

H. E. T. F. Heres Ex Testamento Fecit.

H. E. T. F. I. Heres Ex Testamento Fieri Jussit. Hoc Ex Testamento Fieri Jussit.

H. ET. L. Heredes Et Liberti.

HETR. Hetruscus.

H. E. V. Heredem Esse Voluit.

H. EX. T. Heres Ex Testamento.

H. EX. T. E. Heres Ex Testamento Exexit.

H. EX. T. EST. Heres Ex Testamento Est.

H. F. Heres Fecit. Hic Faciundum. Honestus Femina, *vel*, Filia.

H. F. C. Heres Faciundum Curavit.

H. FF. Hic Fabricaverunt.

H. F. H. F. S. M. Honestus Femina Hoc Fecit Sibi Monumentum.

H. F. H. N. M. Heredes Fecerunt Hoc Nostrum Monumentum.

H. S. F. C. A. Heredes Fecerunt Sumtu Comuni Aram.

H. H. Homo Honestus.

H. H. Heredes.

H. H. Heredes.

H. H. A. P. S. Hic Habet Actionem Ponendi Sepulcrum.

HH. E. B. M. F. Heredes Ejus Bene Merenti Fecerunt.

HH. F. M. F. D. Heredes Filios Meos Facere Damno.

H. H. M. N. S. Heredes Hoc Monumentum Non Sequitur, *vel*, Non Sequuntur.

H. H. P. Heredes Posuerunt.

H. H. P. P. Hispaniarum Provinciarum.

H. H. S. S. Heres Hoc Sepulcrum Sequitur.

H. I. Hic Jacet. Homo Justus.

HIC. ADQ. Hic Adquiescit.

HIC. LOC. HER. N. S.

HIC. LOC. HER. NON. SEQ. } Hic Locus Heredem Non Sequitur.

HIEROF. HEC. Hierofanta Hecatis.

H. I. I. Heredes Jussu Illorum.

H. II. Hora Secunda. Horis Duabus.

HILAR. AVG. Hilaritas Augusti.

HILAR. P. R. Hilaritas Populi Romani.

HILAR. TEMP. Hilaritas Temporum.

HIL. SER. CVR. Hilarus Servus Curavit.

HISP. Hispania.

H. IVS. Heres Institutus.

H. K. N. Ave Karissime Nobis.

H. L. Hac Lege. Hoc Loco.
 H. L. D. Hic Locum Dedit, *vel*, Hunc.
 H. L. ET. M. H. N. S. Hic Locus Et Monumentum Heredes Non Sequitur.
 H. L. F. S. F. S. Hunc Locum Fecit Sibi Filiis Suis.
 H. L. H. N. S. Hic Locus Heredes Non Sequitur.
 H. L. H. N. T. Hunc Locum Heres Non Tenet.
 H. L. M. Hic Locus Monumenti.
 H. L. N. }
 H. L. N. } Honeſto Loco Natus.
 H. LOC. HER. NON. SEQ. Hic Locus Heredes Non Sequitur.
 H. L. R. Hac Lege Rogatum. Hanc Legem Rogavit. Hic Locavit Requitorium.
 H. L. S. Sertorius.
 H. L. S. H. N. S. Hunc Locum Sepulturæ Heredes Non Sequitur. Hunc Locum Scripti Heredes Non Sequuntur.
 H. M. Hoc Mandavit. Hoc Monumentum. Honeſta Mulier. Honeſta Miſſione. Hora Mortis.
 H. W. }
 H. M. } Honeſta Mulier.
 H. M. Hymnus.
 H. M. AD. H. N. T. }
 H. M. AD. H. N. TRAN. } Hoc Monumentum Ad Heredes Non Tranſit.
 H. M. D. A. Huic Monumento Dolus Abeſt, *vel*, Abeſto.
 H. M. D. M. A. }
 H. M. D. M. AB. } Huic Monumento Dolus Malus Abeſt, *vel*, Abeſto.
 H. M. D. M. A. E. Huic Monumento Dolus Malus Abſens Eſto.
 H. M. D. M. H. Huic Monumento Dolus Malus Abeſto, *H. pro A.*
 H. M. E. Hic Monumentum Elegit. Hoc Monumentum Erexit. Homini Memoriam Egreſſæ.
 H. M. E. H. I. S. Hoc Monumentum Ejus Heredes Inſtitutus Sequitur.
 H. M. E. H. N. R. Hoc Monumentum Exterum Heredem Non Recipit.
 H. M. E. H. N. S. Hoc Monumentum Exterum Heredem Non Sequitur.
 H. M. E. H. S. (C) (C) (C) M. N. Hoc Monumentum Erexit Sertertiorum Viginti-quinque Mille Numum..
 H. M. E. N. R. Hoc Monumentum Exterum Non Recipit.
 H. M. ET. LOCIS. S. S. D. M. A. Huic Monumento Et Locis Supra Scriptis Dolus Malus Abeſto.
 H. M. ET. L. S. H. N. S. Hoc Monumentum Et Locum Sepulturæ Heredes Non Sequuntur.
 H. M. ET. L. S. S. H. N. S. Hoc Monumentum Et Locum Sepulturæ Sui Heredes Non Sequuntur. Hoc Monumentum Et Libertatem Sepulcri Sui Heredes Ne Sequantur, *vel*, Scripti.
 H. M. EX. NON. RECEP. Hoc Monumentum

tum Exterum Non Recepit.
 H. M. EXT. N. REC. Hoc Monumentum Exterum Non Recipit.
 H. M. EX. T. H. N. S. Hoc Monumentum Ex Testamento Heredem Non Sequitur.
 H. M. EXT. N. R. }
 H. M. EXT. N. REC. } Hoc Monumentum Exterum Non Recipit.
 H. M. EXTR. H. N. SEQ. Hoc Monumentum Exteri Heredes Non Sequuntur.
 H. M. F. Heres Monumentum Fecit. Hoc Mandavit Fieri.
 H. M. G. N. S. Hoc Monumentum Gentiles Non Sequitur, *vel*, Non Sequuntur.
 H. M. H. Hic Monumentum Habet. Hoc Mandavit Heres.
 H. M. H. E. N. S. Hoc Monumentum Exteros Heredes Non Sequitur.
 H. M. HER. S. Hoc Monumentum Heres Sequitur.
 H. M. H. EX. T. N. S. Hoc Monumentum Heres Ex Testamento Non Sequitur.
 H. M. H. N. A. Hoc Monumentum Heredes Non Accipit.
 H. M. H. N. S. Hoc Monumentum Heres Non Sequitur.
 H. M. H. N. S. E. Hoc Monumentum Heredes Non Sequitur Exteros.
 H. M. H. N. S. N. H. H. Hoc Monumentum Heredes Non Sequitur Nec Heredes Heredum.
 H. M. H. N. S. N. EX. Hoc Monumentum Heredes Non Sequitur Nec Exteros. Hoc Monumentum Heredes Noſtri Sequuntur Non Exteri.
 H. M. H. S. Hoc Monumentum Heres Sequitur, *vel*, Heredes.
 H. M. IN. F. P. X. IN. A. P. X. Habet Monumentum In Fronte Pedes Decem In Agro Pedes Decem, *vel*, Huic Monumento.
 H. M. M. H. M. N. S. F. Humanitatis Mala Metuens Hoc Monumentum Nomine Suo Fecit.
 H. M. P. Hic Monumentum Poſuit. Hoc Monumentum Poſuit.
 H. M. P. CO. ET. F. Hoc Monumentum Poſuit Conjugi Et Filiis.
 H. M. P. P. Hoc Monumentum Propria Pecunia. Hoc Monumentum Publice Poſuere.
 H. M. P. P. S. Hoc Monumentum Publice Poſuit Sibi.
 H. M. S. M. Hoc Mandavit Sibi Monumentum.
 H. M. S. S. E. H. N. S. Hoc Monumentum Sive Sepulcrum Exteros Heredes Non Sequitur.
 H. M. S. S. HH. EX. N. S. Hoc Monumentum Sive Sepulcrum Heredes Exteros Non Sequitur.
 H. M. T. P. Hoc Matri Titulum Poſuit.
 H. M. V. Hic Monumentum Voluit. Honeſtæ Memoriam Vir.
 H. M. V. S. P. Hic Monumentum Vivens Sibi Poſuit, *vel*, Hoc.
 H. M. VV. FECIT. Hoc Monumentum Uni-

verſis Fecit.
 H. N. D. M. A. Heredi Non Datur Monu-
 menti Actio.
 H. N. S. Heres Non Sequitur.
 H. N. S. N. L. S. Heres Non Sequitur Noſtrum
 Locum Sepulturæ, *vel*, Heredem.
 H. O. Hoſtis Occiſus.
 HO. Homo. Honeſtus. Honor. Hora.
 HOC. M. H. N. F. P. Hoc Monumentum He-
 redes Noſtri Fecerunt Ponere.
 HOC. M. H. IN. F. P. Hoc Monumentum
 Habet In Fronte Pedes.
 HOC. M. H. NON. SEQ. Hoc Monumentum
 Heres Non Sequitur, *vel*, Heredem.
 HOC. SAX. SVB. ASC. DED. EST. Hoc Sa-
 xum Sub Aſcia Dedicatum Eſt.
 HO. H. Homo Honeſtus.
 HOM. Homo.
 HOM. OPT. Homo Optimus.
 HON. Honeſtus. Honore. Honorius.
 HON. NOB. PR. Honorius Nobiliſſimus
 Princeps.
 HONO. Honor.
 HON. VSVS. Honore; Vſus.
 HOR. } Horatia. *Tribus*.
 HORAT. }
 HOR. NOC. Hora Noctis,
 HOR. NVL. Hora Nulla.
 HOROLOGAR. Horologiarium.
 HOR. VI. Hora Sexta. Horis Sex.
 HOS. Hoſtis.
 HOSS. Hoſtes.
 H. O. S. Hoc Ordinavit Sepulcrum. Hic Oſſa
 Sita.
 HO. V. Hora Quinta. Horis Quinque.
 H. P. Haſta Pura. Hic Poſitus. Honeſta Per-
 ſona. Honeſtus Puer. Hora Prima.
 H. P. C. Heres Ponendum Curavit. Hic Po-
 nendum Curavit.
 H. P. C. L. D. D. D. Heres Ponendum Cu-
 ravit Loço Dato Decreto Decurionum.
 H. R. Hic Requiſcit.
 HR. Heres, Hora.
 H. RC. Honeſtæ Recordationis.
 H. R. E. I. Q. M. E. A. Hanc Rem E Jure
 Quiritum Meam Eſſe Ago.
 H. R. I. P. Hic Requiſcit In Pace. Honore
 Recepto Impendium Remiſit.
 H. S. Hic Sita. Hic Situs. Hic Sepulta, *vel*,
 Sepultus. Huic Sepulcro.
 H. S. } Sestertium. Sestertius.
 H. S. }
 H-S. Duo Semis.
 H-S. CCCC. Sestertiis Quatuorcentum.
 H-S. Sestertiis Decem mille.
 H-S. } Sestertiis Viginti mille.
 H-S. }
 H-S. Sestertiis Triginta mille.
 H-S.   Sestertiis
 Triginta Septem mille.
 H. S. C. P. S. Hic Sibi Curavit Poni Sepul-
 crum. Hoc Sepulcrum Condidit Pecunia
 Sua. Hoc Sibi Condidit Proprio Sumtu.

H. S. DD. Hoc Sibi Dedit, *vel*, Dedicavit.
 H. S. E. Hic Sepulta Eſt, *vel*, Sepultus. Hic
 Sita Eſt, *ſeu*, Situs.
 H. S. E. C. C. H. Hic Situs Eſt Curantibus He-
 redibus. Hoc Sibi Erexerunt Cum Ceteris He-
 redibus.
 H. SECEM. S. V. P. Hanc Sedem Sibi Viven-
 tes Poſuere, *vel*, Sibi Vivus Poſuit.
 H. S. E. H. T. F. C. Hic Situs Eſt Heres Titu-
 lum Fieri Curavit.
 H. S. EI. F. L. Hoc Sepulcrum Ei Fieri Lea-
 gavit.
 H. S. E. S. T. T. L. Hic Situs Eſt Sit Tibi Ter-
 ra Levis, *vel*, Hic Sita.
 H. S. E. T. F. I. Hic Situs Eſt Testamento
 Fieri Juſſit, *vel*, Hic Sita.
 H. S. E. T. F. I. H. F. C. Hic Situs Eſt Testa-
 mento Fieri Juſſit Heres Faciendum Cura-
 vit.
 H. S. F. Hic Situs Fuit. Hoc Sibi Fecit. Hoc
 Sacellum Fecit. Hoc Solus Fecit.
 H. S. F. H. T. F. Hic Situs Fuit Heres Titu-
 lum Fecit, *vel*, Heredes Titulum Fecerunt.
 H. S. F. L. S. P. D. D. Hunc Sibi Fecit Lo-
 cum Sepulturæ Permiſſum Decreto Decu-
 rionum.
 H. S. F. S. T. T. L. Hic Situs Fuit Sit Tibi Ter-
 ra Levis.
 H. S. HH. N. S. Hoc Sepulcrum Heredes
 Non Sequitur. Hoc Sepulcrum Heres Ha-
 beat Nomine Suo.
 H. S. H. N. S. Hoc Sepulcrum Heres Non Se-
 quitur.
 H. S. H. N. S. COM. Hoc Sepulcrum Here-
 dibus Non Sit Commune.
 H. S. IN. FR. Habet Sepulcrum In Fronte.
 H-S. Sestertiis Quinque mille.
 H-S.   CCC. Sestertiis Octo-
 milie Tercentis.
 H-S. Sestertiis Quinquaginta Mille.
 H-S. III. M. N. Sestertiis Tribus Mille Nu-
 mum.
 H-S. IX Sestertiis Novem Mille.
 H. S. L. Hoc Sibi Legavit.
 H-S. L. M. N. } Sestertiis Quinquaginta Mille
 H-S. M. N. } Numum.
 H. S. 7. F. C. Hoc Sibi Locum Testamen-
 to Fieri Curavit.
 H-S. N. III. Sestertiis Numum Quatuor.
 H-S. N DC. Sestertiis Numum Mille Sex-
 centis.
 H-S.   V. Sestertiis Termille
 Sexcentis Victoriatis.
 H. S. P. C. S. N. Sestertiis Parvis Centum Se-
 mis Numero.
 H. S. P. D. V. Hoc Sua Pecunia Dedit Vi-
 vens.
 H. SS. Hic Supra Scriptis.
 HSS. } Hoſtes.
 HSS. }
 H. S. S. Hic Sepulti Sunt. Hic Siti Sunt. Hoc
 Sibi Sepulcrum.
 H-S. SS. Sestertiis Supraſcriptis.

H. S. S.

H.

H. S. S. SS. V. T. L. } Hic Siti Sunt Sit Vo-
 H. S. S. S. V. T. L. } bis Terra Levis.
 H. S. T. N. E. Huic Sepulcro Titulus Non Est.
 H. S. V. F. M. Hoc Sibi Vivens Fieri Manda-
 vit. Hoc Sibi Vivens Fecit Monumentum.
 H. S. V. M. N. Hoc Sibi Vivens Monumen-
 tum Nuncupavit.
 H. S. V. S. P. Hanc Sedem Vivus Sibi Posuit.
 H. S. XMX. N. Sestertiis Vigintimille Num-
 mum.
 H. S. XXX. Sestertiis Triginta.
 H. S. ∞ ☉. N. Sestertiis Novem mille Num-
 mum.
 H. S. ∞. N. Sestertiis Mille Numum.
 H. S. ∞ ∞ CCCCL. Sestertiis Tribus
 Mille Quatuor Centum Quinquaginta.
 H. S. ↑↑↑ Sestertiis Quinquaginta Millia.
 HT. Habet.
 H. T. H. N. S. Hunc Titulum Heres Non Se-
 quitur.
 HTS. Hereditas.
 HTT. Hereditates.
 H. T. V. P. Heres Titulo Usus Posuit. Hunc
 Titulum Vivus Posuit.
 H. V. Hispaniæ Vtriusque. Honestus Vir.
 Honore Usi. Honore Usus. Hora Quinta.
 Horis Quinquæ.
 HV. Hujus.
 HVC. Hunc.
 H. V. D. Hoc Vivens Dedit. Hoc Volens
 Dedicavit. Hoc Votum Dedit.
 H. V. D. ARG. P. X. Hoc Volens Dedicav-
 it Argenti Pondo Decem, *vel*, Hoc Vo-
 tum.
 H. V. D. P. S. Hoc Volens Dedicavit Proprio
 Sumtu, *vel*, Pecunia Sua.
 H. V. F. Hoc Vivens Fecit. Hoc Voluit Fieri.
 H. VI. Horis Sex.
 H. VIII. S. B. B. Horis Octo Semis Bene Be-
 ne, *hoc est*, Feliciter.
 HVIM. Hujusmodi.
 H. VIRO. Duum Viro. *H pro duplici I.*
 H. V. M. Hic Voluit Monumentum. Hoc Vi-
 vens Mandavit.
 HV. M. ABB. Hujus Monasterii Abbatissa,
vel, Abbas. *In Lapidibus Christianorum.*
 H. VR. Honestus Vir.
 HVS. Hujus.
 H. V. S. P. Hoc Vivens Sibi Posuit. Honore
 Usus Sumtum Prohibuit.
 H. V. S. R. Honore Vfus Sumtum Remisit.
 H. V. S. R. L. D. D. D. Honore Usus Sum-
 tum Remisit Loco Dato Decreto Decu-
 - rionum.

Hunc Locum Sibi Testamento Or-
 dinavit.

I.

I. Ibi. Idest. Immortalis. Imperator. In. In-
 comparabilis. Inferis. Inter. Intra. Invenit.
 Inviatus. Jovis. Ipse. Iterum. Judex. Ju-

I.

27

pter. Jussit. Semel. Unum. *Affis nota.*
 I. *Cognomen Maxima Sororum.* In.
 } Intra:
 IA. }
 I. AG. In Agro.
 IAN. Ianus. Ianuarius.
 IAN. CLV. Janum Clusit.
 I. A. P. In Agro Pedes.
 I. A. P. Q. V. Incomparabili Amantissimæ
 PræstantiQue Virtute.
 I. A. P. XV. In Agro Pedes Quindecim.
 I. A. S. F. Itus Ambitus Sine Fraude.
 IA. T. C. Intra Tempus Constitutum.
 I. C. Judex Cognitionum.
 IC. Hic. *In Roma Subterranea.*
 } Quinque Mille.
 } Quinquaginta Millia.
 } Quingenta millia.
 } Sexaginta millia.
 } Octuaginta millia.
 } Septuaginta quatuor mil-
 } lia.
 } Octuoginta Se-
 } ptem millia.
 } Sexmillia.
 } Septem millia.
 I. D. Inferis Diis. Jovi Dedicatum. Isidi Deæ.
 Jussu Dei.
 ID. Idibus. Iduarii. Idus.
 ID. Inde.
 ID. AA. Idem Augusti.
 I. D. C. Juris Dicendi Causa.
 I. D. M. Inferis Dis Maledictis. Jovi Deo
 Magno.
 ID. MAR. Idus Martias.
 I. D. N. CIV. Judex Delegatus Nomine Gi-
 vium.
 IDNE. Indictione.
 I. D. NM. In Dei Nomine.
 I. D. P. Juri Dicundo Præest.
 IDQ. IdemQue.
 ID. QVOT. A. D. F. H. S. C. Idem Quot An-
 nis Det Fisco Sestertios Centum.
 I. D. T. S. P. In Diem Tertium Sive Peren-
 dinum.
 I. E. Judex Esto.
 IEA. Interea.
 I. F. In Foro. Jussu Fecit.
 IF. Interfuit.
 I. F. B. In Foro Boario.
 I. F. C. In Foro Cæsaris. Ipse Fieri Curavit.
 I. F. C. A. } In Foro Cæsaris Augusti.
 I. F. CS. A. }
 I. F. FL. } In Foro Flaminii.
 I. F. FLAM. }
 I. F. H. }
 I. F. HA. } In Foro Hadriani.
 I. F. HR. }
 I. FNT. In Fronte.
 I. FO. In Foro.
 I. FO. B. In Foro Boario.
 I. FO. C. In Foro Cæsaris.
 I. FO. C. A. In Foro Cæsaris Augusti.

D 2

I. FO.

I. FO. CS. In Foro *Casaris*.
 I. FO. CS. A. In Foro *Casaris Augusti*.
 I. FO. FLA. } In Foro *Flaminii*.
 I. FO. FLAM. }
 I. FO. I. } In Foro *Julii*.
 I. FO. IV. }
 I. FO. L. } In Foro *Livii*.
 I. FO. LI. }
 I. FO. P. In Foro *Pacis*.
 I. FO. POMP. In Foro *Pompilii*.
 I. FO. POP. In Foro *Popilii*.
 I. FO. P. R. In Foro *Pro Rostris*.
 I. FO. P. R. E. A. D. P. In Foro *Pro Rostris*
 Et Ante Diem *Pridie*.
 I. FOR. C. A. } In Foro *Casaris Augusti*.
 I. FOR. CS. A. }
 I. FOR. FLAM. In Foro *Flaminii*.
 I. FOR. TR. } In Foro *Transitorio*.
 I. FO. TR. }
 I. F. P. In Fronte *Pedes*.
 I. F. P. LAT. In Fronte *Pedes Latum*.
 I. F. P. LX. R. P. LX. In Fronte *Pedes Sexa-*
ginta Retro Pedes Sexaginta.
 I. F. POMP. In Foro *Pomponii*.
 I. F. POP. In Foro *Popilii*.
 I. F. P. R. In Foro *Pro Rostris*.
 I. F. P. R. E. A. D. P. In Foro *Pro Rostris Et*
 Ante Diem *Pridie*.
 I. F. P. XIII. I. A. P. T. In Fronte *Pedes Tres-*
decim In Agro Pedes Totidem.
 I. FR. In Fronte.
 I. FR. P. LAT. In Fronte *Pedes Latitudinis*.
 IF. S. S. Inferius *Scripti Sunt*.
 I. FT. In Fronte.
 IF. T. Interfuerunt.
 I. F. TR. In Foro *Transitorio*. In Foro *Trajani*.
 IG. Igitur.
 I. H. Jacet *Hic*.
 I. H. D. D. In Honorem *Deorum Dearum*.
 In Honorem *Domus Divinae*.
 I. I. In Jure.
 II. Iterum. Secundum. Duo.
 II. M. Iteratus *Miles*.
 M. O. M. Jovi *Optimo Maximo*.
 III. *pro, Et. duplici I. loco E.*
 II. V. Duum *Vir*.
 II. V. D. D. Duum *Viris Dedicantibus*.
 II. VIR. Duumvir. Duumviri.
 II. VIR. AVG. Duumvir *Augustalis*.
 II. VIRAL. Duum *Viralis*.
 II. VIR. ALT. ET. QQ. Duum *Viro Altero*
 Et *Quinquennali*.
 II. VIR. CC. A. Duumvir *Centuriandis Agris*.
 II. VIR. COL. Duum *Vir Coloniae*.
 II. VIR. COL. AVG. Duum *Vir Coloniae*
Augustae.
 II. VIR. COL. DAC. SARMIZ. Duum *Vir*
Coloniae Daicae Sarmizgetusae.
 II. VIR. COL. HELV. Duum *Vir Coloniae*
Helviae.
 II. VIR. COL. S. S. Duum *Vir Coloniae Su-*
pra Scriptae.
 II. VIR. D. S. P. Duum *Vir De Suo Posuit*.
 II. VIR. I. D. Duum *Vir Jure Dicundo*.

II. VIR. I. D. QQ. Duum *Vir Jure Dicundo*
Quinquennalis.
 II. VIR. MVNI. Duum *Vir Municipii*.
 II. VIRI. P. P. Duum *Viri Posuere*.
 II. VIR. QQ. *Quinquennalis*.
 II. VIR. QVIN. COL. JVL. HISPELL. Duum *Vir*
Quinquennalis Coloniae Juliae
Hispelliae.
 II. VIR. QVINQ. COL. TARRAC. Duum-
Vir Quinquennalis Coloniae Tarraconensis.
 II. VIR. QQ. CORP. DENDROPHOR. Duum *Vir*
Quinquennalis Corporum Den-
drophororum.
 II. VIR. QQ. Q. R. P. O. PEC. ALIMENT. Duum *Viro*
Quinquennali Quaestori Reipu-
blicae Operum Pecuniae Alimentariae.
 II. VIR. TVDER. Duum *Vir Tuderti*.
 II. V. REIP. Duum *Vir Reipublicae*.
 IIX. Octo.
 IIXX. Duo de *Viginti. Decem & octo*.
 III. COS. Tertium *Consul*.
 III. KAL. FEBR. Tertio *Kalendas Februarii*.
 III. KAL. SEXT. Tertio *Kalendas Sextilis*.
 III. N. IVN. Tertio *Nonas Junii*.
 III. V. } *Trium Vir. Triumviri*.
 III. VIR. }
 III. VIR. A. A. A. F. F. Trium *Vir Auro Ar-*
gento Ere Flando Feriundo.
 III. VIR. AED. CER. Trium *Vir Aedilis Ce-*
realis.
 III. VIR. A. P. F. Trium *Vir Argentio Publi-*
co Feriundo, vel, Auro.
 III. VIR. CAPIT. Trium *Vir Capitalis*.
 IIII. Quarta. Quartum. Quatuor.
 IIII. VIR. I. D. Quatuor *Vir Juridicundo*.
 III. ID. Tertio *Idus*.
 III. ID. OCTB. Tertio *Idus Octobris*.
 IIII. K. FEBR. Quarto *Kalendas Februarii*.
 IIII. K. OCT. Quarto *Kalendas Octobris*.
 IIII. RALICIS. Quadrum *Viralicis*.
 IIII. V. Quatuor *Vir*.
 IIIIV. Quatuor *Viratus*.
 IIII. V. } *Quatuor Vir*.
 IIII. V. }
 IIII. VIR. AED. P. } *Quatuor Vir Aedilitiae*
 IIII. VIR. A. P. } *Potestate*.
 IIII. VIR. A. P. F. Quatuor *Vir Argentio Pu-*
blico Feriundo, vel, Auro.
 IIII. VIR. AVG. Quatuor *Vir Augustalis*.
 IIII. VIREI. IOVR. DEIC. Quatuor *Viri*
Juri Dicundo.
 IIII. VIR. I. D. PONT. Quatuor *Vir Juri-*
cundo Pontifex.
 IIII. VIR. I. D. QVINQ. quatuor *Vir Juri-*
dicundo Quinquennalis.
 IIII. VIR. I. D. S. C. FERENTIN. Quatuor
Vir Juridicundo Senatus Consulto Feren-
tinorum.
 IIII. VIR. LEG. COR. Quatuor *Vir Legatus*
Corrector.
 IIII. VIR. M. A. A. Quatuor *Vir Municipii*
Albae Augustae.
 IIII. VIR. PR. I. D. ADL. AER. Quatuor *Vir*
Praefectus.

Præfectus Iuridicundo Adlectus Ærario.
 III. VIR. QVINQVEN. Quatuor Vir Quinquennalis.
 III. VIR. VIAR. CVR. Quatuor Vir Viarum Curandarum.
 IIIII. VIR. AVG. Sextum Vir Augustalis.
 IIIII. V. }
 IIIII. VIR. } Sextum Vir. Sevir. Sexvir.
 IIIII. VIR. }
 IIIII. VIR. }
 IIIII. VIR. AED. POT. Sevir Ædilitia Potestate.
 IIIII. VIR. AQVIL. Sevir Aquileiæ.
 IIIII. VIR. AVG. Sevir Augustalis.
 IIIII. VIR. QQ. ID. Sevir Quinquennalis Iuridicundo.
 I. L. Illius Liberta, *vel*, Libertus.
 IL. Illustris.
 I. L. D. Ipſius Liberta Dedit, *vel*, Libertus. Ipſe Libens Dedit.
 I. L. F. Illius Liberta Fecit, *ſeu*, Libertus.
 I. L. H. Ius Liberatorum Habens.
 I. L. P. Ipſe Libens Poſuit. In Loco Publico. Illius Liberta Poſuit, *vel*, Libertus.
 I. L. R. In Loco Religioſo.
 I. L. S. Iuſſit Locum Sepulturæ.
 IL. S. T. Illuſtris Sublimitas Tua.
 I. M. Iovi Magno. Iſidi Magnæ. Iuſſit Monumentum.
 IM. Imago. Immortalis. Imperator. Interciuſus, *hoc eſt dies*.
 IMAG. CAES. AUG. IMP. Imago Cæſaris Auguſti Imperatoris.
 IM. CAES. Imago Cæſaris.
 I. M. CT. }
 I. M. CTI. } In Media Civitate
 I. MD. In Medio.
 IMI. Decem milia.
 IMM. Immolavit. Immortalis. Immunis.
 IMM. A. IIII. Immunis Annis Quatuor.
 IMM. II. HON. III. Immunis Iterum Honoratus Quartum.
 IM. P. In Pace.
 IMP. Impenſa. Imperator. Imperio.
 IMP. A. } Imperator Augur.
 IMP. AV. } Imperator Auguſtus.
 IMP. A. X. Imperator Augur Decem Vir.
 IMP. CAES. AVGV. COMM. CONS. Imperator Cæſar Auguſtus Communi Conſenſu.
 IMP. CAE. M. AVR. SEV. ALEX. AVG. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Severus Alexander Auguſtus.
 IMP. CAES. AVG. LVD. SEC. XV. S. F. Imperatoris Cæſaris Auguſti, Ludos Seculares, Quindecim Vir Sacris Faciundis.
 IMP. CAES. C. PESSEN. NICER. IVST. Imperator Cæſar Caius Peſcennius Niger Juſtus.
 IMP. CAES. C. VAL. Imperator Cæſar Caius Valerius.
 IMP. CAES. C. VIB. TREB. Imperator Cæſar Caius Vibius Trebonianus.
 IMP. CAES. DIVI. F. III. VIR. R. P. C. Imperator Cæſar Divi Filius Trium Vir Rei-

publicæ Conſtituendæ.
 IMP. CAES. DIVI. VESP. F. DOMITIAN. COS. Imperator Cæſar Divi Veſpaſiani Filius Domitianus Conſul.
 IMP. CAES. D. CLO. SEP. ALB. Imperator Cæſar Decimus Clodius Septimius Albinus.
 IMP. CAES. DOMITIAN. AVG. GERM. COS. XI. CENS. POT. P. Imperator Cæſar Domitianus Auguſtus Germanicus Conſul Undecimum Cenſoria Potestate Perpetuus.
 IMP. CAES. L. AEL. AVR. Imperator Cæſar Lucius Ælius Aurelius.
 IMP. CAES. L. SEPT. SEV. PERT. AVG. Imperator Cæſar Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus.
 IMP. CAES. M. ANT. Imperator Cæſar Marcus Antoninus.
 IMP. CAES. M. AVR. ANT. AVG. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Antoninus Auguſtus Pius.
 IMP. CAES. M. AVR. ANTO. ELAGAB. Imperator Cæſar Marcus Aurelius Antoninus Elagabalus.
 IMP. CAES. M. AVREL. Imperator Cæſar Marcus Aurelius.
 IMP. CAES. M. CASS. LAT. Imperator Cæſar Marcus Caſſius Laſienus.
 IMP. HAES. M. CLOD. Imperator Cæſar Marcus Clodius.
 IMP. CAES. M. DID. IVLIAN. AVG. Imperator Cæſar Marcus Didius Julianus Auguſtus.
 IMP. CAES. M. DID. SEVER. IVLIAN. AVG. Imperator Cæſar Marcus Didius Severus Julianus Auguſtus.
 IMP. CAES. P. LIC. Imperator Cæſar Publius Licinius.
 IMP. CAES. P. SEP. Imperator Cæſar Publius Septimius.
 IMP. CAES. T. AEL. HADR. Imperator Cæſar Titus Ælius Hadrianus.
 IMP. CAES. TRAIAN. AVG. GERM. Imperator Cæſar Trajanus Auguſtus Germanicus.
 IMP. CAES. TRAIAN. HADRIAN. OPT. AVG. G. D. PARTH. Imperator Cæſar Trajanus Hadrianus Optimus Auguſtus Germanicus Dacicus Parthicus.
 IMP. CAES. TRAIAN. HADRIAN. OPT. P. F. AVG. GERM. DAC. Imperator Cæſari Traiano Hadriano Optimo Pio Felici Auguſto Germanico Dacico.
 IMP. CAES. VESPAS. AVG. P. M. TR. P. P. P. Imperator Cæſar Veſpaſianus Auguſtus Pontifex Maximus Tribunitia Potestate Pater Patriæ.
 IMP. CAES. VLP. NER. Imperator Cæſar Ulpius Nerva.
 IMP. CAE. TRA. DAC. AVG. Imperator Cæſar Trajanus Dacicus Auguſtus.
 IMP. C. C. IVN. Imperator Cæſar Caſſius Junior.
 IMP. C. C. M. AVR. Imperator Cæſar Caius Marcus Aurelius.

IMP. C. CN. SAL. Imperator Cæsar Cnæus Salvus.
 IMP. C. C. VAL. Imperator Cæsar Caius Valerius.
 IMP. C. C. VIB. Imperator Cæsar Caius Vibius.
 IMP. C. C. VIB. TREB. Imperator Cæsar Caius Vibius Trebonianus.
 IMP. C. D. CAEL. Imperator Cæsar Decimus Cælius.
 IMP. C. FL. VAL. Imperator Caius Flavius Valens.
 IMP. C. GAL. VAL. Imperator Cæsar Galerius Valerius.
 IMP. C. L. DOM. Imperator Cæsar Lucius Domitius.
 IMP. C. L. SEP. SEV. PERT. AVG. Imperator Cæsar Lucius Septimius Severus Pertinax Augustus.
 IMP. C. M. A. Imperator Cæsar Marcus Aurelius.
 IMP. C. M. ANN. Imperator Cæsar Marcus Annus.
 IMP. C. M. A. VAL. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Valerius.
 IMP. C. M. AVR. Imperator Cæsar Marcus Aurelius.
 IMP. C. M. AVR. CL. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Claudius.
 IMP. C. M. AVR. SEV. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Severus.
 IMP. C. M. AVR. VAL. Imperator Cæsar Marcus Aurelius Valerius.
 IMP. C. M. CASS. LAT. Imperator Cæsar Marcus Cassius Latienus.
 IMP. C. M. CL. Imperator Cæsar Marcus Claudius.
 IMP. C. M. IVL. Imperator Cæsar Marcus Julius.
 IMP. C. M. OP. SEV. Imperator Cæsar Marcus Opeius Severus.
 IMP. C. M. Q. Imperator Cæsar Mælius Quintus.
 IMP. C. M. ACIL. Imperator Cæsar Manius Acilius.
 IMP. C. P. HEL. PERT. Imperator Cæsar Publius Helius Pertinax.
 IMP. C. P. LIC. Imperator Cæsar Publius Licinius.
 IMP. C. P. VALLIC. Imperator Cæsar Publius Valerius Licinius.
 IMP. C. Q. NON. REGILIAN. Imperator Cæsar Quintus Nonius Regilianus.
 IMP. CS. Imperator Cæsar.
 IMP. CS. A. Imperator Cæsar Augustus.
 IMP. C. SEX. IVL. Imperator Cæsar Sextus Julius.
 IMP. C. VAL. Imperator Cæsar Valerius.
 IMP. D. F. P. P. Imperator Divi Filius Pater Patriæ.
 IMP. DOM. AVG. GERM. Imperator Domitianus Augustus Germanicus.
 IMP. DOM. N. Imperator Dominus Noster.
 IMPER. RECEPT. Imperio Recepto.
 IMP. II. VII. VIR. EPVL. Imperator Secun-

dum Septem Vir Epulonum.
 IMP. IP. Imperio Ipsarum.
 IMP. ITER. Imperator Iterum.
 IMP. L. AVG. VER. Imperator Lucius Aurelius Verus.
 IMP. M. CLOD. Imperator Marcus Clodius.
 IMP. M. IVL. Imperator Marcus Julius.
 IMP. N. Imperator Noster.
 IMP. P. M. Imperator Pontifex Maximus.
 IMPP. Imperatores.
 IMPP. CAESS. DD. INVICTISS. Imperatores Cæsares Domini Invictissimi.
 IMP. POS. Imperio Posuit.
 IMPPP. Imperatores.
 IMP. SER. SVL. Imperator Servius Sulpitius.
 IMP. SEV. ALEXAND. AVG. Imperator Severus Alexander Augustus.
 IMP. SEX. DICT. PERP. Imperator Sextum Dictator Perpetuus.
 IMP. T. AEL. CAES. HADR. Imperator Titus Aelius Cæsar Hadrianus.
 IMP. T. CAES. VESP. AVG. P. M. TR. P. P. P. Imperator Titus Cæsar Vespasianus Augustus Pontifex Maximus Tribunitia Potestate Pater Patriæ.
 IMP. TER. Imperator Tertium.
 IMP. T. VESP. AVG. REST. Imperator Titus Vespasianus Augustus Restituit.
 IMPVB. DVLCISS. Impubera Dulcissima. Impuber Dulcissimus.
 IMP. VII. Imperator Septimum.
 IMP. VIII. COS. III. P. P. Imperator Octavum Consul Tertium Pater Patriæ.
 IMP. XII. ACT. Imperator Duodecimum Actiacus, *hoc est*, Apollo.
 I. M. S. Inferis Manibus Sacrum. Ifidi Magnæ Sacrum. Jovi Magno Sacrum. Junoni Magnæ Sacrum.
 IM. S. Impensa Sua.
 I. M. T. } In Medio Templi.
 I. M. TPL. }
 IM. V. I. S. L. Immolata Victimæ Jovi Sancto Litavit.
 IN. Inimicus. Inscript. Interea.
 IN. AG. P. In Agro Pedes.
 IN. AG. P. X. In Agro Pedes Decem.
 IN. AG. P. XV. IN. F. P. XXV. In Agro Pedes Quindecim In Fronte Pedes Viginti-quinque.
 IN. AGR. In Agro.
 IN. AGR. LONG. P. X. S. In Agro Longum Pedes Decem Semis.
 IN. AGR. P. In Agro Pedes.
 IN. AGR. P. XX. In Agro Pedes Viginti.
 IN. A. P. In Agro Pedes.
 IN. A. P. III. IN. L. P. X. In Agro Pedes Quatuor In Latus Pedes Decem, *vel*, in Longum.
 INCL. Incola. Inclitus.
 INQOMP. Incomparabilis.
 IN. CONIVGI. In Conjugio.
 IN. CONV. In Conubio.
 IND. Indictio. Indictione.
 INDICT. XI. Indictione Undecima.

IN. DM. In Domino.
 IN. DM. XP. In Domino Christo.
 IN. E. L. F. E. In Ejus Locum Factus Est.
 IN. F. In Fronte.
 INF. Inferat.
 INF. AER. PP. R. Inferat Aerario Populi Romani.
 INF. AER. PP. R. H-S. M. N. Inferat Aerario Populi Romani Sestertios Mille Numum.
 INF. AER. P. R. H-S. L. M. N. Inferat Aerario Populi Romani Sestertios Quinquaginta mille Numum.
 IN. FA. P. VI. S. IN. AG. P. IX. S. In Faciem Pedes Sex Semis In Agro Pedes Novem Semis.
 IN. F. IN. A. V. L. P. X. In Fronte In Agro Versus Longum Pedes Decem.
 IN. FO. In Foro. In Fupdo.
 IN. FO. P. In Foro Posuit.
 IN. F. P. In Fronte Pedes.
 IN. F. P. LAT. In Fronte Pedes Latum.
 IN. F. P. Q. XV. In Fronte Pedes Quadrati Quindecim.
 IN. F. P. R. IN. A. P. VI. In Fronte Pedes Retro In Agro Pedes Sex, *sen*, Recti.
 IN. F. P. VII. IN. AG. P. R. S. In Fronte Pedes Septem In Agro Pedes Retro Semis, *sen*, Recti.
 IN. F. P. V. S. In Fronte Pedes Quinque Semis.
 IN. F. P. XIII. IN. AGR. P. XX. In Fronte Pedes Tresdecim In Agro Pedes Viginti.
 IN. FR. L. P. X. C. ∞ . In Fronte Latum Pedes Decem Cum Triente.
 IN. FRO. P. } In Fronte Pedes.
 IN. FR. P. }
 IN. FR. P. IIX. In Fronte Pedes Octo.
 IN. FR. P. RETR. P. In Fronte Pedes Retro Pedes.
 IN. FR. P. V. In Fronte Pedes Quinque.
 IN. FR. P. VI. In Fronte Pedes Sex.
 IN. FR. P. VI. LAT. VII. In Fronte Pedes Sex Latum Septem.
 IN. FR. P. XV. S. In Fronte Pedes Quindecim Semis.
 IN. FR. P. XX. In Fronte Pedes Viginti.
 IN. FR. P. XX. IN. AGR. P. XX. In Fronte Pedes Viginti In Agro Pedes Viginti.
 IN. FR. P. XXXVII. S. In Fronte Pedes Trigintaseptem Semis.
 IN. F. T. In Foro Trajani, *vel*, Transitorio.
 IN. H. In Honorem.
 IN. H. D. D. In Honorem Deorum. In Honorem Domus Divinae.
 IN. H. D. D. AVGG. In Honorem Dominorum Augustorum, *vel*, Domus Divinae.
 IN. H. D. D. I. O. M. In Honorem Deorum Dearum Jovi Optimo Maximo.
 IN. HERM. TVEND. In Hermam Tuen-dam.
 IN. H. H. In Hoc Honore.
 IN. H. L. S. E. In Hac Lege Scriptum Est.
 IN. HO. R. P. MART. TE. D. D. In Hono-

rem Reipublicae Marti Templum Dedicavit.
 IN. H. S. In Hoc Sepulcro.
 IN. H. T. SVNT. COM. OR. H. S. In Hoc Titulo Sunt Comprehenſa Ornamenta Hujus Sepulcri.
 INL. }
 INL. } Inlustris.
 INLL. PP. Inlustres Patricii.
 INL. M. T. Inlustris Magnificentia Tua.
 IN. LOC. In Loco.
 IN. L. P. X. In Latum Pedes Decem.
 IN. LVC. D. D. VIA. CAMP. In Luco Deae Diae Via Campana.
 IN. MAG. M. E. In Magistratu Mortuus Est.
 IN. MAG. M. E. IN. E. L. F. E. In Magistratu Mortuus Est In Ejus Locum Factus Est.
 IN. MAG. OCCIS. E. In Magistratu Occisus Est.
 IN. M. M. E. In Magistratu Mortuus Est.
 IN. MA. M. E. IN. E. L. F. E. In Magistratu Mortuus Est In Ejus Locum Factus Est.
 IN. M. O. E. In Magistratu Occisus Est.
 IN. OMNIB. CASTISS. In Omnibus Castissima.
 IN. P. }
 IN. PA. } In Pace.
 IN. PE. }
 IN. P. D. NON. F. In Potestatem Deorum Non Fuiſſet.
 IN. PROE. } In Praelio Occisus Est.
 IN. PROEL. OCCIS. E. }
 IN. R. P. In Re Publica.
 IN. R. P. S. FVNC. In Republica Sua Functus.
 IN. S. In Suis.
 IN. SEQVENT. AN. DES. E. In Sequentem Annum Designatus.
 IN. SING. H. In Singulos Homines.
 INSPER. H. M. P. Inſperato Hoc Monumentum Poſuit.
 IN. S. R. } In Senatu Romano.
 IN. SN. RO. }
 INT. Initio. Intercisus dies.
 INT. Intus.
 INTEG. FA. L. Integrae Famae Liberta.
 INTEG. FAM. Integrae Famae.
 INTER. MN. Interamna. Interamnates.
 INTERF. Interfuit. Interfuerunt.
 INT. VRB. Introitus Urbis.
 IN. TVT. } In Tutelam.
 IN. TVTEL. }
 IN. TVT. NS. N. D. In Tutelam Noſtri Nominis Dedit.
 INV. AVG. Inviſto Auguſto.
 IN. V. I. S. Inlustris Vir Infra Scriptus.
 I. O. ET. D. DQ. Jovi Optimo Et Dis Deabusque.
 I. O. M. C. Jovi Optimo Maximo Conſervatori.
 I. O. M. D. Jovi Optimo Maximo Dedicatum.
 I. O. M. D. CON. Jovi Optimo Maximo Diſ Conſentibus.

I. O. M.

I. O. M. DD. Jovi Optimo Maximo Dedicatum.
 I. O. M. D. D. SAC. Jovi Optimo Maximo Dis Deabus Sacrum.
 I. O. M. D. I. Jovis Optimi Maximi Divino Jussu.
 I. O. M. ET. GENIO. P. R. ET. VENALIC. Jovi Optimo Maximo Et Genio Populi Romani Et Venalicionum.
 I. O. M. H. AVG. Jovi Optimo Maximo Honori Augusto.
 I. O. M. H. COL. HEL. Jovi Optimo Maximo Helvio Colonia Helvia.
 I. O. M. IM. Jovi Optimo Maximo Immortali.
 I. O. M. I. R. Jovi Optimo Maximo Junoni Reginae.
 I. O. M. S. Jovi Optimo Maximo Sacrum.
 I. O. M. SACR. VOT. P. SVSC. PRO. SAL. ET. RED. Jovi Optimo Maximo Sacrum Vota Publica Suscepta Pro Salute, Et Reditu.
 I. O. M. SPONS. SEC. AVG. Jovi Optimo Maximo Sponsori Securitatis Augusti.
 I. O. M. S. P. Q. R. V. S. P. R. IMP. CAES. QVOD. PER. EV. R. P. IN. AMP. ATQ. TRANS. E. Jovi Optimo Maximo Senatus Populusque Romanus Votis Susceptis Pro Salute Imperatoris Caesaris. Quod Per Eum Respublica In Ampliorem Atque Tranquilliorrem Statum Est.
 IO. OPT. MAX. D. D. Jovi Optimo Maximo Dedicavit.
 IOV. ET. HERCV. CONSER. AVGG. Jovi Et Herculi Conservatori Augustorum.
 IOVI. AVGG. Jovi Augustorum.
 IOVI. FVLMIN. FVLG. Jovi Fulminatori Fulguratori.
 IOVI. O. M. OB. C. S. Jovi Optimo Maximo Ob Cives Servatos.
 IOV. TON. Jovi Tonanti.
 IOV. T. VICT. CONSER. DD. NN. AVG. ET. CAES. Jovi Tonanti Victori Conservatori Dominorum Nostorum Augusti Et Caesaris
 I. P. Indulgentissimo Patrono. Innocentissimo Puero. In Pace. Jussit Poni.
 IP. A. Imperator Augustus.
 I. PCE. In Pace.
 IP. CS. Imperator Caesar.
 I. P. N. M. Julia Paterna Narbonensis Martia, *hoc est*, Colonia.
 I. P. S. In Pace Sepultus. Jovi Paganico Sacrum.
 I. Q. P. Idemque Probavit.
 I. R. Jovi Regi. Junoni Reginae. Jure Rogavit.
 I. S. In Senatu. In Suis.
 I. S. C. Judex Sacrarum Cognitionum.
 I. S. C. D. N. M. Q. E. D. D. Judex Sacrarum Cognitionum Devotus Numini Majestati-que Ejus Dedicavit.
 I. S. D. Inferis Sacrum Diis.
 ISDES. COS. Iisdem Consulibus.
 I. S. F. Ipse Sibi Fecit.
 I. S. L. M. Ipse Solvit Lubens Merito.
 I. S. M. R. Juno Sospita Magna Regina.
 I. S. S. Inferius Scripta Sunt.

ISTETIT. Stetit.
 I. S. V. P. Impensa Sua Vivus Posuit, *sen*, Vivi Posuere.
 IT. Iterum.
 IT. Item. Inter. Interdum.
 ITA. Interea.
 ITA. LEG. Ita Legavit.
 I. T. C. Intra Tempus Constitutum.
 IT. COSS. Iterum Consulibus.
 ITHM. Item. *H pro E*.
 ITER. Iterum.
 ITER. HONOR. IN. CVR. FVNCT. Iterum Honore In Curia Functus.
 IT. P. Inter Pedes.
 IT. P. VI. Intus Pedes Sex.
 IT. P. XIII. Intus Pedes Trefdecim.
 I. V. Justus Vir.
 IV. Quatuor.
 IVD. Judæa. Judex. Judicium.
 IVD. CAP. Judæa Capta.
 IVD. EX. IIII. DEC. Judex Ex Quarta Decuria.
 IVD. EX. V. DEC. Judex Ex Quinta Decuria.
 IVD. SACR. COGNIT. Judex Sacrarum Cognitionum.
 I. V. E. E. RP. F. S. V. C. Ita Vt Eis E Republica Fide Sua Ve Censuere.
 IVG. Jugali.
 IVL. Julia. Julius.
 IVL. ANTON. M. F. Julius Antonius Marci Filius.
 IVL. AVG. MAT. CAES. Julia Augusta Mater Caesarum.
 IVL. P. AREL. Julia Pia Arelate.
 IVN. Junia. Junius. Juno.
 IVN. D. D. OV. N II. Junioribus Dis Deabus Oves Numero Duas, *sen*, Oves Nefrendes Duas.
 IVNI. Junior.
 IVN. LVN. REG. SACR. Junoni Lucinae Reginae Sacrum, *vel*, Lunæ.
 IVNON. ET. PROSERP. Junoni Et Proserpinæ.
 IVNONIB. Junonibus.
 IV. NON. M. Quarto Nonas Maias.
 IVNO. R. ET. MINER. SAC. Junoni Reginae Et Minervæ Sacrum.
 IVRD. Juridicus. Jurisdictio.
 IVR. DIC. Jure Dicundo.
 IVRIDIC. Juridicus.
 IVRID. PER. FLAM. ET VMBR. Juridicus Per Flaminiam Et Vmbriam.
 IVR. MILIT. Jure Militari.
 IVR. REG. Juridicus Regionis.
 I. V. T. TARRACON. Julia Victrix Tarrac-nica Tarraco.
 IVV. } Juvenis.
 IVVEN. }
 IVVEN. M. Juvenum Moderator.
 IVVEN. MED. Juvenes Mediolanenses.
 IXI. Duodecies. Nonus Decimus.
 XIX. } Duode Viginti.
 XXXI. }
 IXT. L. Juxta Locum.

K.

K Kæfa. Kæfo. Kæso. Kaia. Kalendæ.
 • Kalumnia. Kandidatus. Kaput. Kar.
 do. Karissima. Karissimus. Kartago.
 K. Karissima. Kaia.
 K. Kalendæ. Karissimi. Kastræ.
 K. A. Karissime Ave.
 KA. Karissima. Kastræ.
 KAD. P. S. Kadomi Pecunia Signata.
 KA. F. I. Karissima Fieri Jussit, *vel*, Karissi-
 mo.
 K. AG. Kalendæ Augusti.
 KAL. Kalendæ. Kalendas.
 KAL. IAN. Kalendis Januariis.
 K. AP. } Kalendis Aprilis.
 K. APR. }
 K. APR. N. Kalendis Aprilis Nefastus.
 KAR. Karissima. Karissimus. Karus.
 KARC. Karcer.
 KAR. C. Kartago Civitas.
 KARISS. } Karissima. Karissimus.
 KARISSIM. }
 KARO. Kartago.
 K. AVG. Kalendæ Augusti.
 K. B. M. Karissimæ Bene Merenti, *vel*, Ka-
 rissimo.
 K. C. Kartago Civitas.
 K. CON. Ø. Karissimæ Conjungi Defunctæ.
 K. D. Kalendis Decembris. Kapite Diminu-
 tus.
 K. DEC. Kalendis Decembris.
 K. F. Kalendæ Februarii.
 K. FAB. AMBVST. Kæfo Fabius Ambustus.
 K. F. A. N. Kæsonis Filius Auli Nepos.
 K. F. AP. N. Kæsonis Filius Appii Nepos.
 K. F. C. N. Kæsonis Filius Caii Nepos.
 K. F. CN. N. Kæsonis Filius Cnæi Nepos.
 K. F. D. N. Kæsonis Filius Decimi Nepos.
 K. FEB. N. Kalendis Februarii Nefastus.
 K. FEBR. Kalendis Februarii.
 K. FEB. Kalendis Februarii.
 K. F. GN. N. Kæsonis Filius Gnæi Nepos.
 K. F. K. N. Kæsonis Filius Kæsonis Nepos.
 K. F. L. N. Kæsonis Filius Lucii Nepos.
 K. F. M. N. Kæsonis Filius Marci Nepos.
 K. F. M'. N. Kæsonis Filius Manii Nepos.
 K. F. N. N. Kæsonis Filius Numerii Nepos.
 K. F. P. N. Kæsonis Filius Publii Nepos.
 K. F. Q. N. Kæsonis Filius Quinti Nepos.
 K. FR. Kalendis Februarii.
 K. F. SER. N. Kæsonis Filius Servii Nepos.
 K. F. SEX. N. Kæsonis Filius Sexti Nepos.
 K. F. SP. N. Kæsonis Filius Spurii Nepos.
 K. F. TI. N. Kæsonis Filius Tiberii Nepos.
 K. F. T. N. Kæsonis Filius Titi Nepos.
 K. I. Kalendæ Januarii. Junii. Julii.
 KI. Karissimi.
 K. IA. } Kalendis Januarii. Kalendas Ja-
 K. IAN. } nuarias.
 K. IAN. F. Kalendæ Januarii Fastus.

K. IVL. Kalendæ Julii. Kalendas Julias.
 K. IVN. Kalendæ Junii. Kalendas Junias.
 KK. Karissimi.
 K. L. Kæsonis Libertus. Kaput Legis.
 KL. }
 KL. } Kalendæ. Kalendis.
 KLD. }
 K. DEC. Kalendis Decembris.
 KLEND. Kalendis.
 K. L. III. Kaput Legis Tertium.
 K. L. IIII. Kaput Legis Quartum.
 KL. NOV. Kalendis Novembris.
 KL. OCT. Kalendis Octobris.
 KL. SEP. Kalendis Septembris.
 K. L. V. Kaput Legis Quintæ.
 KM. Karissimus.
 K. MA. Kalendis Maii.
 K. MAR. Kalendis Martii.
 K. MAR. N. P. Kalendæ Martii Nefastus
 Primo.
 K. N. Kæsonis Nepos. Kalendis Novembris.
 Karissime Nobis.
 K. N. B. Karissime Nobis Bale, *pro*, Vale.
 K. NOV. Kalendæ Novembris.
 K. OCT. Kalendæ Octobris.
 K. P. Karissime Parens.
 K. P. R. Kastræ Populi Romani.
 K. PR. Kohors Prætoria.
 K. Q. Kalendis Quintilis;
 K. QLS. }
 K. QVINC. } Kalendas Quintilis.
 K. QVINCT. }
 KR. Karissimus.
 KR. AM. N. Karus Amicus Noster.
 KR. C. Kartago Civitas. Karissima Conjux,
vel, Karissimus.
 KR. M. Kara Memoria.
 K. S. Kalendis Sextilis. Karus Suis.
 K. S. Kalendis Sextilis.
 KS. AM. N. Karus Amicus Noster.
 K. SEPT. Kalendis Septembris.
 K. SEXT. Kalendis Sextilis.

L.

L Laribus. Latinus. Latum. Legavit. Lex.
 • Legio. Libens. Libera. Liber. Liberta.
 Libertus. Libra. Locavit. Locum. Locus.
 Longum. Lubens. Ludus. Lucius. Lucia.
 Lustrum. Quinquaginta. Sestertius. Assis.
 7. Legio. Libertus.
 L. Libertus. Lucia.
 L. A. Libens Animo.
 LA. C. Latini Coloni.
 LACTORAT. Lactoratenfes.
 L. A. D. Libens Animo Dedit. Locus Alteri
 Datus.
 L. ADQ. Locus Adquisitus.
 L. AEL. Lucius Ælius.
 L. AEL. AVR. COMM. AVG. P. FEL. Lu-
 cius Ælius Aurelius Commodus Augusti s
 Pius Felix.

L. AFRA. Lucius Afranius.
 L. AG. *Lex Agraria*.
 L. AIMIL. L. F. Lucius Aimilius Lucii Filius.
 L. AIMILI. M. F. PR. P. Lucius Aimilius Marci Filius Pro Prætor.
 L. AN. Lucius Anius.
 L. ANICI. L. F. Lucius Anicius Lucii Filius.
 L. ANTEST. GRAC. Lucius Antestius Grac-
 cus.
 L. AP. Ludi Apollinares.
 L. APRON. IMP. Lucius Aproanus Impera-
 tor.
 LAR. Lares. Laurentinalia.
 LAR. AVG. SAC. Laribus Augustis Sacrum.
 L. ARRVNTI. L. F. Lucius Arruntius Lucii
 Filius.
 LAT. Latina. Latinus. Latitudine. Latum.
 LATIC. Laticlavius. Laticlavialis.
 LAT. P. X. Latum Pedes Decem.
 LAT. P. VIII. S. Latum Pedes Octo Semis.
 L. AVREL. COMM. AVG. P. FEL. Lucius
 Aurelius Commodus Augustus Pius Felix.
 LAUR. LAVIN. Lauro Lavinium.
 LAVS. IVL. CORINT. Laus Julia Corintus.
 L. AVTRON. P. F. Lucius Autronius Publii
 Filius.
 L. B. Liberta Bona. Libertus Bonus.
 LB. Liberta. Libertus.
 L. BAEB. Lucius Bæbius.
 L. BIB. Lucius Bibulus.
 L. B. M. D. Libens Merito Dedit. Locum
 BeneMerenti Dedit, *vel*, Libertæ, *sen*, Li-
 berto.
 L. B. M. F. Liberto BeneMerenti Fecit, *sen*,
 Libertæ.
 LB. S. Libens Solvit.
 L. C. Latini Cives. Lege Cavetur. Libens Cu-
 ravit. Loco Concesso. Locus Concessus.
 L. CAECIL. L. F. C. N. PR. COS. Lucius
 Cæcilius Lucii Filius Caii Nepos ProCon-
 sul.
 L. CAECIL. L. F. Q. N. Lucius Cæcilius Lu-
 cii Filius Quinti Nepos.
 L. CAEL. Lucius Cælius.
 L. CAES. Lucius Cæsius.
 L. CALPVRNI. Lucius Calpurnius.
 L. CASSI. Lucius Cassius.
 L. CASSI. L. F. Q. N. Lucius Cassius Lucii
 Filius Quinti Nepos.
 L. CASSI. LONGIN. Lucius Cassius Longi-
 nus.
 L. C. C. C. Locus Datus Decreto Decurio-
 num.
 L. CEN. } Lucius Cenforinus.
 L. CENSORIN. }
 L. CIN. Lucius Cincius.
 L. C. MEMMIES. GAL. Lucius Caius Mem-
 mii Galli.
 L. C. L. Lucii Conlibertus, *vel*, Conliberta.
 L. COEL. } Lucius Cælius.
 L. COIL. }
 L. COSCO. M. F. Lucius Cosconius Marci
 Filius.
 L. COT. Lucius Cotta.
 L. CRASS. L. F. Lucius Crassus Lucii Filius.

L. CVP. Lucius Cupiennius.
 L. D. Larum Divinorum. Libens Dedit. Li-
 bertus Dedit. Locum Dedit. Locus De-
 dicavit. Locus Datus.
 L. D. A. B. M. Libens Dedit Amico Bene
 Merenti.
 L. D. AP. F. Ludos Apollinares Fecit.
 L. DD. Locum Dedere.
 L. D. D. Libens Dono Dedit. Locus Datus
 Decreto.
 L. D. D. C. } Locus Datus Decre-
 L. D. D. COLLEG. } to Collegii.
 L. D. D. D. Locus Datus Decreto Decurio-
 num.
 L. D. DD. Libens Dono Dedit. Libens Dis
 Dedicavit.
 L. IO. IO. IO. Locus Datus Decreto Decu-
 rionum.
 L. D. D. D. C. I. Locus Datus Decreto De-
 curionum Coloniae Ipsius.
 L. D. D. D. K. IVL. Locus Datus Decreto
 Decurionum Kalendis Iulii.
 L. D. D. D. P. Locus Datus Decreto Decu-
 rionum Publice.
 L. D. D. D. S. Locus Datus Decreto Decu-
 rionum Sibi.
 L. D. EX. D. D. Locus Datus Ex Decreto
 Decurionum.
 L. D. D. IIIII. VIROR. Locus Datus De-
 creto Seviorum.
 L. D. D. N. ARARIC. Locus Datus Decre-
 to Nautarum Araricorum.
 L. DIV. Locus Divinus.
 L. DOMIT. CN. F. CN. N. AENOBARB.
 Lucius Domitius Cnæi Filius Cnæi Nepos
 Enobarbus.
 L. D. P. Libertus Domino Posuit. Locum
 Dedit Publice. Locus Datus Publice.
 L. D. S. Libens De Suo.
 L. D. S. C. Locus Datus Sententia Collegii.
 Locus De Suo Constituit.
 L. D. S. D. Libens De Suo Dedit.
 L. DVI. Locus Divinus.
 LE. Legio.
 LECTIC. Lecticarius.
 LECTIST. Lectisternium.
 LECT. ORNAM. ET. PROTECTOR. Lecti
 Ornamentum Et Protectorium.
 L. E. D. Lege Ejus Damnatus. Libens Ei
 Dedit. Locus Ei Datus.
 LEG. Legato. Legatum. Legatus. Legavit.
 Legio.
 LEG. ADI. P. F. Legio Adjutrix Pia Felix,
vel, Fidelis.
 LEGAT. AVG. } Legatus Augusti. Legato
 LEG. AVG. } Augustali.
 LEG. AVGG. NN. Legatus Augustorum No-
 strorum.
 LEG. AVG. LEG. XVI. F. F. Legato Augu-
 stali Legionis Decimæ sextæ Flavie Fi-
 delis.
 LEG. AVG. PR. H. C. Legatus Augustalis
 Provinciae Hispaniae Citerioris.
 LEG. AVG. PR. PR. Legatus Augusti Pro
 Prætor.

LEG.

LEG. AVG. PR. PR. PROVINC. CILIC.
Legatus Augusti Pro Prætor Provinciæ Ciliciæ.
 LEG. AVG. PR. PR. PROVINC. GALAT.
Legatus Augusti Pro Prætor Provinciæ Galatiæ.
 LEG. GR. V. *Legatus Gratuito Quinquies.*
 LEG. I. *Legio Prima.*
 LEG. I. ADI. *Legio Prima Adjutrix.*
 LEG. I. ADI. P. F. *Legio Prima Adjutrix Pia Felix, vel, Fidelis.*
 LEG. I. ADI. P. F. ANT. *Legio Prima Adjutrix Pia Felix Antoniana.*
 LEG. I. ADIVT. *Legio Prima Adjutrix.*
 LEG. I. ADI. VI. P. VI. F. *Legio Prima Adjutrix Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. I. AVG. VI. P. VI. F. *Legio Prima Augustum Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. I. ITALIC. *Legio Prima Italica.*
 LEG. I. ITAL. VI. P. VI. F. *Legio Prima Italica Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. I. MINER. *Legio Prima Minervia.*
 LEG. I. MINER. P. F. *Legio Prima Minervia Pia Felix, vel, Fidelis.*
 LEG. I. MIN. FI. P. VII. *Legio Prima Minervia Fidelis Pia Victrix.*
 LEG. I. MIN. VI. P. VI. F. *Legio Prima Minervia Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. I. M. P. *Legio Prima Minervia Pia.*
 LEG. I. M. P. F. *Legio Prima Minervia Pia Fidelis, vel, Felix.*
 LEG. I. PARTH. *Legio Prima Parthica.*
 LEG. II. *Legio Secunda.*
 LEG. II. ADIVT. *Legio Secunda Adjutrix.*
 LEG. II. ADI. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Adjutrix Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. II. ADIVT. P. F. } *Legio Secunda Adjutrix Pia Felix, vel, Fidelis.*
 LEG. II. AD. P. F. }
 LEG. II. A. P. F. ANT. *Legio Secunda Adjutrix Pia Fidelis Antonina.*
 LEG. II. AVG. *Legio Secunda Augusta.*
 LEG. II. ITAL. *Legio Secunda Italica.*
 LEG. II. ITAL. P. F. *Legio Secunda Italica Pia Fidelis.*
 LEG. II. ITAL. P. F. VL. *Legio Secunda Italica Pia Fidelis Ultrix.*
 LEG. II. ITAL. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Italica Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. II. MAC. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Macedonica Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. II. PARTH. *Legio Secunda Parthica.*
 LEG. II. PART. VI. P. VI. F. *Legio Secunda Parthica Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. II. PART. VII. P. VII. F. *Legio Secunda Parthica Septimum Pia Septimum Fidelis.*
 LEG. II. P. P. F. F. A. *Legio Secunda Parthica Pia Flavia Fidelis Augusta, seu, Felix Fidelis Antonina.*
 LEG. II. TRAIAN. *Legio Secunda Trajana.*
 LEG. II. TR. FOR. *Legio Secunda Trajana Fortis.*
 LEG. III. *Legio Tertia.*
 LEG. III. ADIV. *Legio Tertia Adjutrix.*

LEG. III. AVG. *Legio Tertia Augusta.*
 LEG. III. CYREN. *Legio Tertia Cyrenaica.*
 LEG. III. GALLIC. *Legio Tertia Gallica.*
 LEG. III. ITAL. F. GORDIAN. *Legio Tertia Italica Fidelis Gordiana.*
 LEG. III. ITALIC. *Legio Tertia Italica.*
 LEG. III. PARTH. *Legio Tertia Parthica.*
 LEG. III. PARTHIC. P. F. *Legio Tertia Parthica Pia Fidelis.*
 LEG. III. A. V. *Legio Quarta Augusta Victrix.*
 LEG. III. CYREN. *Legio Quarta Cyrenaica.*
 LEG. III. FLAV. *Legio Quarta Flavia.*
 LEG. III. FL. FEL. *Legio Quarta Flavia Felix.*
 LEG. III. SCYTA. *Legio Quarta Scythica.*
 LEG. IV. *Legio Quarta.*
 LEG. V. *Legio Quinta.*
 LEG. V. ALAVD. *Legio Quinta Alauda.*
 LEG. V. ALAVD. P. FEL. *Legio Quinta Alauda Pia Felix.*
 LEG. V. AVG. *Legio Quinta Augusta.*
 LEG. V. C. SEVI. *Legio Quinta Caii Sevi.*
 LEG. V. MAC. } *Legio Quinta Macedonica.*
 LEG. V. MACED. }
 LEG. V. MAC. VII. P. VII. F. *Legio Quinta Macedonica Septimum Pia Septimum Fidelis.*
 LEG. V. MARC. *Legio Quinta Marcia.*
 LEG. V. M. P. *Legio Quinta Macedonica Pia, vel, Marcia.*
 LEG. V. M. P. C. *Legio Quinta Macedonica Pia Constans, vel, Martia.*
 LEG. V. PARTH. *Legio Quinta Parthica.*
 LEG. VI. *Legio Sexta.*
 LEG. VI. AVG. *Legio Sexta Augusta.*
 LEG. VI. CLAVD. P. F. *Legio Sexta Claudia Pia Fidelis, seu, Felix.*
 LEG. VI. FERR. *Legio Sexta Ferrea, vel, Ferrata.*
 LEG. VI. FERR. F. C. *Legio Sexta Ferrea Fidelis Constans.*
 LEG. VI. GALLIC. *Legio Sexta Gallicana.*
 LEG. VI. VICT. *Legio Sexta Victrix.*
 LEG. VI. VICT. P. F. *Legio Sexta Victrix Pia Fidelis.*
 LEG. VII. *Legio Septima.*
 LEG. VII. CLAVD. *Legio Septima Claudia.*
 LEG. VII. CL. GEM. P. FIDEL. *Legio Septima Claudia Gemina Pia Fidelis.*
 LEG. VII. CL. P. F. *Legio Septima Claudia Pia Fidelis.*
 LEG. VII. CL. VI. P. VI. F. *Legio Septima Claudia Sextum Pia Sextum Fidelis.*
 LEG. VII. GEM. FEL. } *Legio Septima Gemina Felix.*
 LEG. VII. G. F. }
 LEG. VII. G. FEL. }
 LEG. VII. GEM. ANT. P. FEL. *Legio Septima Gemina Antonina Pia Felix.*
 LEG. VIII. *Legio Octava.*
 LEG. VIII. AVG. *Legio Octava Augusta.*
 LEG. VIII. AVG. P. F. *Legio Octava Augusta Pia Fidelis, vel, Felix.*

LEG. VIII. C. P. F. Legio Octava Classica Pia Fidelis.
 LEG. VIII. GEM. FEL. Legio Octava Gemina Felix.
 LEG. VIII. HISP. Legio Octava Hispanica.
 LEG. IX. Legio Nona.
 LEG. X. Legio Decima.
 LEG. X. A. } Legio Decima Augusta.
 LEG. X. AVG. }
 LEG. X. FLAV. Legio Decima Flavia.
 LEG. X. FR. ANT. Legio Decima Fretenfis Antonina.
 LEG. X. FRET. Legio Decima Fretenfis.
 LEG. X. G. Legio Decima Gemina.
 LEG. X. G. A. C. Legio Decima Gemina Augusta Claudia.
 LEG. X. GEM. GORDIAN. Legio Decima Gemina Gordiana.
 LEG. X. GEM. OPT. Legionis Decimæ Geminae Optio.
 LEG. X. GEM. P. F. Legio Decima Gemina Pia Felix, *sen*, Fidelis.
 LEG. X. G. P. Legio Decima Gemina Pia.
 LEG. X. G. V. Legio Decima Gemina Valens, *sen*, Victrix.
 LEG. X. SALVT. Legio Decima Salutaris.
 LEG. X. VENER. Legio Decima Venerea.
 LEG. XI. Legio Undecima.
 LEG. XI. AVG. Legio Undecima Augusta.
 LEG. XI. CL. Legio Undecima Claudia.
 LEG. XI. CL. VI. P. VI. F. Legio Undecima Claudia Sextum Pia Sextum Fidelis, *sen*, Felix.
 LEG. XI. C. P. F. Legio Undecima Claudia Pia Fidelis, *vel*, Felix.
 LEG. XI. G. P. F. Legio Undecima Gemina Pia Fidelis.
 LEG. XII. Legio Duodecima.
 LEG. XII. FOLM. Legio Duodecima Fulminatrix.
 LEG. XII. G. P. FE. Legio Duodecima Gemina Pia Felix.
 LEG. XIII. G. Legio Decimatertia Gemina, *sen*, Germanica.
 LEG. XIII. G. A. Legio Decimatertia Gemina Augusta.
 LEG. XIII. GE. GA. Legio Decimatertia Germanica Galbæ.
 LEG. XIII. GEM. Legio Decimatertia Gemina.
 LEG. XIII. GEM. CAMILL. Legio Decimatertia Gemina Camilliana.
 LEG. XIII. GEM. MIL. Legio Decimatertia Gemina Miliaria. Legionis Decimatertiæ Geminae Miles.
 LEG. XIII. GEM. MV. Legio Decimatertia Gemina Mutiana.
 LEG. XIII. GER. Legio Decimatertia Germanica.
 LEG. XIII. G. F. Legio Decimatertia Gemina Fidelis, *sen*, Felix.
 LEG. XIII. G. FAB. Legio Decimatertia Gemina Fabiana.
 LEG. XIII. G. FE. Legio Decimatertia Gemina Felix.

LEG. XIII. G. GORD. Legio Decimatertia Gemina Gordiana.
 LEG. XIII. G. IMP. C. C. Legio Decimatertia Gemina Imperatoris Caii Cæsaris.
 LEG. XIII. G. IMP. NERON. TIB. Legio Decimatertia Gemina Imperatoris Neronis Tiberii.
 LEG. XIII. G. P. F. Legio Decimatertia Gemina Pia Felix, *vel*, Fidelis.
 LEG. XIII. G. POET. ET. OLIM. Legio Decimatertia Gemina Pœtoviensium, Et Olimacensium.
 LEG. XIII. G. VAL. Legio Decimatertia Gemina Valens.
 LEG. XIII. G. VE. AQ. Legio Decimatertia Gemina Vedii Aquilæ.
 LEG. XIII. IVN. Legio Decimatertia Juniorum.
 LEG. XIII. GEM. Legio Decimaquarta Gemina.
 LEG. XIII. GEM. MART. VICT. } Legio
 LEG. XIII. G. M. V. } Decimaquarta Gemina Martia Victrix.
 LEG. XIII. GEM. SEV. Legio Decimaquarta Gemina Severiana, *sen*, Severi.
 LEG. XV. APOLLIN. Legio Decimaquinta Apollinaris.
 LEG. XV. C. Legionis Decimaquintæ Centurio.
 LEG. XVI. Legio Decimasexta.
 LEG. XVI. FLAV. Legio Decimasexta Flavia.
 LEG. XVI. FR. Legio Decimasexta Fretenfis.
 LEG. XVII. Legio Decimasextima.
 LEG. XVIII. FIRM. Legio Decimaoctava Firmanorum.
 LEG. XVIII. PRIMIG. Legio Decimaoctava Primigenia.
 LEG. XIX. Legio Decimanona.
 LEG. XIX. GEM. Legio Decimanona Gemina.
 LEG. XX. Legio Vigesima.
 LEG. XX. BRITANNIC. Legio Vigesima Britannica.
 LEG. XX. G. PROV. H. C. Legio Vigesima Gemina Provinciæ Hispaniæ Citerioris.
 LEG. XX. VAL. VICT. } Legio Vigesima
 LEG. XX. V. V. } Valens Victrix.
 LEG. XX. VICT. Legio Vigesima Victrix.
 LEG. XXI. Legio Vigesima prima.
 LEG. XXI. RAP. Legio Vigesima prima Rapacum.
 LEG. XXII. Legio Vigesima secunda.
 LEG. XXII. ANTONINIANA. P. P. F. Legio Vigesima secunda Antoniniana Primigenia Pia Felix, *sen*, Fidelis.
 LEG. XXII. C. F. Legio Vigesima secunda Claudia Felix, *vel*, Constans Fidelis.
 LEG. XXII. C. V. Legio Vigesima secunda Claudia Victrix, *vel*, Constans Valens.
 LEG. XXII. PRIMIG. Legio Vigesima secunda Primigenia.
 LEG. XXII. PRIMIG. P. F. Legio Vigesima secunda Primigenia Pia Felix, *vel*, Fidelis.
 LEG.

LEG. XXII. P. P. F. } Legio Vigesima Se-
 LEG. XXII. PR. P. F. } cunda Primigenia Pia Felix, *vel*, Fidelis.
 LEG. XXII. VIC. Legio Vigesima Secunda
 Victrix.
 LEG. XXIII. Legio Vigesima Tertia.
 LEG. XXIII. GEM. MART. VICTR. Legio
 Vigesimaquarta Gemina Martia Victrix.
 LEG. XXIX. Legio Vigesima nona.
 LEG. XXX. Legio Trigesima.
 LEG. XXX. V. } Legio Trigesima Ulpia.
 LEG. XXX. VLP. }
 LEG. XXX. V. V. Legio Trigesima Ulpia
 Victrix, *vel*, Valens Victrix.
 LEG. XXXV. V. Legio Trigesimaquinta Ul-
 pia.
 LEG. XXXVI. Legio Trigesima Sexta.
 LEG. PRIM. ITAL. VOLVNT. Legio Pri-
 ma Italica Voluntariorum.
 LEG. PROV. Legatus Provinciæ.
 LEG. PROV. GAL. NARB. Legatus Pro-
 vincix Gallix Narbonensis.
 LEG. SS. Legio Supra-scripta.
 LEIB. B. M. Leiberto Bene Merenti.
 L. E. LI. M. C. S. Lubens Et Libens Merito
 Cum Suis.
 L. EM. Locus Emptus.
 LEM. Lemonia, *hoc est Tribus*. Lemuria So-
 lemnitas.
 LENT. COS. Lentulus Consul.
 LENT. MAR. COS. Lentulus Marcellinus
 Consul.
 LEP. Lepidus.
 LEP. IMP. Lepidus Imperator.
 L. ET. L. FEC. Libertis Et Libertabus Fecit.
 L. F. Libens Fecit. Locum Fecit. Lucii Filius.
 Lustrum Fecit.
 L. FAB. L. F. HISP. Q. Lucius Fabius Lucii
 Filius Hispaniæ Quæstor.
 L. FAB. L. F. HISP. Lucius Fabius Lucii Fi-
 lius Hispaniensis.
 L. F. A. N. Lucii Filius Auli Nepos.
 L. F. AP. N. Lucii Filius Appii Nepos.
 L. FARSVLEI. Lucius Farsuleius.
 L. F. C. Libens Fieri Curavit. Libertis Faciun-
 dum Curavit. Libertus Fieri Curavit, *vel*,
 Locum, *aut*, Lugens.
 L. F. C. N. Lucii Filius Caii Nepos.
 L. F. CN. N. Lucius Filius Cnæi Nepos.
 L. F. D. N. Lucii Filius Decimi Nepos.
 L. F. EGERI. N. Lucii Filius Egerii Nepos.
 L. F. F. OM. M. M. D. S. Libens Fieri Fecit
 Omni Meliori Modo De Suo.
 L. FIL. Lucii Filius.
 L. F. K. N. Lucii Filius Kæsonis Nepos.
 L. FLAC. P. F. Lucius Flaccus Publii Filius.
 L. FLAVI. C. F. Lucius Flavius Caii Filius.
 L. F. LG. P. PRVM. IVSSV. DD. Liber Fel-
 ix Legendus Præsidibus Provinciarum Jus-
 su Dominorum.
 L. F. L. N. Lucii Filius Lucii Nepos.
 L. F. MAM. N. Lucii Filius Mamerci Nepos.
 L. F. M. N. Lucii Filius Marci Nepos.
 L. F. M'. N. Lucii Filius Manii Nepos.
 L. F. N. N. Lucii Filius Numerii Nepos.

L. F. P. N. Lucii Filius Publii Nepos.
 L. F. Q. N. Lucii Filius Quinti Nepos.
 L. F. SER. N. Lucii Filius Servii Nepos.
 L. F. SEX. N. Lucii Filius Sexti Nepos.
 L. F. SP. N. Lucii Filius Spurii Nepos.
 L. F. TI. N. Lucii Filius Tiberii Nepos.
 L. F. T. N. Lucii Filius Titi Nepos.
 L. F. V. F. Locum Filiis Vivens Fecit, *vel*,
 Lugens.
 L. F. VOL. N. Lucii Filius Volusi Nepos.
 L. F. VOLER. N. Lucii Filius Voleronis Ne-
 pos.
 L. F. VOPIS. N. Lucii Filius Vopisci Nepos.
 L. FVRI. CN. F. Lucius Furius Cnæi Filius.
 LG. Legatus. Legavit. Legio.
 L. GELL. Q. F. Lucius Gellius Quinti Filius.
 L. H. Libertus Heres. Locum Hunc. Locus
 Heredum.
 L. H. D. Libens Hoc Dedit. Libertus Heres
 Dedit.
 L. H. F. C. Libertus Heres Fieri Curavit. Lo-
 cum Hunc Fieri Curavit.
 L. H. L. D. Libens Hunc Locum Dedit, *vel*,
 Libertus. Locus Hic Liber Datus. Lugens
 Hunc Locum Dedit.
 L. HOSTIL. MANCIN. Lucius Hostilius
 Mancinus.
 L. HORTEN. L. F. Lucius Hortensius Lucii
 Filius.
 HS. ∞ Ⓢ N. Sestertiis Novem mille Nu-
 mum.
 L. I. Lex Julia. Locum Instituit.
 LIB. Liber. Liberalia *Liberi Festum*. Libera-
 litas. Liberta. Libertus. Liberti. Libra.
 LIB. ANIM. VOT. Libero Animo Votum.
 LIB. ARK. Liberto Arkario.
 LIB. AVG. Liberalitas Augusti.
 LIB. AVG. II. Liberalitas Augusti Secunda.
 LIB. AVG. III. Liberalitas Augusti Tertia.
 LIB. AVG. VII. Liberalitas Augusti Septima.
 LIBB. Libertæ. Liberti. Libertabus.
 LIBB. MER. Liberti Merentes.
 LIB. B. MER. FEC. E. M. Libertæ BeneMe-
 renti Fecit Et Mihi.
 LIB. CARISS. Liberta Carissima. Libertus
 Carissimus.
 LIB. COS. Librarius Consul.
 LIBE. } Liberta. Libertus. Libertabus.
 LIBER. }
 LIBERAL. AVG. Liberalitas Augusti.
 LIBER. D. Libere Dedit, *vel*, Donavit, *sen*,
 Dedicavit.
 LIBER. L. F. P. O. M. D. S. Libertus Libens
 Fieri Procuravit Omni Modo De Suo.
 LIBER. ET. SER. FAM. CLAVD. Libertus
 Et Servus Familiæ Claudix.
 LIBHRTIS. LIBHRTAB. QVH. POSTH-
 RISQVH. Libertis LibertabusQue Poste-
 risQue. *H. pro E.*
 LIB. ET. HER. Libertus Et Heres.
 LIB. ET. HER. EX. TES. F. Libertus Et He-
 res Ex Testamento Fecit.
 LIB. ET. PROC. PV. Libertus Et Procurator
 Publicus.
 LIB. H. EX. T. Libertus Heres Ex Testamento.
 E 3 LIB.

LIB. III. Liberalitas Quarta.
 LIB. LEG. Librarius Legionis.
 LIB. LIB. POST. EOR. Libertis Libertabus Posteris Eorum.
 LIB. LIB. P. Q. E. Libertis Libertabus Posterisque Eorum, *vel*, Ejus.
 LIB. LIBQ. POSTQ. EOR. Libertis Libertabusque Posterisque Eorum.
 LIB. N. H. T. S. Libertus Noster Hunc Titulum Scripsit.
 LIB. OFF. Libertus Offarius. Libertus Offinator.
 LIB. PVB. Libertas Publica.
 LIC. Licinius.
 LIC. COR. SAL. Licinius Cornelius Saloni-
 nus.
 LICT. CVR. Licitor Curiatus.
 L. I. D. A. Lex Julia De Adulteriis.
 L. III. V. D. P. S. Libertis Tribus Vivens De Pecunia Sua. Locus Triumvirorum Decreto Publice Sumtus.
 LIMETA. Limetanus.
 LINAR. Linaria. Linarius.
 L. ITI. Lucius Itius.
 LIV. Quinquaginta quatuor.
 L. IV. } Lex Julia.
 L. IVL. }
 L. IVL. } Lucius Julius.
 L. IVLI. }
 L. IVL. L. F. SEX. N. Lucius Julius Lucii Filiius Sexti Nepos.
 L. IV. REP. Lex Julia Repetundarum.
 L. K. Lustrum Capitolinum.
 L. L. Laurentium Lavinatum. Libens Libens. Libentissime. Libertis Libertabus. Lucii Liberta, *vel*, Libertus.
 LL. Libentissime. Liberti. Dupondius, *nummus est Libralis*.
 L. }
 L. 7. } Lucii Liberta.
 EE. Sestertii nota.
 L. LENT. Lucius Lentulus.
 L. LENT. C. MAR. COS. Lucio Lentulo Caio Marcio Consulibus.
 L. L. FA. Q. L. Libertis Libertabus Familiisque Libertorum.
 L. LICI. Lucius Licinius.
 L. LICIN. L. F. CRASS. Lucius Licinius Lucii Filius Crassus.
 L. L. L. Luciorum Liberta, *vel*, Libertus.
 L. L. L. L. I. E. Lucius *duorum* Luciorum Libertus Jussu Ejus.
 L. L. L. M. M. Libertis Libertabus Locum Monumenti Mandavit.
 L. L. L. P. O. M. S. Liberis Libertis Libertabus Posteris Omnibus Monumento Scriptorum.
 L. L. M. }
 L. L. M. } Libentissime Merito.
 L. L. M. M. }
 L. L. P. Libentissime Posuit. Libertis Libertabus Posuit.
 L. L. P. E. Libertis Libertabus Posteris Eorum.

L. L. P. Q. Libertis Libertabus Posterisque.
 L. L. P. Q. E. Libertis Libertabus Posterisque Eorum.
 L. L. P. S. Libertis Libertabus Posteris Suis.
 L. L. Q. E. Libertis Libertabusque Eorum, *vel*, Ejus.
 L. L. Q. F. Libertis Libertabusque Fecit.
 L. L. Q. P. Q. E. Libertis Libertabusque Posterisque Eorum, *vel*, Ejus.
 L. L. Q. S. P. Q. S. Libertis Libertabusque Suis Posterisque Suorum.
 L. L. RVBRI. Lucii Rubrii.
 L. L. S. Libertis Libertabus Suis.
 LLS. }
 LLS. } Sestertius.
 L. L. SS. Libertis Libertabus Supra Scriptis.
 L. LVC. Q. F. } Lucius Luccius Quinti
 L. LVCC. Q. F. } Filius.
 L. LVCRET. Lucius Lucretius.
 L. LVCVL. EX. S. C. Lucius Lucullus Ex Senatus Consulto.
 L. L. V. S. L. M. Libentissime Voto Suscepto Libero Munere.
 L. M. Legavit Memoriam, *vel*, Monumentum. Libens Merito. Libero Munere. Locus Monumenti.
 L. MAG. Lucius Magius.
 L. MAN. Lucius Manlius.
 L. MANL. A. F. Lucius Manlius Auli Filius.
 L. MANLI. ACID. Lucius Manlius Accidius.
 L. MANLI. PROQ. Lucius Manlius Proqua-
 ftor.
 L. M. D. Libens Merito Dedit, *vel*, Dicavit. Libertus Monumentum Dedit, *sen*, Liberto. Locum Monumenti Dedit.
 L. M. E. Locum Monumenti Elegit.
 L. MEMM. GAL. Lucius Memmius Gallus.
 L. MEMMI. Lucius Memmius.
 L. METEL. CALV. Lucius Metellus Calvus.
 L. METEL. L. F. C. N. Lucius Metellus Lucii Filius Caii Nepos.
 L. MINVCI. Lucius Minucius.
 L. M. P. Libens Merito Posuit. Locum Monumenti Posuit.
 L. M. S. Libens Merito Solvit. Locus Monumenti Sibi.
 L. M. T. F. I. Locum Monumenti Testamento Fieri Jussit.
 L. M. V. C. Locum Monumenti Vivens Curavit.
 L. MVMMI. L. F. Lucius Mummius Lucii Filius.
 L. M. V. S. Libens Merito Votum Solvit. Locum Monumenti Vivens Sibi.
 L. M. XXII. P. VIC. Legio Minervia Vigesima Secunda Pia Victrix.
 L. N. Latini Nominis. Librarius Notarius. Lucii Nepos.
 L. NER. Lucius Nerius.
 L. NVMITORI. Lucius Numitorius.
 L. O. Libertis Omnibus.
 LO. }
 LOC. } Locus.

LOC. SS. *Locus Supraſcriptus. Loca Supraſcripta.*
 LOC. D. EX. D. D. *Locus Datus Ex Decreto Decurionum.*
 LOC. EMPT. *Locus Emptus.*
 LOC. H. S. C. P. S. *Locus Hunc Sepulturæ Conſtituit Proprio Sumtu. Locum Hunc Sibi Conſtituit Pecunia Sua.*
 LOC. I. *Locus Inſtituit.*
 LOC. MA. CCLVIII. IN. C. *Locus Martyrum Ducentum quinquaginta ceto In Chriſto.*
 LOC. MON. *Locus Monumenti.*
 LOC. MON. DED. *Locus Monumenti Dedit.*
 LOC. SEPVL. *Locus Sepulturæ.*
 L. O. D. D. D. Q. *Locus Ollarum Duarum Dedit Donavitque. Libertis Omnibus Dedit Donavit Dedicavitque.*
 L. OL. D. *Liberta Ollam Dedit, vel, Libertus*
 LONG. P. LAT. P. *Longum Pedes Latum Pedes.*
 LONG. P. VII. LAT. P. III. *Longum Pedes Septem Latum Pedes Tres.*
 LONG. P. ∞ CLXV. *Longum Pedes Millecentum ſexagintaquinque.*
 L. OPEIM. *Lucius Opeimius.*
 LOVM. *Locus.*
 L. P. *Libens Poſuit. Libertus Poſuit. Loco Privato. Loco Publico.*
 LP. *Libripens.*
 LP. *Lapis.*
 L. PAPI. *Lucius Papius.*
 L. PASSIEN. Q. F. CRISPIN. *Lucius Paſſienus Quirii Filius Criſpinus.*
 L. P. C. D. D. D. *Locus Publice Conceſſus Datus Decreto Decurionum.*
 L. P. C. R. *Latini Priſci Cives Romani. Libens Ponendum Curavit Reſquitorium.*
 L. P. C. S. *Locus Ponendum Curavit Sibi.*
 L. P. D. *Locus Publice Datus.*
 L. P. D. D. *Locus Publice Dono Datus. Locus Publico Decreto Datus.*
 L. P. D. D. D. *Locus Publice Datus Decreto Decurionum.*
 L. P. F. F. *Locus Publice Fieri Fecit. Libertus Patrono Fieri Fecit.*
 L. P. F. F. V. A. VI. *Lugens Pater Filio Fecit Vixit Annos Sex.*
 L. P. IN. FRON. XV. *Latum Pedes in Fronte Quindecim.*
 L. PL. *Locus Publicus.*
 L. PLAET. CAEST. *Lucius Plætorius Cæſtianus.*
 L. PLAETORI. L. F. Q. *Lucius Plætorius Lucii Filius Quæſtor.*
 L. PLANC. PR. VRB. *Lucius Plancus Prætor Urbis.*
 L. PL. DD. N. *Locus Publice Dedicatus Numini.*
 L. PORCI. LI. *Lucius Porcius Licinus.*
 L. PORCIL. *Lucius Porcilius.*
 L. POS. *Lucius Poſthumius.*
 L. POST. A. F. *Lucius Poſthumius Auli Filius.*

L. POST. ALB. *Lucius Poſthumius Albinus.*
 L. POST. SP. F. L. N. ALBIN. *Lucius Poſthumius Spurii Filius Lucii Nepos Albinus.*
 L. PR. *Locus Privato.*
 L. PR. C. R. *Latini Priſci Cives Romani.*
 L. P. S. *Locus Poſuit Sibi.*
 L. PV. } *Locus Publico.*
 L. PVB. }
 L. P. V. LAT. P. III. *Longum Pedes Quinque Latum Pedes Tres.*
 L. Q. ET. LIB. *Libertis Que Et Libertabus.*
 L. QQ. *Libertus Quinquennalis.*
 L. Q. S. *Locus Qui Supra.*
 L. R. *Lege Rogatur. Locavit Reſquitorium. Locus Religioſus.*
 L. ROSCI. *Lucius Roſcius.*
 L. RVBRI. DOSSEN. *Lucius Rubrius Doſſenus.*
 L. RVSTI. *Lucius Ruſtius.*
 L. RVTIL. *Lucius Rutilius.*
 L. S. *Laribus Sacrum. Libens Solvit. Locus Sepulturæ.*
 L. S. A. *Libens Solvit Animo.*
 L. SAB. PROC. D. D. *Lucius Sabinus Proculus Dono Dedit.*
 L. SALIN. *Lucius Salinator.*
 L. SAT. } *Lucius Saturninus.*
 L. SATVR. }
 L. SAVF. *Lucius Sauſcius.*
 L. SC. } *Locus Sacer.*
 L. SC. }
 L. SCIP. ASIA. *Lucius Scipio Aſiaticus.*
 L. S. D. *Laribus Sacrum Dedit. Locum Sibi Dedit. Locum Sepulturæ Dedit.*
 L. SEP. *Lucius Septimius.*
 L. SEMP. *Lucius Sempronius.*
 L. SEMP. ATRATIN. *Lucius Sempronius Atratinus.*
 L. SENT. C. F. *Lucius Sentius Cæii Filius.*
 L. SEPT. SEV. PART. AVG. *Lucius Septimius Severus Parthicus Auguſtus.*
 L. SEPT. SEV. PERT. AVG. *Lucius Septimius Severus Pertinax Auguſtus.*
 L. SESTI. PROQ. *Lucius Seſtius Proquæſtor.*
 L. S. L. M. N. *Seſtertii Quinquaginta Mille Numum.*
 L. S. M. C. *Locus Sibi Monumento Cæpit. Locum Sibi Monumenti Conſtituit, vel, Curavit.*
 L. S. M. C. P. *Locus Sibi Monumenti Curavit Ponendum.*
 L. S. P. *Liberis Suis Poſuit. Libens Sua Pecunia.*
 L. S. PAL. *Locus Sacri Palatii.*
 L. S. S. *Libertis Supraſcriptis. Locum Sibi Sepulturæ.*
 L. S. S. C. *Locus Sibi Sepulturæ Conſtituit.*
 L. SVR. *Lucius Sura.*
 L. T. *Legavit Teſtamento, vel, Titulum.*
 L. TARI. *Lucius Tarius.*
 L. T. F. I. *Libens Titulum Fieri Juſſit, vel, Libertis. Locum Teſtamento Fieri Juſſit.*
 L. T. F. M. *Libens Titulum Fieri Mandavit, vel, Libertus. Locum Teſtamento Fieri Mandavit.*

L. TITVRI. SABIN. A. PV. Lucius Titurius Sabinus Argentio Publico.
 L. TORQVA. Lucius Torquatus.
 L. TORQVAT. III. VIR. Lucius Torquatus Triumvir.
 L. TREBAT. Lucius Trebatus.
 L. V. Libens Vovit.
 LV. Ludus. Ludos. Quinquaginta quinque.
 L. VAL. RF. } Lucius Valerius Rufus.
 L. VAL. RV. }
 L. VAL. RV. TR. PL. Lucius Valerius Rufus Tribunus Plebis.
 LVCAR. Lucaria.
 LVCR. Lucretia. Lucretius.
 LVCR. L. F. Lucretia Lucii Filia.
 LVD. Ludi. Ludus.
 LVD. AP. } Ludi Apollinares.
 LVD. APOLLIN. }
 LVD. CIR. Ludi Circenses.
 LVD. MART. IN. CIRC. Ludi Marti In Circo.
 LVD. PLEB. IN. CIRC. Ludi Plebei In Circo.
 LVD. SAEC. Ludi Sæculares.
 LVD. SEC. FAC. CVR. Ludos Sæculares Faciendum Curavit.
 LVD. VICT. Ludi Victoriæ.
 L. VER. AVG. ARM. PART. MAX. Lucius Verus Augustus Armeniacus Parthicus Maximus.
 L. VETVRI. Lucius Veturius.
 LVG. P. S. Lugduni Pecunia Signata.
 LVI. Quinquaginta Sex.
 L. VIII. Lustrum Octavum.
 L. VINICI. Lucius Vinicius.
 L. V. L. F. Legio Quinta Libens Fecit.
 L. VOC. Lex Voconia.
 LVPER. Lupercalia.
 LVPER. N. P. Lupercalia Nefastus Primo.
 LV. P. F. Ludos Publicos Fecit.
 L. V. S. Libens Votum Solvit. Locum Viva Sibi, seu, Vivens.
 LVSTR. Lustrum.
 LVSTR. FEC. Lustrum Fecit.
 LVSTR. MISS. Lustrum Missum.
 LX. Sexaginta.
 L. X. G. Legio Decima Gemina.
 L. XX. N. P. Sestertiis Viginti Numum Pendit.
 LXX. Septuaginta.
 LXXX. Octuaginta.

M.

M. Maceria. Magister. Magistratus. Magnus. Manibus. Marca. Marcus. Marmoreus. Marti. Mater. Maximus. Memor. Memoria. Menses. Meus. Miles. Militavit. Militia. Mille. Missio. Missione. Missus. Moneta. Monumentum. Mortuus. Mulier.
 W. Marca. Mulier.
 M. Mille.

M. } Manius.
 W. }
 MA. Maffilia.
 M. A. A. Municipium Albæ Augustæ.
 M. ABVRI. GEM. Marcus Aburius Geminus.
 MAC. AVG. Macellum Augusti.
 MACH. F. P. Machinarii Fori Piscarii.
 M'. ACILI. Manius Acilius.
 M'. ACILI. M'. F. C. N. Manius Acilius Manii Filius Caii Nepos.
 MAE. } Mæcia, hoc est, Tribus.
 MAEC. }
 M. AEMIL. LEPID. III. VIR. Marcus Æmilius Lepidus Triumvir.
 MAG. } Magister. Magistratus.
 MAG. }
 M. AEM. Marcus Æmilius.
 MAG. D. D. Magister Domus Divinæ.
 MAG. EQ. Magister Equitum.
 MAG. ET. DECV. Magister Et Decurio.
 MAGG. SEPIN. Magistri Sepinatum.
 MAG. IV. }
 MAG. IVV. } Magister Juvenum.
 MAG. M. }
 MAG. MIL. } Magister Militum.
 MAG. ML. }
 MAG. MVN. Magister Municipii.
 MAG. MVN. RAVEN. Magister Municipii Ravennatis.
 MAGN. PROCOS. Magnus Proconsul.
 MAG. PIVS. IMP. ITER. Magnus Pius Imperator Iterum.
 MAG. QVIN. Magister Quinquennalis.
 MAG. QVINQ. COLL. FABR. TIG. Magister Quinquennalis Collegii Fabrum Tignariorum.
 M. A. G. S. Memor Animo Grato Solvit.
 MAG. AVG. Magister Augustalis.
 MAG. VIC. Magister Vici. Magistri Vicorum.
 MAG. X. VIR. Magister Decemvir.
 MAI. Major.
 M. AIMIL. M. F. Marcus Aimilius Marci Filius.
 M. AIMIL. M. F. L. N. Marcus Aimilius Marci Filius Lucii Nepos.
 M. AIMIL. M. F. Q. N. PROPR. Marcus Aimilius Marci Filius Quinti Nepos Proprætor.
 MALAC. Malacitanus.
 MAM. Mamercus.
 MAM. F. MAM. N. Mamerci Filius Mamerci Nepos.
 MAM. F. M. N. Mamerci Filius Marci Nepos.
 MAN. Manibus.
 MANG. Mango.
 MAN. IRAT. H. Manes Iratos Habeat.
 M. ANT. IMP. Marcus Antonius Imperator.
 M. ANT. IMP. AVG. III. VIR. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Augur Triumvir Reipublicæ Constituendæ.
 M. ANT. IMP. III. VIR. R. P. C. Marcus Antonius Imperator Triumvir Reipublicæ Constituendæ.
 M. ANTO. COS. IMP. III. Marcus Antonius Consul

Consul Imperator Quartum.
 M. ANTO. IMP. R. P. C. Marcus Antonius
 Imperator Reipublicæ Constituendæ.
 M. ANTON. IMP. Marcus Antonius Impe-
 rator.
 M'. AQVIL. M'. F. M'. N. Manius Aquilius
 Manii Filius Manii Nepos.
 MAR. Maritus. Marmoreum.
 MAR. CARISS. Maritus Carissimus.
 MARC. AVG. Mercurio Augusto.
 MAR. FEC. Maritus Fecit.
 MARIT. Marita. Maritæ. Maritus.
 MARIT. OP. FAC. CVR. Marito Optimo Fa-
 ciendum Curavit.
 MAR. OLL. D. Marito Ollam Dedit.
 MART. Marti. Martia. *legio scilic.* Martias.
 Martii.
 MART. CAR. MONET. Marti Carnæ Mo-
 netæ.
 MART. PAC. Marti Pacifero.
 MART. VICT. Marti Victori.
 MART. VLTO. Marti Ultori.
 MARTVS. Maritus.
 MART. VLT. Mars Ultor.
 MAT. Mater.
 MAT. AVGG. MAT. SEN. MAT. PAT. Ma-
 ter Augustorum Mater Senatus Mater Pa-
 triæ.
 M. ATIL. Marcus Atilius.
 M. ATILI. A. F. CALATIN. Marcus Atilius
 Auli Filius Calatinus.
 M. ATIL. M. F. L. N. Marcus Atillus Marci
 Filius Lucii Nepos.
 MAT. MAT. Mater Matuta.
 MAT. P. FEC. ET. S. ET. S. P. Q. E. Mater
 Piissima Fecit Et Sibi Et Suis Posterisque
 Eorum.
 MATR. Matralia.
 MAT. SS. Mater Suprascriptorum.
 M. AVR. Marcus Aurelius.
 MAVR. CAES. Mauritania Cæsariensis.
 M. AVRELI. Marcus Aurelius.
 MAVRITAN. CAES. Mauritania Cæsariensis.
 M. AVR. M. F. FAB. Marcus Aurelius Marci
 Filius Fabia.
 MAX. Maxima. Maximus.
 MAX. CS. Maximus Cæsar.
 MAX. ET. VRB. COS. Maximo Et Urbano
 Consulibus.
 MAX. POT. Maximus Pontifex.
 MAXX. Maximi.
 M. B. Memoria Bonæ. Merenti Bene. Mulier
 Bona. Municipium Bergomatium.
 W. B. Mulier Bona.
 M. BARBAT. Q. P. Marcus Barbatus Qua-
 stor Proprætor.
 M. BAEBI. Q. F. TAMPIL. Marcus Bæbius
 Quinti Filius Tampilus.
 M. B. M. Marito Bene Merenti, *vel*, Matri.
 M. B. M. F. Marito Bene Merenti Fecit, *vel*,
 Matri.
 M. C. Memoriae Causa. Monumentum Con-
 stituit, *vel*, Curavit.
 M. C. Mille Centum.
 M. CAECIL. Q. F. Q. N. Marcus Cæcilius

Quinti Filius Quinti Nepos.
 M. CAL. } Marcus Calidius.
 M. CALID. }
 M. CAL. I. Municipium Calagurris Julia.
 M. CALPVRN. L. F. Marcus Calpurnius Lu-
 cii Filius.
 M. C. D. Memoriae Causa Dedit, *vel*, Do-
 natum.
 M. CIC. Marcus Cicero.
 M. C. F. Memoriae Causa Factum, *vel*, Fecit.
 Monumentum Curavit Faciendum.
 M. C. I. Municipium Calagurris Julia.
 M. CIPI. M. F. Marcus Cippius Marci Filius.
 M. J. L. Marci ConLibertus, *vel*, Conli-
 berta.
 M. CLAVD. M. F. MARCEL. Marcus Clau-
 dius Marci Filius Marcellus.
 M. C. T. Monumentum Curavit Testamento.
 M. C. V. Monumentum Curavit Vivens.
 M. D. Manu Divina. Merenti Dedit. Mili-
 tum Dacorum. Monumentum Dedit, *vel*,
 Dedicavit.
 MD. Mandatum. Mille quingenti.
 M. D. D. Monumentum Dono Dedit. Me-
 renti Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
 M. DIG. Memoria Dignus.
 M. D. M. Magnæ Deum Matri. Merenti
 Dedit Monumentum.
 M. D. M. I. Magnæ Deum Matri Ideæ, *vel*,
 Iſidi.
 M. D. M. ID. Magnæ Deum Matri Ideæ.
 M. D. M. SACR. Magnæ Deum Matri Sa-
 crum.
 M. D. O. Marito Dedit Ollam.
 M. D. SVO. FEC. Monumentum De Svo
 Fecit.
 M. E. Memoriam Erexit, *vel*, Monumentum.
 Mortuus Est.
 ME. Menses. Mecum.
 MECV. Mecum.
 MED. Medicus. Medius.
 MEDIC. COH. VI. PR. Medicus Cohortis
 Sextæ Prætoris.
 MED. OCVLAR. Medicus Ocularius.
 MEDITR. Meditrinalia.
 M. EGN. Marcus Egnatius.
 MEL. COH. IIII. PRAE. Miles Cohortis
 Quartæ Prætoris.
 M. E. M. Municeps Ejus Municipii, *vel*, Mu-
 nicipes.
 M. E. M. D. D. E. Municipibus Ejus Munici-
 piii Dare Damnas Esto.
 MEN. }
 MENEN. } Menenia, *Tribus scilicet.*
 MENS. Mensa. Mensis. Menses. Mensibus.
 MENSES. VNDECI. DIES. DODICI. Mens-
 es Undecim Dies Duodecim.
 MENSIS. SEPTE. Menses Septem.
 M. EQ. Magister Equitum.
 MER. }
 MERC. } Mercator. Mercurius.
 MERC. ET. AVG. Mercurialis Et Augustalis.
 MERC. SACR. Mercurio Sacrum.
 MERCVR. AVG. SACR. Mercurio Augusto
 Sacrum.

MERCVR. R. } Mercurio Reduci.
 MERCVR. RED. }
 MERCVRIS. Mercurii, *hoc est diei.*
 MERETI. Merenti.
 MERK. Mercatus. Mercurialia.
 MERK. D. Merkedonius Dies, *idem ac,*
Mercedinus.
 MER. S. Mercurio Sacrum.
 MERV. AN. XXXVIII. Meruit Annis Tri-
 gintanovem.
 MES. Mensis. Menses.
 M. ET. C. L. Marci Et Caii Liberta.
 MEVAN. NAT. Mevania Narus.
 ME. V. D. XX. Mecum Vixit Dies Viginti.
 M. F. Marci Filius. Monumentum Fecit.
Mater Filio.
 M. FABI. C. F. Marcus Fabius Caii Filius.
 M. FABRIN. Marcus Fabrinus.
 M. F. A. N. Marci Filius Auli Nepos.
 M'. F. A. N. Manii Filius Auli Nepos.
 M. FAN. C. F. Marcus Fanius Caii Filius.
 M. F. AP. N. Marci Filius Appii Nepos.
 M'. F. AP. N. Manii Filius Appii Nepos.
 M. F. C. Memoriam Fieri Curavit. Merenti
 Faciendum Curavit. Monumentum Fieri
 Curavit.
 M. F. C. N. Marci Filius Caii Nepos.
 M'. F. C. N. Manii Filius Caii Nepos.
 M. F. CN. N. Marci Filius Cnæi Nepos.
 M'. F. CN. N. Manii Filius Cnæi Nepos.
 M. F. D. N. Marci Filius Decimi Nepos.
 M'. F. D. N. Manii Filius Decimi Nepos.
 M. F. ET. REST. Memoriam Fecit Et Resti-
 tuit.
 M. F. I. Monumentum Fieri Jussit.
 M. F. K. N. Marci Filius Kæsonis Nepos.
 M'. F. K. N. Manii Filius Kæsonis Nepos.
 M. F. L. Monumentum Fieri. Legavit.
 M. FLACC. Marcus Flaccus.
 M. F. L. N. Marci Filius Lucii Nepos.
 M'. F. L. N. Manii Filius Lucii Nepos.
 M. F. MAM. N. Marci Filius Mamerci Ne-
 pos.
 M'. F. MAM. N. Manii Filius Mamerci Ne-
 pos.
 M'. F. M. N. Marci Filius Marci Nepos.
 M'. F. M'. N. Manii Filius Manii Nepos.
 M. F. N. N. Marci Filius Numerii Nepos.
 M'. F. N. N. Manii Filius Numerii Nepos.
 M'. FONTEI. Manius Fonteius.
 M. FOVRI. L. F. Marcus Furius Lucii Filius.
 M. F. P. Monumentum Fieri Procuravit, *vel,*
Fecit Publice.
 M. F. P. N. Marci Filius Publii Nepos.
 M'. F. P. N. Manii Filius Publii Nepos.
 M. F. Q. N. Marci Filius Quinti Nepos.
 M'. F. Q. N. Manii Filius Quinti Nepos.
 M. F. SER. N. Marci Filius Servii Nepos.
 M'. F. SER. N. Manii Filius Servii Nepos.
 M. F. SEX. N. Marci Filius Sexti Nepos.
 M'. F. SEX. N. Manii Filius Sexti Nepos.
 M. F. SP. N. Marci Filius Spurii Nepos.
 M'. F. SP. N. Manii Filius Spurii Nepos.
 M. F. TI. N. Marci Filius Tiberii Nepos.
 M'. F. TI. N. Manii Filius Tiberii Nepos.

M. F. T. N. Marci Filius Titi Nepos.
 M'. F. T. N. Manii Filius Titi Nepos.
 M. FVL. Marcus Fulvius.
 M. FVL. Q. F. FLAC. Marcus Fulvius Quinti
 Filius Flaccus.
 M. FVLVI. M. F. Marcus Fulvius Marci Fi-
 lius.
 MG. Magis. Magister.
 M. GEL. Marcus Gellius.
 M. G. L. Q. Memor Gratis Libertatis Qua-
 sitæ.
 MG. M. Magister Militum.
 M. MN. Magister Municipii.
 MGN. PIVS. IMP. Magnus Pius Impera-
 tor.
 M. H. Monumentum Hoc. Mulier Honesta.
 M. H. AD. H. N. T. Monumentum Hoc Ad
 Heredes Non Transfit.
 M. H. E. Mihi Heres Esto.
 M. HEL. Marcus Helvius.
 M. H. E. N. R. } Monumentum Hoc Ex-
 M. H. EX. N. R. } terum Non Recipit, *vel,* Extraneum.
 M. HERENNI. Marcus Herennius.
 M. H. EX. T. H. N. S. Monumentum Hoc Ex
 Testamento Heredes Non Sequantur.
 M. H. F. C. Monumentum Heres Fieri Cura-
 vit. Monumentum Hoc Faciendum Cura-
 vit.
 M. H. H. S. Monumentum Hoc Heres Sequi-
 tur.
 M. H. H. N. S. Monumentum Hoc Heres Non
 Sequitur.
 M. H. N. S. Monumentum Heres Non Sequi-
 tur.
 M. H. P. Monumentum Heres Posuit. Memo-
 riam Hanc Posuit.
 M. H. S. F. Monumentum Hoc Sibi Fecit.
 M. H. S. M. Monumentum Hoc Sibi Manda-
 vit.
 M. I. Matri Idææ, *vel,* Iſidi. Maximo Jovi.
 Militiæ Jus. Monumentum Jussit.
 MI. Militavit.
 M. I. F. PETIT. Militiæ Jus Filiis Petitori.
 MIICVM. Mecum, *duplici I pro E.*
 MII. S. Menses. Mensibus.
 MII. S. VII. DIIIB. XI. Mensibus Septem Die-
 bus Undecim.
 MIL. Miles. Militavit.
 MIL. AL. Miles Alæ. Miles Alarius.
 MIL. CLASS. Miles Classis.
 MIL. CL. PR. RA. Miles Classis Prætoriæ
 Ravennatis.
 MIL. COH. Miles Cohortis.
 MIL. COH. X. IV. VRB. Miles Cohortis
 Decimæ Juvenum Urbanorum.
 MIL. COH. XI. VRB. Miles Cohortis Un-
 decimæ Urbanæ.
 MIL. DVPL. Miles Duplarius, *vel,* Dupli-
 carius.
 MIL. FRV. } Miles Frumentarius.
 MIL. FRVM. }
 MIL. IN. COH. Militavit In Cohorte.
 MILIT. Militari. Militavit. Milites.
 MILITAVET, *pro,* Militavit.

MILIT.

MILIT. CL. PR. ANTONINIAN. RAVENN. *Militi Classis Prætoriae Antoninianæ Ravennatis.*
 MIL. CL. PR. MIS. *Militi Classis Prætoriae Misenatis.*
 MIL. K. PR. *Miles Kohortis Prætoriae.*
 MIL. LEG. *Miles Legionis.*
 MIL. LEG. SS. *Miles Legionis Suprascriptæ.*
 MILLSS. } *Milites.*
 MILSS. }
 MIL. SS. *Miles Suprascriptus.*
 MIN. *Minerva, Minucia, hoc est Tribus.*
 MIN. AVG. *Minerva Augusta.*
 MINER. FAVT. *Minervæ Fautrici.*
 MINER. P. F. *Minervæ Piæ Felicis, hoc est Legionis.*
 MINER. VICT. } *Minervæ Victrici.*
 MIN. VIC. }
 MINER. SANCT. *Minervæ Sanctæ.*
 MIRO. *Mirobrigenfis.*
 MIS. } *Missus. Missione.*
 MISS. }
 M. JUNI. *Marcus Junius.*
 M. JUNI. SILAN. *Marcus Junius Silanus.*
 M. JUVENTI. T. F. T. N. *Manius Juventius Titi Filius Titi Nepos.*
 M. K. *Moneta Karnutenfis.*
 M. L. *Marci Libertus. Merito Libens. Miles Legionis. Monumento Legavit.*
 M'. L. *Manii Libertus.*
 ML. *Malum.*
 M. LAETORI. PLANGIAN. *Marcus Lætorius Plancianus.*
 ML. CL. PR. RA. *Miles Classis Prætoriae Ravennatis.*
 M. L. D. *Merito Libens Dedit. Monumenti Locum Dedit.*
 M. L. D. D. *Merito Libens Dedicavit, vel, Dono Dedit. Monumenti Locum Dono Dedit.*
 M. L. D. D. D. *Monumenti Locus Datus Decreto Decurionum.*
 M. LEPID. IMP. ITER. PROCOS. III. VIR. R. P. C. *Marcus Lepidus Imperator Iterum Pro Consul Triumvir Reipublicæ Constituendæ.*
 M. LEPID. M. F. *Marcus Lepidus Marci Filius.*
 M. LEP. L. ARR. COS. *Marcio Lepido Lucio Arruncio Consulibus.*
 M. LEP. L. NON. COS. *Marco Lepido Lucio Nonio Consulibus.*
 M. LEP. T. STAT. COS. *Marco Lepido Tito Statio Consulibus.*
 M. LIVI. M. F. *Marcus Livius Marci Filius.*
 M. LOLLI. M. F. *Marcus Lollius Marci Filius.*
 ML. PR. *Miles Prætorianus.*
 MLS. *Miles.*
 MLT. } *Milites.*
 MLTS. }
 M. LVCILI. RVF. *Marcus Lucilius Rufus.*
 M. L. VII. G. F. *Miles Legionis Septimæ Geminæ Fidelis, vel, Felicis.*
 M. M. *Magnæ Matri. Meritus Memoriam.*

Municipium Mediolanense.
 MM. *Memoria. Meritissimo.*
 M'. MANILI. *Manius. Manilius.*
 M. MARC. *Marcus Marcellus.*
 M. MARCEL. M. F. M. N. *Marcus Marcelus Marci Filius Marci Nepos.*
 M'. MAX. M. F. *Manius Maximus Marci Filius.*
 M. MESSAL. M'. F. *Marcus Messala Manii Filius.*
 M. M. ET. 3 L. *Marcorum duorum Et Caiæ Libertus.*
 M. METTI. *Marcus Mettius.*
 M. M. F. *Marito Monumentum Fecit, vel, Matri, seu, Merenti. Monumentum Fecit.*
 M. M. HONOR. *Meritus Memoriam Honoratus.*
 M. MIL. *Magister Militum.*
 M. MINAT. SABIN. PR. Q. *Marcus Minatius Sabinus Proquæstor.*
 M. MINVC. P. F. Q. N. *Marcus Minucius Publii Filius Quinti Nepos.*
 M. M. L. *Marcorum Libertus duorum scilicet.*
 MM. L. *Memoria Loco.*
 M. M. M. L. *Marcorum Libertus, hoc est trium.*
 M. M. P. *Marito Monumentum Posuit, vel, Matri, seu, Merenti. Monumentum Posuit.*
 M. M. S. S. V. *Memoria Suorum Vivenis.*
 M. M. T. F. *Marito Mærens Titulum Fecit, vel, Matri, aut, Monumentum Memoriam Titulum Fecit, seu, Meritissimo.*
 M. MVTIL. PR. P. *Marcus Mutilus Pro prætor.*
 M. N. *Marci Nepos. Meo Nomine. Millia Numum.*
 M'. N. *Manii Nepos.*
 MNT. *Moneta.*
 M. O. *Matri Optimæ. Marito Optimo.*
 MON. *Moneta. Monumentum.*
 MON. AVG. *Moneta Augusti.*
 MONET. *Moneta. Fumo scilicet.*
 MON. H. M. N. S. *Monumentum Heres Meus Non Sequitur.*
 MONIM. *Monimentum.*
 M. O. P. *Marito Obsequens Posuit.*
 M. OPEIM. *Marcus Opeimius.*
 M. OPEL. SEV. *Marcus Opellius Severus.*
 MORT. *Mortua. Mortuus.*
 M. OST. P. *Moneta Ostiæ Percussa.*
 M. P. Mauro Pulo. *De Coloribus Equorum. Memoriam Posuit. Mille Passus. Monumentum Posuit, vel, Procuravit.*
 W. P. *Mulier Pessima.*
 M. P. C. *Memoriam Poni Curavit. Monumentum Ponendum Curavit.*
 M. P. II. *Millia Passum duo.*
 M. PLAETOR. CEST. *Marcus Plætorius Cæstianus.*
 M. PLAVTI. L. F. *Marcus Plautius Lucii Filius.*
 M. PBLICI. LEG. PROPR. *Marcus Publicius Legatus Proprætor.*
 M. POP. *Marcus Popilius.*
 M. POPILI. M. F. *Marcus Popilius Marci Filius.*
 F 2 M. POS.

M. POS. *Memoriam Posuit, vel, Monumentum.*
M. P. V. *Millia Passum Quinque. Monumentum Posuit Vivens, vel, Memoriam.*
M. PVER. DOM. AVG. *Magister Puerorum Domus Augusta.*
M. P. VI. *Millia Passum Sex.*
M. P. XI. *Millia Passum Undecim.*
M. R. Mauro Rufo, *de Coloribus Equorum.*
Municipium *Ravennas, vel, Ravennatium.*
MR. } *Municipium Ravennatium.*
MR. }
MR. CON. B. M. P. *Maritus Conjugi Bene Merenti Posuit.*
M. S. *Manibus Sacrum. Merito Solvit. Mysia Superior. Municipi Sui.*
MS. *Majestati. Mensis.*
MS. *Menses.*
M. S. A. *Moneta Sacra Augusti.*
M. SAC. AVGG. ET. CAESS. NN. *Moneta Sacra Augustorum Et Caesarum Nostrorum.*
M. S. C. *Monumentum Sibi Constituit.*
M. SCAVR. AED. CVR. *Marcus Scaurus Aedilis Curulis.*
M. S. D. *Municipi Sui Dedit.*
M. S. D. D. *Municipes Sui Decreto Decurionum. Municipibus Suis Dono Dedit.*
M. SEMP. }
M. SEMPRON. } *Marcus Sempronius.*
M. SERGI. *Marcus Sergius.*
M. SERVIL. C. F. *Marcus Servilius Caii Filius.*
M. SILA. *Marcus Silanus.*
M. S. P. *Memoriae Suae Posuit. Monumentum Sibi Posuit, vel, Sua Pecunia.*
M. S. S. E. H. N. S. *Monumentum Sive Sepulcrum Exterum Heredem Non Sequitur, vel, Monumentum Supra scriptum.*
M. S. S. H. N. S. *Monumentum Sive Sepulcrum Heredem Non Sequitur, vel, Monumentum Supra scriptum.*
M. TREBO. *Marcus Trebonius.*
M. TVLLI. *Marcus Tullius.*
M. V. *Manibus Universis.*
MV. *Municipium.*
M. VALER. M. F. M. N. *Marcus Valerius Marci Filius Marci Nepos.*
M. VAR. *Marcus Vargunteius.*
MV. AVG. BILBIL. *Municipium Augusta Bilbilis.*
MV. CAL. *Municipium Calagurris. Municipium Calagurritanum.*
MV. E. M. *Municeps Ejus Municipii.*
M. VI. *Menses Sex.*
MVL. *Mulier.*
MVL. B. *Mulier Bona.*
M. VLP. HAD. *Marcus Ulpus Hadrianus.*
MVN. *Munere. Municeps. Municipium.*
MVN. AVG. GAD. *Municipium Augustum Gaditanum.*
MVN. CAL. IVL. *Municipium Calagurris Julia.*
MVNC. TAR. LIB. *Municipii Tarvisini Libertus.*

MVN. EBOR. *Municipium Eborense. Municipices Eborenses.*
MVNIC. CAER. *Municipium Caeretanum. Municipices Caeretani.*
MVNIC. CAERIT. *Municipices Caerites.*
MVNIC. CONSABVR. *Municipices Consaburenses. Municipium Consaburense.*
MVNIC. ET. INCOL. *Municipices Et Incolae.*
MVNICIBVS. *Municipibus.*
MVNICIP. AMMAI. *Municipium Ammatanum.*
MVNICIP. ARRETI. *Municipices Arretini. Municipium Arretinum.*
MVNICIP. PRIVER. *Municipices Privernates. Municipium Privernate.*
MVNICIP. SALACIEN. *Municipices Salacienses. Municipium Salaciense.*
MVNICIP. TOLLENTIN. *Municipices Tollentines. Municipium Tollentinate.*
MVNIC. NOMENT. *Municipices Nomentani. Municipium Nomentanum.*
MVNIC. NVMANAT. *Municipices Numanates. Municipium Numanate.*
MVNIC. SASSIN. *Municipices Sassinates. Municipium Sassinat.*
MVNIC. STOBE. *Municipium Stobe.*
MVNIC. VRGAVONEN. *Municipices Urgavonenses. Municipium Urgavonense.*
MVNN. *Municipes.*
MVNP. *Municeps. Municipium.*
MVN. RAVEN. *Municipices Ravennates. Municipium Ravennate.*
MVN. SASS. *Municipices Sassinates. Municipium Sassinat.*
M. VOLTEI. M. F. *Marcus Volteius Marci Filius.*
MV. TVR. *Municipium Turiaso.*
M. X. *Menses Decem.*
M. X. D. II. *Menses Decem Dies Duo.*

N.

N. *Nam. Nazione. Natus. Nefastus Dies. Nefrendes. Nepos. Neptunus. Nigro. Nomen. Nouae. Noster. Numerarius. Numerator. Numeria. Numerius. Numerus. Nummus.*
N. *Nepos. Noster. Numero. Numum.*
NA. *Natus. Nazione.*
N. AGR. AM. P. XV. *Numerator Agri Ambitus Pedes Quindecim.*
NAHART. *Nahartium.*
N. APR. *Nonis Aprilis.*
NAR. *Narbonensis.*
NAT. *Natta cognomen. Nazione. Natus.*
NAT. ALEX. *Nazione Alexandrinus.*
NAT. DEL. *Nazione Delmata.*
NAT. GAL. *Nazione Gallus.*
NAT. LVD. SECVL. VIII. OBIT. SE-
QVENT. *Natus Ludis Secularibus Octavis Obit Sequentibus.*
NAT. PAN. *Nazione Pannonicus.*
NAT. SRVS. *Nazione Syracusanus.*

NAV.

NAV. Navis. Navicularius. Nauta.
 NAVIC. Navicularius.
 N. B. Nigro Badio *de Coloribus Equorum*. Numeravit Bivus, *hoc est*, Vivus.
 NB. Nobilis. Nobis.
 NB. Nobis.
 NB. G. Nobili Genere.
 NBL. Nobilis.
 N. C. Nobilis Cæsar, *vel*, Nobilissimus.
 NC. }
 NC. } Nunc.
 N. C. A. P. R. Nobis Concessum A Populo Romano.
 N. C. M. M. Numerius Caius Marci duo.
 N. D. Numini Dedicatum.
 N. D. D. Numini Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
 N. D. F. E. Ne De Familia Exeat.
 NEG. }
 NEGOT. } Negotiator.
 NEG. VIN. Negotiator Vinarius.
 NEP. Nepos. Neptis. Neptunalia. Neptunus.
 NEP. RED. Neptuno Reduci.
 NEP. S. }
 NEP. SAC. } Neptuno Sacrum.
 NEPT. }
 NEPTVN. } Neptunalia. Neptunus.
 NEPTVN. AVG. Neptuno Augusto.
 NER. Nero. Nerva.
 NERI. Q. VRB. Nerius Quæstor Urbanus.
 NER. TRA. Nerva Trajanus.
 NESC. Nescientis.
 N. F. Numerii Filius.
 NF. Nefastus Dies.
 N. FABI. C. F. Numerius Fabius Caii Filius.
 N. FABI. M. F. Numerius Fabius Marci Filius.
 N. F. A. N. Numerii Filius Auli Nepos.
 N. F. A. NA. Nobili Familia Natus.
 N. F. AP. N. Numerii Filius Appii Nepos.
 N. F. C. N. Numerii Filius Caii Nepos.
 N. F. CN. N. Numerii Filius Cnæi Nepos.
 N. F. D. N. Numerii Filius Decimi Nepos.
 N. F. K. N. Numerii Filius Kæsonis Nepos.
 N. F. L. N. Numerii Filius Lucii Nepos.
 N. F. M. N. Numerii Filius Marci Nepos.
 N. F. M'. N. Numerii Filius Manii Nepos.
 N. F. N. Nobili Familia Natus.
 N. F. N. N. Numerii Filius Numerii Nepos.
 N. F. P. N. Numerii Filius Publii Nepos.
 N. F. Q. N. Numerii Filius Quinti Nepos.
 N. F. SER. N. Numerii Filius Servii Nepos.
 N. F. SEX. N. Numerii Filius Sexti Nepos.
 N. F. SP. N. Numerii Filius Spurii Nepos.
 N. F. TI. N. Numerii Filius Tiberii Nepos.
 N. F. TI. N. Numerii Filius Titi Nepos.
 N. F. VOL. N. Numerii Filius Volcanii Nepos.
 N. F. VOP. N. Numerii Filius Vopisci Nepos.
 N. G. N. Nobili Genere Natus.
 N. H. V. N. AVG. Nuncupavit Hoc Votum Numini Augusto.
 N. I. Nomine Ipsius. Numinis Jussu.
 N. I. D. Nomine Ipsius Dedit. Numinis Jussu Dedicavit.
 N. IIII. Numero Quatuor.
 NIME. SACR. Nimsis Sacrum.

N. I. O. T. Numini Jovis Optimi Tonantis.
 N. K. Nigro Kætho. *De Coloribus Equorum*.
 N. L. Non Liquet. Numerii Libertus.
 N. L. M. F. ET. TV. Nobis Locum Monumenti Fecit Et Tumulum, *vel*, Nostrum, *aut*, Novum.
 N. L. N. Nobili Loco Natus.
 N. LON. P. X. Non Longe Pedes Decem.
 N. L. P. H. DD. Noster Locus Publice Hic Dedicatus, *vel*, Nobis.
 N. MACR. Nonius Macrinus.
 N. ME. VI. Natus Menses Sex.
 N. M. N. S. Novum Monumentum Nomine Suo.
 N. MONVM. Novum Monumentum.
 N. M. Q. Numini Majestatique.
 N. M. Q. E. D. Numini MajestatiQue Ejus Devotissimus.
 N. N. Numerii Nepos. Numerii Duo.
 NN. }
 NN. } Nostri.
 NN. AVGG. Nostri Augusti.
 NN. AVGG. IMP. Nostri Augusti Imperatores.
 NNR. Nostrorum.
 NO. }
 NO. } Noster.
 NOB. Nobilis. Nobili.
 NOBB. Nobiles.
 NOBB. CAESS. Nobiles Cæsares.
 NOB. C. Nobilis Cæsar.
 NOBEMBRES. Novembris.
 NOB. F. N. Nobili Familia Natus.
 NOB. G. N. Nobili Genere Natus.
 NOBILISS. AC. BEATISS. Nobilissimus Ac Beatissimus.
 NOBILISS. CAES. COS. PROCOS. Nobilissimus Cæsar Consul Proconsul.
 NOBILIT. AVG. Nobilitas Augusti.
 NOB. P. Nobilis Puer.
 NOBR. Novembris.
 NOMEMBRES. Novembris.
 NON. }
 NON. } Nonas. Nonis.
 NON. AP. }
 NON. APL. } Nonis Aprilis.
 NON. APR. }
 NON. APRIL. }
 NON. IAN. Nonis Januariis.
 NON. TRAS. H. L. Non Transilias Hunc Locum.
 NOR. Nostrorum.
 NOS. Noster.
 NOT. ECC. ROM. Notarius Ecclesiæ Romanæ.
 NOV. Novembris.
 NP. Nefastus Dies.
 N. P. Nefastus Primo. Nomine Proprio.
 N. P. C. Nomine Proprio Curavit.
 NQ. Namque.
 N. R. Natione Romanus. Nigro Rufo.
 N. R. Natione Ravennas.
 NR. Nero.
 NR. CL. Nero Claudius.

N. RHOD. ET. ARAR. Nautæ Rhodani Et Araris.
 N. S. Nomine Suo. Non Sequitur. Novum Sepulcrum. Numerii Servus.
 N. S. Non Sequitur.
 NS. Noster.
 NS. Numerius. Numerus.
 N. S. H. M. Non Sequitur Heredes Monumentum.
 N. T. Numen Tutelare. Novum Tumulum.
 N. T. M. Numini Tutelari Municipii.
 N. TRAN. H. L. Non Transilias Hunc Locum.
 N. V. Numero Quinque.
 N. V. FIL. Nostræ Urbis Filio.
 NVM. DOM. AVG. Numini Domus Augustæ.
 NVMVL. Numularius.
 N. V. N. D. N. P. O. Neque Vendetur Neque Donabitur Neque Pignori Obligabitur.
 NVP. Nuptiæ.
 N. V. H. INF. S. Neminem Volumus Hoc Inferri Sepulcro.

O.

O. Officium. Olla. Omnis. Optimus. Optio.
 O. Ordo. Ostendit.
 O. Omne. Oportet.
 O. Apósito nomini Militis, ipsum defunctum indicat.
 OA. Omnia.
 O. AN. Mortuus Annorum.
 OB. Obiit Obryzum.
 OB. Obediens.
 OB. AN. L. Obiit Anno Quinquagesimo.
 OB. CIV. S.
 OB. CIV. SER. } Ob Cives Servatos.
 OB. C. S.
 OB. H. }
 OB. HON. } Ob Honorem.
 OB. HON. AVGVR. Ob Honorem Augustatus.
 OB. HON. AVGVST. Ob Honorem Augustalitatis.
 OB. HON. II. VIR. Ob Honorem Duum Viratus.
 OB. M. E. Ob Merita Ejus.
 OB. MER. DEDER. Ob Merita Dederunt.
 OB. M. P. ET. C. Ob Merita Pietatis Et Concordiæ.
 OB. R. B. G. S. P. Q. R. Ob Res Bene Gestas Senatus Populusque Romanus.
 OBSEQUENTISS. Obsequentissima. Obsequentissimus.
 OB. SISC. Obryzum Sisciæ.
 O. C. Ordo Clarissimus.
 O.
 OCCIS. } Occisus.
 OCCVB. Occubuit.
 OCR.
 OCRIC. } Ocriculana. Tribus.

O. C. S. Ob Cives Servatos.
 OCT. Octavianus. Octavo. October.
 OCT. KAL. NOBR. Octavo Kalendas Novembris.
 OCVL. Oculnius.
 OCVL. CAR. VERG. Oculnius Carilius Vergilius.
 OD. Ordo.
 O. D. S. M. Optime De Se Merito.
 O. E. B. Q. C. Ossa Ejus Bene Quiescant Condita.
 OF. }
 OFF. } Officinarium. Offinator.
 OFFIC. MON. Offinator Monetæ.
 OFFIC. MONET. ARGENTAR. Offinator Monetæ Argentarius.
 OFFIC. TESSERARIOR. Offinator Tesserariorum.
 OFF. MON. Offinator Monetæ.
 O. F. N. D. Opus Fecit Numini Devotus. Omni Fide Numini Dedicat.
 O. H. F. Omnibus Honoribus Functus.
 O. H. IN. R. S. F. Omnibus Honoribus In Republica Sua Functus.
 O. H. S. S. Ossa Hic Sita Sunt.
 O. L. Ollam Legit, vel, Locavit.
 OL. Olla.
 OL. D. D. Ollam Dono Dedit.
 OL. D. D. Q. Ollam Dedit Dedicavitque.
 O. LEG. Optio Legionis.
 O. LIB. LIB. Omnibus Libertis Libertabus.
 OL. III. Ollæ Tres.
 OLL. III. D. D. Ollas Quatuor Dono Dedit, seu, Dedicavit.
 O. L. O. C. Opere Locato Opere Conducto.
 O. M. Optime Merito. Optimo Maximo.
 OM. Omnes. Omnibus.
 O. M. D. S. Optime Merito De Se.
 OMNIB. H. IN. RE. S. F. }
 OMNIB. H. IN. RE. P. SVA. FVNC. } Omnibus Honoribus In Republica Sua Functus.
 OMNIB. HONORIB. M. F. Omnibus Honoribus Municipii Functus.
 OMN. IN. RE. P. HON. FVNC. Omnibus In Republica Honoribus Functus.
 O. M. S. Optimo Maximo Sacrum.
 OMS. Omnibus.
 O. M. T. Optimo Maximo Tonanti.
 OM. V. F. Omnibus Vivens Fecit.
 ONA. Omnia.
 O. N. F. AD. H. S. N. LX. MIL. D. F. D. I. P. Omnes Nobis Faciunt Ad Sertios Numum Sexaginta mille Decurionum Fide Dividendos In Publico.
 O. O. Ordo Optimus.
 OO. Omnes. Omnino.
 OO. Omnino.
 OO. Defunctis.
 O. P. Optimus Princeps. Optimus Puer.
 OP. Oppidum. Opiter. Oportet. Optimus. Opus.
 OP. Oppidum.
 OP. Opus.
 OPAL. Opalia.
 O. P. D. Olla Publice Data.

OP. DOL. Opus Doliare, *sen*, Dolatum.
 OP. ET. S. P. Optimæ Et Sanctæ Patronæ.
 Optimo Et Sancto Patrono.
 OP. EX. FIG. Opus Ex Figulina.
 O. P. F. Optimo Patri Fecit, *vel*, Patrono.
 OPIC. Opiconfiva.
 OPIF. Opifera.
 OP. M. }
 OP. MAX. } Optimo. Maximo.
 OpP. }
 O. } Oppidum.
 OP. PRIN. Optimo Principi.
 OPT. Oportet. Optimus. Optio.
 OPTIM. Optima. Optimus.
 OPTIO. 7. Optio Centuriæ.
 OPT. MAX. Optimus Maximus.
 OPT. P. }
 OPT. PRIN. } Optimo Principi.
 OPVS. DOL. EX. FIG. Opus Dolatum Ex Figulina.
 OR. Ordo. Ornamentum. Ornatus.
 ORD. Ordo.
 ORD. DEC. Ordo Decurionum.
 ORD. DERTOS. Ordo Dertosianorum.
 ORDO. BARC. Ordo Barcinonensium.
 ORDO. CLVS. Ordo Clusinarum.
 ORDO. FELTR. Ordo Feltrinorum.
 ORDO. ILLIBER. Ordo Illiberitanorum.
 ORDO. LACT. Ordo Lactoratenfium.
 ORDO. MENTESAN. Ordo Mentefanorum.
 ORDO. MVN. EPOR. Ordo Municipii E-poredienfis.
 ORDO. NES. Ordo Nescanensium.
 ORDO. SPOL. CONLOC. Ordo Spoletinorum Conlocavit.
 ORD. RET. Ordine Retrogrado.
 ORN. Ornamentum. Ornamenta.
 ORNAM. DECVR. Ornamenta Decurionalia.
 ORN. FLAMIN. EXORN. Ornamentis Flaminicis Exornatus.
 OR. SEPT. Ordo Septempedanorum.
 OR. V. Oris Quinque.
 OSS. }
 OSSAR. } Offarium.
 OSSON. Offonienfes.
 OST. Ostia. Ostium.
 OT. Defuncta. Defunctus.
 OTIM. Optimæ.
 O. V. Optimo Viro.
 O. V. D. Optimo Viro Dedit.
 OVF. Oufentina. Tribus.
 OVF. MED. Oufentina Mediolano.
 O. V. F. Optimo Viro Fecit.

P.

P. Passus. Pater. Patria. Pecunia. Pedes.
 • Perpetua. Perpetuus. Piissimus. Pius.
 Plebs. Pontifex. Posuit. Potestas. Potestate. Præfcs. Prætor. Pridie. Princeps. Pro.
 Provincia. Publica. Publice. Publicus. Pu-

blia. Publius. Puer.
 P. }
 b. } Pupilla.
 P. Primus.
 PA. Papia. Pater. Tribus. Patricius.
 PACE. AVG. PERP. Pace Augusti Perpetua.
 PACE. P. R. Pace Populi Romani.
 PA. DIG. Patriciatu Dignitas.
 PAEDAG. PVEROR. Pædagogus Puero-rum.
 PAE. ET. ARR. COS. Pato Et Ario Confu-libus.
 P. AEG. Præfectus Egypti, *vel*, Præfcs.
 P. AEL. Publius Aelius.
 P. AEL. AVG. LIB. Publius Aelius Augusti Libertus.
 P. AEL. IVLIAN. Publius Aelius Julianus.
 P. AEL. P. F. Publius Aelius Publii Filius.
 P. AF. Præfectus Africæ, *vel*, Præfcs.
 PA. F. Pater Filio. Patri Filius.
 P. A. F. A. Postulo An Fias Auctor.
 PAL. Palatina. Tribus. Palilia. Sollemnitas.
 PALAT. }
 PALATIN. } Palatina. Tribus.
 PALMYR. Palmyrenus.
 PALMYR. MAX. Palmyrenus Maximus.
 PANN. Pannonia.
 PANT. Pantominus.
 PAP. Papia. Tribus.
 PAPIR. Papiria. Tribus.
 PAR. Parens. Parilia, *qua &* Palilia. Parthi-cus.
 PAR. AR. AD. Parthicus Arabicus Adiabe-nicus.
 PAR. B. M. F. H. P. M. Parentibus Beneme-ritis Filius Hoc Posuit Monumentum.
 PAR. CARIS. FAC. CVR. Parenti Carissimo Faciundum Curavit.
 PARETES. Parentes.
 PAR. FEC. }
 PAR. FECR. } Parentes Fecerunt.
 PAR. INF. P. Parentes Infelicissimi Posue-runt.
 PAR. MOER. Parentes Mœrentes.
 PAR. MOER. FIL. MER. P. C. Parens Mœ-rens Filio Merenti Ponendum Curavit.
 PAR. OP. B. M. Parenti Optimo BeneMe-renti.
 PART. Parthicus.
 PART. ARAB. ADIAB. Parthicus Arabicus Adiabenicus.
 PARTH. Parthicus.
 PARTH. MAX. }
 PART. MAX. } Parthicus Maximus.
 PAT. Pater. Patricius.
 PAT. COL. Patronus Colonie.
 PAT. E. Pater Ejus.
 PAT. F. P. F. Pater Filio Poni Fecit, *vel*, Pa-tri Filius.
 PAT. OPT. F. ET. S. Patri Optimo Fecit Et Sibi.
 PAT. PAT. Pater Patriæ.
 PATR. Patricius. Patronus.
 PATR. B. M. S. P. Patrono BeneMerenti Se-pulcrum Posuit.

PATR.

PATR.COL. Patronus Coloniz; *vel*, Collegii.
 PATR.COL. ARIM. Patronus Coloniz Ariminensis.
 PATR.COL. FABR. ET. CENT. Patronus Collegii Fabrorum, Et Centonariorum.
 PATR.COL. CVR. R.P.II.VIR.MVNICIP. PROC. AVG. VIAE. OST. ET. CAMP. Patronus Coloniz Curator Reipublice DuumVir Municipii Procurator Augustalis Viae Ostiae Et Campanae.
 PATR.COL. IVL. AVG. PARM. Patronus Coloniz Iuliz Augustae Parmae.
 PATR.MVNICIP. HYDRUNTINOR. Patronus Municipii Hydruntinorum.
 PATRO. COLL. FABR. COL. APVL. Patronus Collegii Fabrorum Coloniz Apuliz.
 PATRON.CIVIT. ASCVL. Patronus Civitatis Asculi.
 PATRON.COL. Patronus Collegii, *vel*, Coloniz.
 PATRON.MVN. Patronus Municipii.
 PATR. PERAG. CVR. Patronus Peragendum Curavit.
 PATR. REATIN. Patri Reatino.
 PAT. SIG. LIB. D. POSVER. Pateram Signum Libero Devoti Posuerunt.
 P. AVG. Publicus Augur.
 PAVL. Paula. Paulus.
 P. BLAS. Publius Blasius.
 PBLC. Publicus.
 P. B. M. Patri BeneMerenti, *vel*, Patrono, *sen*, Posuit.
 P. B. M. F. Patrono BeneMerenti Fecit.
 P. C. Patres Conscripti. Patronus Coloniz, *vel*, Collegii, *sen*, Corporis. Ponendum Curavit. Praefectus Corporis. Publice Curavit.
 P. C. Post Consulatum.
 PC. Procurator.
 P. CANIDI. P. F. Publius Canidius Publii Filius.
 P. C. ET. S. AS. D. Ponendum Curavit Et Sub Ascia Dedicavit.
 P. C. ET. S. ASC. DDC. Ponendum Curaverunt Et Sub Ascia Dedicaverunt.
 P. CI. Praetor Ciliciae.
 P. C. L. Publius Cornelius Licinus.
 P. C. L. Publii Conlibertus.
 P. CL. Praefectus Classis.
 P. CL. R. Praefectus Classis Ravennatis.
 P. C. N. Posuerunt Communi Nomine.
 P. CORNELI. Publius Cornelius.
 P. COR. SAL. Publius Cornelius Saloni-
 nus.
 P. COS. Post Consulatum.
 P. C. O. S. V. T. I. Ponendum Curavit Ossuarium Sibi Vivens Testamento Institutum.
 PC. PRAET. } Praefectus Praetorio.
 PC. PRT. }
 P. C. R. Ponendum Curavit Requitatorium.
 P. CREPVS. Publius Crepusius.
 P. C. S. A. D. Ponendum Curavit Sub Ascia Dedicavit.
 P. D. Patriciatus Dignitas. Publice Dedit.

P. D. D. Publice Dedicatum. Posito Decreto Decurionum.
 P. D. S. Proposita Data Scripta. Posuit De Suo.
 P. D. S. M. Posuit De Suo Monumentum. Publice Dedit Sibi Monumentum.
 PD. XL. Pedes Quadraginta.
 P. E. Posteris Eorum, *vel*, Ejus. Publice Erexit.
 PEC. } Pecunia.
 PEC. }
 PED. Pedes.
 PED. CXVS. Pedes Centum Quindecim Semis.
 PEDISQ. Pedisequa. Pedisequus.
 PED. Q. BIN. Pedes Quadrati Bini.
 PEG. } Peregrinus.
 PEG. }
 PEQ. Pequunia. Pecunia.
 P. EQ. M. Publico Equo Meruit.
 PER. Perpetuus. Permissu. Peregrintis. Per-
 tinax.
 PER. AVG. Permissu Augusti. Perpetuus Augustus.
 PERM. Permissu.
 PERM. CAES. AVG. P. M. Permissu Caesaris Augusti Pontificis Maximi.
 PERM. DIV. AVG. COL. ROM. Permissu Divi Augusti Colonia Romulea.
 PERM. DIVI. AVG. MVNIC. ITAL. Permissu Divi Augusti Municipium Italicense.
 PERP. Perpetua. Perpetuus.
 PERT. Pertinax.
 P. EX. R. Post Exactos Reges.
 P. F. Pater Filio. Patri Filius. Pia Fidelis. Pia Felix. Ponere Fecit. Praeunte Filio. Publice Fecit. Publii Filius.
 PF. Praefectus.
 P. FALC. Q. F. Publius Falco Quinti Filius.
 P. F. A. N. Publii Filius Auli Nepos.
 PF. ANN. Praefectus Annonae.
 P. F. AP. N. Publii Filius Appii Nepos.
 PF. AVG. Praefectus Augustalis.
 P. F. AVG. Pius Felix Augustus.
 P. FABR. Praefectus Fabrum.
 P. F. C. N. Publii Filius Caii Nepos.
 P. F. CN. N. Publii Filius Cnaei Nepos.
 P. F. D. Pater Filio Dedit. Patri Filius Dedit.
 P. F. D. N. Publii Filius Decimi Nepos.
 P. FEL. Ius Felix.
 P. F. F. Pater Filio Fecit. Patri Filius Fecit.
 P. F. I. Publice Fieri Iussit.
 P. F. INV. AVG. O. M. S. Pio Felici Inviecto Augusto Optimo Maximo Sacrum.
 P. F. K. N. Publii Filius Kaesonis Nepos.
 P. F. L. N. Publii Filius Lucii Nepos.
 P. F. M. Patri Filius Moerens. Pater Filio Merenti.
 P. FM. Pater Familias.
 P. F. M. N. Publii Filius Marci Nepos.
 P. F. M'. N. Publii Filius Manii Nepos.
 P. S. M. S. I. L. P. Pater Filio Monumentum Sua Impensa Libens Posuit, *vel*, Patri Filius.
 P. F. N. N. Publii Filius Numerii Nepos.
 P. F. O.

P. F. O. *Pater Filio Optimo. Pio Felici Optimo.*
 PF. P. *Præfectus Prætorio.*
 PF. P. II. *Præfectus Prætorio Iterum.*
 P. F. P. N. *Publii Filius Publii Nepos.*
 P. F. I. Q. C. *Publice Fecit Ponendumque Curavit.*
 P. F. Q. N. *Publii Filius Quinti Nepos.*
 P. F. ROMAN. *Publicæ Felicitati Romanorum.*
 P. F. SER. N. *Publii Filius Servii Nepos.*
 P. F. SEX. N. *Publii Filius Sexti Nepos.*
 P. F. SP. N. *Publii Filius Spurii Nepos.*
 P. F. TI. N. *Publii Filius Tiberii Nepos.*
 P. F. T. N. *Publii Filius Titi Nepos.*
 P. F. V. *Pius Felix Victor.*
 PF. V. *Præfectus Urbis.*
 PF. VIG. *Præfectus Vigilum.*
 P. F. VOLER. N. *Publii Filius Voleronis Nepos.*
 P. FVRI. SP. F. *Publius Furius Spurii Filius.*
 P. GAL. *Præfectus Galliarum, vel, Præfes.*
 P. GALB. *Publius Galba.*
 P. GALB. AE. CVR. *Publius Galba Ædilis Curulis.*
 P. GL. *Præfectus Galliarum.*
 P. H. *Positus Hic.*
 P. H. C. *Ponendum Hic Curavit. Prætor Hispaniæ Citerioris. Provincia Hispania Citerior.*
 P. H. E. *Positus Hic Est.*
 P. HISP. *Prætor Hispaniarum.*
 P. H. M. N. H. *Posterius Hoc Monumentum Non Habeant. Posuit Hoc Monumentum Nomine Heredis.*
 P. I. *Princeps Juventutis. Poni Jussit.*
 PI. *Pius.*
 PIA. M. H. S. E. S. T. T. L. *Pia Mater Hic Sita Est Sit Tibi Terra Levis.*
 P. I. A. V. P. V. D. *Prætozem Judicem Arbitrum Ve Postulo Uti Des.*
 PIC. *Picenum. Picentes.*
 PIC. ANN. *Picenum Annonarium.*
 PICEN. *Picenum. Picentes.*
 PIC. VRB. *Picenum Urbicarium.*
 PIET. } *Pientissima. Pientissimus.*
 PIET. }
 PIET. *Pietas.*
 PIGMENTR. *Pigmentarius.*
 PIGNERIB. *Pignoribus scilicet.*
 PISS. FORTISS. FELICISS. D. N. *Piissimus Fortissimus Felicissimus Dominus Noster.*
 P. II. S. L. *Pondo Duarum Semis Librarum.*
 P. II. S. II. *Pondo Duo Semis Et Triente.*
 P. ILL. *Præfectus Illyrii.*
 P. I. R. *Populus Jure Rogavit.*
 P. I. R. P. Q. I. S. *Populus Jure Rogavit Populusque Jure Scivit.*
 P. I. R. P. Q. I. S. I. F. P. R. E. A. P. *Populus Jure Rogavit Populusque Jure Scivit In Foro Pro Rostris Et Ante Diem Pridie.*
 P. I. S. *Pia In Suos. Pius In Suos. Ponendum Jussit Sibi. Publica Impensa Sepultus.*

P. ISAVRIC. P. F. *Publius Isauricus Publii Filius.*
 PISAVR. PVBLIC. *Pisaurenses Publice.*
 PISCAT. ORIN. *Piscator Orinator.*
 P. I. S. H. S. E. S. T. T. L. *Pius In Suos Hic Sita Est Sit Tibi Terra Levis, vel, Pia.*
 PISS. *Piissima. Piissimus.*
 P. IV. *Poni Jussit. Princeps Juventutis.*
 P. IVD. *Præfectus Judææ.*
 P. IVS. *Poni Jussit.*
 P. K. } *Parens Karissime. Pridie Kalendas.*
 P. KA. }
 P. K. A. *Parens Karissime Ave.*
 P. K. AA. *Parens Karissime Augustorum.*
 P. KAL. *Pridie Kalendas.*
 P. K. Q. K. *Prætor Kandidatus Quæstor Kandidatus.*
 P. L. *Posuit Libens, vel, Lugens. Publii Libertus.*
 PL. *Plebs. Plus.*
 P. L. C. *Pecunia Lugduni Percussa.*
 PLD. *Placidus.*
 PLE. } *Plebs.*
 PLEB. }
 PLEB. VRB. ET. HON. V. *Plebs Urbana Et Honore Usus.*
 P. LEN. P. F. CN. N. MARCELLIN. *Publius Lentulus Publii Filius Cnæi Nepos Marcellinus.*
 P. LENT. P. F. L. N. *Publius Lentulus Publii Filius Lucii Nepos.*
 P. LENT. P. F. SPINT. *Publius Lentulus Publii Filius Spinther.*
 P. L. F. *Poni Libens Fecit.*
 P. LIC. M. F. P. N. *Publius Licinius Marci Filius Publii Nepos.*
 P. L. L. *Posuerunt Libentissime.*
 P. L. M. *Posuit Libens Merito. Posuit Locum Monumenti, vel, Procuravit.*
 PL. M. *Plus Minus.*
 P. LN. *Percussa Lugduni.*
 P. LON. S. *Pecunia Londini Signata.*
 P. LVGD. *Pecunia Lugdunensis. Percussa Lugduni.*
 P. M. *Passus Mille. Patronus Municipii. Pedes Mille. Plus Minus. Pontifex Maximus. Post Mortem. Posuit Merenti. Posuit Merens. Posuit Monumentum.*
 P. M. DICT. TER. *Pontifex Maximus Dictator Tertium.*
 P. M. III. VIR. ITER. R. P. C. *Pontifex Maximus Triumvir Iterum Reipublicæ Constituendæ.*
 P. M. T. P. IMP. P. P. *Pontifex Maximus Tribunicia Potestate Imperator Pater Patriæ.*
 P. MVCI. P. F. Q. N. *Publius Mucius Publii Filius Quinti Nepos.*
 P. N. *Publii Nepos.*
 PNA. *Pecunia.*
 P. O. *Patri Optimo. Pio Optimo.*
 PO. *Poblilia Tribus. Posuit.*
 POB. *Poblilia. Tribus.*
 POETOVIENTS. *Pætovientes.*
 POL. *Pollia. Tribus.*

POM. Pompeius. Pomptina. *Tribus*.
P. O. M. Patri Optime Merito, *vel*, Patrono.
POMP. Pompeius. Pomponius. Pomptina. *Tribus*.
P. O. M. S. Patri Optime Merito Sacrum, *vel*, Patrono.
POMPT. Pomptina. *Tribus*.
PON. Pontifex.
PON. MAX. Pontifex Maximus.
PONT. Pontifex.
PONT. COL. Pontifex Coloniae.
PONTIF. Pontifex.
PONTIF. Q. Q. Pontifex Quinquennialitius.
PONTIF. QQ. II. VIR. COL. Pontifex Quinquennialitius Duumvir Coloniae.
PONTIF. SODAL. AVG. Pontifex Sodalis Augustalis.
PONT. MAX. Pontifex Maximus.
PONT. MAX. DICT. PERP. Pontifex Maximus Dictator Perpetuus.
PONT. SAL. Pontifex Saliorum.
POP. Popillia *Tribus*. Populus.
POP. DED. Populo Dedit.
POPLIF. Poplifugium.
POP. ROM. Populus Romanus.
POPV. MINTVR. Populus Minturnensis.
POR. OST. Portus Ostiensis.
PORT. Portumnaia.
PORTIC. ET. EXEDR. ET. SIG. AEN. Porticum Et Exedram Et Signum Aeneum.
PORTIC. F. COIR. Porticum Fieri Colravit, *hoc est*, Curavit.
PORT. OST. Portus Ostiensis.
POS. Posuit. Post.
POS. MA. DVL. Posuit Marito Dulcissimo, *vel*, Matri Dulcissimae.
POS. CON. Post Consulatum.
POS. ET. D. D. Posuit Et Dedicavit, *vel*, Dono Dedit.
POSQ. EOR. Posterisque Eorum.
POSS. Posuerunt.
POST. Postea. Posthumus.
POST. CONS. Post Consulatum.
POSVERVM. Posuerunt.
P. O. S. V. I. T. Posuit, *licet punctis diffusum*.
POT. Potestas.
PO. V. K. AVG. Posuit Quinto Kalendas Augusti.
P. P. Pater Patriae. Pater Patratus. Pater Patrum. Patrono Posuit. Pecunia Publica. Perpetuus Populus. Posuit. Praefectus Praetorio. Praepositus. Propria Pecunia. Pro Portione. Pro Praetor. Provincia Pannoniae. Publice Posuit. Publici duo.
PP. Papiria *Tribus*. Perpetuus. Praeposita. Praepositus. Posuere. Primipilus. Proposita.
P. P. Perpetua. Proposita.
PP. A. Perpetuus Augustus.
P. PAT. Pater Patratus.
PP. AVG. Perpetuus Augustus.
P. P. B. M. Patrono Posuit Bene Merenti.
PP. C. Patres Conscripti.
P. P. C. Propria Pecunia Curavit.
P. P. DD. Propria Pecunia Dedicavit.
P. P. D. P. Patri Patriae Datum Publice.

Propria Pecunia Dedit Posuit. Perfecit Donavit Posuit.
P. P. F. Pia Pollens Felix. Legio. Propria Pecunia Fecit.
P. P. F. E. S. E. S. P. Q. E. Propria Pecunia Fecit Et Sibi Et Suis Posterisque Eorum.
P. P. F. F. Pia Parthica Felix Fidelis. Legio *nempe*. Publiorum Filii.
PP. FF. Pii Felices, *de duobus*.
P. P. G. Proposita Gesta.
P. P. GALL. Praeses Provinciae Galliae.
P. P. HISP. C. } Praeses Provinciae Hispaniae Citerioris.
P. P. HISP. CIT. }
P. P. H. T. Praeses Provinciae Hispaniae Tarraconensis.
P. P. I. Posuit Propria Impensa.
P. P. L. Publiorum Liberta, *vel*, Libertus.
P. P. LEG. Primipilus Legionis.
P. P. L. V. Pro Praede Litis Vindictiarum.
P. PL. V. Populum Plebem Ve.
P. P. M. Posuerunt Merito.
PPO. Populo.
P. POR. Publici Puer. Publipor.
P. P. P. Pro Pietate Posuit. Propria Pecunia Posuit.
PPP. Publici, *tres*.
P. P. P. B. M. Propria Pecunia Posuit Bene Merenti.
P. P. P. C. Propria Pecunia Ponendum Curavit.
P. P. P. D. Propria Pecunia Dedit. Publica Pecunia Ponendum Decrevit.
P. P. P. H. C. Praefectus Praetorio Provinciae Hispaniae Citerioris. Propria Pecunia Ponendum Hic Curavit.
P. P. P. H. T. Praefectus Praetorio Hispaniae Tarraconensis.
P. P. P. P. P. SVPER. Praefectus Praetorio Per Provinciam Pannoniam Superiorem.
PPQ. R. Populusque Romanus.
P. PR. Pro Praetor.
P. P. R. V. P. I. C. Pace Populi Romani Ubique Parta Janum Clusit.
P. PRT. Praefectus Praetorio.
P. P. S. Provincia Pannonia Superior. Posuit Pecunia Sua.
P. P. SV. Posuit Pecunia Sua.
P. P. V. C. Praeses Provinciae Viri Clarissimus.
P. P. V. F. Propria Pecunia Vivens Fecit, *vel*, Voluit Fieri.
P. P. X. Per Provinciam Decimae, *hoc est* Praecurator.
P. P. XII. Pondo Duodecim.
P. Q. Populusque.
P. Q. E. } Posterisque Eorum.
P. Q. EOR. }
P. Q. R. Populusque Romanus.
P. Q. S. V. F. Posterisque Suis Vivens Fecit.
P. Q. X. Pedes Quadrati Decem.
P. Q. XV. Pedes Quadrati Quindecim.
P. R. Populus Romanus.
PR. Pater. Praeses. Praetor. Pridie.
PR. Praetor.

PR. A. *Prætor Antonia.*
 PRAE. AER. *Præfectus Aerarii.*
 PRAE. COH. VII. GALL. *Præfectus Cohortis Septimæ Gallorum.*
 PRAEF. *Præfectus.*
 PRAEF. A. BRACARAVG. *Præfectus Annona Bracaraugustæ.*
 PRAEF. AEDIL. POT. *Præfectus Aedilitia Potestate.*
 PRAEF. ALAE. I. C. R. *Præfectus Alæ Primæ Civium Romanorum.*
 PRAEF. ANN. *Præfectus Annonæ.*
 PRAEF. AVXILIOR. *Præfectus Auxiliorum.*
 PRAEF. AVR. *Præfectus Aurariorum.*
 PRAEF. CLASS. ET. ORAE. MARIT. EX. S. C. *Præfectus Classis Et Oræ Maritimæ Ex Senatus Consulto.*
 PRAEF. CLASS. PRAET. RAVENN. *Præfectus Classis Prætoris Ravennatium.*
 PRAEF. COH. *Præfectus Cohortis:*
 PRAEF. COH. I. PAN. *Præfectus Cohortis Primæ Pannoniorum.*
 PRAEF. COH. PRIM. DAMASC. *Præfectus Cohortis Primæ Damascenorum.*
 PRAEF. EQ. AL. BRITANN. MILIAR. *Præfectus Equitum Alæ Britannicæ Miliaris.*
 PRAEF. EQ. AL. II. PANN. *Præfectus Equitum Alæ Secundæ Pannoniorum.*
 PRAEF. EQ. COH. II. GALLOR. *Præfectus Equitum Cohortis Secundæ Gallorum.*
 PRAEF. F. }
 PRAEF. FAB. } *Præfectus Fabrum, vel,*
 PRAEF. FABR. } *Fabrorum.*
 PRAEF. F. L. }
 PRAEF. FER. LAT. } *Præfectus Feriarum Latinarum.*
 PRAEF. GERM. *Præfectus Germanorum.*
 PRAEF. I. D. *Præfectus Juridicundo.*
 PRAEF. LEG. *Præfectus Legionis.*
 PRAEF. M. *Præfectus Militum.*
 PRAEF. ORAE. MARIT. ET. CLAS. S. C. *Præfectus Oræ Maritimæ Et Classis Senatus Consulto.*
 PRAEF. QQ. *Præfectus Quinquennalis.*
 PRAEF. V. *Præfectus Urbis.*
 PRAEF. VEHIC. *Præfectus Vehiculorum.*
 PRAEF. VIG. *Præfectus Vigilum.*
 PRAEF. VRB. *Præfectus Urbi.*
 PRAENESTIN. *Prænestinus.*
 PRAEP. *Præpositus.*
 PRAE. PRAES. *Præfectus Præsidii.*
 PRAE. PROVINC. HISP. CITE. *Præses Provinciæ Hispaniæ Citerioris.*
 PR. AER. *Præfectus Aerario.*
 PRAES. *Præses.*
 PRAES. PROV. TING. *Præses Provinciæ Tingitanæ.*
 PRAET. *Prætor.*
 PRAET. VRB. *Prætor Urbanus.*
 PRAE. VIGIL. *Præfectus Vigilum.*
 PRAE. VRB. *Præfectus Urbi.*
 PR. AID. Q. *Prætor Aidilis Quæstor.*
 PRB. *Presbyter.*
 PRBO. *Presbytero.*

P. R. C. *Post Romam Conditam.*
 P. R. C. A. DCCCXLIIII. *Post Romam Conditam Annis Octingentis Quadraginta Quatuor.*
 PR. CER. *Prætor Cerealis.*
 PR. CER. I. D. *Prætor Cerealis Juri Dicundo.*
 PR. CI. *Prætor Ciliciæ.*
 P. R. E. *Post Reges Exactos.*
 PRESB. *Presbyter.*
 P. R. EX. *Post Reges Exactos.*
 PRF. *Præfectus.*
 PRF. PRT. *Præfectus Prætorio.*
 PR. H. C. CV. *Provincia Hispaniæ Citerioris Curator.*
 PRI. Pridie. Primæ.
 PRI. Patri.
 PRID. Pridie.
 PR. I. D. A. } *Præfectus Juridicundo*
 PR. I. D. AVX. } *Auximi.*
 PRID. ID. DEC. *Pridie Idus Decembris.*
 PRID. K. MAR. *Pridie Kalendas Martias.*
 PRID. K. QVIN. *Pridie Kalendas Quintilis.*
 PRID. N. *Pridie Nonas.*
 PRID. N. APR. }
 PRID. NON. APR. } *Pridie Nonas Aprilis.*
 PRI. ID. DEC. *Pridie Idus Decembris.*
 PR. II. VIR. *Prætor Duumvir.*
 PRI. K. *Pridie Kalendas.*
 PRI. KL. MAR. *Pridie Kalendas Martii.*
 PRIM. *Primipilus. Primus. Primum.*
 PRIM. DECENN. *Primi Decennales.*
 PRIMOP. }
 PRIMOPIL. } *Primopilus.*
 PRI. STIP. H. S. E. *Primo Stipendio Hic Solutus Est.*
 PRI. N. *Pridie Nonas.*
 PRINC. IVV. }
 PRINC. IVVEN. } *Princeps Juventutis.*
 PRINC. IVVENT. }
 PRIVER. *Privernum.*
 PRIVIG. PISS. *Privigno Piissimo.*
 PR. IVV. *Præfectus Juventutis, vel, Juvenum.*
 PR. K. *Prætor Kandidatus. Pridie Kalendas.*
 PR. KAL. *Pridie Kalendas.*
 PR. M. S. DD. *Pro merito suo Dono Dedit, vel, Dedicavit.*
 PR. N. }
 PR. N. } *Pronepos.*
 PRO. *Providentia. Provincia.*
 P. RO. *Populus Romanus.*
 PRO. AVG. *Providentia Augusti.*
 PROC. *Proconsul. Procurator.*
 PROC. ALEX. PELVSI. *Procurator Alexandriæ Pelusiæ.*
 PROC. ALIM. VIAE. FLAM. *Procurator Alimentorum Viæ Flaminiae.*
 PROC. ALP. ATRECTIANAR. *Procurator Alpium Atrectianarum.*
 PROC. A. RAT. *Procurator A Rationibus.*
 PROC. AVG. *Proconsul Augustalis. Procurator Augusti.*
 PROC. AVGG. E. V. *Procurator Augustorum Egregius Vir.*

PROC. AVG. XX. HERED. Procurator Augusti Viceſimæ Hereditatium.
PROC. AVG. VIAE. OST. ET. CAMP. Procurator Auguſtalis Viæ Oſtienſis, Et Campanæ.
PROC. BYBL. Procurator Bibliothecæ.
PROC. PROCONSULES. Procuratores.
PROCC. AVGG. Procuratores Auguſtorum.
PROC. AVRAR. Procurator Aurariæ.
PROC. COL. FAN. Procurator Coloniae Fanestris.
PROC. DN. NR. Procurator Domini Noſtri.
PROC. EOR. Procurator Eorum.
PROC. FAM. GLAD. Procurator Familiae Gladiatoriæ.
PROC. FISC. ASIATIC. Procurator Fisci Asiatici.
PROC. IMP. CAES. AVG. PROV. LVSTAN. Procurator Imperatoris Caesaris Augusti Provinciae Lusitaniae.
PROC. METALL. Procurator Metallorum.
PROCONS. PROV. NARB. Proconsul Provinciae Narbonensis.
PRO. COS. } Proconsul.
PROCOS. }
PROCONS. Proconsules.
PROC. PROV. AFR. Procurator Provinciae Africae.
PROC. PROV. CRET. CYR. Procurator Provinciae Cretae Cyrenae.
PROC. P. P. X. Procurator Per Provincias Decimae.
PROC. RAET. Procurator Retiae.
PROC. RAT. Procurator Rationalis, vel, Rationum.
PROC. REG. CALABRIC. Procurator Regionis Calabrichensis.
PROC. REG. NOR. Procurator Regionis Noricae, seu, Regni Norici.
PROC. VILLAR. Procurator Villarum.
PROC. XX. HERED. Procurator Viceſimæ Hereditatium.
PROC. H. C. Procurator Hispaniae Citerioris. Provincia Hispania Citerior.
PROM. Promagister.
PRO. MAG. L. D. Promagister Larium Divinorum.
PROMAG. XX. HERED. Promagister Viceſimæ Hereditatium.
PRON. }
PRONEP. } Pronepos.
PROP. Proposita.
PRO. P. }
PROPR. } Propraetor.
PRO. PR. }
PRO. PRAE. PROV. PAN. SVPER. Propraetor Provinciae Pannoniae Superioris.
PROP. ROM. Proposita Romae.
PROPR. PROV. MAC. Propraetor Provinciae Macedoniae.
PROQ. Proquaestor.
PROQ. AER. ET. ALIM. Proquaestor Aeriae Et Alimentorum.
PROQ. P. Proquaestor Provinciae.

PRO. S. } Pro Salute.
 PRO. SAL. }
 PRO. SAL. AVGG. Pro Salute Augustorum.
 PROT. Protector.
 PROTECT. SCRIB. LIB. Protector Scriba
 Librarius.
 PROV. Providentia. Provincia.
 PROV. DEOR. Providentia Deorum.
 PROV. HISP. CIT. Provincia Hispania Ci-
 terior.
 PROVID. Providentia.
 PROVID. DEOR. Providentia Deorum.
 PROV. TING. Provincia Tingitana.
 PROV. VAL. BYZAC. Provincia Valeria
 Byzacene.
 PROX. Proxenetæ. Proximus.
 PROX. AB. EPIST. Proximus Ab Epistolis.
 PR. P. } Præses Provinciæ. Præfectus Pro-
 PR. P. } vinciæ.
 PR. PER. Prætor Peregrinus, vel, Peregri-
 norum.
 PR. P. F. Primigenia Pia Fidelis, hoc est legis.
 PR. PIL. Primpilus.
 PR. PR. Præfectus Prætorio. Proprætor.
 PR. P. R. E. V. Procurator Privatae Rei E-
 gregius Vir.
 PR. PR. LEG. IIII. ITAL. Proprætor Legio-
 nis Quartæ Italicæ.
 PR. PR. LEG. PR. MINERV. Pro Prætor
 Legionis Primæ Minerviæ.
 PR. PR. PANN. INF. Proprætor Pannoniæ
 Inferioris.
 PR. PR. PROVINC. PANN. Proprætor Pro-
 vinciæ Pannoniæ.
 PR. PR. PROV. MOES. INF. Proprætor
 Provinciæ Mœsiæ Inferioris.
 PR. PR. PROV. MOES. SVP. Proprætor
 Provinciæ Mœsiæ Superioris.
 PR. P. V. Prætor Fia Victrix.
 PR. Q. Prætor Quinquennalis ProQuæstor.
 PR. Q. AER. ET. ALIM. Proquæstor Aerarii
 Et Alimentorum.
 PR. Q. K. Proquæstor Candidatus.
 PR. QQ. Prætor Quinquennalis.
 PRR. Prætores.
 PR. R. Pro Rostris.
 PRS. Posteris. Præses.
 PRS. Præsens. Præses.
 PR. S. Patri Suo. Prætoris Sententia.
 PR. SEN. Pro Sententia.
 PRS. P. Præses Provinciæ. Posteris Posuit.
 PRS. Q. Posteris Que.
 PRSS. Præsides.
 PRT. Prætorium.
 PR. TR. PL. Prætor Tribunus Plebis.
 PR. T. Prætor Tutelaris. Pro Tutela.
 PR. VIG. Præfectus Vigilum.
 P. RVPILI. P. F. Publius Rupilius Publii Fi-
 lius.
 PR. VR. } Prætor Urbanus.
 PR. VRB. }
 PR. VRB. REG. XIII. Prætori Urbano Re-
 gio Decimateria.
 P. R. V. X. Populi Romani Vota Decennialis.
 P. S.

P. S. *Pecunia Sua. Per Senilem. Posteris Suis. Posuit Sibi. Proprio Sumtu. Proserpinæ Sacrum. Provincia Sicilia. Publico Sumtu.*
 PS. *Pallus.*
 P. S. *Pedum Semis cum Triente.*
 P. SABIN. *Publius Sabinus.*
 P. S. C. *Pecunia Sua Curavit. Proprio Sumtu Curavit, vel, Publico Sumtu.*
 PS. COHOR. *Præfectus Cohortis.*
 P. S. D. N. *Pro Salute Domini Nostri.*
 P. SEMP. P. F. TVDIT. *Publius Sempronius Publii Filius Tuditanus.*
 P. SERVIL. M. F. *Publius Servilius Marci Filius.*
 P. S. ET. S. *Posuit Sibi Et Suis.*
 P. S. F. *Pecunia Sua Fecit, vel, Proprio Sumtu, aut, Posteris Suis.*
 P. S. F. C. *Pecunia Sua Faciendum Curavit.*
 P. SIR. *Præfectus Siriae.*
 P. S. O. *Pecunia Sua Ordinavit. Posuit Suis Omnibus.*
 P. S. P. *Pecunia Sua Posuit. Proprio Sumtu Posuit.*
 P. S. P. C. R. *Pecunia Sua Ponendum Curavit Requietorium, vel, Proprio Sumtu; sen, Publice Sibi.*
 P. S. POS. *Pecunia Sua } Posuit.*
                     Proprio Sumtu }
 P. S. P. Q. P. *Pro Se Proque Patria.*
 P. S. P. Q. R. *Pro Se Proque Republica.*
                     Pecunia Sua }
 P. S. R. *Proprio Sumtu } Restituit.*
                     Publico Sumtu }
 P. SS. *Posuit Suprascriptis.*
 P. S. T. Q. H. *Præcipito Sumito Tibique Habeto.*
 P. S. V. F. *Pecunia Sua } Vivens Fecit.*
                     Proprio Sumtu }
 P. SYR. *Præfectus Syriæ.*
 P. T. *Pecunia Trevirensis. Percussa Treviris.*
 PT. *Pater. Prætor.*
 PT. AVGG. *Pater Augustorum.*
 PT. F. *Pater Familias.*
 P. TR. } *Pecunia Treviris.*
 P. TRE. }
 PTRQ. EOR. *Posterisque Eorum.*
 P. T. S. *Posuit Titulum Sibi.*
 P. V. *Pedes Quinque. Perfectissimus Vir. Pia Victrix. Legio. Præfectus Vigilum. Præfectus Urbi. Præstantissimus Vir. Primarius Vir.*
 PV. *Privatus. Provincia. Publilia. Tribus.*
 PV. *Provincia.*
 P. VATINI. P. F. COS. *Publius Vatinius Publii Filius Consul.*
 PVB. *Publicius. Publilia. Publiæ.*
 PVB. CV. *Publice Curavit.*
 PVBL. } *Publilia. Tribus.*
 PVBLIL. }
 PVB. OB. MER. DEDER. *Publice Ob Merita Dederunt.*
 PVD. *Pudica. Pudicus. Pudicitia. Pudor.*
 PVDIC. *Pudica.*
 PVDICISS. FEMIN. *Pudicissima Femina.*

P. VENTIDI. P. F. PROCOS. *Publius Ventidius Publii Filius Proconsul.*
 P. V. F. *Ponere Vivens Fecit. Posteris Unius versis Fecit.*
 PVGNAR. V. *Pugnarum Quinque.*
 PVGN. VIII. *Pugnavit Octo.*
 PV. HO. *Publico Honore.*
 P. VI. S. *Pedes Sex Semis.*
 PVP. *Pupillus. Pupinia. Tribus.*
 PVPIN. *Pupinia.*
 P. V. PRAEF. ANN. *Perfectissimus Vir Præfectus Annonæ.*
 PVB. P. R. Q. *Publicus Populi Romani Quiritum.*
 PVR. *Purpureus.*
 PVRPVR. *Purpurarius.*
 P. V. S. T. L. M. *Posuit Voto Suscepto Titulum Libens Merito.*
 PVT. CIV. *Puteolana Civitas.*
 P. V. V. L. S. *Prout Voverat Libens Solvit.*
 P. X. *Pedes Decem, vel, Pondo.*
 P. XII. S. *Pedes Duodecim Semis, vel, Pondo.*
 P. XX. *Pedes Viginti.*
 P. YPSE. *Publius Ypseus.*

Q.

Q. *Qua. Quadrati. Quæro. Quæsitus. Quæstor. Quantum. Quartum. Quinta. Quintus. Quinquennalis. Quinquennialitio.*
 Q. *Qui.*
 Q. *Quæstor.*
 Q. A. *Quæstor Aedilis.*
 Q. AED. PL. PR. *Quæstor Aedilis Plebis Prætor.*
 Q. A. III. VIR. A. P. *Quæstor Aedilis Quartum Vir Argento Publico.*
 Q. ALI. } *Quæstor Alimentorum.*
 Q. ALIM. }
 QAM. *Quemadmodum.*
 Q. ANN. *Quæstor Annonæ.*
 Q. A. NQ. N. *Quando Ais Neque Negas.*
 Q. ANT. BALB. PR. *Quintus Antonius Balbus Prætor.*
 Q. ARC. *Quæstor Arcarius.*
 Q. ARC. PVB. ET. PEC. ALIMENTAR. *Quæstor Arcæ Publicæ, Et Pecuniæ Alimentariæ.*
 Q. AX. Q. F. *Quintus Axius Quinti Filius.*
 Q. B. *Qui Bixit, pro, Vixit.*
 Q. B. AN. XXX. *Qui Bixit Annis Triginta.*
 Q. B. F. *Qui Bixit Feliciter.*
 Q. B. ME. V. } *Quæ Bene Mecum Vixit,*
 Q. B. M. V. } *vel, Qui.*
 Q. CAEDICI. Q. F. *Quintus Cædicius Quinti Filius.*
 Q. CAEP. *Quintus Cæpio.*
 Q. CAS. *Quintus Cassius.*
 Q. CATVL. Q. F. *Quintus Catulus Quinti Filius.*
 Q. C. L. *Quinti Conliberta, vel, Conlibertus.*
 G 3 Q.C.M.P.I.

Q. C. M. P. I. Quintus Cæcilius Metellus Pius Imperator.
 Q. C. P. R. B. Q. Qui Cum Pace Repositi Bene Quiescant.
 Q. CREPER. Quintus Creperius.
 Q. CVRT. Quintus Curtius.
 Q. D. Quinquennalis Decurio.
 Q. D. E. R. F. P. D. E. R. I. C. Quid De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Ita Censuerunt.
 Q. D. E. R. F. P. D. E. R. L. C. Quid De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Lege Cavetur.
 Q. D. E. R. F. P. D. E. R. V. I. C. Quid De Ea Re Fieri Placuerit De Ea Re Universi Ita Censuerunt.
 Q. DES. } Quæstor Designatus.
 Q. DESIG. }
 Q. D. R. Qua De Re.
 Q. D. R. P. G. V. Qua De Re Peto Gravitationem Vestram.
 Q. D. S. S. Qui Dedit Sibi Suis. Qui Dederunt Supra scripta.
 Q. E. Quæ Est. Qui Est.
 Q. E. Quæ.
 Q. E. D. R. F. P. D. E. R. V. I. C. Quod Ea De Re Fieri Placuerit De Ea Re Universi Ita Censuerunt.
 Q. E. VISXE. ANIS. IIII. Quæ Vixit Annis Quatuor.
 Q. F. Quæ Fuit. Qui Fuit. Quinti Filius. Quod Factum.
 Q. FABI. Quintus Fabius.
 Q. FABI. MAX. Quintus Fabius Maximus.
 Q. FABI. Q. F. MAX. AIMILIAN. Quintus Fabius Quinti Filius Maximus Aimilianus.
 Q. F. A. N. Quinti Filius Auli Nepos.
 Q. F. AP. N. Quinti Filius Appii Nepos.
 Q. F. D. N. Quinti Filius Decimi Nepos.
 Q. F. E. I. S. F. D. C. S. Quod Factum Est In Senatu Ferunt De Consulium Sententia.
 Q. F. K. N. Quinti Filius Kæsonis Nepos.
 Q. FLAC. Quintus Flaccus.
 Q. F. L. N. Quinti Filius Lucii Nepos.
 Q. F. M. N. Quinti Filius Marci Nepos.
 Q. F. M' N. Quinti Filius Manii Nepos.
 Q. F. N. N. Quinti Filius Numerii Nepos.
 Q. F. P. D. E. R. I. C. Quod Fieri Placuerit De Ea Re Ita Censuerunt.
 Q. F. P. N. Quinti Filius Publii Nepos.
 Q. F. Q. N. Quinti Filius Quinti Nepos.
 Q. F. SER. N. Quinti Filius Servii Nepos.
 Q. F. SEX. N. Quinti Filius Sexti Nepos.
 Q. F. SP. N. Quinti Filius Spurii Nepos.
 Q. F. T. N. Quinti Filius Titi Nepos.
 Q. F. T. N. T. PR. N. Quinti Filius Titi Nepos Titi Pronepos.
 Q. F. TI. N. Quinti Filius Tiberii Nepos.
 Q. F. VIBI. N. Quinti Filius Vibii Nepos.
 Q. FVL. Q. F. FLAC. Quintus Fulvius Quinti Filius Flaccus.
 Q. FVLVI. M. F. Quintus Fulvius Marci Filius.
 Q. FVNC. Quinquennialitate Functus.
 Q. G. V. Quæro Gravitationem Vestram.

Q. HER. ETR. MESS. DECIVS. NOB. CAES Quintus Herennius Etruscus Messius Decius Nobilis Cæsar.
 Q. H. HS. S. } Qui Heredes Sunt.
 Q. HH. SS. }
 QI. Quasi. Qui. Quis.
 Q. IF. S. S. Qui Infra Scripti Sunt.
 Q. II. VIR. } Quæstor Duumvir, H pro
 Q. -H. VIR. } duplici linea.
 QIS. Quis.
 Q. I. S. S. Qui Infra Scripti Sunt.
 Q. IVL. SAL. Quintus Julius Saloniinus.
 Q. K. Quæstor Kandidatus.
 Q. L. Quinti Libertus, vel, Liberta.
 Q. L. F. Qui Libens Fecit.
 Q. L. S. S. Quem Locum Sibi Suis.
 Q. LVTATI. Quintus Lutatius.
 Q. LVTATI. Q. F. Q. N. Quintus Lutatius Quinti Filius Quinti Nepos.
 Q. M. Quæ Mecum. Qui Mecum.
 QM. Quem. Quoniam.
 Q. MARC. Quintus Marcius.
 Q. MARCI. L. F. Quintus Marcius Lucii Filius.
 Q. MAX. Quintus Maximus.
 Q. MAX. AFRICAN. Quintus Maximus Africanus.
 Q. MAX. Q. F. Quintus Maximus Quinti Filius.
 Q. MAX. VERRVC. Quintus Maximus Verucosus.
 Q. MET. } Quintus Metellus.
 Q. METE. }
 Q. METEL. MACEDONIC. Quintus Metellus Macedonicus.
 Q. METEL. Q. F. Q. N. Quintus Metellus Quinti Filius Quinti Nepos.
 Q. MINV. Quintus Minucius.
 Q. MINVCI. C. F. C. N. Quintus Minucius Caii Filius Caii Nepos.
 Q. M. P. Qui Monumentum Posuit.
 Q. N. Quinti Nepos.
 Q. NASIDI. Quintus Nasidius.
 Q. NEM. Quæstor Nemausi.
 Q. NONI. SEX. F. Quintus Nonius Sexti Filius.
 Q. OCVLNI. L. F. GAL. Quintus Oculnius Lucii Filius Gallus.
 Q. PETILI. C. F. Q. N. Quintus Petilius Caii Filius Quinti Nepos.
 Q. POMPONI. Quintus Pomponius.
 Q. PR. } Quæstor Provinciæ.
 Q. PROV. }
 Q. PROV. PONT. ET. BIT. Quæstor Provinciarum Ponti Et Bithinæ.
 Q. PR. PR. Quæstor ProPrætor.
 Q. PVBL. Quæstor Publicus.
 Q. Q. Quinquennalis. Quinquennialitius.
 QQ. Quinquennalis. Quoque.
 QQ. Quinquennalis.
 Q. Q. Quinquennalis.
 QQ. COL. Quinquennalis Colonia, vel, Quinquennialitius.
 QQ. COL. EQ. R. Quinquennialitius Colonia Eques Romanus.

QQ. COL.

QQ. COL. FABR. OST. Quinquennialitius Collegii Fabrum Ostiæ.
 QQ. CORP. Quinquennialitius Corporis.
 Q. Q. II. Quinquennialitio Iterum.
 Q. Q. III. Quinquennialitio Tertium.
 Q. Q. III. ET. Q. Q. PP. Quinquennialitio Iterum Et Quinquennialitio Perpetuo.
 Q. Q. II. ET. Q. III. Quinquennialitio Secundum Et Quæstorio Quartum.
 QQ. IT. Quinquennialitius Iterum.
 Q. Q. L. Quintorum Libertus, *hoc est duorum*.
 Q. Q. L. H. SE. Quoquovorsum Latitudo Huic Sepulcro.
 QQ. PATR. COL. Quinquennialitius Patronus Coloniae, *vel*, Collegii.
 Q. Q. P. C. Quinquennialitius Patronus Coloniae, *vel*, Collegii.
 Q. Q. PER. } Quinquennialitius Perpetuus.
 Q. Q. PP. }
 QQ. PRÆT. Quinquennialitius Prætorius.
 Q. Q. Q. L. Quintorum Libertus, *trium scilicet*.
 Q. Q. S. S. Quam Qui Scripti Sunt.
 Q. Q. V. Quoquovorsum.
 Q. QVINQ. Quæstor Quinquennialitius.
 QQ. V. IXXX. Quoquovorsum Vigintivem.
 Q. Q. V. P. L. Quoquovorsum Pedes Quinquaginta.
 QQ. V. P. XV. Quoquovorsum Pedes Quindecim.
 Q. R. Quæstor Reipublicæ.
 QR. Quare.
 Q. R. C. F. } Quando Rex Comitavit
 Q. REX. C. F. } Fas.
 Q. RP. Quæstor Reipublicæ.
 Q. S. Quæ Supra, *vel*, Qui.
 QS. Quali.
 Q. S. N. T. E. PR. TR. PL. Q. D. E. V. A. P. PL. V. F. Quod Si Non Tulerit Eos Prætores, Tribuni Plebis Qui Deinceps Erunt Quod Eis Videbitur Ad Populum Plebemve Ferant.
 Q. S. P. P. S. Qui Sacris Publicis Præsto Sunt.
 Q. S. S. S. Qui Supra Scripti Sunt. Quæ Supra Scripta Sunt.
 Q. ST. D. F. Quando Stercus Delatum Fas.
 Q. T. CAES. Quæstor Titi Cæsaris.
 Q. THERM. M. F. Quintus Thermus Marci Filius.
 Q. TITL. Quintus Titius.
 Q. V. } Quæ Vixit. Qui Vixit.
 Q. V. }
 Q. V. A. Quæ Vixit Annis, *vel*, Qui.
 QVAES. Quæstor.
 QVAES. DES. Quæstor Designatus.
 QVAESS. Quæstores.
 QVAE. S. S. S. EX. S. C. Quæ Supra Scripta Sunt Ex Senatus Consulto.
 QVAEST. Quæstor.
 QVAEST. R. Quæstor Reipublicæ.
 Q. V. A. I. Qui Vixit Annum Unum, *vel*, Quæ.

Q. V. A. III. M. II. Qui Vixit Annos Tres Menses Duos.
 Q. V. A. L. M. IIII. D. V. Qui Vixit Annos Quinquaginta Menses Quatuor Dies Quinque.
 Q. V. ANN. } Qui Vixit Annos, *vel*, quæ.
 Q. V. ANN. }
 Q. V. A. P. M. Qui Vixit Annos Plus Minus.
 QVART. Quarta. Quartum.
 QVARACINTA. Quadraginta.
 QVATTOR. Quatuor.
 QVA. VIXIT. Quæ Vixit.
 Q. V. A. XXI. Qui Vixit Annos Vigintium.
 Q. VERON. ET. BRIX. Quæstor Veronæ Et Brixæ.
 QVESCET. Quiescet.
 QVESQVI. Quiescit, *vel*, Qui Quiescit.
 Q. V. F. COS. D. E. R. Q. F. P. D. E. R. I. C. Quod Verba Fecit Consul De Ea Re Quid Fieri Placeret De Ea Re Ita Censuerunt.
 QVH. Quæ. H. pro E.
 QVI. Quirina. Tribus.
 QVI. LEGIS. T. V. Qui Legis Titulum Vale.
 QVIN. Quinquatria. Quinquennalis.
 QVINQ. Quinquatria. Quinquennialitas. Quinque.
 QVINQ. MAG. IV. Quinquennialitius Magister Juvenum.
 QVINQ. PERP. Quinquennialitius Perpetuus.
 QVINQVENN. Quinquennalis.
 QVINT. Quintum.
 QVIR. Quirina. Quirinalia.
 QVIRIN. Quirina. Tribus.
 QVIR. N. P. Quirinalia Nefastus Primo.
 QVIR. R. Quirinalia Romæ.
 Q. S. P. P. S. Qui Sacris Publicis Præsto Sunt.
 Q. VL. Quem Vult.
 QVOD. V. M. S. EX. EA. P. Q. IS. AD. AE. DE. Quod Viæ Munitæ Sint Ex Ea Pecunia Quam Is Ad Ærarium Detulit.
 QVOD. V. M. S. EX. EA. P. Q. I. S. AD. AE. D. E. Quod Viæ Munita Sint Ex Ea Pecunia Quæ Jussu Senatu Ad Ærarium Delata Est.
 QVOQ. PED. Q. BIN. Quoquovorsum Pedes Quadrati Bini.
 Q. VRB. Quæstor Urbanus. Quæstor Urbis.

R.

R. Rationalis. Ravennas. Recta. Recto.
 R. Requitorium. Retro. Roma. Romanus.
 Roftra. Rudera. Rufus.
 R. } Rufo. De Coloribus Equorum.
 R. }
 RA. Rationalis.
 RA. O. S. Rationalis Operum Sacrorum.
 RAP. Rapax. Legio scilicet.
 RAPAC. Rapacis.
 RAR. Rarissima. Rarissimus.

RAR.

RAR. F. Rarissima Femina, Rarissimus Filius,
vel, Frater.
 RARISS. Rarissimi.
 RAT. Rationalis.
 RAT. COP. EXPED. Rationalis Copiarum
 Expeditarum.
 RATION. Rationalis.
 RAT. S. R. Rationalis Sacrarum Remunera-
 tionum, *vel*, Summæ Rei.
 RAV. Ravenna. Ravennatis.
 R. C. Romana Civitas. Romani Cives.
 R. CC. Remissio Ducentesimæ.
 R. E. Requietorium Erexit.
 REC. Recondita.
 R. E. C. H. Requietorium Ejus Curavit Hic.
 REDDEDIT. Reddidit.
 REF. C. Reficiendum Curavit.
 REG. Regio. Regione.
 REG. I. Regio Prima.
 REGIF. Regifugium.
 REG. SACR. Regi Sacrorum.
 REG. X. Regio Decima.
 REG. XIII. Regio Decimatertia.
 REG. XIII. Regio Decimaquarta.
 REI. GER. CAVS. Rei Gerundæ Causa.
 REIP. AECANOR. Reipublicæ Æcanorum.
 REIP. ASSOTAN. Reipublicæ Assotano-
 rum.
 REIP. BERGOMAT. Reipublicæ Bergoma-
 tium.
 REIP. CANVSINOR. Reipublicæ Canusi-
 norum.
 REIP. CARTIMITAN. Reipublicæ Carti-
 mitanorum.
 REIP. MANT. Reipublicæ Mantuanorum.
 REIP. NEAP. Reipublicæ Neapolitanorum.
 REIP. SCODR. Reipublicæ Scodrensium.
 REIP. TIF. TIB. Reipublicæ Tifernatium
 Tiberinorum.
 RELATAST. Relata Est.
 RELIG. AVG. Religio Augusti.
 RELIQ. TESTAM. COLL. FABR. NAVAL.
 Reliquit Testamento Collegio Fabrum Na-
 valium.
 REMIS. IMPEN. Remissi Impensa.
 REM. P. N. Rempubicam Nostram.
 REP. ARVCCIT. Republica Aruccitanorum.
 REPVB. CONSERV. Republica Conser-
 vata.
 REQ. Requiescit.
 RESP. AQV. Respublica Aqueusium.
 RESP. LEN. Respublica Lentinensium.
 RESP. MALAC. Respublica Malacitanorum.
 RESP. OSSON. Respublica Ossonabensium.
 RESP. POL. Respublica Polensium.
 RESP. PIS. Respublica Pisarenium.
 REST. Restituit. Restitutum.
 REST. A. CAMB. M. P. XI. Restituerunt A
 Cambodeno Millia Passum Undecim.
 RET. P. Retro Pedes.
 RET. P. C. Retro Pedes Centum.
 RET. P. XX. Retro Pedes Viginti.
 REX. ARM. DAT. Rex Armenis Datus.
 R. G. C. Rei Gerundæ Causa.
 RG. RAV. Regione Ravennas.

RHAV. Ravenna. Ravennates.
 R. I. Requietorium Instituit, *vel*, Jussit.
 R. M. Requietorium Meruit.
 RMS. Romanus.
 R. N. LON. P. X. } Retro Non Longe Pe-
 R. N. L. P. X. } des Decem.
 RO. Roma. Romanus. Romilia.
 ROB. Robigalia.
 ROM. Roma. Romanus. Romilia.
 ROM. ET. AVG. Romæ Et Augusto.
 ROM. ET. AVG. COM. ASI. Romæ Et Au-
 gusto Communitates Asiæ.
 ROM. FEL. Romæ Felici.
 R. P. Res Publica. Retro Pedes. Romæ Per-
 cussa. Romana Pecunia.
 RP. Respublica.
 R. P. ASCVLAN. Respublica Asculanorum.
 R. P. BARC. Respublica Barcinonensium.
 R. P. BARC. ITA. LE. Reipublicæ Barcino-
 nensium Ita Legavit.
 R. P. BOVIAN. Respublica Bovianorum.
 R. P. C. Reipublicæ Causa. Reipublicæ Con-
 servator. Reipublicæ Constituendæ. Retro
 Pedes Centum.
 R. P. C. C. Reipublicæ Constituendæ Causa.
 R. P. EP. Respublica Eporenium.
 R. P. H. V. Reipublicæ Hujus Vigilantissi-
 mo, *vel*, Hujus Urbis.
 R. P. ITALIC. Respublica Italicensium.
 R. P. L. Retro Pedes Quinquaginta.
 R. P. LACTOR. Respublica Lactoratensium.
 R. P. N. Respublica Nostra.
 R. PR. } Res Privata.
 R. PRI. }
 R. P. RICINENS. Respublica Ricinensium.
 R. P. S. D. D. Respublica Saguntinorum De-
 creto Decurionum.
 R. P. TEANENS. Republica Teanensium.
 R. P. XVIII. Retro Pedes Decem & Octo.
 R. P. XX. Retro Pedes Viginti.
 R. R. Recta Regione. Reiectis Ruderibus.
 R. R. PROX. CIPP. P. CLXXXIII. Reiectis
 Ruderibus Proxime Cippum Pedes Cen-
 tum Septuaginta quatuor.
 R. R. PROX. P. XIII. Reiectis Ruderibus Pro-
 xime Pedes Tresdecim.
 R. S. Romæ Signata.
 RS. Responsum.
 R. S. P. Requietorium Sibi Posuit.
 R. VE. } Respublica Veronensis.
 R. VER. }
 RVF. Rufus.
 R. XL. Remissa Quadragesima.

S. Sacellum. Sacrum. Scriptus. Semis. Se-
 natus. Sepulcrum. Sequitur. Serva. Ser-
 vius. Servus. Sibi. Si. Sic. Silentium. Sin-
 guli. Singulum. Sita. Situs. Solvit. Stipe-
 dium. Sub. Centuria *alignando*.

S. Sextus. Centuria.

S. Semis.

S. Uncia.

S. Centuria.

S. Semuncia.

S. Bes.

S== Dextans.

S== Deunx.

S. A. Sub Ascia.

SA. Sua.

SA. Sanguis.

SAB. Sabatina.

SABOREN. Saborenses.

SAC. Sacerdos. Sacrificium. Sacrum.

SAC. DIS. MAN. Sacrum Dis Manibus.

SAC. DIVAE. AVG. Sacrum Divæ Augustæ.

SACERD. COOP. IN. OMN. CONL. SVPR. NVM. EX. S. C. Sacerdos Cooptatus In Omnem Collegium Supra Numerum Ex Senatus Consulto.

SACERD. DEI. SOLIS. ELAGAB. Sacerdos Dei Solis Elagabali.

SACERD. PONT. PRAET. SACR. Sacerdos Pontifex Prætor Sacrorum.

SACERD. SOL. INV. M. Sacerdos Solis Invisi Mithræ.

SACERD. IVVEN. MED. Sacerdos Juvenum Mediolanensium.

SAC. GENT. MVNICIP. Sacrum Gentibus Municipii.

SAC. MON. VRB. AVGG. ET. CAESS. NN. Sacra Moneta Urbana Augustorum Et Cæsarum Nostrorum.

SACR. Sacrum.

SAC. Q. Sacerdos Quinquennialitius.

SAC. S. Sacrum Soli.

SAC. SOL. DED. Sacrum Soli Dedit, *vel*, Dedicavit.

SAC. VG. Sacrata Virgo.

SAC. VRBAN. S. P. Sacerdote Urbano Sibi Præeunte.

S. A. D. Sub Ascia Dedicavit.

SAEC. AVR. Sæculum Aureum.

SAEC. FELIC. Sæculo Felici.

SAG. Saguntum.

SAL. Salus.

SAL. AVG. Salus Augusti.

SAL. GEN. HVM. Salus Generis Humani.

SALON. AVG. Salonina Augusta.

SALVIS. AVGG. ET. CAESS. FEL. KART. Salvis Augustis Et Cæsaribus Felix Carthago.

SAN. Sanctæ. Sancto. Sanctus.

SANC. SAL. Sanctæ Saluti.

SANC. FORTISS. SACR. Sanco Fortissimo Sacrum.

SAP. Sappinia. *Tribus*.

SA. R. Sacerdos Romæ.

SAR. Sarranus.

SARCINATR. Sarcinatrix.

SARM. Sarmaticus.

SAR. MAX. PERS. MAX. Sarmaticus Maximus Perficus Maximus.

S. A. S. Sub Ascia Sacravit. Soli Aram Sacravit.

SAT. Satis. Saturnalia.

SATVR. Saturnalia. Saturnus.

SAVF. Saufeius.

SB. Sibi. Sub.

S. C. Senatus Consulto.

SC. Sicut.

SCA. Sancta.

SCA.

SCAPT. } Scaptia. *Tribus*.

SCAPHAR. Scapharum.

SED. Secundum.

S. C. D. Senatus Consulto Decrevit.

SCDO. CS7L. Secundo Consul.

S. C. D. E. R. I. C. Senatus Consulto De Ea Re Ita Censuit.

S. C. D. S. Sibi Curavit De Suo.

S. C. E. C. Simul Cum Eo Conditus.

SCE. ECCL. ROM. Sanctæ Ecclesiæ Romanæ.

S. C. FAC. C. } Senatus Consulto Faciundum Curavit.

S. C. F. C. }

SCI. Sancti.

SICATE. Sanctitate.

SCIP. IMP. Scipio Imperator.

SCL. Scilicet.

SC. L. Sacræ Largitionis.

SC. L. CM. Sacrum Largitionum Comes.

SCM. }

SC. M. } Sanctum.

SC. MM. Sanctæ Memoræ, *vel*, Sacræ.

SCOR. }

SCOR. } Sanctorum.

S. C. P. S. }

SC. PS. } Senatus Consulto Plebiscitum.

SCR. Scriba.

SCR. AEDIL. Scriba Ædilitius, *vel*, Ædilius.

SCR. CVB. Scriba Cubicularius.

SCRIB. LIB. Scriba Librarius.

SCRIB. LIBEL. Scriba Libellorum.

SCRINIAR. Scriniarius.

SCRIN. V. Scriniarii Universis.

SCR. LIBR. Scriba Librarius.

SCS. }

SCS. } Sanctus.

SCTI. Sancti.

SCVARIV. Sanctuarium.

SCVT. SCOL. SECUND. Scutarius Scolæ Secundæ.

S. D. Sacrum Diis. Sacrum Dedit. Sibi Dedit. Soli Dedit.

S. D. D. Simul Dederunt, *vel*, Dedicaverunt.

S. D. M. Sacrum Dis Manibus.

S. D. S. Sibi De Suo. Soli Deo Sacrum.

S. D. V. ID. Sepulta Die Quinta Idus, *vel*, Sepultus.

S. E. Sibi Et. Sita Est, *vel*, Situs.
 SEBERA. Severa.
 SEBI. Sibi.
 SEC. H. A. G. FEC. Secundus Heres Agens
 Gratias Fecit.
 SECVR. Securitas.
 SECVRIT. PERP. Securitas Perpetua.
 SECVR. TEMP. Securitas Temporum.
 SECVS. HER. Secundus Heres.
 SED. S. C. Seditionis Sedandæ Causa.
 SEGVS. Segufianus.
 SEN. CONS. Senatus Consensu.
 SEP. September.
 SEPT. September. Septimus.
 SEPTERIS. Septembris.
 SEPTENBRES. Septembris.
 SEQ. Sequanus.
 S. EQ. Q. OD. ET. P. R. Senatus Equæster-
 Que Ordo, Et Populus Romanus.
 SER. Seratus ~~numus~~. Sergia. *Tribus*. Servia.
 Servius. Serva. Servus.
 SER. AC. Servus Actor.
 SER. AEQ. MONET. Servus Æquator Mo-
 netæ.
 SER. ARK. Servus Arcarius.
 SER. DOLEAR. Servus Dolearis, *vel*, Do-
 learius.
 SER. F. Servii Filius.
 SER. F. A. N. Servius Filius Auli Nepos.
 SER. F. AP. N. Servii Filius Appii Nepos.
 SER. F. C. N. Servii Filius Caii Nepos.
 SER. F. CN. N. servii Filius Cnæi Nepos.
 SER. F. D. N. Servii Filius Decimi Nepos.
 SER. FEC. Servus Fecit.
 SER. F. K. N. Servii Filius Kæsonis Nepos.
 SER. FLAC. Servius Flaccus.
 SER. F. L. N. Servii Filius Lucii Nepos.
 SER. F. M. N. Servii Filius Marci Nepos.
 SER. F. M'. N. Servii Filius Manii Nepos.
 SER. F. N. N. Servii Filius Numerii Nepos.
 SER. F. P. N. Servii Filius Publii Nepos.
 SER. F. Q. N. Servii Filius Quinti Nepos.
 SER. F. SER. N. Servii Filius Servii Nepos.
 SER. F. SEX. N. Servii Filius Sexti Nepos.
 SER. F. SP. N. Servii Filius Spurii Nepos.
 SER. F. TI. N. Servii Filius Tiberii Nepos.
 SER. F. T. N. Servii Filius Titi Nepos.
 SER. G. Sergia. *Tribus*.
 SER. KARISS. Servius Karissimus.
 SER. L. Servii Libertus. Servus Libens.
 SER. LENTVL. GN. F. Servius Lentulus
 Gnæi Filius.
 SER. LIB. Servus Librarius.
 SER. OFF. Servus Officiator.
 SER. OFF. FEC. Servus Officiator Fecit.
 SER. PAETIN. M. F. PR. COS. Servius Pæ-
 tinus Marci Filius Proconsul.
 SER. R. Servus Restituit. Servus Rusticus.
 SER. SVLP. Servius Sulpitius.
 SERT. Sertor.
 SER. TRICLINIAR. Servus Tricliniarca.
 SER. VIC. Servus Vicarius.
 SERV. PECVL. Servus Peculiaris.
 SERVS. Servus.
 S. E. S. O. Sibi Et Suis Omnibus.

S. E. T. L. Sit Ei Terra Levis.
 S. ET. L. L. P. E. Sibi Et Libertis Libertabus
 Posteris Ejus.
 S. ET. L. M. E. Sibi Et Libertis Monumen-
 tum Erexit.
 S. ET. S. Sibi Et Suis.
 S. ET. S. P. Q. E. Sibi Et Suis PosterisQue Eo-
 rum.
 SEV. Severus. Sevir.
 SEV. AVG. Sevir Augustalis.
 SEV. PERT. AVG. Severus Pertinax Augu-
 stus.
 SEX. Sexta. Sextus.
 SEX. APVLEI. PR. COS. Sextus Apuleius
 Proconsul.
 SEX. ATIL. M. F. SERRAN. Sextus Atilius
 Marci Filius Serranus.
 SEX. F. Sexti Filius.
 SEX. F. A. N. Sexti Filius Auli Nepos.
 SEX. F. AP. N. Sexti Filius Appii Nepos.
 SEX. F. C. N. Sexti Filius Caii Nepos.
 SEX. F. CN. N. Sexti Filius Cnæi Nepos.
 SEX. F. D. N. Sexti Filius Decimi Nepos.
 SEX. F. K. N. Sexti Filius Kæsonis Nepos.
 SEX. F. L. N. Sexti Filius Lucii Nepos.
 SEX. F. M. N. Sexti Filius Marci Nepos.
 SEX. F. M'. N. Sexti Filius Manii Nepos.
 SEX. F. N. N. Sexti Filius Numerii Nepos.
 SEX. F. P. N. Sexti Filius Publii Nepos.
 SEX. F. Q. N. Sexti Filius Quinti Nepos.
 SEX. F. SER. N. Sexti Filius Servii Nepos.
 SEX. F. SEX. N. Sexti Filius Sexti Nepos.
 SEX. F. SP. N. Sexti Filius Spurii Nepos.
 SEX. F. TI. N. Sexti Filius Tiberii Nepos.
 SEX. F. T. N. Sexti Filius Titi Nepos.
 SEX. IVL. Sextus Julius.
 SEX. IVL. C. F. CN. N. Sextus Julius Caii
 Filius Cnæi Nepos.
 SEX. L. Sexti Libertus.
 SEX. NONI. LV. P. F. Sextus Nonius La-
 dos Publicos Fecit.
 SEXT. Sextilis. Sextum.
 S. F. Sacris Faciundis. Sibi Fecit. Suis Fecit.
 SF. Satisfecit.
 S. F. S. Sine Fraude Sua.
 SGN. Signum.
 S. H. L. Sibi Hoc Legavit.
 S. H. M. P. C. Sibi Hoc Monumentum Po-
 nendum Curavit.
 S. I. Soli Inviçto.
 SIB. L. S. P. E. Sibi Libertis Suis Posteris Eo-
 rum.
 SICIL. Sicilia.
 SIC. V. Sicuti Voluit.
 SICVL. Siculo.
 SIC. V. SIC. X. Sicuti Quinquennalia Sic
 Decennalia.
 SIC. XX. SIC. XXX. Sicuti Vicennalia Sic
 Tricennalia.
 S. I. D. Soli Inviçto Dedit.
 S. I. F. P. R. E. A. D. P. Suscepit In Foro Pro
 Rostris Et Ante Diem Pridie.
 SIG. Signum.
 SIG. ARG. P. V. Signum Argenti Pondo
 Quinque.

SIG.

SIG. LIB. Signum Liberi.
 SIGN. }
 SIGNIF. } Signifer.
 SIGN. LEG. Signifer Legionis.
 SIG. PR. SA. Signum Pro Salute.
 SIG. S. P. VOT. VOV. Signum Sua Pecunia
 Votum Vovit.
 SIIX. Sex, *duplici I. pro E.*
 S. I. M. Soli Inviſto Mithræ.
 SING. Singuli.
 SING. III. N. Singulis Ternos Numos.
 SING. *. II. Singulis Denarios Binos.
 SI. P. P. S. F. Signum Ponere Pecunia Sua
 Fecit, *vel*, Proprio Sumtu.
 S. I. R. Sacrum Junoni Reginae. Sua Impensa
 Restituit.
 SISC. Sifcia.
 SIVIS *pro*, Suis.
 S. IX. Stipendiis novem.
 S. L. Solvit Libens. Sua Laude. Suis Liberis,
vel, Libertis.
 S. LEG. Signifer Legionis.
 S. L. L. P. E. Sibi Libertis Libertabus Posteris
 Eorum.
 S. L. L. P. Q. E. Sibi Libertis Libertabus Po-
 sterisque Eorum.
 S. L. L. Q. Sibi Libertis Libertabusque.
 S. L. M. Sibi Locum Monumenti. Solvit Li-
 bens Merito.
 S. L. M. N. Sibi Locum Monumenti Nuncu-
 vit.
 S. L. M. N. Sestertiis quinquaginta Mille
 Numum.
 S. L. P. Sibi Libertis Posteris. Sibi Locum
 Procuravit.
 SLT. Scilicet.
 S. M. Sacrum Manibus. Sibi Monumentum.
 Signata Moneta. Solvit Merito.
 S. MA. Sacra Moneta.
 S. M. A. G. S. Sacrum Memori Animo Gratis
 Solvit.
 S. M. AL. Signata Moneta Alexandriae.
 S. M. A. L. S. Sacrum Memori Animo Libens
 Solvit.
 S. M. AN. O. Sacra Moneta Antiochiæ Obli-
 gnata.
 S. M. D. Sacrum Matri Deum. Sibi Monu-
 mentum Dedit.
 S. M. K. Signata Moneta Karnuti.
 S. M. KAR. Signata Moneta Kartagini.
 S. M. M. Sacrum Magnæ Matri.
 S. M. NA. Sacra Moneta Nova.
 S. M. N. M. Sacra Moneta Nova Mediola-
 nensis.
 S. M. P. E. Sibi Monumentum Publice Elegit.
 S. M. P. I. Sibi Monumentum Poni Jussit.
 S. M. TR. Signata Moneta Trevis.
 S. M. TR. P. Sacra Moneta Treveris Percussa.
 S. M. T. S. Sacra Moneta Trevis Signata.
 S. N. Socii Nominis, *vel*, Sui.
 S. N. L. Socii Nominis Latini.
 S. N. S. Q. Si Negat Sacramento Quærito.
 S. O. Suis Omnibus.
 SOCR. P. B. M. Socruī Posuit Bene Merenti.

SOD. Sodalis.
 SODAL. HADRIANAL. Sodalī Hadrianalis.
 SODAL. TRAIANAL. ET. HADRIANAL.
 Sodalī Traianalis Et Hadrianalis.
 SOD. HADRIA. Sodalī Hadrianalis.
 SOL. Solidis.
 SOLER. S. Solertia Sua.
 SOL. INV. MIT. Soli Inviſto Mithræ.
 SOL. L. M. Solvit Libens Merito.
 SOLO. PVB. S. P. D. D. D. Solo Publico Si-
 bi Posuit Dato Decreto Decurionum.
 SOL. R. Solo Recepto, *vel*, Reliſto.
 SOL. TRIS. Solidis Tribus.
 SOVEIS. Suis.
 S. P. Sacerdos Perpetua. Sibi Posuit, *vel*, Suis.
 Sua Pecunia. Sumtu Proprio.
 SP. Spectatus. Spectavit. Sportula. Spurius.
 Stipendiorum.
 SP. A. D. VIII. ID. APRIL. Spectatus Ante
 Diem Octavum Idus Aprilis.
 SP. AFRA. Spurius Afranius.
 SP. ALBIN. MAG. Spurius Albinus Ma-
 gnus.
 S. P. C. Sua Pecunia Constituit. Sumtu Pro-
 priū Curavit.
 SP. CARVIL. SP. F. Spurius Carvilius Spuriū
 Filius.
 S. P. C. S. Sua Pecunia Curavit Sibi. Sibi Po-
 suit Cum Suis.
 S. P. D. Sua Pecunia Dedit.
 SPD. Supradicti.
 S. P. D. D. Sua Pecunia Donum Dedit.
 S. P. DD. Sua Pecunia Dedicaverunt.
 SPEC. Spectator. Spectavit. Spectatus. Spe-
 culator.
 SPEC. LEG. Speculator Legionis.
 SPECT. Spectavit. Spectatus.
 SPECTAC. PVGIL. Spectaculum Pugilum.
 SPECV. Speculatores.
 S. P. EIVS. C. C. Q. Q. Solo Privato Ejus
 Collegium Consensu Quinquennialitiorum.
 S. P. F. Sua Pecunia Fecit.
 SP. F. Spuriū Filius.
 SP. F. A. N. Spuriū Filius Auli Nepos.
 SP. F. AP. N. Spuriū Filius Appii Nepos.
 S. P. F. C. Sua Pecunia Faciundum Curavit.
 SP. F. C. N. Spuriū Filius Caii Nepos.
 SP. F. CN. N. Spuriū Filius Cnæi Nepos.
 SP. F. D. N. Spuriū Filius Decimi Nepos.
 SP. FIL. Spuriū Filius.
 SP. F. K. N. Spuriū Filius Kæsonis Nepos.
 SP. F. L. N. Spuriū Filius Lucii Nepos.
 SP. F. M. N. Spuriū Filius Marci Nepos.
 SP. F. M'. N. Spuriū Filius Manii Nepos.
 SP. F. N. N. Spuriū Filius Numerii Nepos.
 SP. F. P. N. Spuriū Filius Publii Nepos.
 SP. F. Q. N. Spuriū Filius Quinti Nepos.
 SP. F. SER. N. Spuriū Filius Servii Nepos.
 SP. F. SEX. N. Spuriū Filius Sexti Nepos.
 SP. F. SP. N. Spuriū Filius Spuriū Nepos.
 SP. F. TI. N. Spuriū Filius Tiberii Nepos.
 SP. F. T. N. Spuriū Filius Titi Nepos.
 SP. ID. APR. Spectatus Idus Aprilis.
 SP. K. APR. Spectatus Kalendis Aprilis.

SP. K. OCTOB. Spectatus Kalendis Octobris.
 SP. L. Spurii Libertus.
 SPL. } Splendidissimo. Splendidi-
 SPLENDIDISS. } dissimus.
 SPL. EQ. R. Splendidissimus Eques Romanus.
 S. P. L. M. Sibi Posuit Locum Monumenti. Signum Posuit Libens Merito.
 S. P. M. Sibi Posuit Monumentum.
 SP. N. Spurii Nepos.
 SP. N. FEBR. Spectatus Nonas Februarii.
 SP. N. IAN. Spectatus Nonas Januarii.
 SPON. Sponsus.
 SPOR. Sportula. Sportulæ.
 SPORT. DIVIS. *. XXVI. Sportulas Divisit Denariorum Viginti sex.
 SPORT. EX. *. CCC. Sportulæ Ex Denariis Tercentis.
 S. P. P. Sua Pecunia Posuit.
 S. P. P. C. Sua Pecunia Ponendum Curavit.
 S. P. P. D. D. Sua Pecunia Positum Dedicavit. Sumtu Proprio Positum Dedicavit.
 SP. POST. L. F. ALBIN. Spurius Postumius Lucii Filius Albinus.
 SP. POST. SP. F. Spurius Postumius Spurii Filius.
 S. P. P. P. Sua Pecunia Publice Ponendum Procuravit. Senatus Populus Plebs Prædestina.
 S. P. P. P. D. D. Sua Pecunia Publice Posuit Dedicavit, *vel*, Dono Dedit.
 S. P. P. S. Sacris Publicis Præsto Sunt. Sua Pecunia Posuit Sibi.
 S. P. P. S. F. Sua Pecunia Ponere Sibi Fecit. Sumtu Proprio Sic Procuravit Fieri.
 S. P. Q. E. Sibi Posterisque Ejus.
 S. P. Q. L. Senatus Populusque Lanuinus.
 S. P. Q. NOLAN. D. D. Senatus Populusque Nolanus Dono Dedit, *vel*, Dedicavit.
 S. P. Q. R. Senatus Populusque Romanus.
 S. P. Q. R. CL. V. Senatus Populusque Romanus Clypeum Vovit.
 S. P. Q. R. IMP. CAES. Senatus Populusque Romanus Imperatori Cæsari.
 S. P. Q. R. OB. CIV. SER. } Senatus Populusque Romanus Ob Cives Servatos.
 S. P. Q. R. OB. C. S. }
 S. P. Q. R. OP. PRIN. Senatus Populusque Romanus Optimo Principi.
 S. P. Q. R. PAREN. CONS. SVO. Senatus Populusque Romanus Parenti Conservatori Suo.
 S. P. Q. R. P. P. OB. C. S. Senatus Populusque Romanus Patri Patriæ Ob Cives Servatos.
 S. P. Q. S. Sibi Posterisque Suis.
 S. P. Q. S. C. P. S. Sibi Posterisque Suis Curavit Pecunia Sua.
 S. P. Q. S. P. S. F. C. Sibi Posterisque Suis Pecunia Sua Faciendum Curavit.
 S. P. Q. VLP. TRAIAN. SER. Senatus Populusque Ulpiae Traianæ Sarmizgetusæ.
 S. PR. Sub Præfectus.
 S. P. S. C. D. S. Sibi Poni Sic Curavit De Suo.

S. P. S. D. Sua Pecunia Sacrum Dedit.
 S. P. S. T. T. L. Sua Pecunia Sit Tibi Terra Levis, *vel*, Suis Posuit.
 SPVS. Spiritus.
 S. P. V. T. S. Sua Pecunia Usus Titulo Suo.
 S. Q. D. E. R. A. P. F. L. Q. E. COSS. PR. TR. PL. Q. N. S. Q. E. V. A. P. P. V. F. Si Quis De Ea Re Ad Populum Plebem *Ve* Latini Opus Est Consules Prætores Tribuni Plebis Qui Nunc Sunt Quod Eis Videbitur Ad Populum Plebem *Ve* Ferant.
 S. Q. S. S. E. Q. I. N. S. R. E. N. L. N. R. Si Quid Sacri Sanctique Est Quod Jus Non Sit Rogari Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
 S. Q. S. S. E. Q. I. N. S. R. E. H. L. N. R. Si Quid Sacri Sanctique Est Quod Jus Non sit Rogatum Ejus Hac Lege Nihil Rogatur.
 S. R. Sacrarum Remunerationum.
 S. R. L. E. E. I. C. Q. O. R. E. Si Rem Lex Ex Ejus Jussu Causaque omnium Rerum Esto.
 S. S. Sacri Scrinii. Sanctissimus Senatus. Sententia Senatus. Sibi Sepulcrum. Sibi Suis. Supra scripti. Supra scriptum.
 SS. Sanctissimus. Sestertiis. Suavissimis. Supra scripti.
 SS. Scrupulorum *nota*. Sextantij *nota*. Sestertij *nota*.
 SS. } Scrupulorum *nota*.
 SAT. Satis.
 S. S. C. Secundum Suam Causam. Sibi Suis Curavit.
 SS. C. M. DEN. Sestertiis Centum mille Denariorum.
 SS. M. N. Sestertiis quindecim mille Numum.
 S. S. C. S. D. E. T. V. Secundum Suam Causam sicuti Dixi Ecce Tibi Vindictam.
 S. S. D. Sibi Suis Dedit. Supra scriptis Dedit.
 S. S. E. Sibi Sepulcrum Elegit. Sibi Suis Elegit Sive Sepulcrum Est.
 SS. HH. Sui Heredes.
 SS. IX. N. Sestertiis Novem Numum.
 SS. L. N. Sestertiis Quinquaginta Numum.
 S. S. M. Sibi Suis Monumentum.
 S. S. M. H. Sibi Suis Monumentum Hoc.
 S. SOL. DED. Sacerdos Solis Dedicavit. Sacrum Soli Dedit.
 S. S. P. C. Sibi Sepulcrum Ponendum Curavit. Suo Sum u Ponendum Curavit, Sibi Suis Ponendum Curavit.
 S. S. P. E. C. R. Sibi Suis Posteris Eorum Constituit Requietorium.
 S. S. S. Sancto Silvano Sacrum. Soli Sanctissimo Sacrum. Supra Scriptæ Summæ. Supra Scripta Sunt.
 SSS. Triginta.
 S. S. T. N. Supra scriptorum Tantum Nomine.
 SSTVP. XVIII. Stipendiis Decem. Novem.
 S. S. V. F. Sibi Suis Vivens Fecit.
 S. S. V. M. N. Sestertiis Quinque mille Numum.
 S-S XX. N. Sestertiis Viginti Numum.

S. T. Signata Treveris. Sit Tibi.
 ST. Sexrus *aliquando*. Silentii *nota*. Sententia.
 Stipendium.
 STAD. Stadium.
 STE. }
 STEL. } Stellatina. *Tribus*.
 STELL. }
 STIB. V. Stipendiis Quinque *B. pro P.*
 STIP. Stipendorum. Stipis.
 STIP. AN. VI. Stipendorum Annorum Sex.
 STIP. ARG. Stipis Argentea.
 STL. IVD. Stilitibus Judicandis.
 ST. MIS. }
 ST. MISS. } Stipendio Missus.
 S. TR. Signatum Treveris.
 STR. A. P. R. Strator A Publicis Rationibus.
 STRR. Stratores.
 S. T. S. B. Sit Tibi Semper Bene.
 ST. SN. Sententia Senatus.
 S. T. T. L. Sit Tibi Terra Levis.
 STVPED. Stipendorum *U pro I.*
 ST. XXXV. Stipendiis Trigintaquinque.
 S. V. Sepulcrum Voluit. Sibi Vicens. Solvit
 Votum.
 SV. Sua. Suis.
 SVA. PEC. DD. Sua Pecunia Dedicavit.
 SVB. Suburrana. *Tribus*.
 SVB. A. D. Sub Ascia Dedicavit.
 S. V. B. E. E. V. Si Vales Bene Est Ego Va-
 leo.
 SVBPRAEF. CLASS. PR. MIS. Subpræfe-
 ctus Classis Prætoriae Misenenfis.
 SVBPRAEF. CLASS. PR. RAVENN. Sub-
 præfectus Classis Prætoriae Ravennatis.
 SVBPROCVR. XX. Subprocurator Vicefi-
 mæ.
 SVBROG. Subrogator.
 SVBVRA. Suburrana. *Tribus*.
 SVC. Succusana. *Tribus*.
 SV. COS. Sub Consulatu.
 SV. COS. MER. Sub Consulatu Meroaudis.
 S. VE. C. Senatus Ve Consulto.
 SVF. Suffecti. Suffectus.
 S. V. F. Sibi Vicens Fecit.
 S. V. F. P. D. Sedem Vovit Firmam Primo
 Decennali.
 SVF. P. D. Suffimenta Populo Data.
 S. V. G. E. V. Si Vales Gaudeo Ego Valeo.
 S. V. L. D. Sibi Vicens Locum Dedit.
 S. V. L. Q. Sibi Vicens Libertisque.
 S. V. L. Q. V. V. B. E. E. Q. V. Si Vos Libe-
 rique Vestri Valetis Bene Est Ego Quidem
 Valeo.
 S. V. L. V. V. B. E. Si Vos Liberi Vestri Va-
 lete Bene Est.
 SVM. MAG. Summus Magister.
 SV. O. III. Suis Ollas Tres.
 SVO. S. Suo Sumtu.
 S. V. P. Sibi Vicens Posuit.
 SVP. Subprocurator. Subprinceps.
 S. V. P. HAC. F. Sponsione Utriusque Patris
 Hac Facta.
 SVPROC. AVRARIAR. Subprocurator Au-
 rariarum.
 SVSC. AVG. Susceptor Augusti.

SVSC. EX. VIS. Suscepit Ex Vistu.
 SVSC. SOL. L. L. M. Susceptum Solvit Li-
 bentissime Merito.
 SVST. MAN. IRAT. Sustulit Manes Iratos.
 S. V. T. L. H. F. C. Sit Vobis Terra Levis
 Heredes Faciendum Curavere.
 SYARI. Suarii.
 SYMM. ET. BOETIO. V. C. CONSS. Sym-
 maco Et Boetio Viris Clarissimis Consulibus.
 S. XP. Serva Christi.
 S. X. P. Q. R. Salva Crux Populum Quem
 Redemisti, *vel*, Salva Christe.

T.

T. Tantum. Terra. Tibi. Ter. Tita. Titus.
 • Triarius. Tribunus. Turma. Tutor.
 T. Nomini militi appositum superstes signifi-
 cabat.
 I. Tita prænomen feminae.
 Θ. Theta. Nomini appositum defunctum si-
 gnificabat.
 TA. Taurum.
 T. A. Taurum Album.
 TAB. }
 TABVL. } Tabula. Tabularius.
 TABVL. A. MVNERIB. Tabularius A Mu-
 neribus.
 TABVLAR. RAT. HEREDIT. Tabularius
 Rationalis Hereditatum.
 TABVL. CYPR. Tabularius Cypri.
 TABVL. P. H. C. Tabularius Provinciæ Hi-
 spaniæ Citerioris.
 TABVL. REG PICEN. Tabularius Regio-
 nis Piceni.
 TABVL. XX. HER. Tabularius Vicefimæ
 Hereditatum.
 T. A. III. M. X. D. XX. Vixit Annis Tribus
 Mensibus Decem Diebus Viginti.
 Θ. AN. Mortuus Anno.
 TAR. Tarquinius. Tarvisinus.
 TARENT. RECEPT. Tarento Recepto.
 TARRAC. Tarraconensis.
 T. AVG. Tutela Augusti.
 TAVROPOL. PVB. CVR. Tauropolium
 Publice Curavit.
 TB. }
 TB. } Tibi. Tribunus.
 TB. D. F. Tibi Dulcissimo Filio.
 TB. D. F. M. Tibi Dulcissimo Filio Meo.
 TB. PL. Tribunus Plebis.
 T. C. Testamento Constituit, *vel*, Curavit.
 T. CA. Titus Carisius.
 T. CAES. IMP. PON. Titus Cæsar Imperator
 Pontifex.
 T. CAES. VESP. IMP. PONT. TR. POT.
 Titus Cæsar Vespasianus Imperator Ponti-
 fex Tribunitia Potestate.
 T. CARIS. }
 T. CARISI. } Titus Carisius.
 T. CAR. OGVL. VER. Titus Carisius O-
 gulnius Vergilius.
 H 3

T. CLOVLI,

T. CLOVLI. Titus Cloulius.
 T. DEID. Titus Deidius.
 T. DEID. IMP. VIL. PVB. Titus Deidius
 Imperator Villa Publica.
 TEG. Tegula.
 T. E. I. EX. H-S. X. Testamento Ejus Jussit
 Ex Sestertiis Decem.
 TEMP. FEL. Temporum Felicitas.
 TER. Terentina. *Tribus*. Tercenarius. Ter-
 minalia. Tertia, Tertium.
 TERENCE. Terentina. *Tribus*.
 TER. N. P. Terminalia Nefastus Primo.
 TERT. Tertium.
 TES. OB. Testoricæ Obsignatum.
 TESE. Tesserarius.
 TESSER. LIGNAR. Tesserarius Lignario-
 rum.
 TEST. P. C. Testamento Ponendum Curavit.
 T. F. Testamento Fieri. Titi Filius.
 T. F. A. N. Titi Filius Auli Nepos.
 T. F. AG. N. } Titi Filius Agrippæ Ne-
 T. F. AGRIP. N. } pos.
 T. F. AP. N. Titi Filius Appii Nepos.
 T. F. C. N. Titi Filius Caii Nepos.
 T. F. CN. N. Titi Filius Cnæi Nepos.
 T. F. D. N. Titi Filius Decimi Nepos.
 T. F. F. Testamento Fieri Fecit.
 T. F. F. S. Testamento Fieri Fecit Sibi, *vel*,
 Titulum.
 T. F. I. Testamento Fieri Jussit, *vel*, Titulum.
 T. F. I. EX. H. V. Testamento Fieri Jussit Ex
 Heredum Voluntate.
 T. F. I. EX. V. H. Testamento Fieri Jussit Ex
 Voluntate Heredum.
 T. F. I. H. F. C. Testamento Fieri Jussit Heres
 Faciendum Curavit.
 T. FI. H. F. C. Testamento Fieri Heredes Fi-
 deliter Curavere.
 T. F. I. H. F. C. H. S. E. Testamento Fieri
 Jussit Heres Faciendum Curavit Hic Situs
 Est.
 T. F. I. S. Testamento Fieri Jussit Sibi, *vel*,
 Titulum.
 T. F. K. N. Titi Filius Kæsonis Nepos.
 T. F. L. Testamento Fieri Legavit, *vel*, Titu-
 lum.
 T. FLAMINI. T. F. Titus Flaminus Titi Fi-
 lius.
 T. FLAMINI. T. F. T. N. Titus Flaminus
 Titi Filius Titi Nepos.
 T. F. L. N. Titi Filius Lucii Nepos.
 T. F. M. Testamento Fieri Mandavit.
 T. F. M. N. Titi Filius Marci Nepos.
 T. F. M' N. Titi Filius Manii Nepos.
 T. F. N. N. Titi Filius Numerii Nepos.
 T. F. P. N. Titi Filius Publii Nepos.
 T. F. Q. N. Titi Filius Quinti Nepos.
 T. F. SER. N. Titi Filius Servii Nepos.
 T. F. SEX. N. Titi Filius Sexti Nepos.
 T. F. S. I. Testamento Fieri Sibi Jussit.
 T. F. SP. N. Titi Filius Spurii Nepos.
 T. F. TI. N. Titi Filius Tiberii Nepos.
 T. F. T. N. Titi Filius Titi Nepos.
 THESSAL. Thessalonica, Thessalonicensis.
 T. H. R. Testamento Heredem Reliquit.

THEATR. Theatrum.
 T. I. Testamento Instituit. Titulum Jussit.
 TI. Tiberia, Tiberius.
 TIB. CS. Tiberius Cæsar.
 TIB. D. F. M. Tibi Dulci Filio Meo.
 TIBIC. M. D. M. Tibicen Magnæ Deum
 Matris.
 TIBVR. Tiburtinus.
 TI. CAES. DIVI. AVG. F. AVG. Tiberius
 Cæsar Divi Augusti Filius Augustus.
 TI. CL. Tiberius Claudius.
 TI. CLAVD. CAES. AVG. P. M. TR. P. P.
 P. IMP. Tiberius Claudius Cæsar Augu-
 stus Pontifex Maximus Tribunitia Potesta-
 te Pater Patriæ Imperator.
 TI. F. Tiberii Filius.
 TI. F. A. N. Tiberii Filius Auli Nepos.
 TI. F. AP. N. Tiberii Filius Appii Nepos.
 TI. F. C. N. Tiberii Filius Caii Nepos.
 TI. F. CN. N. Tiberii Filius Cnæi Nepos.
 TI. F. D. N. Tiberii Filius Decimi Nepos.
 TI. FI. Tiberii Filia, *vel*, Filius.
 TI. F. K. N. Tiberii Filius Kæsonis Nepos.
 TI. F. L. N. Tiberii Filius Lucii Nepos.
 TI. F. M. N. Tiberii Filius Marci Nepos.
 TI. F. M' N. Tiberii Filius Manii Nepos.
 TI. F. N. N. Tiberii Filius Numerii Nepos.
 TI. F. P. N. Tiberii Filius Publii Nepos.
 TI. F. Q. N. Tiberii Filius Quinti Nepos.
 TI. F. SER. N. Tiberii Filius Servii Nepos.
 TI. F. SEX. N. Tiberii Filius Sexti Nepos.
 TI. F. SP. N. Tiberii Filius Spurii Nepos.
 TI. F. TI. N. Tiberii Filius Tiberii Nepos.
 TI. F. T. N. Tiberii Filius Titi Nepos.
 TIGNARIOR. } Tignariorum.
 TIGNVAR. }
 TI. IVL. Tiberius Julius.
 TI. IVL. T. FIL. Tiberius Julius Titi Filius.
 TI. L. Tiberii Libertus.
 TI. N. Tiberii Nepos.
 TI. SEMP. P. F. GRACC. Tiberius Semprou-
 nius Publii Filius Gracchus.
 TI. SEMP. TI. F. TI. N. Tiberius Sempronius
 Tiberii Filius Tiberii Nepos.
 TIT. Titulum, Titulo.
 TI. TI. TI. Tiberii. *Tres*.
 TIT. V. Titulo Vfus.
 TI. VET. Tiberius Veturius.
 T. L. Titi Libertus. Testamento Legavit.
 T. LEG. III. Tribunus Legionis Tertiæ.
 T. LIB. Titi Libertus.
 T. M. Titulum Monumenti. Testamento Man-
 davit.
 TM. Terminus. Testamentum.
 TM. Testamentum.
 T. MANL. Titus Manlius.
 TM. D. Testamento Dedit.
 TM. P. Terminum Posuit.
 T. N. Titi Nepos.
 T. N. T. PR. N. Titi Nepos Titi Pronepos.
 TOL. G. Toletanus Genere.
 TONS. Tonfor. Tonstrix.
 TORQ. Torque.
 TORQ. ARMIL. ET. PHAL. Torquibus Ar-
 millis Et Phaleris.

T. P. Terminum Posuit. Titulum Posuit, *vel*,
Posuerunt.
T. P. C. Testamento Ponendum Curavit. Ti-
tulum Publice Curavit.
T. P. D. Titulum Publice Dedit.
T. P. I. EX. ARG. P. C. Testamento Pon-
i Jussit Ex Argenti Pondo Centum.
TPS. Tempus.
T. P. S. L. Testamento Ponendum Sibi Lega-
vit, *vel*, Titulum.
T. Q. Titus Quinctius.
TR. Traiectus. Translatus. Triarius. Tribunus.
TR. AE. Tribunus Ærarii.
TRAI. Trajanus.
TRAIA. SARMIZ. PATR. Trajana Sarmizge-
tusa Patricia.
TRANQ. Tranquillitas.
TRANSLAT. Translatus.
TRANSPAD. Transpadanus.
TR. ARDEATN. Territorii Ardeatini.
TRB. Tribunus.
TRB. POT. Tribunitia Potestas.
TRB. VOLVP. Tribunus Voluptatum.
TR. CAP. Tribunus Capitalis.
TR. CEL. Tribunus Celerum.
TR. CLASS. PR. RAVENN. Tribunus Classis
Prætoriae Ravennatis.
T. R. E. S. P. R. Terra Regesta E Sua Pec-
unia Restituit, *vel*, Restituerunt.
TREV. CIV. Trevirenses Cives.
TRIB. COHH. Tribunus Cohortium.
TRIB. COH. III. ET. VI. PRR. Tribunus
Cohortis Tertiæ Et Sextæ Prætorianarum.
TRIB. CORP. FOED. Tributarii Corporati
Fœderati.
TRIB. LATI. Tribunus Laticlavialis.
TRIB. PL. PR. COS. Tribunus Plebis Pro-
Consul.
TRIB. POT. Tribunitia Potestate.
TRIB. SVC. Tribus Succussana.
TRIBVNIC. POTES. Tribunitia Potestate.
TRICENSIM. Trigesimum.
TRIF. Triumphator.
TRI. MILIT. Tribunus Militum.
TRI. P. Tribunus Plebis.
TRISOMV. Trisomum.
TRIVMP. } Triumphator. Triumphum.
TRIVMPH. } Triumphavit.
TR. LEG. II. Tribunus Legionis Secundæ.
TR. M. }
TR. ML. } Tribunus Militum.
TR. MIL. }
TRO. Tromentina. *Tribus*.
TR. OB. Trevis Obrizzum.
TR. OBS. Trevis Obsignatum.
TROM. }
TROMENT. } Tromentina. *Tribus*.
TR. P. Trevis Percussa. Tribunitia Potestate.
TR. PL. Tribunus Plebis.
TR. PL. DESS. Tribuni Plebis Designati.
TR. PL. PR. Tribunus Plebis Prætor.
TR. PL. ROG. Tribunus Plebis Rogavit.
TR. POT. Tribunitia Potestate.
TR. P. P. P. Tribunitia Potestate Pater Patriæ.
TR. P. S. Trevis Pecunia Signata.

TR. P. VII. IMP. III. COS. II. S. C. Tribu-
nitia Potestate Septimum Imperator Quar-
tum Consul Secundum Senatus Consulto.
TR. S. Trevis Signata.
TR. V. CA. }
TR. V. CAP. } Triumvir Capitalis.
TR. V. MON. Triumvir Monetalis.
TRVM. PPP. Trium Publiorum.
T. S. E. Testamento Suo Elegit. Trevis Si-
gnata Est.
T. S. F. I. Testamento Suo Fieri Jussit.
T. S. I. Testamento Suo Instituit.
T. S. T. F. I. Testamento Suo Titulum Fieri
Jussit.
T. T. Titi duo.
T. T. FLL. Titi Flavii duo.
T. T. F. V. Titulum Testamento Fieri Voluit.
T. T. L. Titorum Libertus *Duorum scilicet*.
Θ. Θ. Defunctis, *duobus*.
T. V. Titulo Usus.
TVB. }
TVBIL. } Tubilustrium.
TVD. }
TVDER. } Tudertinus.
TVDER. }
T. V. F. Titulum Vivens Fecit. Testamento
Voluit Fieri.
TVLL. Tullus.
TVL. H. Tullus Hostilius.
TVR. Turma. Turmarius.
TVRM. II. EQVIT. RO. Turma Secunda E-
quitum Romanorum.
TVT. Tutela.
TVTELAR. S. Tutelaribus Sacrum.
Θ III. Defunctus Viginti Tribus.

V.

V. Vale. Valeo. Vestalis. Vestis. Vester.
V. Veteranus. Victoriatus *numus*. Vir. Vir-
go. Visu. Vivens. Vivum. Viva. Vivus.
Vixit. Volera. Volero. Volufus. Vopiscus.
Voto. Votum. Vovit. Vrbs. Vfus. Vxor.
— Quinque.
V. Quintum.
V. A. Veterano Assignatum.
V. AED. Viro Ædilitio.
V. AET. Virtus æterna.
V. A. F. Vivus Aram Fecit.
V. A. I. D. Vivus Aram Jussu Dedit.
V. A. I. D. XI. Vixit Annum Unum Dies
Undecim.
V. A. L. Vixit Annos Quinquaginta. Vovit
Animo Libens.
VAL. Vale. Valeria. Valerius. Valerianus.
VAL. BYZAC. Valeria Byzacena.
VAL. CS. Valerianus Cæsar.
VALE. Vale.
VALENT. Valentinus.
V. A. L. H. S. E. Vixit Annos Quinquaginta
Hic Situs Est.

V. A. L. M.

V. A. L. M. X. D. III. Vixit Annos Quinquaginta Menses Decem Dies Tres.
 V. A. L. S. Votum Animo Libens Solvit.
 V. A. LV. Vixit Annos Quinquagintaquinque.
 V. A. LX. H. S. E. Vixit Annos Sexaginta Hic Situs Est.
 V. A. M. D. H. Vixit Annos Menses Dies Horas.
 V. A. V. Vixit Annos Quinque.
 V. A. V. M. V. D. XV. Vixit Annos Quinque Menses Quinque Dies Quindecim.
 V. A. IXX. Vixit Annos Decemnovem.
 V. A. X. Vixit Annos Decem.
 V. A. XI. Vixit Annos Undecim.
 V. A. XII. M. II. D. III. Vixit Annos Duodecim Menses Duos Dies Tres.
 V. A. XXX. Vixit Annos Triginta.
 V. B. Vir Bonus.
 V. B. A. Viri Boni Arbitrata.
 V. B. F. Vir Bonæ Fidei.
 V. C. Vale Coniux. Vivens Curavit. Vir Clarissimus. Vir Consularis. Vivus Curavit.
 V. C. } Vir Clarissimus.
 V. C. }
 VC. AFRIC. Vicarius Africæ.
 V. CAL. FEBR. Quinto Calendas Februarii.
 V. C. C. Vir Clarissimus Consul.
 V. C. C. F. Vale Coniux Carissima Feliciter.
 V. C. COR. Vir Clarissimus Corrector.
 V. C. CO. } Vir Clarissimus Consul.
 V. C. COS. }
 V. C. ET. INL. Vir Clarissimus Et Inlustris.
 V. CL. Vir Clarissimus.
 V. CL. PR. VRB. Vir Clarissimus Præfectus Urbi.
 V. COS. Quintum Consul.
 V. C. P. Vivens Curavit Ponendum.
 V. C. PF. V. Vir Clarissimus Præfectus Urbi.
 V. C. P. P. Vir Clarissimus Præfectus Prætorio.
 V. C. P. P. HISP. CIT. Vir Clarissimus Præfectus Prætorio Hispaniæ Citerioris.
 V. C. P. T. Vir Consularis Provinciæ Tarraconensis.
 V. C. RECT. PROV. Vir Clarissimus Rector Provinciæ.
 V. D. Vtr Devotus. Vivens Dedit, *vel*, Dedicavit. Votum Dedit.
 V. D. Vir Doctus.
 V. D. A. Vale Dulcis Anima.
 V. D. D. Votum Dedicatum.
 V. DICT. Vir Dictatorius.
 VDL. Videlicet.
 V. D. V. N. Vale Decus Urbis Nostræ.
 V. D. P. R. L. P. Unde De Plano Recte Legi Possit.
 V. D. P. S. Vivens Dedit Proprio Sumtu. Vivens De Pecunia Sua.
 V. E. Vir Egregius Visum Est.
 VE. Veteranus. Vescuntini.
 VE. COS. Veteranus Consul.
 V. E. D. N. M. Q. E. Vir Egregius Devotus Numini Majestatique Ejus.

V. E. F. Viro Egregio Fecit.
 VEFL. AVG. PP. Vescamen Augusti Perpetuus.
 VEIEN. Veientina. *Tribus*.
 VEL. Velina. *Tribus*.
 VE. L. X. G. Veteranus Legionis Decimæ Geminæ.
 VENALIC. Venalicius.
 VENAT. Venatio.
 VENEMERENT. Benemerenti.
 VE. PP. Vescamen Perpetuus.
 V. E. PROC. AVG. C. Vir Egregius Procurator Augusti Curavit.
 VESP. Vespasianus.
 VESP. C. S. Vespasianus Cæsar.
 VESP. F. Vespasiani Filius.
 VER. Verona. Verum.
 VERB. N. II. Verbeces Numero Duos.
 VER. CAR. OGVL. Vergilius Carisus Ogulnius.
 VEST. Vestalia. Vestalis.
 VEST. N. F. PR. Vestæ Nefastus Prætori.
 VET. Veteranus. Veturia. *Tribus*.
 VET. AS. } Veterano Assignatum.
 VET. ASS. }
 VET. COH. Veteranus Cohortis.
 VET. ET. IVN. Veteres Et Juvenes.
 VET. EX. OPT. Veteranus Ex Optionibus.
 VET. EX. NVM. FRVM. Veteranus Ex Numero Frumentariorum.
 VET. LEG. Veteranus Legionis.
 VET. PROC. AVG. Veteranus Procurator Augusti.
 V. F. Verba Fecit, *vel*, Fecerunt. Vir Frugalis. Viro Fidelissimo. Visum Fuerit. Vivens Fecit, *vel*, Vivus. Voluit Fieri. Vorum Fecit.
 V. F. C. Victoriæ Felicitatis Cæsaris. Vivens Faciendum Curavit.
 V. F. D. M. Vivens Fecit Dis Manibus.
 V. FECER. Viventes Fecerunt.
 V. F. F. Vivus Fieri Fecit.
 V. FF. Viventes Fecerunt.
 V. F. G. Voluerunt Fieri Gratis.
 V. F. H. M. H. N. S. Vivens Fecit Hoc Monumentum Heres Non Sequitur.
 V. F. I. Vivens Fieri Iussit.
 V. F. N. M. N. S. Vivens Fecit Novum Monumentum Nomine Suo.
 V. FR. Vir Fortis.
 V. F. S. Vivens Fecit Sibi. Voluit Fieri Sepulcrum.
 V. F. S. E. CO. S. B. M. Vivens Fecit Sibi Et Coniugi Sux Bene Merenti.
 V. F. S. E. S. Vivens Fecit Sibi Et Suis.
 V. F. S. S. Vivens Fecit Sibi Suis.
 V. H. S. F. M. Vivens Hoc Sibi Fecit Monumentum, *vel*, Fieri Mandavit.
 V. I. Vir Inlustris.
 VI. Sex.
 VI. AN. LX. Vixit Annos Sexaginta.
 VIBAS. Vivas.
 VIBO. Vivo.
 VIC. Vicarius. Vicentia. Vicit. Victor. Victoria. Victrix. Vixit.

VIC.

VIC. AVG. Victoria Augusti.
 VICC. Victores.
 VIC. CIM. Victoria Cimbrica.
 VIC. DAC. Victoria Dacica.
 VIC. S. I. Vice Sacra Judicans.
 VIC. GER. }
 VIC. GERM. } Victoria Germanica.
 VIC. GERMA. }
 VIC. GERM. P. M. TR. P. V. COS. III. P. P.
 Victoria Germaniæ Pontifex Maximus Tri-
 bunicia Potestate Quintum Consul Tertium
 Pater Patriæ.
 V. I. C. P. Vir Inlustis Comes Patrimonii.
 VIC. PAR. }
 VIC. PART. } Victoria Parthica.
 VIC. PRAEF. Vicarius Præfecti.
 VIC. S. Viæ Sacra. Victoria Sicula.
 VISIC. Vixit.
 VICT. Victor. Victoria.
 VICT. AC. TRIVMPH. Victor ac Trium-
 phator.
 VICT. AETERN. Victoria Æterna.
 VICT. ASSYR. Victoria Assyriæ.
 VICT. AVGG. Victoria Augustorum.
 VICT. BRIT. Victoria Britannica.
 VICT. CAES. Victoria Cæsaris.
 VICT. DD. NN. COL. ANTIOCH. Victo-
 ria Dominum Nostrorum Colonia Antio-
 chia.
 VIC. PAR. MAX. Victoria Parthica Maxi-
 ma.
 VICTR. Victoria.
 VIC. VRB. ROM. Vicarius Urbis Romæ.
 VI. F. Vivens Fecit. Vivus Fecit. Voluit Fie-
 ri. Votum Fecit.
 VIVAM. Vivam.
 VIG. Vigilum, *hoc est Cohortium.*
 VII. Septem.
 VI. ID. DEC. Sexto Idus Decembris.
 VI. ID. SEB. Sexto Idus Septembris.
 VI. I. IVL. Sexto Idus Julias.
 VII. VIR. EPVL. Septemvir Epulonum.
 VIII. K. OCT. Octavo Kalendas Octobris.
 VIII. VIR. OCTOVIR. Octumvir.
 VIII. VIR. AMITER. Octumvir Amiterni.
 VIII. VIR. II. QQ. Octumvir Iterum Quin-
 quennialitius.
 VILIC. Villicus.
 VIN. Vinalia.
 VIN. F. P. Vinalia Feriæ Publicæ.
 V. INL. Vir Inlustis.
 VIOL. Violentia.
 VI. R. Sexies Romæ.
 VIR. Virgo.
 VIRAL. Seviralis.
 VIR. B. MER. Viro Bene Merenti.
 VIR. C. Vir Clarissimus.
 VIR. DIAN. Virgo Diana.
 VIRG. Virgo.
 VIRT. AETER. AVG. Virtus Æterna Augu-
 sti.
 VIRT. AVG. Virtus Augusti.
 VIRT. AVGG. Virtus Augustorum.
 VIRT. AVGG. ET. CAES. NN. Virtus Au-
 gustorum Et Cæsarium Nostrorum.

VIR. V. }
 VIR. VE. } Virgo Vestalis.
 VIR. VEST. }
 VI. ET. S. Sex Et Semis.
 VII. X. Vicit Decies.
 VI. V. }
 VI. V. } Sextumvir.
 VIVI. F. S. Vivi Fecerunt Sibi.
 VI. VIR. SEVIR. Sexvir. Sextumvir.
 VI. VIR. AQVIL. Sextumvir Aquileiæ.
 VI. VIR. AVG. Sextumvir Augur, *vel*, Au-
 gustalis.
 VI. VIR. AVG. MAG. IVV. Sextumvir Au-
 gustalis Magister Juvenum.
 VI. VIR. AVG. QVIRIN. Sextumvir Augu-
 stalis Quirinalis.
 VI. VIR. AVG. TERG. ET. POL. Sextum-
 vir Augustalis Tergestæ Et Polæ.
 VI. VIR. EPOR. Sextumvir Eporediæ.
 VI. VIR. ET. AVG. Sextumvir Et Augusta-
 lis.
 VI. VIR. ET. AVG. COM. Sextumvir Et
 Augustalis Comi.
 VI. VIR. FL. AVG. Sextumvir Flamen Au-
 gusti.
 VI. VIR. I. D. PRAEF. FABR. Sextumvir
 Juridicundo Præfectus Fabrum.
 VI. VIRI. MVNICIP. PRIVERN. DD. Sex-
 tumviri Municipii Privernatis Dedicave-
 runt.
 VI. VIR. IVN. Sextumvir Juniorum.
 VI. VIR. IVN. HAST. Sextumvir Juniorum
 Hastæ.
 VI. VIR. IVN. PONTIF. ET. DECVR. Sex-
 tumvir Juniorum Pontifex Et Decurio.
 VI. VIR. MEDIOL. Sextumvir Mediolani.
 VI. VIR. SEN. Sextumvir Seniorum.
 VI. VIR. SEN. ET. AVG. C. DD. Sextum-
 vir Seniorum Et Augustalis Coloniae Dedi-
 cavit.
 VI. VIR. VRB. Sextumvir Urbanus.
 VIV. SIB. FEC. Vivus Sibi Fecit.
 VIVV. Vivo.
 VIX. Vixit.
 VIX. A. LIX. Vixit Annos Quinquaginta-
 octo.
 VIX. AN. FF. C. Vixit Annos Ferme Centum.
 VIX. AN. III. MENS. XI. DIEB. XV. Vixit
 Annis Tribus Mensibus Undecim Diebus
 Quindecim.
 VIX. ANN. MENS. DIEB. Vixit Annis Men-
 sibus Diebus.
 VIX. AN. XVII. D. XII. Vixit Annos De-
 cemseptem Dies Duodecim.
 VIX. AN. XXII. MENS. XI. D. I. D. I. S. Vi-
 xit Annos Vigintiduo Menses Undecim Dies
 Unum Semis.
 VIX. AN. Vixit Annos Triginta.
 VIXIT. Vixit.
 VIXIST. Vixit.
 V. K. APR. Quinto Kalendas Aprilis.
 V. L. A. S. Votum Libens Animo Solvit.
 V. L. M. S. Vivens locum Monumenti Sibi.
 I Votum

Votum Libens Merito Solvit.
 V. L. P. Votum Libens Posuit.
 V. L. S. Vivus Legavit Sibi. Votum Libens Solvit.
 V. L. S. M. Vivens Locum Sibi Monumenti. Votum Libens Solvit Merito.
 V. M. Vir Magnus. Vivens Mandavit. Volens Merito.
 V. M. F. M. Vivens Monumentum Fieri Mandavit.
 V. M. III. D. X. Vixit Menses Tres Dies Decem.
 V. M. IIS. X. D. V. Vixit Menses Decem Dies Quinque, *duplici II pro E*.
 V. M. M. Votum Magnæ Matri.
 V. M. S. Voto Merito Suscepto. Votum Merito Solvit.
 V. MVN. Vias Munivit.
 V. M. X. D. X. Vixit Menses Decem Dies Decem.
 V. M. XI. Vixit Menses Undecim.
 V. N. Quinto Nonas.
 VNGVENT. Unguentarius.
 VNV. Unum.
 VXX. Uxor.
 VO. Volero. Votinia. *Tribus*. Volusus.
 VO. DE. Vota Decennalia.
 VOL. Volcanalia. Voltinia. *Tribus*. Volusus.
 VOLC. Volcanalia.
 VOLER. Volverus.
 VOLER. F. VOLER. N. Voleri Filius Voleri Nepos.
 VOL. F. VOL. N. Volusi Filius Volusi Nepos.
 VOLK. Volkano.
 VOLT. Voltinia. *Tribus*. Volturnalia.
 VOLTIN. Voltinia. *Tribus*.
 VONE. Bonæ.
 VOP. Vopiscus.
 V. OP. Vir Optimus.
 VO. SOL. L. ET. LI. M. C. S. Votum Solvit Libens Et Lubens Merito Cum Suis.
 VOT. Votinia. *Tribus*.
 VOTA. SOL. PRO. SAL. P. R. Vota Soluta Pro Salute Populi Romani.
 VOT. E. Voti Ergo.
 VOT. E. CVR. Voti Ergo Curavit. Votum Erigi Curavit.
 VOT. P. SVSC. PR. SAL. ET. RED. I. O. M. SAC. Vota Publice Suscepta Pro Salute Et Reditu Jovi Optimo Maximo Sacra.
 VOT. QQ. MVLT. X. Votis Quinquennialibus Multis Decennialibus.
 VOT. SOL. DECEN. Vota Soluta Decennalia.
 VOT. SOL. DIBVS. INFER. L. M. Vota Soluta Dis Inferis Libens Merito.
 VOT. SOL. LIB. MER. Voto Soluto Libens Merito.
 VOT. SVSC. DEC. Vota Suscepta Decennalia.
 VOT. SVSCEP. DECENN. III. Vota Suscepta Decennalia Tertium.
 VOT. V. Votis Quinquennialibus.
 VOT. V. MVLT. X. Votis Quinquennialibus

Multis Decennialibus.
 VOT. X. Vota Decennalia.
 VOT. XX. Vota. Vicennalia.
 VOT. XXX. Vota Tricennalia.
 VOT. XXX. M. XXXX. Vota Tricennalia Multis Quadragenalia.
 V. P. Vicarius Præfecti. Vir Patricius. Vir Perfectissimus. Vivens Posuit. Votum Posuit. Urbis Præfectus. Utriusque Pannoniæ.
 V. P. Vir Perfectissimus.
 V. P. COM. Vir Perfectissimus Comes.
 V. POS. Vivus Posuit, *vel*, Vivens.
 V. P. P. P. Vir Perfectissimus Præfectus Prætorio.
 V. P. P. P. P. H. Vir Perfectissimus Præfectus Prætoris Hispaniæ.
 V. P. P. P. P. H. T. } Vir Perfectissimus Præfectus Prætoris Hispaniæ Tarraconensis.
 V. P. P. P. N. MT. D. N. M. QVE. E. Vir Perfectissimus Præfectus Prætorio Norici Mediterranei Devotus Numini Majestati-que Ejus.
 V. P. P. PR. Vir Perfectissimus Præfectus Prætorio.
 V. P. PR. Vir Perfectissimus Præses.
 V. P. PRAESIDE HH. Viro Perfectissimo Præsede Hispaniarum.
 V. P. R. Vota Pro Reditu.
 V. PR. } Vir Prætorius.
 V. PRAE. }
 V. P. RAT. S. R. Vir Perfectissimus Summæ Rei.
 V. PR. RE. CE. Vota Pro Reditu Cæsaris.
 V. PRO. A. LXI. Vixit Prope Annos Sexaginta unum.
 V. P. S. Vivens Posuit Sibi.
 V. QVAES. Vir Quæstorius.
 V. R. Votum Reddidit. Urbs Roma. Urbis Romæ. Uti Rogas.
 VRB. Urbanus. Urbs.
 VRB. C. Urbs Condita.
 VRBISAL. Urbisalia.
 VRN. MARMOR. MOESTISS. POS. Urnam Marmoream Mœstissima Posuit, *vel*, Mœstissimus.
 V. S. Vice Sacra. Vivens Sibi. Votum Solvit. Voto Solemni. Voto Suscepto.
 V. S. A. L. Voto Suscepto Animo Libens.
 V. S. A. L. P. Voto Suscepto Animo Libens Posuit.
 V. S. C. Voto Suscepto Curavit.
 VS. CS. Vespasianus Cæsar.
 V. S. DD. Voto Suscepto Dedicavit.
 V. S. D. M. Vivens Sibi Dedit Monumentum.
 V. S. DON. DEDIT. Voto Suscepto Donum Dedit.
 V. S. D. S. L. M. Vivens Sibi De Suo Locum Monumenti. Voto Suscepto De Suo Libens Merito.
 V. S. E. S. F. Vivens Sibi Et Suis Fecit.
 V. S. E. H. T. H. N. S. Vivens Sibi Elegit Hoc

Hoc Titulum Heredes Non Sequitur.
 V. S. ET. S. PO. Vivens Sibi Et Suis Posuit.
 V. S. F. Vivens Sibi Fecit. Universi Sic Fecerunt.
 V. S. F. I. Vivens Sibi Fieri Jussit.
 V. S. I. } Vice Sacra Judicans.
 V. S. IC. }
 V. S. I. F. Vivens Sibi Jussit Fieri.
 VS. IP. Vespasianus Imperator.
 V. S. L. Vivens Sibi Legavit. Votum Solvit Libere.
 V. S. L. A. Votum Solvit Libens Animo, *vel*, Voto Suscepto.
 V. S. L. A. P. C. Voto Suscepto Libens Animo Ponendum Curavit.
 V. S. L. D. B. P. Voto Suscepto Libens Deæ Bonæ Posuit.
 V. S. L. D. D. D. Vivens Sibi Locus Datus Decreto Decurionum, *vel*, Votum Solvit Loco Dato.
 V. S. L. L. Votum Solvit Libentissime.
 V. S. ΛΛ. M. Votum Solvit Libentissime Merito.
 V. S. L. L. M. Vivens Sibi Legavit Locum Monumenti. Votum Solvit Libentissime Merito.
 V. S. LL. MM. Votum Solvit Libentissime Merito.
 V. S. L. M. Vivens Sibi Locum Monumenti. Votum Solvit Libens Merito. Voto Soluti Libero Munere.
 V. S. L. M. H. D. S. P. Vivens Sibi Legavit Monumentum Hoc De Sua Pecunia.
 V. S. L. M. P. Vivens Sibi Locum Monumenti Posuit. Voto Suscepto Libens Merito Posuit.
 V. S. L. P. Vivens Sibi Locum Posuit. Voto Suscepto Libens Posuit.
 V. S. M. Vivens Sibi Monumentum. Voto Suscepto Merito. Votum Solvit Merito.
 V. S. N. T. L. P. Vivens Sibi Novum Tituli Locum Posuit.
 V. S. P. Viva Sibi Posuit, *vel*, Vivus.
 V. S. P. L. D. D. D. Vivens Sibi Posuit Loco Dato Decreto Decurionum. Voto Suscepto Posuit Loco Dato Decreto Decurionum.
 V. S. P. L. L. M. Voto Suscepto Posuit Libentissime Merito.
 V. S. PRAEF. ANN. Vir Sapiens Praefectus Annona.
 V. S. S. Vivens Sibi Statuit. Voto Suscepto Solvit.
 V. S. S. L. M. Voto Suscepto Solvit Libens Merito.
 V. S. S. L. M. S. D. EX. PRIM. Voto Suscepto Solvit Libens Merito Sacerdos Deæ Ex Primis.
 V. S. T. L. M. Voto Suscepto Tulit Libens Merito.
 V. T. Ufus Titulo.
 V. T. F. Ufus Titulo Fecit.
 V. T. F. I. Ufus Titulo Fieri Jussit.
 VTRICL. CORP. ARELAT. Utricularius Corporis Arelatensium.

V. TRIVMPH. Vir Triumphalis.
 V. V. Valens Victrix. Virgo Vestalis. Votum Vovit. Voverunt.
 V. V. Virgines Vestales.
 V. V. C. C. Viri Clarissimi.
 V. V. CC. Virgines Vestales Clarissimæ.
 VV. CC. Viri Clarissimi.
 VV. CC. COSS. } Viri Clarissimi Consules.
 VV. CC. CONSS. }
 V. V. F. Vivus Vivens Fecit.
 VV. F. }
 VV. FF. } Viventes Fecerunt.
 V. V. L. Virginis Vestalis Locus.
 V. V. LIB. Virginum Vestalium Liberta, *vel*, Libertus.
 V. VL. COR. Victori Ultori Coruscatori.
 V. V. M. }
 V. V. MAX. } Virgo Vestalis Maxima.
 V. V. OSCA. Urbs Victrix Osca.
 VV. S. D. M. Viventes Sibi Dederunt Monumentum.
 VX. }
 VX. } Uxor.
 VX. B. M. F. H. S. E. S. T. T. L. Uxor Bene Merenti Fecit Hic Sita Est Sit Tibi Terra Levis.
 VXO. C. L. B. P. Uxori Carissimæ Locus Bene Positus.
 VXO. D. Uxor Dedit. Uxori Dedit.
 VX. PIENTISS. Uxor Pientissima.
 VX. S. F. C. Uxori Suæ Faciendum Curavit.

X.

X. Decem. Decima. Decimus, *prænomē aliquando*. Denarii *nota*.
 ✕. Mille.
 *. }
 *. } Denarii *nota*.
 *. }
 X. ANNALIB. Decennialibus.
 XC. Nonaginta.
 *. C. Denariis Centum.
 *. CCC. Denariis Tercentis.
 *. C. XX. Denariis Centum Viginti.
 X. DIBSS. Decem Diebus.
 X. E. }
 X. ER. } Decimæ Erogator.
 XI. Undecim.
 *. I. Denarium Unum.
 ✕ IOC. Mille Sexcentum.
 *. II. Denarios Binos.
 *. III. Denarios Ternos.
 XIII. Trefdecim.
 XII. K. MAR. Duodecimo Kalendas Martias.
 XIII. K. F. Decimoquarto Kalendas Februarii.
 XIV. Quatuordecim. Decimumquartum.
 X. K. OCT. Decimo Kalendas Octobris.
 XIX. Decemnovem. Undevigesimo.
 *. L. Denariis Quinquaginta.

XL. Quadraginta.
 X. MILL. Decem Millia.
 X. P. Decem Pondo.

X. F.

Christus.

X. PS.

X. PSS. } Decem Passus.

CRM. Christum.

X. V. Decem Vir.

*. VII. D. Denarios Septem mille quingentos.

X. VIR. AGR. DAND. Decem Vir Agris Dandis.

X. VIR. AGR. DAND. ADTR. IVD. Decemvir Agris Dandis Adtribuendis Judicandis.

XV. VIR. SAC. FAC. } Quindecimvir Sacris

XV. VIR. S. F. } Faciundis.

X. VIR. STL. IVD.

X. VIR. STLITB. IVD. } Decemvir Stlitibus Judicandis.

XV. V. S. F. Quindecimvir Sacris Faciundis.

XX. ANNALIB. Vicennialibus.

XXCIX. Mille Octuaginta octo.

CDXXCVI. Duomillia quatuorcentum octuaginta sex.

CDXXCVIII. Duomillia quatuorcentum octuaginta octo.

XX DCCCL. Duomillia octocentum quinquaginta.

XX DC. LVIII. Duomillia Septemcentum quinquaginta octo.

XX Cl. Octuaginta unum.

XX. HER. Vigesima Hereditatum.

XXIX. Duo de Triginta.

XX. P. QVOQVOVERS. Viginti Pedes Quoquoverfus.

XXXIII.

XXXIII. } Triginta Quatuor.

XXX. P. IN. F. Triginta Pedes In Fronte.

XXX S. S. Trigesimo Stipendio Sepultus.

XXX CCC. XXCV. Termille Tercentum octuaginta quinque.

XXX CDIX. Termille quatuorcentum novem.

XXX ICCCXXCIX. Termille septemcentum octuaginta octo.

X. YRO. Decem Viro. *Y pro V.*

Z.

ZESV. Jesu scilicet.

ZCC. Triginta.

FINIS

2004

